

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

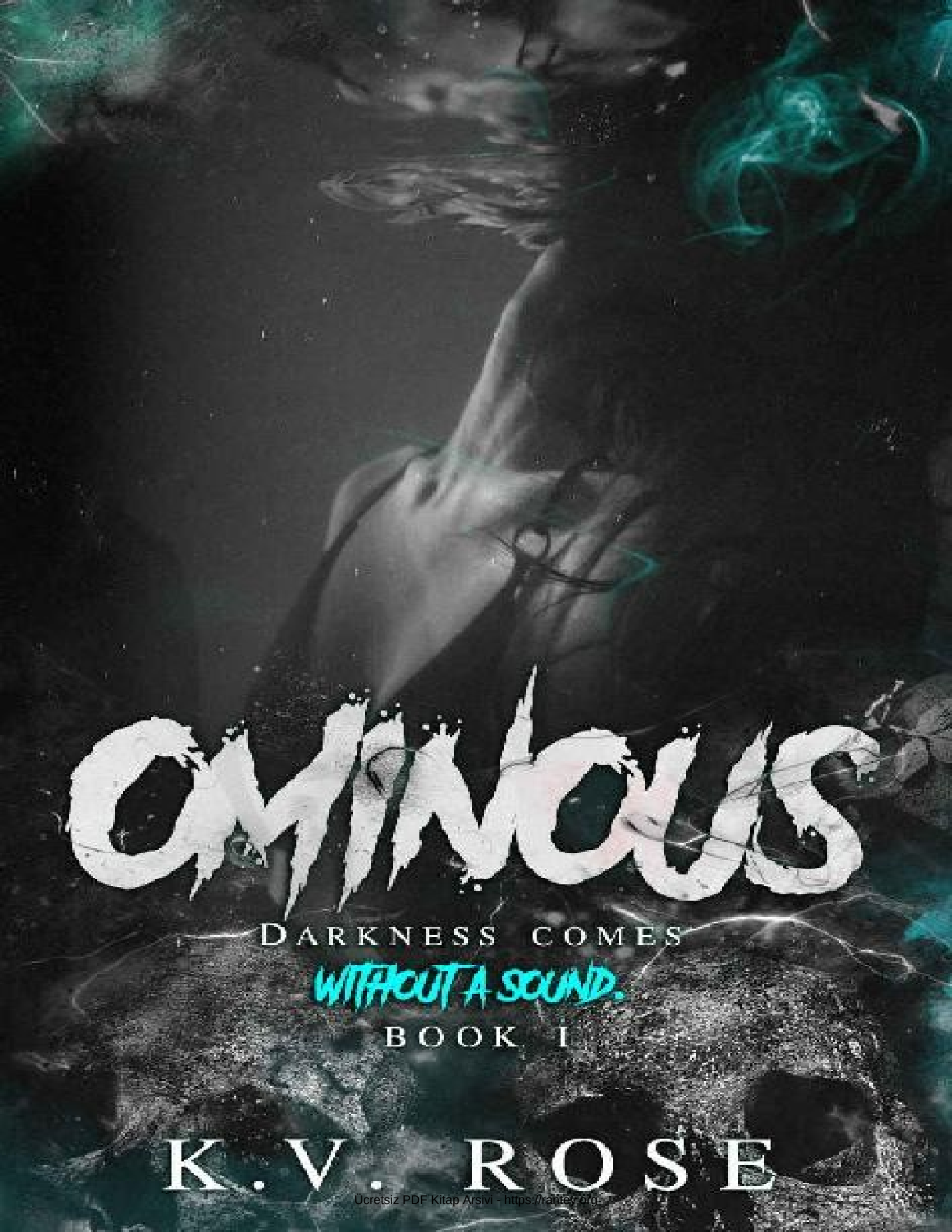
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Omnivorous

DARKNESS COMES

WITHOUT A SOUND.

BOOK I

K.V. ROSE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

ominous

K.V. ROSE

BOOK I

Copyright © 2021 by K V Rose

Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Daha fazla bilgi için lütfen authorkvrose@outlook.com ile iletişime geçin

Kapak tasarımı © Ashes & Vellichor (Ashlee O'Brien)

Düzenleyen: Amy Briggs

*Affedilmek isteyen herkese.
En sevdiğim pişmanlığıma.
Ve CJR'ye. Cehennemden geçtik ve geri döndük, değil
mi?*

PLAYLIST

[Spotify'daki](#) . çalma listesine göz atınKelimenin tam anlamıyla mu- sic olmadan yazamıyorum, bu yüzden bu şeyler benim için çok şey ifade ediyor. Eğer bir yazar olmasaydım, bir hayran olurdum.

AUTHOR'S NOTE

Eğer bir sebep arıyorsanız, öyle sebep yok.

Buna *romantizm* diyebileceğimden pek emin değilim. Tam olarak hangi türe uyduğunu bilmiyorum. Romantik öğeler var, belki. Biraz gizem de var, sayılır. Ama çoğunlukla şehvet, akıl hastalığı ve birçoğumuzun yüksek sesle söylemekten korktuğu tüm o karanlık düşünceler üzerine derin bir dalış bu.

Bu bir akıl sağlığı el kitabı değil. Klinik bir gözle anlatılmıyor. Akıl hastalığıyla olan kendi savaşımı bu kitaba (kurgusal yollarla) enjekte etmek için elimden geleni yaptım ve herkesin deneyimi aynı olmayacaktır. Çoğu akıl sağlığı sorunu bir spektrumda yer alır ve benim ya da karakterlerim için doğru olan sizin için doğru olmayabilir.

Bu kesinlikle bir ilişki rehberi değil. Çoğunuz bunu *Ecstasy*'den (şiddetle tavsiye ederim) sonra okuyacaksınız ve bu o kitap değil, ei- ther. Diğer eserlerimi okuduysanız bunu sıkıcı bulabilirsiniz. Size hiçbir anlam ifade etmeyebilir ve muhtemelen nefret edeceksiniz. Ama bu kalbime yakın bir hikaye, bir tutku projesi ve görüşünüz ne olursa olsun, okumak için zaman ayırdığınız için teşekkür ederim.

Dikkatli olun. Eğer bu bir romantizmse, *karanlık bir romantizmdir*. Umarım beğenirsiniz.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32</u>
<u>Bölüm 33</u>

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Sonsöz Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca yazan: K V](#)

[Rose](#)

PROLOGUE

Eden

Önce

"Sana asla zarar verecek bir şey yapmayacağımı anlıyorsun, değil mi bebeğim?"

Başımı kaldırıyorum, gözlerim onun koyu yeşil gözlerine kilitleniyor. İrisinin etrafındaki siyah çemberi, havuzu çevreleyen ışıklardan parlayan zümrüt parçalarını görüyorum. Buz gibi parmakları çenemde geziniyor, başparmağı ağzımın üzerinde geziniyor ve o işaret edene kadar bu anın önemini fark etmiyorum.

"Sanırım ilk kez sana dokunduğumda irkilmiyorsun Eden." Sözlerinde bir sertlik var, sanki bir duyguyu yutuyormuş gibi.

Dişlerim takırdamaya başlıyor ve o gülümsüyor. Gözleri vücudumda geziniyor, eşofmanını giymiş, büzgü ipini sıkıca çekmiş. Kapüşonlu bir tişört, Trafalgar güreşi. Siyah, harfler su mavisine kazınmış. Arkada, etek ucunda, bir yusufçuğun hemen altında sloganımız yazıyor.

Tempus edax rerum. Zaman her yutar.

Sahip olduğu her şey beni gölgede bırakıyor ve eskiden beni tamamen gölgede bırakacağından endişe ederdim. Arkasında kaybolurdum ve beni bulamazdı. Ya da daha kötüsü, bakacak kadar umursamazdı.

Şimdi, onun sevgisinin tek nesnesi benim ve ben.. Ben.. *Dehşete düştüm.*

Ama çok yakında bitecek. Eli Addison'a bu kadar yakın olmanın en iyi ve en kötü yanı da bu.

Zaman her yutar.

Beni geçip arka verandasının sürgülü cam kapısına doğru bakıyor. Babasının geleceğini biliyor mu? Eli gitmesinden nefret ediyor ama kalmasına da katlanamıyor.

"İlk gece ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?" Eli ayaklarımın dibine çömelip elini kalçama götürürken bakışlarını tekrar bana çevirerek soruyor. Gökyüzü kapkaranlık ve ilk tanışmamızdan sonra kütüphaneden yan yana yürüdüğümüzü hatırlıyorum. Beni gören birini bulduğumu düşündüğümü hatırlıyorum.

Çok ama çok uzağa kaçmam gerektiğini düşündüğümü hatırlıyorum.

Taş kesilmiştim. Sanırım bir açıdan o da korkmuştu.

Tüm hayatımız değişmek üzereydi. *Geri alır mıydım?*

Bacağımı sertçe sıkıyor, sanki beni kafamın içinden geri çekiyormuş gibi. Uzun zamandır bunun üzerinde çalışıyor.

Verandadaki sandalyelerden birinin üzerindeyim ve dönüyor, yeşil Vans'ım alt basamağa sürtünüyor. Kolayca dönebiliyorum, parmaklarım soğuk kolçakların etrafında sıkıca kenetlenmiş. Kuzey Carolina'nın Aralık ayları bu kadar soğuk olmamalı, ama bulutlar çökmeden önce, küçük kar tanelerinin havuza doğru sürüklenişini izledim, sezonun bu geç saatinde örtü hala geri çekilmişti.

Eli'nin yanından geçerken, su altı ışıklarının aydınlattığı mavi-yeşil yüzeyi görüyorum.

Orada çok zaman geçirdik.

Ben nefesini tutarak zaman tutarken o tekrar tekrar eğiliyordu.

Ben de bir kere denedim.

Beni ilk kez evine davet ettiğinde ve bana en sevdiği hobisini gösterdiğinde korkmuştum. İlk defa yaptığı bir şey beni gerçekten korkutmuştu.

Belki de bu sonun başlangıcıydı.

"Ölmeyeceğim, Eden."

Beni bu ana, sanki başka bir hayata geri getirerek soruyor: "Sanırım o zamanlar mutlu olabilirdin. Ama şimdi moralin bozuk, değil mi?"

Bu doğru. Öyle. Bir keresinde başımı salladım, uçtuğum zamanları düşündüm. Uçabildiğim zamanları ve ikimizin de bulutlarda olduğu zamanları.

Yavaşça benden uzaklaşıyor, havuzun ışıltılı mürekkebine bakıyor. Bence bu çocuk suya ait. Eğer ölürse, eğer sözünden dönerse, onu öldüren su olabilir.

Eli tekrar kalçamda sıkılaşıyor, sanki tutunuyormuş gibi. Sanki bir can simidiymişim gibi.

Ama sorun şu ki, bırakın Eli'yi, ben hiç kimse için böyle biri olmayı kabul etmedim. Ya da belki bir noktada öyle oldum ama şimdi anlıyorum ki bunun ne kaldıracabilecek donanıma sahip değilim.

Çenesinin zıplamasını izliyorum.

Acaba onu bunu atlatacağımıza ikna edebilir miyim?

Ama kafamın içinde, kalbimden uzakta, bunun doğru olmadığını biliyorum. Kanıtı son birkaç hafta içinde.

Cam kırıkları. Psikotik bir kahkaha. Latince kavga.

Başkasının görmesine sevindiğimi itiraf ettiğim için hasta bir suçluluk hissediyorum. Çünkü Eli iyi değil ve ben de çözülüyorum.

Belki bu da doğru değildir. Çünkü belki de yaşadığımız onca şeyden sonra, belki de tüm bunlardan sonra... belki de herkes yanılıyor.

Belki de her şeye rağmen onun için bir anlam ifade ediyordumdur.

Sonra

İçimde bir şeyleri uyandırdı. Aslında uyumuyordum ama hiç rüya da görmemiştim. Bana bunu yapmamda yardımcı oldu ve bu çok güzeldi.

Ta ki bir şekilde bu heyecan midemi bulandırana kadar. Adrenalin artışları sinirlerimi yıprattı. Kendime zarar vermek için değil ama kalbime yardım etmek için çok fazla hap aldım. Buna dayanamayacağından endişeleniyordum. Onu. İkisi de aynı şeydi.

Rüya görüyordum ve hepsi lanet bir kabustu.

"SUD EMPTY WORDS ARE EVIL."
- Histnn, r uc Ovsn'

Eden

Chaucer'ı görmek için koridorda dolanırken *onu* gördüm.

Latince sınıftaki aynı çocuk. Ön sırada oturan ve Trafalgar'a başladığımız Ağustos ayının ortasından beri üç haftadır burada olan çocuk. Daha doğrusu ben başladım ve o muhtemelen hep buradaydı, hem öğrenciler hem de öğretmenler ona yaltaklanıyor gibi görünüyor.

Akik ve mürekkep rengi saçları kalındı ve en ufak dalgası gözlerine doğru sarkıyordu.

Boğazının etrafına iki inç genişliğinde, deriden bir şeritten oluşan bir gerdanlılık takıyor.

Ve şu anda, gece saat dokuza yaklaşırken, üni formunda değil. Beyaz eşofman, beyaz tişört, beyaz, yüksek topuklu Chucks ayakkabı. Başkasında olsa aptalca görünürdü ama onda öyle değil. Geniş omuzlu, buradaki öğrencilerin çoğundan daha uzun boylu, bir yüzücünün yapısına sahip; zayıf, yeşil damarlar ellerinden, bileklerinden ve ön kollarından pazılarına doğru kıvrılıyor. Yine de yüzmediğini biliyorum. Beyaz gömleğinin üzerindeki güreş kapüşonunu, yaptığı sporu anlamaya yetecek kadar çok gördüm.

Garip çünkü o kadar agresif görünmüyor.

Aynı şekilde, şu anda da tepesindeki soluk turuncu ışık onu yumuşak bir şekilde aydınlatıyor ve yüz hatlarını yumuşatıyor. Ancak fiziksel olarak yüz hatları keskin ve ışık da tıpkı sınıfta takındığı gülümseme gibi bir cephe.

Bu işte bir terslik var, sanki prova edilmiş gibi.

Ona sırtımı dönüyorum ve koridordan çıkana kadar beklemeye razı oluyorum. Bu arada İngiliz Edebiyatı denememle ilgili fikirlerimi karalayabilir, sonra kitabı alıp eve gidebilirim, Sebastian'ın banyodaki gece rutinini bitirmiş olmasını umarak banyo yapabilir ve rahatlayabilirim.

Birinin boğazını temizlediğini duyduğumda, Yunan klasiklerinin bir bölümünün arkasındaki kavernöz kütüphanenin uzak ucunda sıkışmış dairesel masaya doğru ilerliyorum.

Sertleşiyorum. Nabzım hızlandı. Bir amaca hizmet eden bir boğaz gıcirtısıydı. Dikkat çekmek içindi.

Bakışlarımı boş koltukların, cilalı mermerden ana koridorun, şık, koyu rafların ve pervazlardaki yontulmuş kil heykellerin arasında gezdirirken sesin bana doğru geldiğini fark ediyorum. Burada başka kimse yok.

Yavaşça ve ağzım kuruyarak arkamı dönüyorum.

Çocuğun elinde genişçe açılmış bir kitap var ve sabahın erken saatlerinde, herkes yerine oturmadan önce Latince konuşurken o ellere ne kadar dikkatimi verdiğimi düşünmeyi reddediyorum. Elleri büyük, parmakları uzun ama çok kalın değil.

Geceleri, yorganımın altında yalnızken, kendi penisim yerine onunkini içimde hayal ediyorum. Pornoyu yutuyorum ve son zamanlarda onun beni yuttuğunu hayal ediyorum.

Aklımı okuyabileceği paranoyasıyla kalbimin hızla çarptığını hissediyorum.

Dudakları yukarı doğru küçük bir gülümsemeye doğru eğilmiş ve bu mesafeden birinin onun hakkında fark ettiği ilk şey gerçekten de bu. Ne siyah saçları, ne uzun boyu, ne gömleğinin kollarının altındaki pazuları, ne de kıyafetlerinin tam oturmuş gibi görünmesi; dudakları.

"Merhaba" dedi. Benimle konuştuğu ilk kelime. Acaba ilk derste üç sıra arkada oturduğumu biliyor mu? Aynı sınıfta olduğumuzdan haberi var mı? Halkalı parmaklarının bir kalemin etrafında kıvrılmasını, defterinin kenarlarına tam olarak şeyler karalamasını izleyerek geçirdiğim dakikaların toplamı kadar, cevabın hayır olmasını umuyorum.

Bana doğru birkaç adım atıyor, bahçenin dış kenarında duruyor. Koridorda ilerlerken elindeki kitabı kapatıyor ve diğer elini cebine sokuyor.

"Özür dilerim," diye söze başladı, ciddi değildi. "Gidiyor muydun?" Sesi sessizdi. Sınıfta bile, alt-ünlüler, sesli harf değişiklikleri, *Vulgate* gibi metinlerin *gerçek* anlamı -alegori mi, gerçek mi? Hristiyan mısın yoksa cehennemlik bir ateist mi? Başlangıçta utangaç olduğunu düşünmüştüm.

O değil.

Ben de onun başka bir ülkede doğduğunu, orada büyüdüğünü düşünmüştüm. Kelimeleri *neredeyse* aksanlı. Sesindeki müzikal tınıyı açıklamak zor ama kesinlikle Güneyli değil, Raleigh'in geneline yayılmış bir lehçe.

Sesinin tizliğinin herhangi bir çekingenlikten kaynaklanmadığını, gittiği her yerde cazibeyle karşıladığı hayranlık uyandırma şeklinden hemen anladım. Ben şahsen sesinin insanları kendisine yaklaştırmak kullandığı bir yöntem olduğunu düşünüyorum. Sanki şu anda bile beni herhangi bir nedenle kalmaya ikna etmeye çalışırken kafasının içinde duyabiliyorum.

Yaklaş diyor. Isırmam.

Ona cevap vermediğim sürece yüzüm ısınıyor, bu gergin bir alışkanlık ve kollarımın altında terler birikiyor. İçten içe sert hissetmek bir lanet, ama her dışsal tik işaretlemediğim bir özellik.

Yine de kıyafetlerimle oynamayı reddediyorum. Kırpılmış siyah kazağımı ya da terli avuçlarımı yüksek belli taytımın pürüzsüz suni derisinde gezdirme dürtüsüne direniyorum. Ayrıca, bu kıyafet bana çok yakışıyor. Kıçımı ve belimin en küçük kısmını gösteriyor. Bu yüzden dersten sonra Trafalgar'ın üniformasını giydim.

Ancak sinirlerim kendime olan güvenimle yatışmış değil.

Kıyafetleri daha resmi olmasa da, bunun burada pek bir şey ifade etmediğini çabucak öğrendim. Açıklayamadığım bir şey var. Benim sahip olmadığım genel bir temiz ve bakımlı hava. Ben bu tür kıyafetler içinde kendimi ne kadar iyi hissetmek istesem de, o bir muşambanın içinde dünyanın tepesinde bir özgüven yayabilir.

Tırnaklarımın yontulmuş siyah ve gümüş rengine bakıp onları avuçlarımın etine gömmek istediğimde ellerimi yumruk haline getiriyorum. Bu sabah Sebastian banyoda çok fazla zaman harcadığı için acelem vardı ve onları yeniden boyayamadım. Sonra orta parmağımın kütikülünün hemen altına sarılmış bir ban- dage var. Kağıt kesiği, mühür defterimde.

Ama *bu* çocukta benim çok da uzak olmayan geçmişimdeki 8. Kısım apartman dairelerinin kirli kenarları yok. Sanırım bir malikanesi var.

hibeler veya ihtiyaç temelli mali yardımlar.

Bunu ona karşı kullanmıyorum. Kiminle doğacağımızı biz seçmiyoruz ama ben her zaman *daha fazlasını* arzulamaktan muzdarip oldum.

"Yakında," diyorum sorusuna cevap olarak. Bu düşünceler kafamda yarışırken ensemdede terler birikiyor. Saçlarım dün gece annem çalışırken yeni komşum tarafından taç şeklinde örülmüş.

Yine de boynumdan yukarıya doğru o kadar kalın ve ağır ki, omurgamın hemen üzerindeki tellerde nem toplandığını hissediyorum. *Neden hep bu kadar sıcak oluyorum?*

Bu çocuğun gözleri yüzümde gezinirken, kibar gülümsemesi hâlâ ağzını çekiştirirken nabzım göğsümde çok hızlı atıyor. Çok hızlı ayağa kalktığımda, bazen de endişeli ya da sinirli olduğumda taşıkardim oluyor. Kalbimdeki kapakçıklarla ilgili küçük bir sorunun sonucu ya da belki de anksiyetemin bir parçası. Şu anda hayatı tehdit eden bir şey değil. İhtiyacım olduğunda nabzımı yavaşlatmak için beta blokerlerim var ve ilginç bir şekilde okçuluk, atıcılık, golf ve hiç umursamadığım sporların tamamında yasaklandılar. Yüzmek keyif aldığım tek şey. Sinirlerimi yatıştırıyor ama şimdi Wilmington'dan taşındık ve okyanusa erişimim yok.

Bileğimdeki düzinelerce siyah bandın altında terin kayganlaştığını hissediyorum, çocukken annem beni yüzme kursuna gönderdiğinde kazandıklarına benziyorlar. Ama şimdi yüzmeyle bir alakaları yok.

O bunların hiçbirini bilmiyor.

Derin bir nefes alıyorum, yavaşça doğruluyorum ve çocuğun bakışlarıyla buluşmak için çenemi yukarı kaldırıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor, kitabı yanında tutuyor ve tertemiz gömleğinin pantolonunun bel bandının hemen üzerinde nasıl buruştuğunu fark ediyorum, küçük bir şerit hala pantolonunun içine sıkışmış. Karın kaslarının dış hatlarını ve daha koyu bir şeyi görmeme yetecek kadar. Belki bir doğum lekesi? Bir dövme mi?

Okul saatleri boyunca üniforma giyiyoruz ve ben onun kollarından ve boğazının güçlü sütunundan fazlasını hiç görmedim.

"Ne kadar yakında?" diye soruyor bana, başını eğerek, gülümsemesi hala şişmiş dudaklarına yapışmış halde.

Neden benimle konuşuyorsun? "Emin değilim."

"Sizinle oturmamın bir sakıncası var mı?" diye soruyor, beyaz tuğlalardan yapılmış arka duvardaki masa kümesini göstererek. Parmaklarındaki gümüş ve mat siyah yüzüklerin parıltısını yakalıyorum ve kitabı tutan eliyle yaptığı hareketi takip ediyorum. Şan-

Yüksek tavanlardan sarkan deliciler her şeyi turuncu bir ışıltıya büründürüyor ve neredeyse hiçbir şey gerçek renginde değil. Beyaz duvar bile, gündüz saatlerinde yan duvarlardaki tavandan tabana pencerelerden içeri ışık süzüldüğünde olduğundan daha sessiz, daha hoş görünüyor.

Nabzımın atışları kulaklarımda daha da yükseliyor.

"Hayır," diyorum, çünkü kibarlık olsun diye ve istediği yere oturabilir. Ne olursa olsun birazdan gideceğim. Sonra, masalara giden yol boyunca yanımda yürümesinden kaynaklanabilecek ürkekliğe katlanmak istemediğimden, ona sırtımı dönüyorum -ki bu bir şekilde tehlikeli hissettiriyor- ve masaya tek başıma gidiyorum.

Eşyalarım zaten üzerine dağılmış durumda, bu yüzden kendi kendime onu temizlemem gerektiğini düşünüyorum, ki bu son derece normal bir şey, endişeli beynim onsuz yürüyerek kendimi aptal durumuna düşürdüğümü haykırırsa bile.

Korkuyu bir kenara itip üç yeşil fosforlu kalem, bir yeşil kalem alıyorum ve defterimi yatay olarak iki koltuğun arasına değil de bir koltuğun önüne itiyorum. *Elements of Style*, *The Kybalion* ve romantizm dolu Kindle'ımı masadan hızla kaldırıp çantama saklıyorum. Kareli siyah ve mavi sırt çantamı yastıklı ahşap koltuktan çekerek yere bırakıyorum. Ellerim titriyor, içimden gerginlik akıyor ve sonunda oturabildiğim için minnettarım, masanın etrafından dolanıyorum ve olabildiğince yavaş ve zarif bir şekilde aşağı iniyorum. Yine de hareketlerim çok büyük, vücudum çok sıcak geliyor ve kalçalarım koltuk minderine doğru yayılıyor, bu yüzden kendimi masaya yaklaştırıyorum, ellerimle bir şeyler yapmak için biri hariç tüm kalemlerimi bırakıyorum.

Boyum 1.80 ama yine de kendimi hep çok uzunmuşum gibi hissederim. çok yer var. Belki biraz daha sofistike, biraz daha kibar olsaydım dünya beni bu kadar umursamazdı. Ama bazı günler beynim en büyük düşmanım olabiliyor ve hiçbir zaman bunlardan biri olacağımı sanmıyorum.

Bir an için çocuğun beni hiç takip etmediğini düşündüm. Kulaklarımdaki kendi nabzım dışında arkamda hiçbir şey duymadım ve bir kez bile başımı kaldırıp bakmadım. Şimdi başka çarem kalmadığı için bakıyorum ve onu karşımda dururken görünce neredeyse irkiliyorum, kitap hâlâ elinde, diğeri arkasında durduğu sandalyenin arkasına kıvrılmış, bronz teninde damarlar belirgin.

Parmaklarımı kalemimin etrafında eziyorum, bileğimi masaya dayıyorum ve bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum, pantolonumun suni derisi

Temasla birlikte sallanıyor.

"Merak etme," diyorum, önce ona sonra bir yere bakıyorum, sinirlerim damarlarımda dolaşıyor. "Isırmayacağım." *azından sertçe*. Nabzım hızla atıyor ve kendi kabadayılığımın memnunum. "Oturabilirsin."

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi bana bakarken dilini dişlerinin alt tarafında ilgiyle gezdiriyor. Söylemediğim şeyi.

"Ben Eli, bu arada." Sesi alçak ve son derece kibar. "Evet, biliyorum." *Herkes senin kim olduğunu biliyor, değil mi?*

Bakışlarımı tutuyor ve karşılığında adımı mı bekliyor diye merak ediyorum. Vermeliyim ama vermiyorum. Gözlerinin koyu zümrüt rengi, kirpiklerinin kalınlığı, onu sınıfta izlerken yaşadığım fantezilere geri dönüşler...

Vücudumda ısı alevleniyor. Bakışlarımı indiriyorum. Saate bakmam gerekiyor çünkü sokağa çıkma yasağım on ve aradığım kitabı gerçekten almam gerekiyor ve-

Zarif bir şekilde, her hareketi anlamlı, sandalyeyi geri çekiyor ve oturuyor, koltuğa temas etmeden önce belinden hafifçe eğiliyor. Birinin her hareketini nasıl bu kadar akıcı ve ruhani yapabildiğini bilmiyorum. Bu biraz haksızlık gibi görünüyor.

"Yarınki sınavımıza mı çalışıyorsun?" diye soruyor bana, bir eli hâlâ kitabının üstünde, diğeri kucağında. Tek bir kara kaşını aynı şekilde eğiyor, sadece ağzının bir tarafı gülümsüyor.

Eşitsizliğine, kibarlık taslama şekline bakmakla o kadar meşgulüm ki, sorusunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

Vücudumdaki sıcaklık artıyor. Bunaltıcı. Trafalgar'ın içi nispeten serin bir kampüs. Kütüphane daha da soğuk. Bazen yanıma kapüşonlu bir tişört alıyorum ama bu gece onu dolabımda bıraktım ve iyi ki de öyle yapmışım. Eğer üzerimde olsaydı, şu anda yanıyor olurdum.

"Sınav mı?" Sadece Latince dersimiz var ve eğer tamamen unutmadıysam-

"Ah, pardon." Eli başını sallayarak bir an için bakışlarını masaya indirdi. "Ben... Ben sana en baştan söylemeliydim. Bayan Romano'nun derslerinde yenisin, değil mi?" Uzun, kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, sanki aynı fikirde olmadığımızı gerçekten onaylıyor ve biraz da utanıyor.

Kafa karışıklığı beni gergin halimden çıkarıyor. Kalem tutuşum biraz gevşiyor ve artık onu kıracağımdan endişe etmiyorum

yarısı. "Evet... ve sınavdan bahsetmedi." Bahsetseydi hatırlardım. Buradaki her sınavı geçmem gerekiyor.

Eli daha dik oturuyor ve söyleyecekleri için özür diler gibi iç çekiyor. "Her üç haftada bir veriyor. Habersizce."

Her dersin müfredatını inceledim ve sınavlarla ilgili hiçbir şey yoktu.

Yine de, Wilmington'dan taşındığımız için sadece son yılımda transfer olabildim, bu yüzden belki de bilmeyen tek kişi benim ve beni unuttu.

"İstihdam için yer değiştirme," kabul danışmanı anneme hızlı, anlık bir bakış atarak not aldı, *neden bitirmesi için bir yıl daha bekleyemediniz?*

Shoreside Lisesi'nde olanları konuşmadık. Açıklamak zorunda değildim. *Sadece bir uzaklaştırmaydı.*

Ayrıca, annemden beklemesini hiç istemedim. Reece kardeşinin teknoloji şirketinde yeni bir iş buldu, annem de temizlik işinin yerini değiştirene kadar faturaların anneme düşen kısmını üstlenebilecekti ve eski okulumda olanlardan sonra ayrılmak benim için sorun değildi.

Reece'in kardeşi, bağışçıların bir kısmını işe alan Raleigh merkezli bilişim şirketi Trafalgar'dan bahsetti ve ben de onun referansıylayla başvurdum.

Shoreside'daki en yakın arkadaşım Amanda'yla mesajlaşmaya devam ettik ama her geçen hafta daha da azaldı. Olanlardan sonra... Aklımı kaybettiğim günü hatırlatacak hiçbir şey istemiyorum.

Bağlı olduğum tek şey hayallerim. Onlar bile bazı günler elimden kayıp gitmeye başlıyor.

"Çok derinlemesine değil," diye devam ediyor Eli ve ses tonundan sinirlerimi yatıştırmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Bu notların benim için ne kadar önemli olduğu yüzümden okunuyor olmalı. Sırf Trafalgar'dan pekiyi alabilmek ve AP derslerimin transkriptimde parlak bir fener gibi yanarak geçmiş okul sicilimin gölgelerini gömebilmesi için üniversite başvurularının son gününe kadar bekliyorum. "En fazla on soru." Parmakları koridordan getirdiği kitabın kenarından kıvrılırken bakışları benimkileri arıyor. Yüzüklerinden biri kafatası. *Ne kadar sinirli.* "Sınıfta yüksek sesle okuma şeklin..." Dudaklarını bir başka orantısız gülümseme süslüyor. "Bunu başaracaksın."

Alaycı düşüncelerim bir yana, onun sözleriyle başımın döndüğünü hissediyorum.

Sınıfta yüksek sesle okuduğumda... Latince'nin en sevmediğim kısmı,

yüksek sesle okuma. Ölü bir dil, neden telaffuz etmemiz gerektiğini bile bilmiyorum, ama Bayan Romano sınıfında olduğumuz her gün bu dili konuşmak için her birimize bir sıra veriyor. Elinin ben okurken hiç dikkat ettiğini bilmiyordum. Bir kere bile dönüp bana baktığını, metnin üzerinde tökezlediğini görmedim.

Lise birinci sınıfta, Wilming- ton'da Shoreside'da Latince dersi almıştım. Şans eseri, sadece bir kez verilen tuhaf bir dersti, çok etkilenmişim. *Bu sayede bu* Latince dersine girmeyi başardım ama becerilerim zayıf. Aslında, en çok çalıştığım ders bu.

"Ne?" Bir şekilde iltifat ederek benim gözüme girmeye çalıştığını anladığım için ağzımdan kaçırıyorum. Dudaklarımdan küçük bir kahkaha kaçıyor ve gülümsemesi daha da genişleyerek çenesini yukarı kaldırıyor. "Yüksek sesle okuma konusunda berbatım." Eli'nin ince bir siyah çizgiyle çevrelenmiş koyu yeşil gözleri parlarken sınav aklımdan tamamen çıkıyor. Kendimle garip bir şekilde gurur duyuyorum, sanki onun yeni bulduğu neşenin sebebi benmişim gibi.

Sonra kendimi kaptırdığım için hemen sinirleniyorum. "Hayır," diyor bana, bakışlarını düşürerek, kirpikleri titreyerek. "İstemiyorsun." Sonra gözlerini kaldırıyor ve yüz ifadesindeki bir şey beni rahatlatıyor. Sanki gergin bir şekilde bana iltifat ediyor. Eğer bu bir rol, o mükemmel bir sanatçı.

Kalemimi tekrar sıkıca kavıyorum, ona bakmaya devam etmek zorunda kalmamak için dikkatimi dağıtma ihtiyacının üstesinden geliyorum. Bu biraz yalana bakmak gibi hissettiriyor. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, eğilip ayağımın dibindeki sırt çantamın yan cebinden telefonumu alıyorum. Doğruluyorum ama gözlerimi aşağı indirip saate bakıyorum.

Dokuz buçuk, yani burada on beş dakikam kaldı. Eğer eve geç , cezalıyım. Çok az arkadaşım ve sosyalleşmek için daha az fırsatım varken bu pek bir şey ifade etmiyor ama annemi hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmıyorum. Zaten kalbine çok fazla zarar verdim.

"Ciddiyim, Eden."

Eli ilk kez adımı söylüyor, en azından bana. Donup kalıyorum, yüzüne bakmaktan daha fazla kaçınamıyorum. Her zamanki gibi bakışlarım ağzına takılıyor. Dudakları gülünç derecede dolgun, soluk pembe, zeytin teniyle tezat oluşturacak kadar güzel bir renk. Yine de ağzına bakmamam gerektiğini hatırlıyorum ve tabii ki vücudum yeniden kızarıyor. Sınıfta beni yüksek sesle okurken dinlediğini itiraf ettiğine göre adımı bilmesine şaşırmamalıyım sanırım, ama her şey tuhaf geliyor. Neden benimle daha önce hiç konuşmadı? Ama ben

Her zaman en son çıkan ben oluyorum, bu yüzden *kimse* benimle konuşmuyor ve koridorda kulağımnda kulaklıklar var. Sanırım ulaşamaz biriyim ve böyle olmayı seviyorum. Beni beladan uzak tutuyor.

Ama ne zamandır beni izliyordu? Koltuğumda biraz kaydım.

Ben de seni inceledim, ona söylemek istiyorum ama aklımdan geçenleri söylememek ağzımı kapatıyorum. *Güzel ellerin var. Herkesin sana çekildiğini biliyor musun? Hep miydi?*

Yaklaş, diyebilir.

Ne zaman duracağımı söyle, cevap vermek istiyorum.

Masanın üzerinde duran telefonuma tekrar bakıyorum. "Gitmem gerekiyor." Eşyalarımı toplamaya başlıyorum, biraz dengeli olmaya çalışıyorum, ama sinirlerim yüzünden hantalım, her hareketim garip, Eli'nin o sandalyeye kayarak oturduğu zarafete hiç benzemiyor. Not defterimi kapatıyorum, içinde İngiliz Edebiyatı kompozisyonumla ilgili hiçbir şey yazmıyor, oysa bu gece geç saate kadar kalmamın tek nedeni bu. Kindle'imda okuduğum kabadayı romantizmine kendimi kaptırmıştım, ta ki Chaucer üzerinde çalışmam gerektiğine karar verene kadar.

Bu kadarı da fazla.

Kalemlerimi sırt çantamın en üst bölümüne bırakıyorum, her iki bölmenin fermuarlarını çekiştirerek kapatıyorum. Çantayı kaptdığım gibi ayağa kalkıyorum, sandalyemi deviriyorum ve ellerim titreyerek, yüzüm kıpkırmızı, aceleyle dönüp sandalyemi düzeltiyorum. Telefonumu elime alıyorum, elim ağrıyacak kadar sıkı tutuyorum, tutmazsam düşüreceğimden endişeleniyorum ve veda etmeden buradan çıkıp gitmeyi düşünüyorum çünkü eşyalarımı toplarken yaptığım tüm bu gösteri korkunç bir şekilde sona erdi.

İki parmak aşağı, Eden.

Ama tam nabzım göğüs kafesime o kadar sert çarpıyor ki bu gece uyumak için bir beta blokere ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum, Eli ayağa kalkıyor ve "Ah, evet" derken gölgesi masanın ve benim üzerime düşüyor.

Sonra elinde taşıdığı kitabı bana doğru kaydırıyor, bana ulaşırken bile nazik bir jest yapıyor.

İlk kez başlığı okudum, aynı anda yüksek sesle söyledi.

"Canterbury Masalları."

Omurgamda bir ürperti hissediyorum. Gerginlik mi? Huzursuzluk mu? Ne olduğunu çıkaramıyorum ama Eli artık bana bakmıyor bile. Hareketi sıradan, sanki önemli değilmiş gibi. Sanki tamamen tesadüfmüş gibi cebinden kendi telefonunu çıkarıyor ve ekranında saatten ve düz siyah bir arka plandan başka bir şey görmüyorum. Onu bulabilirim

Garip bir şekilde kimse ona mesaj atmadı, aramadı, bu kadar sevilen bir çocuk için hiçbir sosyal bildirim yok, hala kitaba takılı kaldığım gerçeği dışında.

Sadece Latince dersimiz var. İngilizce dersime girmiyor ama Chaucer'ın aslında aradığım kitabı buydu. Tamamen teslim olduğum kitap çünkü bu çocuğun odağı olmaktan sinirlerim bozulmuştu. Daha bugün İngiliz Edebiyatı öğretmenime kompozisyonumun konusunu söyledim. *Ama Eli orada değil.*

Zihnim alarma geçmiş bir halde kitaba uzanıyorum. *Sende bir terslik var, Eli Addison.*

Gözlerimi kırpıştırarak, bilimsel notlar ve bölümlerle dolu kalın cildi alıp kolumun altına sıkıştırıyorum, telefon diğer elimde.

Yukarı baktığımda sırtı bana dönüktü.

Omzunun üzerinden bakarken omuzlarındaki kasların tişörtünün üzerinden esnediğini görüyorum ve yüz ifadesi neredeyse nereden bildiğini sormam için bana meydan okuyor.

Hadi, diyor. Benimle oyna.

Ama belki de onu yanlış okuyorum, çünkü konuştuğunda, güdülerini, ihtiyacım olduğunu bilmemesi gereken bu kitapla yaptıklarını parçalara ayırmak için bir teşvik değil. "Yaşlılar otoparkına mı park ettin?" Cevap vermeme bile beklemiyor ve acaba bunu da biliyor mu diye merak ediyorum. "Seninle yürüyeceğim."

Oraya park etmedim.

Söylemiyorum, çünkü bir şekilde zaten bildiğinden endişeleniyorum. Bu yüzden, bu tuhaf oyunda onu geçmek isteyerek, sadece "Tamam" diyorum.

Eden

Kalenin birçok yan kapısından birinden çıkıyoruz. Arkamızda beliriyor ve ona bir bakış atıyorum. Bu kadar yakındayken, her gri kulesini, ay ışığıyla parlayan her pencere camını görmek için boynumu geriye doğru uzatmam gerekiyor.

Yakından bakınca korkunçluğu beni şaşkına çeviriyor. İçeride saklı olsa bile, eski koridorlarında, az önce ayrıldığım kütüphanede ya da sadece turumda gördüğüm sekiz bin metrekarelik spor tesisindeyken bana fısıldadığı uzak ama sarsılmaz bir his var.

Ait değilsin. Ait değilsin. Ait değilsin.

Eli hiç arkasına bakmıyor. Ona göre, bu soluk siyah, taş badanalı binanın, nispeten yeni olmasına rağmen yüzlerce yıl önce inşa edilmiş bir yapıyı andırması muhtemelen önemsizdir. Eli çok daha büyük kalelerden arkasına bile bakmadan uzaklaşabilir. Bu yerler onun için yapılmıştı, o yüzden ilk fırsatta buraları terk edebilir, yoluna devam edip çok daha büyük bir şeyi fethedebilirdi.

Çimento yürüme yolundaki basamakları koşarak iniyoruz, sonra daha fazla basamak, zemin hafifçe aşağı eğimli, gecenin karanlığı yeşil, inişli çıkışlı çimenliği gizliyor. Trafalgar'ın en etkileyici manzarası arka tarafta, bakımlı bahçeler, çeşmeler ve bu binanın doğudan batıya ne kadar uzandığını görebilme imkânı var. Ama şimdi de bir fıskiye'nin yanından geçiyoruz, ön taraftaki tek fıskiye, ironik bir şekilde yerleştirilmiş

Her sabah tepemde yükselen parlak kırmızı kapılarıyla ana giriş yerine kütüphanenin yanında, her kapıya bantlanmış, her rüzgarda esen, yırtık kenarları kendi üzerine kıvrılan, hiç tanımadığım kayıp bir kızın, Winslet Landers'ın posterini. Winslet'in kampüsten kaçırılmadığını biliyorum. İlk gördüğümde ismini araştırmıştım. Kendi evinde kaybolmuş.

Ön taraftaki çeşme sivri kulaklı, çatık kaşlı ve uçmaya tam olarak hazır değilmiş gibi kanatlarını vücuduna sıkıca tutmuş bir gargoyle.

Anlatamam. Kanatlarım olsaydı, çoktan gitmiş olurum.

Sonunda son adımı da attığımızda, arkamızda hafifçe parıltı veren suyun müziği, Eli sessizliği bozuyor, sesi hafif, sanki son birkaç dakikayı gergin bir sessizlik içinde geçirmemiştik gibi.

Belki de sadece benim için gergindi.

"Şimdiye kadar nasıl buldunuz?" Adımlarını hiç bozmadan bana doğru bakıyor, yürüyüş yolu kilometrelerce uzayıp gidiyor gibi görünüyor. Sonra, onun ötesinde, yüksek demir kapılara giden asfalt araba yolu var, söyleyebileceğim kadarıyla her zaman açık, hemen arkasında bir bekçi evi var.

"Trafalgar, yani?" Eli bir kez daha boğazını temizleyerek açıklık getiriyor.

Karanlıkta göz kırpyorum, birkaç adımda bir yanan lamba direkleri tek ışık. Onlar da kütüphanedeki ışıklarla aynı donuk turuncu renkte ve her şeyi yumuşak bir ışıltıya boğuyor. Uzaktaki arabalara bakıyorum, çok fazla değil ama her biri lüks araç. Porsche'ler, BMW'ler, Mercedes'ler... Eli'nin ne kullandığını bilmiyorum. Aslında onu hiç giderken görmedim.

Bu düşünceyle, çantasının üzerinde bir çanta olmadığını fark ediyorum ve eve hiç kitap götürüp götürmediğini merak ediyorum. Ev işlerini yapıyor mu? Hiç umursuyor mu, yoksa paranın yolunu açmasına izin vermekten memnun mu, dolar banknotları seçtiği herhangi bir geleceğe giden altın bir otoyol gibi mi?

Bir gün ben de aynısına sahip olacağım. *Yaldızlı bir hayat.* Aradaki fark, sanırım, bunu hak edeceğim. Belki benim için daha iyi olur. Ya da, belki, hiç önemli olmayacak. Lüks lükstür, fakir de... *fakirdir.*

"Hoşuma gitti," diyorum, çoğunlukla bunu kastederek. Önüme bakmaya devam edersem, gözlerinin sık sık bana geldiğini hissetmezsem ve benden neredeyse bir karış uzun olduğu için bana *aşağıdan* zorunda kalmasını görmezden gelirsem, daha kolay konuşabilirim.

"Hayır," diyor Eli ve yürümeyi bırakıyor, sesi şimdiye kadar duyduğumdan daha alçak.

Ben de duruyorum ama gözleri bedenimde fiziksel bir ağırlık gibi hissetmeme rağmen onunla yüzleşmiyorum.

"Gerçekten beğendin mi?" Her kelimeyi vurguluyor ama "gerçekten" kelimesine biraz daha fazla vurgu yapıyor.

Onun bastırmasıyla Sebastian'ı, olmak istemediğim şeyi düşünüyorum. Taşındığımızdan beri sadece bir aydır çalıştığı işini daha geçen hafta kaybettiğini düşünüyorum. Duvarıma bantladığım şeyleri hayal ediyorum. Minoan tanrıçasının bir çıktısı. *Odyssey*'den bir alıntı, *gözden irak olan gönülden de irak olur*. Bloor Koleji'nden bir kartpostal, dağlarda yuvalanmış, ulaşılabilir hayalimdeki okul.

Eli'a ne kadar *sevdiğimin* bir önemi olmadığını söylemek istiyorum. Benim gibi insanlar neyi sevip seçemez. Elimize ne geçerse onu alırlar. Ona bir şey olmak istediğimi söylemek istiyorum, aynı zamanda her zaman bildiğim baloncuğu terk etmekten korkuyorum.

Shoreside'ı düşünüyorum. Okul hemşiresinin terapi önerisini. Annem bunun için her şeyden vazgeçebilirdi ama ben reddettim. Lüks gibi görünüyordu ve buna paramız yetmiyordu.

Yine de ona kendimi kayıtsız hissettiğimi söylemek istiyorum. Bu, bir türlü kurtulamadığım sürekli bir mengene. Bazen edemiyorum... *herhangi bir şeyin ne anlamı var ki?* Zihnim her bir sonraki hamleyi, her bir yeni hedefi ve gitmek istediğim yere varmak için ihtiyacım olan adımları oynuyor ve yine de yol boyunca bir şeyleri kaçırdığımı hissediyorum. Neşe, coşku, hayatta olma hissi, bunlar benim için geçici ve düzensiz. Yaşlanıp yok olana kadar sadece plan yapıp, arayıp, diliyor muyuz?

Hiçbirini söylemiyorum.

Ama bir nefes alıyorum ve yüzümü ona dönüyorum, ancak tüm vücudunun çoktan bana doğru eğilmiş olduğunu görüyorum. Aramızda neredeyse hiç yer yok ve bunun nasıl olduğunu bilmiyorum, ama gözlerim bir ayak arayla ayakkabılarımızdan -beyaz Chucks, siyah botlar-bacaklarına, gömleği hala pantolonunun bel bandına hafifçe sokulmuş, beyaz materyalin altındaki koyu şekil -dövme, doğum lekesi?- başımı döndürüyor, boğazına, etrafındaki sert siyah deri gerdanlığa, sonra çene çizgisine, düz burnuna, hafifçe yukarı doğru eğilmiş, neredeyse kadınsı.

Sonunda gözlerine odaklandım.

Gerçi "dinlenmek" doğru değil. Gözleri, rahat duruşu, elleri ceplerinde, hafifçe ayrılmış dudakları bile gizleyemediği bir yoğunlukla dolu.

Maskaralığında, oyunculuğunu mahveden şey gözlerindeki bakış. Rahat değil. Belki benden daha fazla, ama tam olarak değil. *Gergin*.

Sanki benden o kadar yüksekte değilmiş gibi hissetmeme yardımcı oluyor.

Ona, sorusuna verdiğim ilk cevaptan daha doğru bir cevap verdim. "Bu okulu seviyorum." Dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum ve gözlerinin bu hareketi takip edişini izliyorum. "Ama buraya *aşık* olmak gibi bir beklentim yok. Bu bir sıçrama tahtası." "Aşk" kelimesiyle göğsüm kızarıyor ve bir esinti açıkta kalan düşük göbeğimde dans ederken bile gömleğimin beni örtmesine seviniyorum.

Gülmüyor, gülümsemiyor ya da benimle alay etmiyor. Bakışlarımı tutarak sadece "Çünkü sen buraya ait değilsin, değil mi?" diyor.

Ona bakarken omurgamdan aşağı soğuk akıyor, kafa derim diken diken oluyor. "Bu da ne demek oluyor?" Bu konuşmaya hiç girmemeliydim. Her ne sebeple olursa olsun benimle uğraşmak istiyor. Belki de zavallı kızın pantolonuna girip giremeyeceğini görmek istiyor. Ama sonuçta hayır. Ona en başından söyleyebilirdim. Fantezilerim kafamın içinde kalıyor. Onları dışarı çıkarmak için kendime asla güvenmiyorum. Artık güvenmiyorum.

Sanki anlamamı beklemiyormuş gibi iç geçiriyor ve omuzları hafifçe düşüyor. Duruşundaki en basit değişiklik bu, ama ilk kez *daha az* görünüyor. Yaklaşıyor ama yukarı, benden bakıyor ve eğer bakmasaydı geri çekilmek zorunda kalacaktım. Aramıza daha fazla mesafe koyardım.

Onun yerine, boğazının zarafetine bakıyorum. Gerdanlığın derisiyle düz bir şekilde durması ama sıkılaşması. Hissettiğini bildiğim kadar sıkı oturuyor, her zaman sabit bir baskı, ama bir çentik bırakmayacak. Yine de küçük parmağımı deri ile boynu arasına sokamazdım. Onu incitmeden olmaz.

Bu fikir biraz çekici.

"Anlayabiliyorum," diyor sessizce, sanki kendi kendine. "Sınıfa girdiğin her gün yüzünde bir şey var. Sanki... burada ne yaptığınızdan tam olarak emin değilsiniz. Sanki hiç kimse senin düşüncelerini, beynini anlamaya yaklaşamayacak ve sen kendini öyle ayrı tutuyorsun ki, anlamalarını bile istemiyorsun, değil mi?" Hâlâ bana bakmıyor.

Derin bir nefes alıyorum, sahilin kokusunu yakalıyorum. *Okyanus gibi kokuyor* ve ben bu kokuya *yakından* aşınayım. Ama bu -bir yabancıyla derin, yoğun bir sohbet- bana yabancı. Sanki beynim beni yine kandırıyor gibi hissediyorum.

"Bunu prova etmen ne kadar sürdü?" Kaşlarımı kaldırarak karşı çıkıyorum.

Yavaşça gülümsüyor, neredeyse utangaç bir ifade takınmak için bakışlarını kaçırıyor. Kirpiklerinin arasından bana baktığında tamamlanıyor, elmacık kemiğinin altında bir gamze parlıyor. "Bana yanıldığımı söyle." Sözleri fısıltıdan öteye geçmiyor. Derin hisleriyle iyi, ama bu onun oyununun bir parçasıymış gibi hissettiriyor ve ben de onun oyununa çekilen gönüllü bir .

"Tabii ki ait değilim," diyorum biraz da kızgınlıkla. "Ben... *senin* gibi değilim."

Gözlerini bana indirdiğinde uzaklaşmayı düşünüyorum, yavaşça benimkilere odaklanıyor, beni olduğum yere sabitliyor, denesem kaçamam.

"Hiç de , değil mi?" Kelimeleri neredeyse fısıldıyor.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp bir saniyeliğine sertçe ısırıyorum. Ama tutamıyorum. "Bu da ne demek oluyor?"

Gülümsüyor ve bu beni daha da telaşlandırıyor. "Burslar için burada olduğunu biliyorum ve" elini tekrar cebine sokmadan önce para önemsiz bir şeymiş gibi belli belirsiz bir hareket yapıyor, "mali yardım."

Donup kalıyorum, parmaklarım bir elimdeki telefonu, diğer elimdeki kitabı sıkıyor. Gömleğime bakıyorum, kıyafetlerimin beni ele verip vermediğini merak ediyorum, cilasızlıkları, yılların yıpranmışlığı. Reece'in kardeşinin bağlantıları olduğu için buradayım; bana yardım etti. Ama gerçekten buraya ait değilim, değil mi?

"Kahretsin, özür dilerim," diye kesiyor Eli çınlayan kulaklarımın arasından, fark edilmenin verdiği utançla. "Bu..." Eliyle ensesini kavırıyor, pazusu esniyor ve elini bırakmadan önce orada okuyamadığım bir yazı olan bir dövme görüyorum.

Ağzının kenarları tam olarak kaş çatma sayılmayacak bir şekilde aşağıya doğru dönüyor. Daha çok başımın üzerinden bakarken kafası karışmış, doğru kelimeleri arıyormuş gibi.

"Sorun kıyafetlerin değil," diyor sonunda, bana tekrar bakarak. Gözleri vücudumun üzerinde geziniyor.

Nefesimi tutuyorum, kıyafetim değilse bile ne *olduğunu* söylemesini bekliyorum.

"Dosyalarını gördüm." Vücudumu soğuk kaplasa da, hayranlığının uyandırdığı o uzak his yok olup gitse de, sözlerinden pişmanlık duymuş gibi görünmüyor. *Nasıl? Ne zaman?* "Kazara." Bir şeyi görmekten gerçekten utanan biri gibi acele etmiyor.

yapmamaları gerekirdi. Burası onun maskaralığının bozulduğu yer ve bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum. "Siz yeni ayrılmıştınız, sanırım derslerin ilk günüydü, ben de Bayan Corbin'in ofisinde bazı evrakları gözden geçiriyordum."

Ne tür bir evrak işine ihtiyacınız olabilir ki? Aileniz sadece çekleri bozdurup, bakiyelerinin ağırlığını kaçırmadan yolunuza devam etmiyor mu?

Yine de bir şey söylemedim. Devam etmesine izin verdim, çünkü gizliliğini korumak istiyorsa bir açıklama yapması gerekiyordu.

"Dosyaların oradaydı, masasının köşesinde. Sonra Latince konuştunuz ve Bayan Romano adınızı söyledi, ben de hepsini bir araya getirdim."

"Neden bana daha önce bir şey söylemedin?" Kendimi sinirli hissediyorum. *Öğrenilmiş*. Bu sefer bakışlarını tutuyorum ve dosyalarım ya da *ait* olmadığım hakkında saçmalamıyor.

"Kendi dünyandasın, değil mi?" Ses tonu neredeyse suçlayıcı, ait değilmişim gibi görünmemin nedeni bu. Sanki bana suçlamalar yöneltiyor, herkesten farklı bir düzlemde hareket ettiğim için beni sorumlu tutmaya hazır.

Midem bulanıyor. Belki diğer herkes değil. *Belki onun*.

Neredeyse belli belirsiz eğiliyor. Çok yakın değil ama yeterince yakın. Kalbimin yeniden hızla çarptığını, adrenalinin vücuduma dolduğunu, uzuvlarımda bir sertlik olduğunu hissediyorum.

Dokunma bana.

Kafamın içinde yankılanıyor, aynı zamanda başka bir çelişkili düşünce de etrafımda dönüyor.

Dokun bana, böylece ben de herkes gibi senin nefret edip etmediğimi görebileyim.

"Güzel bir dünyaya benziyordu," diye devam ediyor ve nefesinin kokusunu alabiliyorum. Düşündüğüm gibi naneli değil. Cebinde her zaman bir sakız bulunduracak kadar kibar bir adama benziyor. Ama nefesi tatlı. Pamuk şeker gibi. Bu çok saçma.

"Bunu mahvetmek istemedim."

Bir şiirden satırlar. Kastetmesi mümkün olmayan kelimeler. Nereden bulmuş bunları? Benden ne istiyor?

Doğruldu ve damarlarımdaki gerginlik anı çok erken kesildi. Hatta bir adım geri çekilerek daha derin nefes almama izin veriyor ve başını otoparka doğru sallıyor. *Bu konuda çok iyi*. "Seni bırakmamı ister misin?"

Gözlerimi kırıştırıyorum, bildiği onca şeye şaşırıyorum. Bilmemesi gereken her şey.

Bir arabam var, annemin Noel temizlik ikramiyelerini bir araya getirdiği on yaşında bir Sentra. Bilmediği tek şeyin bu olduğunu umuyorum, çünkü bu çok fazla olurdu. Gözlemlemeyi takip etme seviyesine çıkarırdı. Kendi iyiliğim için bu tür şeylerden uzak durmalıyım. *Takıntılardan uzak durmalıyım.*

Her iki durumda da park yerim yok.

Tek bir tanesi, okul harcı, kitaplar ve üniformalara ek olarak bin dolar daha demek. Hibeler ve yardımlar bunu karşılamazdı. Zaten çok sıkıydı, çok büyük bir davulun üzerindeki post gibi, çevresi çok genişti, hayallerim içeride yuvarlandı ve annem kayınbiraderinden bize verdiğinden daha fazlasını isteyemeyecek kadar gururlu.

Başımı sallayıp telefonumun ekranına baktığımda yine Eli'nin ağzına baktığımı fark ediyorum. Gitmem gerekiyor. Buradan eve gitmem rahat on beş dakika sürer ve benim de tam olarak o kadar vaktim var. Daha otoparka bile ve Sebastian da yolda değil. *Kahretsin.*

Telefonumun kilidini açıyorum ve tek elimle Sebastian'a bir mesaj yazmaya , diğer elimde *Canterbury Tales*.

Eli boğazını temizlediğinde ekranımda *Can you* yazıyordu. Tekrar.

Duraklıyorum, başparmağım klavyenin üzerinde gezinirken gözlerimi kaldırıp onunkilere dikiyorum.

"Benim için fark etmez." Sanki tek ihtiyacım olan buymuş gibi söylüyor. Beklediğim izin. Sanki onun için sakıncası yoksa, başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Maskesindeki bir başka kayma.

Utanç dışında bir duygu daha kabarıyor içimde. *Düşmanlık*. "Ben biliyorum." Sözcükleri bir çırpıda söylüyorum ve bunu gerçekten istememiştim ama dengemi bozdu. Beni yana doğru savurdu. Onun kasırgasıyla zar zor dik durabiliyorum. "Seni tanımıyorum ve ailem bir yabancının beni eve götürmesini istemez." Son kısmı yalan çünkü onlara sadece bir arkadaş olduğunu söyledim.

Yine de meydan okurcasına bakışlarını üzerimde tutuyorum. Kaba olduğum için beni kesmesini bekliyorum.

Ama o karşılık vermiyor.

"Benimle gel, Eden." Benden uzaklaşıp doğru yöneliyor. *Yaklaş. Isırmam.* "Ben sadece burada bekleyeceğim.

Aksi takdirde biri sizi alacak ve bu ikimizin de zamanını boşa harcamak olacak."

"Bu senin sorunun." Bakışlarımı tekrar telefonuma çeviriyorum. "İhtiyacım yok-"

Bana bakmak için geri döndüğünü hissediyorum. Gözlerimi yavaşça kaldırıyorum, onunkilerle kilitleniyorlar. "Anladım. Seni bırakmama *gerek yok*." Gülümsüyor, gözlerinin koyu yeşili zümrüt gibi bir şeye dönüşüyor. "Bu seferlik beni şımartır mısın?"

"Bence sen muhtemelen hayatının her günü şımartılıyorsun." Ama kardeşime mesajımı yazmaya devam etmiyorum.

Gülümsemesi genişler. "Belki," diye kabul ediyor. "Ama senin tarafından değil."

ELLERİ VITESİN ÜZERİNDE, ARABANIN KARARTILMIŞ DÖRT CAMI DA

Mat siyah G35 sıcak yaz havasını içeri almak için çatlamış. Hayalimdeki araba İtalyan, Sebastian'ın bir gün bir dergide bana işaret ettiği bir şey, ama Eli'nin otoparktaki birçok BMW veya Mercedes'ten biri yerine bunu kullanmasını rahatlatıcı buluyorum.

Çantamı göğsüme yakın tutuyorum, kollarımı ona doluyorum ve damarlarının zeytin rengi teninde nasıl kabardığına bakmamaya çalışıyorum. Avuç içi vites topuzunun tamamını kaplıyor, parmakları üzerinde kıvrılmış. Hiçbir vitesi kaçırmama becerisi, araba kullanırken tekleme tehlikesi yok.

Bush'un *Glycerine* şarkısı hoparlörlerden yüksek sesle duyuluyor ve bazı insanlara kaba , ses seviyesi herhangi bir konuşma umudunu kadar açık, ama tam olarak istediğim şey bu. Ve bu şarkıyı seviyorum.

Bana doğru bakıyor, elmacık kemikleri ve burnunun düz çıkıntısı boyunca parlayan gösterge ışıkları. Ağzında bir gülümseme kıvrılıyor ve *ben* yersiz bir *inat* yüzünden ona karşılık vermek istemiyorum - *istediğim her şeye sahipsin, yolcu koltuğundaki ben de dahil. Teslim oldum ve şimdi nasıl çıkabileceğimden emin değilim ama elimde değil*. Kendi sırtışımı bastırmaya çalışıyorum ama bu imkansız. Aldatıcı bir çekiciliği olabilir ama inkar mümkün değil.

Tekrar yola baktığında dudakları daha da geriliyor ve benimkiler de aynı hareketi yapıyor. Beni bu kadar kolay kazandığı için kendime biraz kızıyorum.

Ama sadece bu gece için. Sadece bu seferlik. Ve yine de... kimi kandırıyorum?

Neredeyse üç haftalık ders boyunca bana hiç bakmadığını düşündüğüm bir çocukla arabadayım. Beni bir kez bile göz ucuyla görmedi. Sınıfta konuştuğumu duymadı.

Görünüşe göre adımı ve mali durumumu biliyor ve ne yazık ki arabaya ilk bindiğimizde ona verdiğim talimatları takip ettiğinde daha fazlasını öğrenecek.

Bu sığ gerçeklerden öte, kendi beynimde nasıl yabancı hissettiğimi biliyor.

Tehlikeli. Böyle bir adam beni . Beni olduğum yere geri döndürebilir, uzaklaştırma aldığımda zar zor hatırladığım o ana, sonra herkes etrafımda fısıldarken dönemin geri kalanını başım eğik yaşamak zorunda kaldığım o ana.

Ama her zaman yaptığım gibi kendimi bir kenara itiyorum. Şu ana odaklanıyorum. Yolculuğa. Yaklaşan inişe. *Gerçek şeylere. Fantezilere değil.*

Beni evimden yarım mil ötedeki benzin istasyonunda bırakmasını düşündüm. Saygınlığımın bir kısmını korumak istedim, çünkü tozlu yolumu onun gözlerinden görmek - LED farların annemin soluk yeşil minibüsünü, Reece'in hırpalanmış kamyonunu, Sebastian'ın arka lambası kırılmış Mazda 6'sını ve benim eski, kaplumbağaya benzeyen Sentra'mı aydınlatmasını izlemek - hepsi de karavana giden yol olarak hizmet eden toprak bulutu üzerinde bir araya toplanmıştı - çok fazla gibi görünüyordu.

Ama bir şeyler sakladığımı anlayacaktı. Daha da kötüsü, utangaç olduğumu anlayacaktı.

Evimle gurur duyuyormuşum gibi davranmayı tercih ederim. Ya da en azından bundan etkilenmemiş gibi.

Castle Lane'e son dönüşünü yaptığında -ironi gözümde kaçmadı- soldaki ilk karavanın yoluna girdiğinde, arabası engebeli zemine ve Reece'in düzgün bir garaj yolu yapmak için kullanmayı planladığı taşlara çarptığında, evimi sevme eğilimi göstermiyor.

Gri dış cephe kaplamasına, yapıştığını bildiğim paravan kapıya dikkat çekmiyor; bahçeyi değerli bir şeye dönüştürmeye bile çalışmıyor. Ve arka tarafta düzgün bir bahçesi var. Ön tarafta neredeyse hiç ot bitmiyor, ama arka tarafta çok var ve onun ötesinde orman uzanıyor. Bazı öğleden sonraları kendimi orada kaybettim ve bu yerin en sevdiğim kısmı orası.

Ama bunların hiçbirini yerine, garaj yolunun sonunda ailemin diğer araçları tarafından kenara çekilmişken, sesi kısıktan sonra, sözlerinde bir tür merakla, "Vay canına, ne çok arabanız varmış" dedi.

Sahip olmadığım ve muhtemelen sahip olduğu şeyler hakkında daha az boktan hissetmemi sağlayacak bir yol olsa da, yolu inceliyorum. Dört set tekerlek.

Sanırım öyle.

Yine de, emniyet kemerimi çözerken boğazımın arkasından sadece kayıtsız bir ses çıkarıyorum, başımın yakınında bir yere sıkıca yerleşmeden önce vücudumdaki hızlı fermuarın tadını çıkarıyorum.

"Bıraktığın için teşekkürler." Arabadaki saate baktım. Hızlı sürmüş olmalı ve ben ya fark etmedim ya da umursamadım, çünkü üç dakikam var. Kapısının gümüşü soğuk koluna uzanıyorum, karmaşık bir çocuk kilidi saçmalığı olmadan ilk çekişte açıldığı için minnettarım ve bir ayağımı yere sallıyorum, araba çok ama çok alçak.

"Seni her gün eve götürebilirim." Sesi neredeyse umutlu geliyor.

Karavana bakmaya devam ediyorum, içeri girdiğimde kapatmam gereken oturma odasındaki tek ışık yanıyor. Annem güvende olduğumdan emin olmak için beni beklemeye çalışacak ve muhtemelen Eli'ninki kadar büyüklükte üç evi temizledikten sonra çok yorulmuş olması gerektiğini bildiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

"Sorun değil," diyorum ona, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak. Sanırım güreş antrenmanı, sezon öncesi antrenmanları ya da onun gibi bir şey var; koridorlarda bundan bahsettiğini duydum. Ayrıca her gün okuldan sonra kalmıyorum ve bazı geceler spor salonunda çalışıyorum. Okul haftası boyunca pek değil ama ara sıra. Muhtemelen o işi bilmiyordur. Ya da genel olarak işlerden.

Onu yargıladığımın farkındayım ama duramıyorum çünkü onun nezaketine mazhar olmanın bir bedeli olması gerektiğini hissediyorum. Sanki onu bir daha gördüğümde oral seks falan isteyecekmiş gibi. Bunun fantezisini kurmadım değil, ama eve götürmek için kafa vermiyorum. Daha önce hiç yapmadığımı düşünürsek, bu işte pek iyi olacağımı sanmıyorum. *Bugün senin için sürüş yok, bu özensizdi.*

Neredeyse kendime gülecektim, ama bunun yerine bir ayağımı daha uzatıp deri koltuğun kenarına yanaştım, onun deniz kokusuyla birlikte bu koku da temiz arabasını istila etti.

"Hayır, gerçekten." Sözlerinde sabırsızlığa benzer bir şey var. "Bir araca ihtiyacın olursa, ne zaman istersen, sadece... şey, beni buralarda görürsün, değil mi?"

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Bilmiyorum. Neredeyse bir ay boyunca ben yokmuşum gibi davrandın."

Eli hâlâ vites kolunda, diğer eli de direksiyonun alt kısmında. Ama benim sözlerimle kafası karışmış gibi görünüyor. "Sana nedenini söylediğimi sanıyordum. Sen yaklaşılmaz birisin." Gözleri yorgun bedenime takılıyor ve ne kadar sıcak olursam olayım koltuklarını eritebileceğimi düşünüyorum. "Ama yarın, söz veriyorum, yine de yapacağım. Sana yaklaşıyorum." Gülümsemesiyle elmacık kemikleri kalkıyor. "İyi geceler, Eden."

Onu içmem gerekenden iki saniye daha fazla içmeme izin verdim. Sonra arabadan çıktım. Çantamı bir omzuma atmış, boştaki elimle kapısını niyetimden biraz daha sert bir şekilde çarparak kapatıyordum ki, orta parmağıma yakıcı, parlak ve şiddetli bir acı saplandı.

"Siktir!" Parmağımı az önce kapattığım kapıdan çekerken kelime ağzımdan kısık ve boğuk bir şekilde dökülüyor. Gözlerimin önünde lekeler belirirken sırt çantam omzumdan kayıp toprağa düşüyor ve diğer elimdeki iki parmağımı sıkarak kan akışını ve dolayısıyla acıyı durdurmaya çalışıyorum.

Neredeyse anında azalıyor, zaten kağıt kesiğimin etrafına sardığım yara bandının altında donuk bir zonklama. Acıya toleransım mı yüksek, yoksa çok sıktığım için parmağımın ucunu mu kaybedeceğim bilmiyorum ama nefes alışım birkaç saniye içinde düzeliyor.

O zamana kadar.

Ta ki Eli'nin hemen yanımda olduğunu, arabasının şoför kapısını açık bıraktığını haber vermek için çaldığını ve içeride küçük ışıkların parladığını fark edene kadar.

"Bir bakayım," diyor, elime uzanıyor ve ben onu bırakmak istemiyorum, kendi dolaşımımı boğuyorum ve bana dokunmasını gerçekten istemiyorum, ama yine de yapıyor.

Teni soğuk ve vücuduma yakın tuttuğum elimi doğru çekerken teninin verdiği hisle irkiliyorum.

"Gerçekten," kaslarımı sertleştirerek ona karşı koymaya çalışıyorum, "yok."

Elimle çekişirken gözleri benimkilere geliyor, uzun kirpiklerinin arasından bana . Ağzının kenarında bir eğlence beliriyor. "O zaman bir bakayım," diyor tekrar, kelimeleri düz.

Aramızda geçen birkaç saniyenin ardından yarayı tuttuğum elimi bıraktım ve kendimi korumak için avucumu arabasının kenarına vurdum.

Parmağımı kırmaya çalışan kapı pervazının tam üstünde.

Vücudum kilitleniyor, dizlerim titremesin diye kaskatı kesiliyor ve sanki etimin üzerinde zımpara kağıdı varmış gibi hissediyorum, iki eli de benimkileri kavıyor. Parmak uçlarında ve avuç içlerinin kenarlarında nasırlar var ama tenimi ürperten bu değil. Gelişigüzel dokunulmakla ilgili ne bilmiyorum ama bundan hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Belki de biliyordum. Belki de sadece bunu düşünmek istemiyordum.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalışarak, parmağımı kapıya çarpmaktan çok daha kötü olacak yaklaşan panik atağı önlemeye çalışıyorum.

Yavaşça, sanki çok gergin bir kız yerine yaralı bir tavşanla ilgileniyormuş gibi, parmak eklemlerimi düzeltmem için ikna ediyor ve başparmağını orta parmağımın alt tarafında çok dikkatli bir şekilde gezdiriyor, kenarları yıpranmış yara bandında duraklıyor. Onun tıbbi malzemelerinin bile benimkilerden çok daha üstün olduğunu hayal ediyorum ve dişlerimi sıkıyorum, nabzım düzensiz.

Sadece ön kapıma koşmak istiyorum.

Ama hareket edemiyorum.

Başparmağını örtünün yapışkan yumuşak hissi üzerinde gezdirmeye devam ediyor, sonra gözleri bir kez daha benimkilere kayıyor. Kalp atışlarımı parmağında hissedebiliyorum, ama her yerde hissedebiliyorum, bu yüzden gerçekten bir şey ifade ettiğinden emin değilim.

"Kanaman var." Sözleri bir fısıltıdan biraz daha fazlası. "İyi ki yara bandım var," diyorum kilitlenmiş çenemin arasından.

Başını sallıyor, iç çekerek gülüyor. Tam olarak nasıl bir şey olduğunu merak için yeterli. Ama parmaklarımı ağzına doğru götürdüğünde bu düşünce unutuluyor.

Dudaklarım tıpkı onunkiler gibi ayrılıyor ve içimden geçen ateş bana geri çekilmemi söylüyor. Elimi geri çekmemi ve kaçmamı söylüyor.

Bu kadar yaklaşmasına izin verme.

Beynimde uğulduyor, tüm silindirleri ateşliyor. Artık arabasının sesini bile duyamıyorum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve tek yapmak istediğim kaçmak.

Ama yapacağını düşündüğüm şeyi yapmadan önce durdu, parmak uçlarım ağzına birkaç santim uzaklıktaydı.

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve "Sanırım bunun bir anlamı var, biliyor musun?" diyor. Ayrıntıya girmeden elimi yavaşça indiriyor, bırakıyor ve çantamı alıp omzuna atıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, sanki ben

Her yeri titreyerek küçük verandama, kapıya çıkan üç basamağa doğru dönüyor, arabasının sesini duymazdan geliyor. "Seni yukarı çıkarayım," diyor, arkasına bile bakmadan.

KARANLIKTA GÖZLERİMİ KAPATIYORUM VE SUYUN ALTINA BATIYORUM, Nefesimi tutarak ilerliyorum. Tezgâhın üzerinde, küvetten sadece bir adım ötede tek bir mum , ama burada, duş perdesi kapalı ve göz kapakları ışığı engelliyor, onu göremiyorum.

Burada her şey sakın.

Musluk kapalı, su kaynıyor, parmak uçlarım küvetin dibini sıyrıyor.

Kafamın içinde Eli'nin koyu yeşil gözlerini görüyorum.

Yaklaşın. Yaklaş. Daha yakına gel.

Omurgamın altından bir korku titremesi geçiyor, meme uçlarım keskin noktalar halinde geriliyor ve belki de yukarı çıkmam gerektiğini düşünüyorum.

Sadece biraz . Korkusuz olabilirim.

Sebastian evimde, bir duvar ötemde. Bir şeye ihtiyacım olursa ona gidebileceğimi biliyorum.

Eli'nin ağzı benimkinin üzerindeydi. Parmakları boğazımı sıkıca sarmıştı.

Elim karnımın üzerinde geziniyor, içimde bir arzu kıvranıyor. Sonra bir şey duyduğumu sanıyorum. Bir kilit sesi. Küçük banyonun yanında bir adamın ayak sesleri.

Yüzeye fırlıyorum, küvetin çıkıntısına doğru dönüp perdeyi geri çekerken nefes nefese kalıyorum.

Titrek mum ışığında göz kırpyorum. Gölgele duvar boyunca dans ediyor.

Kapı kapalı. Orada

kimse yok.

SUYU BOŞALTTIKTAN SONRA, MUMU ÜFLERİM, HAVLUYU ÇIKARIRIM VE Aynaya bakmaktan kaçınarak pijama şortumu ve üstümü giyiyor, dişlerimi fırçalıyor ve yüzümü yıkadıktan sonra banyonun kapısını açıyorum.

Çılgılığın boğazımda patlamasını için elimle ağzımı kapatıyorum. Koridorda karanlık bir figür gördüğümde onun yerine boğuk bir soluk geliyor.

"Tanrım, sadece ben varım."

Göğsüm kabarıyor, telefonum elimde sıkıca tutuyor, nefes almaya, görmeye çalışırken avucumu ağzımdan boğazıma doğru kaydırıyorum.

Yavaşça, yatak odasının ışığının loş aydınlığında özellikleri ortaya çıkıyor. Dağınık sarı saçları, açık renk gözleri, dudaklarında bir yüzük, kısa ve kemikli vücudunun üzerinde tişört ve spor şortu. Sebastian benden sadece birkaç santim daha uzun.

Nefes alışım düzene giriyor ama kalbim hâlâ hızlı atıyor.

"Belki de karanlıkta banyo yapmıyorsunuzdur?" Ses tonu küçümseyici. Üzerinden sigara dumanı ve belki de daha sert bir şey kokusu alabiliyorum. "İşemem lazım."

"Evet, özür dilerim," demeyi başarıyorum, etrafından dolanıp yatak odama doğru ilerliyorum. Omzum omzuna değdiğinde tekrar konuşuyor.

"Seni kim ?"

Donup kalıyorum, koridordaki gölgelere bakıyorum, annem ve Reece uzun süredir uyuyor. "Bir arkadaş," diyebildim.

Omuz omuza dururken Sebastian sessiz. Sonra alçak sesle, "Dikkatini dağıtmalarına izin verme," dedi. Ve başka bir şey söylemeden banyoya doğru yürüdü.

Eli

Her zaman okula geldiği nane yeşili minibüste annesinin ona sarılışını izliyorum. Buradan bile annesinin kolunun arkasındaki kalın, çirkin yara izini görebiliyorum. Nereden geldiğini merak ediyorum; Eden onu görüp görmediğini. Bu düşünceyle birlikte, omuzlarımda, solar plexusum boyunca bir ağrı hissediyorum.

Kısmen güreşten, kısmen de babamdan.

Eden'ı izlerken bu düşünceden sıyrılıyorum. Trafalgar'da arabayla taşınan birkaç öğrenciden biri ve sanırım o da bunun farkında, kapıyı hızla kapatıp arkasına bile bakmadan uzaklaşıyor, ince parmakları çantasının askılarına dolanmış, bileğindeki düzinelerce siyah bant kolundan aşağı kayıyor.

Yanımda, Dominic diziyle dizimi dürtüyor, ikimiz birlikte avludaki taş masalardan birinde oturuyoruz, Eylül güneşi kalın, gri bulutlar tarafından engelleniyor. "İşte orada." Sözlerinde yoğun bir şehvet var. Duman dişlerinin arasından kıvrılıyor, bileği dizine dayanmış, sigarası parmaklarından sarkıyor, nikotin kokusu aramızda ağırlaşıyor.

"Sen bir domuzsun," diye tersliyor Luna arkamdan. Yanındaki Janelle'in derin bir iç çektiğini duyuyorum. Birkaç kişi taş basamakları çıkıp girişteki çift kırmızı kapıya doğru ilerlerken bize sesleniyor, her ikisi de açık, Winslet Landers'ın kenarları kıvrılmış, her iki kapıya da bantlanmış posterleri eksik.

Dom sözde arkadaşlarımıza el sallıyor, onun için çoğunlukla yüzme takımındakiler, benim içinse güreşçiler. "Bebeğim, ben ilgilenmiyorum," diyor Luna'ya soğuk bir şekilde, elini bırakıp sırtarak beni selamlıyor. "Ama *Eli* ilgileniyor."

Ona bakıyorum, donuk mavi gözleri okula gitmeden önce içtiği sigaradan cam gibi olmuş. Sigarasından bir nefes çekiyor ve kirazını solgun şakağında söndürdüğünü hayal ediyorum. "Tuhaf yeni kızı" görüp görmediğimi sordu, dün derste "*Canterbury Masalları* "nı nasıl telaffuz ettiğini anlattı. "*Üç kere hızlı hızlı söylemeye çalışırken dudaklarını sikime dolmasını istiyorum.*"

ilk dersimde olduğunu söyledim. Latince.

Hiçbir şey söylememeliydim. Sadece bu cümle bile onu ele verdi. "*Onu becermek , değil mi? Hiç kimseyi fark etmiyorsun, dostum.*"

Yanılıyor ama Dominic hayattaki pek çok konuda yanılıyor.

Luna aramıza giriyor, Dominic'in siyah kravatını çekiştirip onu kendine doğru çekiyor, Dominic dönerken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "Seni sadece Eli ile paylaşıyorum," diyor ve parmak eklemlerinin tutuşuyla bembeyaz olduğunu görebiliyorum ama gözlerimi Eden'dan ayırmıyorum. *"Başka kimseyle değil."*

Janelle hafifçe, "Bence ikinizin de bir terapistle görünmesi gerekiyor," diyor ve Dom ile Luna'dan bahsettiğini biliyorum çünkü bir terapistle *gittiğimin* farkında.

Luna kahkaha atıyor, bazen erkek arkadaşı olan Eden'ı serbest bırakırken yüksek ve keskin bir sesle, koyu renk saçları başının tepesinde örgülü bir şekilde bize yaklaşıyor. Tüm tokaları çıkarmak, parmaklarımı uzun saç tellerine dolamak istiyorum. Ona bakmak günaha bakmak gibi.

Luna, "Kimseye o kadar güvenmiyorum," diye açıkladı.

Arkadaşlarımın görmediği bir kaşımı kaldırıyorum. *Keşke Dominic'i geceleri ayakta tutan sırları bilseydi.* Ama bir şey söylemiyorum çünkü benim de sırlarım var.

Eden yanımdan geçerken, kalçaları sallanıyor, tek tip pantolonunun kumaşı yuvarlak poposunu sıkıca sarıyor, ben hala sessiz kalıyorum. Ya benim burada arkadaşlarımla oturduğumdan habersiz ya da gergin olduğu için öyle davranıyor. Kiraz kırmızısı dudaklarının köşesinin hafif bir gülümsemeye dönüştüğünü, platin çizmelerinin oturduğum masaya dik üç basamağı tırmandığını gördüğümde cevabı bildiğimi düşünüyorum.

Merak etme, bebeğim. Seni kovalayacağım.

Eden

Trafalgar'ın açık kapılarına yaklaşıyorum ve içerideki klimanın bana doğru geldiğini hissediyorum. Neredeyse tenimin her kaplayan ter, bunun için şükrediyor. Hava kapalı ama *sıcak*. Avluda Eli'nin ve arkadaşlarının gözleri üzerimdeyken daha da sıcak hissediyorum.

Başladığımdan beri her sabah yaptığım gibi, Winslet Landers'ın posterine bakıyorum. Fotoğrafı siyah beyaz. Uzun sarı saçlı, gülümsüyor, Trafalgar üniforması giymiş ama kağıdın kenarı yüzünün üst yarısını kapatacak şekilde kıvrılmış.

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor. Sanki biri beni takip ediyormuş gibi, omuzlarımdan üzerinden bakma dürtüsü çok güçlü. Winslet olabilmişim gibi.

Eli zararsız değilmiş gibi.

Yine de her zaman biraz paranoyak olmuştumdur. Hayal gücüm zarar verici olabiliyor.

Biri beni dürttüğünde kayıp postere çok uzun süre baktığımı fark ediyorum ve ayaklarımı hareket ettirerek fuayeye giriyorum ve Castle Hall'un iç kısmına odaklanırken nefes almaya çalışıyorum.

Okul başladığında bile burası asla çok yoğun ve kalabalık olmuyor. Çok fazla hareket var, kahkahalar, arkadaş bulma telaşı, çarpışan dolaplar, cilalı ahşap zeminlerde gıcırdayan ayakkabılar, ama benim devlet okulum gibi değil. Orada, bir sınıfta otuz öğrenci kurallara aykırı değildi ve ortak alandaki kitleler arasında hareket etmek yarım saat sürüyordu. Kalabalığa rağmen, sonunda Shoreside'da görünür olmaktan başka bir şey değildim. Hayatım boyunca arkadaş olduğum insanlar arkamdan fısıldadı.

Eskiden kapüşonumu başıma ne kadar çekersem çekeyim, gözlerini üzerimde canlı bir şey gibi hissedebiliyordum. Artık o kadar saklanmıyorum. Sadece *daha keskinim*, bu yüzden hiçbir şey bana dokunamaz.

Ve burada nefes alabiliyorum ve alıyorum da, tozlu, sizi geçmişe götüren kale kokusunu, tuğlaların miskini ve kolonya sıkılmış oğlanları, yerlerde kullanılan temizleyiciyi içime çekiyorum. Ortak alanda ilerliyorum, dört beyaz tuğla sütun koridordaki kavşak noktalarını belirliyor. Burada o kadar çok mavi-yeşil ve siyah ekose etek var ki, siyah pantolonumun içinde kalçalarımın birbirine değdiğinin farkındayım.

Aynadaki yansımamı kontrol etmek için banyoya sonra, kendimi her sandalyede Eli'yi aramamaya zorlayarak 242 numaralı odaya giriyorum. Koltukların çoğu zaten doluydu, beni uyardığı sınava hazırlanmak için kafamda "gömmek" kelimesinin çeşitli çekimlerini tekrar tekrar oynayarak arka tarafa doğru ilerliyorum.

Çantamı yere bırakıyorum, yavaşça oturuyorum ve başımı kaldırmadan önce koyu mavi kalemimi, uyumlu defterimi ve kırmızı ders kitabımı çıkarıyorum, etrafımda sohbet eden öğrenciler farklı bir ses duymak için zorlanmaktan hoş bir dikkat dağıtıcı.

Gözlerimi Bayan Romano'ya dikmeye kararlı bir şekilde başımı kaldırdığımda, etrafta zıplayıp güzel burunlu siyah saçlı bir çocuk bulmalarına izin vermemek için, hemen kaybediyorum.

Üç sıra yukarıda, bakışlarım boynundaki kravata takılı, gerdanlığın hemen altında, Eli koltuğunda dönmüş, gözleri benimkilerde. Solundaki kız onun adını seslenirken bile bana gülümsüyor, başını masasının üzerindeki kola dayamış, dördüncü kez "Eli," deyip sakızını patlatırken ses tonunda kızgınlık var.

Bana el sallamak için elini kaldırıyor, bunu yaparken parmaklarını hareket ettiriyor. Bir saniye sürüyor ama sonunda ben de el sallamak zorunda hissediyorum kendimi. Bakışları elime düşüyor ve ben de yeni boyanmış mat siyah tırnaklarıma bakıyorum. Sonra neye baktığımı anlıyorum.

Lanet yara bandı.

Beni kızartan da bu, çünkü tabii ki .

Gözlerimi kaldırıyorum ve bana göz kırpmıyor, sonra yanındaki kıza dönüyor, o da bana göz kırpmıyor.

Biraz daha dik oturuyorum, Bayan Romano odanın önünde boğazını temizlerken etkileşimimizi gören birkaç kafanın bana doğru döndüğünü fark ediyorum.

Başımı eğerken bile dişlerim gülümsememi engellemek için alt dudağımı eziyor. Yedi soruluk sınav, ders anlatımı ve iki paragrafı yüksek sesle okuma boyunca bu dürtüyle savaşmak zorundayım.

Son cümleyi bitirmek için ders kitabımızın sayfasını çevirirken, ön sıraya bir göz atma riskini göze alıyorum.

Eli başını elinin üzerine koymuş, dirseğini masaya dayamış, vücudunu bana doğru çevirmiş, beyaz gömleğinin kollarını ön kollarının üzerine kıvrımış, dudaklarında bir gülümseme.

Bir kolu sandalyesinin arkasına sarkmış yeşil bir damar görüyorum.

Her nasılsa, nabzım hızlanırken bile, gözümü kaçırdığım kelimeleri kekeleyerek söylemiyorum.

AYRILMAK İÇİN ACELE ETMİYORUM. HER ŞEY AĞIR ÇEKİMDE.

Kalemimi elime alışımından sırt çantamın fermuarını çekmem için geçen uzun saniyelere kadar.

Hızlı hareket eden tek şey nabzım.

Beni beklemeyin, beni beklemeyin, beklemeyin.

Çantamı omzuma atıyorum, bileğimdeki siyah lastik bilezikleri silkeliyorum, damarlarımın arasına yerleşmiş üç harfin örtüldüğünden emin oluyorum ama ne kadar derin nefesler alıp zamanı uzatırsam uzatayım, onun beklediğini anlamak için odayı taramama gerek kalmıyor. Onun varlığını hissedebiliyorum ve bir saniye sonra, havayı delen bir soru bunu kesinleştiriyor.

"Sana yardımcı olabileceğim bir konu var mı Eli?" Bayan Romano'nun sesi belli belirsiz ilgisiz geliyor, ama sesi her zamankinden biraz daha alçak. Benim oyalanmama alışkın. Eli'ye şu anda her ne oluyorsa ona alışkın değil.

Onu bana bakarken buluyorum, çantası omuzlarında, kollarını göğsünde kavuşturmuş, masasında yarı oturuyor. "Hayır, Bayan Romano, ben iyiyim."

Kahretsin.

Göz ucuyla Latince öğretmenimizin okuma gözlüğünün kenarından bana bakarak ayaklarını sürüyerek yürüdüğünü görüyorum.

Gözleri Eli'a kayıyor.

Sonra tekrar bana.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim, Eden?"

Şaşkınlık içimi kaplıyor ve çalışmama rağmen sınavda başarısız olup olmadığımı merak etmeye başlıyorum. Eli'ye bakıyorum ama o sadece gülümsüyor ve kıpırdamıyor.

Bayan Romano'nun masasına yavaşça yaklaşıyorum, sinirden sırtımdan ter damlıyor. Gözlerini karıştırdığı kâğıtlardan ayırmıyor, kırmızı uçlu tırnakları gözüme çarpıyor, düz, koyu renk A kesim saçları çenesinin açısının şiddetini gizliyor.

"Sınavınız," diyor, sesi hiçbir şeyi ele vermiyor.

Çantamın kayışlarını daha sıkı sıkıyorum. Bana burada, şu anda, Eli izlerken söylerse, başarısız olurum, bu masayı ters çevirebilirim-

Açık kahverengi gözleri yavaşça benimkilere kayıyor ve kâğıtlarla oynamayı bırakıyor. "Başardın."

Rahatlama damarlarımda ılık ılık dolaşıyor ve nefes alıyorum, burada durduğumdan beri ilk kez fark ediyorum.

Bayan Romano'nun ince dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Hangi üniversitelere başvuruyorsunuz?"

Eli'nin beni dinlediğinin farkında olarak yanağımın içini ısıırıyorum. "Bloor," diyorum, sesim biraz boğuk çıkıyor. "Klasik bölümünde okumak istiyorum."

Mükemmel bakımlı kaşlarını çatıyor, çenesini kaldırıyor, saçları yüzünden dökülüyor. Sanki bir şey arıyormuş gibi hissediyorum. Bulamayacağından endişeleniyorum.

Ama sonra "Öyle de olacak." diyor. Bir elini sallayarak gözlerini tekrar kâğıtlarına çevirdi. "Gidebilirsiniz."

Onun sözleriyle yüzümde beliren geniş gülümsemeye engel olamıyorum. Biraz sersemlemiş hissediyorum ama Eli'ye dönerken kendimi toparlamayı başarıyorum.

Yüzümdeki gülümseme neredeyse onunkine de yansıyor. Biraz daha silik ama orada.

Kendimi kaptırmamaya çalışıyorum.

"Bir sonraki dersin ne?" diye soruyor, ben yanından geçerken doğruluyor, dün geceki bahşişi hakkında hiçbir şey söylemiyor, lanet sınavda bana yardım ediyor. Ve birlikte, belki de normalmiş gibi, belki bunu daha önce de yaptık, belki yine yaparız, ikimiz de kapıya yöneliyoruz, dışarı çıkarken dirseğim bileğine hafifçe dokunuyor.

Biraz daha rahat nefes almaya çalışarak aramıza biraz daha mesafe koydum.

Bayan Romano'nun gözlerini üzerimizde hissettiğime yemin edebilirim ve onun hakkında ne düşündüğünü merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ortak alana doğru yürürken sorduğu soruyla, ihtiyacım olan kitabı dün gece avucunun içinde yayıldığını hayal ediyorum.

"Tahmin et." Ona bakmadığım zaman Eli'yle oynamak benim için daha kolay oluyor, bu yüzden dümdüz karşıya bakmaya devam ediyorum. Ne yazık ki bu bana, ona bakacak kadar cesur olan tüm insanların bakış açısını veriyor. Ve ona seslenen. Ve kaşlarını bana doğru çatıyorlar. Ya da beni kontrol ediyorlar.

İfademi yumuşak tutuyorum ve terden saç örgülerimi koparmak istediğim için kafa derimi kaşıma dürtüsüne direniyorum. *Beni mikroskop altına koyuyorsun ve ben deşilmek istemiyorum.*

Eli'nin dirseği omzumu sıyrıyor, onun elleri yanlarında gevşek dururken benimkiler sırt çantamın askılarında nemli.

Tekrar uzaklaşıyorum. Bu konuda yorum yapmıyor.

"Antik Yunan ve Roma'ya Giriş." Eli'nin tahmini beni kılılandırdı. Sırada o ders yok.

Ama üçüncü ders için aldım. Avluda, dolapların yanında sessizce kararlaştırdığımız durağa geldiğimizde yavaşça ona dönüyorum.

Koyu renk gözlerini görebilmek için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyor, belki de Şato Salonu'nun bu bölümünde hiç pencere olmadığı için şu anda orada zümrüt benekleri yok. Biraz kasvetli, sır saklamak için ideal.

Gülümsemesi kolay, ama dudaklarını bastırışında bir şey var. Onu çağırmam için bana meydan okuyor.

"Programımı biliyor musun?" Nabzımın hızlı atışına rağmen ses tonumu sert tutmayı başarıyorum.

İlk kez onun yanındayken, cevap verdiğinde endişeden daha fazlasını hissediyorum. Sesi eşit, alçak. "*Ne düşünüyorsun?*"

Omurgamdan aşağıya doğru kayan ürpertiye gizlemek için çaba sarf etmem gerekiyor.

Eli'nin bir sorunu mu var? Chaucer, arabam, dosyalarımı okuması, Latince yüksek sesle okuduğum her gün beni dinlediğini iddia etmesine rağmen gölgede kalması? Şimdi, bu çok, çok özel kurs. Sırada ne var?

Başka hangi sırlarım kaldı?

Sol elimi sırt çantamın askısından indirip hafifçe sallayarak bileziklerin bileğimi kapladığından emin oluyorum.

Çok fazla.

"Sanırım beni takip ediyorsun." Nabzımın gümbürtüsü, herhangi bir eğlenceden yoksun bir şekilde karşılık vermeme işaret ediyor.

Eli gülümsemiyor, konuşmuyor ya da geçiştirmiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor. İnkâr etmemesi, savunmaya geçmemesi ürpertinin tekrar yukarı çıkmasına, kürek kemiklerimi sarmasına ve boynumdan geçerek boğazımı okşamasına neden oluyor.

Ya öyleyse? Çekip gitmem için bana meydan okuyor gibi görünüyor. Ona çizgiyi aştığını söylemem için. Aramızdaki gerilim daha da artıyor.

"Takipçilerle ilgilenmiyorum," diyebildim.

Beni inceliyormuş gibi başını eğiyor. "Peki sen neyle ilgileniyorsun?"

Ama cevap veremedim, belli belirsiz tanıdık bir sesin "Gelecek Cuma geliyor musun Eli?" diye seslendiğini duyuyorum.

Eli yavaşça, isteksizce başını çeviriyor. Sözleri beynimde yankılanırken bile dudaklarının dolgunluğuna odaklanıyorum. "Ne düşünüyorsun?" Bir önsezi.

Eli'nin soruyu yanıtlamadığını fark ediyorum ve sesin kaynağını bulmak için gözlerimi ondan ayırmıyorum. Ama küstah bir kahkaha duyunca başımı kaldırdım. Çok uzun boylu, çok sarışın bir adam bana gülümsüyor. Saçlarını beyazlatmış olması dışında, bir hazırlık okulu kataloğundan fırlamış gibi görünüyor.

Bana diktiği kristal mavisi gözleri sıkıcı, tıpkı aile dostu bir dergide tampon ve ucuz parfüm reklamları arasında bulabileceğiniz yavan bir gölün durgun yüzü gibi.

Üniformamızın siyah blazer ceketini giymiş, benimle aynı siyah gömleği giymiş, ikimizin pantolonu da siyah, benimki botlarımın üzerine kıvrılmış, Slytherin çoraplarım görünüyor. Onun ayağında beyaz bot ayakkabıları var ve ben tüm bu kıyafetine bakıp gözlerimi devirmek için kendimi zor tutuyorum. Sanki ağartılmış saçları ve delinmiş kulaklarıyla sinirli olmaya çalışıyor ama diğer her şeyiyle uyumluluk kokuyor.

"Hey," diyor kelimeyi uzatarak, sesi derin ve zengin, beyaz, şımarık bir sik kafalılıkla dolu, başını sallayarak. "Ben Dominic, birlikte İngilizce biliyor muyuz?" Ağzı gülümsüyor ama gözleri daha karanlık bir eğlenceyle dolu, yüzünüzce beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Hem onun bakışları hem de aynı sınıfta olduğumuzu fark etmemiş olmam göğsümü yakıyor.

Yüzümden anlaşıyor olmalı.

"Ah." Başını sallıyor, bir elini çenesinde gezdirirken hafifçe gülüyor, ceketinin kolunun gerginleşmesine ve bileğindeki mavi damarların ortaya çıkmasına neden oluyor. İlk kez gözlerinin altındaki siyah lekeleri fark ediyorum. Silikler, menekşeye yakınlar sanırım ama kesinlikle oradalar. Sanki hasta ya da yorgun ya da belki ikisi birden.

Bu çevrelerdeki bir şey bana Sebastian'ı hatırlatıyor ve tam da onun arkadaşı olmak istemediğime karar verdiğim anda ona karşı biraz daha yumuşak hissediyorum. *Özellikle* de Eli ile arkadaşsa.

Elinin tersiyle Eli'nin göğsüne vuruyor ve şimdi ikimiz de Eli'ye bakıyoruz.

Eli'nin ifadesi hiçbir şey yansıtmıyor. Ve hiçbir şey söylemiyor.

Dominic küçük bir kahkaha atar. "ama, onu davet etmelisin."

Bana bakmak için döndü. "Edith, mi?" Yüzünün alaycı kıvrımından

Adımı tam olarak biliyor ve onu düzeltmemi istiyor.

Ona şey vermiyorum.

Eli bakışlarını bana çeviriyor. Sınıfa gitmem gerekiyor ama ikisi de beni dolabın kenarına sıkıştırmış durumda. Çantamın askılarını kavrayıp çenemi kaldırırken Dominic'i görmezden gelerek, "Sınıfa gitmem gerekiyor," diyorum.

Eli'nin dudakları yukarı doğru kalkıyor. "mi?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Um. Evet. Oldukça eminim." Yanımda Dominic homurdanıyor.

Koridorlar gittikçe boşalıyor ve eğer bu iş uzamaya devam ederse Dominic'le İngilizce dersine birlikte gidiyor olabileceğimiz gerçeğiyle yüzleşiyorum. Muhtemelen yalnız. Kendimi bu isteksiz üçlünden hemen uzaklaştırmak istiyorum.

"Kıınılda," diyorum Eli'a, emrimle gözlerinin neşeyle parlamışını görmezden gelerek. "Gitmem gerek."

"Duydun mu?" Dominic sırtıyor, kravatını düzeltiyor. "Senden uzaklaşmak istiyor, dostum. Hadi, seninle sınıfa kadar yürüyeyim, Edith."

Dominic'e gözlerimi kısıyorum. "*Eden.*"

Birinin ona ukalalık etmesine alışık değilmiş gibi şok olmuş gibi davranıyor, sonra yüzünde rahat bir gülümseme beliriyor. "En derin özürlerimi sunarım," diyor bir eli kalbinin üzerinde.

Gözlerimi deviriyorum, Eli'ye alaycı bir gülümseme fırlatıyorum ve sağa doğru dönerek etraflarından dolanıyorum, ikisine de sırtımı dönerek İngilizceye yöneliyorum.

Dominic'in tekrar güldüğünü duyuyorum, sonra Eli'nin soğuk sesini.

"*Dom.*"

Durmuyorum ama biraz yavaşlıyorum, kimsenin fark etmemesini umduğum bir noktaya kadar.

Dominic bir şey söylemiyor ve ben Eli'nin bir sonraki sözlerini duymak için nefesimi tutuyorum. Onlar benim için değil.

"Dün gece kız kardeşini gördüm."

Eli'nin sesi ilk kez ergen bir çocuk gibi çıktı. Sanki az önce "annen" şakası yapmış gibi. Gülmek istiyorum ama parmaklarımla ağzımı kapatıp tutuyorum. Muhtemelen dün gece Dominic'in kız kardeşini görmediğini biliyorum, eğer evlerine çok geç gitmediyse, ve sanırım görmüş olabilir ama bunu düşünmek istemiyorum ve-

Sırtıma sarsıcı bir *çarpma* sesi geliyor ve artık sakın davranmanın bir anlamı yok. Kalbim göğsümde dört nala atıyor ve elimi ağzımdan çekerek dönüyorum.

Dominic, Eli'yi lacivert dolapların olduğu sıraya sıkıştırmış, Eli'nin gömleğinin yakası Dominic'in ellerinde. Çenesi gergin, solgun yüzü öfkeden kıpkırmızı olmuş.

Eli gülümsüyor, elleri iki yanında gevşek, kendini savunmakla uğraşmıyor. Koridorlar artık boş ve tek tanık benim.

"Şaka kaldıramıyor musun?" Eli soruyu neredeyse tatlı bir şekilde soruyor. Nedense tüylerim diken diken oluyor. Bir saniye sonra kollarını Dominic'in kollarının altından yukarı kaldırıyor ve ellerini Dominic'in iç pazularının yanına sokup sıkarken tutuşunu kırıyor. Gözümü kırıyorum ve Eli ikisini de döndürüyor, Dominic'in sırtı ve kafası dolaplara çarpıyor, ilk takırtıdan çok daha yüksek sesle.

Çarpmanın etkisiyle Dominic'in nefesinin ciğerlerinden çıktığını görebiliyorum ve Eli kollarını tutmuş, onu dolaplara yaslarken dirseklerini acıyla geriye doğru büküyor. Yakınına eğiliyor, alnını Dominic'inkine yaklaştırmak için başını aşağı eğmek zorunda kalıyor, burunları aynı hizada, Eli'nin tutuş açısı nedeniyle göğüsleri birbirine değiyor.

Neredeyse samimi görünüyor.

Ne yapacağımdan ya da ne söyleyeceğimden emin olmadan bir adım öne çıkıyorum. Eli hareketimi fark etmiş olmalı.

Başını hafifçe çeviriyor, bu da ağzını Dominic'inkine o kadar yaklaştıırıyor ki dokunacaklarına yemin edebilirim. Bakışları benimkini buluyor, alnındaki bir saç. Dudakları ayrılmış, koyu bir gülümsemeyle yukarı kalkmış.

Benimle oynamak ister misin? Kafamın içinde bu sözleri söyleyen sesini neredeyse duyabiliyorum. Bundan çok daha kötüsünü yapabilirim.

Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama bir saniye geçiyor, sonra bir saniye daha, Dominic'in dudaklarında nefes aldıkça midem sıkışıyor ve sonunda, *nihayet*, onu serbest bırakıyor.

Dominic dolaplara doğru yığılıyor ve gerçek bir kavga olmamasına rağmen kolları yana düşüyor. Ama titreyerek verdiği nefes benimkinden farklı değildi. Neden nefesimi tuttuğumu bile bilmiyorum. Ne olacağını *saniyordum* ki?

Eli doğruldu, bana ne düşündüğümü sormasıyla Dominic'in araya girmesi arasında *hiçbir şey* olmamış gibi davranıyordu. Tüm bunların ortasında bir yerde zilin çaldığını fark ettim, ama bu Eli'nin Dominic'in dudaklarının yanındaki dudaklarından daha önemsizdi.

"Bay Baston'a tuvalette olduğunu söyle," diye sesleniyor bana, Dominic önce bana, sonra Eli'ye bakıyor, hiç kıpırdamadan, hâlâ nefesini tutarak. "Seni mazur görecektir." Sonra hiç kıpırdamadan bana arkasını dön-

koyu gri, deri sırt çantasını düzeltirken, ortak Latince sınıfımızın *önünden geçiyordu*.

Dominic'le koridorda yalnız kalmam.

Bir sonraki dersimde ön sıradaki yerime geçtiğimde, Bay Baston'a işlemem gerektiğini söylüyorum ve o da bu küstahlığım karşısında biraz şaşırmış görünüyor ama nihayetinde başını sallayıp geç kalmamla ilgili hiçbir şey söylemiyor.

Eli

KRAVATIMI KAYDIRARAK ÇIKARIYORUM, bunu yaparken boynumdaki gerdanlığı parmak uçlarımla sıyırıyorum. Sağlam deri, gece çıkardığımda -eğer gece çıkarırsam- benim nefes alabiliyor.

Dolabımı kapattıktan sonra çantamı omzuma atıp öğrencilerin arasından geçerek ortak alana doğru ilerliyorum; omzuma vurulan alkışları, kafa sallamaları ve takımdan birinin adımlarını seslenmesini duymazdan geliyorum.

Eden'i dolapların en uzağındaki bankta görüyorum, siyah saçları yine kafasında örgüler halinde yığılmış ve Dominic'in gözlerini periferimde kesmesi bile ona ulaşmamı engelleyemiyor. Cuma, beni dolaplara doğru ittiğinden beri üç gün geçti. *Umarım ne demek istediğimi anlamıştır.*

Her zamanki gibi Eden beni gördüğünde görmemiş gibi davranıyor. Ama boğazının ince sütununun yuvarlanışından, dudaklarının birbirine sıkıca yapışmasından ve bileziklerini bileklerinden aşağıya doğru sallayarak lastik bantların elinin üstünden aşağıya doğru süzülmesinden onun bir yalancı olduğunu anlayabiliyorum.

Okul iki dakika önce dağıldı ve ben de buraya zamanında gelebilmek için Hukuka Giriş dersinden erken çıktım. Günün son dersi Castle Hall'un ikinci katında ve Eden'in tarih dersi de şu anda bulunduğumuz yerden beş adım ötede, birinci katta.

Chaucer'ı kareli sırt çantasına geri koyduktan sonra dolabının kapağını kapatıyor, sonra çantanın fermuarını çekiyor, kollarını

kayışları takıyor, birkaç tutam saçını her iki kulağının arkasına sıkıştırıyor, tüm piercinglerini gösteriyor ve sonunda dönüp bakışlarımla buluşuyor.

Şaşırmış gibi yapmaması hoşuma gidiyor. Belki de beni görmemiş gibi davranmıyor. Belki de beni tanımak zorunda hissetmiyordur.

Bunu sevdim. Biraz şirretçe. Bütün hafta böyleydi, kaç kere yanına yaklaştıysam.

"Gitmem gerek." Sesi her zaman biraz kısık çıkar, sanki boğazını temizlemesi gerekiyormuş gibi. Sikime bir şeyler yapıyor.

Görünüşe bakılırsa sikimi *ya da beni umursamadan* yanımdan geçip gidiyor, bunu yaparken vücudunu biraz yana yatırıyor, arkamdaki pencere bölmesinden bir şeyler görmeye çalışıyor. Benden çok daha kısa olduğu için fazla bir şey göremiyor, bunu biliyorum.

Boy farkımızı seviyorum.

Vücudu kompakt. Boyuna rağmen küçük değil, okul üniformasına değen kalın kalçaları, dolgun bir poposu ve daha küçük bir vücudu var. Küçük lanet boynu da dahil.

"Seni biri mi alacak?" Herkes hafta sonu için yola çıkmaya hazırlanırken arkamızdaki koridorda dolap çarpma sesleri, ıslık çalan insanlar, gülen birkaç adam ve birine *"Dikkat et!"* diyen bir öğretmen yankılanıyor. Bir futbol maçı var ve Dominic'in ailesinin yarın gece bir nöbeti var, bu yüzden çakışmıyor. Muhtemelen her hafta sonu yaptığı gibi maçtan sonra bir parti düzenleyecek. Salı günü Eden'in önünde, ailesinin uzakta olacağı bir sonraki hafta sonu hakkında sorduğu soru beni sinirlendirmenin bir yoluydu. Ama onun partileri sık sık olur, pek özel sayılmaz. Burada bir düzine insana hafta sonu planlarının ne olduğunu sorarsanız, bir düzine farklı cevap bulabilirsiniz. Bir yata atlayıp sahile gitmek, siyasi ağlar üzerinde çalışmak, Ivy League kampüs turları, spor, uyuşturucu.

Ve Eden, kim...

"Evet, çalışmak zorundayım." Muhtemelen bu cevabı buradaki başka kimseden duymayacaksınız. Neden bir işe ihtiyacı olduğunu sormam için bana meydan bunu söyleme şeklinden, gerçeğin çok farkında olduğunu biliyorum.

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve ben ilk defa gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Mavi, yeşil ve kahverenginin parçaları, birbirlerine pek de yakışmıyorlar. Pürüzlü kenarlar, her bir parçayı çıkarabilirim ve bıraktığım diğer iki renk dokunulmadan kalır.

"İş mi?" Tekrar ediyorum. "Ne zamana kadar?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor, karşı duvardaki bir sıra pencereden gelen ışığı yakalayan saçlarından daha koyu bir ton. Göğüs fıstığı ve is, bu tonu tam olarak tarif etmek imkansız, özellikle de başındaki örgülerde. Ama onu saçları örgüsüzken de gördüm; saçları beline kadar sarkıyor ve uçları kıvrılıyordu.

Tek tip beyaz elbise gömleğini giydiğinde, düğmeleri boğazına kadar uzandığında, ancak göğüslerinin hafif kıvrımını gösterdiğinde, saçları üzerlerine ve yanlarına döküldüğünde, sınıfta ölü diller ve fiil çekimleri hakkında düşünmek gerçekten çok zor. *Ve arkamda oturuyor. Ve o lanet ekose eteği hiç giymiyor.*

Yüksek sesle inlememek için dişlerimi sıkıyorum, sadece kafamda hayal ediyorum.

İşle ilgili soruma yanıt olarak "Neden bilmek istiyorsun?" diye soruyor.

Bundan çok daha fazlasını bilmek istiyorum.

Ama biraz sinirli görünüyor, kiraz kırmızısı dudakları aşağı doğru çekiliyor.

Alt dudağı en dolgun olanı, ama üst dudağının üzerinde, Aşk Tanrısı'nın yayının hemen yanında beyaz bir yara izi var. Çok küçük, uzaktan görmek imkansız. Ama ona bu kadar yakinken, ona bakarken, görüş alanımda ve onu öpmek istiyorum, sadece dişlerimi üzerinde gezdirmek için.

Sorusunu duymazdan gelerek cebimden telefonumu çıkarıyorum.

Kilidi açıyorum

yeni bir kişi açın, adı boş bırakın ve telefonu ona doğru çevirin.

Ağır, koyu arasından aşağıya bakıyor, bunu yaparken alnında hafif bir kırışıklık oluşuyor. Bu açıdan yüzünün profiline bakıyorum. Güçlü bir burun, geniş dudaklar, kalkık, yuvarlak elmacık kemikleri. Bazı açılardan tam bir çelişki, narin dokunuşlarla belirgin hatlar. Ufak tefek ama sıska değil. Geniş gözler, kalın kaşlar, kulaklarında hafif bir kıvrım.

biraz garip.

Sanırım bu yüzden herkes duramıyor gibi görünüyor.

Neredeyse öfkelenmiş gibi bana bakıyor ve ikimizin de yalan olduğunu bildiği numarasını bu şekilde istemeye hakkım olmadığına dair bir şeyler söyleyeceğini ya da tek kelime etmeden çekip gideceğini düşünüyorum ki bu onun tercih ettiği çıkış yolu gibi görünüyor.

Ama onun yerine telefonu elimden kaptı ve ben etrafındaki lastik bilezikleri izlerken başparmakları klavyenin üzerinde uçtu

Bileği ön kolunun iç kısmına doğru kayıyor. Belli belirsiz bir bronzluk çizgisi, yazdan kalma teninde soluk halkalar görüyorum.

"Al," diye mırıldanıyor ve telefonu bana doğru itiyor. Ben daha bir şey söyleyemeden yanımdan geçip gidiyor, her ne kadar kızarmasını izlerken dilimin ucunda bu hafta sonu için bir davetiye olsa da. Ama kelimeleri unutuyorum çünkü bana şaşırtıcı bir şekilde verdiği numarasına değil, telefonumdaki ismine bakıyorum.

Eden Rain ve yanında bir bıçak emoji.

Gülümsememi bastırmak için dilimi ısıırıyorum ve arkamı dönüp kalabalığın başını dik tutarak yürürken kalçalarının sallanışını izliyorum. Sürprizlerle dolu ve bana yakın değilken çok daha kendinden emin görünüyor. *Seni geriyor muyum?*

Tam ön girişin köşesini dönerken omzunun üzerinden bakıyor ve yemin ederim bana göz kırpmıyor.

Tamam, bebeğim. Bunu yüzüme yap.

"DÜN GECE LUNA'LARDA MIYDIN?"

Kuzenim Jasper'ın beşiğinden dönerek çıkarken sırtımdan ter damlıyor. Nasıl olsa çıkacağımı bildiği için beni bırakıyor ve minderde birbirimizden uzaklaşıyoruz. Etrafımızda sezon öncesi antrenmanına gelenler idman yapıyor ve Koç Pensky güreş salonunun önünde karısı Annie ile konuşuyor. Elinde bir kucak dolusu siyah cübbe ve üzerlerinden sarkan kocaman gümüş iğneler var. Aldığımız her iğneyi temsil etmek için, ama muhtemelen yıkamak için bir baş belası. Yine de Bay ve Bayan Pensky, ülkenin lise güreşi başkenti New Jersey'den geliyorlar ve bu sporla evliler. İkisi de kısa boylu, zayıf, New Jersey aksanlı ve yüksek sesli, şu anda kim bilir ne hakkında tartışıyorlar.

bana çarpıyor ve kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden baktığımda Josh Holland'ın kekeleyerek özür dilediğini görüyorum.

Bir gün onu neredeyse boğuyordum, sanırım bu yüzden şimdi çok gergin görünüyor, sarı saçları gözlerini ıslatıyor.

Onu görmezden geliyorum ve spor şortunun kemeriyle uğraşan Jasper'a dönüyorum. Hiçbirimiz antrenman için atlet giymiyoruz.

Jasper bakışlarımı dikkatle kaçırıyor ve Janelle'e aşık olduğunu biliyorum. Ben Luna'nın yanına gittiğimde o da .

Dün gece oraya gittiğimi duymuş. Janelle'i sikmeye fırsat bulamadan onu *bozmamı* istemiyor.

Bence yolsuzluk işin eğlenceli kısmı. Ayrıca, Janelle benim nasıl biri olduğumu çok iyi biliyor. Benimle asla yatmaz.

"Hayır," diye kolayca yalan söylüyorum çünkü böylesi daha iyi.

Jasper başını kaldırıp bir elini terli, siyah saçlarında gezdiriyor. Kaşlarını çatıyor ve bana inanmadığı hissine kapılıyorum. Ama beni sorgulamayacağını biliyorum.

Büyürken birbirimizi pek görmedik. Babam beni saklamak istedi, Edison Amca da oğlunu kardeşinden korumak istedi. Kaportacı dükkanında çalışmama izin vermesi bir mucize. Yine de Jasper son üç yıldır benimle birlikte Trafalgar'daydı. Addison gizli kalmasını istiyor ama bazı şeyleri babam bile gizleyemez.

Jasper elini uyluğuna götürüp parmaklarını yumruk yapıyor, sonra parmaklarını açıyor, hareketi tekrarlarlarken bileğindeki kemikler çalışıyor. Kalın kirpiklerinin arasından bakıyor, burnunun ucundan ter damlıyor. "Dom yeni kızdan bahsediyordu."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, Jasper'a bakarken parmaklarımı kalçalarımın üzerinde gezdiriyorum, başını kaldırmasını istiyorum. Ama o bakmıyor. "Öyle mi?"

Jasper bir kez başını sallıyor. "Öğle yemeğinde, kütüphaneye gitmeyi düşündüğünü çünkü orada saklandığını söyledi. Ailesi şehir dışındayken gelecek hafta sonu partiye gelmesini istediğini söyledi." Homurdanıyor. "Yani, Luna ortalıkta yoktu, yoksa bir bok söylemezdi, anlıyor musun?" Bana bakıyor.

Evet, Luna dün gece sikimi yalıyordu, o yüzden konuşacak fazla yeri yok gibi.

Düşüncelerimi Eden'a geri getiriyorum. Öğle yemeğini kütüphanede yediğini biliyorum. Bu alışılmadık bir durum değil. Kampüsten çıkabiliyoruz ve pek çok insan kafeteryada kalmıyor. Her türlü yere dağılıyorlar. Tiyatro çocukları sahnede, sanat çocukları stüdyoda, sporcular bu binada.

Ama hiç kesmedim.

Benim orada olduğumu bilmediği zamanlarda onu izlemeyi gerçekten seviyorum. İnsanlar izleyici olmadan daha kendileridir.

"Başka bir şey söyledi mi?" Kuzenime sessizce soruyorum, yutkunurken boğazının titremesini izliyorum. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Babasının benim ilk gidişimle ilgili haberi verişini mi hatırlıyor? Ona tüm kanlı detayları anlatmış mıydı? Yoksa annemin ne zaman gittiğini ve sonrasında ne yaptığımı mı düşünüyor? Edison Amca beni hiç azarlamadı. O da benden hiç korkmadı. Ama biliyorum ki

O ve karısı Maria, her şeyden önce oğullarının güvende olmasını istiyorlar. Jasper'a beni sevmeye devam etmesini ama benim yanımda da gardını almasını nasıl söylerler?

Jasper bir nefes veriyor, sonra iri kahverengi gözlerini benimkilere diyor. "Hayır," diye yanıtlıyor beni. "Eğer onu partiye götürürsen... sadece onu izle. İyi bir kıza benziyor ve onun nasıl olduğunu biliyorsun, uyuşturucu falan."

Jasper bu yüzden gitmiyor. Kuzenime gülümsemeyi teklif ediyorum, çünkü Eden'ı oraya götürebileceğimden ben de pek emin değilim. Ama Dom'un nasıl biri olduğunu çok iyi biliyorum. Eden'ı istemiyor. Sadece ona sahip olursam, onu paylaşacağımdan emin olmak istiyor. Çünkü aramızdaki her şeyin böyle olmasını istiyor. En karanlık sırrı hariç. *Onu saklamamı istiyor, değil mi?*

"Tekrar gitmeye hazır mısın?" Ayağa kalkarken bırakarak soruyorum. Kollarımı arkamda geriyorum, parmaklarımı doluyorum ve omzumu patlatıyorum. Ellerimi bırakıyorum ve dövüş duruşuna geçiyorum.

Jasper da yavaşça ayağa kalkıyor ve başını sallıyor. Gözleri yüzümde olması gerekenden bir saniye daha uzun süre kalıyor. Bu sabah beni sınıftan Eden'a yürürken görmüş.

Bu yüzden bana bunları anlattı. Sanırım bunun bir tür kardeşlik kuralı olduğunu düşünüyor. Bir Janelle'le ona bir kemik atmayı not ettim. Biz yakın değiliz. Asla da . Ama sadakatini bir süre daha kabul edeceğim.

Ne olursa olsun, yine de onu hızlı bir iğneyle yakalıyorum. Gerçekten akılsızca. Aynı sıkletteyiz ama bir süpürme hareketi yapmayı düşünmememe gerek kalmıyor, omzum solar plexusuna değerken ayaklarını altından çekiyorum. Kafamın oyunda olmadığı düşünüldüğünde olması gerekenden daha hızlı bitti. Belki de bu yüzden bu kadar hızlıdır. Belki de babamın iş rehberinin bahsettiği akış hali budur.

Her halükarda, Trafalgar'ın takımındaki beş farklı güreşçiye art arda beş kez yere serip tuş ettikten sonra bile, düş aldıktan, koridorda bana sırttan Bayan Pensky'den yeni bir *Trafalgar Dragons* tişörtü aldıktan ve başıma geçirdikten sonra spor çantamı kaptığım gibi otoparka doğru yola çıktığımda hâlâ gerginim. Maskotumuz bir drag- onfly. Birisi, muhtemelen bir erkek, atletik kıyafetlerimizde çok iyi görünmediğini düşündü, bu yüzden kısalttılar. Bilin bakalım arkasındaki mavi renkte ne var?

Bir yusufçuk. Şahsen, bunun bizi aptal gibi gösterdiğini düşünüyorum, sanki gerçek bir böcek ile çok gerçek bir yusufçuk arasındaki farkı bilmiyormuşuz gibi.

efsanevi yaratık, ama bu kararları ben vermedim.

Eşofmanımın üstünden telefonumu alıyorum, Eylül ortası güneşinin sıcak hissi çıplak kollarımı ve ense mi ısıtırken ekranı ma bakıyorum ve Luna'nın bana birkaç kez mesaj attığını görüyorum.

Hiçbir şey söylemedin, değil ?!

Gözlerimi deviriyorum ve onu ararken mesaj atma zahmetine girmiyorum, telefonu kulağıma götürüyorum ve spor salonunun arkasına park ettiğim arabama doğru ilerliyorum.

İlk zil sesinde cevap veriyor. "Ne oluyor Eli?" Sözleri kızgınlıktan çok panik halindeydi.

Anahtarlığımdaki düğmeye basıp G35'in kapılarını açıyorum, bagajı açıyorum ve eşyalarımı içine atıyorum. Sonra bagajı kapatıp sürücü koltuğuna geçiyorum ve içeri girdikten sonra kapıyı usulca kapatıyorum. Arabayı çalıştırdığımda telefonum Bluetooth'a bağlanıyor ve onu yolcu koltuğuna atıyorum, hindistan cevizi kokusu beni burada sarıyor. Annemin eskiden yaptığı oda spreyi poşetlerinden geliyor. İçleri esansiyel yağlarla ve organik boncuklarla falan doluydu, bilmiyorum ama tavan arasında bir sürü stoku vardı. Ben çocukken bir hafta boyunca her gece bunu yapardı. Uyuduğunu bile sanmıyorum.

Acaba bilerek *mi benim* gibi kokmalarını sağladı?

Arabayı vites e takıp yola çıkarken dişlerimi sıkıyorum, birkaç çocuk bana el sallarken parmaklarımı direksiyondan kaldırıyorum ve yüzme antrenmanından çıkan Do- minic bana orta parmağını uzatıyor.

Ona gülümsüyorum ve okulun kalesinin etrafından dolaşarak kararan gökyüzüne uzanan gri kulelere bakıyorum.

"Sana beş mesaj falan attım-"

"Yedi," diye düzeltiyorum Luna'yı nefesimin altında, ama beni duyduğunu biliyorum çünkü konuşmaya başlıyor.

"Evet, çünkü dün gece gizlice yatak odama girdin ve bugün ben yokmuşum gibi davranıyorsun, böylece o garip sıkık adamın peşinden gidebiliyorsun."

"Gerçekten ne istiyorsun, Luna?" Kapıları geçip okulun dışına çıkan kırmızı ışığa doğru ilerlerken vites küçültüyorum. Ama Luna telefonda yüksek sesle iç çekerken birkaç saniye bekledikten sonra her iki yönde de trafik olmadığını görüyorum. Dilimi ısırıp arkama bakıyorum -arkamda kimse yok- parmaklarımı vites kolunun etrafında kıvırıyorum ve kırmızı ışı kta vites değiştirerek gülümsüyorum

dudaklarımı süslüyor ve Luna arabamın hoparlörlerinden konuşmaya devam ediyor.

"Ona söyledin mi?" Sesi şimdi daha sessiz, yutkunması hattan duyuluyor. Luna'nın korkudan kazandığı pek çok arkadaşı var. O ve Janelle lakros oynuyorlar ve arkadaş canlısı olsalar da birbirlerinden daha farklı olamazlardı.

Janelle kim olduğumu çok iyi biliyor ve bu yüzden fazla yaklaşmama izin vermiyor.

Luna beni yıllardır tanıdığı için benden bir parçaya sahip olduğunu düşünüyor, bu hafta Dom'la "birlikte" olmalarına rağmen.

Bunun asla doğru olmayacağını anladığında sürekli hayal kırıklığına uğruyor. Bir şeyleri kaybetmeyi sevmez. Ortaokuldayken beni ona çeken şey buydu.

Ona söylemediğimi bildiğini biliyorum; sadece hâlâ onu düşündüğümünden emin olmak istiyor.

Nadiren öyleyimdir. "Bunu neden yapayım ki?" Vites değiştirirken ona soruyorum, hızım arttıkça adrenalinimin de arttığını hissediyorum. Böyle özgür hissediyorum. *Canlı*. Eden'ı canlı hissettiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Kafamda onun kısık gözlerini, sanki onu fark ettiğimi bilmiyormuş gibi Latince bana bakışını görüyorum. Nasıl fark etmem? Sanki... Sanki tek kelime etmeden bana seslenmiş gibi. Ben kadere inanmam. Hayat rastlantıdan başka bir şey olacak kadar umursamaz. Ama onunla ilgili bir şey, içimdeki bir şeye uyuyor. Sırlarımı umursayacağını sanmıyorum. Yaptığım korkunç şeylerin hiçbirisi için beni yargılayacağını sanmıyorum. Luna ve Dom'un için bile. *Onların bildikleri bile*.

Belki bu sadece kafamdaki bir fantezi, ama sanırım bunu gerçekleştirebilirim.

"Bilmiyorum Eli, çünkü sen... işleri berbat etmeyi seviyorsun." Luna'nın başını salladığını, beyaz Mercedes'inde oturmuş manikürlü tırnaklarını direksiyona vururken bir elini parlak kumral saçlarında gezdirdiğini hayal edebiliyorum. "Dom şu anda oldukça savunmasız ve Salı günü koridorda ona önemsiz şeyler söylediğini biliyorum. Sadece... bunu mahvetme."

Kendi kendime gülümsüyorum. "Yani ona evde sinir krizi geçirdiği her gece birbirimizi boşalttığımızı söylemeyecek misin?"

Luna inliyor. "Eli, ben ciddiylim!"

Kendi kendime gülümsüyorum. "İyi konuşmadı." Direksiyonumdaki düğmelerle aramayı sonlandırıyorum, Landon'ı açarken yanağımın içini ısıyorum

Tewers, doğru yolda olduğumdan emin olmak için GPS'ime bakıyorum.

Eden

Beyaz havluları tezgâhın üzerine yığıyorum, koşu değirmenlerinin ve eliptik bisikletlerin sabit vızıltısı, spor salonunun sahibi Scott'ın çalma listesinde sabit olan Creed'in *Higher* şarkısının altında çalışıyor. Kendiminkini yapabileceğimi, spor salonundaki kablosuz hoparlörlere bağlayabileceğimi söyledi ama çalışanların müzik zevkimi takdir edeceğini sanmıyorum. Bazen ben bile takdir etmiyorum. Beni depresyona sokuyor.

Çoğu uyuşturucu, intihar, psikopatlar hakkında olan binlerce şarkının yanı sıra Rus ve Yunan hip-hop'ıyla karıştırılmış daha sosyal olarak kabul edilebilir birkaç şarkıdan oluşan bir koleksiyon, sık sık gösterdiğim bir şey değil. Çoğu gün cebimde sakladığım bir sır.

Havlularla işim bittiğinde ellerim kurudu ve sırt çantamda, tezgâhın arkasında yerde duran losyona ve insanların giriş kartlarını okutmak için kullandığımız eski, güvenilirmez bilgisayara uzandım.

Küçük sarı losyon şişesinin içindekileri ellerime sürerken hindistan cevizi ve ananas kokusu burnuma ulaşıyor ve Eli'yi düşünüyorum. Birkaç saattir numaram onda ve bana mesaj atmadı. Kimse beni göremese de yanaklarım kızarıyor.

"İyi geceler, Eden!" Bir kadının neşeli sesi check-in alanının ince halısı üzerinde çömeldiğim yerden bana ulaşıyor ve losyonumu kareli çantamın yan gözüne bırakıp başım dönecek kadar hızlı bir şekilde doğruluyorum.

Ama kapıdan çıkarken Carol'ı görüyorum. Akşam pilates dersimizin müdavimlerinden ve ona bir gülümseme sunuyorum. "İyi geceler, Carol." Buruşuk yüzü kendi sırtışıyla geriliyor ve elinde su şişesi ve kendi kabarık, pembe havlusuyla kapıdan dışarı itiliyor, beyaz saçları Fit4Ever' bulunduğu plazanın karanlık gecesinde kayboluyor.

Eski bilgisayarın faresini oynatarak cam kapıya bakan kırmızı ışıklı tarayıcıya bakıyorum. Gözlerimi tekrar ekrana, verilerin üzerine çevirdiğimde, şu anda burada yedi kişi olduğunu görüyorum, birkaç dakika önce Pilates için gelen on dört kişiden bir düşüş.

Omzumun üzerinden baktığımda, çoğu insanın şu anda ellerinde telefonlar ya da kâğıt sırtlarıyla ilerlediği kardiyo makinelerinin sıralarını görüyorum. Arkalarında ağırlık makineleri, sonra serbest ağırlıklar, L şeklindeki köşenin tamamını kaplayan aynalar, bira göbekli ama etkileyici pazıları olan erkekler bukleler yapıyor ve aynaya bakıyor.

Beyaz kaslı bir atlet ve kısa bir şort giymiş olan adamlardan biri beni izlerken görüyor ve sırtıyor. Carol'ın gülümsemesi gibi hissetmiyorum ama yine de karşılık veriyorum. Adı Fred ya da Frank gibi bir şey ve sık sık gözlerini rahat hissettiğimden biraz daha uzun tutuyor. Vardiyalarım sırasında farklı türde egzersizler yapmak ve solaryumda pişmek için birkaç kez geliyor. Yemin ederim tüm hayatını burada geçiriyor.

Bakışlarımı ondan kaydırıyorum ve sola döndüğünüzde arkadaki bronzlaşma yataklarına açılan, şu anda hiçbiri kullanılmayan kesik kapı çerçevesini buluyorum. Sağ tarafta soyunma odaları var, duş yok ve tam arkamda grup aktivite odası var, şu anda açık olan gerçek bir kapısı var. Bir duvarı aynalarla kaplı bir dans odası gibi ve şu anda İtalyan Pilates hocası Patty'nin gerindiğini görüyorum, koyu renk kıvrıcık saçları dizlerinin üzerine dökülüyor.

Carol'ın az önce çıktığı kapının zili çalıyor ve ben de müşteri hizmetleri gülümsememi takınarak arkamı dönüyorum.

Kapıdan içeri süzülen figürle birlikte bu his hemen kayboluyor ve etkileyici klima sayesinde iki saattir uzak durduğum ter, intikam duygusuyla geri dönüyor.

Eli. Sikeyim. Addison.

Daha iyisini düşünmeden, ön tarafında *Not Famous Yet (Henüz Ünlü Değil)* yazan bol, siyah atletime - kaburgalarımı göstermesi için yanlarını kesmişim - ve siyah, yırtık yoga pantolonuma, en sevdiğim spor kıyafetime, buraya ilk başladığımda annemin hediyesi olan ve spor kıyafeti olarak sadece birkaç çift bol, yırtık pırtık jogger'ım vardı. Daha önce hiç *görünmek* için spor yapmamıştım ama burada tüm işim bu.

Ayağımda yeşil bir Vans var, siyah çoraplarımı yukarı çekmişim ve saçlarım hâlâ örgülü. Aşağı yukarı okuldaki halimle aynı görünüyorum sanırım, üniforma ve botlar hariç, ama Eli'nin iş yerime geleceğini bilseydim...

"Ne be?" Her kelimeyi acımasız bir kızgınlıkla tıslıyorum.

Eli tezgâha yaklaşırken ağzı yukarı doğru kıvrılıyor, mekânı hızlıca, neredeyse umursamazca tarıyor. Ben de onun gözünden bakmaya çalışıyorum. Soluk sarı duvarlar, ince, bej halı. Etkileyici bir şey değil, yan tarafta bir dolar dükkânı, otoparkta uçuşan çöpler, akşam yemeği için bir pro- tein bar almak için her girdiğimde fayanslara sakız yapışmış bir bakkal.

Şimdi dirseklerinin üzerinde tezgâha yaslanmış olan Eli'nin ötesine bakıyorum ve onun karartılmış Infiniti' görüyorum. Geç kalmamak için annemin beni doğruca buraya bırakması gerektiğinden Sebastian beni alıyor, yani Sentra'm görünürde yok.

"Affedersiniz?" Eli başını eğip bana bakarak cevap veriyor.

Dirseklerine yaslansa bile daha uzun.

Ne olursa olsun, bizi ayıran koca bir sayaç var ve bunun için minnettarım.

Kendimi sabit tutmak için kenarına tutunuyorum, Eli'nin her zamankinden daha nemli saçlarını fark ediyorum. Boynundaki siyah gerdanlık siyah tişörtünün üzerinde, önünde *Trafalgar Dragons* yazıyor, bu da anlamadığım bir güreş şakası olmalı çünkü maskotumuz bir yusufçuk. Gri joggers, buradan ayakkabılarını göremiyorum ama Pazartesi gecesi kütüphanede giydiği beyaz Chucks'ları hayal ediyorum.

Bir nefes alıyorum ve spor salonunun kokusunun ötesinde -çamaşır suyu, ter ve tezgahın ucunda benden bir adım ötede istiflenmiş beyaz havlulardan gelen çamaşır deterjanı- onun kokusunu alabiliyorum. Temizlik, sabun, plaj. Kullandığım losyondan daha iyi, o da şimdi parmaklarımı tezgâha karşı kayganlaştırıyor.

"Burada tam olarak ne yapıyorsun?" *Neden bana hiç mesaj atmadın?*

Arka planda ağırlıkların şangırtısını duyuyorum. Muhtemelen gereksiz bir homurtu ve dans odasının aralık kapısından usulca süzülen Pilates hocasının uğultusu. Tanıdık olana tutunmaya çalışıyorum, Eli'nin varlığı beni tamamen şaşırtıyor.

Beyaz dişlerini göstererek sırtıyor. "İçeri girmeme izin yok mu?" *Seni takip etmek varken neden mesaj atayım ki?*

Başımı sallıyorum, sıcaklığın göğsümden aşağı yayıldığını hissediyorum. "Burada bir üyeliğiniz yok."

Eli dirseğinin dibindeki tarayıcıya sanki onu yakından tanımakla derinden ilgileniyormuş gibi bakıyor. "Henüz değil," diye kabul ediyor, bakışlarını yavaşça bana geri çeviriyor, tek kaşını neredeyse masum bir ifadeyle eğiyor. "Ama belki birazdan, eğer teklif edersen."

"Ben değilim." Cam kapının üzerindeki, tezgâha doğrultulmuş kameraya bakıyorum. Scott bana bunun şirketin değil, benim iyiliğim için olduğunu söyledi. Müşterilerin kayıtlarını tutmak için, çalışanların değil. *Eli' şu anda burada öldüremem, o yüzden bunun gerçekten doğru olduğundan emin değilim.* Kollarımı onun cazibesinden korunmak istercesine göğsümün üzerinde kavuşturarak uzun saniyeler boyunca gözlerini tutuyorum. Hâlâ gülümsüyor ama irisleri daha koyu görünüyor ve ne düşündüğünü bilmiyorum ama Salı günkü programım hakkında koridorda yaptığımız konuşmadan sonra *iş yerime* gelmesinin aşırı olduğunu biliyor olmalı.

"Ah?" diye soruyor sonunda, tek bir kelime, her zaman olduğu gibi sessiz, yine de bir şekilde daha yüksek sesle çınlıyor, şu anda bu spor salonunda olan her şeyin üzerinde ve burada *çok fazla* gürültü var. Bu konuda sevmediğim tek şey bu. Çok fazla his odaklanmamı zorlaştırıyor.

Ama oltanın ucundaki bir balık gibi Eli'nin dikkatine takılınca her şey kayboluyor, kalbim göğsümden çılgınca çarpıyor. Çantamdaki hapları düşünüyorum, nabzımı sakinleştirmek için bir tane içebilmeyi diliyorum. Sinirlerimi kontrol altına almak için.

"Spor salonu üyeliğine ihtiyacın yok." Eminim evinde bir tane vardır? En azından *buradaki* müşterilere bakılırsa, zengin çocuklarının gereksinimi gibi görünüyor.

Eli parmaklarını nemli saçlarının arasından geçirip öne doğru savuruyor, böylece koyu renk saç telleri gözlerine doğru sarkıyor ama parmaklarını tezgâha vurarak doğrulurken onları hâlâ çok net görebiliyorum. "Çok fazla şeye ihtiyacım yok Eden."

Nedenini bilmediğim bir şekilde midemde kelebekler uçuşmaya başladı. Bu sözler bir iltifat değildi.

"Ama *istediğim* pek çok şey var."

Kelebekler etrafımda dönüyor, içimde karışık duygulardan oluşan bir kasırğa. Boğazım kuruyor ve arkamdaki tezgâhta duran yarısı boş su şişesi aklıma geliyor ama ona uzanmıyorum. "*Bu* spor salonuna üye olmak ister misin?" Başparmağımı omzumun üzerinden geçiriyorum ve Eli gözleriyle hareketi takip ediyor. Bir başka çınlama, biri koşmaya başladığında koşu bandının hızlanması.

Burası hiç fena değil ve uygun fiyatlı. Ama Trafalgar'da F. M. Fink'in salonunu gördüm. Eli güreşçi olduğu için muhtemelen istediği zaman spor salonuna girebilir.

Parmaklarını tezgâha vurmaya devam ederken pazıları esniyor ve bana bakıyor. "Elbette. İndirim alabilir miyim? Seni tanıdığım için mi?"

"Beni tanı mıyorsun." *Ama tanımanı istiyorum.* Bu düşünce kaçınılmaz.

Yemin ederim gözlerinde aynı şeyin yansımasını görüyorum, sadece daha agresif. *Ama yapacağım.*

"Salı sabahı sınavı geçmene yardım ettiğimden beri ne oldu?"

Gözümü bile kırpmadım. Doğru, yaptı ama... *Sana güvenmiyorum.*

Cevap vermediğimde omuz silkerek kabul ediyor. "İmzala beni." Gözlerini benden ayırmadan eşofmanının cebinden cüzdanını çıkarıyor, siyah bir kart çıkarıyor ve tezgâhın kenarında öne doğru itiyor, böylece kenardan yarı sarkmış, şirket bilgisayarının klavyesinin yanına düşmeye hazır hale geliyor.

İçgüdüsel olarak karta uzanıyorum, müşteri hizmetleri eğitimim devreye giriyor. Kart normal bir kredi kartından daha ağır ve neredeyse bu konuda bir şeyler söyleyecektim, ama bunun yerine sadece kabartılmış gümüşle kazanmış ismine bakıyorum.

Eli Adonis Addison.

Kalbim daha hızlı çarpıyor.

Adonis.

Bir ölümlü, Afrodit'in aşığı.

Tezgâhın altındaki sürgülü çekmecedeki, tamamlaması gereken kâğıt işlerini -isim, yaş, feragatname, her ay banka hesabından çekilecek para için bir sözleşme- bulmaya çalışıyorum; kartı diğer elimde sıkıca tutuyor ve Yunan mitolojisini zihnimden uzaklaştırıyorum.

Evrakları ona doğru kaydırıyorum, bilgisayarın yanındaki tel bardak tutucusundan kapaksız bir kalem alıp ona veriyorum, ardından kart bilgilerini elle girmek için kullanmam gereken yazılımı açıyorum.

"Tek seferlik elli dolarlık bir başvuru ücreti var, ancak ilk otuz dolar ay sonuna kadar sizden tahsil edilmeyecek-"

"İlk otuz mu?" Başvuru ücreti hakkında hiçbir şey söylemedi. Söyleseydi, sadece bir şey, feragat edebilirdim. Burada çalıştığım bir ay boyunca feragat *etmediğim* ilk kişi o olabilir. Scott mutlu olacak.

Eli'nin kalemi tutuşuna bakıyorum, bu bana her zaman garip geliyor. O solak.

Bir kalemi şekilde tuttuğumu hayal ettiğimde, onun el yazısının küçük, düzenli döngüsünü asla taklit edemezdim.

"Evet. Aylık otuz dolar, iki aylık bir bildirimle iptal edebilirsiniz-"

"Önden ödemek istiyorum."

Bilgisayar sehpasının altındaki kasanın üzerine koyduğu kredi kartının numaralarını yazıyorum. Numaraları bitirdim, sonra ona baktım. "Ne dedin?"

"Önden ödemek istiyorum." Kelimeleri daha yavaş tekrarlıyor, bu da yüzümün daha da kızarmasına neden oluyor, yanaklarımdaki sıcaklık güneş yanığı gibi rahatsız edici.

"Tamam." Duyulmamış bir şey değil ama sanırım bunu iki kez yaptım, ikisi de bu spor salonunun yakınında yaşayan ve yakın zamanda taşınma ihtimali olmayan insanlar içindi. Sanırım Eli, Raleigh'in kenar mahallelerindeki bu küçük cepte yaşayabilir ama Trafalgar'a yakın değil. Arabayla yirmi dakika, direksiyona o geçerse belki on sekiz dakika. "Ne kadar süre için?"

Formu doldurmaya devam ediyor. "Mezuniyete kadar burada mı kalacaksın?"

Muhtemelen yaz boyunca. Bloor'a gidiyorum. Kesinlikle Bloor'a gideceğim. Ama önümüzdeki sonbaharda dönem başlamadan taşınmamın nasıl mümkün olacağını bilmiyorum ve bir yanım ailemden ayrılmaktan korkuyor. Ya yine bir şey olursa? Ya aklımı kaybedersem ve onu bulacak kimse olmazsa?

Ama ben daha büyük bir şey istiyorum.

Daha büyük biri olmak istiyorum.

Eli'nin sorusunun ciddiyeti, kendi sessiz hırslımın gürültüsü altında, aniden kemiklerime işliyor.

"Bir spor salonu üyeliği için sözleşme imzalamalısınız çünkü spor salonunu seviyorsunuz, bir çalışanı sevdiğiniz için değil."

Kafasını kaldırıp bakmıyor bile. "Boş ver, Ağustos'a kadar öderim. Sanırım o zaman üniversitede olacağım, gerçi kim bilebilir ki?" Mikrofon düşürür gibi kalemi bırakıyor, sonra kâğıdı bana doğru iterek kenarından kıvrılmasına izin veriyor.

Kafamda hesap yaparken gözlerimi bilgisayar ekranından ayırmıyorum. Otuz dolardan on bir ay. "Emin misin?" Ona bakmadan soruyorum.

"Vur bana."

İstemedен de olsa bu sözler karşısında gülümsüyorum ve nedenini bile bilmiyorum. Sonra kartından başvuru ücretini ve gelecek yıl beni görme zevkini tahsil ediyorum.

İşim bittiğinde, fişi cebinde, kartı cüzdanında, elinde gevşekçe tutarken, gitmesini bekliyorum. Bugün güreş antrenmanı yaptığından eminim ve oldukça acımasız olduğunu tahmin ediyorum. Etkileyici bir formda ve ellerinin altındaki damarlar her zamankinden daha da belirgin, yorgun olmalı, değil mi?

Ama gitmiyor. Onun yerine, "Ne zaman ?" diye soruyor, aynı anda Fred ya da Frank tezgâhın etrafında dönüyor, sırtı kapıya dönük, ikimize de bakacak şekilde dönüyor ve Eli bir kolu hâlâ tezgâhın üzerinde dönüyor. Bilgisayar ekranına bakıyorum ve onun check-in işlemini görüyorum.

Fred. Onun adı *Fred*.

"İyi misin Eden?" diye soruyor, kocaman elinde bir blender kabı, güneşin çizdiği yüzünden ter damlıyor. Eli'ye doğru tek bir bakış fırlatıyor.

"Harika," diyorum müşteri hizmetleri gülümsememi takınarak.

Fred yüzüme odaklanırken bakışlarını kaçırıyor. "Daha sonra yataklar için geri geleceğim." Çenesini sallayarak spor salonunun arka tarafındaki bronzlaşma kabinlerini gösteriyor.

Gülümsememi koruyarak başımı sallıyorum. Kapı çalıyor, Fred Eli'a bir bakış daha fırlatıyor, sonra dışarı çıkıyor ve ikimiz de gömleğinin omurgasından aşağı terden ıslandığını görüyoruz.

"Beni seviyor," diye mırıldanıyor Eli nefesinin altında. "Neyse, çıkıyorsun?"

Bilgisayardaki saate bakıyorum. Saat altı olmuş. "İki saat." "Harika."

Tezgâhtan kalkıp bilgisayarın yanına gidiyor, Katladığım yığından bir havlu alıp ağırlıklara doğru yürüdü ve beni arkasından bakakaldı.

KAPANIŞA YAKIN, BİR HAVLUYLA SPOR SALONUNUN ARKASINA DOĞRU İLERLEDİM
VE

Bronzlaşma yataklarını temizlemek için elimde spreyci şişesi. Eli'ye bakmayı , hala burada ve ağırlıkların yanında, bir fizik yarışması için antrenman yaptığını bildiğim bir kadınla sohbet ediyor. Cazibesi karşısında gözlerimi deviriyorum ama çenemi kaldırıyorum ve koridordan bronzlaşma yataklarına doğru gözden kaybolduğumda biraz daha rahat nefes alıyorum.

Burası sessiz, üç oda boş ve ilk ikisine en fazla birkaç dakikalığına giriyorum, ampullerin üzerindeki camları silip süpürüyorum, insanların bronzlaşmak için tenlerine yapıştırabilecekleri farklı şekillerdeki çıkartma ambalajlarını atıyorum, garip, ters bir dövme gibi. Bir tanesi Playboy tavşanının ana hatları ve onu çöpe atarken biraz gülümsüyorum. Eğer imalı bir çıkartmam olsaydı, en azından porno tercihlerime dayanarak, muhtemelen kırbaçlar ve zincirler ya da boğazdaki eller gibi bir şey olurdu.

Yüzüm kızarıyor ve gözlerimi kendime çevirerek başımı sallıyorum.

Son odaya yöneliyorum, ışıkları yakma zahmetine girmiyorum çünkü koridordan görülebilecek kadar ışık var. Burası şişelenmiş tüm klişeleşmiş plaj kokuları gibi kokuyor ve bezimi üzerine sildiğimde yatak hala sıcak, eğilerek uzak tarafa ulaşabiliyorum. Gömleğim yukarı kalkarak belimi ortaya çıkarıyor, serin hava tenimde geziniyor. Yatağın üst kıvrımındaki küçük bir noktada bir tür yağın parıltısını görebiliyorum ve temizlemek için şişeyi sıktıktan sonra daha sert ovma zorunda kaldığım için mantıksız bir şekilde sinirleniyorum. Bu yataklarda yağ kullanılmaması gerekiyor.

Zihnim ev ödevlerine, beni alması için Sebastian'ı aramaya ve cevap verdiğinde ayık olmasını ummaya, akşam yemeğinde ne yiyeceğime kayıyor.

Sonra tam yağ camın üzerinde yol verirken ve neredeyse bitmek üzereyken, *belimi bir şeyin hissediyorum*.

Zıplıyorum, başımı solaryumun üst çarpıyorum, gözlerimde yıldızlar patlıyor. Etrafımda dönüyorum, spreyci şişesini uzatıyorum ve yaklaşan bir figür gördüğümde tetiği çekiyorum. Çıglık atmak için ağzımı açtığım anda seyreltilmiş kimyasalların ve suyun havaya püskürdüğünü duyuyorum ama çıglığım boğuk bir feryat olarak çıkıyor.

Şişe elimden çekildi, yere düştü, sonra bir gümbürtü duyuldu ve kapı çarpılarak kapatıldı, koridordaki ışık gitti, beni karanlıkta söndürdü.

Geri çekiliyorum ama yatak sırtıma çarpıyor ve elimde sadece temizlik havlusu var.

Kalbim göğsümün içinde tekliyor. Derin bir nefes alıyorum, tekrar çığlık atmaya hazırım, dehşet damarlarımda buz kesiyor, o sırada tanıdık bir ses karanlığı yarıyor.

"Bunun içinde ne vardı?"

Kapı itilerek açıldığında göğsüm kabarıyor, derim karıncalanıyor, içeride benimle birlikte olan kişi kapıyla vurulduğunda homurdanıyor ve gözlerim onlardan kapı aralığında beliren, odaya ışık saçan Eli'a kayıyor.

"Sanırım beni kör ettin," diye homurdanıyor Fred, etli elini gözünün üzerine vurarak.

"Bence bunu hak ediyorsun." Eli yere düşen spreyci şişesini, spor havlusunu tutan beni ve bu yatağı kullanan son kişi olan Fred'i incelerken sesi soğuktu. Biliyorum, çünkü zamanlayıcıları ben ayarlamıştım, ama bu yarım saat önceydi.

Hâlâ nefes almaya çalışıyorum ama Eli'ı görünce, özellikle de elektrik düğmesini açtığında içime bir rahatlama yayılıyor.

Ortamı aydınlattığında başımı çeviriyorum ve Fred'in Eli'ye baktığını görüyorum, Eli'nin gözlerinden biri kızarmış ve şişmiş. "Burada ne işin var dostum?"

Eli gülümser ama bu gülümsemede hiç hoş bir şey yoktur. "Bence gitmelisin."

Sonunda kelimeleri buldum ve Fred'e bakarak "Neden buradaydın?" diye sordum.

Yutkunuyor, kalın boynu bana bakarken yuvarlanıyor. "Bir şey unuttuğumu sandım," diye mırıldanıyor, odaya göz gezdirirken. İçinde çıkartmaların arkaları olan küçük bir çöp kutusu, duvara vidalanmış bir çıkıntının üzerinde bir yığın havlu ve fişe takılı ama kapalı küçük bir vantilatör var. Başka bir şey yok. "Sanırım yok." Eli'ye ters ters bakıyor ama bana tekrar döndüğünde özür diler gibi görünüyor. "Özür dilerim Eden. Seni korkutmak istememiştım," diye mırıldandı. Kapıya doğru ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve Eli sadece geçmesine izin verecek kadar dönüyor ama kapı aralığından ayrılmıyor.

Fred kalın, ama Eli daha uzun ve yanından geçerken Eli o kadar sessiz söylüyor ki zar zor duyuyorum, "Onu bir daha takip etme."

Fred kaskatı kesiliyor, ellerini yumruk yapıyor, tişörtünü geniş omuzlarına sıyrıyor. Ama odadan çıkarken tek kelime etmiyor, koridorda kayboluyor ve beni Eli ile yalnız bırakıyor.

Eli sprey şişesini almak için eğiliyor ve dikkatlice bana uzatıyor. Tenine dokunmadan alıyorum, hareketlerim gergin.

Bana bakıyor ve bir an için kabadayı aşk romanlarını hatırlıyorum. *Beni duvara mı çarpacak?*

Ama onun yerine... geri .

"Hızlı reflekslerin var," diyor sessizce, neredeyse benimle gurur duyuyormuş gibi.

Ondan başka her yere bakıyorum, parmaklarım plastik şişenin etrafında nemli, ama sözlerinde bir gülümseme duyuyorum.

Fred'in yaptığı sinsi saldırı için beni azarlamasını bekliyorum ama yapmıyor. Onun yerine tek söylediği, "Seni eve bırakmamı ister misin?" oldu.

"Kardeşim beni ." Parmaklarımı spor salonu havlusuna sıkıştırdım, hâlâ aşağıya bakıyordum. *Fred bana bilerek mi dokundu? Muhtemelen bir kazaydı, değil mi? Ya Eli buraya geri gelmeseydi?*

Eli en yumuşak kahkahasını atar. Sonra da, "İşin bitene kadar bekleyeceğim. Benimle ön tarafta buluş. Tercihen o şişe olmadan." Ben itiraz edemeden çıkıp gidiyor ve Fred'in parmaklarını belimde hissetmeye devam ettiğim için itiraz etmek bile istemiyorum.

"BENİ DOĞRUCA EVE GÖTÜRÜYORSUN, DEĞİL Mİ?"

Arabasının şoför kapısında duruyor, çantam elinde, yan tarafında asılı duruyor. Tıpkı yolcu kapısını benim için açmakta ısrar ettiği gibi, çantamı da dışarı taşımakta ısrar etti.

Ama hâlâ arabasının önünde duruyorum ve bir elimi kapının üstünde tutuyorum, deri ve hindistan cevizi kokusu göğsümde fiziksel bir sıcaklık gibi hissedilecek kadar güçlü.

Otoparkın ışıkları altında gözlerini devirdiğini görüyorum. "Pazartesi gecesi yaptım, değil mi?"

Yeterince doğru. Orta parmağımdaki bandaja bakıyorum. Eli'a tişörsüz bakmaktan daha kolay. Gömleği bir havlu gibi omuzlarını sarıyor ve vücudu ter içinde, bu da sadece ikimizden biri spor yapıyor olsa da alnımdaki ter parıltısıyla kendimi biraz daha az yalnız hissetmemi sağlıyor. Sadece tişörtünü çıkardı

-tek eliyle, erkeklerin yaptığı o ateşli şekilde sırtını kıvrarak- biz geceye çıktıktan sonra. Tekrar konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. "Ama Pazartesi gecesi, tüm programımı bildiğini bilmiyordum,

ve nerede çalıştığımı. Ayrıca iş yerime uğrayıp üyelik için üç yüz dolardan fazla para harcamayı planladığını da bilmiyordum, böylece beni daha sıkı takip etmek ve arabanda beni tekrar yalnız yakalamak için bir bahanen olacaktı... Bilmiyorum, bana mesaj atmak yerine?"

Dudağını ısıyor, yanakları yarım bir gülümsemeyle kalkıyor. "Seni daha sıkı takip edeyim, ha?" Ses tonu imalı ve imanının her santimini içimde hissediyorum. Spor salonuna bir göz atıyor. "Görünüşe göre birkaç takipçin var."

Hatırlayınca midem bulanıyor. *Siktiğimin Fred'i.*

Eli ön kolunu arabanın tavanına alışveriş merkezinin marketine doğru bakıyor. "Sana mesaj atmadığım için kızgın mısın?"

Bu soruya cevap vermiyorum. Korkarım ki bu acı verici bir şekilde aşikâr ve bunu yaptığım için kendimi aptal gibi hissediyorum. Yani, onun yerine buraya . "Nerede çalıştığımı nereden biliyorsun?"

"İnsanlar konuşur."

Yan profiline bakıyorum ama bu cevapsızlığa bir karşılık vermeyi reddediyorum.

"Bana beğenmediğini söyle." Sesi alçak, Salı sabahı koridorda "*Ne düşünüyorsun?*" diye sorduğunda olduğu gibi.

"Ne gibi?" Söylemesini istiyorum. *Sapıklık.* En azından, buna ne dediğini duymak istiyorum.

Hâlâ bana bakmıyor ama dilini üst dudağının üzerinde gezdiriyor ve kendi terinin tadını alıp almadığını merak ediyorum. "İstendiğimi hissediyorum."

Gecenin içinde göz kırpyorum, ılık hava tenime çok sıcak geliyor. Midem sıkışıyor, kelebekler ve kasırga gidiyor, yerine aşağılanma gibi bir şey geliyor. "İstendiğimi hissetmek için *sana* ihtiyacım yok."

Başını bana doğru çeviriyor, yüzünde boş bir ifade var. "Konuyu kaçırdın, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun? Beni istediğin mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Beni takip etmen kendimi özel hissettirmeli mi? Fred'in yapmadığına emin olabilirsin."

eğlenmiş görünüyor. "*İyi ki Fred değilim.*"

Buna bir şey diyemeden, onun arkasında, spor salonunun kapısının üzerinde bir gölge gördüğümü sanıyorum.

İrkiliyorum, kollarımı indiriyorum, gözlerimi açıyorum.

Yavaşça kapıya doğru dönüyor ve dikkatimin ondan uzaklaştığını fark ediyor. Göz kırpyorum. Gitmişti. Gölge yok, sadece spor salonunun kapısının üzerindeki sarı ışık var, içeride ışıklar yanıyor.

Orada hiçbir şey yok.

Eli tekrar bana doğru bakıp başını eğdiğinde yüzüm ısınıyor, sanki neden bu kadar korktuğuma dair bir açıklama bekliyormuş gibi.

Benim yok.

"Seni doğruca eve götüreceğim," diye söz veriyor bir süre sonra, sonra da arabasına atlıyor.

Ancak ikimiz de kemerlerimizi bağladıktan ve kollarını gömleğinin içinden geçirdikten sonra, vücudundaki tüm kaslar hareketle birlikte esnediğinde morlukları görüyorum.

Göğsü boyunca, karın kaslarının hemen üstünde.

Korkunç değiller, gerçekten solmuşlar, ama onlarla ilgili bir şey beni koltuğumda kıvrandırıyor. Yine de sormuyorum.

Muhtemelen güreş.

En kolay açıklama genellikle en basit olanıdır, Reece'in Sebastian'ın inandığı komplo teorileri hakkında söylediği bir cümleyi kafamda tekrarlıyorum. *Aşılardan izleyicileri var, dostum.* Seb'in buna gerçekten inandığını sanmıyorum ama kafası iyiiken mantığı berbat oluyor.

Kardeşimi aklımdan çıkararak başparmağımı bileğimdeki bilekliklerin üzerinde gezdiriyorum ve altlarındaki üç harfin hikâyesini birine anlatmayı düşünüyorum.

Bazen açıklama hiç de basit değildir.

ARAMIZDA SADECE MÜZİĞİN OLDUĞU HIZLI BİR YOLCULUKTAN SONRA ELİ toprak yolda, Sebastian'ınki hariç tüm arabalar burada, "Mazda'yı kim sürüyor?" diyor.

Ailemin tüm araçlarını ezberlemesine şaşırmamalıyım, ama yine de bu beni sarsıyor ve belki de olması gerektiği gibi değil. Davranışlarında garip bir şeyler var. Sapıklık sınırında. Ama gözlemleri gerçekten etkileyici.

"Kardeşim."

"Daha yaşlı?" Eli'nin eli vites kolunda ve her zamanki gibi ön camdan dışarı bakarken gözümü ondan alamıyorum. Oturma odasında her zamanki ışık yanıyor ve karavanın uzak ucunda, kapalı panjurlarının arasından annem ve Reece'in televizyonunun titreyişini görüyorum.

"Evet. Yirmi bir."

Belki söyleyiş tarzımdan bir şey anlıyor, belki de henüz kapı koluna uzanmadığım için, ama "Siz ikiniz yakın mısınız?" diye sorarken bana baktığını hissediyorum.

Cevap otomatiktir. "Evet." Bizim gibi iki insanın olabileceği kadar yakınız sanırım. Sebastian'a annem dışında hayatımdaki herkese olduğumdan daha yakınlım. Amanda her zaman bir yer tutucu gibi hissettirdi.

Eli mırıltıya benzer bir ses çıkarıyor ve acaba kardeşim hakkında daha fazla şey soracak mı diye merak ediyorum ama onun yerine konuyu tamamen değiştiriyor. "Yarın çalışıyor musun?"

Başımı sallarken gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Hayır." "Benim bir şeyim var," diyor.

Yüzümü ona dönerken başımı koltuğuna yaslıyorum. "Tamam mı?" "Sezon öncesi turnuvası. Güreş. Trafalgar'da."

Gözlerimi deviriyorum. "Biraz dinlensen iyi olur."

"İpucu almaktan hoşlanmıyor musun yoksa senin için kendimi kesip biçmemden mi hoşlanıyorsun?" Soruyla birlikte gülümsüyor, ama bu ürkütücü sözlerde hâlâ bir keskinlik var.

"Dürüstlükten hoşlanırım." Bunu söylerken bile midemde kelekler uçuşuyor.

Bir an için hiçbir şey söylemiyor ve ben bu sözlerden pişman olacağımı hissediyorum. "Dürüstlük mü?" Gözleri vücudumda ve ben kalçalarımı birbirine bastırıp çantamı göğsüme bastırıyorum, gömleğimin yırtmacının olduğu yerde göğüs kafesimdeki kumaş hissediyorum, beni fazla göremediği için minnettarım. "*Dürüst* olmamı mı istiyorsun?"

"Bu bir tuzağa benziyor."

"Soruya cevap ver."

"Yalan söylemekten iyidir."

"Herkes için değil." Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Ama bizim gibi insanlar için bu bir rahatlatma, değil mi?"

Bizim gibi insanlar. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ve sormak da istemiyorum. Bilmemesi gereken şeyleri biliyormuş gibi geliyor.

Sanki bir cevap beklemiyormuş gibi bırakıyor. "*Dürüstçe*." Kelimeyi söylerken sırtıyor ve arabadan inmek istiyorum, ama istediğim şeyi bana verirken inceleme altındaymışım gibi hareket etmeye cesaret edemiyorum. "Beni büyülüyorsun. Seninle sınıfın ilk gününde konuşmalıydım ama isteyecek bir kıza benzemiyordun." *Haksız değil.* "Ve *dürüst* olmak gerekirse," yine o kelime, "güreş turnuvama gelmeni istiyorum çünkü bu turnuvayı çok daha az sıkıcı hale getirir ve belki de bütün gün kazanmamı izlersin ve benim sana hayran olduğum kadar sen de bana hayran olursun. Ya da en azından daha *yakın*."

Daha yakın.

Ağzım kurudu. Onun konuşması hakkında hiçbir şey söylemedim. Boğazımı temizledim ve "Ailen orada olmayacak mı?" diye sordum.

Ailesiyle tanışmak istemiyorum. *Kimsenin* ailesiyle tanışmak istemiyorum, özellikle de onunkiyle. Şu önüne park ettiğimiz karavanla bir sorunu olmayabilir. Harvard, Yale ya da Brown'a gitmeyeceğim gerçeği -Bloor iyi ve uygun fiyatlı, ama kesinlikle Ivy League değil- ama ailesinin aynı şeyi hissedeceğini sanmıyorum ve ayrıca biz arkadaş bile değiliz, değil mi? Ailesiyle tanışmak gereksiz ve garip olurdu ve ya yaralarımı görürlerse ve ya...

"Babam iş için uzakta." Gerçekten umursamıyor gibi görünüyor, ama onu dürtüklemekten kendimi alamıyorum.

"Genelde maçlarınızı kaçırır mı?"

Gülümsüyor ve neden bilmiyorum ama "Hayır" diye cevap veriyor.

Ama annenden bahsetmedin. Belki bu gece için fazla dürüstlük olur, o yüzden üstüne gitmedim. "Bu ezik bir randevu." Kendi küstahlığıma şaşırdım.

Gülüyor. Kulağa *gerçek gibi geliyor* ve ona bunu yaptırdığım için gurur duyuyorum. Beyaz dişleri parlıyor ve iç geçiriyor, başını koltuğuna yaslayıp başrol oyuncusuna bakıyor. "Neden böyle davrandığını anlamıyorum. İkimiz de yakında seni öpeceğimi biliyoruz."

Ağzım açık kalıyor. Sıcaklık boynumdan yanaklarıma doğru akarken bana bakmadığı için minnettarım. Nabzım göğsümün içinde çok hızlı atarken çantamı daha sıkı sıkıyorum. "Kesinlikle değilsin." Bu sözleri söylerken bile gözlerim onun ağzına kayıyor. Dudakları o kadar dolgun ki, bu hiç ama hiç adil değil.

Yukarı doğru kıvrılıyorlar ve ben boğazının sütununa, boynu boyunca uzanan damara, Adem elmasına, köprücük kemiğinin keskin çıkıntısına bakıyorum ve-

"Öyleyim, Eden." Kelimeleri fısıldıyor, ama hala bana bakmıyor ve bir şekilde, bunu daha da... yoğun hale getiriyor. Yine de yavaşça başını çevirip bana bakıyor. "Lütfen yarın gel. Bu sadece en iyilerin en iyisi için." Bu sözlerin kulağa ne kadar kibirli geldiğini biliyormuş gibi biraz gülüyor. "Yani, gerçekten, seni davet ettiğim için onur duymalısın."

"Kapa çeneni." Başımı sallayarak alay etmesine gözlerimi deviriyorum. "Bilmiyorum." İlk cevabımdan farklı bir cevap. Daha önce hiç güreş maçına gitmedim ama gitmezsem... ne yapacağım? Bütün günü odamda ders çalışarak, kitap okuyarak ve Sebastian'ın daha önce uyanmasını umarak geçiririm.

Öğlen belki birlikte yemek yeriz? Amanda'ya mesaj at da kendimi ezik gibi hissetmeyeyim.

Bir sessizlik. Sonra, "Yarın sabah seni alırım." Kanun gibi söylüyor. Basit bir şeymiş gibi. *Yerleşmiş.*

Bu kadar kolay pes etmek istemiyorum. "Bakalım yapabilecek miyim-"

"Yapabilirsin. Ama *istersen* öğren." Kapısını açmadan önce orta konsoldaki telefonuna bakıyor. "Bu gece sana mesaj atarım. Beni hayalete çevirme."

SEBASTIAN'IN BANYODA BAĞIRDIĞINI DUYUYORUM.

Odalar. Tavan vantilatörü tepemde, yorgan çeneme kadar çekili, kollarım başımı çevreliyor, dirseğimi yastığıma dayamış, onu kontrol etmeye gitmeyi düşünüyorum.

Dışarıda sirenler çalıyor, muhtemelen sokağın aşağısında, ama tüm ailem burada ve bu o kadar olağan bir durum ki, pek umurumda değil.

Tuvaletin sifonu çekilirken, düşünmeden edemiyorum... *belki bizim de yardıma ihtiyacımız vardır.*

Lavaboda akan suyu duyuyorum.

Bir saniye sonra, acele ayak sesleri, banyo fanı açılır, Sebastian dizlerinin üzerine çökerken ev sallanır, daha fazla kamburlaşır ve tuvalete boşalan bir şeyin sesi duyulur.

Onu kontrol et. Zaten uyumayacaksın.

Bu doğru. Ben değilim. Birkaç dakika önce telefonumda Sappho'nun yeni keşfedilen *Kardeşler Şiirini* okurken saat sabahın ikisini geçiyordu.

Eli'dan mesaj yok.

Numarası bende yok ve sosyal medyada profillerini bulsam da, sıkı sıkıya kilitlenmişler. Shoreside'da açığa alındıktan sonra tüm hesaplarımı sildim, bu yüzden daha fazlasını görmek için talepte bulunamadım.

Önemli değil.

Telefonumu tekrar elime almayı düşünüyorum. Amanda bu akşam erken saatlerde mesaj atarak hafta sonu planlarımı sordu ama cevap vermedim. Şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var ve-

Sebastian sifonu tekrar çekiyor. *Ne halt ediyor bu?*

İçimi çekiyorum, yorganı üzerimden atıyorum, tepemdeki vantilatörün uğultusunun altında, uzaktan gelen siren sesleri hâlâ kulaklarımda.

Birinci banyo.

Kapımın kilidini açıyorum, parmak uçlarımda karanlık salona giriyorum. Önümde, buradaki pencereyi kapatan jaluziler var. Yaklaşıyorum, işaret parmağımla birini aşağı itiyorum, Castle Lane'e bakıyorum, sirenlerin kaynağını arıyorum.

Karanlıktan başka bir şey görmüyorum.

Perdenin tekrar yerine oturmasına izin vererek banyo kapısına doğru dönüyorum, alttaki çatlağın altında turuncu bir parıltı var.

Yavaşça, parmak eklemlerimi ona vuruyorum. "Seb?" Ailemizin uyanmasını istemediğim için fısıldıyorum. "İyi misin?"

Hiçbir şey yok. Sadece vantilatörün sabit mırıltısı.

Gözlerimi kapatıyorum, şakağımı kapıya bastırıyorum. *Hayatında ne yapıyorsun?*

Ama sonra ayak sesleri duydum. Gözlerimi açtım, geri çekildim.

Kapı sarsılarak açıldı ve vücudundan yayılan marihuana ve alkol kokusu baş döndürücü. Kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakıyor, vantilatörü kapatıyor ama loş ışığı açık bırakıyor. Burnunu çekiyor, elinin tersini burnunun üzerinde gezdiriyor, sonra kalçasına indiriyor. Bilekleri çok kemikli. "Ne oldu?"

Kollarımı kendime dolayarak bir kez daha geri çekiliyorum. "Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim."

Gözlerini kırıştırıyor, açık mavi gözleri yere bakarken ön kolunu kapının pervazına dayayıp başını öne eğiyor. "Harika," yalan söylüyor, sesi çatallaşıyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Protestoları da. Sessizliğin içinde siren sesleri daha yüksek. "Neler oluyor acaba?" diye mırıldanıyorum, bakışlarımı kaçırıp söyleyecek bir şey arıyorum. Onunla bunu asla tam olarak yapamıyorum.

Bir duraklama var. Bir sessizlik. Sonra, "Ne demek istiyorsun?"

İnce halı altımda gıcırdayarak bir ayağımdan diğerine geçerken, "Polis. Ya da ambulans, ya da her neyse. Neler olduğunu merak ediyorum." Bu alışılmadık bir şey değil. Bu karavan parkı için değil, eski dairemiz için de değil. Bu sadece bir konuşma. Sadece anlamsız kelimeler çünkü doğru kelimeleri bulamıyorum.

Tıpkı yıllar önce apartmanımızda ona arkadaşından hiç bahsetmediğim gibi. Sözde biliyordu ama artık büyüdüğüm için o kadar emin değilim. Zihnimin inanmasına izin verdiğim başka bir yalan. Bildiğini ve umursamadığını. Önemli bir şey değildi.

Seb'in bana baktığını hissediyorum. Şaşkınlıkla bakışlarımı onunkilere kaldırıyorum.

Kaşlarını çatıyor, hafif kaşları birbirine dolanmış, saçları gözlerine dökülüyor.

Bir an için kafam karıştı. Sonra daha dik duruyorum, vücudum çok ama çok soğuk. Sertçe yutkunuyorum, başımı eğiyorum. "Sen... sen onları duymuyor musun?"

"Biraz uyumalısın, ha?" Seb'in sözleri çok yumuşak. Acıma dolu.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Kendime, kendi tenime güvenmiyorum. "Evet," diyorum, kendimi konuşmaya zorlayarak. "Evet, iyi geceler." Sonra odama dalıp kapıyı arkamdan kapatıp , ama bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Bazen kendimle yalnız kalmalı mıyım bilmiyorum.

Ama hala onları duyuyorum. *Sirenler gerçek.* Bu işin peşini bırakamıyorum, Sebastian'ın kapısı kapanana kadar bekliyorum. Sonra, nabzım kulaklarımda çok yüksek sesle atarken, sessizce koridora geri dönüyorum.

Burada daha yüksek sesle çalışıyorlar. Sirenler.

Titrek bir parmakla, nefesimi tutarak perdeyi tekrar aşağı çekiyorum.

İlk başta, karanlıktan başka bir şey görmüyorum. Gecedен başka bir şey yok.

Midem bulanıyor, sonra bakışlarımı sağa, Castle Lane'in ilerisine çeviriyorum.

Mavi ışıklar. *Tam* . Sokağın sonunda, son yürüdüğümde boş olduğunu gördüğüm son karavanın önünde polis arabaları park etmiş. Muhtemelen işgalciler.

Ama polisler, ışıklar... gerçek, değil mi?

Perdeyi açıp Seb'in kapısına bakıyorum. Altındaki çatlaktan ışık sızıyor.

Koşarak odama geri dönüyorum, kapımı yavaşça kapatıp kilitliyorum, kendimi eskisinden daha iyi hissetmiyorum.

Yorganı başımın üzerine çekerek yatağa daldım. *Dikkat dağıtıcı bir şey. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.*

Düzgün nefes almaya çalışıyorum.

Eli'ı hayal ediyorum. Koyu yeşil gözler, siyahla çevrili.

ÇarşafLARımın soluk gümüş rengini daha sıkı kavriyorum, dizlerimi birbirine bastırıp göğsüme doğru kıvrıyorum, böylece bir top haline geliyor. Kanımda ısı yükseliyor ve onu gömleği olmadan düşünüyorum. Köprücük kemiği, zeytin teni, siyah saçları, *Adonis*.

Yanağımın içini çiğniyorum, bir bacağıma uzatıyorum ve tekrar sırt üstü yatıyorum, elim çarşafLARımdan

Yastığımın altında telefonum çaldığında karnım, uyku tişörtümün hemen altında.

Kalbim çok hızlı atıyor.

Telefonuma uzanırken gözlerimi kırıştırarak açıyorum, başımın üzerinde tutuyorum ve parlaklığı kısıyorum, ekrana karşı gözlerimi kısıyorum.

Bilinmeyen, yerel bir numara.

Metnini okurken bir ayağımı dizimin iç kısmına getirerek kalçalarımı genişletiyorum.

Onunla: Saat sekizde orada olacağım.

İçimde iki duygu savaşıyor, garip düşünceler ve hangisine bilemiyorum. Bana mesaj atmak için bu saate kadar beklediği için bir özür ya da mazeret sunmadığı için kızgınlık ve bunu yapmadığı için baş döndürücü bir hayranlık.

Numarasını telefonuma kaydederken ona geri mesaj atmamayı düşünüyorum.

Ama ben karar veremedim, o tekrar yazmaya başladı.

Gülümsüyorum, telefonu çarşafın altında başımın üzerinde tutarak bekliyorum.

Onunla: O zaman seni gerçek bir randevuya götüreceğim.

Gözlerimi deviriyorum ve bir mesaj daha , o sırada telefonum elimde titriyor.

Onu: Kareli çantayı getir. İçine yatıya kalmak için birkaç kıyafet koy. Ailene eve gelmeyeceğini söyle.

Parmaklarımın arasından bir kahkaha daha yükseliyor, ama yine de, tüm bunları bir şaka olarak düşünsem bile, onu şımartmaya karar veriyorum. Eli ile konuşmak kardeşim için endişelenmekten daha iyi. *Kendim için.*

Ben: Peki aileme tam olarak nerede söylemeliyim?

Tepkisi anında oldu ve onu benim gibi sırtüstü yatarken hayal ettim, bir kolu malikaneye benzeyen odasında alnının üzerinde asılı, bir vantilatör saçlarını karıştırıyor, üzerinde tişört yok, karın kaslarındaki o morluklar... bu beni ateşlendiriyor.

Onu: Ah, uyanmışsın.

Gülümsememden yanaklarım ağrıyor.

Onunla: Onlara benimle güvende

olduğunu söyle. Ona: Bu bir yalan, elbette.

Onu: Çünkü seni yalnız , seni canlı canlı yiyeceğim.

Nabzım hızla atıyor ve yorganı başımdan aşağıya doğru çekerek serin havanın geçmesine izin vermek zorunda kalıyorum, örülmemiş saçlarım savruluyor

yastığının üzerinde.

O: JK.

Nefesimi düzene sokmam bir dakikamı alıyor ve bir elimi yorganın altına sokuyorum, parmaklarım büyük beden uyku şortumun bel bandına geliyor. İçim sıcak, parmaklarım ise soğuk. Mesaj ürpermeme neden oluyor ve tek elimle ona cevap yazıyorum, aramızda kilometreler varken çok daha cesur hissediyorum, tek bağlantımız bu telefon.

Şaka yapmıyorsun.

Şaka yapma.

Onunla: Şaka yapmıyorum.

Elimi aşağı doğru kaydırıyorum, tüylerim diken diken oluyor. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Kafamda o kadar çok şey var ki, Eli'nin teni, sesi, yakınlığı, arabasının ne kadar temiz olduğu, ne kadar güzel koktuğu. Spor salonu üyeliği, vücudundaki kaygan ter, Fred'i takip ettiği aptal bronzlaşma odasında ona bu kadar yakın olmak bile... *beni* kontrol etmek için.

Onu: Ne yapıyorsun, Eden?

Adımı yazmış olması onu daha çok istememe neden oluyor. Parmaklarımı kasık kemiğimin üzerinde kaydırıyorum, yanağımın içini çiğniyorum ve ona cevap verirken yüzüm kızarıyor.

Ben: Ne düşünüyorsun?

Orta parmağımı kalçalarımın arasındaki kısa üzerine daldırıyorum ama nefesimi tutarak beklerken daha aşağıya inmiyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm acıyor.

Onunla: İyi bir kız olduğun için yatağına sağ salım sarıldın, değil mi?

Kalbim küt küt atıyor ve onun bu sözleri kulağıma fısıldadığını, parmaklarının tenimde gezindiğini hayal ediyorum. **Ben: Böyle mi düşünüyorsun?**

Onunla: Gece benimle kal da .

Ben: Seni tanımıyorum. Tehlikeli olabilirsin. Ateşle oynadığımı bilerek mesajı gönderirken yüzüm ısınıyor. *Bir oyun, bir oyun, bir oyun.* Tüm bu ön sevişmeden para kazanmak istediğinde ne olacak?

Onunla: Bence bu hoşuna giderdi.

Bileğimdeki yara izlerini düşünerek alt dudağımı ısıırıyorum. **Ben: Ben bir meleğim.**

Cevapları hızlı geliyor. **Ona: Güzel bir tane.**

Biraz başım dönüyor. **Ben: Gerçekten çok iyi bir tane. Onunla: Evet. Eminim öyledir.**

Onu: Ama sen hiç kötü olur muydun? Benim için?

Onu: Kimi kandırıyorum. Tabii ki yaparsın, sırf ben sordum diye.

Kafamın içinde onun sırtışını hayal ediyorum. Kendime dokunuyorum, ne kadar ıslak olduğumu hissediyorum, şişmiş klitorisimi çevreleyen parmağımın verdiği rahatlama ile karın kaslarım zıplıyor, her şey kaygan ve sıcak.

Onu: Cevap ver bana. Uyumuyorsun.

Talebinde, suçlamasının doğruluğunda bir şey var, onu memnun etmek istiyorum. Kendimi macun gibi hissediyorum, teslim olmaya hevesliyim, o burada olsaydı utanacağımı bildiğim yollardan çok farklıyım. Parmağımı aşağıya doğru itiyorum, dudaklarımı ayırıyorum, sonra daha da aşağıya, içime. Duvarlarım kendi etrafımda sıkışıyor. Yara bandının içimdeki sert hissi sadece zevki artırıyor.

Kendimi parmaklarken nefesim kesildiği için mesajı yazmam uzun zaman alıyor, ama yazmamı bölmüyor ve gördüğünü biliyorum.

Ben: Uyumuyorum.

Onu: Yarın beni izlemeye geliyorsun.

Parmağımın etrafında kenetlenirken şehvet zihnimi uyuşturuyor, sonra onu dar deliğimden dışarı, amımın kayganlığına sürüklüyor, klitorisimin etrafında tekrar dönüyor, dudağımı ısıtıyor.

Teslim olabilirsin. O aşında burada değil. Gitmek zorunda değilsin.

: Yarın seni izlemeye geliyorum.

Lütfen onu.

Onu: Dinlemeni seviyorum.

Ne yaptığımı biliyor mu? Bilemez. Bana dokunduğu tek an, parmağımı kapısına çarptığım andı. Ama gözlerinde ve yakınlığında çok şey vardı.

Yavaşla, yavaşla, yavaşla. Ona mesaj atmayı bırakabilirim. Bundan vazgeçebilirim. *Ama bu güvenli. Burada güvendesin.*

Ben: Ben de dinlemeyi seviyorum.

Söylememem gereken sözler, kendimi bir deliğe sokuyorum.

Nefes alıyorum, boynumu büküyorum, çok yakını, karın kaslarım geriliyor ve tek yaptığım onunla mesajlaşmak ve o bunu bilmiyor bile. *Bilmiyor.*

Ona: Bana.

Bana: Sana.

Teslim olsam bile bir hata gibi geliyor. Umurumda değil. Bir mesaja daha ihtiyaçım var. Pis bir şey. İhtiyaçım var... İhtiyaçım var...

Onu: Yarın bütün gün beni dinlemeni istiyorum, anlıyor musun?

Bu aptalca. Bu hormon yüklü bir hata. Orgazmın eşiğinden doğan bir karar. Kendi etrafımda dönmeye devam ediyorum, alt dudağımı dişlerimin arasına çekiyorum, onu burada istiyorum. Elleri üzerimde. Vücudu benimkini yatağa bastırıyor, umursamadan... Hoşuma gitmiyor, istemiyorum ve tenimi tenimde hissetmek beni hasta ediyor ve...

Ben: Anlıyorum, Eli.

Onu: Siktir.

Evet. *Hay sikeyim.*

Çok yaklaştım. Bir nefes çekiyorum, göğsüm şişiyor, midem sıkışıyor. Karın kaslarımı kullanarak, orta parmağımı içime iterek, başparmağımı kullanarak beni oraya, daha yakına, daha yakına götürmek için yarıya kadar oturuyorum.

Bana başka bir şey ver. Başka bir şey.

Ben: Evet...

Onunla: Her yerinde olacağım. Ben:

Lütfen.

Ona: Ama ben önce bana yalvarmanı istiyorum.

Ve orada.

Onun fiziksel varlığı olmadan çözülüyorum, sözleri beni çözmeye yetiyor. Şu anda, gözlerim zorla kapatılırken ve parmaklarımı telefonumun etrafında sıkıca döndürürken, gerçekten gerçekleştiğinde nefret etsem bile, bana dokunması için kesinlikle yalvarırdım. Kramp giriyor ve kendimi parmağımın etrafında kasılmış hissediyorum, bedenim şilteden kalkıyor.

Gözlerimin önünde noktalar beliriyor, beynimin her hücresinde Eli'nin düşünceleri, boşalırken beni tüketiyor ve sonunda nefes nefese, bileğime kramp girmiş, telefonum hala boşta, diğer elim ıslak bir şekilde tekrar yere düştüğümde, herhangi bir pişmanlık hissetmiyorum.

Parmaklarımı karnıma doğru kaydırıyorum, avuç içimi göğsümün üzerine koyuyorum ve ağırlaşmış gözlerimi kırpıştırıp en yeni metnine bakarken kendi nabzımın sinir bozucu gök gürültüsünü hissediyorum.

Vücuduma yayılan bir titreşim sayesinde elimdeki titreşimi hissetmedim bile.

Onunla: Bana iyi geceler demeden uyuma.

Sözlere gülümsüyorum, şimdi gelirken olduğumdan daha az ateşli değilim. Sabah, belki de onun talepleri karşısında mahcup olacağım. Belki turnuvaya gitmeyeceğim ya da onu hiç görmeyeceğim. Belki de bunlar hiç olmamış gibi davranacağım.

Ama bu gece.

İyi geceler, Eli.

Gözlerim ağırlaşıyor, sonunda kapanıyor, ama başka bir mesaj gönderdiğinde onları açmaya zorluyorum.

Onu: Aferin kızıma. İyi geceler, Eden. Sabah görüşürüz.

Göreceğiz.

Eli

"DÜN GECE NEREDEYDİN?" Babamın ısırık dolu selamlaması. Mutfğa girerken bana bakmıyor, kravatını ihtiyacı varmış gibi düzeltiyor, kol düğmeleriyle oynuyor.

Kahveme ve yanındaki gazeteye bakıp duruyorum, yumuşak gri sayfalar ilanlara çevrilmiş. Arabalar. Adadaki mavi tükenmez kalem elime alıyorum ve eski model bir Supra'nın etrafında kalın bir daire çiziyorum.

Kapı açıldığında buzdolabının emiş sesini duyuyorum. Babamın portakal suyunu aldığını anlamak için bakmama gerek yok. Annem ve ben hiç içmezdik. Yine de bazen, o etrafta yokken... içerim. Direk şişeden.

"O filmi izlememiz gerekiyordu." Konuşmaya devam ediyor, ses tonundaki gerginliği kaybediyor ve kardeşi Edison Amcamın sahip olduğu Güneyli çekikliğinin hiçbirine sahip olmadığı gerçeğine hayret ediyorum. Jasper tıpkı babası gibi konuşuyor. Sanırım benim aksanım da annemle babamınkinin dikkatli bir karışımı.

Babam buzdolabını kapattıktan sonra dolaptan bir bardak alıyor, bardağını lavabonun yanındaki pırıl pırıl beyaz mermer tezgahın üzerine koyuyor ve meyve suyunu doldurmaya başlıyor. Sırtı bana dönük ve ben gazete kağıdının kenarlarına kendi yaptığım bir arabayı karalıyorum. Aslında hiç var olmaması gereken bir şey. *Çakmaktaşlar*'dan fırlamış bir şey belki, ayakla çalışan.

"*How to Get Away with Murder*'da takılıp kaldım." Babam meyve suyunu kapatıp bardağından içiyor ve pencereden dışarı bakıyor

Lavabonun üstünden, geniş bahçelerimizin yarısı görünüyor. Çalılar, çiçekler ve ilgilenmediğimiz bir ateş çukuru. Bunun için birilerini tutuyor.

Her şey için adam tutuyor.

Muhtemelen bu hafta sonu sekreterine Dallas'a iş ona eşlik ettiği ve daha sonra otel odasında onu becerdiği için zam yapıyordur. Belki etik değil, ama şaşırtıcı bir şekilde, avukatlar ve etik her zaman el ele gitmiyor. Bahsettiği program da bu yüzden.

Kalemimi biraz daha sıkı tutuyorum, arabamın ikinci lastiği üzerinde çalışıyorum, eğimli kubbe tavan, sadece iki tekerlek görünüyor çünkü ben bir sanatçı değilim.

Kafamın içinde Eden'in kalem tutan parmaklarını görüyorum. Kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda tırnaklarını kemirini izliyorum. Acaba resim yapabiliyor mu? Muhtemelen her şeyi yapabilir.

"Üzgünüm, bugün gelemeyeceğim." Babamın sözlerinde gerçek bir pişmanlık var ve bu acıma duygusunun tenime batmasından nefret ediyorum. Öfkeli ses tonunu önceden yadırgadım.

Geniş beyaz adadaki bar taburesinde kayıyorum.

Bu evde o kadar çok beyaz var ki, rengi beynimden bir saniyeliğine temizlemek için yerlerin parlak, dokulu karolarına bir bakış atıyorum.

Telefonum kahve fincanımın yanında titriyor, yüzü aşağı bakıyor, kim olduğunu biliyorum ama ona uzanmıyorum. Sadece sağ dirseğimi koyuyorum, titreşimi tenimde hissediyorum.

"Kendini emin ol." Portakal suyunu bitiriyor, bardağı lavaboda yıkıyor, sonra bulaşık makinesini açıyor, temiz bulaşıklarla dolu olduğunu görüyor ve boşaltmak yerine, meyve suyu kabını kaldırmadan önce bardağını dikkatlice tezgâha koyuyor. Tekrar konuştuğunda hâlâ kapalı buzdolabına bakıyordu. "Sezon daha başlamadı bile, biliyor musun?"

Yanağımın içini çiğniyorum, o patlamadan önce burada sessizlik içinde ne kadar oturabileceğimi merak ediyorum. Aramızdaki sessizlik uzayıp giderken, sadece verandaya açılan üçlü cam kapıdan arkamdaki havuz pompasının uzaktan gelen uğultusuyla bozulurken, arabamın ızgarası üzerinde çalışmaya başlıyorum.

Hâlâ geri dönmedi. Demek ki gerçekten deniyor.

Gülümsememi bastırıyorum ve siyah renkli camları boyuyorum. Kesinlikle yasadışı.

Yumuşak bir iç çekiş, bu da patlamayacağı anlamına geliyor. Henüz değil. "Luna'nın annesi bana bir e-posta gönderdi."

Donup kalıyorum, dişlerim birbirine kenetleniyor ve kalemimi öyle sıkı kavriyorum ki kırılmadığından emin oluyorum. Pencereleirimde artık renk yok, tekrar konuşmasını beklerken gözlerimi kaldırmıyorum, konuşacağını biliyorum. Beni yemlemeye çalışıyor ama bunu düzgün bir şekilde yapmak için yeterli sabrı yok.

Anneminki bile bazen onunkinden daha büyüktü. Ama annemin kendini kaybettiğinde yaptığı gibi öfkelenmiyor. Kendini tutmaya çalışıyor ama genellikle için harcadığı çabayla göğsünün şiştiğini görebiliyorum. Sırtı bana dönük, tek bir bakışta, takım elbisesinin altındaki geniş omuzlarının sert duruşu ve yumruk yaptığı elleri dışında pek bir şey göremiyorum.

Alyans yok.

O gittikten sonra yıllarca taktı, parmaklarının geri kalanının bronzluğuna karşı hala soluk bir deri çemberi var.

"Bu geceki nöbete gidiyor musun?" Bunu bir soru olarak ifade ediyor ama ben cevap vermiyorum. "Dom'un evinde mi?"

"Onu çıkarken görmedim."

"Oturma odasında yattın, nasıl yatmazsın?"

"Üçünüzün arasında zor şeyler olduğunu biliyorum ama birbirinize destek olmalısınız. Dominic Columbia'ya gidiyorsa ve Luna da oraya başvuruyorsa, bence üçünüz için de iyi bir fikir-"

"Liseden kaç arkadaşını Duke'a getirdin?"

Yüzünü bana döndüğünü görüyorum ama yine de başımı kaldırmıyorum. "Ne olursa olsun, yollarınızı ayırsanız bile, sadece mezuniyete kadar vaktiniz var ve-"

"Okulla ilgili fikrimi değiştirmeyeceğim."

"İstemeseniz bile Dom'un yanında olmak sizi biraz daha iyi hissettirecektir-"

"Kötü hissetmiyorum." *Hiç hissetmedim.* Bir kere bile. Belki de hissetmeliydim. Diğer herkes gibi olsaydım, Dominic'in kız kardeşinin başına gelenlerden sonra *bir şeyler* hissederdim. Ama ben olmakla ilgili tüm mesele, hissetmem gereken şeyleri hissetmemem.

Montford'un babamı bu konuda eğitmiş olabileceğini düşündüm.

Ama her zamanki gibi, pişmanlık duymadığımdan bahsedince öfkesi başlıyor. Sanki yeterince kızar, öfkelenirse, gerçeğimi yakıp kül edecekmiş gibi.

"Hiç denedin mi?" Sesi daha yüksek ve bir mahkeme salonunun içini gördüğü nadir durumlarda - hafifletemediği veya arabuluculuk yapamadığı zamanlarda - kullandığı sesin bu olduğunu hayal ediyorum. Net ve çınlayan, her türlü karşıt görüşü ezmek için. "Hiç Dom'u dinledin mi?"

Lakabını aşinalık gösterisi için kullanmasından nefret ediyorum. Evet, biz de aynı ortaokula gittik. Özel, Trafalgar'dan birkaç blok aşağıda, Luna'yla tanıştığımız yer. *Dom* da babam gibi işlerin benim için nasıl yürüdüğünü anlamalı. Ama onların tarafında olduğumu düşünmeyi seviyorlar, değil mi? Onlar için yeterince değişebilirim. Katlanabilir, uyum sağlayabilir ve ihtiyaçları olan şey olabilirim.

"İkiniz bunu hiç mu?"

Telefonum dirseğimin altında tekrar titrediğinde kalemimi bırakıyorum ve babama bakmak için başımı yavaşça çeviriyorum.

Gözleri benimkinden bir ton daha koyu, altın rengine bulanmış. Saçları etkileyici bir şekilde gür, benimkinden daha sıcak bir tonda. Benim ve anneminki gibi saf siyahtan çok kahverengi-siyah. Gümüş çizgiler buradan görünmüyor ama ben fark ettim. Ve şu anda kaşlarının arasında bir çizgi var, oldukları gibi çatılmışlar. Tıraş olmuş, yüzü pürüzsüz ve benim kadar uzun. Hâlâ formda, bunun için kişisel bir antrenörü var.

Onun darbelerini hissettim.

Yumruk atabiliyor.

Ama fizikselliğine, lanet olası J.D.'sine, aldığı ödüllere, ben çocukken ortağı olarak hızla yükselmesine, annemi lüksle, eşyalarla ve kontrolle susturmasına rağmen, tek çocuğuyla ilgili ilk şeyi anlamaya başlayamaz.

"Bunun hakkında *konuştuk* mu?" Kelimeleri tekrarlıyorum, soru olarak değil, belki *dinleyip kulağa* ne kadar aptalca geldiğini fark etsin diye.

Ama dinlemiyor çünkü babam asla dinlemiyor. Ne doktorları, ne psikiyatristleri, hatta ne de hayatının sözde aşkı olan annesini. O gittikten sonra yıllar boyunca birçok kadının içine sokarken parmağına altın bir bant taktığı kişi.

Beni kurtaran tek şey, onların burada kalacağını hiç düşünmemesiydi.

Eğer başka bir kadın annem olmaya çalışsaydı, muhtemelen onu öldürürdüm.

"Evet. İki insan anlaşmazlığa düştüğünde böyle yapar, Eli." Yukarıya, tepesindeki gömme ışıklara bakıyor, dışarıdan gelen bulutların gölgeleri çenesinin zayıf kesiminin üzerinden geçiyor. Ona ve anneme çok benziyorum. İkisinin mükemmel bir karışımıyım.

Ne yazık ki, bu sadece fiziksel yapıda değildi.

"Biz iyiyiz." Bu doğru değil. Ben gittiğimden beri Dominic için işler sarpa sardı. Ama biz hâlâ arkadaşız. Babam daha ne istiyor ki?

"Nöbet, sadece... bunu düşün, tamam mı?"

Yapmayacağım. "Tamamdır, baba." Luna, Dominic ve onların ebeveynleriyle birlikte yanan bir mumu tutma fikri, taburemin ayaklarıyla arkamdaki camı kırma isteği uyandırıyor.

Babam alaycılığımı seziyor. En azından bunu anlayabiliyor.

Ela gözleri tekrar benimkilere geliyor, çenesindeki bir kas yerinden oynuyor. "Seni anlamıyorum." Muhtemelen bana şimdiye kadar söylediği en dürüst, en çiğ şeydi.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum, parmaklarım yumuşak gazete kağıdına hafifçe çarpıyor. Göğsümde bir sıcaklık yayılıyor ve bunu itiraf etmesine *çok sevindiğimi* saklayamıyorum.

"Biliyorum."

Dudaklarını kapalı tutarak dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

Bir ayağımı yerlerin serin fayansları üzerinde gezdiriyorum. Çorabımın altındaki harcı bile hissedebiliyorum. Üstümü değiştirmem lazım. Turnuva için eşyalarımı toplamalıyım. Bayan Pensky sayesinde yiyecek ve yeni yıkanmış atletler ve isteyebileceğim tüm Trafalgar Dragons tişörtleri olacak ama ben birkaç çift eşofman altı, boxer, kendi atıştırmalıklarım ve kulaklıkları seviyorum. Eden'ı bu gece buraya getireceğim. Dominic *nöbet* tutarken onu becereceğim. Babama Eden'i haber vermeyi düşünüyorum. Onu severdi, zeki ve azimli biri.

Muhtemelen onu benden uzak tutmaya çalışacaktır. Bu daha da eğlenceli hale getirebilir.

Bir an için babam ve ben birbirimize baktık. Onun yetişmesi gereken bir uçağı, benim de almam gereken sıra dışı bir kız var, ama bu uzun saniyeler içinde her şey bir kenara bırakılıyor, birbirimizden nefret etmemiz ikinci plana atılıyor.

"Bir şey yapmadığını biliyorum," diyor babam, sözleri nazik. "Ama Lander'lar da senin yapmadığını bilselerdi çok iyi olurdu. Oğullarını desteklediğini görselerdi."

Ona gülümsedim. "Siktir et onları." Belki bu gece, turneden sonra uğrayıp evlerini yakarım ve kızlarına korkunç bir şey yapmak isteseydim, *bunu yaptığımı bilmelerini* sağlarım *diye* düşünüyorum.

Babamın gözleri yumuşar. "Eli, ."

Bu kelimelerden nefret ediyorum. *Nefret* ediyorum. Çünkü çoğu insandan daha fazla anlıyorum. Babamın aksine, Lander'ların, Dominic'in, Luna'nın, hatta Janelle'in aksine her şeyi bağlılık duymadan gözlemleyebiliyorum. Olayları çarpık bağlılıklar görüşümü bulandırmadan görebiliyorum. Lander'ların suçlayacak birine ihtiyacı vardı. Ben de oradaydım ama adli tıp beni akladı. Hiçbirinin önemi yok. Hâlâ bir şey gördüğümü düşünüyorlar. Bir şey *yaptığımı*.

Kanım ısınıyor, ama onu dizginlemeye çalışıyorum. Sakin kalmaya çalışıyorum. Kafamda sayıyorum. Montford'un bana öğrettiği gibi ödülü düşünüyorum. Ama ödül ne? Babam gidiyor ve biz kavga etmiyor muyuz? Birbirimize patlamadan bir sabahı atlatmamız mı?

Bana pek ödül gibi gelmedi. Hem de hiç.

"Senin de canın cehenneme," diyorum işaret parmağımla onu göstererek, gazete yere düşüyor, her sayfası parçalanıyor, ben ayağa kalkarken fayanslara saçılıyor. "Anlamayan sensin." Nabzım hızla atıyor ve kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyorum. "Siktir git baba. Böyle olmamın sebebi sensin, biliyor musun? Bana inanmamalarının sebebi. *Böyle olmamın sebebi sensin!*" Son kelimeyi bağırarak söylüyorum, elimi tezgâhın üzerinde gezdiriyorum, seramik kahve fincanı yere çarpıp paramparça oluyor ve aynı anda babam bana doğru bir adım atıyor, omuzlarındaki kaslar kesiliyor.

Gözleri parçalanmış kupayı buluyor, beyaz parçalar bulutların arasından sızan güneşin parıltısıyla arkamdaki kapıdan içeri doluyor.

Koyu kahve, dağınıklığın içinden süzülerek akıyor ve yerdeki harca karışıyor.

"Tüm bu terapiler, ilaçlar, işten izinler, uçuşlar ve uzmanlar ve sen hala *saygı* hakkında ilk şeyi bilmiyorsun Eli." Kupaya bakarken her kelimeyi fısıldıyor ama yaklaşmamasına şaşırıyorum. Belki de havaalanına giderken arabada sekreteriyle sevişmeyi planlıyordur. *Kirlenmek* istemiyor.

Zihnim ve kalbim heyecanla dolup taşarken bile bir omzumu tembel bir hareketle silkiyorum. "Hayatını böldüğüm için üzgünüm *baba*. Hiç yardım istemedim. Annemin yaptığı gibi görmezden gelseydin, o lanet firmaya mükemmel bir şekilde devam edebilirdin."
."

Ben daha cümlemi bitiremeden bana doğru geliyor. Yüzüme doğru gelirken dudaklarından bir hırıltı çıkıyor. Ben de onun kadar uzunum ve daha formdayım. Babam güreş yıllarından çok uzakta.

"Senin için neden bu kadar para harcadığımı hatırlıyor musun? Annene söylediğin şeyleri hatırlıyor musun? Ve sen de hayvanları *öldürüyordun* Eli. Bir şeylere ve ailene *işkence* edemezsin ve benden öylece... öyle değilmişsin gibi davranmamı bekleyemezsin..." Gözlerini kaçıırken dudaklarından tükürükler uçuyor, omzumun üzerinden bakıyor ve ellerini kaldırıyor, kelimeyi arıyor, beni incitmek için çaresiz ama bıçağı batırmaktan korkuyor. Kızgın ve muhtemelen şu anda benden nefret ediyor ama yine de söyleyemiyor, değil mi?

"Ben ne değilim, *baba*?" Yaklaşırken kelimeleri fısıldıyorum ve bakışları tekrar benimkilere kayıyor, burun delikleri açılıyor. Teninden gelen sıcaklığı ve öfkeyi hissedebiliyorum. Boynundaki teri, beyaz yakasının üstündeki yüzeyin altında patlamak üzere olan damarı görebiliyorum. "Ben... *ne*?"

Ama yine de söylemiyor. Başını sallıyor, dudaklarını bir saniyeliğine birbirine bastırıyor. "Bunu seninle yapmayacağım." Dönmeye başlıyor ama ben kendimi durduramayarak elimi uzatıyorum. Parmaklarım takım elbise ceketinin yumuşak, pahalı kumaşına saplanıyor ve kasları tutuşumun altında kaskatı kesilerek hareketsiz kalıyor. "Eli. Bırak beni."

Ona gülümsüyorum. Adrenalinim tavan yapmış durumda ve tek yapmak istediğim onun lanet kafasını yan tarafımızdaki cam kapıya çarpmak. Nedenini bile bilmiyorum. Bu dürtülerin nereden geldiğine dair hiçbir fikrim yok. Ama ona zarar vermek istiyorum.

Ben de onun beni incitmesini istiyorum. "Hayır."

Elimi ondan çekmek için bileğimi tutuyor ama ben tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"Acınacak haldesin, biliyor musun?" Bu sözleri söylerken gülümsememi koruyorum. "Bunun hakkında konuştuğunu duydum. Doktorlara ve özellikle de Idaho'da becerdiğin hemşireye. Gerçekten nasıl hissettiğini biliyorum *baba*." Daha da yaklaştım, göğüslerimiz neredeyse birbirine değecekti. "Söyle işte."

"Eli. Bırak. *Bırak.*"

Yapmıyorum ve bakışlarını tutarak sessiz kalıyorum.

Gözlerini kısıyor. Yaklaştığını biliyorum. Kopmak üzere. *Sadece beklemek zorundayım.*

"Eli! Çek o lanet ellerini üzerimden!" Bileğimi tekrar çekiştiriyor, ama diğer elimle üst kolunu tutuyorum ve sonra hayal kırıklığıyla çığlık atıyor. Yüksek, kırık bir ses ve ardından beni arkamdaki cama doğru itiyor. Başım cama çarpıyor ve ben gülüyorum, o beni kollarımdan tutup kapıdan uzaklaştırırken bile onu uzak tutmaya çalışıyorum. Bu sefer daha çok acıtıyor, elimi ceketinden çekip yumruğumu geri çekerken kulaklarımda bir uğultu. Parmaklarımı kıvrıp avucumla onu iterken aynı anda boğazına bir darbe indiriyorum.

Yüzü kıpkırmızı olurken öksürüyor, ama bir adım bile atmıyor. Sanırım hâlâ güreş refleksleri var. Yumruğu karnıma çarpıyor ve rüzgârın etkisiyle olduğum yerde kıvrılıyorum. O durmuyor. Bir daha vuruyor, bir daha, bir daha, en son göğsüme, başım şiddetli hareketle birlikte bir kez daha kapıya çarpıyor. O geri çekilirken ellerim dizlerime geliyor, teslim olur gibi avuçlarını bana doğru tutuyor. Gözlerimi kapatırken nefesimi tutmaya çalışıyorum, yere çöküyorum, bileklerim dizlerimde, ellerim yumruk olmuş. Acı derin ama katlanılabilir. Az önce ciğerlerimdeki havayı dışarı attı.

"Bunu seninle yapmak istemiyorum," diyor ve ben gülümsüyorum, nefes almaya çalışırken gözlerim hâlâ kapalı, adrenalinim azalıyor, dürtülerimin bir kısmı dizginleniyor. "Bunu artık seninle yapamam." Sonra arkasını dönüyor ve uzaklaştığını duyuyorum. Birkaç dakika sonra yan kapı o kadar sert kapanıyor ki bardağı lavabonun yanındaki tezgâha çarpıyor.

Düşüp parçalanmasını izlemek için gözlerimi tam zamanında açıyorum.

Ses acıyı delip geçiyor ve tekrar normal nefes almaya başlıyorum.

Kafamdaki bir şeyleri mahvetme ihtiyacı anlık olarak giderildi.

Evdeki iki kırık fincana bakarken Eden'ı düşünüyorum. Ona bu sabah olanları anlatmayı düşünüyorum, öylesine. Gözlerim gazeteye takılıyor, seri ilanlar bölümü kahveyle ıslanmış, lekelenmiş

küçük siyah baskı.

Acaba ne derdi?

Dirseklerimi dizlerime dayayıp başımı ellerimin arasına alıyorum, sonra avuçlarımı yüzüme vuruyorum. Bir kere. İki kez. Üç kez,

Daha sert.

Bir Şey söyleyeceğini sanmıyorum.

Bence .

Sanırım anlayacaktır.

Eden

"Burada ne yapmam gerekiyor?" Trafalgar'ın kuleleri alçakta asılı bulutlar tarafından yarı gizlenmiş durumda ve aralarından sıcak şimşekler çıkıyor. Bugün hava serin ve sıcak garip bir karışım, Eli'nin arabasının camları açık ve kapalı olmalarına rağmen kollarımın arkasındaki küçük tüyler diken diken oluyor.

Suni deri pantolonumun içine şeffaf, siyah uzun kollu bir gömlek giydim. Gömleğin düğmeleri sonuna kadar ilikliydi ama renk katması için altına limon yeşili bir sporcu sütyeni giymiştim ve boynumda ouroboros kolyeli gümüş bir kolye vardı. Şimdi, otoparktaki tüm pahalı, parlak arabalara bakarken, bu yüzsüzlük hareketinden pişmanlık duymaya başlıyorum. Okul saati olmadığı için üniformamı giymek zorunda kalmayacağımı biliyordum ama sanırım zengin Trafalgar ebeveynlerinin gözleri altında olacağımı düşünmemiştim.

Ellerimle bir şeyler yapmak için yolcu koltuğundaki vizörü indirip Eli'nin cevabını bekliyorum ve başımı iki yana eğerek saçlarımı kontrol ediyorum. Başımın arkasına büyük, kaplumbağa kabuğu bir toka takılmış, uzun kaküllerim yüzümün etrafından aşağı sarkıyor. Onları kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve kıkırdak piercingimi büküyorum, bunu yaparken de yüzümü buruşturuyorum. Bir gün acımayacak. Neredeyse bir yıldır takıyorum, belki de bırakmalıyım ama görünüşü hoşuma gidiyor.

Eli müziğin sesini kısıyor, Is-lander'dan "What Do You Gotta Lose?". Bu benim sevdiğim şarkılar koleksiyonumda, ama ona bunu söylemiyorum. Yolculuğumuz her gibi sessiz geçti. Her zamanki gibi sessizdi.

Sessizliği boz. Rahat ve bu sabah Reece'in sondaj sorularıyla uğraştıktan sonra, annem başını sallayıp masadan için aniden kalkarken Sebastian mısıır gevreğinden zar zor başını kaldırdı, gözlerinin altında koyu mor gölgeler vardı, gerçekten konuşmak istemiyordum.

"Hiç tanımadığın bir çocuğın bütün gün atletle başka çocuklarla yuvarlanmasını mı izleyeceksin?" Reece gözlerini deviriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sırada altındaki tahta gıcırđıyor. Çatalının ucuna bir parça kalın, yanmış sosis geçiriyor. Dikkat çekici bir şekilde parmaklarına benziyor. "Görünüşe göre senin beynini gerçekten yıkamış."

Belki de haklıydı, çünkü Eli'nin bu işten kurtulamayacağımı söyleyen mesajlarıyla uyandığımda, onu bir kez daha geri çevirmeye çalışmadan yataktan fırladım ve bu kıyafeti hazırladım. *Kahretsın.*

"Beni izle," diye cevaplıyor Eli sorumu.

Onunla yüzleşmek için döndüğümde vizörü bir çırpıda kapatıyorum, onun emniyet kemeri kapalı, benimki hâlâ göğsümde.

Beyaz tişört ve siyah eşofmanla iyi görünüyor. Kaç çifti olduğunu merak ediyorum. Ayağında beyaz Chucks ayakkabılar var ve dolabında sıra sıra aynı çiftin onun seçmesini beklediğini hayal ediyorum. Hepsini kafamdan uyduruyor olabilirim, ama hiç şaşırmazdım. Göz kamaştıracak kadar *beyazlar.*

Ve her nedense, ayakkabılarına bakarken dün geceyi hatırlıyorum, Eli'nin mesajlarını nefesimi tutarak beklerken parmaklarım uyku şortumdaydı. Şimdi onları kafamda hayal ederken bile, onun sözleri, kanım ısınıyor ve gökyüzünde şimşekler çakarken, sanki göğsümde de hissedebiliyorum.

Bakışlarımı kaçırarak yarı açık pencereden dışarı bakıyorum ve diğer öğrencilerin F. M. Fink'in spor binasına girişini izliyorum. Dışarısı sessiz, veliler ve öğrenciler konuşmaları duyamayacağım kadar uzakta ve arabanın içinde müzik hala çalıyor, ama kafamın içindeki kendi nabzımın sesini bastırmak için biraz daha yüksek olmasını isterdim.

Bu sabahki metinlerimizi düşünüyorum.

Onu: Günaydın. Umarım iyi uyumuşsundur çünkü bir süre ayakta kalacaksın. Bunu geri alamam, birazdan seni almaya gidiyorum.

: Tribünde kestireceğim.

Onunla: Hiç şansın yok. Ben:

...

: Eğer her maçı kazanmazsan, eve gidiyorum.

Son mesaja cevap vermesi o kadar uzun sürdü ki, onu gerçekten üzüp üzmediğimi merak ettim. Ama şimdi arabasında onun yanındayken neden böyle bir şey düşündüğümü bilmiyorum. Tamamen sakın görünüyor.

"Ya seni izlemek sıkıcı hale gelirse?" Soruyu sorarken gülümsüyorum ama ona bakmıyorum. Yine de aramızdaki gerginliğin arttığını hissediyorum. Daha önce olduğundan daha kötü ve benim için her zaman kötüydü. Ama dün geceden sonra, sanki ona nasıl teslim olmak istediğimi düşünmeden edemiyorum. Şimdi biraz daha toparlandım, dizlerimin üzerine çökmeye hazır değilim ama daha az aşık değilim. Aslında, karasevdam yeni bir çığır açtı. *kadar güzel ki*, fizikselliği fısıldanan şeyleri düşünmemeyi zorlaştırıyor. Pornoda izlediğim şeyler. Ellerim vücudunda. Bana dokunmasına izin vermesem bile ağzım her yerinde.

Ya da belki... belki başka şeyler düşünüyorum. Avuç içi göğsüme bastırıyor, beni aşağıya doğru zorluyor, parmakları çeneme giriyor, ona bakmamı, ona *katlanmamı* sağlıyor-

"Bunun uzak bir ihtimal olduğunu mu düşünüyorsun?" *Ve onun lanet sesi.*

Kireç yeşili tırnaklarımı avuçlarıma batırıyorum. Hâlâ dün geceki yara bandını takıyorum. Ona ne yaptığımı söylemek için ani bir dürtü duyuyorum, ama bu kelimeleri boğazımdaki yumru gibi yutarak bastırıyorum. "Herkes sıkıcı olabilir."

Bir saniye sonra koltuğunun derisinin kaydığını duyuyorum ve konuşmadan önce onu hissediyorum.

Hemen yanımda, bana dokunmasa bile nefesi şeker gibi ağzımın kenarından kayıyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor ve ciğerlerimdeki tüm havayı tutuyorum, onun yakınlığıyla başım dönüyor.

"Şu anda ne hissediyorsun?"

Felçli. Canlı. Gergin. Korkmuş. Hiç sıkılmadım. Geri çekil, Eli.

"Yorgunum." Bu yalanı söylerken neredeyse boğuluyordum ve başımı ona doğru çevirmeye cesaret edemiyordum. Döndürseydim dudaklarımız birbirine değecekti.

"Bana bak."

Hayır. Söyleyemem. Sadece başımı sallıyorum, bir santim kadar, ağızlarımızı birbirine yaklaştırmak istemiyorum, çünkü kafamın içinde bana yakında beni öpeceğini söylediğini duyuyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ve neredeyse bana yaptırmasını isteyeceğim. Dinle onu.

Yakala beni. Zorla beni. Bundan kurtulmama izin verme. Bana dokunma, bana dokunma, bana dokunma.

Beklenti derimin altında kayıyor, nabzım kulaklarımda komik bir şekilde yükseliyor, duymasa şaşırırdım.

Ama uzun bir saniye sonra geri çekiliyor ve ben rahatlıyor muyum yoksa hayal kırıklığına mı uğruyorum bilmiyorum. Koltuğuma geri gömülüyorum, gözlerimi kapatıyorum ama hâlâ onunla yüzleşemiyorum.

"Sıkıcı şeylere bakmak kolaydır." Arabasının camlarını açmaya başlıyor ve ben neredeyse açmamasını diliyorum. Sanki ciğerlerime yeterince oksijen girmesi için temiz havaya ihtiyacım varmış gibi. "Bu yüzden insanlar kitapları tekrar okuyor, daha önce defalarca izledikleri bir diziyi saatlerce izliyor, çocukken radyoda duydukları bir şarkıyı tekrar tekrar dinliyorlar." Camlarla işini bitiriyor ve motoru kapatarak bizi sessizliğe gömüyor. "Rahat. Anlamsız. *Sıkıcı.*" Son kelimenin içinde bir parça öfke var. "Yüzün kızarmadan, irkilmeden ya da beni tutmak istemeden, *seni* tutmamı istemeden *bana* bakabildiğin zaman bir sorunumuz olacak."

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum. "Beni tutmanı istemiyorum," diyorum ona, çoğunlukla doğruyu söyleyerek, *sıkıcı* yorumunu görmezden gelerek. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, canlı bir şey gibi tenimin üzerinde geziniyor.

"Öyle mi? Ne istiyorsun?"

Dilimi üst dişlerimin sivri uçlarında gezdiriyor, kaleyi çevreleyen fırtınaya bakıyorum. *Bilmiyorum. Karar vermeme yardım et.* Bunun yerine tek söylediğim, "Bir yolunu bulacaksın."

Arabadan inerek cevap veriyor.

GÜREŞ BÜYÜLEYİCİ BİR ŞEY.

Sebastianda ara sıra gördüğüm MMA'e benzer şekilde, böylesine durağan pozisyonların nasıl bu kadar çok güç harcayabildiğine şaşıyorum. Siyah atletli Eli ve kırmızılı rakibi kafa kafaya vermişler, parmakları birbirlerinin pazularına garip bir şekilde sarılmış ve hareket ediyor gibi görünmüyorlar. Yine de bükülmüş kaslarını, kare şeklinde omuzlarını, hareketsizliklerinin gerginliğini görebiliyorum.

Trafalgar'ın güreş koçu, minderin kenarına yerleştirilmiş masa sandalyenin yanında durmuş, kollarını kavuşturmuş, elinde bir tomar kağıt

Bir elini sıkmış, diğerini çenesinin altına koymuş. Gözlük takıyor, ufak tefek, formda bir adam, gözlerini bir kez olsun Eli'dan ayırmadı.

Diğer koç da kare minderin diğer ucunda benzer bir şey yapıyor ama Trafalgar'ınki gibi sessiz değil.

"*Bir şeyler yapalım, Erling!*" Yüzü pembe ve muhtemelen Eli'nin koçundan on yaş daha yaşlı.

Bu devasa, pırıl pırıl spor salonunda olan hiçbir şeyden etkilenmemiş görünme kararlılığıma rağmen dizlerimin üzerine , siyah, kalın botlarım altımdaki lacivert tribün koltuğunda bir aşağı bir yukarı vuruyor, neyse ki boş. Kollarım kavuşturulmuş, gözlerim Eli'nin trisepslerine kilitlenmiş ve karnım ağrıyormuş gibi göründüğümü hayal ediyorum, çünkü yanımda ve arkamda dağılmış pek çok ebeveynin sahip olduğu şey tam olarak bu. Bazıları yanımdaki tribünde oturmakla yetinmedi, klima ensemde esiyor ve şeffaf gömleğimin yumuşak, bol kumaşını sallıyordu.

Bu ebeveynler spor salonunun pırıl pırıl, taba rengi zemininde, beyaz daireli kalın siyah paspaslarla kaplanmamış her santimetrekarede bulunuyor. Eli'nin babası gelmemiş olabilir, ama bu durum takım arkadaşlarının ebeveynlerinin ona tezahürat yapmasını, bazen bana açık gelen bazen de gelmeyen nedenlerle sık sık özellikle onun adını haykırmasını engellemedi.

Bu onun ikinci maçı.

İlk raundu hızlı bir şekilde sona erdi; ilk periyotta, Eli'nin adamın vücudunun üst kısmını yastık gibi kullandığı bir yere serilmesiyle sonuçlandı. Hızlıydı ve neredeyse tembelceydi.

Ancak şimdi hakem yumruklarını bir araya getiriyor, eklemleri çarpışıyor ve "oyalıyor" diyor. Bu bir uyarı gibi görünüyor çünkü birbirlerinden ayrılıyorlar, kırmızı kafalı adam onlar ayrılırken başını sallıyor ve kırmızı atletinin askısını düzeltiyor. Kasları boyunca ter parıldıyor ve Eli'nin göğsünün kabarışını izliyorum, ama gülümsüyor, bu biraz yersiz görünüyor. Ama yine de... Eli bu. Sanırım meydan okumayı seviyor.

Çömelmiş pozisyonumdan kıpırdamıyorum, ileri geri sallanıyorum ve tekrar bir araya geldiklerinde, hakem onları çevreliyor, ağzında bir ıslık, sanki hiçbir şey yapmadıkları için onları bir kez daha düzeltmek için tetikte bekliyormuş gibi, neredeyse öfkeyle ayağa fırlıyorum.

Adam Eli'ı saniyeler içinde sırt üstü yatırıyor. Ayaklarıyla bir hamle yaparak onu kucaklıyor ve düşmesine neden oluyor.

Sanırım bitti.

Hakem elleri ve dizleri üzerinde, bir eliyle sanki bir şey sayıyormuş gibi bir hareket yapıyor ve Eli'nin koçu gözlerini kısıyor, ama diğer adamın koçu bağırırken, Trafal- gar hiçbir şey söylemiyor. Her şey sona eriyor gibi görünüyor ve göğsümde bir korku hissediyorum. Sanki *adil değilmiş* gibi. Sanki adamı Eli'nin üzerinden sürüklemek istiyorum.

Sanki kurtarılmaya ihtiyacı varmış gibi.

Ama ne olursa olsun, kurtarmak ya da kurtarmamak, maç bitmek zorunda ve ben daha dik oturarak, ayaklarımı tribünlerin parlak ortasına indirerek, başımı buz- zard'a çevirirken Eli'nin kaybetmesini izlemek istemeyerek çıkıyorum. İkinci periyot, kırk beş saniye kaldı.

Toplam altı dakika. İki dakikalık üç periyot. Eli spor salonuna birlikte girdiğimizde bana da aynı şeyi söyledi. Soyunma odalarına girmeden önce elime bir tomar banknot sıkıştırdı, önce alındım ama sonra gülerek otomattan atıştırmalık bir şeyler alacağımı söyledi. Organik hayvan krakerleri ve maden suyu, bundan sonra bir şeyler almayı düşünüyorum. Ya da belki şimdi, Eli kaybederken.

Ama birinin bağırıldığını duydum.

Birden fazla kişi. Bunun maçın resmen bittiği anlamına geldiğini düşünüyorum ama bakışlarımı Eli'a çevirdiğimde kalçasını havaya kaldırdığını, dirseğinin iç kısmının rakibinin kafasının arkasına dolandığını, diğer kolunun da karnının altında olduğunu görüyorum. Eli kollarını havaya kaldırıyor, adamı savuruyor ve vücudunu döndürüyor, üst gövdesi rakibinin üzerine gelirken dizi mindere çarpıyor ve baskın pozisyonu kazanıyor.

Koçu hâlâ bir şey *söylemiyor* ama şimdi gülümsüyor.

Hakem elini ağır çekimde iki kez salladı, sonra düdüğü çaldı ve bitti. *Eli kazandı.*

Ayağa kalktıktan sonra, hakem Eli'nin elini bileğinden tutup kaldırdığında, gözleri benimkileri buluyor, yanakları pembeleşiyor. Kaşlarını kaldırdı, sanki "*Gerçekten kaybedeceğimi mi düşündün?*" der gibiydi.

"NE DÜŞÜNÜYORSUN?" SU FİSKİYESİNDEN GERİ ÇEKİLİYOR, bırakıyor, sonra da elinin tersiyle alt dudakına vuruyor.

Atleti her iki omzundan çekilmiş, kabarık göğsü ortaya çıkmış, her santimetrekaresi belirgin kasları terle kaplanmıştı.

Telefonum çantamın yan gözünden kayıyor, bir kolumdan sarkıyor ve ben ona bu misk kokulu arka koridorda güreşirken onu izlemekle ilgili ne düşündüğümü söyleyemeden, telefonum fayans zemine çarptıktan sonra almak için eğiliyor.

Oluşturmaya çalıştığım kelimeler ağzımda ölüyor.

Telefonumu alırken siyah atletinin dar taytı aşağı düşüyor. Düzelmeden önceki anda, tamamen görüyorum.

Taze bir çürük, hala kırmızı ve kenarları koyulaşan mor. Büyük bir elma büyüklüğünde. Teni bronz ve zeytin tenli ama çürüğün kırmızısı o kadar keskin ki ten renginin bir önemi kalmıyor. Hiç şüphe yok.

Ve az önce minderde gördüğüm şey... rakibi onu yere indirdiğinde bile, göğsüne yumruk yoktu. Sadece vücudu Eli'inkinin üzerindeydi. Bu bir çürük oluşturmaz. Ondan önceki maçta da Eli baştan sona üstündü.

Boyunun hizasına kadar yükselip bana bakarken telefonu bana uzatıyor.

Yüzümdeki şoku silmeye çalışıyorum ama pek beceremiyorum galiba çünkü yüz ifademden bir şeyler anladığını biliyorum. Kaşlarını birleştiriyor, telefonu hâlâ bana doğru uzatıyor ama odak noktası o değil.

Ağzımı kapatıyorum ve içime dolan duyguları görmezden gelmeye çalışıyorum. Merak, endişe, *öfke*.

Kim ona öyle dokundu?

Telefonumu elinden alıyorum, parmaklarım onunkileri sıyrıyor, ama çantamı kurcalıyormuş gibi yaparak gözlerimi kaçırıp telefonu kaldırırken oyalanmalarına izin vermiyorum.

"O kadar kötü, ha?" Sözlerinde bir hafiflik var, göğsümdeki ağırlığa hiç uymuyor, sanki biri altımdan bir halı ve ben düşmemeye çalışıyorum, kalbim hızla çarpıyor. "I..." Dilim ağzımda kalınlaşıyor. Sonunda bıraktım

Ellerimi çantamdan çekip omuzlarıma koyarken başımı kaldırıp gözlerinde bir şey arıyorum. *Herhangi bir şey*, sanki orada bir eski plan okuyabilirim ya da sanki zihnimi okuyabiliyormuş gibi bunu teklif edebilir.

Dün gece bana mesaj atmasının neden bu kadar uzun sürdüğünü hiç sormadım. Beni ilgilendirmez diye düşündüm. Ama şimdi nerede olduğunu merak ediyorum. Kavga mı etti? Başka biriyle miydi?

Eli'nin beni minderdeki o çocuklar gibi yere serdiği, parmaklarını derime geçirdiği, boğazıma doladığı, canımı yaktığı, *morarttığı* fantezilerim... O da aynı şeyin hayalini mi kuruyor? Yoksa bu artık onun için bir rüya değil mi?

Tecrübesizlik, yetersizlik, aptallık duyguları, hepsi bir anda üzerimde birleşiyor ve ben kaçmak istiyorum. Spor merkezinin arka otoparkına açılan çift camlı kapılara bakıyorum.

Eli bakışımı görmüş olmalı çünkü bir adım daha yaklaşıp dönerek çıkışın ötesindeki koyu gri gökyüzünü görmemi engelliyor.

"Eden."

Kafamı kaldırmadan önce birkaç kez göz kırpıyorum. "Harika," diyorum ama kendi sözlerime inanamıyorum. Gerçekten de harika, ama göğsünde açan kırmızı ve mor renklerin dikkatimi dağıtması, atletik hünerlerini izlemeyi düşünmemi çok zorlaştırıyor.

Her seferinde bir kolunu atletinin içine sokuyor, askıları geniş omuzlarına doğru çekiyor. Gözlerim boğazına geliyor, bu sabah gerdanlığının durduğu yerde soluk bir deri şeridi var. Acaba bu kurallara aykırı mı, yoksa sadece birisinin onu bununla incitmesine fırsat vermek mi istemiyor?

Onu incitmek. Tırnaklarımı avuçlarıma geçiriyorum.

"Bana yalan söyleme." Sözleri eşit çıkıyor ama bir uyarı gibi hissediliyor.

Dürüstlük hakkındaki konuşmamızı düşünüyorum. Ama bu sadece bir çürük. Yeterince sık oluyor. Sakar olmanın avantajları.

Omuzlarımı geriye atıyorum, çenemi kaldırıyorum, daha uzun duruyorum.

Bunu ona sonra sorarım.

İki maçı daha var. *Bir günde beşten fazla olmaz.* Bana dörtten fazlasını istediğini söyledi. Sadece bir tane daha, maksimuma çıkarmak için.

Artık sporun ne olduğunu bildiğim için dört çok fazla gibi . Çıkamazda bile çok fazla enerji harcıyor. Ve göğsündeki morluk, rakipleri onunla çarpıştığında acıyor olmalı, değil mi?

Bundan hoşlanmadığımı fark ettim. Onun incindiğini düşünmek. Kendi duygularım beni sersemletiyor ama bunu belli etmiyorum. Onun onlarca kez yaptığını gördüğüm gibi, yüz hatlarımı nötr hale getiriyorum. *Benim yaptığım gibi.*

"Hayır, gerçekten." Bir tutam saç kulağımın arkasına doluyorum ve tırnaklarımı ağzıma sokup ısırma, dişlerimle bir parça koparma dürtüsüne direniyorum. "İkisi gitti, ikisi kaldı. Buradan yenilmeden çıkmı sanıyorsun?"

Sahte bir gülümseme için kendimi zorlasam da gülümsemiyor. Koyu yeşil gözleri benimkilerin üzerinde geziniyor, alt kirpik çizgisinin altında bir ter parıltısı var, cildindeki fosforlu kalem gibi güzel. "Eğer yaparsam benimle dalga geçmeyi bırakacak mısın?" Bu kez, soruyu sorduktan sonra gülümsüyor.

Bu onu çok daha uğursuz yapıyor.

"Seninle kafa bulmuyorum." Ses tonumdaki kızgınlık gerçek. Muhtemelen saklamaya çalıştığı bir şey gördüğümü söyleyerek kafasını karıştırmak istemiyorum. Yoksa öyle mi? Bilmiyorum ama Eli *Adonis Addison* kimsenin yenilmez olmadığını bilmesinden hoşlanmayacak gibi görünüyor.

Sonra sorarım. Ona sonra sorarım.

Keskin bir el çırpma sesi duyuyorum ve ikimiz de dönüyoruz, ancak irkilen tek kişi ben oluyorum. Bizden birkaç metre ötede, küçük gözlüklü ince koç avuçlarını birleştirmiş Eli'ye doğru başını sallıyor.

"Gidelim, Stunner." Koyu renk gözleri bana kayıyor ama bir şey söylemiyor, sonra topuklarının üzerinde dönüyor ve ellerinde su şişeleriyle koridor boyunca sıralanmış diğer güreşçileri çağırmaya başlıyor.

Sersemletici. Beni biraz gülümsetti.

"Aldığım her galibiyet için Eden Rain, sormak istediğim her soruya bir cevap veriyorsun." Eli bir adım geri çekiliyor, atletinin üzerine giydiği spor şortunun ipini çözüyor, gözleri hâlâ benimkileri tutuyor. "*Dürüst* bir cevap." Bunun için gurur duyuyor gibi görünüyor. "Şimdi o güzel kışını buraya geri getir." Başını, açık duran çift kapılı spor salonuna doğru salladı.

"Affedersiniz?" Öfkelenmiş gibi yapıyorum çünkü onun emriyle içimde kabaran şehvet beni çileden çıkarıyor.

Spor salonuna doğru geri geri yürürken sanki biliyormuş gibi bana gülümsüyor. "Hoşuna gitmiyormuş gibi davranma." Gözleri, bakışlarından ısınan bedenimi tarıyor. "Benimle içeri gel. Dışarıda seni kesen bir sürü baba var."

Tüylerim diken diken oluyor ve otomatik olarak onun yanına gitmek için acele ediyorum.

Güldüğü an, bu oyunu da kaybettiğimi anladım.

Eden

"ARTIK." Dört galibiyetinin de tadını çıkardığını biliyorum. Üç pin ve puanla son maç, sanırım bu kadar yorgun olmasaydı pin'i alabilirdi. Çeteleye bir soru daha ekleyeceğini bilmeme rağmen *yine* de tribünde durmaktan kendimi alamadım ve etrafımdaki Trafalgar ebeveynleri gibi alkışlamasam da, gülümsemem hakem kolunu *tekrar* kaldırırken bana bir tane yansımasına neden oldu.

O duş alırken ben de bekledim, turnuva sonrası da en az turnuva süresi kadar yoğunlu. İnsanlar paspasları siliyor, yuvarlıyor, sandalyeler sınıflara geri taşınıyor, spor salonunun kenarlarından ambalajlar Bir şeyler yapmam gerektiğini hissettim ama kimse benden yardım istemedi ve hem ev sahibi hem de deplasman takımındaki çocuklar her şeyi kontrol altına almış görünüyordu.

Eli'nin takım arkadaşlarıyla etkileşimini izledim. Koçu ona sessizce tapıyor gibiydi, koçun karısı da kocasının gibi gözlüklüydü. Eli'ye sıkıca sarıldı, Eli de onun üzerinde yükseldi ve karşılık verdi. İlk defa annesini düşünmedim.

Takım arkadaşları ona hayranlıkla bakıyor gibi görünüyor ve gruptaki en yetenekli kişi o, ancak maçtan sonra, turnuvanın sonunda, mindere çıkmadan önce, bir şeyde herkesin ona doğru dönme şekliyle açık bir lider, sanki bir sonraki adımı atmaları gerektiğine karar vermek için ona bakıyorlar. Sessizce izin istiyorlar. *Teslimiyet.*

Eli gibi birinin kontrolünü ele geçirmenin nasıl bir his olduğunu defalarca merak ettim. Bunun olmasına hiç izin verdi mi?

Şimdi arabasının direksiyonunda, sabun ve deniz kokuyor, ben sırt çantamdan Chaucer okurken soyunma odasında aldığı duştan kalan saçları nemli, kedi gibi gülümsüyor, yanağında belli belirsiz bir gamze var.

Gün daha da grileşti ve Trafalgar'ın yüksek demir kapılarından geçerken, gökyüzünden şiddetle inen bir şimşek çatalını ve saniyeler sonra gök gürültüsünün patlamasını görüyorum. Karavandaki annemi, yoldaki Sebastian'ı düşünüyorum ve telefonumu arka cebimden çıkarıp Eli'nin dört sorusundan ilkinin sormasını bekliyorum.

Anne: Hâlâ arkadaşının evine gidiyor musun? Ben:

Evet, orada yağmur mu yağıyor?

Eli müziğin sesini açarken aynı zamanda ön cam sileceklerinin hızını da artırıyor, okulun dışındaki ışıklardan sağa döndüğünde havalandırma deliklerinden gelen serin hava sisli camı temizliyor.

Anne: Birazcık. Kasırğa uyarılarını takip ediyoruz. Dikkatli olun. Ne zaman evde olursun?

Eli'ye bakarken dudağımı ısırıp dizimi zıplatıyorum. Geceyi onunla geçirmemi söylemişti ama bunu yapamam. *Zaten bu bir şakaydı.* Ayrıca yarın çalışmak zorundayım ve yatıya kalmayı düşünmemeliyim.

Anneme mesaj atmadan önce hoparlörlerinden yüksek bir ses geliyor. Sesle sıcıyorum ve Eli gösterge paneline bakıyor. Gözlerinin kısıldığını görüyorum ama beni şaşırtarak aramayı cevaplıyor.

"Hey." Sesi donuk ve bastırılmış.

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum ve nedenini bile bilmiyorum.

"Nasıl geçti?" Hoparlörlerden gelen ses neşeli. Derin, erkek ve çekici.

Eli'nin vites kolunu kavrayışı sıkılaşıyor. "Harika." Sesi kırılmış.

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi sönükleşen telefon ekranıma dikiyorum.

Diğer hattaki kişi gülüyor ama sesi biraz yorgun geliyor. "Sadece harika mı?"

Eli arabayı sürerken cevap vermek için acele etmez. Lüks aracının sınırları gök gürültüsü patlıyor. "Evet."

Neden bu kadar kaba davranıyorsun? Kim olduğunu bile bilmiyorum, ama daha yaşlı, sanırım... belki de babasıdır? Nabzım atmaya başladı.

Göğüs kafesime daha sert vurdu.

Adam boğazını temizliyor. "Nöbete gidiyorsun, değil mi?"

Telefonuma göz kırpıyorum, uzuvlarım sertleşiyor. *Nöbet mi?*

Eli seksi, saygısız bir yarı gülüş, yarı kahkaha atar. "Elbette." Doğruyu söylüyormuş gibi gelmiyor.

"Dominic bunu gerçekten takdir edecektir, biliyorsun. Ailesi de öyle."

Eli buna hiçbir şey söylemiyor. Arabanın benim tarafımdan ona bakıyorum ve dolgun dudaklarının birbirine sıkıca yapıştığını görüyorum.

"Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı?"

"Evet."

"Seni seviyorum, oğlum."

Kahretsin, bu onun babası.

"Güle güle." Eli aramayı sonlandırır ve arabanın içini yine müzik doldurur.

Tekrar telefonuma bakıyorum, aklımda sorular dönüyor. Annemin mesajını tekrar , ne zaman evde olacağım ile ilgili. Amanda'yla yatıya kalmama, geç saatlere kadar takılmama izin verdi, hatta kendi kafamdan çıkmam beni cesaretlendirdi.

Ama bunların hepsi Shoreside'da olanlardan önceydi. Ayrıca Eli'nin katılması gereken bir cenaze *töreni* var. Bunun olacağını tahmin etmemiştim.

Ben: Ne kadar geçe kadar dışarıda kalabilirim? Daha erken bırakılmam gerekebileceğini bile bile soruyorum. Çünkü... *nöbet*. Birinin amacını düşünüyorum. Daha geçen hafta öğrendiğimiz Latince bir kelimedden geliyor. *Vigilia. Uyanıklık*. Nöbet tutmak. *Kimin için?*

Yarın işin var, 11'e ne dersin?

Biraz nefes veriyorum, sanki gerçekten kalmam gerektiğini söyleyeceğini düşünmüştüm ve kalmamak için bir bahane istiyordum.

Ben: Tamam, teşekkürler.

"Orada işin bitti mi?"

Telefonumun ekranını kapatırken başımı kaldırıyorum, kalçama yaslamak için çeviriyorum, avucum arkasındaki parlak yeşil kılıfın üzerinde, kireç yeşili tırnaklarımı şaklatıyorum.

"Bu da şimdi?"

"Sanırım soru sorma sırası bende." Sesinde alaycı bir ton var ama bana bakmıyor.

Nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim olmadan yola bakıyorum. Burası Raleigh'in güzel bir bölgesi; geniş, yeni asfaltlanmış caddeleri, site gibi bahçeleri ve yoldan uzakta, daha çok malikâneye benzeyen evleri var. "Nöbet mi?" Bastırıyorum. "Kimin için?"

"Eski bir dost."

Koltuğumda biraz kıpırdandım. "Eski bir arkadaş mı?" "Ben de öyle dedim."

Gözlerimi ona dikiyorum ve bana bakıp hafifçe sırtmasını izliyorum. "Yakın bir arkadaş mı?"

İç geçiriyor, koltuğunda geriye yaslanırken başını sallıyor. "Eskiden becerdiğim bir kız."

Açık sözlülüğüyle kanım donuyor. Biraz titriyorum ve telefonumu öyle sıkı kavıyorum ki avuç içim terlemeye başlıyor. "Eskiden birlikte olduğun bir kız... Bence detaylandırmalısın."

"Yapmam gerektiğini sanmıyorum."

Midem bulanıyor. "Beni nereye götürüyorsun?"

Küçük bir kahkaha atıyor. "Gergin misin Eden?"

Bunun cevabını gerçekten bilmiyorum, o yüzden "Öldü mü?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. "Bilmiyorum."

"Ne?" Koltuğunda daha dik otururken sinirlerim sesimi bir oktav yükseltiyor. "Nöbet ne için? Şimdi söyle bana."

"Bu kaybolan bir arkadaşım için. Uzun zaman önce. Ölmüş de olabilir, yaşıyor da." Her şeyi o kadar umursamaz bir şekilde söylüyor ki. Sonra konuyu değiştiriyor. "Gerçekten yorgunum, biliyorsun. Oldukça da ağrıyor. Gerçekten masaj yaptırmak isterdim ama-"

"Sana masaj yapmıyorum." Pazılarının çizgilerine bakarken ve birbirine sıkıştırırken ses tonumdaki suç kısmen gerçek. Onun tenine dokunmak nasıl bir his olurdu?

"Ama seni buna ikna edebileceğimi sanmıyorum, şimdi başlayabilir miyiz?" Sözüünü kesmemişim gibi konuşmaya devam ediyor ama yine gülümsüyor, gözleri yolda.

Nöbeti bırakıyorum. Bana bir cevap verdi. Belki de daha fazlasını bilmek istemiyorum. Konuşmadığım şeyler var ve cehalet gerçekten mutluluk olabilir.

"Bir sorunuz mu var?" Eli'nin elini tekrar vites koluna götürmeden önce başparmağını çenesine sürttüğünü görerek karşı çıkıyorum. Ön camı buğudan uzak tutmak için klimanın çalışmasına seviniyorum. Terlememi engellemeye yardımcı oluyor.

"Seni nasıl gördüğümü sanıyorsun?"

Başımı eğiyorum, boştaki elimi yumruk yapıp çantamı ayaklarımın dibindeki döşemeye koyarken gözlerini yakalıyorum. Hafifçe tekmeleyerek yan tarafına doğru kaydırıyorum. "Gerçekten mi? Sorunuz bu mu?" Ne sorduğumu bilmiyorum-

pected. En sevdiğim şarkı, en kötü anım, belki de *onu* nasıl gördüğüm. Ama o beni nasıl görüyor? Nasıl cevap vereceğimden emin değilim, çünkü hiçbir fikrim yok. Bir proje, bir meydan okuma, canı sıkıldığı dürtceği bir şey olabilirim.

Gözlerini tekrar yola çevirirken dişlerinin arasında mavi sakızlar parlıyor. "Evet." Sesi çok kendini beğenmiş, sanki cevap vermenin zor olduğunu biliyormuş gibi. "Benim sorum da bu."

Başımı deri koltuğa yaslıyorum, ön cama sıçrayan yağmura , garip bir şekilde aşağı inmek yerine *yukarı çıkıyor*, al- sanki camdan uzaklaşıyor ve görüş alanından çıkıyor. Sanki içini görmek kolaymış gibi. Hayal meyal, Sebastian'ın daha önce ön camıma bir şey koyduğunu hatırlıyorum, bunun yağmuru yeniden yağdıracağını iddia etmişti. İki yıl önceydi, araba kullanmaya ilk başladığım zamanlardı ve o bu kadar... karışık değildi. Belki o zaman da öyleydi. Sadece daha iyi saklıyordu. Acaba Eli kovucuyu kendisi mi uyguladı yoksa birisi onun için mi yaptı?

"Bilmiyorum." Kelimeleri söylerken, bunların bir kaçış olduğunu biliyorum, ama beni nasıl gördüğünü hayal etmeye çalışmak beni rahatsız ediyor, muhtemelen bu yüzden sordu. "Belli ki henüz *sıkıcı* olduğumu düşünmüyorsun, yoksa şu anda seninle arabada olmazdım."

"Tamam, demek seni bu şekilde görmüyorum..." Gözlerimiz kısa bir süreliğine birleştğinde yüzündeki sırtışı silip atmak istiyorum, dışarıda daha fazla gök gürlüyor, yağmur çarşafı halinde yağıyor. Rüzgâr arabayı yoldan çıkaracakmış gibi hissediyorum ama Eli'nin bununla başa çıkmakta bir sorunu yok gibi görünüyor. Bu konuda egoist de değil, hızını düşük tutuyor, önümüzdeki parlak kırmızı fren lambalarıyla arasında bolca boşluk var.

"*Şimdi o güzel kışını buraya geri getir.*" Nefret ediyormuş yaptığım o sözler kafamın içinde yankılanıyor.

Isındığımı hissediyorum ama yine de konuşuyorum, konuşmadan önce boğazımı temizliyorum. "Benim çekici olduğumu düşünmüyorsun." Başka bir kelime söyleyemiyorum. "Ateşli" ya da "seksi" ya da "sevimli" kulağa çocukça geliyor ve Eli'da bundan başka her şey var gibi görünüyor. Avuçlarım terliyor ama sileceklerin ileri geri hareketine odaklanırsam bu soruyu atlatabilirim. "Utangaç." Kızarmamı nasıl yorumladığını düşünüyorum. Sonra araya başka sesler giriyor, ona ait olmayan sesler. "Belki naif. Sosyal açıdan beceriksiz." Kendi beynimden çıkan olumsuz, kendini küçümseyen sıfatları dökmekten kendimi alamıyorum. "Münzevi. Beceriksiz. Makyaj konusunda pek iyi değil." Gülüyorum ama bunun için kendimden nefret ediyorum. "I

çok terledim. Yazık, çünkü bütün günümü senin güreşini izleyerek geçirdim ve seni tanımıyorum bile." Beni durdurmasını istemiyorum ve o da . Sessiz, fırtınanın altında müzik çalıyor, ama kelimeleri çıkaramıyorum ve umurumda değil. Sanki başladım ve artık duramıyorum. "Muhtemelen benim kolay lokma olduğumu düşünüyorsun ve bu yüzden bunu yapıyorsun, belki de ben sadece bir evcil hayvan projesiyim, sen sıkılıp beni parmaklarının arasında ezene kadar oynayacağın bir fare." Görüntü kafamda canlanıyor ve midem bulanıyor. Fiziksel olarak değil. Sadece kendimden. Sanki bu arabadan inip odama dönebilseydim, ödevlerimi yapabilseydim ve kendimi küçük tutabilseydim ve-

"İşin bitti mi?"

Sesi sarsıcı, ses tonunun soğukluğu beni şu ana, buraya, bulanık bir kırmızı ışıktaki şu ana geri getiriyor.

Başımı çevirdiğimde onun da bana baktığını görüyorum, yüzünde boş bir ifade var.

"Evet." Kelimeyi fısıldıyorum, kendimden öğreniyorum.

Işık yeşile dönüyor ve ben göz ucuyla onu görüyorum, bakışlarımız hala kilitli, ama o kıpırdamıyor. İlk başta kıpırdamadı. Sonra, yavaşça, ön kollarındaki kaslar seğiriyor, sonra sıcıyor ve vites değiştiriyor, başını benden çevirirken kavşaktan geçiyor.

"Aklına gelen en karanlık düşünce nedir?"

İlk sorusuna verdiğim yanıt hakkında bir şey söylemediği için içim mi burkuldu yoksa rahatlamaktan başım mı döndü bilmiyorum. Bu duyguyu ayırtırmak zor, tıpkı midemdeki fiziksel bir ağrı gibi. Bunu geçmişte bırakıyorum ve tekrar konuştuğumda, *iyiyim* gibi sahte bir notla konuşuyorum.

"Bir başkası hakkında aklıma gelen en karanlık düşünce ya da..." Söylemediğim şey *kendimim*. Sanırım sorusuna soruyla vermek istiyorum, böylece kendimi daha kontrollü hissediyorum.

Parmakları direksiyonun üzerinde neredeyse fark edilmeyecek şekilde geriliyor, ama eklemlerinin nasıl beyazladığını görüyorum. Nedense bir şey kazanmış gibiyim ama ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

"Kendin." Sanki emin değilmiş gibi. Sanki gerçekten düşünmemiş ve her ikisine de cevap vermemi istiyormuş gibi. Acaba bir sonraki sorusunu diğer insanlar hakkındaki en kötü düşüncelerimi sorarak mı harcayacak?

Ama biraz önce kendimi yıkma şeklimin altında kendimle ilgili aklıma gelen en kötü düşünceyle biraz dikkatim dağıldı. I

daha bir düşüncem var, onu az önce kusup parçalamasını istediğim kendi güvensizliğimden uzaklaştıracağını bildiğim bir düşünce.

Yine de paylaşmak konusunda isteksizim. Daha kolay hazmedilecek bir şeyle devam etmek istiyorum. Saptırmak için, "Önce sen söyle." diyorum.

Gülümsüyor. "Bu oyun böyle gitmeyecek." "Eğer bir cevap istiyorsan öyle."

"Tanrım, çok inatçısın." Söyleyiş tarzına bakılırsa bir tür şikayet gibi geliyor. Ama ben cevap veremediğim konuşmaya devam ediyor. "Sana en kötüsünü söylemeyeceğim ama daha iyi bir şey söyleyeceğim. Çocukken yaptığım bir şey."

Eli'yi çocuk olarak hayal edemediğim için bu konuda bilgi edinmek için sabırsızlanıyorum. Kolundaki hâlâ okuyamadığım yazı dövmesine bakarak on sekiz yaşında olduğunu tahmin ediyorum ve kısa bir süre için ondan daha yaşlı olup olmadığını merak ediyorum. Bu ayın başında, on sekiz Eylül'de yedinci yaşıma girdim. Ama sanki yaşları atlamışız ve çok daha yoğun bir şeye geçmişiz gibi görünüyor.

Eli bana bakıyor. Direksiyonu tutuşu önce gevşiyor sonra sıkılaşıyor ve o konuşurken ben yüzüklerine bakıyorum. "Neredeyse komşumu boğuyordum."

Ne duymayı beklediğimden emin değilim ama beni şaşırtmaya çalıştıysa başardı. Zihnim bomboş ve birkaç kez gözümü kırptıyorum, sanki görüşümü temizlemek bana onun sözlerini incelemem için yer açacakmış gibi. Bulabildiğim tek şey boğuk bir "*Affedersiniz?*" oldu.

Bir omzunu tembel bir omuz silkmeye yukarı kaldırıyor, gözlerini tekrar yola diyor. "Ben kötü bir çocuktum." Bunu duygusuzca söylüyor. "Uzun zaman önceydi. Bir doğum günü partisiydi. Ben sadece... onu ittim." Bir kez bana doğru baktı. "O iyi ama. Bezi vardı. Sanırım annesi onu kurtarabilsin diye bir saniye yüzdürdüler. Hadi bakalım. Bana kendinle ilgili en kötü düşünceni söyle, söz veriyorum seni yargılamayacağım."

Bezli. Aman Tanrım. Olayla ilgili her türlü şeyi sormayı düşünüyorum ama bana cevap vermeyeceğini biliyorum.

Konuşmam bir dakika sürüyor, ama birdenbire hastalıklı cevabım o kadar da... korkunç görünmüyor. Ya da, belki de, sadece onun anlayacağı gibi görünüyor. Boğazımı tekrar temizliyorum ve konuşurken dümdüz karşıya, fırtınaya bakıyorum. "Ben büyürken ailem çok fazla suç programı izlerdi." Reece'i annemle babamın yanına koyuyorum, böylece boşandıklarını açıklamak zorunda kalmıyorum ve babamla ilgili bir soruya muhatap olmuyorum. Onun hakkında söylenecek pek bir şey yok.

mümkün olduğunca az şeyle ilgileniyor. "CS'a bir nevi saplantılı hale geldim." Hiçbir bölümü kaçırmadım ve hiç korkmadım. Bir kere bile. En azından ben büyüyene ve Sebastian'ın arkadaşı *başına* gelene kadar. Ondan önce olay yeri inceleme uzmanı olmayı hayal ederdim. Sürekli bu konuda hayranlık duyardım. Çocukken aile bilgisayarından forumlara ve mesaj panolarına girer, olduğumdan yaşlı ve zeki gibi davranır, yerel, küçük kasaba suçları hakkında amatör dedektifçilik oynayarak yetişkinlerin etrafından dolanırdım.

Bir alt bölüme saparken nefes alıyorum. Kendimle ilgili en kötü düşüncenin terk edilmiş bir hayal işiyle ilgisi yok.

Buraya, şu ana odaklanıp kendime bir an vererek mahalleye bakıyorum. Evler muazzam ve bir anlığına Eli'nin yolcu koltuğuna büzülerek soruyu ve cevabımı unutuyorum. Birbirinden uzak, tepelerin üzerine inşa edilmiş, her araba yolu yukarı doğru açılı, bunlar gerçekten malikane. Taş ve tuğla, gri, kahverengi ve kırmızı, her birine en az üç arabalık garajlar eklenmiş.

Eli buraya ait olmadığımı görebiliyor mu?

Rüzgâr hızlanıp yağmuru yana savururken, Eli'nin arabasında olduğunu düşündüğüm kovucuya rağmen başımı çevirip bana baktığını görüyorum. "Devam et."

Nerede olduğumuzu sormak istiyorum ama . En iyisi bu bitirmek. Yolu yarılarmış olacağız.

"Her neyse, cinayetlerin yeniden canlandırılmasının her zaman büyüleyici olduğunu düşünmüşümdür." Penceremden dışarı bakıyor, evlerin muazzam büyüklüğünü seyrediyorum. Ağaçlar manzarayı süslüyor, arka bahçelerde ormanlar var, yol kıvrıla kıvrıla . "Vahşi bir suçlunun zihnine kafayı takmış gibiydim. Ama hiçbir zaman empati kurduğum onlar olmadı. Bunun yerine..." Sözümü kesiyorum, zihnim bir yalan bulmak için çıldırıyor.

Bunu yüksek sesle söyleyemem.

Eli sessiz. Daha fazla malikane, dairesel araba yolları, taş sütunlar. *Ne halt etmeye başladım ben?* Zihnim herhangi bir alternatif, bunu başka bir şeye dönüştürebileceğim herhangi bir yol bulamıyor.

"Ciddiydim. Yemin ederim seni yargılamayacağım." Eli'nin sözleri sessiz ve yumuşak bir şekilde söylenmişti. Ona inanmazdım; ancak ifadesinin altında bir şeyler duyduğumu sanıyorum. Daha karanlık bir şey. Gizli bir şey. *Gölgelerde benimle oyna.*

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yüzüm hâlâ ona dönük. *Ya bir daha hiç ışığa çıkamazsak?*

Gözlerimi açarken derin bir nefes alıp risk alıyorum. "Sonunda beni öldürecek bir adamla seks yapmanın nasıl bir şey olacağını hep merak etmişimdir." Son cümleyi aceleyle söylüyorum ve Eli'a bakmaya cesaret edemiyorum. Bakamıyorum.

Bu senin için çok mu karanlık? Kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor gibi.

Saniyeler geçiyor.

Eli hiçbir şey

söylemiyor. *Tanrım.*

Gözlerim bile yanıyor ve beklerken omuzlarımı geride tutmak için kendimi zorluyorum. Eğer kendi içime kıvrılır, kamburlaşır ve geri çekilirim *bana inanmayabilir.* Bazı insanlar ahlaksızlıklarını sergilemekten, insanlığın alt tarafı hakkında yüksek sesle konuşmaktan hoşlanıyor. Bunu forumlarda da gördüm. Bence aramızdaki en sapkınlar fısıltıyla konuşuyor.

Yine de onu yanlış değerlendirip değerlendirmedigimi merak etmeden edemiyorum. Hemen şimdi, burada geri dönüp beni eve mi götürecek? Trafalgar'da tanıdığı herkese ne kadar deli olduğumu söyleyecek mi? Aramızdaki bağın olduğundan daha derin olduğunu düşünerek hata mı yaptım? Birbirimizi *gerçekten* tanımıyoruz. Bu tıpkı Shoreside'daki gibi olabilir. Tıpkı *Nic* ile olduğu gibi.

Düşünceler çok hızlı geliyor. Daha iyi bilmeliydim. Ona kullanabileceği bir zayıflık verdim.

Bu bir hataydı.

Tam koltuğumda dönüp ona eve bırakılabileceğimi söyleyecektim ki sonunda sessizliği bozdu, hala ormanlık, büyülu alt bölgede ilerliyordu.

"Seni nasıl öldürecek?"

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum, telefonumdaki mengeneyi gevşetiyorum, beynimde dolaşan onca kanla onu doğru duyup duymadığımdan emin değilim. Ama kelimeleri kafamda tekrar oynatıyorum. *"Seni nasıl öldürebilir ki?"*

Fırtınanın ortasında araba sürerken sağlıklı bir korku dozu ile birlikte rahatlama uzuvlarıma yayılıyor. Boğazım kuruduğu için zar zor konuşabiliyorum ama "Bu üçüncü sorunuz mu?" diye sormayı başarıyorum.

Eli iç çekiyor, teslim olmuş gibi bir ses. "Siktir." Kelimeyi telaşla söylüyor. Bana bu mesajı attığı dün geceyi düşünüyorum ve içimdeki sıcaklık kalçalarımın göbeğime kadar yayılıyor. "Sanırım." Bundan nefret ediyor, ikinci sorusuna katılmak için başka bir sorudan vazgeçiyor, ama gerçekten bilmek istiyor.

Bunu o kadar çok istiyor ki, kafamdaki berbat fanteziyi yüksek sesle söylemeyi kolaylaştırıyor. *Kaçma şimdi.*

"Elini ağzıma, burnuma bastırırdı... bilirsin işte... seks yaparken." Boğazımı temizlemem gerekiyor ve devam ederken sesim kısılıyor ama durmuyorum. "Ben... boğulurdum, sanırım."

Eli'nin sözleri sert geliyor, sanki o da konuşmakta zorlanıyormuş gibi. "Hepsi bu mu? Sadece... böyle, kafanın içinde mi?"

Kafamın içi hiç bu kadar basit olmamıştı. "Belki o..." Çok ileri gitmek üzere olduğumdan emin bir şekilde geri .

"Anlat bana. Bilmek istiyorum."

Tüm vücudum inanılmaz derecede ısınıyor. Kilit altında gereken tüm bu çılgınca gerçekleri ağzımdan kaçırmamak için biraz öksürüyorum. "Belki de bana vurması . Ya da bana yumruk atmalı ki ben de... dövüşmeyi bırakayım-"

"Kaçmaya mı çalışıyorsun? Kendini savunmaya mı?"

Ona bu soruları soruyorum, çünkü beynimin en karanlık köşelerine girdiğimizde sınırlar hakkında net düşünemiyorum. "Bu sadece insan doğası."

"Sana yumruk atıyor." Eli yavaşça söylüyor, sanki açıklığa kavuşturuyormuş gibi. Sanki tüm bunların onun zihninde de gerçekleşmesini istiyormuş gibi.

"Evet." Sözcüğüm fısıltıyla, zar zor bir nefes.

"Hoşuna gitti mi? Acıtıyor mu? Hoşuna giden acı mı?"

O kadar çok soru, o kadar çok satır var ki ama zihnim de kalbim koşturuyor; takip edemiyorum. "Evet. . Evet."

"Yani sana saldırırken ve nefes almanı engellerken seni yerde mi tutuyor?"

Dün gece ne istediğimi düşünüyorum. Eli her yerimde. Nasıl hissettireceğini merak ettiğim yolları. "Beni sabit tutmak için vücut ağırlığını kullanırdı. Evet." Arabası sola, dri-veway'e dönerken bile ona bakmıyorum. Yukarı ve yukarı, sonra Eli arabasını döndürüyor ve dünya kararana kadar geri gidiyoruz.

Vizörüne bağlı bir şeye uzanıyor ve bir garaj kapısı aşağı inerek bizi içeride hapsediyor.

Sonunda yüzümü ona dönüyorum, karanlıkta gerginliğimin boyutunu göremeyeceğinden eminim.

Birdenbire, artık hareket halinde değilken, az önce söylediklerim hakkında konuşmak istemiyorum. Ona verdiğim ilk cevap gibi sessizce geçiştireceğini umuyorum.

"Burası senin evin mi?" Yanındaki iki boşluğa bakıyorum. Burası daha önce girdiğim garajlara hiç benzemiyor. Temiz bir yer. Siyah bir Tesla, yeşil ve sarı bir çim biçme makinesi ve Eli'nin arabasının arkasındaki yerleşik raf sisteminde lastikler ve araba aletleri gibi görünen şeylerden başka pek bir şey yok.

Bir eli hâlâ direksiyonun etrafında sımsıkı kenetlenmiş, diğeri vites kolunu acı verici görünen bir tutuşla kavlıyor, parmakları öyle bir güçle içeri giriyor ki elinin nasıl kızardığını, damarlarının derisini nasıl zorladığını görebiliyorum.

Gösterge panelinin ışıklarından gözleri parlıyor. Hoparlörlerinden Halsey'den "Ghost" çalıyor ve düşüncelerim kendi şaşkınlığıma takılıyor. Onun dinleyeceği bir şarkı olmasını beklemiyordum ama telefonunun bağlantısından çalıyor.

Bana bakarken çenesinin kenetlendiğini fark ediyorum ve birden ellerimle, ağzımla ne yapacağımı, nereye bakmam gerektiğini ya da dışarı çıkıp çıkmayacağımı bilemiyorum...

"Eğer arabamı kapatmazsam, burada öleceğiz. Bir sorum daha var ve hemen cevaplasan iyi edersin, yoksa bizi böyle bulurlar." Çenesini sallayarak arabasının içini gösteriyor.

"Hayır," diye düzeltiyorum onu, tiyatral tehdidini görmezden gelerek. "Üçüncü sorunuzdan sonra iki soru daha sordunuz. Sana bir bonus verdim." Aslında sayamayacağım kadar çok ve sadece onu kızdırmak istiyorum ama ses tonum yanlış, hafif değil ve ikimiz de gülümsemiyoruz.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ve gözlerini benden kaçırıyor. İlk defa ben de başka tarafa bakmıyorum.

Şarkı tekrar dönüyordu ve ben tekrarladığını fark etmemiştim. *O* fark etti mi bilmiyorum.

Nakarat başladığında yan aynaya bakıyorum. Kırmızı stop lambalarının parıltısında egzoz dumanlarını görüyorum.

"Eli." Kapının koluna uzanabildim. Kolayca açıldı. Beni bıraktığı ilk gecedен beri bunu biliyorum. Dışarı çıkmam, onun evine açıldığını tahmin ettiğim kapıdan ya da garajın benim tarafımdaki muhtemelen bahçeye açılan kapısından geçmem için hiçbir şey gerekmezdi.

Burada kapana
kısılmadım. Ama hareket
etmiyorum.

Muhtemelen hayal görüyorum ama aniden bir yorgunluk dalgasına kapıldım ve her zaman bir uğultu gibi çılgınca atan nabzım bile-

çok daha yavaş bir şeye düşer.

"Ölmekten korkuyor musun?" İtirazımı tamamen görmezden gelerek soruyu yine de sorduğunda sözlerinde aynı *kısıtlama* niteliği var.

Derin bir nefes alıyorum ve bakışlarımı arabasının arkasında kıvrılan kırmızı renkli dumandan ayırıyorum.

Onunla göz göze gelerek orta konsola uzanıyorum ve onu görüyorum, peşinde olduğum şeye ulaşmadan önceki anı. Dudakları aralanıyor, nefesi kesiliyor ve ona dokunacağımı sanıyor.

Gözlerinde beklenti vardı.

Belki biraz korku. Boğazını kavradığımı, gergiyi büktüğümü, derinin derisini kestiğini hayal ediyorum. Damarlarımı bir telaş dolduruyor. Sinirlerim yatışıyor gibi.

Ama ben sadece arabasının düğmesine basıp motoru durduruyorum. Mırıltı ve müzik kesiliyor, bizi sessizlik sarıyor.

Hâlâ ona yakın, konsol kaburgalarımın batıyor, yüzüm onunkinden birkaç santim uzakta, tekrar ediyorum, "Tüm sorularını zaten kullandın." Bileğimi tuttuğunda elimi geri çekerek koltuğumda geriye yaslanmaya başlıyorum.

İçimden bir ürperti geçiyor, parmakları sıcak tenimde soğuk.

Donup kaldım ve şimdi korkma sırası bende.

"Senin hakkında düşündüğümü sandığın tüm o şeyler?"

İlk soruya yaptığı atıfla dişlerimi sıkıyorum. Bir daha bu konudan bahsetmek istemiyorum. Bu konuda yorum yapmaması hoşuma gitmişti ve şimdi başlamasını istemiyorum. Ama bana başka seçenek bırakmıyor.

mesafeyi kapatıyor, göz hizamıza gelecek şekilde eğiliyor.

Geri çekmek istiyorum. Kolumu onun elinden çekmek istiyorum ama yapabileceğimi sanmıyorum ve denemiyorum bile.

"Sadece ilki doğrudu."

Sonra beni yakaladığı gibi aniden bırakıyor, koltuğunda doğruluyor ve konsoldan telefonunu ve anahtarlarını aldıktan sonra kapısını açıyor.

"Ölmekten mi korkuyorsun?"

Bir an için soru kafamda yankılanıyor, hareket edemiyorum, uzuvlarım ağırlaşıyor ve zihnim uyuşuyor. Ama yanıma gelip kapımı açıyor ve bana elini uzatıyor.

Tekrar düşünmem gereken şey bu.

Teklifini kabul etmiyorum ama arabadan iniyorum, kolu hâlâ kapıda duruyor ve bizi birbirimize yaklaştırıyor. Başımı kaldırıp ona bakmak zorundayım, yüzünde bir sırıtma var ama korkmuş hissetmiyorum.

"Siktir."

*"Seni nasıl öldürecekti?" "Sadece
ilki doğruydu."*

Beni yargılamadı. Ve kendimi durduramadan, bu işin peşini bırakmam gerektiğini bildiğim halde, "Bilmiyorsan söyleyeyim, bence sen de çekicisin" dedim.

Bir süre daha bana bakıyor. Sonra gülümsemesi genişliyor, daha samimi oluyor ve elini bırakıp geri çekiliyor, küçük bir kahkahayla başını sallıyor.

Soruları o soruyor olabilir ama bu durumda oyunu ben kazanmışım gibi hissediyorum.

Eli

Mutfak adasına ulaştığında aşağı bakıyor, parmak uçları mermerin üzerinde usulca kayıyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Ona nereye gittiğimizi söylemedim ama evin şimdiye kadar gördüğü bölümlerinde kişisel dokunuşlar olmamasına rağmen burada yaşadığımı anladığından eminim.

Onu izlerken, bu sabah babamla beni düşünüyorum. Kavgamız, kırılan camlar.

Ne düşüneneğini merak ediyorum. Ona söylemek istiyorum ama sanki merhamet arıyormuşum gibi gelecek ve ben onun merhametini istemiyorum.

Sadece beni duymasını istiyorum, arabada onu duyduğum gibi. İtirafıta sikilmek ve incinmekle ilgili söylememiş olabileceği her şeyi... *Siktir.*

Bakire olup olmadığını, tüm bunların gerçekten nefret fanteziler olup merak ediyorum, çünkü istediğimizi sandığımız şeyle, iş başa düştüğünde *gerçekten* istediğimiz şey arasında büyük bir uçurum var. Her halükarda umurumda değil ama ona dokunduğumda ürküyor. Para- noid, neredeyse, ne kadar soğukkanlı olursa olsun.

Hareket etmemek, konuşmamak, hayatımı dikizlediği ve tüm bunlar hakkında ne düşüneneğine karar verdiği bu anı bölmek için parmak eklemlerimi ağzıma bastırıyorum.

Duraksıyor, ince parmaklarını tezgâhın üzerinde gezdiriyor, yeşil tırnaklarının mermere değdiği yeri izlerken kaşlarını çatıyor, sanki dokunuşunun her şeyin toz haline gelmesine neden olacağından endişeleniyor.

İlerlerken elini yanına bırakıyor ve arka avluya açılan üç cam kapıdan dışarı bakıyor. Kafamın içinde, babamın kafatasımı ortadakine çarptığını duyuyorum. Eden'ın zihnimde tekrar tekrar oynadığını görebilseydi ne diyeceğini hayal ediyorum.

Seni korkutur muydu? Aşkı nasıl istediğimi mi?

Arkasına bakmıyor ama dar omuzları sertleşiyor ve ben de şeffaf ipek gömleğinin yakasının üstünden boynunun tepe noktasına bakıyorum. Saçlarının kalın dipleri, tokasının içine doğru toplanmış. Siyahlar içinde, siyah deri taytları kıçının yuvarlak kıvrımlarına yapışıyor, kalın siyah çizmeleri var ama onda narin bir şeyler var, "*Beni korkutamazsın Eli*" der gibi bir hali var.

Hiçbir fikrin yok, bebeğim.

Kendi kendime gülümsüyorum ve onun bakışlarını takip ediyorum, havuzun üzerindeki yağmurun saldırısını görüyorum, gri parlak maviye karşı yağıyor. Mozaik karoların etrafına serpiştirilmiş şemsiyeler, havuz seviyesinin üzerinde yer alan jakuziye dökülen bir şelale, koyu renkli taşların kenarlarından sarkan yeşil bitkilerle ayrılmış.

Başka bir ateş çukuru, perdahlı karolara, yerleşik oturma bankına doğru kıvrılmış. Ve bu sadece havuz.

Rüzgâr bile sandalyeleri yerinden oynatmıyor ve şemsiyeler kapalı, korunaklı barın ve dikdörtgen havuz evinin cam duvarlarının yanında.

Eden'in kırmızı dudakları birbirine kenetlenmiş ve soğukkanlılıkla bakıyor. *Ben etkilenmedim.* Kelimeler olmadan söylüyor.

Vücudum sıcak hissediyor ve aramızda sadece birkaç metre var, ama bir şekilde, onu böyle istediğimde çok fazla gibi geliyor.

"Güzel havuz." Kelimeleri düz bir şekilde söylüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve kalın bir kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Bu akşam ne yapıyoruz?"

Zoraki ilgisizliğine gülümsedim. Ona uğrayacağımızı söylemedim, benimle arabaya binmeyi reddedeceğinden ya da tüm yol boyunca içten içe panikleyeceğinden, sorularına odaklanamayacak kadar kendi kafasına takılacağından endişelendim. Soğukkanlı bir tavır takındı.

Bu bir yalan.

"Havuzumu beğendin mi?" Hala gülümseyerek karşılık veriyorum. Soruyu sorarken onu havuzun içinde hayal ediyorum.

Eylül ayındayız. Yüzmek için en azından Kasım ayına kadar vaktimiz var. Ayın yarısına kadar genellikle rahatça yüzemeyecek kadar soğuk oluyor ama havuz ısıtmalı olduğu için biraz daha uzatabiliyoruz. Babamın umurunda değil ama benim umurumda.

İçinde her dakikayı istiyorum.

Sıcak küvet her zaman mevcut ve dibinde oturabiliyorum ama bu yeterli değil. Bir çay kaşığı suda boğulabilirsin derler, ama neden sığılıkta ölesin ki?

Eğer su beni bitirecekse, bunun bir okyanus olmasını istiyorum. Benden çok *daha büyük* bir şey. Beni öldürmeyi hak eden bir şey. Jakuziler, havuzlar, göller, bunların hiçbiri yeterince iyi değil.

Eden'in burnunun üzerindeki elimi düşünüyorum. Ağzını. Vücudum onunkinin üzerinde hareket ediyor. Vahşi gözleri, tıpkı söylediği gibi benimle dövüşürken kollarımdaki çizik izleri.

Emin misin?

Gerçekten istediğin bu mu?

Bu tür şeyleri geri alamayacağınızı biliyorsunuz.

Görünmeye çalıştığın sert olmadığını biliyorum. Bana karşı yumuşak ol.

Bir çay kaşığı su benim ölümümü hak etmiyor. Boğulma, aynı anda onu beceriyor olsam bile, Eden'inkini hak etmez. Ayrıca, biz bile sonsuza kadar yaşayacak insanlarız. Belki *de* istemediğimiz . Bence Tanrı biraz acı çektirmekten hoşlanıyor.

"Bu... güzel." Eden omuz silkiyor ve bu hareketle birlikte bakışlarım tekrar omuzlarına, ince kollarına kayıyor; üstündeki siyah elbise onu daha da küçük gösteriyor. Sütyeninin limon yeşili rengi. Düğmeli yakasına rağmen tam bir baş belası ve bunu umursamıyor gibi görüldüğünü bilmek hoşuma gidiyor. Kimseyi memnun etmeye çalışmıyor, sadece sevdiği şeyi seviyor.

Bakışlarımı kışına indiriyorum, hiç de küçük değil. Hatta pantolonunun derisi ve yüksek beli nedeniyle *daha da büyüktü*.

Sonra tamamen dönüyor, yavaşça bana doğru adım atıyor ve ben de gözlerimi onunkilerle buluşturmak için yukarı doğru fiske atıyorum, mavi, yeşil ve kahverenginin sarsıcı bir karışımı, buradan nereye gidersek gidelim onları aklımdan çıkarabileceğimi hiç sanmıyorum.

Benimle gel. Nereye gidersek gidelim, benimle gel. Bunları düşünmek delilik ama yine de duramıyorum.

"Güzel mi?" Ben de karşı çıkıyorum.

Gözlerini deviriyor. "Baban..." Boğazını temizliyor ve ben annemi düşünüp düşünmediğini anlamıyorum. Ya da sahip olduğumu düşündüğü diğer . "O burada olmayacak, değil mi?"

Onu kıvrandırmak, cevabı uzatmak istiyorum. Ama yine de, sanki mecburmuşum gibi, sanki istesem de onu inkar edemezmişim gibi, ona gerçeği söylüyorum. "Hayır." Babam hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Onunla tanışacağı için gergin olduğunu söyleyebilirim, arabamın hoparlörlerinden gelen sesiyle bacağını zıplatmaya başladı. Herhangi bir performans istemiyor mu? Onun için yeterli olamayacağından mı endişeleniyor? Onu etkilemekte başarısız mı olacak? Benim gibi birini nasıl bir adamın yetiştirdiğini hayal ediyor?

İfadesini boş tutmaya çalışsa da omuzlarının duruşunda bir rahatlama görüyorum.

Gülümseyerek başımı fuayeye açılan koridora doğru sallıyorum, koridor yemek odasına açılıyor... kimin umurunda. "Gel, sana evin geri kalanını göstereyim."

Dışarıda gök gürlüyor ve yağmur . Acaba onu yemeğe ya da başka bir şeye götürecek zamana yetişecek mi? Düşük profilli lastiklerim yağmurda pek iyi değil ama risk ödüllendiriyor. Çok hızlı gitmek, hız sınırını aşarak dönüş yapmak, ıslak kaldırımında kayıp düşmek bana bir şeyler yapıyor. Belki ona da bir şeyler yapar.

O beni takip ederken, ben de girişteki büyük çift kapılı fuayeye doğru yol alıyorum. Babamla tanışmasını düşünürken, annemin bu eve son gelişinin anısı kafamda yankılanıyor.

Annem ve Eden'ı dışarıdan etkilemek çok zor. hakkında ne düşüneceklerini merak ediyorum.

Bu düşünceyi ve anıyı da bir kenara atıyorum, çünkü pek çok şey gibi bunun da bir önemi yok.

Eden ve ben resmi yemek odasının hemen önünde durduk.

Yanımdan geçti ve onun kokusu - garip bir şekilde hayalperest, yumuşak, menekşeler gibi - arabada olduğu gibi beni sardı. Terinin kokusunu da alabiliyordum ve ter gibi misk gibi olsa da bana *güzel* kokuyordu. Tam önümde durduğunda burun deliklerim açılıyor ve başka bir şeyin kokusunu . Belki şeftali? Şampuanı mı?

Saçındaki tokaya uzanmak ve saçının sırtından aşağı dökülmesine izin vermek istiyorum.

Ö oturma odasındaki gümüş masaya bakarken ben sadece kollarımı kavuşturup kapı aralığına yaslanıyorum. Pileli gri sandalyeler, aynı renkte farklı tonlarda bir avize tepede asılı, yumuşak bir altın ışıltısı yayıyor. Gri fayanslar, perdeler, üzerinde tavana kadar uzanan bir ayna olan bir şifonyer, böylece babamın koltuğuna otursanız kendinizi biftek çiğnerken ya da patatesleri uzatırken izleyebilirsiniz.

Burada en son ne zaman yemek yediğimizi hatırlamıyorum. Masanın ortasındaki gümüş ve beyaz çarpık kase toz topluyor, kahya zahmet etmiyor, hayaletler için bir yerde geziniyor.

"Bu..." Eden sözünü kesiyor ve ben tekrar klipsine bakıyorum, koyu renk saç kütesini yukarıda tutuyor. Parmaklarımı uzunluğuna dolamak ve çekmek istiyorum. Arabamda bana anlattığı fanteziyi ne kadar ciddiye aldığını bilmek istiyorum.

Ne kadar ileri gidebileceğimizi bilmek istiyorum.

"Çok," bitiriyorum.

Başını sallıyor, neredeyse gülmek ister gibi dönüp bana bakıyor. Bakışlarımla gömleğinin bol kesimini izliyorum.

Turnuvadan sonra tekrar taktığım gerdanlığımın üzerinde parmaklarımı gezdirme isteğime karşı koyarken boynundaki gümüş kolyedeki ouroboros. Gömleği kolayca yırtılabilirdi. Gerdanlık için daha fazla gerekecekti.

Bunu düşündükçe aletim kabarıyor. Benimle savaşıyor.

Omzunun üzerinden, arkasına çekilmiş perdelere doğru bakarak, kararan gri gökyüzünün bir parçasını görerek, "Benimle yukarı gelmek ister misin?" diye soruyorum. Elimle aşağıya, giysilerime doğru işaret ediyorum. "Üstümü değiştirmem gerek."

Küçümseyen bir ifadeyle kaşlarını çatıyor ama düşük ışıktaki yaz bronzluğunun pembeleştiğini görebiliyorum. "Neden? Nereye gidiyoruz?" Sinirlerini gizlemeye çalışıyor ama sesi tedirgin geliyor.

Onu şaşırtmak hoşuma gidiyor. Bizim için kesin bir planım yok ama bunu maç arasında giydim ve üzerinde terim olmayan bir şey istiyorum.

Ona gülümsedim, sonra döndüm ve tek kelime etmeden yukarı çıktım. Beni takip etmeyeceğini biliyorum. Onda keskin bir kenara sarılmış bir yumuşaklık var. Bütün gün beni güreşirken izlemeyi kabul etti ve bundan hiçbir şey elde edemedi. Telefonuna bile bakmadı. Dikkatini verdi. Okuldaki çürüklerimi gördüğünde de gözlerini gördüm.

İyiliğini dikenli tellerle gizlemeye çalışıyor.

Ama merdivenin başına geldiğimde, bir elim trabzanda, omzumun üzerinden bana doğru baktığını görüyorum.

O lanet kabloyu keseceğim.

Eden

"Bana nöbetten bahset. Kızıdan bahset." Oyun parkının merdivenlerini hızla çıkıyorum, durgun fırtınanın havaya yaydığı yoğun nem. Hala geçmedi ve buraya gelmeden önce yemek için arabaya servis yapan bir yerden geçerken yağmur Eli'nin ön camına vurdu. Kahverengi poşeti kucağında, parkın malçlanmış alanının sınırında oturuyor, burası o kadar karanlık ki gecenin içinde sadece gölgesini görebiliyorum.

Ben kaydırağın tepesinde durup ona bakarken o da poşetten tatlı patates kızartması çıkarıyor.

"Şu anda bir fast-food nöbeti tutuyorum. Bu patates kızartmalarının üzerinde dua ederken bana katılın." Patatesleri ağzına atıyor ve bugünden sonra açlıktan ölmek üzere olduğunu biliyorum, ama ağzı kapalı bir şekilde yavaşça çiğniyor ve arabasında hiç yemek yemedi, ben de ipucunu aldım ve ben de yemedim.

Midem gurulduyor ve en son ne zaman bir şey yediğimi bilmediğimi fark ediyorum. Bazen sadece... unutuyorum.

Kaydırağın üzerindeki tentenin yapışkan plastiğini tutuyorum, biraz gülüyorum ve çenemi kaldırıyorum, gökyüzünde küçücük bir hilal olan aya bakarken boynumu geriye atıyorum. Ben izlerken, bir yığın kara bulut onun üzerinde sürükleniyor ve ışığı gölgeliyor.

"Her zaman böyle mi yapıyorsun?" Başımı eğik tutuyorum. "Saptırmak mı?"

Bir an sustu ve çok uzaktan gelen gümbürtüyü duydum. Çocuk parkından çok da uzak olmayan asfalt bir yoldan otoparka girdiğimizde saat dokuz buçuktu. Üstünü değiştirdikten sonra havuz oturduk, ona bu gece evde olmam gerektiğini söyledim. Hoşuna gitmemişti, gözlerini devirmeden önce kısmıştı ama yüzden ailemden şikâyet etmedi.

İstedliğini elde edememeye alışık olmadığını söyleyebilirim. Sonra maskesi düşüyor, şımarık bir velet gibi.

Şimdi, hala bana cevap vermiyor.

Kabul ediyorum, yere bakıyorum ve gecenin içinde ona göz kırpıyorum. Ağaçlar etrafımızı sarıyor, hava sabahkinden daha sıcak ve pantolonum tenime yapışmış, sadece onun yanında olmaktan terlediğim için sıkıca yapışıyor. Soru oyunumuzdan bir daha bahsetmedi ve umarım hiç . Bütün bunları ona ağzımdan kaçırdığıma hâlâ inanamıyorum.

Ama hoşuna gitti. Bu gerçeğe teselli buluyorum.

"Her zaman saklandığın gibi mi?" Aramızda birkaç metre mesafe olmasına rağmen sesi alçak çıkıyor.

"Saklanmak mı?" Sorusunun gerçekliği karşısında irkiliyorum. "Ben saklanmam."

"Öyle mi? Öğle yemeğini kütüphanede yiyorsun, seninle iletişim kurmaya çalışan insanlarla iletişim kurmak için minimum çaba gösteriyorsun ve insanları korkutmak için tüm bu kötü kaltak saçmalıklarını giyiyorsun."

Öfkem kabarıyor ve parmaklarımı plastiğe doğru bükerek bu sürgüyü aşağı çekip boynunu sıkmak istiyorum. "Kötü orospu boku mu? Okul üniforması giyiyorum."

"Çizmelerle kırabilirsin."

"Şimdi de gardırop seçimlerimi mi eleştiriyoruz? Parmağında bir kafatası yüzüğü var. Orada ne yapmaya çalışıyorsun, Edgelord?"

Bir an için sustu. Kalbim kızgınlıkla ve verdiğim karşılıkla hızla çarpıyor. Belli ki benim kötü kaltak hallerimden hoşlanıyor, yoksa beni takip etmezdi. Ama sanki bana sesleniyor ve kıyafet seçimlerimi babamla ilgili sorunlara işaret etmek için kullanıyor gibi hissediyorum.

Sessizliği bir kahkaha ile bozuyor. Yumuşak ve alçak bir kahkaha, ama kızgınlığıma rağmen bu sese gülümsüyorum. "Buraya gel," diyor, sanki kabul ediyormuş gibi.

Hâlâ gülümsüyorum ama aynı zamanda sinirliyim de. "Üzgün olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Sessiz ve karanlıkta yüz ifadesini seçemiyorum ama sanki gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Sonra yüksek sesle iç geçiriyor ve şöyle diyor: "O botlarla boynuma basmanı hayal ediyorum. Seni içinde gördüğüm herhangi bir şeyin beni sertleştirmediğini düşünüyorsan yanılıyorsun bebeğim."

Karnım dönüyor. Botum da öyle ve neredeyse düşüp kaydırdan aşağı çakılacağım ama tenteyi daha sıkı kavrayıp kalbim hızla atarken kendimi düzeltiyorum.

Peki, tamam o zaman.

"Gel benimle ye." Tekrar çantaya uzanıyor. "Ve saklanmayı bırak. Bu sebzeli burgerin çöpe gitmesini istemiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Hiç denedin mi?"

Kendimi kaydırağa bırakıp fermuarımı çekerek aşağıya indiğimde, botlarım malçta gümbürdeyerek yere inerken bakıyor.

Çantasından bir şey çıkarıp havaya kaldırırken karanlıkta gözlerim onunla buluşuyor. "Evet," diyor. "Az önce yaptım."

Kaşlarımı kaldırdım, şaşırdım. Erkek arkadaşlarımın hiçbiri "sahte et bokunu" denemezdi.

Ama sonra bunun benim yemeğimi yediği anlamına geldiğini fark ediyorum. Hızla ayağa kalkıyorum, bunu yaparken biraz başım dönüyor ve aramızdaki boşluğu kapatıyorum, hamburgeri bitiremeden elinden kapıyorum.

Arkadaşça sessizliğimizi bozan tek şeyin müzik olduğu sessiz bir yolculuktan sonra beni eve bırakana kadar nöbet konusunda beni tamamen yanlış yönlendirdiğini fark etmedim. Ona bu konuda mesaj attığımda, artık onu tanımadığı için gitmekte kendini rahat hissetmediğini söyledi.

Bu cevabı kabul ederek sırt üstü dönüyorum ve yüzümde aptal bir gülümsemeyle uykuya dalana kadar gece boyunca mesajlaşıyoruz.

Eden

Annem bir çocukla tanıştığını söyledi. .

Ben: Annelerimiz hala bizim hakkımızda dedikodu mu yapıyor? Amanda: Kapa çeneni ve bana bir fotoğraf gönder.

Gülümsüyorum, yanaklarım acıyor ama fotoğrafım yok ve zaten bir tane göndermek isteyeceğimi de sanmıyorum. Birkaç nedenden ötürü Eli'yi sır olarak saklamak istiyorum. Manda'nın olanlar için beni yargılayacağını sanmıyorum, ama yine de... *nasıl ki?*

Odamın penceresinin yanında sigara içen Sebastian'a bakıyorum. O da telefonunda bir şeyler yazıyor ve sanırım bir şeylerin etkisinde, gözbebekleri iğne ucu gibi ve keyfi yerinde. Bugün işten eve döndüğümünden beri şakalar yapıyor. Reece ve annem onun kafasının iyi olduğunu fark etmediler ya da görmezden geldiler. Sadece iyi gününde olmasını seviyorlar.

Manda'ya elime fotoğraf geçer geçmez ona göndereceğimi söylüyorum, sonra yatağında yan dönüp telefonumda bir kitap okuyorum. Hades ve Persephone'nin modern yeniden anlatımı. Sadece çocukluğumdan beri sahip olduğum mavi lav lambası bana ve Seb'e ışık veriyor.

"Bu hafta okul iyi geçti mi?"

Telefonu indirirken, pencereden duman üfleme için dönen kardeşimin bakışlarıyla karşılaşıyorum. Bayan Romano'nun dersten sonra bana eski okumalar verdiğini düşünüyorum. İhtiyacım olursa bana bir tavsiye mektubu yazacağını ve Latince'de başarılı olmaya devam edeceğimi söylüyor. Bloor'daki Klasikler bölümündeki kürsülerden birini tanıyor.

Sanki hedef ulaşılabilirmiş gibi. Boş bir hayal değil.

"Evet, aslında çok iyi."

Sebastian sırtıyor. "Dün bütün gün terli adamlarla izlediğin o çocuk yüzünden mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sen ve Reece'in şakaları eskidi. Saçmalamak istiyorsan odamdan çık."

Sigarasını çeker, nefesini verir ve bir kahkaha atar. "Sakin ol."

Telefonum elimde çalıyor ve yere bakıp mesajı açıyorum.

Eli: Seni özledim.

Sanırım kalbim küt atıyor. Ağzımı bir gülümseme kaplıyor.

Ben: Evet?

"Eli, değil mi?"

Bakışlarımı Seb'e yöneltiyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" Sanırım ailem arkamdan konuşuyormuş.

Duvarımdaki Artemis posterine doğru eliyle işaret ediyor, siyah beyaz, lamine edilmiş. Annemin birkaç yıl önce bana verdiği Düşmüş Melek tablosunun yanında, bu ayın başında doğum günüm için ondan bir hediye. Yunan değil ama yine de en sevdiğim sanat eserlerinden biri.

Sebastianın işaret ettiği kişinin eski olduğunu biliyorum. Özellikle de "Av Tanrıçası" derken. Sen av değilsin Eden."

Telefonum elimde titrerken mideme suçluluk duygusu gibi bir şey yerleşiyor ama Sebastian hâlâ söyleyecek daha çok şeyi varmış gibi bakıyor.

"Sadece yavaşla. Sakin ol, tamam mı? Hayalindeki okula çok yakınsın." Benden yana dönüyor, eğiliyor ve sigarasını tekrar düşürmeden önce atmak için win- dow ekranımı kaldırıyor. Konuşmaya devam ederken hâlâ ormana bakıyor. "Hiçbir şey için burada kalma."

Bir karşılık vermek için ağzımı açıyorum. Tam olarak bunu yapmasıyla ilgili bir şey, aşağıya doğru bile göremediğim bu yolda sarmal çiziyor. Ama çömeldiği yerden kalkarken bana bakıyor ve "Soyadı ne?" diye soruyor.

Şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden bilmek istiyorsun?" Ben de karşılık verdim.

"Kız kardeşimi eve götürüyor ve ona *güreşini* izletiyor. bütün lanet gün-"

"*Beni o yapmadı!*" Ailem duymasın diye sesimi alçaltıyorum ama kelimelerimdeki gerginliği de kaybetmiyorum. "Sadece odamdan defol git."

Seb ses tonunu yumuşatıyor ve tekrar soruyor, "Soyadı ne E? Addison mı?"

Nabzım atıyor ve yüzümdeki şaşkınlığı okuyabildiğini biliyorum.

Başını sallarken başparmağını çenesine sürtüyor. "Evet. Kayıp kızı tanıyordu. Winslet mi?" Elini bırakıyor. "Söylentiye göre sevişmişler."

Winslet. Nöbet. Onun *için miydi?*

"Nereden biliyorsun-"

"İnsanlar konuşur. Dikkatli ol." Yatağıma yaklaşıyor ve bana bakarken sigara kokusu içimi kaplıyor. "Bunu geçen seferki gibi yapma."

Nefesimi tutuyorum, nabzım kafamın içinde hızla atıyor. Beta blokerlerimden birini almam gerekiyor. Uyuyabilmemin tek yolu bu.

"Bu farklı." Ses tonumdan savunmacı bir ifade çıkmasını engelleyemiyorum.

Sebastian'ın gözleri benimkileri arıyor. Arkadaşını düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. O gece gerçekte ne olduğunu bilseydi ne derdi? Ya da belki Nic'i ve benim ne kadar berbat durumda olduğumu düşünüyordur. Sonra iç geçiriyor ve "Bak, sana güveniyorum, sadece *ona* güvenmiyorum" diyor.

Anlıyormuş gibi başımı sallıyorum ama sanırım gerçekten de güvenilirmez olan *ben* olabilirim.

Elini küçümser bir hareketle çeviriyor ve "İyi geceler, E."

"İyi geceler."

Dışarı çıkıyor ve kapıyı usulca kapatıyor. Eli'nin mesajını ancak o zaman okuyabiliyorum.

Onu: Tribünde seni hayal etmeden duramıyorum. Benim Araba. Söylediğin şeyler.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sebastian'ı düşünüyorum. Artemis'i. Bir avcı. Ama yatağımın üstündeki duvarda başka bir çıktı var.

Afrodite.

Gözlerimi açtım.

Ben: mi?

Tepkisi anında oldu.

Onunla: Bir şey söylemek istiyorum ama seni korkutacağımdan endişeleniyorum.

Yine Sebastian'ı düşünüyorum. Winslet. Kayıp kız.

Nöbet.

Yine de yatağıma uzanıp parmaklarımı şortumun kemerinin altından geçirirken yanıt veriyorum.

Beni korkutuyor.

Eli

Beni korkutuyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve dudağımı ısıırıyorum. Kafamın içinde Eden'in kızaran yanaklarını görüyorum. Kaydıraktan hızla inişini. Turnuvamda tribünlerde. Dom'un ona sakso çektirmek istediğinden bahsettiğini duyuyorum.

Telefonuma tekrar baktım.

**Ben: Hadi bir oyun
 oynayalım. Çok
 korkuyorum.**

Ne kadar ukala olduğunu görünce gözlerimi deviriyorum ama kafa karıştırıcı olduğumun da farkındayım. Zaten ona kafayı takmış durumdayım ama yine de... çoğu insanın işleri yavaşlatmaya ihtiyacı vardır.

Ben: Sorular. Evet, hayır ya da tek kelimelik cevaplar. Sırayla . En sevdiğin renk ne?

O kadar korkuyorum ki titriyorum.

Ben: Bu gece uyumadan önce dikkatli ol. Pencerenden tırmanıp seni titretmek için bir sebep verebilirim. Soruma cevap ver.

Yeşil. Seninki? Ben:

Mavi.

Ben de yeşili severim. Çok severim. Muhtemelen şimdi daha çok çünkü o seviyor. Ama mavi okyanustur. Mavi bir kaçıştır.

Ben: Hiç yasadışı bir şey yaptın mı?

Bir duraklama oluyor. Gülümsüyorum, sırt üstü dönüyorum, onun alt dudağını ısırıldığını hayal ediyorum. Ayağını ya da bacağını sallıyor, belki oturmuyor bile. Gözlerini, şişmiş kırmızı dudaklarını görüyorum. Parmakları telefonuna sıkıca sarılmış.

Elimi aşağı indirip avucumu ereksiyonumun üzerinde gezdiriyorum.

Evet. Ya sen? "Neredeyse" boğulman dışında mı?

Biraz gülüyorum çünkü bu konuda bana inandığını sanmıyorum. Şimdi bütün sorularımı çalıyor ama umurumda değil. Cevabını hayal ediyorum ve bunu tek kelimelik bir oyun haline getirdiğim için kendime kızıyorum. Geri adım atmaya çalışıyorum, ancak onun oyun kurallarına bağlılığı kesin ve büyüleyici. Hafta sonu turnuvadan sonra arabamda olduğu gibi.

**Ben: Ne yaptın? O: Soruya
 cevap ver.**

Ben: Evet.

Bana ne yaptığını söyle. Sana söylemeyi düşüneceğim.

Gülümsüyorum ve gözlerimi devirerek tavana bakıyorum. Kenar boyunca mavi ışıklar. Ona ne söylemeliyim? O kadar çok şey var ki, onu korkutmak istemiyorum. Hırslı biri. Ders çalışma şeklinden anlayabiliyorum. Sınıfa giriyor. Ödevlerini yapıyor. Shoreside'da aldığı notları kayıtlarında gördüm. Tavsiye edilmişti, onu da gördüm, ama not ortalaması benimkinden daha iyi ve benimki de çok iyi.

Ben: Ehliyetsiz araba kullandım.

Fazla basitleştirdim. On üç yaşındaydım ve korkunç bir şekilde bitti. Ancak en temel düzeyde bu sözler doğrudur.

Vay canına. Çok sinirli. Çok sert.

Ben: Elbette, bana cinayetini anlat, Eden. Okula bir bıçak götürdüm.

Bakışlarımı bıçak emojisine çeviriyorum, vücudum ısınıyor.

Ben: Kötü, kötü kız.

Cevap vermesi birkaç dakika alıyor ve elini pantolonunun içine soktuğunu hayal ediyorum. Parmakları içinde, beni düşünürken gözleri dalgın dalgın kapalı.

Kötü kızları seviyorsun, değil mi Eli?

Şortumu aşağı itiyorum, kendimi okşarken parmaklarımı aletimin etrafına sarıyorum. Bir fotoğraf istiyorum. Onu çıplak görmek istiyorum. Ama bunu mahvetmek istemiyorum.

Ben: Senden hoşlandım.

O: Bir melek, hatırladın mı?

İtirafımdan tamamen kaçmak tam ona göre.

Ben: Benim için bir şeytan ol.

Kendimi okşarken Dominic bana mesaj atıyor ve ekranımın üst kısmında mesajı görüyorum.

Onu: Nöbete geldiğin için teşekkürler. Ben gelmedim ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Onunla: Bilmemesi gereken şeyleri bilmesini istemiyorum, mı?

Onunla birlikte olduğumu bildiğini biliyorum ama Dominic'in boş tehditlerini ve lanet olası uyarılarını umursayan bir yanımda yok. Bir yandan Eden'in mesajı geliyor ve ben ona cevap verme zahmetine bile girmiyorum.

Ne kadar kötü olmamı istiyorsun?

Ona ne kadar kötü olduğunu sormak istiyorum, yaptığı her şeyin sahte olup olmadığını. Ama dün arabamda bana verdiği cevap... Beyninde gölgeli karanlık bir şey var. Bu demek değil ki

herhangi bir deneyimi yok. Hepsi sahte olabilir. Ona snuff filmlerden bahsetmek istedim. *Onun* fantezisi hakkında kurduğum tüm fantezileri anlatmak istedim. Ona görüldüğüm kadar iyi olmadığını söylemek istiyorum. Ben bir yalancıyım. Ben bir hilekârım. O çocuğun boğulmasını izlerdim ve hiçbir şey hissetmezdim.

Ona yaptığım en kötü şeyi söylemek istiyorum ve bu yasadışı bile değildi.

Bilmiyorum, çünkü ben aptal değilim.

Ben: Ne kadar kötüydün? Başparmağımı aletimin ucundaki prekum boncuklarının üzerinde gezdiriyorum, onun yazmasını izlerken dudağımı ısıtıyorum. Ne zaman rol yaptığını anlayamıyorum ama mesajlarda cinsel konularda çok daha cesur olduğunu biliyorum. Çok yaklaştığımda utanıyor. Bakire olup olmadığını sormak istiyorum ama bakire olup olmadığını önemseydiğimi düşünmesini istemiyorum. Sadece merak ediyorum.

Tam olarak ne soruyorsun?

Seks mesajlarına devam etmiyor ve sanırım nedenini biliyorum. Bir elimle sikimi sıkarken diğer elimle yazıyorum ve onu aradan çıkarmaya karar veriyorum.

Ben: Kaç yattın?

Kendimi okşarken telefonuma bakıyorum ama o yazmıyor.

Dakikalar geçiyor. Arabamda kucağıma emeklediğini, yüzümü ellerinin arasına aldığını hayal ederek kendimden geçiyorum. Başını arabanın camına . Çılgınlıklarını kulağımda duyuyorum.

Onu beceren tek kişi olmak.

Ama bunun doğru olup olmadığını asla öğrenemedim. Bana mesaj atmıyor.

Eden

"BUNUN HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUN?" Annem koridorda karşımda duran koyu kırmızı bir atleti bana doğru tutuyor, ortasından siyah bağcıkları var, ters bir korse gibi, yakaya kadar uzanıyor.

Bunu seviyorum ve onun da bunu gülümsememden anladığını biliyorum. Bugün işten sonra, Reece'in iş için daha fazla elbise gömleği alması gerektiğinden birlikte en sevdiği ikinci el mağazasına geldik. Alışveriş yapmaktan nefret eder, bu yüzden onu kendime aldım. İyi oldu, çünkü Eli Cuma akşamı takılmamızı istiyor ve beni bir partiye götürmek istiyor. Emin değilim ama sanırım gece kalmayı teklif etmeliyim.

Bugün Perşembe, o yüzden bugün sormam gerek.

İş dışında dışarı çıkmama konusunda iyi davrandım ve bu hafta Reece'in iyi tarafında kalmak için onun etrafında dolandım. Annemin Shore- side'da olanlardan sonra gitmeme izin vermek istemeyeceğini biliyorum ama ben on sekiz yaşındayım. Beni sonsuza kadar kilit altında tutamaz.

Sadece soruyu sormadan önce onun iyi bir ruh halinde olması gerekiyor.

Üzerinde yeşil bir Taking Back Sunday tişörtü olan, parmağıma dolanmış askıyı yavaşça kaldırıyorum. "Ama ikisini de alabilir miyim?" Kazanan bir gülümseme olduğunu umduğum bir ifade takınıyorum.

Gözlerini deviriyor, bordo renkli atleti üvey babam için ekose gömleklerle dolu arabaya koyarken gülüyor. İşten kazandığım kendi param var ama beni alışverişe götürdüğünde asla ödeme yapmama izin vermiyor. Bunu kendime hak görmüyorum.

"Evet, evet." Zor bir şeymiş gibi davranıyor ama yine de gülümsüyor. Sanırım birlikte olduğumuz bu anlardan hoşlanıyor. Sanırım Shoreside'dan sonra beni hiç tanımadığını düşündü. Ama böyle yalnız kaldığımızda, yeniden onun masum kızı olabiliyorum.

Masum. Eli'nın görmezden geldiğim mesajını düşünüyorum. Bir daha sormadı ve Pazartesi sabahı bana mesaj attığında, onu bu konuda hayal kırıklığına uğratmamışım gibi davrandı.

"Teşekkürler anne," diyorum koridorda küçük bir zafer dansı yaparak. Sonra henüz geçmediğim kıyafet sıralarına kederle bakıyorum. Yeşil reyondayım, her yer renklere göre düzenlenmiş. Daha en sevdiğim siyah reyona bile gelmedim.

Ama grup tişörtünü annemin arabasına bırakmak için koridora doğru ilerlerken şikayet etmiyorum.

Onu dış koridorlara doğru itmeye başlıyor ve kasaya yöneliyor. "Şuradaki tezgâhta hoşunuza gidebilecek birkaç kolye var." Başını ileriye doğru sallıyor, kasadan hemen önce cam bir vitrin var.

Onunkilerle karşılaştığımda gözlerim açılıyor. "Anne, kendin için hiçbir şeyin yok." Başımı sallıyorum, kollarımı kavuşturuyorum. Üzerimde annemin geçen yıl dairenin mutfak zemininde parçalamama yardım ettiği eski bir kot pantolon var. Reece güzelim kıyafetleri mahvettiğim için söylenmişti ama annem onu dinlemedi. Kıyafetlerle pek ilgilenmez ama beni şımartır.

Bana küçük bir gülümseme veriyor, kahverengi gözleri bana hayranlıkla bakıyor. Bu hafta sonu nereye gideceğim konusunda muhtemelen ona yalan söyleyeceğimi bilmek beni biraz suçlu hissettiriyor.

Ama onunla bir kez daha yalnız kalmak için ölüyorum. Onu düşünmeden edemediğim için kendimi deli gibi hissediyorum. Sürekli mesajlaşıyoruz, bu hafta beni derslerime götürdü, onun ilgisine sahip olmak uyuşturucu gibi. Ona güvenmiyorum ama bunun bir önemi yok gibi. Ondan *hoşlanıyorum*.

"Buradaki hiçbir şey bana uymuyor," diyor annem burnunu kırıstırarak ve geniş mağazaya göz gezdirerek. Baktığından bile şüpheliyim. "Ayrıca, Re- ece ikramiye aldı ve önümüzdeki hafta sonu Seb'i almasını sağlayacağım, o yüzden kardeşin almadan önce sen al."

Reece ve Sebastian'ı birlikte alışveriş yaparken hayal ederek gülüyorum. Birbirleriyle aynı odada olmaya bile zor dayanıyorlar.

"Teşekkür , teşekkür , teşekkür ederim." Dönüp tezgâha yöneliyorum ve arkasındaki duvarlarda birkaç kitap rafı görüyorum. Anneme dönüp geriye doğru yürüyerek rafları işaret ediyorum ve omuzlarımı kaldırarak soruyorum.

Ödeme yapmak için sırada beklerken gözlerini deviriyor ama sadece "Acele et" diyor.

Ve biliyorum.

EVE DÖNERKEN ANNEM "BANA ŞU ÇOCUKTAN BAHSET" DEDI.

Gözlerimi telefonumdan ayırdım, az önce *bu çocuğun yazdıklarını* okuyordum.
metinler.

"Um. Ne bilmek istiyorsun?"

Annem radyoyu kurcalıyor, gözleri hala yolda. Hristiyan radyo istasyonunda durdu ve ben iniltimi bastırmak zorunda kaldım.

kırmızı ışığa gelene kadar müziği mırıldanıyor. Yine de hoşnutsuzluğumu gizliyorum. *Sihirli* kitaplar okuduğumu bilse bayılırdı.

"Onunla ne zaman tanışacağım?"

Oh, Tanrım. *Asla*. "O kadar da ciddi değil anne." Eli'nın mesajına baktım.

Onu: Seni kaçırmaya geliyorum.

Hiç de ciddi değil.

"Danica, Amanda'nın ona pek mesaj atmadığından şikayet ettiğini söyledi."

Amanda'nın annesine atıfta bulununca dişlerimi sıktım.

"Ama burnun hep telefonunda. Cumartesi gününü onun güreşini izleyerek geçirdin ve bizimle buluşmak için içeri gelmesine izin vermedin." Bana baktı. "Bana ondan bahset."

Koltuğumda kıpırdanıyorum, telefonumun ekranını kapatıyorum ve tırnaklarımı ekrana geçiriyorum. Ona çok fazla şey söylemek istemiyorum. Adını öğrenirse onu araştırır ve ben ilişkilerimi ayrı kutularda tutmayı seviyorum. Tanıdığım insanların birbirine karışması beni strese sokuyor.

"O bir güreşçi," diye kestirip atıyorum.

Annem hızlanıyor, yeşil ışık yanıyor. "Tamam, ukala." Bunu söyledikten sonra gülüyor ve ben de gülüyorum, Eli'ye mesaj atıyorum.

Ben: Çok ciddi, çok hızlı.

Tek kelimesini bile kastetmedim.

"Ailesi ne iş yapıyor? Nelerden hoşlanır? Ondan neden hoşlanıyorsun?"

"Anne, anne, sakın ol." Başımı sallıyorum, yüzüm onun sorularıyla ısınıyor. "O ateşli, bilmiyorum. Ve komik, sanırım." Ailesi hakkındaki sorusunu duymazdan geliyorum çünkü cevabım yok. "Güzel bir arabası var."

Annem homurdanıyor. "Bu tür çocuklara karşı dikkatli ol."

Eli: Kalbimle oynama, bebeğim.

Bebeğim. Her saniye daha da ısınıyorum, kollarımın altında ter oluşuyor. "O öyle biri değil. O iyi biri."

Annem gülüyor. "Sen iyi biri değilsin, bu yüzden bu zavallı çocuk için bunun nasıl işe yarayacağından emin değilim."

Ona bakarken kendi kendime gülümsüyorum. "Her şey mükemmel olacak."

Kaşlarını çatıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. Gülümsemem bocalıyor ve acaba Nic'i mi düşünüyor merak ediyorum. "Sadece ağırdan al, tamam mı Eden?" Gözlerini yoldan ayırmıyor.

Utanç duygusu onun öğütleriyle derimin altında yanıyor. Eli bana tekrar mesaj atıyor ve gözlerimi mesaja dikeyorum.

Bir fotoğraf kalbim küt küt atıyor.

Ellerini başının arkasına koymuş, sanırım bir güreş minderinin üzerinde yatıyor, minder yumuşak ve mavi. Dili dişlerinin arasında, alnında ter var, koyu yeşil gözlerinin hemen üzerinde, siyah çember ifadesini yoğunlaştırıyor.

Ama kalçalarımı sıkarken incelediğim dövme bu. Daha önce okuyamadığım dövme. Üç kelime ve annem yolcu koltuğunda konuşmaya devam ederken, komşuların mevsimlik temizlik için yardımına ihtiyaç duymasıyla ilgili bir şeyler söylerken, ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bu üç kelimeyi okurken kalbim sıkışıyor.

Hepsi bir hiç için.

Eden

SEB: Gece yarısından önce bana ihtiyacınız olursa beni arayın.

Gözlerimi deviriyorum ve telefonumu, arkasında ters bir çarpı işareti olan, paramparça olmuş kot ceketimin cebine sokuyorum.

Eli taş ve tuğladan yapılmış devasa bir evin önündeki işaretlenmemiş bir noktaya geri geri geliyor, gök gürültüsü gökyüzünü çınlatırken silecekleri son sürat çalışıyor, bu hafta sonu için fırtına bekleniyor. Bizimkinin yanında bir sıra lüks araç görerek taş döşeli arsayı tarıyorum ve bu evin ana eve bağlı dört arabalık bir garajı var, ileride ve sağda, yüksek, çelik bir çitle çevrili ve Eli'nin evi gibi bir havuz eviyle tamamlanmış toprak havuzun parıldayan mavisini.

Partinin orada olduğunu sanmıyorum.

Uzun, ince, taştan ve gri dış cephe kaplamasından yapılmış müstakil bir binada yangın çıkış merdiveni var. En üstte bir kapı var ve yağın yağmurun altında, siyah korkulukların üzerinden sarkan insanları görüyorum, ellerinde plastik bardaklar, parlak, kırmızı bir ışık herkesi ürkütücü bir parıltıya boğuyor.

Anneme partiden sonra geceyi "Janelle" ile geçireceğimi söyledim. Bu fikri bana dün alışverişte ona açtığımda Eli verdi. Janelle'in bir arkadaşı olduğunu söyledi. Annem şaşırdı, ama sanırım kızlarla biraz daha fazla takılmamı istiyor ve sanırım şimdiye kadar beni hiç yalan söylerken yakalamadı, o yüzden boş verdi.

"Burası Janelle'in evi mi?" Eli'nin motorunun mırıltısı neredeyse fırtına tarafından bastırılıyordu ama tam olarak değil.

Arabasının sesini seviyorum. Kokusunu seviyorum. Bu anla ilgili her şeyi seviyorum, belki içimdeki sinirler hariç. Ama o zaman bile, bir parçam onun hayatını daha fazla görmek için can atıyor. Benimle yürümek için Trafalgar'daki koridorlarda onlardan ayrılırken sadece bir kısmını görebildiğim arkadaşlarını.

Eli koltuğunda dönerek bana bakıyor, emniyet kemeri hâlâ takılı.

Bakışlarını tutuyorum ve göz ucuyla, halkalı elinin direksiyonun alt kısmında sıkılıp gevşediğini fark ediyorum. Damarlarına bakmamak için çaba sarf etmem gerekiyor. Bu konsolun üzerinden sürünerek geçip lanet olası kucağına tırmanmamak için.

Sakin ol, sakın ol, sakın ol.

Sebastian'ın ve annemin uyarılarını düşünüyorum. Ama bu farklı. Bu öyle değil. *Bu sefer, o da beni istiyor.*

"Dom'un," diye cevap veriyor Eli, ses tonundan hiçbir şey anlaşılmıyor. Burada, benimle, arkadaşının evinde olmaktan mutlu mu değil mi anlayamıyorum. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Turnuvadan önceki gece?"

Kaşlarımı birleştiriyorum, kafam karışıyor. Zihnim tüm mesajlaşmalarımızı gözden geçiriyor. Her gece onun iğrenç sözleriyle kendimden geçiyorum. Hala bir fikri olup olmadığını bilmiyorum. "Bana çok şey anlattın." Ses tonumu nötr tutuyorum ama kelimeler hızlı geliyor.

Dudaklarını yarım bir gülümsemeyle kaldırıyor. "Sana beni dinlemenı söylemişim." Kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

"Bu gece yap, tamam mı?"

Gözlerimi kısıyorum. "Kimsin sen? *Baba mısın?*"

Tamamen gülümsüyor ve bana doğru dönerek yan profilini iyice sağlıyor. "Gidelim Eden."

ÜSTÜMÜZDE BİR YERLERDEN AĞIR BASLI MÜZİK SESLERİ YÜKSELİRKEN

metal merdivenlerden yukarı çıkıyoruz. Botlarımın kalın tabanları bir basamakta kaydığında Eli bana uzanıyor. Serin parmakları bileğimi çevreliyor, kolumu kaplayan kauçuk bileziklerin üstünden geçiyor.

İrkildim. Bir refleks.

Sonra kaygan korkulukları sıkıca kavriyorum, yağmura rağmen başımı dik tutuyorum. Kapının tentesinin yanında Trafalgar öğrencileri var, gülüp içiyorlar ve yeni okulumda kimse benimle açıkça dalga geçmemiş olsa da, bu gece buraya aitmişim gibi davranmak istiyorum. Hissetmediğim bir güveni hissettirmek, geçen bahar gittiğim her yerde fısıltılar ve bakışlarla karşılaştığımda kendime öğrettiğim bir şeydi.

Başımı dik tutuyorum.

Ta ki Eli'ın bileğime sanki oraya aitmiş gibi dolanmış parmaklarına bakana kadar. Bileziklerimden biri gibi. *Beni* değil, sırlarımı koruyan bir koruma tılsımı.

Duraklıyor, kendi siyah deri çizmelerinden biri, açık gri bağcıklı, üstümdeki basamakta duruyor.

Omzunun üzerinden, birleştığımız yere bakıyor. Gözleri benimkilere kayıyor. *Sen benimsin.*

Başımı eğiyorum. *Göster bana.*

Bir saniye geçti. Yağmur şakağında, annemin bana aldığı ve boğazıma kadar bağladığım bordo gömleğimin üzerinde noktalar oluşturuyor. Eli'nin adını koyamadığım bir duyguyla kararmış, saçları fırtınada nemlenmiş gözlerindeki bakışla omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

Sonra tek kelime etmeden beni bırakıyor ve tekrar nefes alabiliyorum. Yine de, insanlar açıkta kalan balkondan adını seslenirken bile, devam etmek için merdivenlerde yanına gelmemi bekliyor.

Birkaç saniye sonra tentenin altındaydık, ama dışarıda sigara içen o kadar çok insan vardı ki, Eli'nin bagajından kapüşonlu bir tişört alma teklifine rağmen yine de ıslanmaya başladık.

Onu asla geri vermeyeceğimi biliyordum ve bazı insanlar eşyalarının çalınmasından hoşlanmazlar.

Neyse ki kapı, ağzında elektronik sigara, elinde bira olan ve her şeye rağmen sırttan bir çocuk tarafından çekilerek açıldı ve karanlık, kırmızı ışıklı odaya adım attık.

Müzik dışarıdaki fırtına kadar gürültülü, Hippie Sabotage'dan "Save Me". Dom'un bu kadar iyi bir müzik zevki olmasına biraz şaşırdım.

Eli, pahalı parfümlere ve güçlü kolonyalara bürünmüş, neredeyse hepsinin elinde içki olan insan yığınları arasında anında yutuluyor. Marihuananın keskin tadı, elektronik sigaraların meyvemsi kokusuyla birlikte havada ağır ağır asılı duruyor. Geniş bir yaşam alanı, kırmızı renkli duvarlarda dans eden gölgeler, yağmurdan kayganlaşmış parke zemin, uzun koltuklar, kısa, kabarık sandalyelerde oturup esrar içen insanlar görüyorum. Buzdolabının ve içeceklerin tezgâha dizildiği küçük bir mutfak var, her şey açık plan, yaşadığım yere hiç benzemiyor.

Nereye baksam alkol, duman bulutları ve birbirine kenetlenmiş bedenler var.

Kapının önünde durmamak için ayak sürüyerek ilerliyorum ve kendimi çıplak tuğladan bir duvara yaslıyorum. Eli'nin insanları gülümseyerek selamlamasını, insanların onu omzundan alkışlamasına izin vermesini, birkaç kızın ona sarılmasını ve bir kolunu onlara dolamasını izliyorum, ama bunu yaparken gözleri benimkilere kayıyor ve şimdilik bunun yeterli olmasına izin veriyorum. Bu insanlardan bazılarını hayal meyal tanıyorum ve Trafalgar'da birkaç öğrenciyle arkadaş olsam da kimseyle yakın değilim.

Yine de ben de gülümsüyorum ve birkaç kişi ellerinde bardaklarla başlarını sallayarak bana karşılık veriyor.

Ve birkaç dakika sonra, Eli hala insanlarla konuşmak için geniş odanın içinde ilerlerken, yanımda biri doğrudan kulağıma konuşuyor ve sıçramama neden oluyor.

"Merhaba, *Eden*."

Arkamı Eli'a döndüğümde kalbim hızla çarpıyor ve Dominic'in mavi bakışlarıyla karşılaşmak için başımı kaldırıyorum. Yüzünde bir , fermuarlı lacivert ceketinin altında siyah bir polo, taba rengi pantolon, koyu gri spor ayakkabıları var. Bir koşu yarışından çıkmış gibi görünüyor, ama sanırım bunun bir *stil* olması gerekiyor.

Bakışlarımı indirdiğimde bana içi koyu renkli bir şeyle dolu kırmızı plastik bir bardak uzattığını görüyorum.

"Ben iyiyim," diyorum ona, içkiye atıfta bulunarak, göğsümde sıkılaştan endişeyle. Kendimi kontrol edemediğimi hissetmekten hoşlanmıyorum. Ayıkken beynimin kontrolünü ele almak yeterince zor ve içmeye başladığımda durmak biraz zor.

Bardağı dudaklarına götürüyor, gözlerini benden ayırmadan bir yudum alıyor. "Eski okulunda çok partiye gider miydin?" Bakışları vücudumda geziniyor ve ensemdaki tüyler diken diken oluyor. Ama aynı zamanda konuşacak birine sahip olduğum için de minnettarım.

Parmaklarımı kolyelerime götürüyorum, annemin bana dün aldıklarına. Ters haçlı gümüş bir gerdanlığım, Gotik harflerle *Zehir* yazan biraz daha uzun bir kolyem ve onun hemen altında ouroboros'um var. Hepsi ucuz metaller ama kararmasınlar diye dün gece şeffaf ojeyle kapladım.

Dominic'in göl mavisi bakışları göğsüme düşüyor ve Poi-son kolyemi daha sıkı kavırıyorum.

"Birkaç tane," diyorum sorusuna cevap olarak. "Çok sayıda ev sahibi misiniz?"

Başını sallıyor, bardağı yanına indirmeden önce bir yudum daha alıyor ve bakışlarını benimkilere dikeyyor. "Ya ben, ya da..." Sırıttıyor, yanımdan geçerken beyaz dişleri parlıyor. "*O*."

Onun bakışlarını takip etmek için dönüyorum, bot ayakkabısı giyen ve mükemmel kemerli kaşlarıyla kızların pantolonlarına girmeye çalışan mini kardeşlik oğlanlarının kalabalığının üzerinden.

Hepsinin yanından geçip, oturma odasından çıkan karanlık koridora yakın bir yerde Eli'yi görüyorum.

O kızlardan biriyle yüzleşmek.

"Kim o?" Ses tonumu nötr tutarak soruyorum. Onu okulda görmüştüm ama birlikte dersimiz yoktu. Omuz hizasında kumral saçları var, her şeyi peri gibi, biraz ruhani,

Sarhoş, seksi bir peri gibi. Parmaklarının arasından yarısı boş bir votka şişesi sarkıyor ve sanki onu ayakta tutan tek şeymiş gibi duvara yaslanışına bakılırsa diğer yarısını bitirenin kendisi olmadığından tam olarak emin değilim.

"Luna." Dom onun adını yavaşça, hafif bir küçümsemeyle telaffuz ediyor.

Kalbim hızla atarken şarkı değişiyor ve biri 6LACK'in "PRBLMS" şarkısının sesini açıyor. Eli'nin arabasında, çantamda duran reçeteli haplara ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum. Bir elimi göğsümün üzerine koyuyorum, bir kolum diğer dirseğimi kavrayacak şekilde çapraz duruyor.

Eli, Luna'ya gülümsüyor ve Luna duvardan doğrulup ona yaklaşıyor, şişeyi geri deviriyor, aralarında çok az boşluk kalıyor. "Ona nasıl baktığını görüyor musun?" Dominic'in sözleri kulağımda. Hissediyorum Nefesi tenimde.

Göğsüne dirsek atmak istiyorum ama گردانlığımı sıkıca kavriyorum, parmaklarım nemleniyor.

"Sende de aynı bakış var." Dom'un ağzı daha yakın. "Bunu insanlara yapıyor, biliyorsun."

Midem sıkışıyor. Luna ona bir şeyler söylerken Eli'nin gülümsemesi daha da yükseliyor, başını arkaya eğip gülüyor.

Ama sonra bir şey oluyor, dikkatini çekiyor ve yavaşça başını çeviriyor, gözleri insan kalabalığının ve duman bulutlarının arasından benimkini buluyor.

Gülümsemesi kayboluyor ama yüzünü buruşturmuyor.

Şiddeti içinde sessizce tutuşu ensemdeki tüyleri diken diken ediyor.

Bu hoşuma gitti. Kafamın içinde, Eli'nin Dominic'in çenesini dışarıdaki parmaklıklar boyunca kıldığını, sonra da onu otoparka fırlattığını ve tüm bunları yaparken yüzünde bir gülümseme olduğunu düşünüyorum. Bunu *benim için* yaptığını düşünüyorum.

Ama sonra başka bir kız kendini kalabalıktan ayırdı.

Eli ile Trafalgar'da yürürken gördüm ama beni hiçbir arkadaşıyla tanıştırmadı. Uzun boylu, beyazlar giymiş, saçları tepesinde toplanmış ve elinde Eli'ye uzattığı bir fincan var, neredeyse dikkat dağıtmak ister gibi.

Onun üzerinden görebiliyor ve başını sallayışını izliyorum, içkiyi almıyor, tıpkı gözlerini benden ayırmadığı gibi.

"Bu Janelle," diyor Dom kulağıma. *Bu gece birlikte kalmam gereken kız.* "Şimdi, o kızlardan biri benim kız arkadaşım."

Gözlerimi açıyorum, biraz şaşırıyorum çünkü en azından görünüş olarak ondan fersah fersah üstünler.

"Tahmin et ."

İkisini de gözlemleyerek kaşlarımı çatıyorum. Janelle fincanından bir yudum alıyor ve Eli ile arasına biraz mesafe koyuyor. Luna ise onun yanına sokulmuş, omzu koluna değiyor.

Midem yanıyor ve kıskanmaya hakkım olmadığını biliyorum ama kıskanıyorum.

"Janelle," diye tahmin ediyorum, sesim boğuk çıkıyor.

Gülüyor ve nefesi kulağımın üzerinde geziniyor. "Sen öyle san, ha?" Ses tonunda bir kızgınlık var.

ona bakıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

Omuz silkiyor ve bakışlarını *kız arkadaşı* Luna'dan Eli'ye çeviriyor. "Üçümüz birlikte yattık." Bir içki alıyor, içerken fincanına bakıyor. "Sanırım bu onun yaptığını gördüğüm en kötü şey değil."

"Bunu bana neden söyledin ki?" Kendisine saklamasını tercih ettiğim bu haberle başım dönerken öfke kelimeleri zorluyor. Yetersizlik, saflık içimde sel gibi akıyor. Yani, Eli'in bakire olduğunu düşünmüyordum, ama şimdiden üçlü seksler...

Dom omuz silkiyor, benimkini bulan bakışlarında özür dileyen hiçbir şey yok. "Neyin içine girdiğini bilmelisin."

Ona bir an ters ters bakıyorum, sonra elindeki fincana uzanıyorum. Bana sırtarak yeniden uzatıyor. Sonra kulağının arkasından bir sigara çıkarıp bana uzatıyor.

Başımı sallıyorum, uzun bir içki alıp alkolün boğazımı yakmasına izin veriyorum.

"Trafalgar'ı nasıl buluyorsun?" diye soruyor, sigarasını geri çekerken ses tonunda biraz iğneleyici bir şey var. Sorusu Eli'inkini yansıtıyor, tanıştığımız ilk geceden beri, ama yine de ona hiçbir şey anlatmak istemiyorum. Sadece şu anda onu kullanmak istiyorum çünkü Eli beni kızdırıyor. Belki de mantıksızca. Onun üzerinde hiçbir hakkım yok. Bunu biliyorum. Ama iki haftadır mesajlaşıyor ve konuşuyoruz ve... *Tanrım, ben aptalım.* Bu aslında hiçbir şey *ifade* etmiyor, değil mi? *Neden böyle şeylerde hep aceleci davranıyorum?*

Yine de ona anlattığım her şeyi düşünüyorum. Cinayet fanta- sy hakkında. *Hay sikeyim.* Yüzüm ısınıyor ve Dominic'in sorusunu duymazdan geliyorum, gözleri parlayarak beni eğlenerek izliyor. Fincanı tekrar deviriyorum, ama

Bir yudum daha alamadan bir el etrafıma uzanıyor ve onu parmaklarımdan çekip alıyor.

Eli'nin sesi kulağımda, ben irkilirken diğer eli ensemdedir.

"Bir içki ister misin?" diye soruyor, sesi soğuk, küçümseyici, çünkü o içkiyi alana kadar bir içkim *olduğu* açık.

Konuşmuyorum, gözlerimi sadece bir saniyeliğine kapatıyorum, omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, rahatlama şehvetle sarmaş dolaş.

"Sana bir tane yapacağım."

Derin bir nefes alıyorum, geri çekilmemeye çalışıyorum, kızgınlık göğsümde alevleniyor.

Parmak uçlarını boynumdaki kemiklere değdiriyor, diğer kolu hâlâ bana sarılmış, elinde içki var. "Bu arada." Dudakları tenimde geziniyor ve sıcak öfkemi tutmaya çalışmama rağmen ürperiyorum. "Kıskandığında çok seksi oluyorsun."

Benden uzaklaşıyor ama gitmeme izin vermiyor, beni göğsüne çekiyor ve gözlerinin Dominic'te olduğunu hissedebiliyorum, Dom'un ona bakıp hafifçe gülümsemesinden.

Eli başka bir şey söylemeden beni yönlendiriyor ve elimdeki içkiyi Dominic'in ayaklarının dibine bırakıyor. Dom'un pantolonuna sıçırıyor, bardak kapağıya doğru yuvarlanıyor ve birkaç kişinin yuhalandığını ve alay ettiğini duyuyorum, bazıları da gülüyor, ama yerdeki pisliğe rağmen Dominic sadece gülümsüyor.

Eli hâlâ enseme tutarak, "Ondan içki alma," diyor.

İnsan kalabalığının arasından geçip bardak ve şişelerle dolu mutfak adasına doğru ilerlerken onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Parmaklarını esneterek tutuşunu sıkılaştırıyor ve buzdolabının yanında diğer insanların arasına sıkışmamış bir yer bulduğumuzda ona ters ters bakıyorum.

"Bu çok kabaydı. Bırak beni."

Gözleri benimkilere odaklanmış, parmak uçları kolyelerimin üzerinden etimi yoğuruyor ve bu iyi hissettiriyor ama o bana dokunurken düşünemiyorum. Bir süre sonra elini bırakıyor ama geri çekilmiyor. "Delirdin mi sen?"

Kollarımı kavuşturuyorum, çocukça hissediyorum. "Neden beni kimseyle tanıştırmadın?" Başımı sallıyorum, dans eden, öpüşen, gülen ve birlikte kafayı bulan bedenlerden oluşan kalabalığa bakıyorum. Luna, Janelle, beni de tanıştırmadı, sadece... beni kapının yanında bıraktı.

Kaşlarını kaldırıp ellerini siyah pantolonunun içine sokuyor. Odaya göz gezdirdikten sonra dikkatini tekrar bana vermesi bir saniyesini alıyor. "Gerçekten mi?"

Bu kelimeyle kıllanıyorum ve burada neredeyse somurttuğumu biliyorum ve dudaklarındaki eğlenceyi görebiliyorum, yukarı doğru çekiliyor, ama bunun için benimle dalga geçmiyor.

Sadece "Seni kimsenin tanımasını istemiyorum." diyor.

Gözlerimi kısıyorum ama buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Göğsüme bakıyor, gömleğim boğazıma kadar geliyor, ama yaklaştığında hazırlıksızım, omurgam tezgaha çarpana ve kalçaları belime değene kadar geri çekiliyorum.

Sol elini kaldırıyor, parmağını yavaşça gömleğimin yakasına götürüyor, sadece tenimin üzerinde gezdiriyor. Kaslarım zıplıyor ama ona durmasını söylemiyorum.

"şeyler giymeni seviyorum. Kapalı falan."

"Tabii ki biliyorsun." Gözlerimi deviriyorum, dokunuşunun beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermemeye çalışıyorum. "Sen bir oyuncusun, ama küçük, tatlı bir in- nocent v-" Neredeyse kelimeyi söyleyecektim, ama son anda boğuldum ve yerine eve çok yakın olmayan bir şey koydum. "Melek, ha?"

Kaşları kalkıyor, dudakları yukarı doğru eğiliyor. Parmak uçları tenimde geziniyor, köprücük kemiğimin ucundaki nasırlar sertleşiyor. "Ben bir oyuncu değilim." Bana dokunmaya devam ediyor ve ben bundan hem nefret ediyor hem de hoşlanıyorum. "Seni kimseyle tanıştırmadığım için özür dilerim." Aramıza bakıyor ve samimi görünüyor, ama bazen rol yapmakta bu kadar iyi olduğunu düşünüyorum. Avucunu göğsüme bastırıyor, başparmağı kapalı göğsümün kıvrımını okşuyor, yakınımı eğiliyor, şakağı benimkine değişiyor. "Yapacağım, tamam mı? Sadece benimle bir içki içer misin?"

Sertçe yutkunuyorum ve elinin altında hissedebileceğini biliyorum. Tek yapabildiğim çocukça bir "*Peki*" demek.

Hâlâ gülümsüyor ama hareketleri hızlı, gömleğimin bağcıklarından birini yakalıyor, yumruğuna doluyor ve beni kendisine doğru çekiyor.

Kalbim göğsümde dört nala atıyor, ellerim yanımda gevşek duruyor. "Terbiyeni mi unuttun bebeğim?" Nefesi dudaklarımda.

Gözlerimi kırıştırıyorum, ağızım açık kalıyor ama cevap vermeden elindeki danteli çözüyor ve sırtarak geri çekiliyor. "O kadar korkmuş görünme. Bu beni ediyor." Çenesini sallıyor, yarı yarıya arkasını dönüyor.

Vücudum ısı ile dolup taşarken benden. "Gel . Sana bir içki getireyim."

ÜÇ İÇKİ İÇTİM VE ARTIK DAYANAMIYORUM.

İşemem gerekiyor ve insanların kısa aralıklarla oturma odasının yanındaki salona gidip geldiklerini gördüm, bu yüzden banyo odasının sadece orada olduğundan eminim.

Eli yanımda, parmaklarının arasında bir esrar, havada esrarın tatlı kokusu var, görünüşe göre Dominic'in yerinde dışarıda sigara içmek bir kural değil. Yanımızda Baca adında bir adam var ve daha önce hiç duymadığım bir okulla yapılacak maç hakkındaki konuşmaya beni de dahil etmek için sürekli bana doğru bakıyor.

Eli gözlerini Baca'ya diyor ve Baca'nın kendimi yabancılaşmış hissetmemem için gösterdiği çabalar hakkında ne düşündüğünü merak ediyorum. Luna ya da Janelle'le konuşmadım ve ikincisi tamamen gitmiş gibi görünüyor. Luna olayların içinde, içkileri deviriyor ve gözlerini Eli'dan ayırmıyor.

Dominic ortadan kayboldu ve bu umurumda bile değil. Kalabalık daha da yoğunlaştı, insanlar ses seviyesi de artan müzikten duyulmak için bağılıyor. Bu çok fazla, ama sistemimdeki votka ve or- ange soda, Eli'nin bana yaptığı bir içki, başa çıkmamı kolaylaştırıyor. *İçmemek için çok fazla.*

Eli'ye bir bakış attığımda göğsümde bir sıcaklık kabarıyor, bir elinde fincan, diğerinde esrar, Baca ile içmeler, beşikler ve teknikler hakkında bir şeyler konuşurken dikkati yoğun. Bu sporla *ilgileniyor*. Kaşları birbirine kenetlenmiş, her kelimeyle birlikte el kol hareketleri yapıyor, votka soda dolu dudağına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor, sigarasının yanan ucu Baca'nın gözüne biraz fazla yaklaşıyor. Baca sanki farkındaymış gibi bir adım geri çekiliyor ama Eli ile göz temasını kesmiyor.

Bir banyo bulma fırsatını değerlendirdim.

Dominic dışında Eli'nin beni tanıştırmadığı kimse benimle konuşmadı, ama onun aracılığıyla sözünü tuttu ve birkaç kişiyle tanıştım, ancak en uzun süre etrafta kalan Baca oldu.

Parmaklarımı elimdeki bardağın etrafında sıkıyor, plastiğin esnediğini hissediyorum. Gece için işimin bittiğine karar verdim.

En yakın açık kapıya doğru yürürken arka cebimdeki telefona uzanıyorum, kendimi dışarı atma zahmetine girmiyorum. Ama odanın içine girip içkimi odanın dışındaki dekoratif şifonyerin üzerine bırakırken Eli'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Telefonuma .

Anne: İyi vakit geçiriyor musun?

Dün onunla alışveriş yaptığımı düşündükçe içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. Annem bana güvenir ama o da bir zamanlar genç bir kızmış. Ben doğmadan önce babamı aldatmış ve bu hikayeyi bana liseye başladığımda anlatmıştı, eğer bir erkeğe kapılırsam gezegende milyarlarca erkek olduğunu unutmamam için bir uyarı olarak.

Annemin tavsiyesinden bu yana, aldatmayı yaşitlarımın çoğunun yaşadığı bir korku olarak görmedim. Yine de Eli gibi bir çocukla hiç tanışmadım. Okul yılı ilerledikçe annemin vermek istediğı dersi akılda tutmak biraz daha zor olabilir ama şimdi bunu düşünmenin zamanı değil.

Ben: Evet, muhtemelen birazdan yatacak. Saat çok geç değil ve yalan söyledüğimden şüphelendiğinden eminim ama alkolün etkisi geçerse diye bu gece ona daha fazla mesaj atmak zorunda kalmak istemiyorum, bu yüzden iletişimimizi şimdi sonlandırmak en iyisi. **Seni seviyorum, iyi geceler.**

Cevabı bir saniye sonra geliyor.

Bana ihtiyacın olursa ara. Seni seviyorum, iyi uykular.

Telefonumu cebime koyup yukarı baktım. Ve hemen... Geriye doğru gitmeye başladım. Banyo olduğunu düşündüğüm yerden gelen bir parıltı var, ama birisinin yatak odasına yayılıyor. Büyük boy bir yatak, onu çevreleyen komodinler, duvara monte edilmiş bir televizyon.

Geri çekilip başka bir banyo bulma niyetiyle geriye doğru adım atıyorum, çünkü mesanemdeki baskı acı veriyor, o sırada tam karşımdaki komodinin üzerindeki fotoğrafı fark ediyorum.

Bir çerçevenin içinde, banyonun ışığı camın üzerinde parıldıyor. Geri gitmek yerine, göz kırparak ileri doğru bir adım atıyorum.

Uzun sarı saçlı bir kız. Bir gölün önünde gülümsüyor. Uzun, özel araba yolundan aşağı indiğimizde hatırladığım biri. Evin ana kısmının etrafından kıvrılıyordu ama fırtınada dönüp ne kadar yakın olduğunu görmek aklıma bile gelmedi.

Ama bu kız.

Onu daha önce görmüştüm. Bu fotoğrafta.

Ona bakarken tırnaklarımı dalgınca ağzıma götürüyorum, birini , stresli ya da gergin olduğumda kötü bir alışkanlık. Unutuyorum

Koridorun sonundaki müziği, insanları, hatta Eli'yi bile bu kısa zaman diliminde düşündüm.

Ta ki sağdan, odanın uzak köşesinden bir ses duyana kadar. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

İrkiliyorum, elimi bırakıyorum ve nefesimi içime çekerken etrafımda dönüyorum. Karanlıkta, arkamdaki banyo odasından gelen ışık havuzunun hemen ötesinde, ağartılmış sarı saçlı bir figür görüyorum. Ve sesini tanıyorum. "Burası senin odan mı?" Sorusuna soruyla karşılık veriyorum.

Başını fotoğrafa doğru çeviriyor, koca bir oda var, yüz ifadesini göremiyorum. "Onunki koridorun sonunda." Sesi alçak, neredeyse düşünceli. Kokladığını duyuyorum. Ses garip bir şekilde tanıdık geliyor ama Sebastian'ın bazen dışarı çıkmadan önce kendi odasında tek başına çıkardığı bir ses olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

Omurgamda bir ürperti beliriyor.

"Kim o?" Sözcükleri fısıldıyorum, fotoğrafa tekrar bakıyorum ama gözlerimi Dominic'ten ayırmak istemiyorum. İçimde hem heyecan hem de sinir birikiyor. "Senin için mi?"

Yüzünü bana dönüp kelimeleri yavaşça ve eğlenerek söylemeden önce cevabı biliyorum. "Kız kardeşim."

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Nöbet... kesinlikle onun nöbetiydi. Sebastian'ın sözleriyle öyle sanmıştım ama artık biliyorum. Ve Eli bunu atladi. Benimle oyun parkında takılmak için.

Dominic hiçbir şey olmamış gibi iç geçiriyor, sonra yavaşça bana doğru yürüyor, banyonun ışığı yüz hatlarına, şimdi kırmızıyla çevrelenmiş sakın mavi gözlerine yayılıyor. Elini pantolonunun cebine daldırıp bir poşet çıkarıyor ve bana bakarken poşeti sallıyor.

"Gerçek bir Trafalgar partisinin tadını çıkarmak ister misin?" Aynen böyle, konuyu değiştiriyor.

Ama ben hâlâ ona takılıp kaldım. "Üzgünüm... o kayıp."

Gözlerini deviriyor. "Sen ve diğer herkes," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Kendimi boyumu aşmış hissediyorum ama kafamın içinde Eli'nin Dominic'in benimle konuştuğu ilk gün sözleri duyuyorum. "*Dün gece kız kardeşini gördüm.*"

Midem bulanıyor.

"Eminim zordur," diye devam ediyorum çünkü rahatsız oluyorum. "Ve Eli'nin onunla çıktığını bilmiyordum."

Dominic dondu kaldı. Bana bakarken gözlerini kısıyor. "Neden böyle bir şey söyledin ki?"

Ağzım kurudu. Tüm tavrı değişti. Başımı sallıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum.

Gergin bir andan sonra Dom elindeki poşeti sıkar. "Ha? Neden öyle dedin?" Bana doğru bir adım attı.

Eline bakıyorum, poşeti avucunun içinde eziyor, mavi damarlar derisinin altında kabarmış. Konuşmalıyım ya da kendimi savunmalıyım ama şu anda neden kendini kaybettiğini bilmiyorum.

Cevap vermediğimde "Çıkmadılar amına koyayım," diyor ama bana nefes alacak yer bırakmıyor. Daha da yaklaştı. Yüzüme doğru eğilirken kolonyasını, esrarın baş döndürücü kokusunu ve nefesindeki alkolü alabiliyorum. "Sadece neden böyle düşündüğünü bilmek istiyorum-"

"Tahmin etmiştim-"

"Hey, bana bir iyilik yap ve kızımdan uzak dur." Eli'nin sesi kelimelerimi ve Dom'la aramızdaki gerilimi kesip atıyor ve beni şaşırtarak Dom sanki emir almış gibi doğruluyor ve benim geri adım atmam sanki bir görevmiş gibi oluyor.

"İşemem lazım amına koyayım," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından ve sırtımı Dominic'e dönüp kapı aralığındaki Eli'a bakıyorum. Hızla banyoya doğru yürüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıp kilitliyorum.

Kapının ardında hiçbir şey duymuyorum ama en azından Dom'un Eli'nin kız kardeşiyle çıktığını varsaymama verdiği tuhaf tepkiden uzakta nefes alabiliyorum. Ama tabii ki onunla *çıkmadı*. Yani, Eli çıkıyor mu ki? Bu onun yapmadığı bir şey mi?

Pantolonumun kemerine uzanarak göz kırpyorum ve ancak burada, beyaz ve siyah duvarların arasında, lavabonun üzerindeki cilalı aynanın üzerindeki ışıktaki, kafamın iyi olmadığını fark ediyorum.

Nefes alırken her şey biraz dönüyor gibi görünüyor ve banyonun nispeten sessizliğinde nabzımın çılgınca atışını duyabiliyorum. İçki içtiğimde çarpıntı daha da kötüleşiyor, kalbim bir kelebek gibi dönüyor, kararsız, yükselip alçalıyor.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, hâlâ ayaktayım, parmaklarım pantolonumun üst kısmında duraklıyor.

Sikeyim.

Bu kadar çok içmemeliydim ama Eli'nin her saniye yanımda olduğunun farkında olarak, çok az tanıdığım insanlarla yaptığım konuşmalara pek bir katkım olmadı. Dom'la konuşmamı böldükten sonra beni bir daha yalnız bırakmadı. İçki içmek ellerimle, ağzımla, konuşmamak için bir bahaneyle ilgili bir şeydi. Eli'nin bardağıma ne kadar doldurduğuna dikkat etmedim ve votka kapalı değildi.

Gazoz da değildi ve kimsenin *herkese* dağıtılan içkileri karıştıracağını sanmıyorum ama Jim Jones'u biliyorum.

Çok fazla gücü olan insanlar tökezler.

Ve bu insanlar bir şekilde öngörülemez hissediyorlar. Belki de Winslet'in fotoğrafı yüzündendir. Dominic'in kız kardeşi olduğunu öğrenmek. Dom, Winslet ve Eli üçlüsünde bir şeylerin ters gittiğini anlamak.

Sıcak ve terliyim, bir bir dalga beni ele geçiriyor.

Bir adım geri çekilip başımı sallayarak endişemi bastırmaya çalışıyorum. İlk panik atağımdan sonra acil servis nabzımın panik seviyesinin bile çok üzerinde olduğunu söyleyerek beni ona yönlendirdiği için bir türlü görüşmeye yanaşamadığım pahalı kardiyoloğum, kalbimdeki kapakçıklarla ilgili durumun anksiyeteye ilişkili olduğunu, ancak hangisinin sebep hangisinin sonuç olduğundan tam olarak emin olmadıklarını söyledi.

Derin nefes al.

Ne kadar basit görünse de gerçekten yardımcı oluyor. Nefes almak, doğal olarak, yaşam için hayati önem taşır.

İçeri. Dışarı. İçeri. *Dışarı.*

Ben . İyisin, Eden. Sadece. Lanet olsun. İyisin.

Banyoyu kullanacak, ellerimi yıkayacak, parmak eklemlerimi yalayacak ve gözlerimin altındaki fazla astarı silecek kadar kendimi toparlıyorum.

Sonra banyo kapısını açıyorum.

Dışarı çıktığımda ne bulmayı umduğumdan emin değilim, ama yatakta oturan Eli ve karşısındaki şifonyerin üzerinde çizgiler çizen Dominic değil.

İkisi de dönüp bana bakıyor.

Eli ayaklarını yere koymuş, dizlerini iki yana açmış, ellerini kucağının arasında sallıyor. Yüzünde yumuşak bir gülümseme var, her şeyden çok sırtıyor ve Dominic siyah bir kartı cüzdanına sokup yüz dolarlık bir banknot çıkarıyor, sonra şifonyerin çekmecesini açıp cüzdanı içine atıyor. Bunu yaparken gözlerini benden kaçırmıyor.

"Sıraya girmek ister misin?" Eli'a arkası dönük, aralarında birkaç metre var.

Eli'ye bakıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor. Aralarındaki gerilim kopmuş gibi görünüyor.

İlk defa kokaine odaklandım. İçimdeki sinirler karmakarışık. Onlar için sadece küçük bir kokain ama... Sebastian dışında pek fazla uyuşturucuyla haşır neşir olmadım. Manda birkaç partide birkaç kez kafayı buldu, ben de orada burada sigara içtim ama

beni hep tuhaf hissettirirdi. Bir keresinde panik atak geçirmiştim ve Manda bütün geceyi sırtımı ovarak geçirmişti.

Komodinin üzerindeki fotoğrafa bakıyorum ama bu konuda başka bir şey söylemiyorum.

"Bu iyi bir ," diye ekliyor Dom, sözlerinde heyecan var.

Eli'in sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Hiç kokain kullandın mı Eden?" Ses tonu nötr, ama sözlerinin arasında bir tehdidin en yumuşak kıvrımı var. Neden olduğundan emin değilim.

Başımı salladım. "Hayır."

"Bugün benim doğum günüm," diyor Dominic ve ben şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum. "Benimle kafayı bul." Gözleri gözlerimi arıyor ve neden kimsenin bana onun lanet olası doğum günü olduğunu söylemediğini anlamıyorum. Bir kart ya da hediye falan getirmeliydim.

"Mutlu yıllar mı?"

Eli gülümsüyor ama Dom sadece gülüyor ve "Teşekkürler" diye mırıldanıyor.

Boğazımı temizleyip çizgilere bakıyorum. "Ne kadar sürüyor?"

Dom bana sırtıyor. "Çok uzun sürmez," diyor Eli'a bakıp sonra tekrar bana dönerek. "Kısa süreli bir mutluluk."

Üçümüz arasında sessizlik var. Neyi beklediğimden emin değilim. Bunu kesinlikle yapmamalıyım ama kendimi göstermek için bir fırsat gibi geliyor. Eli'nin yanındayken boyumdan büyük işlere kalkışmışıyormuşum gibi davranmak için.

Ona bakmıyorum.

Tehlikeli, bebeğim. Sen

de öyle değil misin?

Saniyeler geçiyor. Sonra Eli sorar, "Korkuyor musun?"

Dominic doğruldu ve ben de buraya birlikte geldiğim çocukla gözlerimi kilitledim.

"Birazcık." Yalan söylemiyorum ama belki de söylemem gerektiği gibi kızardığımı hissediyorum. "Ama bugün onun doğum günü." Dominic'e bakıp gülümsüyorum. "Deneyeceğim."

Dom beni şaşırtarak Eli'ye dönüyor, sanki bir karar bekliyormuş gibi.

Ve gözleri hâlâ bendeyken Eli, "Onu duydun. *Bırak denesin.*

o."

ELI'NIN TELEFONUNDAN YÜKSEK SESLE SAINT JHN'DEN "LUST" ÇALİYOR.

Winslet'in fotoğrafının yanındaki komodinin üzerindeki müzik, kapalı yatak odasının kapısının dışındaki partinin gürültüsüne rakipti.

Yatağın kenarında oturan Eli'ye bakıyorum, elleri cebinde, kalçalarının arasında bir su şişesi. Beni inceliyor ve Dom yatağın karşısındaki şifonyerin pırıl pırıl yüzeyine kola vururken onun gözleri üzerimdeyken biraz titrediğimi hissediyorum. Filmlerdekinden farklı görünüyor. O kadar ince ve tozlu değil.

"Bu senin için," diyor Dominic, heyecanı sözlerine sinmiş bir şekilde.

Bakışlarımı Eli'dan ayırıp şifonyerin yanındaki yerden tavana kadar uzanan aynada kendi yansımamı yakalıyorum. Arkamda Eli gözlerini benden ayırmıyor ve konuşmadan bir saniye önce dudaklarının ayrıldığını görüyorum ve Dominic bana rulo haline getirilmiş yüzlüğü uzatırken iki kalın beyaz çizgiye bakıyorum.

"Hayır." Eli'nin sesi yumuşak, müzikten zar zor duyuluyor.

Dominic başını kaldırıyor, para işaret ve orta parmağının arasında, usulca şifonyere vuruyor.

Kenarlarını kavıyorum, parmak uçlarımı şık ahşaba bastırıyorum, içimde sıcak bir şeylerin püskürdüğünü hissediyorum, toza bakıyorum. Yasak, parmaklarıma çok yakın.

"Onu bana ver." Eli'nin sözleriyle bir başka telaş, bu kez göğsümden yayılıyor ve içime doğru ilerliyor.

Dom iç geçiriyor ama göz ucuyla poşeti fırlattığını görüyorum.

Başımı kaldırıp Eli'nin bakışlarıyla buluşuyorum. "Buraya gel, bebeğim."

Kız bebek.

Midem bulanıyor. Ayaklarımın üzerinde biraz dengesiz hissediyorum. Yanımda Dominic eğiliyor, dirseği ön koluma değiyor.

"Bırak beni izlesin," fısıldıyor, yukarı bakarken gözleri benimkileri arıyor çünkü şimdi diz çökmüş durumda. "Ne yapacağını bilmesi gerekiyor." Gözlerinin mavisi kararmış gibi görünüyor. "Değil mi, E?"

Eli ile göz temasını keserek bir kez başımı sallıyorum.

Dominic başını eğiyor ve yüzlüğü kullanarak her iki satırı da kokluyor, hızlıca, kolaylıkla, ikisi arasında da ara vermeden. Kalbim dışarıdaki fırtına gibi gürlüyor, gümbürtüsü sık sık bu odayı sarsıyor. Sonra Dom sıkıca sarılmış banknotu bırakıyor, parmağını yalıyor, kirli beyaz, pul pul toz çizgisinin üzerinde gezdiriyor. Ayağa kalkıyor, yüzünü bana dönüyor.

"Ağzını aç."

O kadar yakın ki, parfümünün kokusunu alabiliyorum. Sucul bir şey. Soluk teninin ne kadar kusursuz olduğunu görebiliyorum. Pürüzsüz, elmacık kemikleri kavisli. Nabızı ceketinin yakasının hemen üzerinde atıyor.

Kokain kaplı parmağı .

Eli hiçbir şey söylemiyor. Dudaklarımı ayırırken ona bakmıyorum, dilim alt dişlerimin kenarının hemen üzerinde.

Dom yaklaşıyor.

Nabzım hızlanıyor.

"Güzel bir ağzın var," diyor, gözleri dilime kayıyor. Bir adım daha atınca neredeyse burun buruna geliyoruz. Ayaklarımın üzerinde biraz sallanıyorum.

"Bu konuda bir şey yapacak mısın, yoksa orada öylece dikilecek misin?" Kelimeler ısırtıyor ama ben de gülümsüyorum. Ellerimi deri pantolonumun arka ceplerine sokuyorum, başımı eğip Dominic'in kararan yüz ifadesine bakarken parmak uçlarım kıcıma değiyor.

"Bana istediğini söyle." Bir ayağından diğerine geçerken bile sesi alçak bir fısıltıya dönüşüyor, sanki sabit duramıyormuş gibi. "Aynen . *İstiyorum. İstiyorum, Dominic.*" Kelimeleri tekrar etmem için söylüyor.

Bu asla .

Başımı sallıyorum, o kadar yakınım ki uzun, koyu kirpiklerini tek tek sayabiliyorum. "Bana anlatmaya ne dersin?" Onunki duraksarken ben gülümsüyorum. "*Lütfen parmağımdaki kokaini em, Eden.*" Ben de Eli'nin bakışlarının farkında olarak ona ezberden bir dizi kelime söylüyorum, bir marka gibi. Bu bana gösteriş yapıyormuşum gibi hissettiriyor ve alkol bana sıvı cesareti veriyor.

Dom da Eli'nin izlediğini hissetmiş olmalı, çünkü yatağa doğru bakıyor.

Bakmaya cesaret edemiyorum.

Dom yutkunuyor ve bana dönüyor. Nefes alıyor ve parmağının titrediğini görüyorum. "*Lütfen lanet parmağımdaki kokaini em, Eden.*"

O zaman bileğini kavıyorum, parmak uçlarımın altında kükreyen nabzını hissediyorum ve dudaklarımı ayırarak elini kendime doğru çekiyorum, Eli'nin her şeyi görmesini istiyorum. Nasıl şaşırtıcı olabildiğimi. Spontane. İstedikimiz bu değil mi? Heyecan verici bir şey?

Ama ben Dom'un derisindeki çizgi kalıntılarını yalayamadan Eli konuşuyor.

"Yapma."

Kasıtlı bir soğukkanlılıkla söylenmiş tek bir kelime.

Dom'un bileğindeki kemikleri sıkıyorum. İrkildiğini görüyorum ve bu iyi hissettiriyor.

"Bırak gitsin." Eli aynı soğuk ses tonunu koruyor. "Ve *gel. Buraya gel.*" Sesini yükseltmiyor. Eli'ın bağırdığını hayal edemiyorum. Bu yüzden öfkesi daha soğuk, öfkesi daha korkutucu.

Ama Dom'un gözlerinin içine bakarken itaat etmeme neden olan şey korku değil. *İstek.*

İnleyen Dominic'i bırakıyorum ve geri çekilip aramıza mesafe koyarak yavaşça Eli'ye dönüyorum, dizleri hâlâ açık, su şişesi şimdi kalçasının yanında, kola parmaklarının arasında, uyluğunun üzerinde duruyor, diğer eli de genişçe açılmış.

Dom'un kendi parmağını emdiğini ve bir *patlamayla* ağzından çıkardığını duyuyorum.

Çenemi kaldırıp Eli'la göz teması kurarak ona doğru ilerliyorum, ta ki dizlerinin arasında durana kadar, hâlâ koyu yeşil gözlerine bakıyor, sakın ifadesini okuyamıyorum.

Torbayı sallıyor ve ben bakışlarımı kaçırıyorum.

"Hayır," diyor sessizce. "*Bana* bak."

Yanaklarımın hissederek alt dudağımı ısıırıyorum. Ama *ona* bakıyorum.

Arkamda Dominic sessizce gülüyor. Umurumda değil. *Bırak izlesin.*

Eli bir elini kaldırıp parmaklarını gevşek bir yumruk haline getiriyor, başparmağını işaret parmağının etrafına sarıyor. Sonra poşeti dişlerine götürüp mührünü açıyor ve bunu yaparken bana bakıyor.

Tüm vücudum sıcak, nefesim daralıyor ama ağzımı kapalı tutuyorum, burnumdan nefes alıp aynı şekilde veriyorum. Dışarıdaki sağanak yağmur perdeli pencerelere vurdukça parti daha da gürültülü hale geliyor, ama dışarıda bir yerdeki hoparlörlerden gelen bas sesleri, Eli'nin komodinin üzerinde duran kendi müziğinin sesinin altında hala gümbürdüyor, hala SAINT JHN, farklı bir şarkı.

Bir eliyle başparmağı ve işaret parmağı arasındaki çukura pullu bir toz döküyor. Bir kez bile başka tarafa bakmıyor.

Kıpırdamadan duruyorum, bakışları altında kıpırdanmayı reddediyorum. Arkamda Do- minic su içiyor, kırışan plastiğe bakılırsa.

Eli poşeti tutan elini indiriyor, mührü birbirine bastırıyor, sonra kalanını yatağın üzerine atıyor. Elini kalçama götürüyor, parmaklarını genişçe açıp kırımın kıvrımına doluyor.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Beni daha yakına çekiyor, ben de dizlerim yatağın kenarına değene kadar istekle ilerliyorum. Aramızdaki boy farkı o kadar büyük ki, neredeyse, aptalca, göz göze geliyoruz.

Elini yukarı, sırtımın alt kısmına, gömleğimin altına götürüyor, soğuk parmakları omurgama bastırıyor.

Derin olmayan bir nefes çekiyorum.

"Al," diyor ve sırtarak elini bana uzatıyor. "Üfle de kurtulayım."

Yutkunuyorum, ağzım kuruyarak kolaya bakıyorum, bir sıra halinde değil, sadece teninin üzerine serpilmiş.

"Bana tutun," diyor, omzuna bakıyor ve gömleğinin bol kolunun altından pazılarındaki yeşil damarları görüyorum. "Ve daha yakına gel."

Ona uzanıyorum, üst kolunun sert kaslarını pençeliyorum. Boştaki elimle perçemimin bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, piercinglerimi sıyrıyor, saçlarım iki örgü halinde.

Parmaklarını omurgamın tabanında gezdiriyor.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Dominic sessiz, şüphesiz izliyor.

Hoşuma gidiyor. İzlenmek. Heyecanın verdiği hisle Eli'nin gerdanlığına uzanıyorum, parmaklarımı derinin üzerinde kıvrıyorum ve o hiç konuşmuyor. Kemerin altına doğru ilerlerken nabzının titrediğini hissediyorum. Çok sıkı oturuyor ve canını yaktığını ya da en azından rahatsız ettiğini biliyorum.

Ama kısa tırnakları sırtıma doğru kıvrılırken beklemiyorum. Başımı eğiyorum ve ona son bir kez bakıyorum, gözlerimiz bir anlığına kilitleniyor, burnumun ucunu pudranın üzerine sürüyorum.

Nabzım kulaklarımda okyanus gibi kükrerken, bunu gerçekten böyle yapıp yapamayacağımı bilmediğimi fark ediyorum, Eli'yi iki elimle tutarak, dolar banknotu ya da-

Panik yapamadan, bir saniye öncesine göre kendime daha az güvenerek, zeminin kaydığını duyuyorum ve arkamdakinin Dominic'in vücudu olduğunu anlıyorum, yakınlığı sıcak.

"Sadece sana yardım edeceğim, tamam mı?" dedi.

Gözlerimi açıyorum ve hâlâ beni izleyen Eli'bakıyorum.

Dom'un kolları vücuduma dolanıyor ama sonra Eli konuşuyor. "Dom?" Gözleri yukarı doğru kayıyor.

Dom hiçbir şey söylemiyor ama ona baktığından eminim. "Geri çekil."

Dom iç çekmekle inlemek arasında bir ses çıkarıyor ve sonra uzaklaşıyor.

Eli bakışlarını bana çeviriyor. "Sadece içine çek," diyor. "Elimin üzerinden.
Hepsini."

Bir kez başımı sallıyorum, sonra hızlıca yapmazsam sinirlerimin bozulacağından korkarak, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi, burnumdan sertçe nefes alıyorum. Hemen yanıyor, düşündüğümünden daha yoğun ve boğazımın arkasında bir şeylerin tadını alıyorum, ama nefesimi uzatıyorum.

Burnumu çekerek başımı kaldırıyorum ve Eli'nin elinde hâlâ birkaç pul olduğunu fark ediyorum.

Beni daha yakına çekiyor, dudakları kulağıma geliyor. "Kalanını da yala."

Vücudumun her hücresinde sıcaklık hissediyorum, şehvet içimde çalkalanıyor ve bir anlığına Shoreside'ı düşünüyorum. Nic'i. Kendimi aptal yerine koyuyorum.

Sonra, fazla düşünmeden, geçmişteki anılara takılıp kalmadan, başımı çeviriyorum ve dilimi Eli'nin elinin üzerinde gezdiriyorum.

Tadı damağımda kalan ve boğazımın arkasına da damlayan Aspirin gibi acılık yoğunlaşıyor. Hoş değil ve dişlerimin etrafına bir uyuşukluk yerleşiyor. Doğruluyorum ve elimin tersini septumumun üzerine siliyorum.

Tam tükürmek, öksürmek ya da hapşırarak isteyerek Eli'dan uzaklaşacakken, eli boğazımın önüne geliyor.

Tutuşu nazik, parmakları yumuşakça kıvrılmış. Ama yine de donup kalıyorum.

Hala elinin altında yutkunuyorum, kendi elimi bırakıyorum ama omzunun üzerinde kenetlenmiş olanı tutuyorum.

Vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum.

Ben de kendi içimde hissetmeye başladım. Kalçalarımın arasında bir sıcaklık var. Onu bu yatağa itmek istiyorum. Onu bana karşı hissetmek istiyorum.

Bana bakarken başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, bakışları yoğun ama dokunuşunda şaşırtıcı bir yumuşaklık var.

Benimle oynamak ister misin? yakmak ister misin? Beni sevmek istiyor musun? Sorular kafamın içinde aniden, çok hızlı, çok erken, dalgalar halinde bana çarpıyor. *Her şeyi hissediyorum.*

Bir eliyle yüzümü kavırıyor, diğer elini gömleğimin altından çıkarıyor yanındaki su şişesini alıyor. O

Bir parmağını çenemin altına koyarak başımı kaldırıyor.

Sonra ağzını burnuma doğru indiriyor ve burnumun ucunu öpüyor. Kelebekler karnımın içinde çığlık atıyor.

"Al," diye fısıldıyor, alnını benimkine yaklaştırıyor, kendi alnıyla burnumu dürtüyor. Soğuk su şişesini göğsüme bastırıyor ve gömleğimin ince kumaşı sayesinde buz gibi serinliği hissedebiliyorum, vücudum titriyor, meme uçlarım keskin noktalar halinde geriliyor. Kolunu tekrar belime dolayarak beni öne doğru çekiyor ve dizlerinden biri kalçalarımın arasına giriyor. Ona sürtünmemek için kendimi zor tutuyorum ve sanırım o da bunu biliyor, "Biraz su iç" dediğinde sözlerini kaplayan eğlenceye bakılırsa.

Sonra elini yavaşça kalçamın önüne *doğru* kaydırıyor ve... *beni kendisinden uzaklaştırıyor*. Elini bıraktı ve bana sadece su şişesini uzattı.

Yakınlığını kaybedince gözlerimi kırıştıyorum ve neredeyse nefes nefese kalarak bir adım daha geri çekiliyorum. Beni neden uzaklaştırdı? Onu ne kadar istediğimi görebiliyor mu? Neden o da beni istemiyor?

Dominic arkamda bir yerde ama hiçbir şey söylemiyor.

Eli'nin elindeki su şişesine bakıyorum.

Neden içmemi istediğini bilmiyorum. Susuz kalmadım. Yediğim üç içkiden sonra hâlâ kafam güzel ama kendimi *iyi* hissediyorum. Kalçasına sürtünecek kadar iyi. Ağzını öpecek kadar. Elini boğazıma götür.

Ama o bunu istemiyor gibi görünüyor.

Dominic homurdanıyor, önce burun deliklerini temizliyor, sonra da kısık bir öksürükle boğazını temizliyor. Sesler bana Sebastian'ı hatırlatıyor, bu da beni aynı anda hem huzursuz hem de tuhaf bir şekilde rahat hissettiriyor.

Nabzım sinirlerimle birlikte hızla atarken bir sırtıma yüzümü geriyor, ama gülümseme hala yanaklarımı çekiştiriyor ve Eli'nin bana bakarken kaşlarını kaldırdığını görüyorum, o da sırıtıyor.

Dom arkamdan, "Su bir boka yaramaz," diyor. "Al, bunu iç."

Omzumun üzerinden bakıyorum, odanın karşı tarafındaki mini buzdolabının yanında, kırmızı bir spor içeceği alıp havaya kaldırıyor. Şifonyere geri dönüyor, içeceği yere bırakıyor ve poşeti yataktan kapmış olmalı çünkü şimdi parmaklarının arasında. Eli'a o kadar dalmıştım ki fark etmedim bile. Ona dönüp bakıyorum, tüm dikkatimin hırsız, birçok duygunun kaynağı.

Boğazım biraz daralıyor ve Eli'nin gerdanlığına bakarken parmaklarımı kolyelerimin üzerine getiriyorum, nabzım fırlıyor.

Suyu içmekten vazgeçiyorum, çünkü tadı boğazımda harika bir tat bırakmıyor, nefesimi verip ondan uzaklaşıyorum ve şifonyere doğru birkaç adım atıyorum, Dom tekrar dizlerinin üzerine çöküp bir çizgi daha üfledikten sonra beyaz tozlu kredi kartını şifonyerin en üst çekmecesine geri koyarken soğuk spor içeceğini alıyorum.

Kapağını açıp birkaç yudum içiyorum. Soğuk ve belli belirsiz kiraz tadı var. Boğazımda asılı kalan Aspirin benzeri kalıntıyı hafifletmeye yardımcı oluyor.

Kapağı çevirip içkiyi bıraktıktan sonra şifonyere yaslanıp Eli'a dönüyorum. "Buraya gel," diyor, su bir kez daha kalçalarının arasında.

Vücudum adrenalinle doluyor ama başımı sallıyorum, benimle dalga geçtiği için onunla dalga geçiyorum.

Dominic öksürüyor, sonra homurdanıyor, sonra tekrar homurdanıyor. Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, "*Kahretsin*" gibi.

Beni güldürüyor. "Biraz dene," diyorum Eli'ye.

Dominic boğazını temizliyor. "Yapamam," diyor, sesi kısık olsa da kelimeleri heyecanlı. "Artık yok."

Ne kadarını yaptım bilmiyorum ama şimdiden daha fazlasını istiyorum. Göğsümdeki sıcaklık artıyor ve kendimi daha cesur, daha uyanık, daha... sosyal hissediyorum. *Cinsel*.

"*Seni yalnız yakaladığımda canlı canlı yiyeceğim.*"

"Eden." Eli'nin sesi yumuşak. "Gel kucağıma otur." Göğsü her zamankinden biraz daha hızlı inip kalkıyor. Bu onun tek özelliği.

Neyin?

Kızgın görünmüyor. Ama bakışlarımı indiriyorum ve ne kadar sert olduğunu gördüğümde yüzümdeki uyuşukluk yerini sıcaklığa bırakıyor.

Kahretsin. Beni istemediğini sanıyordum ama ön sevişmede çok iyiymiş.

Şifonyeri daha sıkı kavradım, parmaklarım terlemişti.

Ne yapmak istediğime karar veremeden kapı duvara çarparak açıldı.

Üçümüz de partinin karanlığından gelen kırmızı ışıklarla paranteze alınmış Luna'ya doğru bakıyoruz.

Ses daha da yükseliyor ve Luna'nın arkasında, çoğu bizden uzağa bakmış, gülüp içen ve dans eden bir yığın beden görüyorum.

Bana ve Dominic'e bakıyor, sonra bakışları Eli'a sabitleniyor.

Dominic gülerek "Merhaba Luna" dediğinde odaya adım atıyor.

Dişlerimi öyle sert sıkıyorum ki acıyor, ama konuşmuyorum ve hareket etmiyorum.

Luna zarif adımlarla odaya giriyor, pembe altın rengi botları koyu renkli parkelere vurarak kapıyı arkasından kapatıyor ve sanki sahibiymiş gibi yatağa doğru yürüyor.

Eli'in sahibiymiş gibi.

Onun yanına çöküyor, avuçlarını arkasında birleştirerek bir dizini diğerinin üzerine koyuyor ve yanındaki Eli'ye bakıyor.

Ve o da bakıyor. İçimde bir

şeyler .

"Bana bir şey söylemeyecek misin?" Dom soruyor ve sesi kızgın geliyor. "Bugün benim doğum günüm ve sen *bana bir şey söylemeyecek misin?*"

Öfkesi bulaşıcı gibi. Dom'la çıkıyorsa neden Eli'in yanında oturuyor? Ama Dom birlikte olduklarını söylemişti, değil mi?

Derimin altında öfke kıvılcımları çakıyor. Shoreside'in anısına tutunmaya çalışıyorum. O banyoda kendimi nasıl kaybettiğimi. Nasıl farklı bir insan olarak çıktığımı. Yabancılaşmış.

Aklını kaçırmış. Ucube. Çıldırılmış. Nic'in onunla neden uğraştığını bile bilmiyorum. Bekaretini alması için ona yalvarmış. Bundan daha acınası olabilir misin?

Luna kirpiklerini kırıştırarak Dom'a bakıyor ve mükemmel bakımlı kaşlarını kaldırıyor. "Dün gece *sana bir şeyler söylemeye* çalıştım, yeniden üye misin?" Sesi tatlı ama sahte olduğunu biliyorum. Bana tek bir bakış bile atmıyor. "Ama o zaman benimle hiçbir şey yapmak istemedin." Burnunu kırıştırıyor. "Sanırım canın sıkırken vakit geçirmek isteyeceğin son kız benim."

Dominic gülüyor ama bu gülüşte eğlence yok. "Şu anda aptal gibi konuşuyorsun. Biraz boşluğa ihtiyacım vardı. Bununla baş edemiyorsun, ha?"

Eli, Luna ve Dom'u izliyor ve ben dişlerimi birbirine geçiriyorum, sırtımı şifonyere dayamış *onu* izliyorum.

Ta ki Luna'nın eli Dom'un kalçasına gelene, beyaz manikürlü tırnakları Dom'un siyah kot pantolonuna çarpıp onu önümde sahiplenene kadar. Dom'a baktıkça gülümsemesi keskinleşiyor. Çok güzel, kremi bir teni ve peri gibi bir yüzü var, her şeyi küçük. Benden uzun ama ince, kırılganlık yayıyor.

Eli bana bakıyor, ifadesi boş. Sanki ikisi de benim bir şey yapmamı bekliyormuş gibi hissediyorum.

Dominic'e bakıyorum, onun gözleri de Luna'nın Eli'ye uzattığı elin üzerinde. Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor.

Eli adamın yukarı doğru kayıyor.

Yüzüm yanıyor ve gergin hissediyorum. Kafasını arkamdaki aynaya çarpıp kırmak istiyorum.

İnce parmakları gittikçe yükseliyor. Ortadaki parmağında bir yüzük var. Altın, büyük, mor bir taşı var.

istiyorum.

Eli hala beni izliyor. *Kızdın mı?*

Dişlerimi gıcırdatıyorum. *Kör müsün sen?*

"Sanırım haklısın, Dom." Luna dramatik bir şekilde iç geçiriyor. "Boşluğa ihtiyacımız var."

Kafamın içinde beyaz bir gürültü var. Nefesim kesiliyor. Eli'nin bakışlarını tutarak kaşlarımı çatıyorum. Birkaç dakika önce olduğundan bile daha karanlık görünüyor. Saçlarının kurumuş gibi görüldüğünü fark ediyorum, ama dağınık, yüzünden geriye doğru taranmış ve bu şekilde hoşuma gidiyor, ama Luna'nın dokunmasını istemiyorum.

Luna Eli'nin kalçasını sıkıca kavıyor, pantolonunun içinde şişkin duran sikinden çok uzakta değil ve bakışlarımı ona çeviriyorum. Hareket etmeyi bırakana kadar parmaklarımı boynuna doladığımı hayal ediyorum.

Her yerimde. Elleri ağzımda. Vücudu beni yere yapıştırdı. Ağzı. Dişleri. Çürükler. Tıpkı onunki gibi. Daha kötüsü.

Ve ben bir şey söyleyemeden ya da net düşünmeden, şehvet ve sinirler sistemimdeki uyuşturucularla daha da güçlenmişken, Luna Eli'ye doğru eğiliyor, bir eli omzuna geliyor ve onu yapmak istediğim gibi yatağa geri itiyor ve onu öpüyor.

Ağzına.

Ama kabus daha da kötüleşir.

Onun üzerine oturuyor, dar belinin etrafındaki kot pantolonunda bir boşluk var, kıcı bana ve Dominic'e dönük, elleri onun göğsünde. Saçlarının kısa telleri Dominic'in yüzünde, dudaklarının çarpışmasını gizliyor, ama Eli'nin telefonundan çalan müzikten bile öpüştüklerini duyabiliyorum. Luna'nın başı önce bir yana, sonra diğer yana dönüyor ve Eli'nin boğazının derinliklerinden gelen bir inilti duyuyorum.

Su şişesi yatağın kenarına yuvarlanıyor ve Luna kalçalarını onun üzerinde kaydırırken yere düşerek botumun ucunda duruyor.

Onlara bakmaktan kendimi alamıyorum, Luna'nın vücudu onunkinin üzerinde hareket ediyor, onu kuru kuru beceriyor. Ne kadar sert olduğunu düşünüyorum.

Nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Luna inliyor.

Eli'nin elleri kışına geliyor, sertçe sıkıyor ve sanki bana vurmuş gibi hissediyorum.

Dominic'e bakıyorum. Çenesi sıkılıydı ve bir şey söylemesini bekliyordum. *Bir şey yapmasını.* Ama kimse bir şey yapmıyor.

Kimse tek kelime etmiyor.

Sanırım Dom bir şekilde onları izlemekten zevk alıyor.

Kısa bir an için, sırf Eli'yi kızdırmak için başımı çevirip onu öpmeyi düşünüyorum. Ama aklıma Eli'nin geliyor. Umursamayabilir ve bence bu daha çok acı verir.

Daha fazla hareketsiz kalamıyorum. Su şişesini tekmeliyorum ve yatağın alt metal çerçevesine çarpmasını izliyorum. Yatağı sarsıyor olmalı çünkü tam ellerimi yumruk yapıp kapıya doğru dönecekken Eli -elleri hâlâ Luna'nın kışında- doğruluyor ve onu kucağına çekiyor.

Nefes almayı bıraktım.

Luna kalçalarını sallarken başını eğiyor, elleri kollarından aşağıya iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, dudakları boynunda, kot pantolonundaki boşluğun altından beli görünüyor.

Dizlerini aralayıp birbirine yaklaştırıyor ve Eli bir elini pantolonunun bel bandının üzerinden geçirip parmak uçlarıyla sırtındaki omurganın girintisini sıyrıyor. Kadın iç çekerek Eli'nin boynundan çenesine doğru bir çizgi yalıyor.

Eli'nin gözleri benimkilere kilitlendi.

Parmaklarını sırtında gezdiriyor, çenesini kaldırırken dudakları aralanıyor, Luna'nın boğazına erişmesine izin veriyor, elleri sırtına geliyor, şüphesiz gömleğinin eteğinin altına kayıyor.

Kalbim çok hızlı atıyor. Zihnim dönüyor, sıcak öfke derimin altında fokurduyor. Derin bir nefes alıyorum. Kapıya doğru bakıyorum. Dışarı çıkıp kapıyı çarpmam gerektiğini biliyorum.

Sadece gitmeliyim.

Ama...

"Buraya gel." Kelimeleri Luna'nın omzunun üzerinden söylüyor ve beni izlerken dilini üst dudağında gezdiriyor.

Luna ona daha hızlı binmeye başladığında, dudaklarından küçük nefes nefese inilti dökülür.

"Çağrıldın," diyor Dom ve sözlerinde karanlık ve şehvet dolu bir şey var.

Hepsi durumda.

Ondan sonra düşünmüyorum. İstedğim şeye teslim oluyorum.

Odayı geçiyorum, botlarım parkelere çarpıyor. Kalçalarım yatağın değine kadar ne yapacağımı bilmiyorum. Luna'nın yanından geçip Eli'nin gerdanlığını yakalıyorum, aynı o da nefesini içine çekiyor, bana dönüyor, elleri kendini sabitlemek için onun omzuna geliyor.

Hâlâ ona dokunuyor, nefesleri hızla yükselip alçalıyor, ama parmaklarımı deri bandın altından kıvrıp yüzünü bana doğru çektiğimde, tüm dikkatinin bende olduğunu biliyorum.

Ona doğru eğildim, nabzım hızla atıyordu.

Kolum Luna'ninkini itiyor ve Eli'nin koyu yeşil gözlerine bakarken yüzümü buruşturuyorum.

"Siktir." Gerdanlığı çevirip derisini ısırmasına izin verdim. *"Sen."*

Boğazının arkasından kısık bir ses çıkarıyor, inlemeye benzer bir şey, ama ne anlama geldiğini anlamak için kalmıyorum. Onu bırakıyorum, geri adım atıyorum ve dönüp kapıya doğru yürüyorum.

Dom arkamdan adımı söylüyor.

Onu görmezden geliyorum ve partinin karanlığına doğru ilerlerken kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum.

Eli

Onu kapının yanında bulduğumda telefonunu kulağına , bir parmağı duyabilmek için diğer kulağını tıkamıştı, sırtı partiye dönüktü. Yüzme takımından bir adamın elinde kırmızı bir bardakla arkasından geldiğini görüyorum. Etrafına bakıyor ve yüzü bana dönük olduğu için emin olamasam da yüzünde aptal, sarhoş bir gülümseme olduğundan eminim.

Oturma odasındaki ceset yığınının arasından geçerken kendi gülümsememi koruyorum.

Başını çevirip adama bakıyor ve gözlerinin kısıldığını görüyorum.

Tokatla onu. Uzak dur ondan.

Muhtemelen çakırkeyiftir, kesinlikle kokain almıştır ve bana kızgındır, bu yüzden telefonunu indirip adama "geri " dediğinde - dudaklarından okuyabildiğim kadarıyla- bunun benim için olmadığını biliyorum. Ama yine de kendimi çok iyi hissettiriyor.

Adam başını sallıyor, ama geri çekiliyor ve başka birini bulmak için dönüyor. Eden'a giderken yanından geçtiğimde, omzunu sertçe kontrol edip yoluma devam ediyorum.

Ona ulaştığımda telefonunu kapatıp kapıdan sıvışıyor, onu ceketinin arkasından tutup ve dışarıdaki tuğla duvara, çarparak kapanan kapının yanına itiyorum. Marihuana ve aromalı tütün kokusu yayılıyor ama dışarıda kimse yok, fırtına da muhtemelen bunun bir nedeni.

Burada parlayan kırmızı ışığın altında, gözlerinin vahşi olduğunu görüyorum, öfkesi hissediliyor, kollarını kavuştururken irisleri genişliyor, tutuşumdan silkeleniyor ve başını duvara vurarak bir adım geri atıyor.

"Kimi aradın?"

"Siktir git."

Ona gülümsedim. "Onu kucağımdan indirmeni istedim." Dudaklarımda Luna'nın tadını alıyorum ve elimin tersini ağzıma sürterek onu çıkarmaya çalışıyorum.

Eden başını sallıyor, gözleri kısılıyor. "Ben öyle biri değilim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle değil misin?"

Gözleri çok güzel, rengârenk yarıklar. "Kapa çeneni, beni buraya neden getirdin ki?" Sözleri hızlı ve öfkeli ve bu beni tahrik ediyor.

"Bunu yapmasına neden izin verdin?"

"Sana söylemiştim." Her hecesi soğuk ve kırılmış. *"Ben öyle biri değilim."* "Olmak istediğin her şey olabilirsin." Burnunu elimdeki kolaya daldırdığını düşünüyorum, gerginliğini hissedebilsem bile-
ness. *Bunu sen yaptın. Benim için savaşabilirsin.*

Boğazım boğazımı sıkıdığı yerden acıyor. *Hay sikeyim. Seni.* Çok seksi görünüyor, kalın, ağır botları bana doğru geliyor, kıskançlık küçük gövdesinden yuvarlanıyordu.

"Olmamı istediğin herhangi bir şey?" Alçak bir soru, neredeyse fısıltı. Öfkesine rağmen, Luna'yla içeride değil de burada olduğum için memnun olduğunu söyleyebilirim.

Ben de öyle.

Vücudumu sıcak hissediyorum ve eğilip onun alanına giriyorum, kalmasını istiyorum. *Geri . Kaçma.*

Yapmıyor.

Nefesini koklayabiliyorum, alkol ve nane şekeri gibi, ve onu, yumuşak ve tatlı, ikisinin de olmadığını bilmeme rağmen. *Ama benimleyken, her şey olabilirsin.*

"Çenemi kapatmamı mı istiyorsun?" Ona soruyorum, sorusunu geçiştirirken sesim kısılıyor.

Çenesini sıkıyor, zorlukla yutkunuyor.

"Bana ne kadar kızgın olduğunu söyle."

Gözlerini deviriyor, sonra başını sallıyor ve bana hiçbir şey söylemiyor.

Bir elimi onun üzerindeki duvara koyuyorum, bedenim onunkine o kadar yakın ki, bu beni öldürüyor. "Konuş benimle, Eden."

"Bu lanet bir çocuk davranışydı." Gözleri yarık şeklinde kısılmış ama dudaklarında hafif bir gülümseme var.

"Öyle mi?"

"Evet." Kelime sıkılmış dişlerin arasından çıkıyor.

"Keşke bu konuda bir şeyler yapsaydın." Burnumu onunkine sürtüyorum.

Sertleşti. "Sana söyledim, ben şeyler yapmam." "Ya yapmanı söylersem?"

Uzaklara bakıyor, ayaklarımızın altındaki metal ızgaralara göz atıyor, kolları hala göğsünün üzerinde bir kalkan gibi çapraz duruyor. "Senin iyiliğin için başka biri olmak istemiyorum."

"Eğer hala sensen, gerçekten başka biri mi?" Kalbim göğsümde daha hızlı atıyor ve biri sorsa nedenini bile söyleyemem. Gözlerim onun ağzına gidiyor ve bana bakarken dilini kiraz kırmızısı alt dudaklarının üzerinde gezdiriyor.

Yanağımı ısırarak iniltimi durdurdum. Luna beni fiziksel olarak tahrik ediyordu. Ama Eden'in kızmasını istiyordum. O incinmişti.

Neredeyse daha iyi.

"Ben olsam yapardım," diyorum ona dürüstçe. "Eğer sana bunu yapsaydı Dom'un boynunu kırardım. Belki benden isteseydin ona dokunmana izin verirdim. Bana söylediğin her şeyi yapardım. Herhangi bir maske takardım, herhangi biri olurdu, ben-"

"Bunu herkese yapıyorsun Eli. Luna'ya bile, orada." Bocalıyor ama gülümsememek için yanağımı ısırarak zorunda kalıyorum. *O bunu anladı.* "Her zaman bir maske takıyorsun. Benim istediğim..." Parmak uçlarında yükseliyor, dudaklarımız bir nefes kadar yakınlaşıyor. "Onu çıkarman için."

Söylediği hiçbir şey yanlış değil. "Ne istediğimi bilmek ister misin?"

"Sadece ben istersem." Hiç gülümsemiyor.

"Burası, *hadi buradan gidelim* dediğim kısım."

Dudaklarını yalıyor, gözlerinin yüzümde gezinmesine izin veriyor. Öfkesi azaldı. Benim onu istediğim kadar o da beni istiyor. Ama beni cezalandırmak için kararı uzatıyor. Sonunda, "Bana iki şey için söz verersen." dedi.

"Her şeyi yaparım." Kalbim göğsümde deli gibi , nefesim daralıyordu, ben de yapardım. *Burada kalmak dışında her şeyi.*

"Bunu bana bir daha asla yapma. Neyi kanıtlamaya umurumda değil."

Bir kez başımı salladım. "Yapmayacağım."

Bana bu kadar kolay inanıyor gibi görünüyor. Ya da belki de söylediğim hiçbir şeye güvenmiyor ve bu da farklı değil. Bakışlarımla tekrar buluşuyor, dolgun dudaklarındaki gülümseme geri geliyor. "Yağmurda koşacağız."

"Komik." Şu anda hiçbir şey komik değil ama aklıma gelen tek kelime bu. "Seni hep sıırıslıklam görmek istemişimdir."

Eden

Yağmur yağıyor.

Tepemde mor ve şiddetli bir şimşek çakıyor ve bir saniye sonra gök gürültüsü beni irkiltecek kadar yüksek sesle yuvarlanıyor. Etrafımdaki her şey gri, yağmur ve baş dönmesinden oluşan bir bulanıklık ve Sebastian'ın aradığımda telefonu açmaması artık umurumda değil.

Koşmayı bırakmak zorunda kalıyorum, pantolonumun ıslatan bir su birikintisine sığıyorum, nefesim kısa, sık patlamalar halinde geliyor. Dom'un evinin yan tarafındayız, karanlıkta bizimle birlikte başka kimse yok, sadece asfalt araba yolunu kaplayan bahçe boyunca noktalı güneş ışıkları ve merdivenlerin hemen altına yerleştirilmiş bir hareket ışığı ile aydınlatılıyor.

Turuncu renginin altında dönüp duruyorum, nefes almakta zorlanırken gülümsemem yüzümde bir acıya dönüşüyor.

Eli gömleğini çıkarmış, yanında sıkıca tutuyor.

Elini akik taşının üzerinde gezdiriyor, alnına dökülen saçları parmaklarıyla düzeltiyor. Başını kaldırıp üzerimizdeki bulutlara bakıyor, ay çoktan gizlenmiş. Kollarını iki yana açıyor, omuzlarını geriye atarken avuç içleri bana dönük.

Yaklaştığımda göğsünün kabardığını fark ediyorum; yağmurun soğuşundan, vücuduma yapışmış giysilerimden ve gecenin şaşırtıcı soğuşundan titriyorum.

Vücudundaki çürükleri gözlerimle takip ediyorum.

Ayrıntıları seçemiyorum ama kırmızının koyulaştığını görüyorum, mor alt tonları olan bir renk, geçen hafta sonundan bile daha sarsıcı. Ve bu tek yara değil.

Üç tane daha var, yumruk büyüklüğünde.

Yağmur kulağımda uğulduyor ve ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Şimşek çakıyor ve bir sonraki katranın ben olabileceğimi fark ediyorum, ama Eli'ye bakarken, yüzünün keskin düzlemlerinden su damlarken, güzel dudaklarını çeken bir gülümseme ve kafasının içindeki karanlığın göğüs kafesinin üzerinde tezahür eden bir anlık görüntüsü gibi vücudunu süsleyen o çirkin, çirkin çürükler umurumda değil.

Eğer vurulursam, bu sadece bulanık zihnimin, beynimdeki sıcaklık yapışkanının gerçek bir sergisi olacak. Yüzüm uyuşmuş, ağzım hala gülümsemek için gerilmiş ve uzuvlarım ağır ve eğer daha iyi bilseydim,

Eve giderdim. Bu berbat durumda Seb'i defalarca arardım. Her yere düşmüyorum. Kusma ya da bayılma tehlikesiyle karşı karşıya değilim.

Hayır. Risk çok daha kalıcı bir şey için. Eli gözlerini kapatıyor.

Göğsüme baskı yapan bir ağırlık var.

Gömleğimin altındaki siyah sutyenin içine soktuğum telefonuma uzanıyorum. Kumaş tenime yapışmış ve telefonuma erişmemi sağlayacak kadar aşağı çekmek için uğraşmam gerekiyor, ama başarıyorum ve başparmağımla kamera lensini kaydırıp flaşı kapalı bir fotoğraf çekiyorum.

Fotoğrafa bir göz attım.

Gerçekte olduğundan daha da tanrı gibi görünüyor. Çürükler o kadar görünür değil, sadece karın kaslarını gölgeleyen lekeler var, eğer... bilmiyorsanız bilemezsiniz.

Ama ben biliyorum.

Telefonumu tekrar bir kenara koyuyorum, bir ekrandan gözlemlemek yerine o anın içinde olmak istiyorum. Bir adım daha yaklaşıyorum, botlarım bir karış yağmur suyu ve kirin içinde sıcıyor.

Hareket etmiyor.

Yanlarında tuttuğu kolları kanat gibi görünüyor.

Adonis. Bir tanrıça tarafından sevilen bir ölümlü. İkarus. Düşmüş bir adam.

Ben yaklaştıkça nefes alamıyorum, o ise yavaşça çenesini eğiyor, kollarını iki yanında gevşetiyor. Saçları gözlerine dökülüyor, yağmur elmacık kemiklerinin kıvrımını kesiyor. Çenesinin kenarını. Saçlarının mürekkebi.

"Senin gibisini hiç görmedim." Kelimeleri haykırmak zorundayım ve damarlarımda votka, soda ve kokain karışımı olmasaydı bunu yapamazdım -söyleyemezdim ya da haykıramazdım-. Ama var. Yani yapabiliyorum. Gözlerim çürüklerine kayıyor.

Yavaşça bakışlarımı takip ediyor.

Ayakkabılarımızın uçları birbirine değene kadar yaklaşıyorum. Benim botlarım ve onunkiler, siyah deri, açık gri bağcıklı.

Parmaklarımı tenine uzatıyorum, kot pantolonunun dekoltesinin hemen üstündeki kalçalarının V'sine dikkat ediyorum. Karın kasları inip kalkıyor ve ilk kez dövmesini, kütüphanede gömleğinin altında gördüğüm karanlığı görebildiğimi fark ediyorum.

Spor salonundan çıktığında, üstsüz olduğu o kısa dakikaları fark etmedim.

O zaman da çürüklerine bakmakla meşguldüm. Solmuş, şimdi dövmesinin kenarının hemen üzerindeki eskileri fark etmiyorum. Bu bir kafatası, kalça kemiklerinin üzerinden çıkan çapraz kemikler; parçanın tamamını göremiyorum, ama bunu bilmek için yeterince görüyorum. Kalın, siyah mürekkep, çok az ayrıntı ve daha açık bir karanlık.

İşaret parmağımı ve gereksiz yere bandajlanmış orta parmağımı en büyük çürüğe bastırıyorum, daha yukarıda, göğüs kafesinin hemen altında, pürüzlü yeşil ve mavi kenarları var.

Kafamı kaldırdığımda, tenimizin temasına baktığımı görüyorum.

"Sorun yok," diye fısıldıyor, bana dokunmuyor, hareket etmiyor, yukarı bakmıyor. "Daha sert bastırabilirsin."

İçimde güç gibi bir şey göğsüm kabarıyor, geçen hafta sonu kendimle ilgili en kötü düşüncemi itiraf ettiğimde arabasında bir anlığına hissettiğim aşağılanma çoktan gitmişti. Kilometrelerce uzakta, artık farklı bir düzlemdeyiz. Bu tam tersi. Bu *onun* beyninin içini görmek. Ve anlamak... Aynı benimki gibi olabilir.

Dediğini yapıyorum, ta ki vücudu gerilene kadar ve geri için çaba sarf ettiğini biliyorum. Parmak uçlarım onun zeytin teninde beyazlaşıyor, bastırdığım yerdeki girinti daha kızgın, daha kırmızı görünüyor, tıpkı geçen hafta sonu turnuvada olduğu gibi. Yağmur açıkta kalan bileğime yağıyor ve lastik bileziklerim sol kolumun üzerinde, yanımda asılı olduğu için şükrediyorum.

Vücudundaki gerginliği hissediyorum. Teni fırtınadan kayganlaşmış, kasları dokunuşumun altında sertleşmiş ve ben kayabilirim. Her yarasına bastırabilirim. Hepsinin yeniden acımasını sağlayabilirim.

Ne olduğunu sormak aklıma geldi.

Yapabileceğimi biliyorum. Ama bana cevap vermeyeceğini de biliyorum. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

Baskıyı azaltıyorum, onun yerine tüm avucumu derisinin üzerinde düzleştiriyorum. Açılmış parmaklarımla bile en büyük yarayı tamamen kapatamıyorum.

Ama nabzını hissedebiliyorum, altında sabit duruyor.

Benim kalp atışlarımın düzensiz, onunkilerin ise sakin olduğunu bilmek sarsıcı.

Başımı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum, kalkık burnunun kenarından yağmur damlaları süzülüyor. Hâlâ bana dokunmuyor, dokunursa ne yapacağımı biliyormuş gibi.

"Ne istiyorsun Eden?" Sanki hiç susmamışız gibi üst kattan konuşmamıza devam ediyor. "Her ne ise, her kim ise... Ben o olabilirim. *Her şey olabilirim.*"

Elimi teninde gezdiriyorum, her kasını, vücudundaki tüm gücü hissetmek hoşuma gidiyor. Gövdesi avucumun altında zıplıyor ve bunu da seviyorum. Onu etkilemek.

Parmaklarımın kot pantolonunun ıslanmış kemerinde durmasına izin verdim. "Gerçeği istiyorum." Dudaklarımı yalıyorum, zor nefes alıyorum. *"Senin hakkında."*

Eli

Vücudu benimkine karşı sıcaktı. İçeri girmemiz uzun sürmedi ve bu kez soğukkanlılıkla maskelenmiş bir gerginlik yoktu. Sadece onu odasına götürmemi istedi, yani *benim* odamı kastediyordu çünkü bu evde iki misafir odası olmasına rağmen aramızda duvarlar varken uyuma ihtimali sıfırdı.

Ve şimdi, ilk defa, geçen hafta sonu arabamda verdiği cevaplara rağmen, hiçbir koruma yok.

Çift dolap kapımın üzerindeki ışık dizisi yanıyor, mavinin en soluk parıltısı ve yağmur bal- konimin camına sıçrarken, gök gürültüsü ve rüzgar hala dışarıda çatallı mavi-mor lekelerle şiddetlenirken, onun uyumasını izliyorum.

Botlarını karıştırdı. Çıkartmasına yardım ettim. Dom'a gittiğimizde arabamda bıraktığı kareli çantayı ona uzattım. Beceriksizce kaptı, banyoya doğru yürüdü, kapıyı kapatıp kilitledi. Sarhoş, uykulu, çökmüş ama tamamen kendinden geçmiş değildi.

Telefonu bile yanında getirdiği şarj aletine takılı, açık Yanındaki komodin, kendi komodinine uyan bir lamba dışında boştu.

Banyodan çıktığında üzerinde büyük boy, gri bir pijama pantolonu ve üzerinde pembe renkte *Wilmington, NC* yazan kocaman beyaz bir gömlek vardı. Şimdi, soluk baskı gizlenmişti, çünkü koyu mavi örtülerimi göğsünün üzerine kaydırmıştı. Yatağa yan yatarak başlamıştı ama çabucak yuvarlandı ve kollarıyla başını yastığıma yaslayarak burada savunmasız bir halde yatıyor.

O banyodan çıktığında da saçları ve örgülerini açmadığım için içimde bir özlem hissettim.

Şimdi uyurken nefesindeki nanenin kokusunu alabiliyorum ve bence çok tatlı, yorgun olmasına ve tam olarak ayık olmamasına rağmen dişlerini fırçaladığından emin olması.

Yan yatmış, dirseğimi bükmüş, başımı elime almış, kalçamı vücuduna dayamış, uyurken yaydığı ısının her santimini hissediyorum. Hiç üşüdüğü oluyor mu?

Tavan vantilatörü yüksekte dönüyor, onun için yaptığım bir şey çünkü beyaz gürültü ve geceleri sıcak hakkında bir şeyler mırıldandı.

Esintinin, yağmurda koştüğümüz için hâlâ nemli olan yüzündeki bir tutam saç karıştırmasını izliyorum.

Gardını indirdiğinde çok güzel oluyor. Gardını de güzeldi ama Eden'in bu versiyonu ona söylediğim her şeye inanırdı. Belki sabah hatırlamayacaktı ama sorgulayan bakışları, gözlerini kılması, bana sırtını dönmesi olmayacaktı.

Çekip yok.

Böyle daha yumuşak. *Onu böyle istiyorum, sadece kendim için.*

Ona dokunabilirdim. Ona istediğim her şeyi söyleyebilirdim.

İtiraf et.

Boştaki elim aramızda, çarşaf onun bedeninde ısınıyor. Bir santim daha atsam, göğüs kafesine, gömleğinin üzerine sürtünecek, örtüyü kaldıracaktım.

Bakışlarımı tekrar yüzüne çevirmeye zorluyorum.

Gözleri kapalıyken kirpikleri daha da uzun görünüyor. Kavisli olmaktan çok düz olduklarının farkındayım, bu yüzden şimdiye kadar ne kadar uzun olduklarını tam olarak anlayamadım.

Yüzünde makyaj yok, sanırım banyomda da yıkamıştı.

Dişlerimi sıkarak parmak uçlarımı yatağıma bastırıyorum. Ellerim ağrıyor, ona dokunmak istiyorum. Bu yatakta, kafamın içinde onun anısıyla kendimden geçtim. Bir kereden fazla. Kütüphanede ilk konuşmamızdan önce bile yüksek sesle söyleyebileceğimden çok daha fazla kez.

Bir ayı aşkın süredir Eden'in hayalini kuruyorum.

Ve işte burada, yatağımda.

Ve kolay oldu.

Ama bunun kolay biri olduğu için olduğunu sanmıyorum. Cinsel anlamda değil, gerçi bu da muhtemelen doğru, biri çok yaklaştığında irkilmesi gibi. Hayır. Daha karmaşık bir şekilde kolay değil. Aklına girmek, kalbine dokunmak, bunlar bazen insanlar için fazla çaba gerektirmez. Trafalgar'da, sınıflarımızı geçtikçe ve büyüdükçe, istenmek isteriz. *Sevilmek isteriz.*

Eden'in da farklı olduğunu sanmıyorum, ama aşka hizmet ettiğine inanmıyor ve aksini düşünen hiç kimseye güvenmiyor. Düşük

özsaygı bunu tam olarak karşılamıyor.

Bu öylesine yoğun bir kendinden nefret etme ki, herhangi birinin onunla, *gerçek kendisiyle* ilgilenebileceği fikri akıl almaz. Herkesi uzak tutmak için tavırlarında, kıyafetlerinde, davranışlarında bir kalkan oluşturuyor.

O bir karmaşa, buna karar verdi ve kimse bir karmaşa istemiyor. Gerçek bir karmaşa değil. Romantik olmayan bir versiyonunu değil.

Alevlenen öfkeler ve gerilim dolu kavgalar çekici olabilir. *Hayalperest. Tutkulu.*

Hayaletli anılar, rüyalarınızı etkiledikleri için soğuk terler dökerek uyanmak, sizden nefret eden bir beyinle yaşadığınız için bir geleceğiniz olmadığını hatırlamak, sevdiğiniz birinin çıkıp gittiğini hayal etmek, tekrar ve tekrar ve tekrar...

Terapistler. İlaçlar. Psikiyatristler. Araştırmalar.

Ellerinde kan var.

Kimse bunu istemez.

Kimse akıl hastalığı gerçeğiyle yüzleşmek istemez.

Hiç kimse tedavisi olmayan, tedavi edilemeyen ve anlaşılamayan bu rahatsızlıklardan birine sahip olmak istemez. Bu tür şeyler hakkında insanlar öfkeli blog yazıları yazıyor. insanlardan nasıl uzak durulacağına dair kitaplar yayınlıyorlar.

Tıpkı benim gibi.

Bir Sosyopatın Beş İşareti: Koş, Yürüme.

Parmaklarımı ikimizin arasında yumruk yapıp bakışlarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Onu öpmek istiyorum. Ona dokunmak istiyorum. *Onu becermek* istiyorum.

Her istemesini istiyorum.

Sırt üstü dönerek nefes veriyorum, elimi aşağıya uzatıp avuç içimi ağrıyan aletimin üzerinde gezdiriyorum. Ona olabildiğince yaklaşıyorum, omzum dirseğine çarpıyor, aynı yastığı paylaşıyoruz.

Bu bile çizgiyi aşmak gibi geliyor ama yapabileceğim en az kötü şey bu.

Eden

Babamı dinlerken sahte bir gülümsemeye zorluyorum ve geleceğime bakıp bakmadığımı merak ediyorum.

Birkaç gün önce Eli'nin yatağında uyandım ve bir an panikledim, önceki gecenin çoğunu unuttum - sonra uykusunda ne kadar sevecen olduğunu gördüm ve içimdeki bir şeyi yatıştırdı - *bunun* geleceğimde olduğunu düşünmemiştim. Babamla yılda yaklaşık bir ya da iki kez, eğer ikimiz de şanssızsak daha fazla gerçekleşen, dalgalı, düzensiz ziyaret.

Muhtemelen başka ailelerle, başka bekârlarla, başka hayatlarla, yıllarca kullanılmaktan sarkmış kahverengi deri kanepesinde otururken parmaklarım dizlerimin arasında birbirine kenetlenmiş.

Clave Belle uzun boyludur, annem ve eski karısı Lucy de öyle. Babamın tarafından, büyükannemden dolayı bodur olduğumu biliyorum. İsmimi de ondan almışım, ancak annem gibi ben de anneannemin kızlık soyadını korudum, iki isteksiz ebeveynim arasında bir uzlaşma gibi.

Eden Arella Rain.

Arella Belle ben doğmadan önce tüfekle kafasına iki el ateş etmiş. Ben daha bir düşünce bile değilken, babam on iki yaşındayken.

Ailenin ortak görüşü bipolar olabileceği yönünde, ancak o dönemde eyaletin bu kısmında akıl sağlığı diye bir şey yoktu. Annemin bana sunduğu ve benim reddettiğim terapist teklifini düşünüyorum.

Biraz suçlu hissediyorum.

"Her neyse, bunu destekleyemezdim, bu yüzden biletleri değiştirdim."

Siyasi partiler. Siyasi partilerden bahsediyor, kendime hatırlatıyorum.

Kibarca başımı sallıyorum. Artık neyi desteklemediğinden emin değilim. Konuşmanın o kısmına kulak tıkadım. Buradan çıkmak için can atıyorum ama hareket etmiyorum.

Küçük oturma odasında karşısında oturduğum kanepeyle aynı renkteki koltuğuna yerleşiyor. Burası buz gibi ve buna şükrediyorum. Şöminenin üzerindeki -çalışmayan- televizyon açık ama sesi kısık. Ekranı bakıyorum ve bir araba yarışı görüyorum.

Eli'ı düşünüyorum.

Eli'ı düşünmemek için çok ama çok çabalıyorum.

Babamla erkekler hakkında konuşmak hiçbir zaman bir sorun olmadı çünkü hiçbir zaman pek bir şey hakkında konuşmadık. Ben anaokulundayken annemle ayrıldıklarında, Raleigh'in bir saat dışına, buraya taşındı ve çok nadiren, sezonun spor arabasıyla gelir ve beni sahilde bir gezintiye çıkarırdı. Çoğunlukla, küçük Mountain Dew şişelerinden içerken *Car and Driver* dergilerini okurdu ve ben tek başıma dalgalara atlardım, ama eğlenceliydi, çünkü annem çok çalışıyordu ve çocukken istediğim kadar okyanusa gidemiyorduk.

Artık evinden nadiren çıkıyor.

Alçak tavana, en az dört kişinin sığabileceği tek sandalyeli köhne mutfak masasına, her zaman hafif küf kokan bir misafir banyosuna çıktığını bildiğim koridora bakıyorum.

Aslında tüm evde bu koku var ama en azından babamın yanmış çimenlerin üzerine park edilmiş ve tüm komşularına göstereceği yeni bir motosikleti var. Ben geldiğimde gururlu bir baba gibi yanında duruyordu. Ironik, evet, ama ikinci el bir araba galerisinde çalışıyorsanız, elinizden geldiğince avantajlar çalışırsunuz sanırım.

"Yazmak nasıl gidiyor?" Babam bunu sanki bir sonraki büyük Amerikan romanı üzerinde çalışıyormuşum gibi soruyor.

"Önce sömestri atlatmaya çalışıyorum." Bir an için yeni ve havalı bir özel okula gittiğimi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum. Çoğu kişi bu konuda konuşmak istemez ama onun donuk mavi gözlerinin tanıma kıvılcımlarıyla parladığını görüyorum.

"Doğru, artık Trafalgar'dasın, ha?" diyor. Her şeyi yanlış söylüyor ama bu çok sevimli. Bana köklerimi hatırlatıyor. Ait olduğum yeri. ... *Trafalgar'a değil.*

Dizlerimi ellerimin dışına bastırarak yırtık kot pantolonuma, Dominic'in partisinden sonra kuruması tüm hafta sonunu alan platform botlarıma bakıyorum. Talihsizlik, çünkü sahip olduğum tek siyah ayakkabı onlardı, bu yüzden onları okula giderken giymek zorundaydım.

Bu sabah beni İngilizceye götürürken ona ikilemimden bahsettikten sonra Eli'nin ellerime tutuşturduğu lavanta esansiyel yağı karışımıyla onları spreyledim.

Odamdaki soluk yeşil şifonyerimin üzerinde.

"Evet," diyorum babama, kendi Güneyli aksanıma kayarak. Genelde etrafından dolaşarak konuşmaya çalışırım, sanki etrafımda dolanan acı bir şeker topuymuş gibi

Ama burada dilimi emiyorum, yüksek sesle konuştuğumu duydukça yüzüm buruşuyor.

"Sana sorun çıkaran biri var mı?" Babam yüz hatlarını endişeye benzer bir şekle sokuyor, aynı zamanda büyük boy siyah *Star Wars* gömleğinin eteklerini çekiştiriyor, yediği krakerlerin kırıntıları göğsünden aşağı dökülüyor ve mavi kot pantolonuna düşüyor.

Sandalyesinin kolunun yanındaki televizyon tepsisinde duran atıştırmalığının plastik ambalajına bakıyorum. Sanki başıboş bir esinti onu uçuracakmış gibi, iki litrelik boş bir Mountain Dew duruyor. Oturma odasının ötesindeki mutfakta yere dökülen kırıntılara ve ambalajlara, beyaz çöp kutusuna yakın ama tam olarak *orada* olmayan kraker paketlerine bakılırsa, temizlik babamın menüsünde yok gibi görünüyor.

Sorusunu kafamda tekrarlıyorum. Doğru ya. İnsanlar bana sorun çıkarıyor.

Göğsüme bir sıkıntı hissi yerleşiyor.

Öyle olsalar umurunda olur muydu? Kelimeleri ısırarak için kendimi zor tutuyorum. Neredeydin baba? Annem bir araba almak için para toplarken ve sen bir sürü arabanın üzerinde otururken, sen hangi ? Sebastian'ın başı dertte, Reece her zamanki gibi bir pislik ve sen hangi cehennemdeydin?

Bana Reece'i sorardı. Bana "doğru davrandığından" emin olmak isterdi. Reece olmasaydı hiçbir şey yapacağını sanmıyorum.

Yüzüne bakıyorum, hâlâ neredeyse ciddiyetle umursuyormuş gibi bir ifadeye bürünmüş. Kaşlarının arasındaki çizgi derinleşmiş, kahverengi saçlarının kenarları grileşmiş, tepesinde biraz seyrelmiş.

Kolları eskiden kaslarla kaplıydı, şimdi daha yumuşak ve genel anlamda o da öyle.

"Hayır." Kafamın içinde koyu yeşil gözler görüyorum. Bir kolun göğsüme dolandığını hissediyorum. Donup kalıyorum, tanımadığım bir tavana bakıyorum, anılar dönüp duruyor. Sonra zihnimdeki yatıştırıcı sözler, benim olmayan bir yatakta .

Sadece Eli.

Sadece Eli.

İşe gitmek için hazırlanmak üzere eşyalarımı onun banyosuna götürürken beni izlediğini görüyorum. Anneme de yalan söylerken beni izliyor, Janelle'in eviyle ilgili mesajlar atarken, yolcu koltuğundayken, elimde birbirine yapışmış iki waffle, aralarında kaju yağı ve bir parça reçel varken. I

itiraz etti, ama Eli beni uzlaşmaya çünkü yumurta teklifini çoktan geri çevirmiştim.

"Ben bir veganım."

Gülümsüyor, gözlerinin altında gölgeler var. "Benim için kuralları çiğne."

Arabasına doğru yürürken kokaini, anneme yalan söylemeyi, onun yatağında uyumayı düşünüyorum. "Ne halt ettiğimi sanıyorsun?"

Gözlerini deviriyor ama gülümsemesi devam ediyor. Bütün gofretleri yiyorum.

"Hiç erkekle tanıştın mı?" Babam soruyu sorarken öksürüyor, eğilip yan taraftaki ahşap kolu tutarak koltuğun ayak taburesini aşağı indiriyor.

Alt dudağımı ısıyorum, haliya bakıyorum ve arabamın yolcu koltuğundaki telefonumu düşünüyorum. Annem beni okuldan aldığı anda babamın beni davet etmesinden şikâyet ettiğimde, babamın hiç gençleşmediğini söylemişti. Davetler o kadar düzensiz ki, onu ağırlamak için kendimi zor tutuyormuşum gibi geliyor.

Ben değilim tabii ki. Yolun çok dışında, çimlerin çoğunun büyümüş olduğu ve arabanızı günlerce ya da haftalarca yol kenarına park etmeniz kimsenin umurunda olmadığı bir alt bölgede yaşıyor.

Karavan parkına çok benziyor.

Eli'nin alt bölgesine hiç benzemiyor.

"Hayır," diye yalan söylüyorum babama. Gözlerimi kaldırdığımda onu çiğnenmiş tırnaklarına bakarken buluyorum. Aynı kötü alışkanlığı paylaştığımızın farkına varıyorum.

Shoreside'ı biliyor. Annem ona anlatmış. Benimle bu konuda hiç konuşmadı, minnettarım.

Parmaklarımı daha sıkı sıkıyorum, göğsüm ağrıyor ve neden olduğundan emin değilim.

Hep böyle olacağız, değil mi?

Bağ kuruyormuş gibi yapmak, her şeyi yüzeysel tutmak? *Benim hakkımda ebeveynlik yapmak istememene sebep olan şey neydi? Her şeyi oluruna ?*

Başının arkasındaki duvarda asılı fotoğraflara bakıyorum, oturduğumdan beri yapmaktan kaçındığım bir şey bu.

Çerçeve yer için çok küçük ve bu bir kolaj. Bunu kendisinin yaptığına inanmakta zorlanıyorum ve üç kız kardeşinden birinin ona yardım edip etmediğini merak ediyorum. Hiç konuşmadığım teyzeler.

Bebekken, saçlarım daha açıkken onun kucağında çekilmiş bir fotoğrafım var. Çok fazla, o zaman bile, yüzümde gülümseme yok, tombul kalçalarım vuran bir Mickey Mouse tişörtü.

Benim fotoğrafımın yanında bir çocuk fotoğrafı daha var.

Fotoğrafta benden büyük görünüyor ama şu anda daha genç olduğunu biliyorum. On sekiz ay daha küçük, babam bu sırrı benden ve annemden çok uzun süre saklamaya çalıştı.

Çerçevenin camının arkasındaki buruşuk fotoğrafta üvey kardeşim oyuncak bir arabayla oynuyor, yüzünün sadece yan profili görünüyor. Bir tutam kıvılcık saç, gülümsemek için kıvrılmış dudakları.

Belki de bu yüzden bu evde yaşıyor ve ben buradayken hiç gelmiyor.

O mutlu. Ben üzgün doğmuşum.

Babam ebeveynlik *yapabilir*. Bu televizyonu izleyen genç bir çocuğu hayatta tutuyor. Bu kanepede oturuyor. Babam bunu nasıl yapacağını biliyor, bir şekilde. Sadece... benimle yapamıyor. Yıllar boyunca bahaneler buldu. Velayeti onunla eski metresi arasında paylaştırdı, metresi buradan çok yaşamıyor, bu yüzden Jonah daha *yakın* ve ben hayatımın çoğunu tam doksan dakika uzaklıktaki sahilde geçirdim.

Bir de babamın kendi deyimiyle küçük bir kızın ziyaret etmesi için uygun olmayan yerlerde yaşadığı zamanlar vardı. Ama Jonah, daha genç, daha kırılgan, onun için sorun yoktu.

Boğazımda düğümlenen düğümü yutuyorum ve arabadaki telefonuma ulaşmak isteyerek ayağa kalkıyorum.

Eli'ye giderdim. Babasıyla tanışırdım. Sadece onu görmek ve buradan defolup gitmek istiyorum.

Babam da ayağa kalkıp beni çekerken yüzünde bir hüznün titreşimi beliriyor.

Bana sarılmak için eğildi ve benim bir bahane uydurmama gerek kalmadı. Gerek yok, değil mi? Biz hep böyle olacağız. Yüzeysel. Muhtemelen kabul istediğimizden daha fazla birbirimize benziyoruz, kelimeleri bulamıyoruz, bağlantı kurmanın yollarını bulamıyoruz. Annem baloncuğumu işgal ediyor. İstemediğim halde bana sarılıyor. Eli aramızda mesafe bırakıyor ama beni gözünün önünden ayırmıyor.

Babam benimle ne yapacağını bilmiyor, çünkü kendisiyle ne yapacağını bilmiyor.

Lütfen izin verme, Eli. Gitmeme izin verme.

Acınası düşünceler, çaresizlik, Shoreside'da sahip olduklarımın aynısı. *Terk edilme korkusu. Belki de bir çeşit mani.* Okul hemşiresinden gelen sözler, anneme daha fazla yardım alması için bir tavsiye. Reddettiğim yardım.

Kendimi şimdiki zamana geri getirmek için yanağımı ısıırıyorum.

Babamın dokunuşu hafif ve kollarımı ona dolamadığım için hızla geri çekiliyor. Hoş olmasına rağmen kolonyasının kokusuna zar zor dayanabiliyorum.

Sadece kaşınıyorum ve belki de dokunmaktan nefret etmemin ötesinde; onun acımasının ağırlığını hissediyorum. *O üzgün, o üzgün, o üzgün.*

Evden kaçmamak için elimden geleni yapıyorum.

Sentra'mı kenara çekerken çakılları savurmamak için elimden geleni yapıyorum, klima zorlanıyor ve zaten yavaş olan motoru yavaşlatıyor.

Babamın verandadan el sallamasını görmezden geliyorum.

Görmemiş gibi yapıyorum. Telefonu kulağıma dayamış, Eli'n bekliyorum. *Telefonu aç.*

Sikeyim. Seç. Yukarı.

Sağa dönüyorum, evimden uzağa.

Eli cevap verir. "Beni sen aradın." Sesi şok olmuş gibi geliyor. Sesi *Mutluyum.*

Gözlerimin arkasında basınç oluşuyor ama babam hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Ya da duygularımdan. Ya da herhangi bir şey. Zaten kelimeleri bilemezdim. "Gelebilir miyim?"

Bir duraksama oluyor ve onun kaşlarını çatarak kafasının karıştığını hayal ediyorum. "Ben şehir merkezindeyim." Yavaşça söylüyor.

Sormuyorum. Bir açıklama yapmıyor. Kafamda Luna Nelson'ı onun kucağında görüyorum. Kafamda, onu ondan koparıyorum ve kafatasına tekme atıyorum.

"Ama seninle her yerde buluşabilirim." Sesi neredeyse çaresiz gibi geliyor, sanki telefonu kapatmak üzere olduğumu biliyor ve ben kapatmadan önce teklifini hemen söylemek istiyor.

Daha da hızlı sürüyorum, sarı ışıktaki geçiyorum. Sanırım Eli gurur duyardı ama ona söylemiyorum. "Kütüphane." Burası ile şehir merkezi arasında. Uzun sürmez, zaten eve gitmek o tarafa gitmesi gerekiyor.

"Orada olacağım." Bir duraklama. Sonra, "İyi misin?"

Şimdiden nefes almak daha kolay. Güneş ufukta batarken gülümsüyorum, yol mor ve altın tonlarına bürünüyor. "Bu gece sana soracağım sorular var."

Hattın diğer ucunda ağır bir iç çekiş var. Sonra ses tonuna eğlence karışıyor. "Bir şartla." Konuşmuyorum, bana söylemesini bekliyorum. "Cuma günü benimle yüzmeye geliyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, bir elim direksiyonda, diğer elim telefonu kulağıma götürüyor. "Ama senin pratiğin var-"

"Öğretmenlerin iş günü, Rain. Okul takvimine bakmıyor musun?" Kendisine ait olmayan bir ses kullanıyor. Sahte bir öğretmen sesi. Nasally.

Kahkahalarımı durduramıyorum. Daha önce hiç kimseyle alay ettiğini duymamıştım ve bu histerik derecede komikti. Yolu zar zor görebiliyorum, gözlerim ve hiç böyle gülmemiştım. *Tanrım*. "Kapa çeneni. Tamam."

"Yakında görüşürüz." Sözlerindeki gülümsemeyi duyuyorum. "Görüşürüz-"

"Eden?" Gülümseme kayboldu.

"Öyle mi?" Kalbim küt atıyor.

"Eğer bana bir daha çenemi kapatmamı söylersen, ben de..."

Arabasına geri döndüm. Ona kendimle ilgili en kötü düşüncemi söylüyorum. Kendimi yırtıp açıyorum ve ona karanlığı sunuyorum. Ona izin veriyorum. "Neye gidiyorsun?" Nefesim sığılaştı, kelimelerim çatallaştı. Beni göremediğini bilmeme rağmen yüzüm sıcak.

"Seni tokatlayacağım."

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, ayağım gaz pedalından kayıyor. Telefonu kulağımdan çekip bacağıma bastırmak zorunda kalıyorum, nefes almama izin veriyorum, nabzım çok düzensiz, çantamdaki küçük toz mavi haplardan birine uzanmam gerektiğini biliyorum. O kütüphaneye girmeden önce kendime bir söz veriyorum.

Sakinleşmem lazım.

Sebastian sayesinde arabada taze antifriz, tüm klima menfezleri üzerimde olmasına rağmen cayır cayır yanarken telefonu tekrar kulağıma götürüyorum.

"Bu bir söz mü?" Sesim boğuk çıkıyor. Boğazımı temizleme isteğıme karşı koyuyorum. *Her yerimde. Elleri, hepsi. Lanet olsun. Üzerimde. Beni.* "Beni canlı canlı yemedin, biliyorsun. Şansın varken, partiden sonra." Cesaretim beni şaşırtıyor, ama bunun için minnettarım.

Bir alay duydum. Sonra, "Bir dahaki sefere sarhoş olma ve kokain çekme. Her şeyi görmeni istiyorum. Her şeyi istemeni istiyorum."

Her şeyi seninle istiyorum.

"Ve evet. Bu bir söz. Bunu bana çenemi kapatmamı söyleyen bir anahtar kelime olarak düşün. Tamam mı?" Öğretmen sesini kullanmıyor ama sorusunda çok daha talepkâr bir şey var.

Kendi rızamı düşünmeme gerek yok. "Evet."

Sesi kibirli ama bu benim yararına. Bu oyun için. "Aferin kızıma." Bayılmak istiyorum. "İyi soruların olduğundan emin ol. Sadece üç hakkın var." Ben itiraz edemeden telefonu kapattı.

"KENDİNİZ HAKKINDA AKLINIZA GELEN EN KÖTÜ DÜŞÜNCE NEDİR?"

Aramızdaki su şişesine uzanırken duraksıyor. Bir litrelik şişeyi masama gelirken yanında getirmişti ve mührü kırdığından beri paylaşıyoruz. "Sen bir hırsızısın," diyor şişeyi kapıp koltuğunda geriye yaslanıyor, başını eğiyor ve içerken gözlerini benden ayırmıyor.

Kalemimi defterime vuruyorum, sayfa boş. Antik Yunan ve Roma'ya Giriş dersi için yazmam gereken bir makale üzerinde çalışıyormuş gibi yapıyordum. İmparatorlukları arasındaki farklar. Şu anda üzerinde çalışmam mümkün değil, çünkü tek düşündüğüm Eli.

"Orijinal bir soruyla gel." Sözleri alaycı.

Mavi kalemime dokunmayı bırakıp kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayır. Üç soru sınırim dışında hiçbir kural yoktu, ki sende *beş* soru olduğu bu haksızlık gibi görünüyor."

Bir içki daha almadan önce yüzüne ukala bir gülümseme yayılıyor ve yutkunurken boynundaki siyah gerdanlığın nasıl hareket ettiğine bakmaktan kendimi alamıyorum.

Suyu dizine dayamadan önce şişenin plastiği parmaklarının altında esniyor, ayak bileği diğer uyluğunun üzerinde. Gri bir pantolon ve bol, siyah bir gömlek giymişti. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, o da bana söylemedi. En sevdiğim yırtık siyah taytım ve kalçamdan bağlı beyaz tişörtüm olmasına rağmen ne yaptığımı da sormadı, bu yüzden muhtemelen spor salonundan yeni çıktığımı varsaydı. Onu neden aradığımı merak etmiyor ve ben de bu sırrı sakladığım için mutluyum.

"Beş tane vardı," diye kabul ediyor, bir eli kaval kemiğinde.

"Cevaplarınız aydınlatıcıydı." Dudaklarını birbirine bastırıyor, sanki düşünüyormuş gibi kaşlarını çatıyor ekliyor: "Ve yaptığın gerçek de öyle partide üfle."

Hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor, parmaklarımı koyu renkli ahşap masanın altına gizlenmiş uyluğumda gezdiriyorum. Nasıl hissettiğimi, nasıl *uçtuğumu* düşündükçe onu geri istiyorum. Sistemimdeki kalp ilaçları bile bu arzuyu bastıramıyor. "Yaptığımda gözlerini benden alamadın." Sanki oraya geri döndüm. Yüzünün benden birkaç santim uzakta olduğunu hissediyorum, elinden burnuma kokain üflemedi izliyor. Çok acelecidi ve hepsinin kokainden kaynaklandığından emin değilim. Parmaklarım

boynuna sarılınca *iyi* hissettirdi. Kalçalarımın arasındaki dizi de öyle. *Ama sonra beni itti.*

"Hâlâ yapamıyorum."

Sözleri beni bunaltıyor, ama burada tanıştığımız gecenin aksine, kendimi bakışlarını tutmaya zorluyorum, çenemi kaldırıyorum, sanki onun cazibesini ürkmeden karşılayabilirmişim gibi.

Yine neredeyse söyleyecektim. *Kapa çeneni.* Neredeyse söyleyecektim ama onun sözünü düşününce bir anlığına daha fazla ağzımdan istedim.

Sanki beni kışkırttığını hissedebiliyorum, teması sürdürmek çok zor olsa da gözleri içine bakıyor.

Benim için söyle. Fısıltıları zihnimde yankılanıyor.

Anahtar kelimeyi yutuyorum, avuçlarım terlerken boğazımı temizliyorum. İki hap almalıydım. Beni ne kadar gerdiğini görmemesi için elimden geleni yapıyorum. "Soruma cevap ver."

"Geri almak için son şansın."

Bu sözlerde bir tehdit var. Söyleyeceği şey çok korkunç olduğu için mi, yoksa başka bir şey için mi emin değilim. Nedense ikincisi olduğunu düşünüyorum ama bu bende daha fazlasını öğrenme isteği uyandırıyor. Birazcık gizem, aşağıya inerken acı olacak olsa bile, hepsini ısırmaktan kendimi alamıyorum. "Soruma cevap ver," diye tekrarlıyorum, asla başka tarafa bakmadan.

O da bilmiyor. "Benim en kötü düşüncem de seninkine çok benziyor çünkü o da başka biriyle ilgili. Ama *senin* versiyonundan farklı olarak, kurban ben değilim."

İlaçlarıma rağmen bu karanlık kütüphanede otururken bile midem bulanıyor ve biraz nefesim kesiliyor. Derin nefes alıp rahatlamaya çalışırken eski kitapların kokusu yüzüme sertçe çarpıyor. Yanlış bir hareket yaparsam, başka bir soru soracağım ve onu boşa harcayacağım. Bu bir oyun olabilir ama kuralları var. Sanırım aramızda kurallar olmasaydı, raydan çıkabilirdik. Bir tren kazası, bizi ölümden başka hiçbir şey durduramaz.

Sakin ol, Eden. Kendini.

Sanırım hevesimi görebiliyor, ağzının kenarlarında küçük bir sırtış belirliyor.

"Katil benim ve bu boğmak kadar kolay bir şey değil." Masanın altında tuttuğum elimle tırnaklarımı avuç içime batırıyorum, bileziklerim bileğimde ağırlaşıyor. Devam etmesini beklerken her his daha da artmış gibi görünüyor, çünkü bana

tüm düşünce. Nabzım kulaklarımda yüksek sesle çınlarken, parmaklarım kalemimin etrafında kayganlaşırken koltuğumda kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum.

Bir yudum su daha içiyor, çünkü o bir pislik ve bunu yaptığı süre boyunca bakışlarımı tutuyor, her şeyi ortaya çıkarıyor, beni bekletiyor. "Hiç birinin boğulmasını izledin mi?" Soruyu dikkatle soruyor, sanki daha önce düşünmüş gibi. Ağzından çıkacak kelimeler üzerinde çalışmış gibi. Bu bana tuhaf geliyor, çünkü Eli her şeyde iyi görünüyor, mükemmelliği somutlaştırırken pratik yapmanın ne faydası var? Cazibesi sınır tanımıyor gibi görünüyor.

Ama belki de anahtar budur. Manipölasyon hazırlıkla birlikte gelir.

Ayrıca, ölüm şekli beni şok etmedi. Belki de farklı bir insan olsaydı, kanlı bir şiddet dolu olurdu. Duvarlara sıçrayan, koridora damlayan kanlar, polis için bir iz, başlangıçta bir tutku gibi görünen ama nihayetinde önsezi ve sorgulamanın yerini daha basit bir gerçeğe bıraktığı bir suç. Fail bir psikopattı. Her parlak kırmızı detayı planlamışlar.

Kan bulandırmıyordu ve öldürmek kolay geliyordu.

Ama Eli... belki de bu tür bir kaos için fazla saftır. Soğuk ve kontrollü, hata yapmaz.

Küçük bir kahkaha attığında ona cevap vermediğimi fark ediyorum. "Bu senin için çok mu fazla?" Sesi şehvet dolu ve ben nefesimi veriyorum, Eli'nin karakteri dışında kanlı bir suç çılgınlığına kapılmak yerine bu ana odaklanmaya çalışıyorum.

Bana neredeyse birini boğduğunu söylediğini hatırlıyorum, ama alakasız görünüyor. Açılmamı sağlamak için söylenmiş küstahça bir şey. Bunu düşünmüyorum.

"Hayır, hiç kimsenin boğulmasını izlemedim." Yutkunuyorum, kalemimi tutuşumu kasıtlı olarak gevşetiyorum. Neredeyse soracaktım. *Sen izledin mi?* Ama son anda dilimi ısıırıyorum, çünkü zaten *neredeyse* dedi. Her ne olursa olsun, bu benim ikinci sorum değil ve benden çılmayacak.

Az önce kendimi ne yapmaktan alıkoyduğumu biliyormuş gibi dişleri parlıyor. "Kendimle ilgili en kötü düşüncem sevdiğim birini küvette boğmak." Boğazını temizliyor, bakışlarını başka yöne çeviriyor ve onu ilk kez kendinden emin değilken görüyorum.

Tanık olmamam gereken bir şeymiş gibi geliyor. Sanki onu bu gariplikten kurtarmak istiyormuşum gibi. Belki de bu onun cazibesinin bir parçasıdır.

"Bana kolaymış gibi geldi."

Hâlâ başımın üzerinden, arkamdaki kitap raflarına bakıyor. "Çünkü boğulan birini görmedin. Ayrıca, bir mücadele olurdu. Kurbanımın karşı koymasıyla suda kan olur. Belki derime bir jilet degecek ve belki ben de bu iyiliğe karşılık verecek kadar üzüleceğim, sadece boğazının üzerinden ve belki de marketten aldığınız tek kullanımlık bir şey yerine düz bir bıçak olacak. Su kırmızıya dönerdi ve sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre sonra çırpınmayı bırakırlardı."

Nefes nefese kalıyorum ve bana bakmadığı için mutluyum. Gözlerimdeki gerçeği, bu şeyin beni ne kadar tahrik ettiğini görürdüm. *Sonuçta kan var.* Eli büyüleyici, belki de ne yapacağı belli olmadığı için.

Bir takip sorusu ortaya çıkmak için patlıyor ve kendimi durdurduğum son zamanların aksine, şimdi rahatsız etmiyorum. "Cinsel bir şey mi?" Yanaklarım sıcak, ama devam ediyorum. "Herhangi bir parçası? Sen... sen onlara tecavüz ediyor musun ya da-"

"Onlara tecavüz etmiyorum." Bakışlarını tekrar bana çevirirken sorduğum için kızgın görünüyor. "O kısmı onlar istedi." İfadesini kaplayan ukalalık değil. Başka bir şey, sanki doğru olmasına *ihtiyacı varmış* gibi.

Uzun bir süre bakışıyoruz.

Bana mı öyle geliyor? Sormayacağım bir soru.

Başka kim ki? Hayali bir cevap. Dileğimin gerçekleşmesi.

"Bu iki soru demek." Su şişesini dizine vurarak sessiz bir ritim tutturuyor.

Gözlerimi deviriyorum, fantezi kafamda yıkanıp giderken biraz rahatlıyorum. "Sayabilirim." Bana boş bir ifade verdiğinde cesaretimi kaybetmeden önce, devam ediyorum. Latineden öğrendiğim *Excelsior* kelimesi kafamda çınlıyor ve bana sorma hafifliğini veriyor. "Annen neden seninle yaşamıyor?"

Yüzündeki ifade acıtıyor. Bu bir hayal kırıklığı. Başını eğip bana bakıyor. Annesinin ölüp ölmediğini merak ediyorum. "Sana bunu geri alman için bir şans vereceğim ve inan bana bunu istiyorsun."

Sana güvenmiyorum.

"Hayır." "Sözünü geri

al."

Kalemimi bırakıyorum ve kollarımı

kavuşturuyorum. "Cevap ver." "Neden vaktini

bununla harcıyorsun?"

İçimde sıcak bir utanç hissediyorum, sanki onun kafasındaki *ben* fikrine uygun yaşamamışım gibi. Bu da bende soruyu geri alma, geri çekilme ve daha zekice başka bir şey bulma isteği uyandırıyor. Hatta

Kollarımı bir tür savunma mekanizması gibi göğsümde kavuşturup koltuğuma gömülmek istiyorum. Ya da kalkıp gitmek.

Ama bu şekilde davranmasının bir nedeni , değil mi? İlk defa bana kızıyor.

"Anlat bana." Ses tonuma soğukkanlılık katıyorum. *İkimiz de oynayabiliriz.*

İyi şanslar. O hayali kelimeler kafamın içinde yankılanırken bile beni geri adım attırmayacak.

Uzun süre gözünü kırpmıyor ama bana baktıkça, beni küçültmeye çalıştıkça daha da sinirleniyorum, bunun son cevabını istediğim soru olduğunu bildiğim için daha da cesaretleniyorum.

Cevap ver Eli ve bana doğruyu söyle. Dişlerimi sıkıp bekliyorum, kafamda tekrar tekrar düşünüyorum, yalan söyleyebileceğini biliyorum ve bunu anlayabileceğimi umuyorum. Ama bence bu konuda çok iyi. Sanırım yalan söylemek onun için nefes almak gibi bir şey ve bana karşı kaç kez gerçeği sakladığından ya da bir kenara attığından emin değilim.

Bir saniye daha geçiyor. Bir saniye daha.

Sonra uzaklara bakıyor, daha dik oturuyor, dizini açıyor ve su şişesini bırakırken iki ayağını da yere koyuyor.

"O öldü." Sonra ayağa kalkıyor, bana sırtını dönüyor. Sanki yürüyüp gidecekmiş, bir koridorda kaybolacakmış gibi görünüyor.

En son birlikte tuvalette olduğumuzdan farklı olarak sandalyeme dikkat ediyorum ve ben de ayağa kalkıyorum. "Eli."

Omuzlarındaki gerginliği görüyorum ama bana bakmıyor ve konuşmuyor.

İçimi bir sıkıntı kaplıyor ve Sebastian'ı düşünüyorum. Arkadaşlarımız başka bir işe girmesi için onu sıkıştırıyor ama o başvurmuyor bile. Ne isterse onu yapıyor ve onlar da bunu yanına bırakıyor.

Vücudundaki morluklardan Eli'nin babasının ona vurmuş olabileceğini düşündüm.

Ama görünen o ki Eli da kardeşim kadar şımarık ve Reece Sebastian'a asla el kaldırmaz.

Onunla ilgili düşüncelerimi bir kenara itiyorum. "Nasıl öldü?" Eli'a soruyorum, sesim değişmiyor.

"Üç soru, Eden. Sayabildiğini söylemiştin."

Yüzüm sıcak, göğsüme doğru yayılıyor, ensemden ter boncukları oluşuyor, saçlarım bir kez aşağı iniyor, ağır ve kalın, ilk kez değil, hepsini tıraş etmeyi düşünüyorum. "Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi konuşuyorsun."

Omzunun üzerinden bana bakarken sırtındaki kaslar kıpırdıyor. "Ne?"

"Şımarık bir velet gibi konuşuyorsun. Surat asma. Annen öldüğü için üzgünüm, ama sadece bilmek istiyorum-"

Bana attığı bakış, kelimelerin ağzımda dağılmasına neden oluyor ve yeni bir düşünce beynimde hızla, sinirsel enerjinin gelişigüzel bir süveteriyle kendini örüyor.

Neredeyse bu fikri hemen reddedecektim, ama kök saldı ve gitmiyor.

Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırdım. "Sen... onu öldürdün mü?"

Tepki vermiyor. İfadesi ürkütücü bir şekilde boş.

Kalbim, onu yavaşlatmak için verilen ilaçların üstesinden geliyor ve göğsümdeki gergin çırpınışları hissediyorum. Parmak uçlarım kendimi sabitlemek için masaya sürtünüyor.

"Gergin misin?" Kütüphaneye göz atıyor, sessiz ve karanlık, tek kütüphaneci muhtemelen alt katta, eski metinlerin tutulduğu yerde. Çılgılık atsam beni duyacağından eminim ama Eli bunu yapmak için nefes almama izin verir mi?

Fantezilerimizi

düşünüyorum. Bir katil.

Bir kurban.

Bana doğru dönerken dudaklarında bir gülümseme belirliyor. "O kötü şeylerin söylenmeden kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorsun, ha?"

Boğazıma bir ilmik gibi dolanan korkuyu yutuyorum. "Ona ne oldu? Annene, ne oldu?"

"Hepsinin bir fantezi olduğunu mu düşünüyorsun?" Rahatsızlığımdan hoşlanıyor.

Korkuma rağmen umursamazca gülüyorum. "Sen yapmadın." Bunu kesin olarak bilmiyorum ama sanırım benimle oynuyor.

Masanın etrafında adım atıyor, beni endişelendirmek için tasarlanmış yavaş, kasıtlı hareketlerle, ayak ayak üstüne atana kadar ve ellerim yanlarımda çünkü ben de ona doğru döndüm. Ben başımı yukarı eğmek zorundayım, o da başını aşağı indirmek zorunda ve fiziksel olarak birleşmiyoruz ama kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor ve sanki bana dokunuyormuş gibi hissediyorum. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"Sen ." Tek yapması gereken kabul etmek.

Gözleri bir süre benimkileri aradı. Sonra "Sanırım burada her ne yapıyorsak kontrolden çıkmaya başladı" dedi.

Sanki başımdan aşağı buzlu su dökmüş gibi. İçimden bir ürperti geçiyor, soğuk, sonra tekrar sıcak. *Ne oldu?*

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, sesi küçümseyici. "Birbirimizi tanımıyoruz bile Eden ve sen beni cinayetle suçluyorsun." Göz hizamıza gelecek şekilde eğiliyor, gözleri kararmış, zümrüt rengi yok. "Belki de bir adım geri atmalıyız, ha? Bu muhtemelen ikimiz için de iyi değil."

"Birini boğmayı hayal ediyorsun, sonra bana annenin öldüğünü söylüyorsun ve bu konuda sinirleniyorsun, çekip gitmek üzeresin," elimi kitap raflarının olduğu genel yöne doğru saplıyorum, kolum öfke ve reddedilmekten titriyor, "ve şimdi çok ileri gittiğimizi düşünüyorsun, oysa burada gerçekten olan şey senin iletişimde iyi olmaman ve-"

"İki haftadan biraz fazla."

Elimi bırakıyorum, dizlerim titriyor ve masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. Geri adım atmıyor, elleri ceplerinde benim hizamda duruyor.

"Birbirimizi iki haftadır tanıyoruz."

Bunu biliyorum. . Biyolojik düzeyde hormonlarımın kontrolden çıktığını ve Eli'nin gerçekten çok yakışıklı olduğunu, zeki olduğunu, doğru şeyler söylediğini, zengin olduğunu ve benim asla parçası olamayacağım bir geleceği olduğunu anlıyorum. Hızlı bir araba kullanıyor ve bunu iyi yapıyor ve bana duymak istediğim her şeyi söylüyor. *Biliyorum* çok hızlı düşünüyorum ve bu asla son bulmayacak, ama ihtiyacım yok.

Mezuniyete kadar ihtiyacım var.

Tek amacım bu yıl hayatta kalmaktı. Yeterince iyi notlar alıp iyi bir okula gitmek, sınırlandırılmış hayatımdan yeterince uzaklaşmak, böylece olmadığım bir şeymiş gibi davranıp belki iyi bir yüksek lisans okuluna gidip profesör olmak ve bir kitap yazmak ve belki de bunların hepsi çok vasat olacaktı ama bir karavanda yaşamayacak ve bütün gün temizlik malzemeleri taşıyıp akşam eve döndüğümde Reece gibi çirkin ve huysuz bir adamla karşılaşmayacaktım.

Eli'nin o geleceğin hiçbirinde olacağına inanmıyorum. Üniversite yok, yüksek lisans yok, profesörlük yok. O benim gerçekliklerimin hiçbirine ait değil, ama o burada. Şu anda. Ve bana *bir şeyler* hissettiriyor.

Korkutucu, canlı ve mantıksız bir şey, ama hareketleri yapmaktan daha fazlası.

Şimdi bana bunların hepsinin geçici bir rüya olduğunu söylüyor.

"Biraz , tamam mı?" Sanki beni yatıştırmaya çalışıyormuş gibi konuşuyor. Koyu renk kaşlarını çatıyor ve bunun onu ne konuştuğunu gibi *bilge* göstermesinden nefret ediyorum. Öyle kokmasından da nefret ediyorum.

ve bu kadar yaklaşmışken aklıma iyi bir cevap gelmiyor. "Havadan sudan konuşmayı atladık ve doğrudan cinayet masasına daldık ve derinlere bu kadar hızlı daldığınızda boğulma ihtimaliniz var."

Gözlerimi kısıyorum. "Eğer yüzmeyi , hayır."

Bu onun neden oldu ve benim bir şey söylememi beklemediğini söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse ben de beklemiyordum. Doğruldu ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirip tavana bakarken nefesimi tuttum.

"Gitmem

gerek." "Yalan

söylüyorsun."

İç geçiriyor ve ilk kez gözlerini üzerimde tutarken gözlerinin altındaki halkalara bakıyorum. Koyu mavi, çürük gibi. Muhtemelen şu anda göğsüne sıçrayan renk gibi. Telefonumdaki fotoğrafını düşünüyorum ve bu gece çektiğim için minnettar olacağımı hissediyorum. ". Babama akşam yemeğinde evde olacağıma söz verdim."

Beni davet etmesini dileyerek ve davet etmeyeceğini bilerek ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Tamam." Kalması için ona yalvarmayacağım.

Eşyalarını toplamak için arkasını dönmeden önce bana acıma dolu bir gülümseme veriyor. Esas olarak, paylaştığımız su şişesini ve yüzüstü masaya bıraktığı, bir kez bile kapanmamış telefonunu. "Yarın sınıfta görüşürüz." Sanki bir cevap bekliyormuş gibi bakıyor, beklerken telefonu elinde.

Çekip gitmesinden nefret ediyorum. Bu beni nereye götürür bilmiyorum. Bunların hepsi kafamın içinde miydi? Nic'teki gibi mi? Hepsi abartılı mıydı? Ben saf mıyım? O mu saf?

Artık aramızda hayali bir konuşma yok. Beden dili, hâlâ yanıtları beklediği için duyduğu hafif sabırsızlık dışında hiçbir şey ele vermiyor.

Ona bir tane vermemeye karar verdim. Alacağı tek dis- missalde kaşlarını çatarak, iki hafta önce aynı kütüphanede yaptığı hareketler gibi, elimden geldiğince zarif bir şekilde koltuğuma çöküyorum.

Kalemimi elime alıp onu görmezden geliyormuş gibi yaparken gözlerinin uzun süre üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ama sonunda çıkıp gitmeden önce hiçbir şey söylemiyor, annesiyle ilgili sorumu çoktan unutmuş.

Eli

Kütüphaneden ON DAKİKA sonra, otoyolda keyifle sürerken polisi görüyorum ve beni yakaladığını biliyorum ama peşimden gelmeye zahmet etmiyor. İkimiz de asla yetişemeyeceğini biliyoruz. Yine de dikiz aynasından uzun saniyeler boyunca izliyorum, gözlerim yoldan ayrılıyor ve bu umurunda bile değil. Kime çarptığım. Eğer direksiyonu kırarsam.

Umurumda değil.

Polis arabası gözden kaybolduğunda, hız göstergesine bakarak hızlanıyorum.

Bunun için ehliyetimi kaybedebilirim. Lanet arabamı kaybedebilirim.

Babam beni bundan kurtarırdı, çünkü babam oğlunun ne kadar büyük bir pislik olduğunu kimsenin bilmesini istemez, değil mi?

"Randevunuzu kaçırdınız." Telefonuma bağlı hoparlörlerimden gelen sesi endişe doluydu.

Keşke kızgın olsaydı. Bu onunla başa çıkmayı kolaylaştırırdı. Tartışabilirdik, telefonu kapatırdım, mantıklı olurdu. Ama acıma duygusu uçup gidiyor ve arabanın klimasını açıyorum, bu lanet konuşma boyunca nefes almaya çalışıyorum, şimdi onun aramasına cevap verebilmek için camlarımı açmak zorunda kaldım.

Güneşin ön camımda kayboluşunu, otoyolu koyu mavinin tonlarına bürüyüşünü izliyorum.

"Biliyorum." Eden aradığında psikiyatristimin kapısının önündeydim. Ona bir saatimi alacağını söyleyebilirdim. Cevap vermeyebilirdim. Her şeyi yapabilirdim ama doktoru görmekle Eden'la baş başa zaman geçirmek arasında seçim yapmak kolaydı.

Babam iç geçiriyor ve ona neden kaçırdığımı söylememi beklediğini biliyorum ama sanırım söylemeyeceğimi de biliyor. Sonunda, ilk sözü o söylüyor. "Ne zaman gelmesen, bir sorun var demektir."

Direksiyonu daha sıkı tutuyorum.

"Montford Dr. Langley'e ayak uyduruyor, o da *bana*.

."

"On sekiz yaşındayım. Dosyayı bana aktarın. Onlara numaramı ver."

"Dünya, çocukları on sekiz yaşına geldiğinde ebeveynlere bir mola vermiyor Eli. Bu hiçbir şey için otomatik bir son değil, özellikle de bu konuda."

Bu. Montford. Idaho'da bir eyalette yerleşik olsalar bile, psikiyatristimle iletişim kurma izinleri olduğu için takiplerinde ısrarcı olacaklar ve Montford bu ülkede türünün tek örneği. Bu işi ciddiye alıyorlar. Önemsedikleri için değil, her bilim insanı hipotezlerinin sonuçlarla desteklenmesini sevdiği için.

Ben bir deneğim.

"Şimdiden iki kez e-posta gönderdiler ve üç kez aradılar." Babamın sesinde bir gerginlik var.

Bağır bana. Sadece kır. Bitir şu işi. İyi bir ebeveyn olmaya çalışmayı bırak, bana gerçekten ne düşündüğünü söyle, baba. Gerçekten nasıl hissettiğini.

Bunların hiçbirini söylemiyorum.

Bir kez bile yavaşlamadan bir arabayı geçiyorum, arkama bakıyorum ve sağ şeride geçiyorum, sonra geri dönüyorum. Hâlâ hız yapıyorum. Belki öncekinden daha fazla. Bilmiyorum. Bakmıyorum. Umurumda da değil. "Lanet olsun baba, hastalar bazen hastalanır, biliyorsun değil mi? Eminim dünyada terapi randevusunu kaçıran tek kişi ben değilimdir-"

"Akşam yemeğine evde ol. Yedide." Boğazını temizliyor ve ben de konsolun üzerindeki saate bakıyorum. On beş dakikam var. "Montford ve Dr. Langley ile ben ilgilenirim. Sen eve git."

Gaza daha sert basıyorum.

Babamın motorun sesini duyup duymadığını merak ediyorum çünkü "Eli. Lütfen dikkatli ol."

Hız göstergesinin ibresini biraz daha yukarı kaldırıyorum, bunu yaparken gülümsüyorum, direksiyon elimin altında titriyor. "Tamamdır, baba." Telefonu kapattığında Eden'ı aramayı düşünüyorum. Ona üzgün olduğumu, aşırı tepki vermemem gerektiğini, çuvalladığında söylemen gereken tüm o şeyleri söylemeyi. Bu kadar sert ve bu kadar hızlı hata yapmamalıydım. İlgisizmiş gibi davranmalıydım ama *annemi* sormasını beklemiyordum. Belki de lanet olası nöbet hakkında sorar diye ama

Dom'un kokainini burnuna üflediğinden beri Artık bu küçük sırrın sikiinde değil.

Yine de, öfke bir yana, teslim olmayı düşünüyorum çünkü onunla konuşmak istiyorum. Hemen şimdi. *Hemen şimdi.*

Boğazım sıkışıyor ve gerdanlığıma uzanıyorum, tenimden koparıyorum ama çıkarmıyorum. Nefes almaya çalışıyorum, kolyeyi bırakıyorum, camlarımı açıyorum, havanın saçlarımın arasından geçip yüzümü kesmesine izin veriyorum.

Dört arabayı daha geçiyorum, hepsi de sağ tarafta, yavaşlamadan eğilip bükülüyorlar.

Çıkışım yaklaşıyor ve Eden'a gitmem uzun sürmez. Yemeği kaçıtırım, babam kızar, ama zaten kızgın, değil mi? Ve Dr. Langley'i görmediğim için Eric Addison terapistim rolünü oynayacak ve neden kaçtığımı öğrenmek için her şeyi kurcalayacak. Bana güvenmiyor. Winslet konusunda da bana inanmıyor.

Bir gün patlayacağım ve ona gerçeği söyleyeceğim.

Eden, Eden, Eden.

Ne soracağımı nasıl bildi? Planlamadığım tek şeyi nasıl seçti? Çoğu insan bunu kendi haline bırakır. Merak etmekten korkarlar. Belki de bilmek istemezler, çünkü o zaman uygun bir yanıt vermeleri gerekir ve yanıtı planlayamazlar. Ya da belki kafalarında bir fantezi vardır. Ben annesi olmayan bir çocuğum ve bakıma ihtiyacım var, *çok kırıldım* ve *ona nasıl yardım edebilirim?* "*Senin için burada olacağım Eli. Seni bırakmayacağım.*"

Bu sözleri daha önce de kızlardan duymuştum. Eden'in bunları söyleyeceğini hiç sanmıyorum.

Midem çalkalanıyor ve kendimi hasta hissediyorum, çok sıcak, rüzgar gözlerimi, yanaklarımı ısırsa bile.

Neredeyse yapmıyorum. Neredeyse son anda şerit değiştirip çıkış yapmak için dikiz aynama bakmayacaktım. Ama gözlerimi aynaya kaldırdığımda, sağ şeritten hızla geçen farları görüyorum ve eğer kenara çekilseydim, doğru yerde inmek için son anda otoyolun karşısına fırlasaydım, duramayacaklardı.

Bana vururlardı.

Güzel olabilir.

ANNEMİN PARMAKLARI BAVULUNUN SAPINA DOLANMIŞ. ANNEM boynundaki ince eşarbı çekiştiriyor, gözleri babamda.

Trabzanın çıkıntısını kavriyorum, bir ayağım basamakta, diğer ayağım antrenin sert ahşapları üzerinde hazır.

"Anne." Sesim yalvarmaktan pürüzlü çıkıyor.

Annem babama bakıp duruyor ve gülümsüyor. Bu gerçek değil, çünkü annem hiçbir zaman gerçekten gülümsemedi, ama gözleri sulu ve çenesi titriyor.

"Anne." Hala bana bakmıyor.

Babama dönüyorum. "Durdurun onu," diyorum ona, sesim yükseliyor ve bundan nefret ediyorum. Sesimin korkmuş gibi çıkmasından nefret ediyorum. Ama beni onunla bırakamaz. Bırakamaz. O beni anlamıyor. Beni zaten bir kez gönderdi. Yine gönderecek.

Benim için savaş anne.

Beni bırakma.

Ben de senin

gibiyim. Biz

aynıyız. Biz aynıyız.

"Baba, ona izin verme-"

"Dur, Eli." Babam ağlıyor. Sessiz; gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, annemden başını çevirmiyor. bakıyorlar, aralarında birkaç metre mesafe var, annem ön kapıdan birkaç santim uzakta.

Ama uzun, yün bir palto giyiyor ve ayağında daha önce hiç görmediğim uzun kahverengi botlar var, yani muhtemelen gidiyor.

Dışarı çıkıyor.

Babam olmadan. Bensiz.

"Anne, yapamazsın-"

"Eli." Babamın sesi öfkeli ve gözlerini kapatıyor, elleri önünde kenetlenmiş. Üzerinde bir gömlek ve pantolon var. İş kıyafetleri. Sol tarafındaki ofisinin kapısı açıldı ve tartıştıklarını duydum. Onu buraya kadar kovaladığını duydum.

onu.

Merdivenlerin başında dinledim.

Yalvardım.

DIREKSİYONU ÇEKİYORUM, SOL TARAFTAKİ LASTİKLER ÇİMENLERİN ÜZERİNDE KAYIYOR. Zar zor çıkışa varıyorum, otoyolun hemen çıkışındaki kırmızı ışıktaki güçlkle kayarak durabiliyorum.

Nefes alıyorum, nefes almaya çalışıyorum, sıcak yaz havası etrafımda ağırlaşıyor, boşta duruyorum, sopa figürlü bir ailenin bulunduğu bir minibüsün arkasında bekliyorum. Dört çocuk. Bir anne. Bir baba. Lanet olası bir köpek.

Kalbim küt küt atıyor.

Nereden biliyorsun, Eden?

Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun, ha? Beni düzeltemezsin.

Yapamazsın.

Sen. Yapamazsın.

Nereden biliyordu? Beni bu kadar iyi mi görüyor?

Direksiyonumdan rehberimi açıyorum, gezinirken orta konsolun ekranını izliyorum.

İsminde duruyorum.

Dudağımı ısırıyorum, o dört harfe bakıyorum.

Eden.

Geri almadan önce numarasını çeviriyorum ve bir kereden fazla çalmasına izin vermeyeceğime dair kendime söz . Işığa bakıyorum. Hâlâ kırmızı. Çubuk figürlü minibüsün arkasında biri biriyle kavga ediyor, eller havada tokatlaşıyor, belki de bir araba koltuğu yüzünden, bilmiyorum.

"Ne?" Sesi arabamın kabinini dolduruyor, kızgın ama alçak. Sanki bir sırmışım gibi.

Umurumda değil. Öyle olabilirim. Onun için her şey olabilirim.

Tüm camlarımı kapatıyorum, sözlerinin uçup gitmesine izin vermek istemiyorum. "Adının Yunanca'da ne anlama geldiğini biliyor musun?" Parmaklarımı direksiyonda esneterek soruyorum, annemin beni terk ettiğinde nereye gittiğini düşünürken avuçlarım vitesin üzerinde terliyor.

Bir duraklama oldu. Sonra, "Hayır." Öldü bile, kızgın. Ama hala burada. *Tam burada.*

"Masumiyet hali." Gözlerini düşünerek dudaklarımı yalıyorum. Koyu renk saçlarını. İnce parmaklarını. Dudaklarının kıvrımını. Nasıl koktuğunu. *İki hafta* demiştim.

Çok boktan biriyim.

Havadan sudan konuşmayı atladık çünkü iki ruh ne zaman çarpışacaklarını bilirler. Tanıştırılmaya ihtiyaçları yoktur. Bir merhaba olmadan birbirlerini mahvederler.

"Ben masum değilim."

Söylediği kelimeleri taklit edebilirdim. Ses tonu da şüpheli ve kibirliydi. "Bana göre öylesin."

"Ne istiyorsun, Eli-"

"Özür dilerim." Tartışmasını kestim. Annemin bana sırtını döndüğünü düşünüyorum. Babama. O lanet kapıdan çıkıp gittiğini düşünüyorum.

Babam beni tutmak zorunda .

Bana daha önce hiç vurmamıştı. Fiziksel olarak kavga etmiştik ama o geceye kadar bana hiç vurmamıştı, ta ki annem topuklarını kaldırıma vurarak merdivenlerin dibindeki taksiye doğru yürüdükten sonra.

Bir kez bile arkasına bakmadı.

Onu taksinin camlarından görebiliyordum.

Emniyet kemerini taktı ve başını benden yana çevirdi.

Arkasına bakmadı. Sadece gitti. Sanki benden ve neden olduğum tüm sorunlardan uzak olduğu için rahatlamış .

"Ben... Ben özür dilerim." Tek söyleyebildiğim bu. *Çok üzgünüm.* Kafamın içinde hala annemi görüyorum.

Bir duraklama oldu. Sonra, "Tamam." Sesi yumuşak ama yine de kızgınlıkla kaplı. Benimle olduğundan tam olarak emin değilim. Sanırım yanında birini duyuyorum. Bir erkek sesi. Dişlerimi sıkıyorum, annem aklıma geliyor, ama ben bir şey sormadan, "Gitmem gerek. Sabah görüşürüz."

Ve benim vedamı beklemeden görüşmeyi sonlandırdı.

Avucumu direksiyona o kadar sert vuruyorum ki tüm gösterge paneli zıplıyor gibi oluyor.

Annemin arabayla uzaklaştığını düşünüyorum.

Ondan sonra onu hiç görmedim. Hâlâ da görmedim.

Elime tekrar vurdum, tekrar, tekrar ve daha sonra, yatağımdayken, göğsüm babamın darbeleriyle ağrırken, eklemlerim benimkilerden kanlıyken, tavana bakıp lanet olası kütüphanede Eden'dan uzaklaşmayı düşündüm.

Annemin asla arkasına bakmadığını düşünüyorum.

Tıpkı benim gibiydi.

Ben de onun gibiyim.

Masumiyet hali.

Sana bunu yapamam Eden. Onun yaptığını yapamam.

Telefonum yastığımın altında çalışıyor ve dilimi şişmiş alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Babam genelde yüzüme vurmaz ama bu sefer onu suçlayamam. Neredeyse elmacık kemiğini kırıyordum, sırtüstü yatıyordu ve sanırım çok korkmuştu. Korkusu iyi hissettirdi.

Telefonumu aldım ve başımın üstünde tuttum.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, sonra içime ağır bir his yerleşiyor. Bu suçluluk değil. Annem hakkında, Eden hakkında, ona yapabileceklerim hakkında ne düşünürsem düşüneyim, uzak durmayacağım. Ben bencilim ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek.

Hayır, bu özlem duygusu. Burada olmayan bir yerde olmayı istemenin acısı.

Başparmağımı ekrana sürterek kelimeleri tekrar tekrar okuyorum.

Eden: Ben yatmaya gidiyorum. Annen hakkında konuşmak zorunda değiliz. Ama beni bir daha böyle yarı yolda bırakma. Ve sakın çekip gitme.

Ya da, tamam mı?

Bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha, cevap verirken gülümsüyorum. **Ben: , bebeğim.**

Cevap vermesi bir dakika sürüyor ve ben ekran kararana kadar telefonuma bakıyorum, uyuyakalmış olabileceğine keskin bir hayal kırıklığı hissediyorum.

Ama sonra cevap veriyor.

Sana orada çeneni kapatmanı söylemeliydim.

Hay sikeyim. Yorganımı itiyorum, vantilatörüm tepemde dönüyor ve burnumu onun uyuduğu yastığa dayayıp derin derin içime çekiyorum. Onun gibi kokuyor. Saçları gibi. Menekşe ve lanet olası şeftali. Elim sikime geliyor ve tekrar telefonuma bakıyorum, bir elimle yazıyorum.

Ben: Nedenmiş o?

Tereddüt ediyor, noktalar , kayboluyor, tekrar beliriyor.
, bebeğim. Masum olmadığını .

Tüm o yersiz öfkeni dışarı atabilirdin.

Dudağımı ısıriyorum, ereksiyonumu boxer'ımın üzerinde sıkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve Eden'in vücudunu, onun koca kıcını düşünüyorum. Onu incitmeme izin vermesini, bana *yalvarmasını*.

Göğsüm ağırlaşıyor ve gözlerimi açtığımda yazarken parmaklarım titriyor.

Yapmamı istediğin şey bu muydu?

Bu sefer cevabı daha hızlı. **Evet.**

Sadece bir kelime ve onun için her yerim ağrıyor. **Ya gerçekten yaptıysam? Ya seni gerçekten tokatladıysam?**

Boxerımı aşağı itiyorum, kendimi okşuyorum, başparmağımı ucundaki prekum boncuklarının üzerinde gezdiriyorum, Eden'in tükürüğü olmasını diliyorum. O güzel ağzını her yerimde istiyorum.

O: Muhtemelen hoşuma .

Lanet olsun. **Benim için dizlerinin üzerine çöküp tekrar yapmama izin verir misin?**

O: Ne kadar istersen.

Nabzım kafamın içinde yüksek sesle atıyor, onun kütüphanede benim için diz çöktüğü düşünceleri beynime bulaşıyor.

Ben: Acırdı. O: Ben isterdim.

Siktir. *Sikeyim.* **Ben: Seni istiyorum. Gel buraya.** Daha fazla bir şey ifade etmemiştim.

Keşke yapabilsem. Söylediğin her şeyi yapmak istiyorum Eli. Şımarık bir velet gibi davrandığında bile.

Zorlukla nefes alıyorum, kendimi daha hızlı pompalıyorum, şişmiş dudağımı ısıyorum, ağızımdaki demirin tadını yeniden alıyorum ve Eden'in küvette yanımda olduğunu düşünüyorum.

Lanet bir havuzda.

Tırnakları tenimi kazıyor. Onu suyun içinde becerirken ikimizin de fantezileri hayata geçiyor, ellerim yüzüne yayılıyor, burnunu tıkıyor ve havuzun yüzeyinin altında gözlerini kocaman açmış bana bakıyor.

Öyle mi? Her zaman bana itaat etmek mi istiyorsun? Her zaman beni mutlu etmek mi istiyorsun, bebeğim? Sürtük olman hoşuma gidiyor.

Vantilatörden gelen serin hava vücudumun üzerinden geçiyor ve Eden'in uyurken vücut ısısının ne kadar yüksek olduğunu düşünüyorum. Kendimi içine gömdüğümde soğuk suyun altına itilmek ona iyi gelirdi ve inleyemezdi bile, yoksa boğulabilirdi ve önce benim boşalmamı isteyeceğini biliyorum.

Evet. Senin için her şeyi yaparım. istediğin her şeyi.

Sanki şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyormuş gibi, kaltak olmakla ilgili yorumumu görmezden geliyor.

Ve bunun sadece bir fantezi olduğunu biliyorum. Bunu kastetmediğini biliyorum. Ama yine de şehvet, güç ve *ihtiyaç* damarlarımda dolaşıyor ve tek istediğim elimin altında onun yüzü, kullanmam için onun vücudu.

Kendine dokun. Hemen şimdi.

Cevap vermesi bir dakika sürüyor ve kafamda parmaklarının belinden aşağıya indiğini, yatağının yorganının altında iç çamaşırının içine girdiğini görüyorum, ailesi çok uzakta değil çünkü evi küçük ve o çok ıslanıyor ve ona sahip olduğumu düşünüyor ve o-

Öyleyim. Senin için, hak etmesen bile. Ben: Hayır, hak etmiyorum ama umurumda da değil. Sadece beni düşün. O:

Başka kimseyi görmüyorum.

Siktir, siktir, *siktir*. Çok yakınım ve parmaklarını dar amına soktuğunu hayal ediyorum, kırmızı dudaklarında bir nefes, lanet olası ağızından çıkan ismim... Neredeyse oradayım. *Neredeyse geldim*. İçimde bir sıcaklık var ve sadece bir şeye daha ihtiyacım var.

Sadece bir lanet şey daha.

Benimsin, değil mi?

Sadece senin Eli.

Yalan olduğunu biliyorum. Öpüşmedik bile. Bunun oyunumuzun bir parçası olduğunu biliyorum ama umurumda değil. Çok yaklaştım. **Seni altına almama izin verir miydin? Seninle istediğim her şeyi yapmama izin verir miydin? Ya seni yaralasaydım? Ya seni gerçekten incitirsem Eden? Ya sana vurursam?**

Geldiğini hissediyorum, aletim şişiyor, elimde sertleşiyor. Şiddeti hayal ediyorum, teni benden kalan izlerle kaplı. Ama kavga etmiyoruz. Ona istediği her şeyi veriyorum, hatta yüksek sesle söylemeye korktuğu şeyleri bile. Nefes alabilseydi bana teşekkür ederdi ama edemiyor çünkü onu da ben kontrol ediyorum ve biliyorum ki havayı geri istemiyor, henüz değil.

Kafamın içinde, suyun yüzeyine baloncuklar çıkıyor. Ciğerleri ağrıyor ve nefes almak istiyor, ama ben bitirmedim ve ben bitirene kadar o da gelmeyecek.

Bunu yapman için sana yalvarırdım. En kötü düşüncemi gerçekleştir. Ben: Vücudun konusunda bana güveniyor musun?

Neredeyse , boğazımdan bir inilti çıkıyor ve bir sonraki mesajı ne olursa olsun durduramıyorum, ama telefonumu bırakmadan önce hepsini aynı görüyorum, daha sert, daha hızlı pompalıyorum, sonra cum yumruğumun üzerinde sıcak, elimin arkasında, babamla kavgadan kanlı eklemlerimi sokuyor.

Bitirdiğimde mesajları kafamda oynuyor, hala inliyorum, adı dudaklarımdan tırtıklı bir fısıltıyla çıkarken ve nabzım çok hızlı atarken ve ancak bittikten sonra nefes hatırlıyorum. Ellerim darmadağın olduktan ve ben tükendikten sonra, başımı çevirdiğimde onun sözlerini tekrar okuyorum.

Vücudun konusunda bana güveniyor musun?

Ona vereceğin tüm zararlar buna değer. En kötü düşünce kafamın içinde tekrar tekrar çalmaya devam ediyor ve bu sefer katilimin bir yüzü var. Bu daha gerçekçi hissettiriyor.

Telefonumu elime alıyorum, ona cevap yazarken tenimdeki döl hissini görmezden geliyorum, nefesimi tutuyorum.

Benim lanet yüzüm olsa iyi olur.

Başka biri ona böyle dokunursa... Sanırım onları öldürürüm. Onun incinmesini istemiyorum. *Ona zarar* vermek istiyorum ve kafamda bir var.

Ya değilse?

Lanet olası velet. Karanlıkta gülümsüyorum, bitkinim ama yine de ona mesaj atıyorum.

Ben: Benden başka kimse sana zarar veremez, Eden.

Birkaç dakika sonra, gözlerim uyku ihtiyacıyla ağırlaşmışken, bana geri mesaj attı.

O: Beni öldürmenden bahsediyor olsak da, bu kulağa hoş geliyor.

Gözlerimi deviriyorum, hala gülümsüyorum. **Çok tatlı. Seni öldürmeme izin vermen de öyle.**

Henüz değil. Beni boğmadan önce gerçek seks yapmak istiyorum.

Aletim yeniden sertleşti. Uzun bir gece olacak.

Benimle seks yapmak mı istiyorsun?

Yazmaya başlıyor, sonra duruyor, sonra tekrar başlıyor ve ben artık tamamen uyanığım. Masama bakıyorum, muhtemelen gecenin çoğunu orada geçireceğimi biliyorum. Nadiren uyurum ve eğer beni yeniden tahrik etmemiş olsaydı, ya da belki burada benimle olsaydı, bu gece birkaç saat geçirdiğim bir gece olurdu.

Ama yavaşça doğruluyorum, telefonuma bakıyorum ve onun cevabını bekliyorum.

Kapa çeneni, Eli. İyi geceler.

Sırtarak telefonumu sıkıca kavradım. **Ben: Bunu sana ödeteceğim.**

Şimdi benim için biraz uyu.

Evet, efendim.

Yatağıma uzanıyorum, telefonumu fırlatıyorum ve çarşaflarımın arasına *düşmesine* izin veriyorum. Avuç içlerimi gözlerimin üzerine kapatıyorum, o *gerçekten* hazır olana kadar ellerimi ondan nasıl uzak tutacağımı düşünüyorum.

Eden

Banyoya doğru ilerlerken yumruklarımı gözlerime bastırıyorum. Zemin ayaklarımın altında, çoraplarımın bile soğuk, ince muşamba gıcırıyor. Henüz parlak ışıklara hazır olmadığım için kendimi karanlığa kapatmaya giderken havada çamaşır suyu, çoktan ölmüş bir mum ve ot gibi bir şeyin kokusu var. Daha erken ama annem beni okula bırakmadan önce bir egzersiz yapmak istiyorum ve ayrıca zaten pek uyuyamadım. Yerimde güçle yürürken, evlerini temizlediği ev kadınlarından birinin DVD'sini benim için eve getirdi. Başka birinden gelseydi hakaret olarak algılanabilirdi ama annem bir keresinde sabahın köründe apartmandaki odama girdiğinde beni yatağımın yanında lunge yaparken bulmuştu.

Kapının kapanmadığını fark etmem iki saniye kadar uzun sürdü. Sebastian kıyafetlerini yerde falan mı unuttu acaba diye sinirlenerek kapıyı itiyorum. Sonra kapı *geri* itiliyor ve duşa doğru birkaç adım tökezliyorum.

Arkasındaki koridordan gelen ince güneş ışığında, Sebastian'ın kapı aralığındaki sırık gibi bedenini görüyorum, eliyle kapıyı açtığı belli oluyor.

"Ne yapıyorsun?" Karanlıkta gözlerimi kırıştıırıp Sebastian'ın erken kalkışını anlamaya çalışırken soruyu otomatik olarak soruyorum. Henüz yeni bir iş bulmadı, bu sabah ben kitap okurken saat biri biraz geçe geldiğini duydum ve bildiğim kadarıyla çoğu gün öğlene kadar uyuyor. Reece bu konuda ona söylenip duruyor.

Üvey kardeşim esniyor, elini ağzına götürüyor. Bej rengi kapüşonlu bir tişört, eşofman altı giyiyor ve gözlerinin altında kalın, siyah gölgeler .

Bana Eli'ı hatırlatıyorlar. Dün geceyi düşünüyorum. Eli'nın mesajlarını. Yüzüm yanıyor ve Sebastian elini bırakıp her ikisini de cebine sokup kapının çerçevesine yaslanana kadar bir anlığına dikkatimi kaybediyorum.

"Dün gece kiminle konuşuyordun?" Sesi gırtlaktan geliyor, şüphesiz dün gece hangi partiden tökezleyerek geldiyse ondan. İş bulamayan bir adam için, kafayı bulmak için sayısız yer bulma konusunda çok yetenekli.

"Ne?" Bunu sorarken bile yine Eli'nin mesajlarını düşünüyorum. Bazılarına yüksek sesle gülüyor, bazılarında kendimi onun sığınırken hayal ediyorum. *Bebeğim*. İnce uyku tişörtüm ve şortuma rağmen terli hissediyorum. Diz üstü çorapların bununla bir ilgisi olabilir.

Sanki bu hareket Sebastian'ın zihnimi okumasını bir şekilde engelleyecekmiş gibi kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Muhtemelen Amanda değildir. Eli, ha?" Sanki beni bir şeyle suçluyormuş gibi konuşuyor ve ben de onun bu sözleri karşısında gözlerimi kısıyorum.

"Arkadaşlarımın olması seni şaşırttı mı?" Kulağa çocukça geliyor ama bu ısırtığa karşı koyamıyorum.

Yüksek sesle iç çekiyor ve bol gömleğinin altından göğsünün inip kalkışını izliyorum. Artık üzerindeki her şey bol. Benden biraz daha uzun, sanırım ortalama bir boyu var ve hiçbir zaman iri yarı olmadı, ama eskisinden çok daha küçük görünüyor. O benim ağabeyimken apartmanımızın arka tarafında takılır, onun arkadaşlarıyla sigara içmesini ve çalıntı içki şişelerini elden ele dolaştırmasını izlerdim.

On dört yaşındayken arkadaşlarından biri gizlice odama girdi.

"Dün gece hiç uyudun mu?" "Senin için ne önemi var?"

"Sadece sohbet ediyorum." "Sabahın beşinde mi?"

Gözlerini deviriyor. "Sadece dikkatli ol, mı?"

Dişlerimi o kadar sert sıkıyorum çenem ağrıyor ama yine de kelimeleri içimde tutamıyorum. "Uyarındaki ironinin farkında mısın?"

"Bu saçmalığa başlayacağını biliyordum," diye mırıldandı.

Göğsümdeki sıcaklık artıyor ve kollarımı indirerek onu uzaklaştırmak için el hareketi yapıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun-"

"On dört yaşındaydın, yürümeye başlayan bir çocuk değil." Elini yorgun yüzünde gezdiriyor. Olduğundan daha yaşlı ve sert görünüyor ve bu ne zaman geldiğini bilmiyorum, çok yavaş ilerledi. "Seninle öpüştü, ne olmuş yani? Her şeyi abarttın, olduğundan daha büyük gösterdin ve-"

"Ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok!" Benimle . Beni öpmeyi bile. Ama karanlıkta, *yatağında* vücudunun bana verdiği hissi hatırlıyorum. Bana Seb'in umursamayacağını, ağabeyimin bildiğini, kendisinin bir kızla meşgul olduğunu ve buna izin verdiğini söylediğini hatırlıyorum. Sonrasında yıllarca paranoyak hissettiğimi hatırlıyorum. *Şimdi bile*. Ama tüm bu düşünceler içimden geçerken

Elimi, anıların örümcek ağlarını parçalayacakmışım gibi havada gezdiriyorum.

Biz birbirimize bakarken Sebastian bir an sessiz kalıyor. Acaba daha önce odasında elden ele dolaştırdığımız fincana yeniden üye oldu mu? İlk sigaramı çekebilmem için bana sigarasını uzatmıştı. Nasıl öksürmüştüm ama hepsi alkışlamıştı. Yarım düzine arkadaşı, hem erkekler hem de kızlar, ama Richard ya da Zach ya da adı her neyse, beni seçti. Odama gittim, kapıyı kapattım ama kilidi yoktu.

Ve Sebastian beni unuttu.

"Daha fazla mıydı?" diye soruyor şimdi, sessizce, ama sesinde bir isteksizlik var, sanki bilmek istemiyormuş gibi. Yıllarca bunun etrafında dans ettik. Artık bana daha iyi bakıyor, kefareti gibi. Ya da Shoreside olana kadar öyle sanıyordu.

"Oh, lütfen." Kollarımı tekrar kavuşturdum ve yere baktım. Hiçbir şey söylememeliydim. Artık bir önemi bile yok. Çoğunlukla atlattım ama sözlerini sınamaktan kendimi alamıyorum. "Sanki sabah sana böbürlenmemiş gibi."

"Eden." Adımı dişlerini sıkarak söylüyor. *"Eğer buna cesaret edebilseydi, onu öldürürdüm."*

Gözlerimi yerden ayırmıyorum. "Lütfen dışarı çıkın." Sesimde zehir yok. Bu saçmalık umurumda değil. Sadece işlemem gerekiyor ve egzersiz videosunu atlayıp uyumaya çalışmayı düşünüyorum ama birden aklım Eli'nin köprücük kemiklerinin keskin, güçlü noktalarına kayıyor ve kararlılığım güçleniyor.

Seb başını sallıyor, tekrar bana bakmadan önce bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor.

"Gerçekten. Arkamdan bakmana ihtiyacım yok. Ben iyiyim." Kelimeler huysuzca. Umurumda değil.

Homurdanıyor. "Öyle mi? Tarih aynı fikirde değil. Ayrıca, ben senin kardeşinim. Durmayacağım."

Bir süre bakiştık. Ona kendine bakması gerektiğini söylemek istiyorum. Anneme onu kurtarmak için bir şeyler yapması gerektiğini söylemek istiyorum.

Ama ben bunların hiçbirini söylemiyorum ya da yapmıyorum. Sessiz kalıyorum.

Sebastian iç geçiriyor, sonra dönüp odasına yöneliyor. "Gerçekten daha fazla uyumalısın." Bu sözleri nefesinin altında mırıldanıyor. Bir saniye sonra homurdandığını, ardından öksürdüğünü duyuyorum ve gürültünün geri kalanını bastırmak için banyo fanını çalıştırıyorum.

ELİ: NEDEN ÜZGÜN GÖRÜNÜYORSUN?

Sıramın altındaki metni okuyorum, Bayan Romano tahtaya "occidere" kelimesini yazarken sırtı sınıfa dönük. Bu sabah telefonumu sessize almayı , gece evdeyken bana mesaj atan tek kişi olan Eli'dan gelecek herhangi bir titreşim için sabırsızlanıyordum.

Amanda ve onun sık sık yaptığı kontroller olmadan nefes alabildiğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum.

Eli'ye baktığımda onun da bana gülümseyerek baktığını görüyorum.

Biri sandalyesini tekmeliyor -solundaki kız, her sabah olduğu gibi yine sakız çiğniyor- ve adamın gözlerindeki öfke parıltısı beni şaşırtıyor, sanki metal sandalye ayaklarından birini kızın yemek borusuna sokmayı düşünüyormuş gibi.

Belki de kendi düşüncelerimi ona yansıtıyorum.

Yavaşça başını çevirip ona bakıyor ve ben de ıslak uyumuş gibi dağılmış akik saçlarına bakıyorum. Çekmek istiyorum.

Komşusuna attığı bakışı görmezden geliyorum ve ona Sebastian'la ilgili hiçbir şey söylemeden mesaj atıyorum.

: Egzersiz yapmak için erken kalktım. Sadece yorgunum.

Şaşırtıcı bir şekilde değilim. Son zamanlarda uyumakta giderek zorlanıyorum, beynim Eli ile ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Ama yardımcı olması için birkaç kez kalp haplarımı aldım.

Bu sabah Eli'yi koltuğuna gömülene kadar görmedim, gözlerini benden ayırmıyordu. Şimdi, dikkatini onu tekmeleyen kızıdan telefonuna çevirmesini izliyorum ve Bayan Romano içinde "cinayet" kelimesi geçen çeşitli ifadeler yazmaya başlarken dün geceyi yeniden düşünüyorum.

Eli: Dün gecedен sonra dinlenmeliydin.

Kalbim göğsümde çok hızlı atıyor, ekranıma bakarken parmaklarım telefonumun etrafında kayganlaşıyor, utançtan ve başka bir şeyden de sıcak ve Bayan Romano adımı söylediğinde irkiliyorum, telefon bir saniye sonra yere çarpıyor.

Kahretsin.

Başımı kaldırmak istemiyorum, çünkü herkesin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, oda ürkütücü bir sessizlik içinde, güneş sağımdaki pencere duvarından içeri süzülüyor ve şüphesiz yanaklarımdaki kırmızı lekeyi aydınlatıyor.

Ancak telefonuma uzanmama ya da beni gördüğünden şüphe duymadığım öğretmenime cevap vermeme gerek kalmadan Eli boğazını temizledi ve "Bölmek istemezdim ama bugün neden *cinayeti* öğreniyoruz Bayan Romano?" diye sordu.

Telefonumu ayaklarımın dibinde bırakarak başımı kaldırıyorum ve herkesin başını yavaşça Eli'ye çevirdiğini görüyorum, sonra da ellerini kalçalarına dayamış olan ve muhtemelen bunu yapmamak için elinden geleni yapan Bayan Romano'nun ona bakarken gülümsemeye karşı koyduğunu.

Bana iyilik yaptığını bilmeme rağmen kıskançlık içimi kemiriyor. Yine de sınıfın geri kalanını hem en sevdiğim öğretmenimin tırnaklarını sökmeyi hayal ederek hem de kafamın içinde ne zaman bu kadar vahşileştigimi anlamaya çalışarak geçiriyorum.

BENİ BEKLİYOR.

Bayan Romano'nun gözlerinin üzerimizde olduğunu hissediyorum ama bu sefer hiçbir şey söylemiyor. Gençlerle "öldürmek" fiilini çekerek geçirdiği bir ders dönemi onu her zamankinden daha sessiz yapmıştı ama şahin gözleri daha az değildi.

Adrenalinden titreyen parmaklarımla çantamın fermuarını çekip omzuma atıyorum, diğer kolumu da sırt çantamın kayışından geçirirken bu sabah saçımı topladığım tek örgüyü de yolumdan çekiyorum.

Başımı kaldırdığımda, gözlerim otomatik olarak Eli'ninkilerle birleşiyor, sanki mıknatıslanmışız gibi.

Yine masasında yarı oturuyor, çok rahat, elleri cebinde bana gülümsüyor ve bir an için masum görünüyor. Onu bu şekilde görmek kalbime bir şey yapıyor, sanki *onu* dünyadan korumak istiyormuşum gibi. Sanki bu ilişkide yozlaşmış olan benmişim gibi.

İlişki.

Gözlerimi kırıştırıyorum, arasından sıyrılıyorum. Bu bir şey değil.

Biz sadece arkadaşız.

Ve birlikte, *arkadaşlar* olarak, kapıya doğru gidiyoruz.

"Dün gece yeterince uyumadığını düşünüyorum," diyor ve sözlerindeki imayı duyuyorum. "Seni ayakta tutan neydi?" Suçsuzmuş gibi davranıyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum, tanıdık kızarıklık yüzümde iğne ucu sıcaklığında yayılırken başımı sallıyorum. Yıllar içinde bunu görmezden gelmeyi öğrendim.

"Kapa çeneni," diyorum , koridora çıkarken gülümsüyorum, sonra hemen onun sessizliğini, yanımda kısa bir süre durduğunu duyunca tüm vücudum sinirden karıncalanıyor ve gülümsemem kayboluyor. Başımı kaldırıyorum, gözlerim onunkilerle buluştuğunda kocaman oluyor ve sadece "Oh" diyebiliyorum.

Kaşlarını kaldırarak sırtırken dişleri parlıyor. "Doğru ya." Sözleri alçak sesle ve ellerine bakıyorum, ama hala ceplerinde. Hayal kırıklığına mı uğradığımı yoksa rahatladığımı mı düşünemedim, düşüncelerim hararetle, artık bana bakmadığını fark ediyorum.

bir şeye odaklanmış durumda. Kaşlarımı çatıyorum, bakışlarını takip etmek için dönüyorum.

Sonra donup kalıyorum, parmaklarımı çantamın kayışlarına doluyorum, Eli'nin bana zarar vereceğine dair tüm düşünceler kafamdaki karmaşayla silinip gidiyor.

Koridorda üç polis memuru omuz omuza sıralanıyor.

Hepsi bana ve Eli'a .

Bir an için Trafalgar'da olduğumuzu unutuyorum. Karavan parkının etrafındaki polisler, sahildeki apartman kompleksi, bunların hepsi bana mantıklı geliyor, ama rozetleri ve silahları olan ve sert bakışlarını bana çevirmiş üç polis memuru tuhaf geliyor.

Midem bulanıyor.

Sebastian'a bir şey mi oldu?

Bu sabahki konuşmamızı düşünüyorum ve başımın döndüğünü, pişmanlığın kulaklarımda çınladığını hissediyorum. Ve bu yüzden, yükselen nabzımın kafamda yarattığı uğultu yüzünden, polislerin ne söylediğini ve bunu *Eli'ye* söylediklerini anlamam biraz zaman alıyor.

"Elbette," diye yanıtlıyor ortadaki memura, başımı çevirip ona bakıyorum, kaşlarım kenetlenmiş, ter ensemden kayganlaşmış, kollarımın altında çiçek açmış.

Eli keskin bakışlarını bana çeviriyor, dudaklarında küçük bir gülümseme, memurlara doğru bir adım atıyor, onlar önce bana, sonra ona, sonra tekrar onlara bakarken sırtı onlara dönük.

"Bu gece görüşür müyüz?" diye soruyor ve ne demek istediğini bilmiyorum, belki kütüphane, belki de antrenmandan sonra kalmamı istiyor.

"Ne oluyor be?" Kelimeleri gıcırdatarak çıkardım ve tekrar memurlara doğru baktım. "Ondan ne istiyorsun?" Adrenalinim yükseliyor ve elimi uzatmaktan kaçınmak için tırnaklarımı kayışımın kumaşına geçiriyorum.

Eli benden uzaklaşıp bitlere doğru bir adım daha attığında. Başımı sallıyorum. "Onu nereye götürüyorsun?"

"Sorun yok, bebeğim." Eli bu sözleri görevlilerin duyabileceği kadar yüksek sesle söyledi. Gözlerimi ona dikiyorum. Omuz silkiyor, bana göz kırpmıyor. "Sonra görüşürüz."

Ve başka bir açıklama alamadan geçip koridorda yürüyor, hemen arkasındaki üç polis memuru da korumalar gibi, ama Eli'yi mi yoksa diğerlerini mi koruyorlar bilmiyorum.

Koridorda umursamaz adımlarla ilerleyen Eli'ye dikilen gözlerin ve sessiz fısıltıların arasında ayaklarımı İngilizceye doğru hareket ettirmekten başka çarem yok.

İngilizce dersinin henüz yarısındayım, zihnim hâlâ uğulduyor, telefonum titreşimde ve sıramın altındaki nemli avucumda, Dominic'in sınıfta olmadığını fark ediyorum.

SEBASTIAN: SENİ NE ZAMAN İSTİYORSUN?

Kalemimi defterime vuruyorum, gölgeli kütüphanede daha dik oturuyorum, odayı tekrar tararken gözlerim ağırlaşıyor, boş koridorlar ve masalardan başka bir şey görmüyorum, sessizlik sinir bozucu. Kulaklıklarımı sırt çantamda, yanımdaki koltuğa yerleştirdim, böylece Eli bana gizlice yaklaşamazdı.

Ama Eli burada değil ve mesajlarıma da cevap vermedi.

Saati kontrol ediyorum. Antrenmanı bitmiş olmalı. Neredeyse sekiz oldu. Bir buçuk saat önce işinin biteceğini düşündüğümde onu bir kez aradım, ama cevap vermedi, telefon çaldı ve çaldı.

Sebastian'ın mesajına bakarken midem düğümleniyor. Anneme ders çalıştığımı söyledim, o da Seb'in beni almayı teklif ettiğini söyledi. Arabaya ihtiyacım olduğu gerçeğine itiraz etmedim, çünkü... şey, *neredesin Eli?*

Kesinlikle burada değil.

İç çekiyorum, sonra Sebastian'ın iletişim bilgilerini açıp onu arıyorum. Nefesimi tutuyorum, hala Eli'nin gölgelerin arasından çıkıp bana her şeyi açıklayacağını bekliyorum, ama olan tek şey Sebastian'ın cevap vermesi oluyor ve hattın diğer ucundaki şamatalı kahkahalardan kafasının iyi olduğunu anlayabiliyorum.

Onun tembelliği karşısında dişlerimi sıkarak sinirli bir şekilde gözlerimi deviriyorum,
"Alo?"

"Ayık olman gerekiyordu." Kalemimi plastiğin çatladığını duyacak kadar sert tutuyorum ama sivri bir kenar parmaklarımın arasına girerken bırakmıyorum.

Sebastian yine gülüyor. "Ben ammmm," diye mırıldanıyor ve arka planda müzik sesi duyuyorum, bas ritimleri ve bir kızın kıkırdamaları.

"?"

"Bunun için endişelenme."

Gözlerimi kapatıyorum, kalemimi bırakıyorum ve elimi şakağıma götürüyorum, dirseğimi masaya koyuyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunda haber ver yeter-" Sözleri bir kızın çığlığıyla kesiliyor ve ardından yüksek sesli bir takırtı geliyor. Sebastian'ın uzaktaki sesine bakılırsa, "Hey, hey!" diyor. Birinin telefonu elinden düşürdüğünü varsayıyorum.

Başka bir şey söylemeye zahmet etmiyorum. Sadece telefonu kapatıyorum ve ona endişelenmemesi için bir mesaj gönderiyorum, gerçi endişelenmesini beklediğimden değil.

Telefonumu masanın üzerine koyup başımı ellerimin arasına gömüyorum ve karanlıkta geri dönmeyi düşünüyorum. Karanlıktan ya da Raleigh'den korkmuyorum aslında. Güvende olmalıyım, kaldırımlar var ve eğer korkmaya başlarsam, son çare olarak annemi arar ve döndüğümüzde Reece'in dersiyle ilgilenirim.

Ama bir yanım beklemek istiyor, biraz daha dayanırsam Eli'nin ortaya çıkacağını düşünüyor.

Ve parçam onun tasmasını taktığım için aptal gibi hissediyor.

Bir nefes alıyorum, sonra masadan uzaklaşıyorum, gözlerimi açıyorum ve gitmeden önce kütüphanenin etrafında bir tur atmaya karar veriyorum. *Son bir şans, Eli.*

Telefonuma bakıyorum, bana mesaj atıp atmadığını kontrol ediyorum, sonra elime alıp cebime atıyorum ve dolaşmaya başlamadan önce titreşimde olduğundan emin oluyorum.

Parmaklarımı önce Yunan mitolojisi raflarında gezdiriyorum, gözlerim Adonis'i inceleyen bir metinde duruyor. Kalbim göğsümde küt küt atıyor ama kitabın altın renkli sırtını tutmamak için kendimi zor tutuyorum. Masamdan uzaklaşmaya devam ediyorum, ağır araştırma ciltleriyle dolu koridorlardan geçiyorum, ta ki kütüphanenin en uzak köşesine varana kadar, arkamda görebildiğim kadarıyla hiç kullanılmamış bir şömüne ve önümdeki raflarda Trafalgar'ın okul kayıtları, tepesine çıkmak için bir tabureye ihtiyaç duyacağım kadar yükseğe tırmanıyor.

Sıra sıra dizilmiş bez ciltli, mavi metinleri tarıyorum ve çoğunun yıllık olduğunu fark ediyorum. *Trafalgar*, *Tarih* adlı kalın bir cilt var, sırtına gümüş harfler işlenmiş. Ama onun altında tarihe göre yıllıklar var ve kendi kendime gülümseyerek üç yıl öncesine ait olana uzanıyorum.

Çok ağır değil, okul olduğu gibi küçük ve elitist (pahalı). Birkaç adım geri çekilip şöminenin yanındaki açık tuğlaya yaslanıyorum ve parmağımı kumaş kaplamanın üzerinde gezdiriyorum. Eski görünmesi için yapılmış. Kapağında okul yılı yazmasa 1909'dan kalma bir yıllık da olabilirdi.

Sayfaları çevirip açıyorum, sırtın gıcirtısını duyuyorum. Kimsenin bu kitabı incelediğini sanmıyorum, bu da bir şekilde üzücü geliyor, sanki öğrenciler unutulmuş gibi. Para alınıyor, bağışlar toplanıyor, sonra da ailelerinin dünyasına itiliyorlar, parayla ve avukatlarla doldurulup yaldızlı kafeslere hapsediliyorlar.

Ama en azından yaldızlılar, değil mi?

Yıllığın ilk yarısı spor takımlarının fotoğraflarıyla dolu.

Futbolu, yüzmeyi ve lakrozu es geçip doğrudan güreşe yöneldim.

Parlak, siyah beyaz fotoğraflar, her birinin altına basılmış küçük başlıklarla bana bakıyor, ancak ortadaki resim diğerlerinin üzerinde öne çıkıyor.

Eli, kendi sıkletinde bir şampiyon. Bu resimde birinci sınıf öğrencisi, sanırım kazanmaya alışkın.

Maçın sonunda hakem tarafından eli yukarı kaldırılıyor, şimdikinden biraz daha az kaslı, biraz daha kısa, saçları da öyle, kenarları henüz o kadar keskin değil.

Ama burada bile, üç yıl önce, yüzünde coşkulu hiçbir şey yok, yine de kolları boyunca derisine karşı damarlar keskin, başlığı diğer elinin parmaklarından sarkıyor.

Sıkılmış görünüyor ve neye baktığından bile emin değilim, sanki kalabalığa bakıyormuş gibi. On dört yaşında olmalı.

O zaman annesi orada

mıydı? Babası?

O sadece... soğukkanlı. Ya da *boş*, belki.

Etrafındaki herkes, koçu ve saha kenarındaki takım, mutluluktan çılgına dönmüş, yumrukları tezahüratla havaya kalkmış, dudakları gülümseme ve sevinç çığlıklarıyla kıvrılmıştı. Yine de ona ulaşmamış gibi görünüyordu. Sanki

hissedemiyordu. Sanki orada değilmiş gibi, gözlerindeki bakış boş.

Kitabı kapatıp önümdeki raftaki diğerleriyle birlikte geri itiyorum ve burada kaç tane olduğuna hayret ediyorum. Sırt boyunca uzanan tarihleri tararken, karanlıkta gözlerimi zorlayarak yüksek, soluk rakamlara baktığımda, bu okulun yüz yıldan daha eski olduğunu fark ediyorum.

Bu bir tür özel okul rekoru gibi görünüyor, özellikle de daha fazla öğrenciyi barındırmak için her zaman yeni okullar inşa eden, ardından bunları derhal dolduran ve tekrar dikişlerde patlayan bir eyalette.

Trafalgar'a girme maceramda - Reece'in kardeşi notlarımın ne kadar iyi olduğunu fark ettiğinde gelişigüzel bir şekilde bahsettikten sonra, taşınmadan önce karavanı görmek için arabayla geçerken kaleyi gördüğümde, sicilimin beni pek çok yere sevdirmeyeceğini bildiğimde - gerçekten araştırma yapmadığımı bilmek biraz şaşırtıcı. Bunun boş bir hayal olmadığından emin olmak ve Reece'in soracağı ilk şeyin okul ücreti olacağını bilmek için doğrudan web sitelerindeki mali yardım bölümüne gittim. Masraflar. Ondan ne alacağını.

Ama Trafalgar'ın ne kadar süredir var olduğuna bakmadım. Sınıf mevcutlarına da bakmadım, ancak öğrencilerin ayrıldıklarında nereye gittiklerine bir göz attım. Çoğunlukla Ivy ligleri. Avrupa'daki birkaç ünlü üniversite. Bunlar benim için hiçbir zaman erişilebilir olmadı, ancak yine de gezinmek ve orada olmayı hayal etmek eğlenceliydi.

Yine de bu kalenin *eski* olmadığını biliyorum, Amerika Birleşik Devletleri'nin diğer ülkeler kadar uzun bir tarihi yok, ama düşündüğümde daha eski. Kütüphaneye, yanımdaki şömineye yepyeni bir huşu ile bakıyorum ve zengin çocukların hiç böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

Tekrar raflara dönüyorum, parmaklarım kumaş sırtların üzerinde geziniyor ve geçen yılın kitabını buluyorum.

Gölümseyerek, etrafındaki, biri bundan bir yıl öncesine ait olan iki ciltten ve *Trafalgar'da Tiyatro* başlıklı ince bir ciltsiz kitaptan tutuyorum.

Raftan geri çekiyorum ve elimde Eli'nin ilk yılını tuttuğumu fark ediyorum.

Tekrar geri çekilip duvara yaslanıyorum ve kapıyı açıyorum.

Ön sayfaya geçip spor bölümünü bir kez daha buluyorum, bu kez gümüş telkari ile işlenmiş olduğunu fark ediyorum, bu parlak, ağır sayfalar için bir servete mal olmuş olmalı. Acaba tüm özel okullar ders dışı etkinliklerini bu kadar ciddiye alıyor mu? Rehberlik danış-

Selor beni bir şeye yazdırmaya çalışmıştı. Gazeteye ya da yıllığa. -Ama ihtiyaç duyulduğunda araçlara güvenebileceğimden emin değildim ve park yerim olmadığından ve yakın zamanda bir araç için bin dolar ödemeyi ummadığımdan, transkriptlerimde kötü görüneceğini bilerek reddettim, ama notlarım Bloor için yeterli olmalıydı. Önüme açılan ipeksi sayfalara odaklandığımda, birkaç dakikadır grup güreşi fotoğrafını taradığımı fark , dikkatim-

Eli'nin yüzüne bir kez bile takılmadı.

Kaçak beynime gülümseyerek, kitabı bir elimde tutuyorum, parmaklarım kumaş cildin altında yayılıyor ve parmağımı topluluktaki her bir yüzün üzerinde gezdiriyorum, Koç Pensky ortada çömelmiş, gülümsemesi gerektiğini düşündüğüm bir yüz ifadesiyle duruyor.

Ama Eli diye biri yok.

Duvardan doğruluyorum, kendi gülümsemem kayboluyor. O orada değil. Bu fotoğrafı çektiklerinde hasta ya da devamsız ya da... herhangi bir şey olabilirdi. Dördüncü sınıftaki resim gününü kaçırmıştım çünkü su çiçeği olmuştum. İkinci kez. Dudağımın üzerinde bir yara izi bıraktı. Eros'un yayı.

Sayfayı çeviriyorum ve bakışlarımı takımdaki isimlerin küçükler ve büyükler olarak ayrıldığı listeye kaydırıyorum.

Yukarı. Aşağı. Birkaç tanesini ezberleyene kadar tekrar tekrar. Darrel Johnson. Lucas Miller. Kam Harris. Johnny Baca, partide tanıştığım adam.

Eli yok. Başka hiç E ismi yok. Sadece bir Addison. *Jasper*. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama kesinlikle Eli değil.

Yanlış basılmış olabilir.

Her kare fotoğrafın soyadına göre alfabetik olarak sıralandığı küçükler sınıfına geçiyorum.

Yine parmağımı sürüklüyorum, başım sayfanın üzerine eğilmiş, boynum konsantrasyonumdan ağrıyor, ama hepsi arka plan gürültüsü.

Fotoğraflar Jasper Addison'dan koyu renk saçlı bir kıza, Emily Adeline'a ve saçsız bir oğlana, Fernando Alvarez'e atlıyor.

Sayfanın tamamına göz gezdiriyorum, sıra sıra gülümseyen yüzler bana bakıyor.

Eli's onlardan biri değil.

Her öğrencinin, öğretmenin ve koçun adının alfabetik olarak sıralandığı fihriste göz atıyorum. Sıra sıra As'a bakıyorum.

O bölgede başka Eli yok.

Kaşlarımı çatarak bir kez daha güreş sayfalarına dönüyorum. Nabzım hızlanırken, kafa karışıklığım ve hayal kırıklığım tünel görüşümde beni kemirirken, yanımda bir ses duyuyorum.

"Ne , bebeğim?"

Sıçıyorum, dönüyorum ve kitabı kapatıp bir kalkan gibi göğsüme bastırarak bir adım geri çekiliyorum, nabzım çok hızlı atıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, elleri cebinde, siyah saçları nemli ve gözlerine sarkan Eli'ye bakarken vücudumda bir adrenalin dalgası dolaşıyor. Siyah bir tişört giyiyor, güreş tişörtü. Trafalgar Dragons.

Buradan bile, aramıza koyduğum mesafeden, tenindeki sabun kokusunu alabiliyorum, *onun* kumsal kokusuna karışıyor.

Tek kaşını kaldırmış, güzel dudaklarında yumuşak bir gülümseme var.

Göğsüm kabarıyor, kucakladığım kitabı ona doğru taşıyorum. "?"

Sözcükleri kaçırıyorum, yanından geçip gidiyorum.

Gölgelerin arasında bekleyen polisleri fark edebilirim. "Bu sabah ne oldu?"

Bir an bana bakıyor, sonra öne doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatıyor. İçimden geri çekilmek geliyor ama bu içgüdüye karşı koyuyorum. Ondan korkmuyorum. Onun yanındayken gerginim ama arada bir fark var.

Yıllığa uzanıyor, parmak uçları bileğimi sıyrıyor ve dokunuşuyla ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Hafifçe irkilmemi engelleyemiyorum, her şeyden çok uzuvlarımın tutulması, ama yine de orada.

Kitabı kollarımdan çekiyor, ben de ona izin veriyorum, o aşağı bakıp kapağı incelerken ellerimi yanlarıma bırakıyorum. Yıllığı iki eliyle kavrayıp alt dudağını beyaz, düz dişlerinin arasına çekerken burnunun ucundaki hafif kavisi, gözlerinin altındaki morluklara benzeyen soluk mor gölgeleri görüyorum.

Tırnaklarımı avuçlarıma geçirip açıklamasını bekliyorum ve ilk olarak ne için açıklama istediğimi bilmiyorum. Yıllık kolayca açıklanabilir. Polisler ise... bu daha sinis- ter bir hikaye gibi görünüyor.

Birkaç saniye sonra kirpiklerinin arasından bana bakıyor, çenesi hala aşağı eğik. "Pratik yaptım," diyor.

Kaşlarımı çatarak yanından geçip gidiyorum. Buradan hiçbir pencere göremiyorum ama havanın karardığını biliyorum. Sekizi geçti bile. "Bu kadar geç mi?" Bakışlarımı tekrar ona çevirerek soruyorum.

"Tribün koşuları."

Güreş tişörtünün altında göğsünün her zamankinden hızlı inip kalktığını ve elmacık kemiklerinin pembeye çaldığını ilk kez fark ediyorum. Bunun utançtan kaynaklandığını düşünmemem gerektiğini biliyorum. Eli'nın böyle bir duygu hissettiğini hiç sanmıyorum.

"Tüm takım mı?" Neden sorduğumu bilmiyorum ama ağzını çeken gülümsemesinden anladığım kadarıyla iyi bir soru.

"Hayır." Benden uzaklaşıyor, sonra içinde olmadığı yıllığı dikkatlice ait olduğu rafa geri koyuyor. Parmağını kitabın omurgasında gezdiriyor, neredeyse şehvetli bir şekilde aşağıya doğru kayıyor ve benim omurgamda da bir ürperti geziniyor. Yan profilini, ayırık dudaklarını, belirgin çene çizgisini, cehennemin çok alçak bir çemberi gibi gelen tribün koşularından boğazında zıplayan nabzını görebildiğim şekilde içiyorum.

"Geçen sene neredeydin?"

Kafasını bir kez sallıyor, sanki sorumu dinleyemiyormuş gibi, sanki bir şeye odaklanmaya çalışıyormuş gibi. Parmağı hala kitabın sırtında ve ona bakıyor, sanki bu ona kendi yokluğunun cevaplarını verecekmiş gibi. Sonra sadece "Resim gününü kaçırdım." dedi.

O bana bakmasa da ben gözlerimi kısıyorum. "Saçmalık. Sen de güreş fotoğraflarında yoktun."

"Onu da kaçırdım." Sözlerine bir sırtıma eşlik ediyor ve ukalalık yaptığını anlıyorum.

İlk sorumu tekrar deniyorum. "Tamam, eğer bir pislik olmak istiyorsan... Bu sabah ne oldu? Yoksa orada da hayal gördüğümü mü söyleyeceksin?"

"En iyisi bu olabilir." Sesi alçak ve dengeli ve benim de bu yüzden tempom yükseliyor.

"Ne oluyor Eli? Ya polisler tarafından koridora kadar götürülseydim ve bütün gün benden haber alamasaydınız ve-"

"Asıl sorun , değil mi?" Kaşlarını çatıyor ama hâlâ bana bakmıyor. "Sorun ne olduğu değil. Polisler de değil, Eden. Lanet polisler umurunda değil, değil mi?" Gülümsemesi genişliyor, bakışları yıllığa odaklanıyor. "Ne yaptığım umurunda değil. Tıpkı burada olmamamı umursamadığın gibi." Parmağını kitabın sırtına bir kez vuruyor. "Geçen sene yokluğumu sana haber vermediğim, mesajlarına cevap vermediğim ya da beni aramadığın için üzgünsün."

bu arada..." Sonunda dönüp bana bakıyor, hâlâ gülümsüyor.

Kalbim göğsümde çırpınıyor.

"Beni araman gerçekten hoşuma gidiyor."

Eminim biliyorsundur.

"Sen söylediğinde boğulmaktan kurtulmakla meşguldüm, yoksa cevap verirdim."

Eli'nin boğulma görüntüsü garip bir şekilde çekici geliyor ve birbirine bastırıyorum, o da bunu fark ediyor çünkü gözleri yavaşça vücudumun uzunluğuna geri dönmeden önce aşağıya bakıyor. Yine de kendimi *odaklanmaya* zorluyorum. "Peki ya mesajlarım? Neden hiçbirine cevap vermedin?"

"Bazen seni düşünmediğim için endişeleniyor musun?" Bu sözleri fısıldıyor.

Buraya geldiğinden beri ilk kez yüzüm kızarıyor. Yanağımın içini ısıriyorum ama en büyük korkumu, bir yaranın dikişlerini söker gibi söküp atarken bile gözümü ondan ayırmıyorum. *Ben* böyle yaparım. Artık bana hizmet etmedikleri zaman insanları unutuyorum. Örneğin Amanda. Ömür boyu arkadaş olmam gereken bir kız, çünkü onu çocukluğumdan beri tanıyorum, yatıya kalıyoruz, ailesini tanıyorum, o da benimkini tanıyor ve Nic'ten sonra beni savundu, ama taşındım ve artık... umurumda değil. Onu nadiren düşünüyorum.

Mezun olana kadar Eli'nin beni düşünmeye devam etmesine ihtiyacım var. Bu her neyse o zaman bitebilir ama bitene kadar bir insana ihtiyacım var. Yakınımda olacak birine.

Elini raftan indiriyor, sonra yavaşça bana doğru geliyor.

Daha fazla yapamayana kadar geri , sırtımdaki tuğla duvar, oluklar ve harç kürek kemiklerime batıyor. Nabzım kulaklarımda atıyor, o kadar yüksek ki konuştuğunda onu duyamayacağımdan endişeleniyorum.

Bana dokunmuyor, elleri yanlarında, ama yakınımı eğiliyor ve vücut ısısını hissedebiliyorum ve bu sefer sıcak hissediyor, buz gibi serinliği antrenmanından yutulmuş.

"Hep seni düşünüyorum," diyor, gözleri ağızıma kayıyor, sonra tekrar yukarı bakıyor.

Dudaklarımı yalıyorum ve o da bu hareketi takip ederek gülümsüyor.

"Her zaman, Eden. Bana bir şey yaptın çünkü lanet olası kafamın içinde sıkışıp kaldın." Sesi aniden sinirlenmiş gibi çıkıyor ama

kızgın. "Dün gece..."

Yüzüm , kızarıklık boynumdan aşağıya, göğsüme yayılıyor ve bugün giydiğim, boğazıma kadar düğmeli lacivert polomu hala giydiğim için minnettarım. İçimde koşma isteği var, avuçlarım sırtımdaki soğuk tuğlaları buluyor, onlara bastırıyor ve tenime batan iğnenin tadını beni topraklıyor.

"Öyle mi?" Fısıldamayı başarıyorum, sesim çatlıyor, konuşmaya devam etmesini istiyorum. Bana bu hastalıklı tatlı şeyleri anlatmaya devam etmesini.

"Öyle mi?" diye alay ediyor benimle ve kelimede şehvetli bir şey var, gülümseme şekli. Elleri hâlâ yanlarında ve ben onları üzerimde görmek istediğim kadar istemediğim de oluyor. "Ciddi miydin? Bana söylediğin her şeyde?"

Biraz ölmek istiyorum. Dün gece konuştuğumuz şeyler, ona verdiğim sözler, daha önce yaptığım gibi o anda ihtiyacı olduğunu düşündüğüm sözler, mesajlarda söylemek çok daha kolay. Şimdi nereye bakacağımı, nasıl konuşacağımı ve hatta ne zaman nefes alacağımı bile bilmiyorum. Tüm keskin savunmalarımı parçalama yeteneğine sahip.

"Sorun değil, biliyorsun." Burnu benimkiyle aynı hizaya gelecek şekilde eğilirken kelimeleri ağızından kayıyor. "Ben de hepsini kastetmişim."

Tüm vücudum karıncalanıyor, kalçalarımın arasında bir sızı var ve onu istiyorum. *Seni istiyorum.* Ama aptal değilim. Unutmadım. "Polislerle ne oldu?" diye sordum. "Winslet, onu becerdiğini söylemiştin. Nöbet, yıllık-"

"Sus," diyor, nefesi ağızımda, içime çektiğim pamuk şeker kokusu tatlı. Gözleri gözlerimi arıyor ve daha yakına eğiliyor, sadece bir santim, ama bu yeterli, dudakları benim dudaklarımda, kalbim o kadar sert atıyor ki göğsümde ağrıyor.

"Şşşt," diyor yine, tek bir kelime bile etmemiş olmama rağmen. Sanırım nasıl konuşacağımı unuttum. "Sana her şeyi anlatacağım, sadece... izin ver."

İstiyorum. *Ben de istiyorum.* Çok ateşli ve çekici ve o kadar yakın ki nefes alamıyorum, ama önce bilmek istiyorum. Bilmeye *ihtiyacım* var. "Hayır. Bana *şimdi* söyle. Polislerle ne oldu Eli? Saatlerdir burada seni bekliyorum. *Şimdi anlat bana.*"

Bana bakıyor, göğsü kabarıyor ve benimki de bu hareketi yansıtıyor. "Eden." Adım dudaklarında bir yalvarış gibi tınlıyor. "Sadece sus ve seni öpmeme izin ver."

Kapa çeneni.

Gözleri parlıyor. Bunu bilerek söylediğini biliyorum. Bir sebepten dolayı... bunu istiyor.

Geri adım atamadan elimi kaldırdım ve... *ona bir tokat* attım. Yaptıklarım karşısında şok oldum, dudaklarımdan küçük bir nefes çıktı, avuç içim karıncalandı. Ama bir şekilde, yapmak üzere olduğumuz şeyden daha kolay geldi. Daha önce hiç yapmadığım şeyler.

Bana gülümsüyor, elimi bıraktığımda başını bana doğru çeviriyor, vurduğum yerde yüzü kızarıyor. Bir saniye geçti. Bir duraklama.

Çok Eli bir şekilde izin istiyor ve umarım veremeyeceğimi anlamıştır. *Sadece istiyorum.*

Ve bir kalp atışı sonra, *o yapar.*

Dili ağzımın kenarına değiyor, dudaklarım onun için ayrılıyor ve beni o kadar sert öpüyor ki nefes alamıyorum. Donup kaldım, zihnim dönüyor, beynimin uzak bir kısmı bana onu geri öpmem gerektiğini hatırlatıyor, hareket etmem gerekiyor, az önce ona tokat attım, *lanet* olsun, ve... ve...

Eli kalçama geliyor.

Sıçıyorum ama de bir adım öne çıkıyorum, avuçlarım göğsünde, parmak uçlarımda duruyorum ve sonunda onu öpüyorum, beceriksiz hissediyorum ve bunu doğru yaptığımdan emin değilim ama durmuyorum ve o da beni durdurmuyor.

Patlama gibi değil. Bomba değil. Havai fişek değil.

Bunun yerine, rüyasız bir uykudan uyanıyorum ve gerçek, hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Yıllarca telefonumun ekranında sevişen insanları izledim. Çok daha gençken nasıl orgazm olunacağını öğrendim. Ama bu... *bu benim için yeni bir şey.*

Parmaklarım gömleğinin içine ve diğer eli kıcıma gelip sıkarken altındaki sert kasların esnemesini hissediyorum ve kalçalarımı savururken hafif, nefessiz bir sesle ağzına doğru inliyorum.

Gülümsüyor ama geri çekilmiyor, dişlerimiz çarpışıyor, dillerimiz birbirinin etrafında dönüyor, yüzüm benim ve onun tükürüğüyle ıslanıyor. Dağınık, sanki egemenlik için savaşıyormuşuz gibi, ama içten içe onun kazanmasını istiyorum. Onu itiyorum, sanki onu uzaklaştırıyormuşum gibi. Bunu neden yaptığımdan emin değilim, sanki beynim kısa devre yapıyor ve hareketlerim gergin ve düzensiz. Vücudu şaşkınlıktan sarsılıyor ve kitap raflarına doğru bir adım atıyor.

Ben onu öpmeye devam ederken, tırnaklarımı gömleğine geçirirken bile ağzı benimkinin üzerinde bir duraklama oluyor. Sonra gülümsüyor, dudaklarımdaki şekil.

"Dikkatli ol, bebeğim."

Eliyle kalçamı kavrayarak beni zorla duvara itmeden önce verdiği tek uyarı bu. İsteyerek hareket ediyorum, vücudu benimkine yaslanıyor, boy farkımız aptalca ama bu beni güvende hissettiriyor, sanki beni yutarken bile korumak istediği bir şeymişim gibi. Parmakları kıcımı yoğuruyor, diğer eli kalçamdan belime doğru kayıyor, elini boğazıma dayamadan önce avuç içi göğsüme bastırıyor, parmakları yumuşakça kıvrılıyor ve

-

Telefonum cebimde titriyor, zıplayıp geri çekilmeme neden oluyor, dişleri alt dudağımı acıtacak, yakacak kadar sert bir şekilde kazıyor, beni yanında tutmaya çalışıyor. Ama başımı duvara vuruyorum ve dilimi dudağımın üzerinde gezdirirken, demirin en ufak ipucunu tadarken, öpüşmemizden dolayı ağzımın ne kadar şiştiğini hissederken gitmesine izin veriyor.

Zor nefes alıyorum ve hâlâ bir eli kıcımda, diğeri boğazımda. Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, telefonum cebimde titremeye devam ediyor, biraz dengesiz görüldüğünü görüyorum, bu da beni şaşırtıyor. Gözleri cam gibi, dudakları aralanmış, kesik kesik nefesler alıyor ve ben ayaklarımın tabanına çöktüğümde, sanki onu tutmam için bana ihtiyacı varmış gibi bana .

Karnımda ne kadar sert olduğunu hissediyorum ve tüm mantıklı düşünceler kafamı terk ediyor, ama aynı zamanda telefonum çalmaya devam ediyor ve odaklanmaya çalışarak göz kırpiyorum.

Telefonumu almak niyetindeyim ama onun yerine parmaklarımı ağzıma götürüyorum, bileğim hâlâ boynumda olan elinin arkasını sıyrıyor.

Üzerimde kalan dokunuşunu, dudaklarının ne kadar yumuşak olduğunu, tatlı tadını hâlâ dilimde hissedebiliyorum.

Dikkatimi çekmeye yetecek kadar parmaklarını boğazımda sıkıyor. "Şunu almalısın," diyor şehvet dolu sersemliğini üzerinden atarak. Sanki yerine geri dönüyor, gözleri odaklanmış, şişmiş ağzında yine o ukala sırıtış, ellerini hem boğazımdan hem de kıcımdan çekip geri çekilerek nefes almama izin veriyor.

Sıcaklığını anında özlüyorum, ama o beni izlerken, gözlerim eşofmanına kayıyor, ereksiyonunun ana hatlarını görmek onu yeniden arzulamama yetiyor, titreyen parmaklarımla telefona uzanıyorum.

Annem arıyor.

O da ekranımdaki ismi okumuş olmalı çünkü "Benimle geliyorsun" diyor.

Eden

YOLDA BAŞKA ARAÇ OLMADIĞI GERÇEĞİYLE DAHA DA FARK EDİLEBİLİR HALE GELEN AŞIRI SÜRÜŞ. Sarı ışıklarda hızlanıyor, trafik kameralarının ona ceza keseceğinden emin olduğum kırmızı ışıkların altından geçiyor ve limitin çok üzerinde gidiyor. O kadar hızlı ki, yolcu koltuğunda ellerimle kalçalarımı sıkarken hız göstergesini okumaya çalışmak istemiyorum.

Hoparlörlerden Dominic Fike'ın "Come Here" şarkısı çalıyor, camlar açık, yaz sonu esintisi örgümden kurtulan saç tellerimi koparıyor. Annemin telefonuna cevap verdim ve Eli'nin beni bırakacağını söyledim.

Tek söylediği, "*Dikkatli ol, Eden.*" oldu.

Her halükarda Eli'dan bahsetmem iyi oldu, çünkü arabada bana ilk sorduğu şey "Cuma için hala iyi misin?" oldu. Bana bakmıyor ve ben de uymaya karar verdiği bir kırmızı ışığa geldiğimizde vites değiştirirken eline bakmakla yetiniyorum.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına doluyorum, annemden günü henüz tanışmadığı bir çocukla geçirmeme izin vermesini istemeyi düşünüyorum. Ama on sekiz yaşındayım, kendime dikkat ediyorum. Bir arabam var. O gün spor salonunda çalışmıyorum. Ne istersem yapabilmeliyim.

"Evet," diye yanıtlıyorum sorusunu. Bunu başaracağım. Işık yeşile döndüğünde başımı koltuğuna yaslıyorum ve o da motorunu çalıştırarak yola çıkıyor. Ona tokat attığım ve bundan hoşlanmış gibi görüldüğü gerçeğine hayret ediyorum. Bu beni biraz uçuruyor. Dudaklarının dudaklarımda bıraktığı hafif karıncalanma da öyle. Parmaklarımı ağzıma götürmeden durmak gerçekten zor.

"Bana polisten bahset." Sessizce söylüyorum, o kadar sessiz ki beni duyduğundan emin değilim, sadece bana doğru tek bir bakış attığını görüyorum.

Cevap vermeyeceğini umuyorum. Öpücüğün bir hile olduğunu biliyorum ama sonrasında ne kadar sersemlemiş görüldüğünü düşünüyorum. Sanki onun üzerinde de bir etkisi olmuş gibi; tıpkı benim gibi ya da en azından yeterince yakın.

Bunu düşünmek, onun üzerinde güç sahibi olduğumu hayal etmek göğsümde gururla kabarıyor. Parmaklarımı kucağımda birleştiriyorum ve gülümsememi gizlerken uçup giden karanlığı izlemek için başımı çeviriyorum.

"Partide benden uzaklaştığına göre Winslet hakkında her şeyi biliyorsun, ha?"

Gülümsemem duraksıyor. Ona bakmak için kendime güvenmiyorum. Yolcu koltuğuna oturduğumda kürek kemiklerimin üzerinde tedirginlik iğneleri dolaşiyor.

Kayıp posterleri düşünüyorum, kenarları kıvrılmış. *Dominic'in kız kardeşi.*

Kafamda, Eli'nin beni eve götürdüğü ikinci geceki sözleri.

"Eskiden becerdiğim bir kız."

Ağzım kumla doluymuş gibi hissediyorum ve söyleyecek hiçbir şey bulamıyorum, ama merhametli bir şekilde, belki de Eli konuşmaya devam ediyor.

"Onun hakkında birkaç soruları vardı."

Bu açıklamanın devamını bekliyorum. Bunun neden kendisiyle bir ilgisi olmadığını ama neden öyle olduğunu düşündüklerini açıklaması için.

Hiçbir şey gelmiyor.

Sadece müzik, rüzgar ve arabasının mırıltısı. Evime yaklaşıyoruz ve mantıklı bir açıklamadan uzaklaşıyoruz. Öncekinden daha fazla sorum var ama kendimi onunla yüzleşmeye ikna edemiyorum.

Dilimi dudaklarımda gezdirerek boğazımı temizliyorum.

"Neden?" Bir sessizlik. Sonra, "Onu becerdim, hatırladın mı?"

"Nasıl unutabilirim ki?" Ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Evime giden sondan ikinci yola sapıyor. "Çok kıskanç," diye fısıldıyor. "Bu beni tahrik ediyor."

"Eli." Onun dikkatini dağıtmasına izin vermeyerek adını şaklattım. "Neden seni sorguluyorlardı-"

Aniden gülerek sözümü kesti. Kahkahasını nadiren duyuyorum ama bu bir daha deneyimlemek istemediğim bir ses. Soğuk ve kesik bir kahkaha ve dur işareti geldiğinde bana attığı bakış da daha iyi . Bana tiksiniş gibi bakarken dudakları kıvrılıyor ve ben yanlış bir şey yapmadığımı kendime hatırlatarak koltuğumda kıpırdanma isteğime direniyorum.

"Dur tahmin edeyim," diyor ve sözlerindeki zehir beni şaşırtıyor. "Benim bununla bir ilgim olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben öyle bir şey demedim." Kan basıncımın yükseldiğini hissediyorum ve ayağımın dibindeki çantada duran ilacımı özlüyorum ama kıpırdamadan Eli'yi izliyorum, bakışlarımı kaçırmayı reddediyorum. "Ama neden *bana* söylemiyorsun? *Senin* bununla bir ilgin var mı?"

Gözleri zümrüt rengi yarıklara dönüşüyor, tepe lambalarının yüzüne düşürdüğü gölgeler onu ürkütücü, neredeyse manken gibi bir görünüme büründürüyor. "Gerçekten cinayet işleyebileceğimi mi düşünüyorsun?"

Cevap o kadar açık ki, neden sorduğunu anlamıyorum. *Tabii ki öylesin.* Zamanlama doğruysa herkes öyle değil midir? Duygular? Koşullar?

Ama bunu söylemedim. Çünkü birden fark ettim ki... ne o ne de ben cinayet hakkında hiçbir şey söylemedik.

Winslet'in *kayıp* olduğu bildirildi. *Ölmemiş*.

Sanki biri başımdan aşağı buz gibi su dökmüş gibi hissediyorum. Baş dönmesi bir dalga halinde geçiyor. Derin nefesler alıyorum, sessizim, korktuğumu görmemesine çalışıyorum. "*Cinayet mi?*" diye sorarken sesimi sakın ve kontrollü tutuyorum.

Geri adım atmıyor. İrkilmiyor bile. Sadece "Soruyu geçiştirdiniz" diye cevap verirken sesi soğuk.

Karanlık kavşak ürkütücü bir şekilde tekinsiz, sadece Eli'nin mavi renkli ışıkları geceyi aydınlatıyor. Işğın huzmesinde böcekler görüyorum, caddenin hemen karşısındaki ormanda bir çift göze benzeyen bir şey. Muhtemelen bir geyik, ama yine de beni tedirgin ediyor. "*Cinayet demiştin.*" Dümdüz önüme bakarken sessizce konuşuyorum. "Tüm sorularımdan kaçırıyorsun, bu yüzden benimle dalga geçmeyi bırak Eli. Sen. Dedin. *Cinayet.*"

Sessizlik arabayı dolduruyor.

Arabayı o kullanmıyor. Dur işaretinde duruyoruz ve bu ormanda kaç ceset saklanmış olabileceğini merak etmeye başlıyorum.

Tüylerim diken diken oldu.

Kaçmak yerine kendimi kalmaya zorluyorum. Ama *bir şey söylemesini* istiyorum.

Saniyeler geçer. Dakikalar.

Yavaşça başımı çeviriyorum.

Gözlerimiz karanlıkta birleşiyor.

İfadesi boş ve beni kasıtlı olarak korkutmaya çalışıp çalışmadığını merak ediyorum.

Hareket etmiyorum. Sessizliğini bozmak için ihtiyacı olan şey bu gibi görünüyor.

"Bir yıldır kayıp," diyor sonunda, sesi kısık. "Geri gelmeyeceğini düşünmeye başladılar. En azından canlı olarak."

Sanki omurgamda örümcekler geziniyor, onun sözleriyle tüm bedenimi bir ürperti .

Aklıma hemen yıllık geldi. Sanki Trafalgar'dan bir yıllığına kaybolmuş gibi.

Bu iki şeyin bağlantılı olmadığı bir yol düşünmeye çalışıyorum. Dominic'in kız kardeşi ve Eli'in okulda kaydı yok. Çok fazla eski plan var, ama bana hiçbirini vermiyor ve kavşaktan dönüp evime doğru ilerlerken başka hiçbir şey söylemiyor.

Bana tutunacak hiçbir şey vermiyor, sanki en kötü senaryoyu düşünmemi istiyor. Sonra ne olacak? Bu kıza bir şey yapmış olabileceğini bile bile hâlâ onu seçmemi mi bekliyor?

Karavanın önüne yanaşıyor ve hemen bir şeylerin ters gittiğini görüyorum, bu da beni o an için Eli ve Dominic'in kız kardeşi hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırıyor.

Evimin kapısı açık, sadece oturma odasını dışarıdan ayıran paravan kapı var. Duvar boyunca ışıklar yanıp sönüyor ve televizyonun açık olduğunu biliyorum. Sebastian'ın Mazda'sı burada değil, yani ya Reece ya annem ya da ikisi birden oturma odasındalar ve ben nefesimi tutarken bir gölgenin paravan kapının camına doğru ilerlediğini görüyorum.

Sikeyim.

"Görünüşe göre annen benimle tanışmak istiyor." Eli'nin sözleri şurup gibi tatlı, hâlâ ukala ve belki de katil olduğunu hatırlatıyor. *Ama ben buna gerçekten inanmıyorum.*

Emniyet kemerimi çözerken ona ters ters bakıyorum, annem hâlâ kapının yanında duruyor, kollarını kavuşturmuş. Eli'nin camları ne kadar karanlık olsa da bizi burada görebileceğini sanmıyorum ama yine de cam bir kavanozun altında sıkışıp kalmış karıncalar gibi hissediyorum ve şimdi hiçbir cevap alamayacağım.

Bunu neredeyse bir merhamet olarak görüyorum.

"Burada kal," diyorum ona, çantamı döşeme tahtasından alarak. "Aileyle tanışmana gerek yok." Kapının soğuk koluna uzanıyorum, sorularımın geri kalanını bu gece, yorganımın altında, telefonum aracılığıyla sormam gerektiğini biliyorum. Ama Eli bileğimi tutuyor, dudaklarımdan en küçük bir nefes çıkarken parmakları kemiklerimin etrafında sıkılıyor.

Başımın arkasına baktığını hissedebiliyorum.

Beni acıtacak kadar sert tutmuyor ama tutuşu agresif.

"İstiyorum," diyor soğuk bir şekilde. "Çünkü hafta sonuna kadar havuzumda yarı çıplak yüzüyor olacaksın ve annen biricik kızının gece gündüz nerede olduğunu bilmek isteyecek, *de öyle değil mi?*"

Dişlerimi sıkarak annemin endişeli gölgesine bir bakış attım. "Anneme biricik *kızının*, bir kızın kaybolmasıyla ilgili olarak polisin şüphesi altında olan bir adamla aynı arabada olduğunu söylersem, onunla bir yere gitmeme izin vereceğini sanmıyorum."

Gülüyor, sözde tehdidimi yarıda kesip bileğimi serbest bırakıyor, sadece parmaklarını oradaki bileziklerin üzerinde gezdiriyor, birini kırmak ister gibi çekiştiriyor.

Bileğimin iç kısmına dokunmadığı için minnettarım. Yara izlerini fark etmedi ve eğer yardım edebilirim, asla fark etmeyecek.

Rahatsızlığıma rağmen, siyah bileziklerden birini koparıp tenime batacak kadar sert bir şekilde sapladığında, şehvet damarlarımda kaçak bir tren gibi ilerliyor.

Bileziği arabasının bardak tutucusuna bırakırken en yumuşak sesi duyuyorum, sonra bileğimi tekrar daire içine alıyor. Bir kez daha, sarsıcı bir düşünceyle sarsılıyorum.

Parmakları buraya, bana ait.

"Kapa çeneni, bebeğim." Sesi yumuşak. Sesi daha önce olduğu kadar acımasız değil ve bir cümlede bir araya gelen bu dört kelimeyle ilgili bir şey beni onun ellerinde macun gibi hissettiriyor. "Annen biricik kızının kütüphanenin karanlık köşelerinde oğlanları tokatladığını öğrenirse ne yaparım?" Nefesim kesilirken beni daha da sıkıyor. "Yalancı yüzünü takın ve gülümse. Bunu çok iyi yaptığını biliyorum."

Sonra beni bırakıyor ve ben kıpırdamayı düşünmeden kapısını kapatıp arabanın kaputunun etrafından dolanıyor ve benimkini açıyor.

Girdiğimden bir eksik çıkıyorum.

Biz yaklaşırken verandaya çıkanın sadece annem olmasına şükrediyorum. Reece'i oturma odasında göremiyorum ve umarım yatağındadır ve buraya gelip kendini ve beni rezil etmeye hiç niyeti yoktur.

Annem yumuşak bir pantolon ve açık pembe bir tişört giymiş, kolunda derisinin altındaki çubuk ve plakaları diken sivri yara izini pek gizleyemiyor. Kısa, kıvrıkcık kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırmasını izlerken gülümsemesi kibar ve belki de bu alışkanlığı nereden edindiğimi fark ediyorum.

Unlu mamuller ve camsil kokusu annemin peşini bırakmış gibi görünüyor ve ben Eli'ye bakıyorum, acaba annem onun üzerindeki plaj kokusunu alabiliyor mu diye merak ediyorum.

Eli yakışıklı yüzüne kibar bir gülümseme yerleştirmiş, annemin gözlerinin içine bakarken kollarımı kavuşturuyorum, annem benden uzun olduğu için başını eğmek zorunda kalıyor ama Eli ikimizin de üzerinde yükseliyor. Onun da Reece'e tepeden baktığını hayal ederek kendimi bir kahkahaya karşı koyarken buluyorum.

"Anne, bu Eli." Ona belli belirsiz bir işaret yaptım, bu işi bir an önce bitirmek istiyordum. "Eli, anne. Yani, sana ne demesini istediğini bilmiyorum..."

Annem, Eli'nin uzattığı eli Güneyli aksanıyla "Lucy iyi," diyor.

Ben biraz çekiniyorum ama Eli tamamen rahat görünüyor. Belli ki polisleri ya da kayıp kızları düşünmüyor ya da beni kütüphanede öpmek için köşeye sıkıştırmıyor ya da seks bileziklerimden birini koparıp arabasında saklamıyor.

Tüm düşünürken annemin verandanın ışığını açmayı unuttuğuna şükrediyorum. Eli'nin farları bize dönük değil ve içerideki televizyonun ısıltısı yumuşak, üçümüzü ve yanaklarımdaki allığı aydınlatmak için çok az şey bırakıyor.

"oldum, hanımefendi." Onu

tekmelemek istiyorum.

"Eden bana senin hakkında çok iyi şeyler anlattı." Onu boğacağım.

Ellerini bırakıyorlar, annem ayak ayak üstüne atıyor, gururu okşanıyormuş gibi yere bakıyor ve ben annemin, güçlü olduğu halde, güzel ve yalancı bir ağızdan çıkan birkaç güzel söze bu kadar kolay boyun eğmesine sinirleniyorum.

Ama... Onu suçlayamam bile.

"Eminim hepsi iyi değildir." Annem biraz gülüyor, sonunda başını kaldırıp bana bakıyor, muhtemelen heyecanımı okumaya çalışıyor. Boş bırakmaya çalışıyorum. Eli'nin yanında nasıl davrandığımı çok fazla okumasını istemiyorum, çünkü o zaman Cuma günü onun evine gitmeme izin verme konusunda iki kez düşünebilir, ki bu konuyu açmıyorum.

"Senin iyi bir aşçı olduğunu söyledi, o arabayı almasının sebebi sensin." Eli bir şeyler uydururken ay ışığının altında parlıyor gibi görünen eski beyaz Sentra'ya doğru başını sallıyor. "Ve-"

"Yorgunum." Annem gözlerini bana dikip özür dilercesine Eli'ye bakarken kelimeleri ağızımdan geçiriyorum. Ona gülümsüyorum, tıpkı bana söylediği gibi numara yapıyorum. Sırt çantamı omzuma yerleştiriyorum ve "Bıraktığın için teşekkür ederim" diyorum. Gülümsememle dişlerimi gösteriyorum, o kadar geniş ki yanaklarım ağrıyor.

O da gülümsüyor, benimkinden çok daha gerçek, ama onun da saçmaladığını biliyorum. Ellerini ceplerine sokuyor. "Ne zaman istersen," diyor, anneme dönmeden önce bakışları bir an ağızımda kalıyor. "Seninle tanışmak da çok güzeldi Lucy."

Annem ona gülümsüyor. "Ben de memnun oldum Eli. Dikkatli sür."

"Teşekkür ," diyor, sonra da bana göz kırparak

Annem görmez, koşarak merdivenlerden iner ve arabasına doğru adım atar.

Paravan kapının kolunu yeterince hızlı tutamıyorum ve Eli'nin motorunun çalıştığını duyarken annem de beni içeri kadar takip ediyor.

"İyi birine benziyor," diyor, neredeyse hülyalı bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum, odama giden koridora bakıyorum, bunu yaptığımı görmeyeceğini biliyorum. "Sana söyledim, öyle." Bu sadece yarım bir yalan.

"Buzdolabında senin için yiyecek var-"

"Yemek yedik," sesleniyorum omzumun üzerinden, kapıyı kapatıp kilitlerken annemin bakışlarıyla karşılaşıyorum, ama Sebastian henüz içeride olmadığı için zinciri açık bırakıyor. "Yine de teşekkürler. Öğle yemeği için alacağım."

"Emin misin?" Yatak odamın kapısına geldiğimde annem kaşlarını çatarak soruyor ve yüzünü ona dönüyor. "Yemek yemelisin-"

"Eminim." Yüzümdeki kibar gülümsemeyi korumaya çalışıyorum ve yatak odama doğru bir adım atıyorum. Sonra aklıma bir şey gelmiş gibi duruyorum ve "Cuma günü öğretmenlerin iş günü" diyorum.

"Evet, bir e-posta aldım." Annem yüzgeçlerini saçlarında gezdirirken biraz gülüyor.

"Eli beni bir günlüğüne evine davet etti." *Ve gece*, ama o kısmı eklemiyorum. "Gitmemin sakıncası var mı? Pazar gününe kadar izinliyim."

Annem bir an beni inceledi. "Siz ikiniz... resmi misiniz?" Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ama gözlerindeki endişeyi görüyorum.

Başımı sallayarak bu fikri reddediyorum. "Hayır, sadece arkadaşız." Yanaklarım alev alev yanıyor ve ışıkların kapalı olmasına şükrediyorum. Eli ile *sadece arkadaş* olmamın imkânsız olduğunu düşünüyorum ama bunu anneme açıklayamıyorum.

Annem hâlâ daha iyi biliyormuş gibi görünüyor ama omuz silkiyor. "Neden olmasın anlamıyorum. Ama telefonunu getir ve eve gelmen gerekirse beni ara."

"Arabayla geliyorum," diye düzeltiyorum onu, Eli'yle bunu konuşmamış olsak da. Hızlı bir kaçış yapmam gerekirse diye arabamı orada istiyorum.

Annem bir kez başını sallar. "İyi fikir, ama yine de... akıllı ol."

Ona bunun için çok geç olduğunu söylemek istiyorum ama bunun yerine "Teşekkürler anne. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum Eden. İyi geceler."

SONRA BEN DE DEĞİŞTİ İÇİNE BENİM PİJAMA,
FIRÇALANMIŞ BENİM DIŞLER VE
Yüzümü yıkadım -Sebastian hala evde değil- defteri çıkardım

Ailem ve Amanda da dahil olmak üzere hayatımdaki herkesten sakladım.

Siyah, parlak kapaklı, parmak izleriyle lekelenmiş, sayfaları yıpranmış ve arka kapağı, annem bir gece *Shoreside* hakkında konuşmak için beklenmedik bir şekilde odama girdiğinde ilkbaharda alelacele bir ders kitabının altına tıktırıldığı için buruşmuş.

Bu anıları bir kenara iterek yatağında bağdaş kurup oturuyorum, defter kıvrılmış bir şekilde açık, ön kapağı arkaya geçiyor. Komodine doğru eğilip bir kalem çıkarıyorum ve odamın karanlığında gözlerimi kısarak bir kez daha doğruluyorum. Açık panjurlarımdan içeri sadece ay ışığı giriyor ve yazmaya başladığımda zar zor görebiliyorum, kalemimi kaldırmadığım için avucumun kenarı sayfaya bulaşıyor. Karalamam dağınık, el yazısı ve baskının garip bir karışımı, neredeyse okunaksız olmasına rağmen nefret etmiyorum. Ya da belki de bu yüzden seviyorum.

Winslet Landers'ı tekrar araştırdım. Gerçekleri gözden geçirdim - evinden kaybolmuş ve birkaç tane daha buldum. Polisin şüphelisi yok. Kız kardeşinin kaybolmasından dolayı çok üzgün olan Dominic'e atıfta bulunan bir makale vardı, görüş bildirmek ya da gazetecilere cevap vermek için çok üzgündü.

Görünüşe göre aile basını . göre cevap alabileceğim tek yer Eli ve onun da biraz zorlanmaya ihtiyacı var.

Yazmayı bitirip arkama yaslandığımda kalbim göğsümde hızla atıyor, karanlıkta göz kırpmıyor, endişemin ortasında duvar boyunca gölgeler bulmamaya çalışıyorum. Kapıya bakarken nefes alıyorum - eğer annem beni yakalasaydı, muhtemelen beni kiliseye sürükleyip yağ sürmeye götürürdü

-Cümledeki tüm tekrar eden harfleri çıkarıyorum. Sonra sesli harfleri.

Eli sırları konusunda bana güveniyor.

Hat, LTRSMWHC olur.

Tüm bu harfleri bir şekil altında topluyorum. Biraz kuleye benziyor, beceriksizce ve garip, çünkü çizim benim yeteneğim değil. R'nin ilmeğinden bir L geçiyor. H'nin üzerinde bir C var. S ve M iç içe geçmiş, tüm harfler bir şekilde birbirine bağlanıyor.

Nabzım kulaklarımda o kadar yüksek sesle atıyor ki, bir an gözlerimi kapatıp sadece nefes almak zorunda kalıyorum. Çocukken annem beni hafta sonları her pazar kiliseye sürüklerdi. Hafta içi çalışırken havuza dalmamla aynı düzenlilikte beni Pazar okuluna zorladı.

Her saniyesinden tiksindim, etrafım dindar Hristiyan çocuklarla çevriliydi, her dondurma çubuğu aktivitesi için çılgık atıyor ve tezahürat yapıyorlardı, ezberlediğimiz her İncil ayeti için şeker alıyorduk. Çok fazla sorum vardı. Tanrı biricik oğlunu benim günahlarım için ölmesi için gönderdi ama ben bunu ondan hiç istemedim. Ve eğer o kadar güçlüyse, neden Şeytan'ı öldürmedi? Daha kalıcı bir çözüm gibi görünüyor. *Tabii Tanrı her seferinde Şeytan'a yenilmezse.* Oldukça utanç verici olurdu.

Annem beni buna ne kadar zorladıysa, güvene duyduğum nefret de o kadar arttı. Spektrumun diğer ucuna doğru *itiliyordum*. Neyse ki ben liseye giderken annem kiliseye gitmekten vazgeçti çünkü Reece gitmeyi sevmiyordu. Babası şizofreni hastasıydı ve hayattayken, kapılar her açık olduğunda oğullarını kiliseye sürüklemekle, binaya şeytanların bulaştığı konusunda atıp tutmak arasında gidip geliyordu. Seb asla kiliseye adım atmadı ve Reece de onu asla zorlamadı.

Bir sıraya oturmaya yıllar oldu, ama şimdi bile Şeytan, Lucifer ve dünyanın dört bir yanındaki mitolojiler hakkında bilgi edinirken, bir parçam bunu yaptığım için cehenneme gideceğime dair keskin bir suçluluk duygusu hissediyor.

Yine de... sonsuzlukta birlikte daha çok eğleneceğim insanlarla dolu bir yer gibi görünüyor.

Kalemimi komodinin çekmecesine bırakıyorum, Sebastian'dan sırf rengi için çaldığımdan beri elimde olan limon yeşili çakmağı alıyorum ve parmaklarımı çekmecemde duran, artık bir kütükten biraz daha fazlası olan şişman, beyaz mumun üzerinde gezdiriyorum. Mumu yakarken nefesimi tutuyorum, her adımda kilitli kapıya tekrar göz atmaktan kendimi alamıyorum.

Birkaç yıldır sigil büyüsü yapıyorum, Wilmington'da kütüphanede okuduğum ve eve getirmeye cesaret edemediğim bir kitaptan beri.

Her türlü şey için mühür yaptım. Para için. Trafalgar'a girmek. Üniversite ve kitap yazmak ve yayınlamak için sayısız.

Bu bir erkek için yaptığım ikinci şey. Sebast-ian'ı bile kurtarmaya çalışmadım.

Alev odamın karanlığında titriyor, çubuğu eğip bir damla yarı saydam balmumunun yarattığım mührü damlamasına izin verirken beyaz mumun sade, keskin kokusu etrafımda dönüyor.

Sırıyor, kabaca çizilmiş şeklin üzerine yayılıyor.

Çabucak mumu söndürüyorum, çakmağı çekmeceme atarken tekrar nefes alıyorum. Baş ve işaret parmağımı yalıyorum ve mumu yerine koymadan önce sıcak fitilin soğuduğundan emin oluyorum.

Sonra başparmağımı balmumunun üzerine sürerek mühürümün mürekkepli çizgilerini bozuyorum.

Gözlerimi kapatıp parmağımı balmumunun ve sayfanın üzerine koyarak niyetimi düşünüyorum.

Eli'ı düşünüyorum.

Belki de bu kadar kısa süredir tanıdığım bir çocuğa aşık olduğum için kendimi aptal gibi hissetmem gerektiğini düşünüyorum. Belki de bunun Nic'e olanlar gibi olmasından endişelenmeliyim. Boş yere takıntı yapıyorum.

Ama sanki Eli'yi sınıfta izlediğim ilk gün, sadece onu gördüğümde ruhumda bir bağlantı kıvılcımı çaktı. Bu bile Nic'le hemen gerçekleşmedi.

Belki de Eli'nin arabasında hissettiğim gibi daha çok korkmalıyım. Ama korkmuyorum ve bunun nedenini anlayamıyorum.

Göğsüm sıkışıyor.

Gözlerimi açıyorum, kitabımı da kapatırken yanaklarım kızarıyor, ama bunu yapmadan önce, yaptığım son mühür büyüünden kalan üst üste dizilmiş harfleri görüyorum.

LWGMYFRSTK.

Aptalca bir cümleden doğan bir mühürden oluşan kıvrımlı bir dağ.

Eli bana ilk öpücüğümü verecek.

Defterime sarılıp göğsümü kapatırken yüzüm ısınıyor. Onun haberi bile yok.

İkinci erkek sigilimi düşünüyorum.

Güven bana Eli. Sanırım dünyada bunu yapabilecek tek kişi benim ve bu baş döndürücü bir duygu.

Bunu düşününce hala utanmıyorum. Ben sadece... *çarpıldım.*

Yataktan yavaşça kalkıyorum, odayı geçip yeşil şifonyerime gidiyorum ve kitabımı iç çamaşırlarımın arasına gömüp çekmecenin en arkasına itiyorum.

Ve tam yatağıma yerleşmiş, Eli'ı ve dudaklarını aklımdan geçirirken, yastığımın altında telefonumun titrediğini hissediyorum.

Gizlice, son bir saattir bunu bekliyordum. Eve ne zaman geldiğini bilmek . İyi olduğunu bilmek istedim.

Her zaman yaptığını söylediği gibi yine beni düşünmesini istedim.

Ama önce ona mesaj atmaya cesaret edemedim. Kafasının içine girmek için kara büyü yaptım. *Her neyse.*

Şimdi, parmaklarımı yastığımın serin tarafının altına sokuyorum ve yan dönüyorum, ekranımın kilidini açıyorum ve mesajını okuyorum, kelimeleri bile bitirmeden dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Annen iyi biri. Sanırım senden daha iyi.

Gülmemek için dudağımı ısırıyorum. Telefonumu kapatıp uyumak istiyorum. Onu bekletmek, ama yanımda sihir olsa bile, o kadar güçlü değilim.

Ben: Eğer senin bir katil olduğunu bilseydi...

Hemen cevap veriyor ve ben de onu yan yatmış, başını koluna dayamış, gömleğini çıkarmış, şortunu kalçalarına kadar indirmiş, kafatası ve çapraz kemikler dövmesini gösterirken hayal ediyorum.

Kafamda onun morluklarını görmüyorum. Onda yokmuş gibi davranıyorum.

Kimse bizi incitmek istemiyormuş gibi davranıyorum. Ve kafamın içinde, o bana cevap yazarken, yüksek sesle, özgürce gülüyor. Küçük tartışmamıza rağmen mutlu.

Onunla: Benimle güvende hissediyor musun?

Midem bulanıyor. Ona tokat atmayı düşünüyorum, damarlarım sinir ve beklentiyle dolu. Onu ilk ben ittikten sonra kütüphanede beni duvara yapıştırmasını düşünüyorum. Sıska değilim ama yine de ondan çok daha küçüğüm. Bana her şeyi yapabilirdi.

Ona izin verirdim.

Vücudun konusunda bana güveniyor musun?

Ben: Evet.

Kalbim küt küt atarken içimde kelebekler uçuşuyor ve onun cevap vermesini bekliyorum. *Sırların konusunda bana güven.* Mühür, niyetimle birlikte beynime kazındı.

Ama ekranımda üç nokta belirmiyor ve gözlerinin altındaki gölgeleri düşünüyorum, yarı uyuyor olmasını umuyorum ve bencilce uyumamasını diliyorum. Henüz değil.

Telefonumu yere bırakıp kraliçe yatağımdan yuvarlanarak karşı duvardaki sırt çantama doğru ilerliyorum. Çömelip ilacımı çıkarıyorum ve bir hapi silkeliyorum. Kuru bir şekilde yere atıyorum, şişeyi çantamın içine itiyorum ve fermuarını kapatıyorum. Karanlıkta sessizce yatağıma dönüp ilaçlarımı yutuyorum. Yatağımanın baş ucundaki kapalı panjurlarımdan sadece ay ışığının belli belirsiz bir kısmı sızıyor.

Tekrar yorganımın altına dalıyorum, telefonumu elime alıyorum ve bana tekrar mesaj attığını görünce saf bir mutluluk sarsıntısı hissediyorum.

Onu: Güzel. Sana bir şey olmasına asla izin vermem. Ben lanet bir katil değilim.

"Sikmek" kelimesine gülüyorum ama sanırım diğer kısımda titrememek için. İkinci cümle.

Ben: Bütün hikayeyi bilmek istiyorum.

Battaniyelerimin altında ısınmaya başlıyorum, ama onları atmıyorum, sanki bu tür bir konuşma gizli kalmalı, dünyanın geri kalanından saklanmalı.

Onu: Vay canına, söylediğim tüm o tatlı şeyleri geç.

Yüksek sesle gülüyorum, daha fazla tutamıyorum. **dağıtmaya çalışmayı bırak. Saçmalıklarını anlıyorum.**

Onu: Biliyorum. Seni bu yüzden seviyorum, bebeğim. Benim için biraz uyu. Yakında birlikte geçireceğimiz koca bir gün var. O zaman bana ne istersen sorabilirsin.

Sonra bir mesaj daha gönderiyor, ben son mesajın etkisinden kurtulamadan.

Onu: Benden önce kaç kişiyi öptün?

Yüzüm o kadar ısınıyor ki, kavrulduğumu hissediyorum. Kafamın içinde nabzım yüksek sesle atıyor. Sadece iyi olmasaydım sorardı. Eğer ilk olduğunu bilseydi. Bunu sorgulamayı sadece berbat olduğumda düşünecekti ve aman Tanrım, ona cevap yazamam, bu gece olmaz, *kahretsin*, neyi yanlış yaptım, belki de çok fazla dil kullandım ya da-

Onu: Hayatımın en güzel öpücüğüydü.

Sanırım bayılacağım. Parmaklarım titriyor ve telefonumu kapatıp ters çevirip yatmak ve sabah uyandığımda bu soruyu bir daha asla sormamasını ummak istiyorum.

Ama ben istemiyorum. Çünkü ona çok hızlı aşık olan başka bir , gerçeği bilmesini istiyor.

Ben: Yok. Senden önce.

Otururken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, yatmaya devam edemiyorum, kalbim göğsümün içinde olduğu kadar sert bir şekilde dörtlüye koşuyor.

Telefonum titriyor.

Gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Derin bir nefes alıyorum. Al, ver, al, ver, tıpkı Shoreside'ın hemşiresinin olaydan sonra yapmamı söylediği gibi.

Ekranıma bakıyorum.

Başka bir mesaj .

Benimle taşak mı geçiyorsun?

Alt dudağımı odamın karanlığında yüksek sesle gülerken gülümsememi engelleyemiyorum.

Onu: Artık gitmene asla izin vermeyeceğim.

Ykseliyorum. Artık yerimde bile duramıyorum. Ayağa kalkıyorum, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, odamda tek başıma küçük bir dans yaparken başımı sallıyorum.

Yazmaya başlıyorum ama ben yazbaşka bir mesaj gönderiyor.

Onu: Tanrım. Bu şey beni ediyor.

Düzgün nefes almaya çalışıyorum ve midemdeki kelebeklere rağmen bir şekilde ona mesaj atmayı başarıyorum.

Ben: Seninle taşak gemiyorum. Beni tut.

Onu: Her zaman.

Sonra başka bir
mesaj. Sadece bir
emoji. Yeşil bir
kalp.

Geriye doğru yatağıma düşüyorum, sonra kollarımı kaldırıp başımın üzerinde dinlendiriyorum ve gözlerimi kapatıyorum, o kavşakta arabasının içinde hissettiğim endişeye rağmen yüzümdeki aptal gülümsemeyi engelleyemiyorum.

Boku yedim.

Eli

WINSLET'in mavi gözleri kardeşininkilerden daha koyu. Kirpikleri daha uzun, sarı saçları başında bir fiyonkla bağlı.

Ondan uzaklaşıp ön kapıya, Dominic'in bitişik bir mahalledeki benimkine benzer malikanesinin fuayesine bakıyorum. Luna lacrosse için yaz kampında ve Dominic de otlarla birlikte yola çıkmış.

Ama Winslet huzursuz. Son zamanlarda çok huzursuz. Endişeli ve gergin. Acaba uyuşturucu mu kullanıyor?

Bir kolumu daha az resmi olan oturma odasındaki kanepenin pelüş, beyaz derisine doluyorum ve yüksek sesle iç çekerken bakışlarımı yanımdaki kadına çeviriyorum. Elinde bir kitap var, tırnakları canlı bir pembeye boyanmış, aynı renkte çakmak avucuyla kitabın sayfaları arasına sıkıştırılmış, açılmış ve arkasına sarılmış, sadece bir tanesini ortaya çıkarıyor.

Dorian Gray'in Portresi.

Üçüncü sınıfta okuduğum bir satırı hatırlıyorum, Winslet yakında Trafalgar'da başlayacak, ben ve Dom ise son sınıf öğrencisi olacağız.

Günaha girmekten kurtulmanın tek yolunun ona olmak olduğuyla ilgili bir şeydi.

Winslet pembe dudaklarını yalıyor ve bana bakıp yaklaşıyor. Yüzü tıpkı Dom'ununki gibi şekillenmiş. Aralarında sadece on ay var ama çok garip bir şekilde yakınlar. Birbirlerinden nefret ediyorlar ve bu aşk gibi görünüyor.

Kolumu kanepenin arkasından çekip dirseğimi vücuduma yaklaştırıyorum. Okyanus gözlerinin daralmasından fark ettiğini biliyorum.

"Bana bunun ne anlama geldiğini söyle Eli," diyor, fosforlu kalemini bir cümleye vurarak. İmkânsız, az önce aklıma gelen, baştan çıkarma ile ilgili olan.

Winslet daha da yakına kayıyor, bembeyaz elbisesi yükseliyor ve kalçasının ortasına geliyor.

Ona ulaşmak için beni kullanamazsın.

Söylemiyorum ama istiyorum.

Tekrar kapıya bakıyorum, Dominic'in aptal kıcını bekliyorum.

"Lord Henry'nin aptal olduğu anlamına geliyor," diyorum başımı kanepeye yaslayıp altın rengi tonozlu tavanlara bakarak. "Bazı şeyleri yapamazsın, yoksa seni ömür boyu mahvederler. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Winslet bir an sessiz kalıyor ve ben sinirlenerek gözlerimi kapatıyorum. Sonra "Pek sayılmaz, hayır." diyor.

"MEKTUBUNUZ VAR." BABAM MEKTUBU MUTFAKTAKİ ADAYA FIRLATIR, Ocağın üzerindeki ışığı yakıyor ve kravatını gevşetiyor, buzdolabına doğru giderken sırtı bana dönük.

Saat neredeyse gece yarısı ve telefonumun yüzü açık, bildirimler açık, ekranımda Eden'dan bir mesaj var. Dün gece annesiyle tanışmış olabilirim ama onu babamla tanıştırmayı hayal etmek bile bu telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istememe neden oluyor. *Bunu benim için mahvedemeyeceksin baba.*

Mesajını okudum, Winslet ve polislerin dün sorduğu sorularla düşüncelerimi göz kırparak uzaklaştırdım. *Okulda.*

Eden'in sorularını da düşünüyorum. Bana nasıl baktığını. Onun sözlerine odaklanmaya çalışırken kendimi hasta ve biraz da sinirli hissediyorum ama sonra dün gece bana söylediklerini düşünüyorum.

İlk öpücüğü.

Bu da muhtemelen şu anlama geliyor.

Öksürüyorum, mesajını okurken babamın sırtı bana dönükken kendimi ayarlıyorum, lanet olası piyangoyu kazanmışım gibi hissediyorum.

Ya sana yüzme bilmediğimi söyleseydim?

Yapabileceğinden eminim, ama yine de nazlanmasına, yarın gelmemek için saçma sapan bahaneler uydurmaya çalışmasına gülümsüyorum.

Ekranım babamın masaya attığı zarfa bakıyorum. Mektup ya da her neyse ters çevrilmiş, bu yüzden sadece dikişini görebiliyorum. Büyük, beyaz bir zarf. Ona uzanmıyorum.

"Yemek yedin mi?" Babam dalgın dalgın soruyor, hâlâ buzdolabına bakıyor. Eve daha yeni geldi.

"Yarın çalışıyor musun? Ofiste mi?" Sorusuna cevap vermedim. Tabii ki yedim. Sezon pratiğiyle ilgili boktan bir gün daha geçirdim ve vücudum çok yorgun, Eden'la kütüphanede takıldıktan sonra eve döndüğümde aklımdaki ilk şey protein karışımıyla makarna ve peyniri boğazımdan aşağı atmaktı.

Polisler hakkında sorular sordu ama ona zaten bilmediği bir şey söylemedim.

Dominic bugün gelmedi ve Luna da bana mesaj muhtemelen haftanın geri kalanında gelmeyeceğini söyledi.

"Dom'a ulaştın mı?" Babam benim soruma soruyla karşılık veriyor, çünkü ben onunkine cevap vermedim. Dominic'in tüm hafta boyunca sınıfa gelmediğini biliyor çünkü tesadüfen bahsetmiştim.

Bazı günler hangimizin daha büyük bir pislik olduğundan emin olamıyorum.

Telefonumu kaydırıp adanın altına yazıyorum.

Tekrar dene Eden.

kapandığını duyuyorum, baharatlar kapısına çarpıyor.

Yavaşça başımı kaldırıyorum, babamla göz göze geldiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Yapmadın, değil mi?" Sesi benden iğrenmiş gibi geliyor, ki bu her zamanki gibi. Ona yarın için yeniden planlanan psikiyatrist randevuma gitmeyeceğimi söyleyene kadar bekle, çünkü her saniyemi Eden'la geçiriyorum. , *değil mi baba?*

Bir elini saçlarında gezdiriyor, gözlerini bir dakikalığına kapatırken bir nefes üflüyor ve neredeyse onun için üzülüyorum.

Neredeyse.

"Kahretsin Eli," diye küfrediyor, elini bırakıp lavabonun yanındaki tezgâha yaslanıyor, avuçlarını mermere tiki meşaleleri ve su ışıklarının aydınlattığı havuza açılan cam kapılardan dışarı bakıyor.

"Polisin Trafalgar'a geldiğini biliyor muydun?"

Bakışları bana geldiğinde telaşlanmış görünüyor, kaşları birbirine çarpıyor. *"Ne?"*

Bayan Corbin'in sözünü tuttuğunu, haberi babama kendim vermeyi tercih ettiğimi söyledikten sonra onu uyarmadığını bildiğim için gülümsüyorum. Winslet'in kaybolmasıyla bir ilgim olduğunu düşünmüyor elbette. Mali yardım ofisindeki ikinci yılımdan beri onu birkaç kez becermiş olmamla bir ilgisi olabilir, ama aklını kullansaydı, bunun beni bir suçlu olma olasılığımın *daha yüksek* olduğunu fark edebilirdi.

Titreştiğini hissettiğimde başparmağımı telefonumun ekranına sürüyorum ama ayaklarımı taburenin alt basamağına kaydırıp babama gülümserken gözümü ondan ayırmıyorum.

"Evet. Dün. Bana birkaç soru daha sormak istediler. Sanırım Dominic'in neden okuldan kaçtığını biliyorum." Sesimi sakinleştirirken bile midem bulanıyor. "Bana söylemediler ama sanırım bir şey buldular-"

"Evet," diye sözümü kesiyor babam, sesi kısık. "Bu olayın kayıp soruşturmasından cinayete dönüştüğüne dair söylentiler var." Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Seni kim sorguladı?" Sanki bir isim öğrenirse tüm polis merkezini yakacakmış gibi soruyor. Beni korumak için adım attı ve kolunu bana doğru uzattı. "Bunu bana neden dün söylemedin-"

"Evde değildin," diye hatırlatıyorum ona, ses tonum .

Elini bırakıyor, başını sallıyor. "*Seni kim sorguladı?*" diye tekrar sorar. "Rozet numaralarını aldın mı? Ne sordular? Trafalgar'da seni nerede *sorguladılar?*" Şakağında bir damar zonkluyor ve Trafalgar'ın müdürünü arayıp onu uyandırmasına iki saniye kaldığını biliyorum.

Bunu istemiyorum. Masum bir insan da böyle yapardı, elbette, sinirlenirdi, ama ben polislerle uğraştım. Saklayacak bir şeyim yok.

"Beni sorguya çekmediler," diye açıklıyorum, bakışlarını tutuyorum, parmaklarım hâlâ telefonuma sıkıca sarılmış. "Sadece nerede olduğum ve o gece ne yaptığım hakkında birkaç soru sordular." Tek omzumu silkiyorum. "Güven bana. Hikâyem tutarlıydı."

Babam uzun bir süre bana baktıktan sonra, "Eli, seni sınıftan çıkarmaya hakları yoktu-" dedi.

"Oh, etme. Ben ders arasında olana kadar beklediler baba." Ona gülümsüyorum ve çenesi yerinden fırlıyor.

"Bir daha böyle bir şey olursa, *hemen* beni ara, tamam mı?" Sesi o kadar içten geliyor ki, bir an için kabul etmek istiyorum. Zeytin dalı. Ondan nefret etmekten vazgeçmek istiyorum, ki bu çok kolay yaptığım bir şey.

da benim için aynı şeyleri hissettiğini biliyorum,
değil mi? Annemin gitmesinin sebebi o. Ama ben
de öyleyim.

Benden kurtulabilseydi, sanırım yeni bir aile kurardı. *Gerçek* bir aile. Ama ben hala buradayım, bu yüzden annemle yanlış yaptığı her şeyin unutulmaz bir hatırlatıcısıyla baş başa kaldı.

İkisi için de yeterince normal olamayacağımı bilerek sıkışıp kaldım.

"Elbette, baba." Bar taburesinden kayıyorum ve önüme bıraktığı mektuba bakıyorum. "Hâlâ açmam gerektiğini düşünüyor musun?" Boğazımdaki yumruyu geçirterek ona soruyorum.

Elleri kalçalarında, ama sorumla birlikte onları ve bakışlarını . "Hayır," diye cevap veriyor sonunda, sesi kısık. "Boş ver. İyi geceler, tamam mı oğlum?"

Sözlerine sinirleniyorum ama yine de başımı sallıyorum, bu görüşmenin bittiğine seviniyorum ama eminim sabah daha fazla sorusu olacak. Yine de nasıl rahat uyuyamadığımı biliyor. Sanırım uykusuz kaldığımda benden, dinlendiğimde olduğundan daha fazla korkuyor.

Bazen sayıklamaktan bitkin düşüp kendimi bile korkutuyorum.

"Evet. Sen de." Sonra merdivenlerden yukarı çıkıyorum, bir da Eden'in mesajını okuyorum.

Ya sana regl olduğumu ve yüzemeyeceğimi söyleseydim?

Buna homurdanıyorum, başımı sallayarak koridorda ilerliyorum, odama gidiyorum ve kapımı arkamdan kapatıyorum. Ama tam kapanmadan önce alt kattan bir gürültü duyuyorum, sanki cam kırılmış gibi.

Bir şeyleri kırmanın ciddi bir şey olmadığını anlayacak kadar biliyorum.

Sadece acı.

Eden

Eli'nin havuzuna giden cam kapıdan çıkarken içimde bir tedirginlik dolaşıyor. Taşlar çıplak ayaklarımın altında sıcak, güneş annemin ucuz plastik güneş gözlüklerinin ardından bile parlak ve bir anda terden sıırılsıklam olmuş gibi hissediyorum.

Daha da kötüsü, parlayan güneşle birlikte her kusurumun hiç kusuru olmayan bir çocuk tarafından görülebileceğini biliyorum.

Haftayı erken kalkıp aptal egzersiz DVD'lerini izleyerek geçirdim ve tüm hafta boyunca kendime olan güvenimi etkilemeye çalıştım. Ağır göz farı, çok sayıda eyeliner, uyumlu iç çamaşırı ve sütyen, vücudunuzu kontrol etmek için zihninizi kullanmanın okült ve Yeni Çağ ilkelerine bağlı kaldım.

Ben ateşliyim.

Çok ateşliyim.

Sanki yeterince söylersem sihir işe yarayacakmış ve ben de buna inanacakmışım gibi kafamda tekrarlıyorum.

Ama yine de kollarım vücuduma sarılmış, parmaklarım yırtık, buz grisi tek parçamın sıcak kumaşı boyunca yayılmış, kolyelerim havalı göründükleri için takılı, sanırım.

Bir zamanlar bu mayo seksi değildi. Sadece iki basit askısı vardı, arkası düşüktü - çok düşük değil, sadece omurgamın ortasına kadar - annem geçen yıl diğer mayolarım cehenneme gittikten sonra bunu benim için eve getirdiğinde vücudumun büyük bir kısmını örtüyordu.

Buna hemen bir makas attım, yanlarını parçaladım, kumaş arkada kalçalarımın hemen üzerindeydi. Annemin bunu bana ilk verdiği günün ertesinde dalgaların üzerinde kendimi dokunulmaz hissetmiş olsam da şimdi bundan pişmanlık duyuyorum. Okyanus güvensizliğinizi gizleyebilir ve ben sadece Amanda ile yüzüyordum.

Aşağı baktığımda, kalçalarımın birbirine değdiğini görünce, içeri, serin, klimalı malikaneye koşup oturma odalarından birindeki kabarık battaniyelerden birinin altına saklanma isteği duyuyorum.

Kimin iki oturma odasına ihtiyacı var ki?

Ama sonra kendime Manda'nın kıcımı hep kıskandığını hatırlatıyorum, hatta Nic'in bile - ne kadar kibirli ve dümdüz biri olduğu ortaya çıktı

-Gözlerini ondan alamıyordu.

Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor.

Şelalenin şırıltısını duyuyorum, bir şekilde jakuzinin yanından ormanlık arka bahçenin tüm uzunluğu boyunca uzanıyor gibi görünen böbrek şeklindeki havuza dökülüyor. Öyle değil, çünkü camdan bir havuz evi, havuzun uzak kenarındaki taşları kaplayan bir bahçe, cam masaların ortasında şemsiyeler, havuz evinde bir bar var.

Sıcak, bej taşlara bir adım daha attığımda, tüm Latince sınıfımızı ağırlamaya yetecek kadar şık bej şezlonglar görüyorum, ama bakışlarımı canlı mavi suya zorluyorum.

Bunu .

Dalış tahtası yok, sanki böyle bir şey bu lükste rahatsız edici olurmuş gibi, ama suyun altında alçak uçta taş banklar var, bu yüzden daha derin olan yere doğru ilerliyorum, kollarım hala üzerimde çapraz duruyor.

Ancak derin ucun yumuşak kıvrımına ulaştığımda, kraliyet mavisine boyanmış parmaklarım suyun en ucunda, kendimi klorla kaplamaya hazırlarken, arkamda, havuz evinin yakınında bir yerden konuştuğunu duyuyorum.

"Arkanı dön, Eden."

Boğazım daralıyor, özellikle de etrafındaki metal gerdanlık yüzünden, ki artık bunun farkındayım ve gözlerimi suya dikmiş durumdayım. Suya atlayabilirim. Sadece onun sözleri beni burada tutamaz. Aslında, söylediği tek bir kelimeyi bile duymamış gibi davranarak ona nispet yapmak istiyorum. Alt kattaki banyoda üstümü değiştiriyordum ve havlu getirip buraya koyacağını söyledi, yani onu da henüz mayoyla görmedim.

Önemli değil. Sanki son birkaç haftadır, belki de daha uzun süredir vücudumun her santimini gözleriyle takip etmemiş gibi. Biliyorum çünkü ben de ona aynısını yaptım. Kesinlikle daha uzun süredir.

Gözlerimi kapatıyorum, derin bir nefes alıyorum ve kendime güvensiz olmayı bırakmamı söylüyorum.

Ama onları tekrar açtığımda, havuzun dalgalanan yüzeyine atılmış, benimkinden çok daha uzun bir gölge görüyorum ve bu gerçek.

Bir saniye sonra elleri kalçalarımın geldi. Serin dokunuşuyla tüm vücudum kasılıyor. Onu mayomdaki ev yapımı yırtıklardan hissedebiliyorum, özellikle de elini sıktığında, vücudunun geri kalanı benimkine tam olarak dokunmuyor, ama en küçük bir geri adım atsam, birbirimize kaynaşacağız.

Nabzımı kulaklarımda duyabiliyorum ve dudaklarını enseme bastırduğında okyanustan daha yüksek sesle kükrüyor, saçlarım daha dün gece komşudan taç örgülerle yeniden yapılmıştı.

Bir nefes çekiyorum, ağzım sinirlerime rağmen bir gülümsemeye dönüşüyor.

Parmakları benimkilerin üzerine geliyor, vücudumu sarıyor ve ellerimi nazıkçe aşağı itiyor.

"Bırak gitsin," diyor ve bırakıyorum, kollarımı yanlarıma bırakıyorum, bileziklerim, biri hariç, ellerimin üstünden kayıp gidiyor. Parmaklarını belimde gezdiriyor ve nefesi tenimde geziniyor. "Bir içki ister misin?"

Hayır. Evet. Dominic'in partisindeki kokaini düşünüyorum, Eli'yi nasıl şaşırttığını ve bunu nasıl yaptığını. Doğrusu beni de şaşırttı ve eğer sistemimde birkaç içki olmasaydı bunu yapamayabilirdim.

Ama saat daha sabahın dokuzu.

Şimdi içmeye başlarsam, akşam dokuz olduğunda nerede olacağımı kim bilebilir? Anneme o saatte döneceğimi söyledim. Sanırım ciddiye aldım.

Ama o zamana kadar 12 saatim var.

Rahatlamam gerek, yoksa bu çocuktan hiçbir cevap alamayacağım ve hala sigil'in devreye girmesini bekliyorum. Büyü kendine yardım edenlere yardım eder, sanırım Tanrı'dan çok da farklı değil. Burada geçirdiğim zamanı en iyi şekilde değerlendirebilirim. Polislerin onu Dom'un arkadaşı ve Winslet de Dom'un kız kardeşi olduğu ve birlikte yattıkları için sorguladığını söyledi. Ama bir şey çok mantıklı gelmiyor. Eli, biliyorum, istediğini elde etmek için yalan söylemekten çekinmez.

"Evet," cevap veriyorum. "Güçlü de olsun."

Tenimin üzerinde gülümsüyor, kollarını bana doluyor ve beni sert bedenine doğru çekiyor. Kusacak gibi hissetmiyorum. Kendi derimden sürünerek çıkmak istemiyorum. Açıkta kalan etimin her santiminin onunkine değmesinden rahatsız oluyorum ve geri çekilme refleksi gösteriyorum ama bununla başa çıkabilirim.

Daha da iyisi, ellerini kollarının üzerinde kenetleyip beni yakınında tuttuğunda, bunu kaldırmaktan daha fazlasını yaptığını fark ediyorum. Birkaç saniye düşündükten sonra... *Hoşuma gitti.*

Aynı anda hem güvende hem de heyecan verici hissettiriyor. Sığınağıma sarılmış tehlike, nasıl hem kaçmak istediğim hem de kaçmak istediğim bir şey olabildiğini anlamıyorum.

"Tamamdır," diyor, bu kez yüzümün yan tarafına doğru, usulca öpüyor ve sonra bırakıyor. "İçeri gir. Geri geleceğim."

Onun dokunuşu olmadan biraz dengesiz hissediyorum, ama onun her santimini görmek, sahip olduğu çürüklerin hala orada olup olmadığını, yenilerinin ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için dönmek yerine, nefes almaya ihtiyaç duyarak derin uca atlıyorum.

"NE ZAMANDIR BURADA YAŞIYORSUN?" PIPETIMDEN BİR YUDUM ALIYORUM
şeffaf plastik bardak, buzun arasına sıkışmış küçük mavi bir şemsiye ve ananas suyu ile birlikte konut rom. Bu benim ikinci içkim ve başım da vücudum da gevşemiş hissediyor. Bitirirken gülümsüyorum, buza vuruyorum ve şuruplu iyiliğin her damlasını höpürdeterek içiyorum. Doğrulurken pürüzsüz taş bankta biraz kayıyorum, su belime kadar geliyor. Eli yanımda, ters tarafa dönmüş, sırtı havuzun içine yerleştirilmiş taş masaya yaslanmış.

Parmaklarının arasında bir esrar var ve boş içkimin birkaç santim ötesinde bir kül tablası var.

Otunu dudaklarına götürüşünü, gözlerini benden ayırmadan içine çekişini izliyorum. İrisleri daha parlak, daha parlak zümrüt rengi ve daha az orman yeşili. Bir saattir buradayız ve gözlerinin altında, elmacık kemiklerinin üzerinde belli belirsiz çiller görüyorum. Cildi çoktan bronzlaşmış, zeytin teni yerini benim muhtemelen asla ulaşamayacağım bir renge bırakıyor, ama yıllarca havuzlarda kaldım, okyanusta dalgalara atladım ve iyi bir temelim var, en azından güneşin dokunduğu kısımlarım, geri kalanım boyunca henüz görmesine izin vermeye hazır olmadığım keskin bronzluk çizgileri.

Eli nefes verirken gülümsüyor, aramızda yarım adım var ve ben dumanın dişlerinin arasından akmasını izliyorum, hınzırca bir şekilde şehvetli.

Dirseklerini masaya dayıyor ve ben kendimi tutamıyorum. Bakışlarımı triseps kaslarının esnemesine, ön kollarındaki damarlara, omuzlarındaki yontulmuş kaslara, hatta kürek kemiklerinin hareketle birlikte kayma şekline dikiyorum.

Eli'nin seksi bir sırtı var, ama yine de onunla ilgili her şey benim için o kadar çekici ki, bana bağırса bile bir kusur seçebileceğimden emin değilim.

Hal böyleyken göğsüne, karın kaslarına, kalçasının V kısmına yakın dövmesine ya da beyaz mayosuna bakmaya cesaret edemiyorum. Baktığımda odaklanamıyorum,

Özellikle de soluk morlukların ona hiç de ihtiyacı olmayan bir seksapeli kazandırmasıyla.

Yeni bir çürük görünmüyor ve kendi başının çaresine bakabileceğini düşünmeme rağmen bunu not etmek rahatlatıcı.

En azından fiziksel olarak. "Tüm hayatım boyunca."

O da aynı ifadeyi bana yansıtırken gülümsemem . "Ne tılsımlı bir hayat."

Başını öne eğiyor. "Şu anda öyle."

Ayaklarımı suyun içinde pedal çeviriyorum, ayak parmaklarım çimentonun üzerinde kayıyor. "Öyle mi?"

Gözleri vücudumda geziniyor ve ben kalçalarımı bir arada tutmak için bir bileğimi diğerinin üzerine kilitliyorum çünkü bana attığı bu *bakış* beni olduğumdan daha açıkta hissettiriyor. "Evet."

"Peki neden?"

Eklemi başparmağı ve işaret parmağı arasında sıkışmış, dirsekleri hala masanın üzerinde, su vücudunun çok daha aşağısında, kalın, ağır dövmesini görmemi sağlıyor ve... *gözleri yukarıda*.

Parmaklarımı boş bardağımın ince plastiği etrafında büküyorum ve kırıştığını duyuyorum.

"Burada yaşamıyor olsaydım, seninle hiç tanışmayabilirdim ve buraya gelmeni hiç sağlayamayabilirdim."

Gücenmiş gibi yaparak ağzımı açıyorum. "Güzel bir evin olduğu için mi burada olduğumu düşünüyorsun?"

Omuz silkiyor ve ben de güneşin ikimizin de üzerine vurmasından dolayı teninde kayganlaşan teri görüyorum, Eylül sonu için sıcak bir gün. Ama burası Kuzey Carolina. Havada böyle şeyler olur.

"Sen değil misin?"

Gözlerimi deviriyorum ve kelimeler orada. Tam dilimin ucunda, onları her zaman bu kadar çok söylediğimden mi yoksa bilinçaltımda bana söz verdiği şeyi istediğimden mi emin değilim. *Ona verdiğim şey*. "Kapa çeneni..." Uzattım ama hemen kendi yarım ağız tavsiyeme uyup ağzımı kapattım, dudaklarımı birbirine bastırdım ve fincanımı o kadar sert sıktım ki plastiğin yerinden çıktığını, kenarının keskinliğinin parmağımın alt tarafına baskı yaptığını, erimiş buzun tenime damladığını hissettim.

Bir an beni inceliyor, gözleri eğlenceyle parlıyor, sonra bana doğru eğiliyor. Marihuana ve lanet pamuk kokusu alıyorum.

Şeker. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve ben de kendi bakışlarımla irislerinin etrafındaki siyah çemberin izini sürüyorum.

"O da neydi?" diye soruyor sessizce, insan yapımı şelalenin gürültüsü ve havuz pompasının uğultusundan zar zor duyuluyor.

Terin keskin elmacık kemiklerini sıyırdığını görüyorum. Kalın kirpiklerine de atladığı yerden su yapışmış. Saçlarım ıslak ve başımın üstünde yığılmışken bir fok balığına benzediğimden endişeleniyorum, ama onun mürekkep siyahı saçları yüzünden geriye doğru düzeltilmiş ve o daha da güzel görünüyor. Bir tanrı gibi.

Ama Adonis bir ölümlü. Ve Afrodite aşık oldu.

Seks ve aşk tanrıçası. Bunu düşünürken bile, çenemi kaldırırken, başımı eğerken ve biraz daha dik otururken daha cesur hissediyorum. Benim ondan hoşlandığım kadar o benden hoşlanıyor. Kendime güvenmeliyim.

"Hiçbir şey." Kelimeyi zar zor fısıldıyorum, sesim alkolden ve alçak tondan dolayı titriyor, ama şu anda kulağa seksi geliyor.

Parmaklarımdan daha fazla erimiş buz damlıyor ve muhtemelen kırık bardağımı havuzdan çıkarmalıyım, ancak şu anda dengeyi etkilerken nefes almayı ancak başarabiliyorum, bu yüzden kendimi biraz rahat bırakıyorum.

"Bana *kapatmamı* mı söylemek istiyorsun?" Burnu o kadar yakın ki nefesini ağızımda hissediyorum.

Güneşten hafifçe kabarmış dudaklarımı yalıyorum. Annemin sırt çantama attığı, şu anda Eli'nin misafir banyolarından birinin zemininde duran güneş kremi hatırlatan uzak bir dırdır var kafamda ve yüzüme, omuzlarımın üst kısmına sürdüm ama başka hiçbir yere sürmedim ve göğsüm için de biraz lazım ama...

"Hayır."

"Hayır mı?" diye soruyor, daha yakına eğiliyor, böylece burunlarımız birbirine değiyor, alnı benimkine değiyor.

Bakışlarını tutuyorum, ayaklarımı suyun içinde sallıyorum, bileklerim hâlâ birbirine kenetli. "Eli." Adı ağızımdan keskin ve tırtıklı bir şekilde çıkıyor.

Bunu söylediğime bir an şaşırmış gibi görünüyor ama hemen toparlanıyor. "Evet, bebeğim?"

Koltuğumda eriyormuşum gibi hissediyorum. Bu şehvetli şamataya daha fazla devam edemem. "Bir içki daha alabilir miyim?"

Yüzünde yine bir şaşkınlık ifadesi beliriyor, ama o da gülümsüyor, doğruluyor, aramıza biraz mesafe koyuyor, ta ki daha yakına kaydığını, kalçasının benimkine değdiğini fark edene kadar.

"Tabii, ama burada." Esrarı aramızda tutuyor. "Önce bunu dene."

Şöyle bir bakıyorum, rulo haline getirilmiş beyaz kağıt, yanmış uç. Kafam güzel olduğunda pek iyi deneyimler yaşıyorum. Duvarların hareket ettiğini, Amanda'nın o partide beni şımarttığını düşünüyorum. Ama sadece ben ve Eli varız. Benimle dalga geçmez, sanmıyorum.

Tek , "Tamam."

Esrarı bana uzatmak yerine kendi ağzına götürüyor, içine çekiyor, ucu parlıyor, sonra ensemeye uzanıyor, ben irkilirken parmakları tenimde geziniyor, nabzım hızlanıyor ve bunu yapanın onun dokunuşu mu yoksa esrarın yanan ucunun saçlarıma bu kadar yakın olması mı olduğundan emin değilim.

Tutuşundan kurtulup onu yakalamak istiyorum ama parmaklarını kolyelerimden birinin arkasına dolayarak beni kendine doğru çekiyor, aynı anda ben de ona doğru eğilip teslim oluyorum.

Başını eğiyor, ben de aynısını yapıyorum, ta ki dudaklarımız birbirine değene, başparmağı boğazımın kenarına bastırana, boştaki eli çıplak uyluğuma gelip sıkana kadar.

Ayak bileklerimi serbest bırakıyorum, aynı anda bacaklarımı açıyorum, ağzımı açıyorum ve o nefes veriyor, boğazımdan aşağı duman üflerken dilimde marihuananın topraksı tatlı tadı. Meseleyi anlıyorum, dudaklarım onunkileri emerken nefes alıyorum ve hepsini içime çekiyorum.

Duman ciğerlerime inerken eli kalçamda yukarı doğru kayıyor ve hafifçe geri çekiliyor ama ensemdeki ya da kalçamdaki tutuşunu bırakmıyor.

Öksürüyorum, gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, başımı çevirirken nefes almaya çalışıyorum, ama o bizi birbirimize yakın tutuyor, parmakları daha da yukarıda dans ediyor, ta ki mayomun kalçamın üzerindeki yırtmacının kenarına gelene kadar. İtiraz edemeyecek kadar öksürmekle meşgulüm, zaten etmek de istemiyorum.

"Aferin kızım," diye fısıldıyor yanağıma ve kelimeleri tembelce söylerken karın kaslarım geriliyor, başparmağı da aynı şekilde uyluğumun içini okşuyor.

Derin bir nefes alıyorum. Bir tane daha. Sonra bir tane daha, artık ilk nefesimde boğulmadığım için rahatlamış olarak. Ancak nefesim normale döndüğünde, kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladığında, hala boynumun arkasına sıkıca kenetlenmiş parmaklarındaki eklemimin yanan ucundan gelen ısıyı hissediyorum.

Gözlerimi onunkilere dikeyorum, dudaklarımız tekrar yakınlaşıyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Sakın beni yakma." Gerginlikten doğan kelimeleri ısırarak söylüyorum.

Bana bakarken ifadesi nötr, sonra yavaşça burnunu benimkine dayıyor, neredeyse bir öpücük gibi.

Hareket etmiyorum, ama nasıl hissettirdiğini seviyorum.

Tekrar konuştuğunda dudakları dudaklarıma değecek şekilde başını eğiyor. "Seni asla incitmem."

Uzaklaşırken ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum, hala bacağını tutuyor, ama... inanmak istediğimi biliyorum.

POLISI VE DOMINICKIZ KARDEŞİNİ TEKRAR GÜNDEME GETİRDİĞİMDE ÖĞLEN OLMUŞTU.

Ve bunu yapmam için bana cesaret veren tek şey kan dolaşımdaki alkolün yoğun bulanıklığı. İkimiz de daha fazla içtik ve banyoda vücudumun her yerine güneş kremi sürdüm, aynada kendimi izledim. Güneşin çillerimi ortaya çıkarmasından keyif aldım ve saatler geçtikçe ve Eli şemsiyeli masalardan birinin üstündeki soğutucuda bulunan su şişeleriyle susuz kalmamızı sağladıkça kendime daha çok güvenmeye başladım.

Daha fazla ot içmedim. Duvarlar hareket etmiyor. Her şeyin normal kalmasını istiyorum.

Şimdi, dördüncü ya da beşinci içkimi yudumluyorum, Elinin yanındaki banka otururken sıcak, bunaltıcı gün sadece arka plandaki gürültü. Ona yaslanıyorum, bu kez ikimiz de şelaleye bakıyoruz ve suyun berrak ve mavi renginin taşların üzerinden güzel havuza dökülüşünü izliyorum.

"Neden senin onun ölümü ile bir ilgin olduğunu düşünüyorlar? Bu sefer gerçek." Bayan Romano'dan, onun ürkütücü Latince kelimelere olan merakından bahsettikten sonra geldi ve bana en iyi geçiş gibi geldi. Belki de ısırp ısırmayacağımı görmek için orada bırakıyordu.

Yanımda gerilmiyor bile. Sadece elini kalçama koyuyor ve bana cevap vermeden önce bir yudum alarak usulca sığığında vücudumda bir sarsıntı oluyor. İkimiz de birbirimize bakmıyoruz ama ben onun zeytin kahverengisi, derisinin altında yeşil damarları olan eline, oturmaktan yağları ve kasları genişlemiş solgun uyluğuma bakıyorum.

Sanırım utanmalıyım, ama belki de bacaklarımın üzerinde yükselen ince su tabakasından ya da alkolden ya da bu şekilde oldukça ateşli göründüğümüz gerçeğinden, kendimi iyi hissediyorum.

"Onu canlı gören son insanlardan biriydim."

Yeni keşfettiği açık sözlülüğüne tepki vermedim. Söyleyebileceği en kötü şey değildi, ta ki... konuşmaya devam edene kadar.

"Öne çıkan son kişi." Bunu neden önce söylemediğine dair bir açıklama yapmıyor ve bu konuda üzgün de görünmüyor. Yine de bir içki daha alıyor, elini kalçamda yukarı doğru kaydırıyor, sonra tekrar aşağı indiriyor, sanki beni bir şekilde rahatlatmaya çalışıyor, parmakları tenimin üzerinde dans ediyor.

"Anlat bana. Kaybolduğu günü." Sözlerimden korkuyu uzak tutmaya çalışıyorum.

"İyi geceler," diye düzeltiyor beni, dirseğini masaya dayıyor, ikimiz de şelaleyi izlemeye devam ederken fıncan parmaklarından sarkıyor, ama göz ucuyla yaptığı her şeyi fark ediyorum.

"Bana geceyi anlat."

Hâlâ onun bedenine yaslanmış durumdayım, boş bardağım arkamda ve bir kolumu onunkinin altına dolayarak ona tutunuyorum.

Bana bakıyor ve yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Bunu sevdim," diyor. Ben de gülümsüyorum ama dümdüz önüme bakmaya devam ediyorum. "Anlat bana."

İç geçirdi. "Dominic'in doğum günüydü."

Partiyi düşünüyorum. *Dominic'in de doğum günüydü.* Kafayı bulmak istemesine .

"Ailesi hiçbir zaman... hiçbir şeyi denetlemedi." Ses tonu kızgınlık dolu, ki bu komik, çünkü burada havuz evinin tentesinin altındaki kahverengi kağıt torbalardan aldığı rom ve bira şişelerinden reşit içiyoruz, yirmili yaşlarında mahalledeki bir adamdan aldığı şişeler, çok zengin ebeveynleri için bir hayal kırıklığı, görünüşe göre Eli ondan sık sık puan alıyor. "Winslet sarhoş oldu."

Gözlerimi şelaleden ayırmıyorum, Eli bütün sömestr boyunca kayıp posterinde gördüğüm kız hakkında konuşmaya devam ederken bile akıntıda büyüleyici ve huzur verici bir şeyler var. Onu tanıdığı gerçeği hâlâ sarsıcı. Olağandışı değil, sadece... ilginç, aralarındaki bağ. "Hepimiz oturma odasında uyuyorduk. Sanırım gerçekten gece değildi," diyerek önceki ifadesini düzeltiyor. "Sabahın üçü falan mıydı?" Bir içki daha alıyor ve buzun dişlerine çarptığını duyuyorum, ona yaklaştığımda kolundaki kasların kasıldığını hissediyorum.

"Şeytan'ın saati." Kelimeleri düşünmeden söylüyorum.

Biraz gülüyor. "Muhtemelen bu konuda her şeyi biliyorsundur, değil mi?"

Gülümsüyorum, hâlâ uzaklara bakıyorum. "Sihri severim." Başımı sallıyorum, alkolün verdiği uyku sersemliği dikkatimi dağıtıyor. "Bana hikâyeyi anlatmaya devam et."

Başını çeviriyor, içkiden soğumuş dudakları omzuma geliyor. Keskin bir nefes alıyorum ama bir an sonra tekrar konuşmaya başlıyor. "Her neyse, Dom ona yukarı çıkması için bağırıp duruyordu. Oturma odasında altı kişi falan vardı, bir de Winslet."

Luna'nın orada olup olmadığını sormadım. Kafamda, orada değil.

"Dom'un ailesi hiç gelmedi. O ve Dom sürekli kavga ederlerdi. Winslet ayağa kalktı ama sehpanın üzerine düştü ve dizini incitti. Ağlıyordu ve Dom herkese oyun odasına gitmelerini söyledi. Onlar da öyle yaptı."

Onlar.

"Yorgundum. Uyumak istedim. Kanepeye kıvrıldım, bir battaniyenin altında Winslet'in ağlamasını dinledim. Yumuşak seslerdi." Sesi yine oradaymış, her şeyi hatırlıyormuş gibi geliyor. Sanki bunları daha önce de söylemiş gibi. Belki geçen hafta polisle yaptığı görüşmede bile. "Bildiğim bir sonraki şey, sabah olduğuydu. Sanki gözlerimi kırıştırıp açtım ve güneş ışığı göle bakan panjurlardan içeri süzülüyordu." Beni daha sıkı tutuyor, parmak uçlarını tenime batırıyor, ben de ona izin veriyorum. "Sehpanın üzerinde kan vardı. Altın gibi aptalca bir şeydi, taş kenarlarla karışmıştı. Kan taşın içine sızmıştı. Dominic sanki cüzdan arıyormuş gibi etrafa bir şeyler fırlatıyordu, yastıkları ve kilimleri yere atıyor, yastıkları ters çeviriyordu, sanki kız orada olabilirmiş gibi." Başını sallayarak biraz gülüyor. "Bana Winslet'in nerede olduğunu sordu. Ona bilmediğimi söyledim."

Bir duraklama oluyor ve ben dolduruyorum. "mı?"

Bana bakmak için dönüyor ve bu sefer koluna yaslanarak bakışlarını karşılıyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum. "Hayır."

"O zaman..."

"Elbisesi bahçede, evle göl arasındaydı." Nefesimi tutup bekliyorum.

"Ama onu bulamadılar. Tüm gölü sürüklediler. Dakikalar içinde o kadar çok polis geldi ki. Köpekler de." Omuz silkiyor. "Hiçbir şey yoktu. Dağıldılar. Son zamanlardaki tüm

mesajlar. Hiçbir şey yok." Hâlâ gözlerimin içine bakıyor, sanki bana meydan okuyor. *Sor ona. Yaklaş. Gerçeği bilmek istiyor musun?*

Sen mi ? Kimin yaptığını biliyor musun? "Neden sana inanmıyorlar? Neden seni tekrar sorguladılar?"

"Sana söyledim," diyor, sesi acıyla karışık. "Muhtemelen artık bir insan aradıklarını düşünmüyorlardır." Bir kez olsun gözlerini kaçırıyor. "Bir ceset arıyorlar."

Bu sözlerin beni sinirlendirmesine izin vermem. Bir soruyu atladı.

"Peki, *neden sana inanmıyorlar?*" Her kelimeyi yavaşça telaffuz ediyorum.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirim. Ama sanki yolu takip ediyormuş gibi şelalenin havuza döküldüğü yere .

Midem bulanıyor.

"Kimse bana inanmadığını söylemedi Eden. Ama yeni soruşturma, daha fazla soru demek, değil mi?" Ses tonu düzgün, ama derimin altında bir ürperti dolaşıyor. Yalan söyleyip söylemediğini anlayamıyorum.

Daha dik oturuyorum ve o da dönüp bana bakıyor. "Onunla yattın mı? O gece?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Çok, çok kıskanç." Gözlerimi kısıyorum ama konuşmuyorum.

Kelime yumuşak, neredeyse masum bir şekilde ağzından çıkıyor.

"Hayır."

Rahatlamanın göğsümü ısıttığını hissediyorum ama sorularla işim bitmedi. "Sen mi yaptın?"

Tek söylediği Do- minic'in onu aradığı sırada nerede olduğunu bilmediğiydi. Bu bir ihmal yalanı olabilir. Düpedüz bir yalan da olabilir. Ama bu doğru olsa bile, onu tamamen aklamaz çünkü bilmediğini hiç söylemedi.

Sıcağa, vücudumun havuzun sıcaklığına alışma şekline rağmen, onun sessizliğiyle üşüyorum.

Parmaklarının tenime sertçe bastırdığını hissediyorum. Hareket etmeye cesaret edemiyorum.

"Sana söylemiştim." Gözlerini kısar. "Ben lanet bir katil değilim."

"BU İŞTE GERÇEKTEN İYİYİM."

Başparmağımı küçük dikdörtgen ekranına sürüyorum, siyah kordon nemli ve bileğimin üzerinde kıvrılmış. "Ne kadar iyi?"

Eli gülümsüyor, saçlarını yüzünden geriye doğru düzeltiyor, elmacık kemiklerinin keskin düzlemlerinden, burnunun ucundan aşağı su damlıyor. "Göreceksin." Nefes alıyor, göğsü genişliyor ve soluk sarı çürüklerden birinin nefesle birlikte hareket ettiğini görüyorum, ama başımı sallıyorum, batmasını engellemek için bir elimi uzatıyorum.

"Bekle, bekle." Dilim ağırlaşıyor, kelimelerim biraz bulanıklaşıyor ve Eli'nin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum. Daha fazla içki içtik ve gözleri cam gibi ve kırmızı, birkaç sigara daha içti. Eli yemek isteyip istemediğimi sormasına rağmen hiçbir şey yemedik.

Ama ben bilmiyorum.

Tam burada kalmak, onun tüm dikkatini üzerime çekmek istiyorum.

"Ne kadar süre? Bir dakika mı? İki dakika mı? fazla değil, değil ?"

Ellerini suya bırakıyor ve ben de onun karın kaslarının esnemesini izliyorum. Bu kadar formda olması gerçek dışı. "Göreceksin," diyor tekrar. Sonra hiç beklemeden suyun altına, tam önüme, dizlerinin üzerine çöküyor, elleri kalçalarımın arkasına geliyor.

Dokunuşuyla bir nefes , parmaklarının vücudumdaki hissiyle kronometrenin zamanlayıcısını başlatmayı zar zor hatırlıyorum, başı alçak karnımla aynı hizada, su burada göğsüme kadar geliyor.

Başını göbeğime bastırıyor, dişleri mayomun kumaşını koparıyor ve ben nefes almaya çalışıyorum. Kıpırdamamak için.

Elleri kalçalarımın arkasında aşağı yukarı geziniyor, tehlikeli bir şekilde kıcıma yaklaşıyor, parmak uçları alt tarafa geliyor ama her seferinde kısa kesiyor, sanki ikimizle de dalga geçiyor. Bakışlarımı kronometre ekranında yukarı doğru dönen sayılardan, suyun içinde dalgalanan siyah saçlarına çeviriyorum. Omuzlarındaki kas sarmalını, kalçalarımı kavradığı için pazularının alt tarafındaki çizgileri görüyorum. Karnımı ısıtırken alnını bana bastırıyor ve bu yüzden yüzünü göremiyorum çünkü göbeğim kasılıyor, kalçalarım geriye doğru eğiliyor ve ellerine daha fazla bastırıyor.

Bir elimi başına koyuyorum, parmaklarımı saçlarının kalın tellerinde gezdiriyorum, kendimi durduramıyorum.

Başını eğdiğinde beni tekrar ısıtırıyor, bu sefer kalçamdan ve ben sıcıyorum, derimin altında sıcaklık akıyor. Bacağımın üzerinde bir çizgi yalıyor, sadece dişleriyle mayomun kesik kısmını çekiştiriyor.

Parmaklarımı saçlarında sıkıyorum, meme uçlarım keskin noktalar halinde sertleşiyor, ayakta zor duruyorum. Onunla birlikte suya batmak istiyorum. *Yüce Tanrım.*

Ama bir saniye sonra dudaklarını kalçamın kıvrımına bastırarak karnımın zıplamasına neden oluyor, sonra başını bir kez daha karnıma yaslıyor.

Biraz daha rahat nefes alabileceğimi hissediyorum ama elimi saçlarında tutmaya devam ediyorum.

Bana yaslanışı şefkatli bir şekilde samimi. Göğsümde ısı yükseliyor ve kafa derisine masaj yapıyorum, bir şekilde onunla ilgileniyormuşum gibi hissediyorum.

Dokunuşu kalçalarımı sıkıyor. Aksine, zaman geçtikçe, sanki bunun için yaşıyormuş gibi rahatlıyor. Ve ona bu kadar yakınken, bana suyun altında nefesini ne kadar uzun süre tutabildiğini hoppaca göstermesini izlerken, neredeyse ben de bunu hissediyorum.

Çünkü sudan korktuğuma dair hiçbir anım yok. O kadar küçük yaşta suyun içindeydin ki, şimdi ister bunun gibi bir havuzda, ister Atlantik'in sert dalgalarında yuvarlanırken olsun, yaşadığım tek şey heyecan ve huzurun garip bir karışımı. Birbiriyle çelişen iki duygu, ancak su her zaman insanlara en tuhaf şekillerde ilham vermiştir. Şiirler, denemeler, kitaplar ve filmler. Deniz, su, huşu, merak ve belki de bazı insanlarda dehşet uyandırır.

Her şeyi tutabilir. Sirenleri ve gemileri.

Gözlerimi Eli'nin geniş omuzlarından, saçlarını kavrayışından ayırıyorum ve ekrandaki numaraya bakıyorum.

Gözlerimi açarken nefesim kesiliyor. Gerginlik zihnimin kenarlarını kemiriyor.

Eğer ona bir şey olduysa... Buradan komşularını göremiyorum ama kaçabileceğimi ve polisi arayabileceğimi biliyorum ama işe *yaramayacak* kadar sarhoşum.

Kendime söz veriyorum, ona on saniye daha vereceğim.

Sadece on, o zaman da çıkmazsa, onu yüzeye sürükleyeceğim.

Saniyeler geçiyor. İki dakikaya geldik. Zaman geçiyor, ama Eli'nin hâlâ bana tutunduğunu hissediyorum ve onu yukarı çıkaracağımı söylemiş olmama rağmen, iyi olduğunu biliyorum, değil mi? Dizlerinin üzerine çökmüş, bana yaslanıyor ama hala tutunuyor, bu da bayılmadığı anlamına geliyor...

Sinirlerim parmaklarımı kemiriyor, saate sıkıca sarılıyorum, diğer elim onun saçlarını kazıyor.

Yukarı gel, Eli. Anladım. Her şeyde iyisin.

Ama kızgınlığım bile korkumla mücadele edemiyor. Winslet hakkında söylediklerini düşünüyorum. Elbise, ev ile ev arasında

göl.

Yıllıktaki kayıp fotoğraflarını düşünüyorum. Onlarla ilgili soruları geçiştirdim. Polis hakkında konuşmayı sürdürmek yeterince zordu. Eli'nin etrafında olmak beni aptal ama ona odaklanmak çok zor. Tüm dikkatimi ona vermem gerekiyor, yoksa... Bir şeyleri kaçıracağım. Sanırım çoktan kaçırdım.

Neredeyse üç dakika.

Kollarına uzandığımda, belki de onunla ilk kez yaşadığım gerçek korku gibi bir şey içimi sararken kronometreyi bırakıp bileğimden sallanmasına izin veriyorum. Biraz çömelmek zorunda kalıyorum ve hareket etmediğini, kafasını bile kaldırmadığını fark ettiğimde tırnaklarımı omuzlarında gezdiriyorum. Derin kazıyorum, dirseğinin kıvrımını geçene kadar derisini kabartıyorum, su şimdi göğsüme vuruyor ve parmaklarımı ön kollarının etrafında kıvrıp çekiyorum. Kendi elleri uyluklarımdan kolayca ayrılıyor ve bir an için ölmüş olabileceğini düşünüyorum.

Mantıksız olduğunu biliyorum. Sanırım biri boğulduğunda... Ona bu kadar yakinken bilirdim, değil mi?

Ama hiç boğulan birini görmedim.

Ve yukarı çıkmadan önceki anda, kendi başına, kafası yüzeyden bir inçten daha az uzakta, onun fantezisini hatırlıyorum. Küvetle ilgili. Ve jiletle ilgili.

Ve başka bir şey daha hatırlıyorum. Ona birini boğmanın kulağa kolay geldiğini söyledim. Güneş sırtıma vururken sözleri kafamın içinde yankılanıyor. "*Çünkü boğulan birini görmedin.*"

Sonra sıçramayla su yüzeyine çıkıyor, kendi ayakları üzerinde duruyor ve ben de onu bırakıyorum, kolumdan sallanan saati yakalıyorum. Siyah, sıkıcı ve su geçirmez ama tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Yumruğumu sıkıyorum ve o da derin bir nefes alıyor ama bu nefes alma gibi bir şey değil.

Su yüzünden aşağı akıyor, saçları gözlerine düşüyor. Onu, ne hissettiğini anlamam bir anımı alıyor. Ama elini suyun içinden geçirip bana püskürttüğünde, damlacıklar zamanlayıcıya sızıyor -iki dakika, elli beş saniye, hala anlıyorum ki... kızgın.

Bazı nedenlerden dolayı, öfkesinin şiddeti, sadece su spreyinde bile, ona bakmayı zorlaştırıyor.

Onun yerine saate bakıyorum.

"Yapma bunu." Sesi sessizdi. Her zamankinden daha sessiz, arkasından akan şelalenin sesini duymak zor. "Beni bir daha asla gündeme getirme."

Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim hâlâ rakamlarda ama kafamın içinde onu havuzda dizlerinin üzerinde, şakağını karnıma bastırmış halde görüyorum. "Ölebilirdin." İnsanların nefeslerini ne kadar süre tutabilmeleri gerektiğinden emin değilim. Belki de üç dakikadır. Belki de bu bir şey değildir ve yüzden kızgındır, çünkü yeterince gösteriş yapamamıştır.

Ben ona bakarken çenesini eğiyor, kaşları kalkık. Köprücük kemikleri kıpırdıyor, vücudundaki her kas sertleşiyor, damarları canlı teller gibi derisinin altında titreşiyor.

Ama çenesi gevşiyor ve ellerinin suyun içinde açılıp genişlemesini izliyorum.

"Ölmeyeceğim, Eden." Bu bir güvence gibi. Bana verilen bir söz.

Gözlerimi göğsündeki soluk çürüklere indirdim. Sonra yukarı, boğazındaki siyah gerdanlığa. Nedense ona inandığımdan emin değilim. O ölümsüz değil, sarhoş *zihnim* bile bunu biliyor, ama demek istediği, *yakında ölmeyeceğim*.

Ve tek düşünebildiğim, *beni terk edeceğin*.

İkisinin aynı şeyler olduğundan emin değilim.

Derin bir nefes alıyor, göğsü yükseliyor, sonra alçalıyor ve sanki buraya aitmiş gibi suyun içinde akıcı bir şekilde hareket ederek bana doğru adım atıyor.

"Denemek ister misin?" diye soruyor usulca. Güneşi engellerken gülümsemiyor, üzerimde yükseliyor ve elmacık kemiklerindeki yumuşak çilleri, gözlerinin altındaki ince deriyi, yeterince uyumadığı için soluk mor morluklarla dolu olduğunu görmemi kolaylaştırıyor. Bu benim hatam mı? Çok mu konuşuyoruz? "Belki beni yenebilirsin," diye ekliyor.

"Beni kurtaracak mısın?" Kendimle alay ediyorum, tam olarak hissetmesem de gülümsememi gizleme zahmetine girmiyorum. Aramızdaki gergin an hâlâ orada ve bu cinsel bir gerginlik değil. Onun öfke parıltısının kalıntısı.

Bu bana Latince dersinde o kız sandalyesini tekmelediğinde gözlerinde gördüğüm şiddet kıvılcımını hatırlattı. Kendi düşüncelerimin içine yansımıştı.

Saati elimden kapıyor, ipini yavaşça bileğimden çekiyor ve diğer bileziğimin suya gömülmüş olmasına şükrediyorum. İpi çözüyor ve boynuna, göğüs kafesine asılı olduğu yere yerleştiriyor. Bakmadan yan taraftaki düğmeye basıp zamanı durduruyor, sonra da üstündeki düğmeye sıfırlıyor. O

sayıları kontrol etme zahmetine bile girmedi ve sanırım zaten dışarıda olduğu için bunun bir önemi yoktu. Bu onun için hile yapmak gibi olurdu.

İşe yaramaz.

Bir adım daha yaklaşıyor. "Seni istiyor musun? Seni kurtarmamı?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Hadi yapalım şunu." Sözlerinin daha derin bir anlamı olduğunu düşünmek istemiyorum.

BU OYUNDA PEK İYİ DEĞİLİM.

İlk seferinde otuz saniye dayanmıştım ve bu sefer, pes edip tekrar içmeye hazır bir şekilde yüzeye çıktığımda, otuz üç saniyenin altında olduğumu duyurdu.

Havuzda ayağım yere basmıyor ve ona doğru sendeliyorum, ellerim göğsünde, dudaklarımda bir gülümseme ve tüm çabalarımın rağmen kürek kemiklerimde güneş yanığının başlangıcı. Üst kollarımı kavriyor, ben nefesimi tutarken biraz gülüyor, başımı arkaya eğip ona bakıyorum, göz kirpiklerimden burnumun ucuna klorlu su damlıyor. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpma zorunda kalıyorum ama hâlâ bana söylediği sayıya takılıp kalmışım, kronometre göğsünde sallanıyor.

"Çoklu üçler melek sayılarıdır."

Gülümsemesi genişliyor, yanağında bir gamze beliriyor. "küçük bir meleksin, değil mi bebeğim? Çok *kutsalsın*."

Yüzüm ısınıyor ve çenemi eğip aramızdaki mavi suya, onun karın kaslarına, benim alt kaburgalarımın altına bakıyorum. "Sanırım bir içki daha istiyorum." Kelimeleri mırıldanıyorum, hala havuzun yüzeyine bakıyorum, parmakları üst kollarımda girintili.

Sonra tutuşu değişiyor, tenimden aşağı kayıyor, beni çekerken belimi .

Kalbim gırtlığıma fırlıyor ve başımı kaldırıp bakmıyorum, alnım göğsüne bastırılmış, ağızımdan yersiz bir kahkaha çıkıyor.

"Öyle mi?" diye soruyor, sözleri kulağıma çarpıyor, vücudumdaki küçük tüyler diken diken oluyor. "Ya bir kez daha deneseydin, ha?" Dudakları tenimin üzerinde hayalet gibi geziniyor. "Benim için mi?"

Dudaklarımdan kahkahalar dökülüyor ama başımı kaldırıp gözleriyle buluştuğumda göğsüm hâlâ kabarıyor. Kendimi sıcak ama özgür, sersemlemiş, biraz başım dönmüş hissediyorum ve parmak uçlarımda altındaki pürüzsüz teni, onun

Kollarını bana doladı. Sanırım ona daha önce söylediklerimi tekrar söylüyorum. *Bana söylediğin her şeyi*.

İç çekiyorum, sesim abartılı çıkıyor. "Tamam."

"Bana böyle davranma." Bir kolunu etrafımda bırakıyor ama parmaklarıyla çenemi kavırıyor, yüzüme dokunuşuyla nabzım titrerken başımı kaldırıyor. "Sana yardım etmemi ister misin?" Teklifinde tehlikeli bir şey var ama adını koyamıyorum. Hâlâ göğsüne bastırılmış durumdayım, avuçlarım aramızda ve nabzının emin ve sabit olduğunu hissediyorum.

Ama bir terslik var. Sabahtan öğlene kadar içmemiş olsaydım, koyabilirdim. Ama ben içiyordum, *hem de çok*. O da içiyordu, gerçekten. Ya da belki içmiyordu... ama o çok sigara içti. Yine de onun hareketleri benimkiler gibi emin değil.

Sanırım ben ondan daha sarhoşum ve bunun açığa çıkmasından mutluluk mu duyuyorum yoksa dehşete mi kapılıyorum bilmiyorum. Bana şekilde dokunmasına izin vermek daha kolay, benim de karşılık vermem daha kolay. Sanki bir çiftmişiz gibi, kaç kez birbirimize sürtündük ama öpüşmedik. Kütüphanedeki ilk seferimizden beri.

"Bana ne yapmak istiyorsun?"

Başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor, bakışlarında beni canlı canlı yemek ister gibi bir açlık var. Bir an konuşmuyor ve ben gerçekten ne düşündüğünü anlamıyorum, çünkü biliyorum ki bundan farklı bir şey söyleyecek, değil mi? "Seni altında tutmak istiyorum."

Sözleriyle geriliyor, tırnaklarımı göğsüne geçiriyor, en ufak bir irkilme ağzını aşağı çekerken morluklarına bastırdığımı fark ediyorum.

Ben durmuyorum, o da uzaklaşmıyor. Onu incitmek kontrol gibi geliyor. Ama bunu başkasının yapmasına asla izin vermezdim.

"Beni altında tut..." Soruyu sanki ben sormuyormuşum gibi yankılıyorum. Sesim çok uzaklardan geliyor. Günün bu kadar parlak, güzel ve *güneşli* olmasına rağmen her şeyin biraz soğuk hissettirmesi garip.

Meme uçlarım bile yeniden keskin noktalar halinde geriliyor ve bunu gizlemek için dirseklerimi göğsüme yaklaştırıyorum, ama zahmet etmeme gerek yok. Eli'nin gözleri benimkilerden ayrılmadı.

Bir an için başımı çevirmek zorunda kalıyorum ve çevirdiğimde fırtına bulutlarının uyarısını gördüğümü sanıyorum. Gök gürültüsü yok, yağmur yok, ama mahallenin ötesinde gökyüzü karardı. O gün için hava durumunu kontrol etmedim. Benim için fark etmezdi. Zaten yağmurda koşmuştuk, değil mi?

"Bana , değil mi?"

Hayır. "Sana güveniyorum," yalanı kolay geliyor, "ama gerginim."

Kaşlarını kaldırıyor, parmaklarının çenemden, boğazımdan, kolyelerimden geçmesine izin veriyor. Acaba elini usulca boynuma doladığında nabzımın elinin altında uçtuğunu hissedebiliyor mu? Bir uyarı belki de. Acısız, ama yine de burnumdan hava emiyorum, belki yakında alabileceğim her şeye ihtiyacım olacakmış gibi.

"Fantezini hatırlıyor musun?"

Bir ayağımdan diğerine geçiyorum, o benimle yüzleşirken kıvranıyorum. Yutkunarak sadece başımı sallayabiliyorum.

"Seni bu şekilde incitmezdim."

Ya ben isteseydim?

"Ama yapabiliriz..." Sanki bir trans halinden kurtuluyormuş gibi başını sallayarak devam ediyor. "Hayır, boş ver. Hayır."

"Hayır," diyorum ona, onun söylediğinden farklı bir tonda, yüzünü tutmak için. Başını kendime doğru çevirip çenesini aşağı doğru eğiyorum. "Söyle." Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum, ona ilk kez burada dokunduğumu fark ediyorum. Parmaklarım ağzına yaklaşıyor ve çene çizgisinde hafif bir kirli sakal izi hissediyorum, sanki her gün tıraş oluyormuş gibi ve neden bilmiyorum ama bu hoşuma gidiyor.

Ona dokunduğum için eğlenmiş görünüyor, beni daha da yakına çekerken eli suyun altında kıcımlı kavramak için aşağı kayıyor. Vücutlarımız birbirine bastırıyor, elim kalçasına doğru kayıyor ve gövdelerimiz birbirine değiyor, göğüslerim onun karın kaslarına çarpıyor. Bu çok iyi hissettiriyor, sadece onu memnun etmek istiyorum. Ne isterse yapmak. Bana sahip olmasını istiyorum ama eşyalarına iyi davranmamasından korkuyorum.

"Söylememi mi istiyorsun?" Gülümsüyor.

Parmaklarımın ağzının yumuşaklığında gezinmesine izin veriyorum, sadece dokunuyorum. "Evet," diye fısıldıyorum, bedenim ısınıyor ama yüzüm sıcak hissetmiyor. Utanmıyorum. Damarlarımda alkolün yanında çekingenliğe yer yok.

Ben Afrodit'im.

Parmakları boynumun kenarlarına batıyor ama hâlâ nefes alabiliyorum. Yine de parmak uçlarımdayım ve beni bu şekilde durmaya zorladığından mı yoksa olabildiğince onun seviyesine yakın olmak istediğimden mi emin değilim.

"Sana asla fantezini veremem, malum sebeplerden dolayı." Daha da yaklaşıyor, parmaklarım hâlâ dudaklarında. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Ve seni özleyeceğim."

Gülmek istiyorum ama nedense ikimiz de gülmüyoruz. Başparmağımı alt dudağının üzerinde gezdiriyorum ve o da hafifçe ısıyor.

Kalbim gümbür gümbür atıyor ve bu sefer gökyüzü de yle. Frtına bulutlarıydı ve grne göre yaklaşıyorlardı.

Başparmağımı dişlerinin arasından kurtarıyor ama konuşmaya devam ediyor, beni daha sıkı kavırıyor, çenemi boynumu ağrıtabak kadar yukarı kaldırıyor.

"Ama kenarda oynayabiliriz."

Sayıkladığımı hissediyorum ve artık alkolden mi, ottan mı yoksa... ondan mı bilmiyorum. *Ama sadece bir kez ptk. Birbirimize dokunmadık bile, gerçekten. Ne biz? Bu aptalca mı? Nedir bu? Neden imkansız?*

Ve yle olduğunu biliyorum.

İmkansız. Yapamayız.

Ruhlarımız nasıl yaklaşacağını bilmiyor. Önümüzdeki darbeyi görerek koşuyoruz ama duramıyoruz. Ya da belki de durmak istemiyoruz. Enkazın buna değedeğini biliyoruz.

"izin vermeyeceğim."

Sana inanmıyorum. *Sana inanmak istiyorum.*

Birbirimize bakıyoruz, boynumdaki çıtırtı, çenemdeki ağrı, başımı kaldırdığı açıyla acıtıyor ve kıcıımı morartan tutuşu da öyle, ama umurumda değıl.

Söylenecek tek bir şey vardı, ben de söyledim. *"Tamam."*

Sonra beni yakalıyor, boğazımdan tutup yaklaştırıyor ve başını eğiyor. Dudakları dudaklarımın üzerine geliyor, dili dudaklarının kenarında geziniyor ve ben onun için ayrılıyorum, avuçlarım göğsünde yayılıyor, kalbi nihayet, *nihayet* olması gerektiğı gibi daha hızlı atıyor. Dişleri benimkilere çarpıyor, başparmağı nefes baskı yapıyor ve ben hâlâ parmak uçlarımdayım. Kıcıımı avuçluyor, beni kendine doğıru bastırıyor ve aramızda sertleştğini hissedebiliyorum.

"Tanrım, *çok eğlencelisin.*" Ben soluk soluğa kalırken bu sözleri söylüyor ve bir iltifat olmadığını, sanki bir oyuncakmışım gibi olduğunu düşünüyorum, ama beni öpmeye devam ederken, ağzını sonuna kadar açıp dudağımı ısırırken, sonra tekrar açıp dili benimkiyle dolaşırken birden onun için sadece o olmak istiyorum.

Ve bir anda, kalbim uçarırken ve ben nefes alamadan, dizlerinin üzerine çöküyor, hala beni öpüyor, beni de aşığıya çekmeye çalışıyor, parmakları boynumu çekiyor. "Seni altına itmeme izin ver," diyor, kelimeleri nefes nefese, göğsü avuçlarımın altında çok hızlı yükselip alçalıyor. Daha aşığıya çmeliyorum ve beni son bir kez pp alt dudağımı sertçe ısırırken suyun üstünde tutmak için çenemi yukarı kaldırıyor.

Sonra geri çekiliyor ve ben gözümü kırpamadan avucunu yüzüme bastırıyor, daha iyi erişebilmek için elini saç örgülerimin üzerinden geçirip beni aşağı itiyor.

Ama onun için isteyerek dizlerimin üzerine çöküyorum, ben diz çökerken eli saç örgülerimin tepesinde nazıkçe duruyor.

Kollarımı bacaklarına doluyorum, ayağa kalkarken bana yaptığı gibi başımı uyluğuna yaslıyorum. Havuzun çimentosuna bakarken gözlerim açılıyor, berrak sudan parlak mavi bir renk alıyor, zihnim dönüyor ve tek düşünebildiğim umarım lanet olası zamanlayıcıyı çalıştırmıştır.

Dudaklarımdaki dişlerini hâlâ hissedebiliyorum. Ağzı benimkini yutuyordu. Nefes bile alamıyordum, beni öyle bir öpüyordu ki.

Rahatlamaya çalışıyorum.

Buranın altında sesler *daha dolgun*.

Sanırım şelalenin havuza doğru aktığını duyuyorum ama sesin nereden geldiğini tam olarak kestiremiyorum, o yüzden emin değilim. Genel olarak suyun altındaki sesler tuhaftır, çocukluğumdan beri bildiğim bir şey. Her şey bozulmuş durumda. Görüntü, ses, ciğerlerimdeki nefes eksikliği.

Eli'nin elinin başıma hafifçe bastırıldığını hissediyorum ve dizlerimin üzerinde kayıyorum, çimento kemiğin altında sert, ama yukarı çıkmak istemiyorum. Henüz değil.

Sakinleşiyorum, sanki saldırganlığıyla içimdeki huzuru kazıyor.

Onu daha sıkı sıkıyorum ve parmak uçları saç örgülerimin arasından geçip kafa derimi sıyrıyor, sanki bir güvence gibi. Diğer elinde kronometre olmalı.

Suyun sakinliğini içime çekerek gözlerimin kapanmasına izin verdim.

"Kenarda oynayabiliriz."

Panik başlıyor ve bunun nefes almam gerektiğinden mi yoksa kafamdaki kelimelerden mi kaynaklandığından emin değilim. *Ne kadar ileri gideceğiz? Ne demek istiyorsun?*

Sormalıydım, çok geç fark ettim.

Bunun hakkında konuşmalıydık.

Ama aptalca ona güvendim. *Ben biriyim.*

Ben daha iyi biliyorum. Eli gibi erkekler benim gibi kızları umursamazlar. Bu dersi Shoreside'da öğrenmeliydim. Aklımın bir köşesinde kaynayıp duran bir düşünceydi , ama şimdi kaynamaya başladı,

ve sanırım bu pozisyonda, dizlerimin üstünde, suyun altında, eli başımın üstünde.

Aphrodite, Aphrodite, Aphrodite.

Kendimi teselli etmeye çalıştığım yol, sinir bozucu mantıkla yok edildi.

Zengin arabaları ve zengin ebeveynleri olan, zengin arkadaşlarıyla zengin okullara giden zengin çocuklar... Polis tarafından sorgulanan çocuklar, görünüş bozukluğu şüphelileri, sonra belki de cinayetler...

Boğulma, Eden. Winslet boğulabilirdi.

Kalbim hızlanıyor, göğüs kafesime hızla çarpıyor ve gerçekten nefes almam gerekiyor. Ayağa kalkmam gerekiyor. Zihnim burada bana bir şeyler yapıyor ve tek duyabildiğim kafamın içinde onun sözleri ve tek düşünebildiğim ne anlama geldiklerini bilmediğim.

"Tanrım, çok eğlenelisin."

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, bir ayağımı havuzun dibine dayıyorum ve itiyorum.

Eli geri itiyor.

Korku beni pençeliyor ve gözlerimi açamıyorum, çünkü açarsam izlemek zorunda kalabilirim. O bana zarar verdi, tıpkı yapmayacağını söylediği gibi.

Tekrar deniyorum, yukarı itiyorum, tırnaklarımı kalçalarında gezdiriyorum, altındaki sert kasları hissediyorum, kan çektiğimi düşünüyorum ama suyun içinde bulutlarını aramaya çalışmıyorum. Elini olabildiğince zorluyorum.

Sonra dünyam .

Bir an için avuç içi havaya kalkıyor ve birkaç santim yükseliyorum, mutluluk ve rahatlama demekten nefret ettiğim bir şey göğsümde patlıyor. Ama saat ilerledikçe o an geçiyor ve beni aşağı, aşağı, *aşağı* iterken iki eli de omuzlarıma geliyor.

Gözlerimi açıyorum, durduramıyorum ve onun bulanık, güzel figürünü üzerimde görüyorum, dizleri kalçalarımın iki yanında, vücudu benimkini sıkıştırıyor, elleri sırtımın havuzun dibine doğru itilmesini sağlıyor. Boyu, sığ tarafta olmamızla birleşince başının suyun üstünde kalmasını mümkün kılıyor. Boynundaki kronometreyi zar zor görebiliyorum, ster- numuna dayanmış, hızlanan sayıları seçemiyorum.

Dizleri kalçalarımın o kadar yakın ki, kemiklerime yapışmış, onları hareket ettiremiyorum ve kurtulamıyorum. Dizlerim bükülü ve ayaklarımın tabanıyla çimentoya bastırıyorum, güreş maçında kaybedecek gibi görüldüğünde rakibini atmasını izlediğim şekle ürkütücü bir şekilde benziyor.

Ama vücudu benim hareketlerimle sarsılmıyor bile.

Parmaklarım havuzun dibinden ayrılıp ön kollarına geliyor, onu tırmalayıp üzerimden çekmeye çalışırken kaslarına dolanıyor.

İtiyorum, kazıyorum ve nabzımın vücudumun her yerine çarptığını hissedebiliyorum.

Başka bir şey daha hissediyorum, kalçalarını döndürüyor, böylece neredeyse üzerime yatıyor ama başını suyun üstünde tutuyor.

Donup kalıyorum, tırnaklarım derisine ve kollarının kaslı gövdesine saplanıyor.

Bu kadar tahrik olması, ereksiyonunun kasık kemiğimin hemen üzerine baskı yapması, parmaklarını boğazımın etrafında sıkması, boynuma doğru üst üste binmesi bana bir şeyler yapıyor.

Fanteziyi gerçek kılıyor.

Hâlâ korkuyorum. Hâlâ kalkmama izin vermeyeceğinden endişeleniyorum ve başım dönüyor, ciğerlerimin üzerindeki baskı, çaresizce *nefes* alma isteği beni yiyip bitiriyor. Panik göğsümü sıkıyor, boğazımın dibine doğru akan bir yanma hissi, gözlerimin üzerinde bir acı var, ama... başka bir şey daha var.

Kalçalarını döndürüyor, kendini içime bastırıyor, mayolarımız bizi ayırıyor ve yine de mide bulandırıcı *derecede iyi* hissettiriyor.

Yine de zevk gibi bir şeyin altında bile, bayılabileceğimi fark ediyorum. Onu itmek için tekrar deniyorum ve bir anlığına kazandığımı düşünüyorum.

Ama o sadece bir eliyle boğazımdaki tutuşunu bırakıyor, diğeri hâlâ boğazımda, başparmağı nefes boruma bastırıyor, sanki nefes almam için beni kandırmak ister gibi. *Boğulmam* için.

Eli vücudumda , sanki hiçbir şey değilmiş gibi, sanki bunu bana binlerce kez yapmış gibi, sanki oynaması için sadece bir oyuncakmışım gibi aşağı inerken göğüslerimi sıkıyor.

Gözlerini göremiyorum, yüzey dalgalı, ama elinin karnımın üzerinde kaydığını, kalçamın genişlediğini, sonra parmaklarını bikinimin kenarına geçirdiğini, kumaşı kaydırıldığını ve... görebilmek için geriye kayarken bana baktığını bulanık bir şekilde izliyorum. Belki de. Muhtemelen.

Diziyle kalçamın yan tarafına bastırıyor, beni geriyor, daha fazla yerimi ona gösteriyor ama bana dokunmuyor.

Kimse beni görmemişti.

Panik kafamın içinde bir ritim tutturuyor. Kulaklarımda.

Ama donmuş durumdayım.

Ve sonunda, tam da gözlerimin önünde siyah noktalar belirmeye başladığında, bir ciğer dolusu su içeceğimi ve burada öleceğimi düşündüğümde, mayomu bırakıyor, vücudunu kaydırıyor ve beni boğazımdan tutup yukarı çekiyor.

Ama beni yüzeyin üstüne çıkarmıyor.

Beni döndürüyor, kollarını etrafıma doluyor, sırtımı göğsüne yaslıyor ve beni *altında* tutuyor.

Hayır, , hayır,

Eli.

Bırak gitsin.

Bırak

gitsin.

Bırak

gitsin.

Ağzım açılıyor. Su emmek üzereyim ve bunu durdurmam mümkün değil. Önüne geçemediğim bir içgüdü bu. Ya bayılacağım ya da bu havuzda nefes alacağım ve insanı öldürmek için sadece birkaç çay kaşığı yetiyor, değil mi?

Bırak gideyim.

Beni özleyeceğini söylemiştin, seni lanet yalancı.

Ve tam da panik yüzünden gözlerim yaşardığında, burada bile... beni serbest bırakıyor.

Ve en iğrenç kısmı, beni serbest bıraktığı o saniyede göğsüme düşen bir şimşek gibi fark ediyorum ki, bana yaptığı şey bu değil.

Şu anda, havayı içime çekmeden önceki şu anda çarpık duygu bu.

Minnettarlık.

Ona minnettarım.

Ayaklarımı zar zor buluyorum, havuzun yüzeyinden sıcak Eylül havasına fırlıyorum ve gökyüzünün bıraktığımdan daha karanlık olduğunu fark ediyorum ve onun eli hala üzerimde, üst koluma sarılmış.

Sırtımı ona döneceğime güvenmeyerek, onun elinden kurtulup etrafımda dönüyorum.

Ve nihayet, *nihayet* özgür olduğumda, deli olduğumu unuttuğum bir güçle havayı içime çektiğimde -hayatta kaldım, değil mi?- nabzım düzensiz. Göğsümde kelebek gibi uçuştığını hissedebiliyorum, inip kalkıyor. Sinek kuşu nabızı değil. O atışlar sabit. Bu değil.

Ama hâlâ nefes alıyorum ve Eli'dan uzaklaşıp geriye doğru birkaç hayat kurtarıcı adım atarken odaklanabildiğim tek şey bu.

Nefes al. Nefes al. Nefes al.

Örgülerimden kurtulan saçları geriye doğru düzleştiriyorum, zayıf nabzım gibi gergin, çırpınan hareketler. Kürek kemiklerim boyunca, omurgamın aşağısına yapışmış birkaç saç teli hissediyorum ve neden buna odaklandığımı bilmiyorum.

Gök gürültüsü tepemde gümbürdüyor ama buna tepki vermiyorum.

Fırtına olmadan neredeyse ölüyordum.

Gözlerimdeki kloru kırıştırırken, dudaklarım hala ayırırken, her nefes verişimde karın kaslarım kasılırken, bunun tam olarak doğru olmadığını fark ediyorum.

Koyu yeşil irisler benimkine kilitlendi.

Eli gök gürültüsünden daha kötü. Şimşekten. Yağmur gibi yayılıyor, ama rüzgar gibi daha değişken. Dolu gibi sert vuruyor. Her yerime zarar veriyor. Lanet bir kasırğa, görmezden gelmek imkansız.

"Eden..." Sesi sert.

Ellerimi başımın üzerinde tutuyorum, dirseklerimi büküyorum. "Bunu ben istedim." Kelimeler pürüzlü. Bir an için bir daha asla konuşamayacağımı düşündüm.

Bir eli su yüzeyinin hemen altında, yumruk şeklinde sıkılmış, diğeri ise yanında. Bana ulaşmak çırpınıyor gibi görünüyor ama donup kalmış. Onun aksine, bunun doğru olup olmadığından emin değilim.

Biraz başım dönüyor, dengem bozuluyor ama nabzım yavaşlıyor.

Tırnaklarımın altında derisini hissedebiliyorum, onunla dövüşürken kopardıklarımı. Kanaması var mı diye bakmıyorum ve daha fazla ne umabilirim emin değilim.

Yaklaşıyor ve nefes almakta zorlanıyorum çünkü nabzım o kadar düzensiz, o kadar dağınık ki sanki kalbimin elektriksel ritmi kısa devre yapıyor.

O bunu bilmiyor. Bilmediği bir şey için onu suçlayamam.

"Özür dilerim."

"Ben istedim." Kulağa yalan gibi gelen bu sözleri tekrar hırıldayarak söyledim.

Bir adım daha atınca gölgesi beni gölgede bırakıyor.

Parmak uçlarımı yavaşça saçlarımdan aşağı, omuzlarıma doğru sürüklüyorum, ta ki kollarımı kavuşturana ve tırnaklarım pazularıma batana kadar.

Ona bakıyorum, kalp atışlarım hâlâ çok hızlı.

Elini bana doğru uzatıyor, su damlıyor, parmaklarını açıyor.

Yüzündeki bir şey izin istiyor. Elleri üzerimdeydi. Kollarını etrafıma dolamış, göğsünü sırtıma dayamış, beni öldürebildiği sürece, beni öldürebilecek cesareti olduğu sürece altında tutuyordu. Ama bu hafif dokunuş için mi? Rız olmanı istiyor.

Başımı sallamıyorum, konuşmuyorum ya da gülümsemiyorum. Ama gözlerimde, kafamın içinde çılgılık attığımı görüyor olmalı.

Gel. Sikeyim. Daha yakın.

Parmak uçları soğuk, her zamankinden daha soğuk, güneşin ısıttığı suyun sıcaklığı sayesinde, bulutlar tepesinde kalınlaştıkça buz gibi hissediyor.

Dişlerimi sıkıyorum, böylece onun dokunuşuyla takırdamıyorlar.

Avucunu göğsümün üzerine koyuyor. Biraz daha aşağıya. İşaret parmağının mayomun üzerinden sıkı meme ucumu sıyırması şehvetli ama cinsel değil.

Elinin altında göğsümün kabardığı bir anın ardından aniden şok olmuş gibi görünüyor.

Sonra... üzgün.

Gözleri kalbimden yüzüme doğru kayıyor.

"Kalp atışların..." Fırtınanın gözü. İşte .

Kirpiklerinden su damlayıp onları normalden daha kalın hale getirirken, birkaçı bir araya toplanırken bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Yaklaşıyor.

Eli tenimde kıpırdamadan duruyor.

"Mesajlaştığımız şeyleri biliyorsun, onları gerçekten yapmak zorunda değiliz. Eğer fantezi olarak kalmasını istiyorsan, sorun değil Eden, sadece bana hazır olmadığını söyle-"

"Dur. Yaptığın bu saçmalığı kes. Beni geri döndürmeye çalışmayı bırak. *Bunu ben istedim.*" Huysuz, çocuksu; Reece bunu kaybetme şeklime gülümserdi ve bu bir kayıp. Aynı takımdaymışız gibi davransak da Eli'la aramızdaki her şey bir anlaşmazlık. Sonunda ne kazanacağımızdan emin değilim. Belki her şey bitmeden o lanet fantezilerden birini gerçekleştiririz. Belki de bunu gerçeğe dönüştürürüz. Belki beni hiç özlemeyecek.

"Eden. Sen... Benden korkuyor musun?"

"Hayır." Şu anda gerçek bu. Ona karşı hissettiklerimden korkuyorum. Ama o? Şimdi tekrar nefes alabilir miyim? Hayır. *Nedenini bilmediğim bir şekilde sana minnettarım.*

"Ne kadar sürecektir?" Ona soruyorum ve bir an için kafası karışmış gibi görünüyor. Kaşlarının çekilmesi, dudaklarının büzülmesi çok sevimli.

Ekranı benden uzakta olacak şekilde çevrilmiş, göğsünden sarkan kronometreye bakıyorum.

Bakışlarımı takip ediyor ve uzanıp düzeltiyor. Bana saati gösterip durduruyor.

Üç dakikaya yakın, ama uzun süredir yüzeyin üzerindeyiz.

"Bana kızgın mısın?"

Saati ve elini göğsümden indirdiğinde, kollarım hala üzerimde çapraz dururken, kendinden ne kadar emin olmadığını dürtmekten kendimi alamıyorum. "Bu sadece bir oyundu, Eli." Gözlerimi deviriyorum, alay ediyorum ama istediğim ısıyla çıkmıyor.

Şimşek tepemizdeki bulutları ısıtıyor.

Havuzdan çıkmamız gerektiğini biliyorum ama ikimiz de kıvıldamıyoruz. "Öyle mi?" Ürkekliğini kaybediyor, eğer gerçekten öyle olması gerekiyorsa-
cin ile. Hareket etmiyor ama bir şekilde kendini daha yakın hissediyor.

Gri, mavi ve mor gökyüzüne bakıyorum. "Evet."

Onun sözünü tekrarlıyorum.

"Oynamaya devam etmek istiyor musun?" Kulağa meydan okuma gibi geliyor.

Kalbimi düşünüyorum. Ona bakmıyorum. Ellerin üzerimde olduğunu hatırlıyorum. Beni zorladığını. Damarlarımda panik. Hafızamı bir an önce kaybetmemek için tekrar tekrar oynatıyorum. Ve bir sonraki sözlerimi söylerken tam olarak ne söylediğimi biliyorum. Bu sefer, sürçme değil.

"*Kapa çeneni.*" Dudaklarımın titremesini engellemek için sıkılmış dişlerimin arasından çıkıyor.

Sessizlik uzanıyor. Gök gürültüsü bile bekliyor.

Bir saniye geçer. Bir saniye daha. Beklenti neredeyse dizlerimi titretiyor. Suyun içindeki o kontrolden çıkmışlık hissi, ne bekleyeceğimi bilmiyordum. O an için korkutucuydu. *Ama o anı geri istiyorum.*

Elleri göğsümü buluyor ve geri çekiliyorum, nefes nefese kalıyorum, beni havuzun kayalık çıkıntısına doğru iterken korkudan ve irkilmemden dolayı kendimden nefret ediyorum, taşlar etimde sıcak.

İçgüdüsel olarak kollarına uzanıyorum, ama onunla savaşmamın mümkün olmadığını biliyorum ve ben ona bakarken, göğsüm kabarırken bırakmıyor.

Belki de gitmeliyim. İkimiz de bu kadar içkiyle tehlikeye doğru gidiyoruz; denetimsiz, kafayı bulmuş çocuklar.

Gitmem gerek.

"Kaçma," diyor, dudakları dudaklarımın üzerinde, tutuşu değişiyor ve parmaklarını metalinden geçiriyor. "Özgür olduğunda, *kaçma*."

"Ben-" demeyecektim.

"Eve gidiyordun. Ben gördüm. Korkmuştun. Her şeyin, korkunun üstündeymiş gibi davranabilirsin, bu iğrenç şeyler seni canlı canlı yemiyormuş gibi davranabilirsin Eden, ama hepimiz korkarız."

Ona ters ters bakıyorum, parmaklarım hâlâ kolunu sıkıca sarıyor. "Senden korkmuyorum."

"Annene yalan söyleyebilirsin, kendine de yalan söyleyebilirsin ama bana yalan söyleyemezsin bebeğim."

"Beni tanımıyorsun." Panik midemi bulandırıyor ve neden paniklediğimden bile emin değilim. "Sen bile-"

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum."

"Kapa çeneni, Eli. Sadece kapa çeneni."

Kapa çeneni."

Çenemi yukarı kaldırarak beni ona bakmaya zorluyor. İkimizin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum.

Çizgiyi geçecek misin?

"O sözler bir kazaymış gibi davranacağım." Burnu burnuma değdiğinde zar zor nefes alıyorum.

"*Gerçekten* sana vurmamı , değil mi?"

Başım dönüyor. Beni çok sert kavramıyor. Eğer bir şey varsa, dokunuşu hafiftir. Ama sözleri, ne istediğim.

"Kapa çeneni." Elinin çenemde sıkışma hissini görmezden geliyorum. Onun yerine bakışlarını tutuyorum, adrenalini pompalıyor, nabız atıyor, hatta ellerimi bırakıp arkamdaki havuzun duvarına bastırıyorum. Tam bir teslimiyet. "Kapa çeneni, kapa *çeneni*, kapa. *Kapa çeneni*."

Gitmeme izin verdi.

Kafa karışıklığı sözlerimi kesiyor.

"İstediğin şeyi yapmayacağım." Gözlerini kısıyor. "Bağlantıyı atlatmaya çalışıp duruyorsun, acıya ulaşmaya çalışıyorsun." Başını sallıyor, sarhoşluğumdan ya da tepemdeki bulutlardan fırlayan gölgelerden olabilir ama sanırım gözlerinde bir acı parıltısı görüyorum.

Yumruğumu suya çarparak ikimizin üzerine sıçratıyorum. Bana bakıyor, kıpırdamadan.

"Sen neden bahsediyorsun be?" Yumruğumu tekrar suya vurup ona doğru adım atarken öfke tüm uzuvlarımı ısıtıyor. "Ne lan sen? Az önce beni suyun altında tuttun."

Beni incittin ve artık bunu yapmak istemiyor musun? Senin neyin var böyle?"

İşte oldu. Maskesini takarak tekrar yerine oturuyor. Gülümsemesi çarpık ve nasıl nefes alacağımı hatırlamak zorundayım. "Birlikte içmemeliyiz, değil mi?"

gözlerimi deviriyorum. "Siktir git." Ondan uzaklaşıyorum.

"Sana kaçacağımı söylemiştim," diyor, basamaklara doğru ilerlerken, parmaklarımı onları ikiye ayıran metal direğe doluyorum.

Durdum, ona kızdım. Kendime. Genel bir kızgınlık üzerime yapışıyor ve ben bunu anlamıyorum. Her şey yolundaydı. *Seni öldürebileceğini düşünene kadar.*

Evet, sanırım bu havayı *bozabilir*. "Ben kaçmıyorum," diyorum.

"Söz mü?" Sesi küçük geliyor.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, suyun yüzeyinin altındaki ayaklarıma bakıyorum. Ama "Benden ne istediğini anlayamıyorum" dışında bir şey söylemiyorum.

O yaklaştıkça suyun hareket ettiğini hissediyorum. Gölgesini yine benimkinin üzerinde görüyorum ama bana dokunmuyor. "Sana iyi davranmak istiyorum."

"Neden?" Kelimeyi tükürüyorum, sanki bu kavram anlaşılmazmış gibi. Hayatımda pek çok iyi insan oldu. Daha az iyi olan sadece birkaç kişi. Sözlerine neden inanamadığımı bilmiyorum. Ama hareketleri... bazen uyuşmuyor.

"Bilmiyorum Eden, bu insanların birbirlerinden hoşlandıklarında yaptıkları bir şey gibi görünüyor."

Alaycılığının içine gömülmüş bu sözlerle midemin zıplamasını görmezden geliyorum. *Birbirlerinden hoşlandıklarında.* Ben onun için zaman öldürmenin bir yoluyum, tıpkı onun benim için olduğu gibi, değil mi?

"Belki de yanıliyorumdur, belki de küvette birbirlerini yumrukluyorlardır ya da-"

"Beni bir havuzda tuttun." Buna tutunuyorum.

Nefesi kulağımın üzerinde, "Ne dediğini hatırlıyor musun? *Bunu sen istedin.* Bu fikirleri *senden* aldım."

İstemek konusunda sadece yarı gerçek. O sordu. Ben de kabul ettim. Neye imza attığımı tam olarak bilmiyordum ama bu noktayı tartışmak bilgiçlik taslamak gibi görünüyor.

"Hadi baştan başlayalım." Ağzını omzuma bastırıyor, tam olarak öpücük sayılamayacak bir şey çünkü dişleri var. Elleri

Kalçalarıma geliyor ve o ya da herhangi biri bana dokunduğunda asla tamamen hareketsiz kalamıyorum, ama gerçekten çok deniyorum.

Beni bedenine sımsıkı sarıyor ve bir anlığına beni tekrar aşağı ittiğini hayal ediyorum. Beni boğduğunu hayal ediyorum. Winslet'in kıyafetleri hakkında söylediklerini düşünüyorum.

Onun hakkında sadece en kötüsünü mü varsayıyorum? Neden? Bittiğinde daha kolay olacak diye mi?

"Bu gece benimle kal." Dişleri tekrar tenime çarpıyor ve bana anda çok fazla şey hissettirirken ellerimi yanlarımda tutuyorum. "Geceyi benimle geçir ve bu saçmalığı unut ve sana daha iyi davranmama izin ver. *Bunu istiyorum Eden. Seni istiyorum.*"

"Bu asla işe yaramayacak." En büyük korkum, yüksek sesle. Yine de bunu söylemek iyi hissettiriyor çünkü doğru olduğunu biliyorum. Bazı korkular çok uzak, endişeli düşünceler değildir. Bazıları sadece kaçınılmazdır.

"Oh, olmayacak mı?" Nefesi tenimde ılık ama ses tonu çok hoş.

"Hayır."

Ağzını açarak omzumu tekrar öpüyor ve tüm bedenim kollarının arasında titriyor. "Tamam," diyor basitçe. "Ama bu gece için bunu yapabilirsin."

Eli

Onu mutfak adasının kenarına tünemiş, ben blender'a donmuş ananas suyu atarken babamın iş dergisini karıştırırken izlerken, sanki bacaklarımdaki pençe izlerini hala hissedebiliyorum. Çizikler hala yakıyor ve bu beni biraz gülümsetiyor.

Ayak bileklerini kavuşturmuş, hindistan cevizi romu ve buzdan oluşan girdabın içine dev bir ananas parçası düştüğünde beyaz gömleğime meyve suyu sıçırıyor.

Çünkü dikkatimi vermiyorum.

Çünkü onun ayaklarına bakıyorum.

Güzel ayakları var ve ben ayak insanı bile değilim. Ama küçük, blok şeklinde, narin bir tarafı yok. Ayak tırnakları boyalı, mavi renkte ve boş meyve suyu kutusunu yere bırakıp gömleğimdeki hasarı incelerken, onun tırnak cilası gibi önemsiz şeyleri fark etmeme neden olan şeyin ne olduğunu merak ediyorum.

Ama uzun süre merak etmeme gerek yok.

"Kapa çeneni." Bu sözler kafamın içinde yankılanıyor. Bunu bana neredeyse bir düzine kez söyledi. Suyun benimle mücadele etti ama ayağa kalktığı anda, onu bıraktığı anda, onu tutarken ona yaptığım tüm uygunsuz şeyler hakkında hiçbir şey söylemedi. Kızgındı ve biraz da korkmuştu ama gidecek kadar kızgın değildi ve şu güzel kışını mutfak tezgahımın üzerine koymayacak kadar da korkmamıştı.

Onu bu getiren bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Benden önceki hayatı nasıldı. Ya da belki sadece karanlık tarafta doğmuştu.

"Gömleğine bakmaya devam mı edeceksin yoksa

Bana içkimi hazırlar mısın?"

Gülümsememi engelleyemiyorum ama başımı kaldırmıyorum, beyaz pamuk hâlâ parmaklarımda sıkışmış, kumaşa sıçrayan sarı meyve suyu damlacıklarını seyrediyorum. "Orada oturup güzel görünmen gerekiyor, çeneni çalıştırman değil."

Odayı şaşkın bir sessizlik kaplıyor ve sonunda gömleğimi çıkarıp ona bakıyorum.

Ayakları taburelerden birinin üzerinde, sivri ve kemerli bir şekilde duruyor ve üzerinde benim tişörtüm var, Trafalgar marka bir tişört, kalçasının tam ortasına denk geliyor.

Dudakları ayrılmış, dergi hala parmaklarının arasında, kucağına doğru açılmış ve kocaman gözlerindeki şokla bana bakarken, onun çok masum göründüğünü düşünmeden edemiyorum.

İlk öpücüğü olduğumu söylemesine rağmen öyle olmadığını biliyorum. Akli karışık ve her şeyi içinde tutmuyor. Bana çoğu insanın yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceği karanlık şeyler anlattı.

Ama ona daha önce söylediklerimde ciddiymdim. O benim için masum.

Sadece erkek beynim mi konuşuyor bilmiyorum, sanki onun saf olmasına ihtiyacım varmış gibi, ama öyle olduğunu sanmıyorum. Ben sadece... yaptığım şeyleri biliyorum. Ve biliyorum ki o ne kadar kötü olsa da bunları yapmadı.

Tüm sırlarıma sahip olduğunu ve onları yumruklarının arasında sıkarak arkasını dönüp kaçmayı seçtiğini hayal etmek beni korkutuyor.

Bu geçici. Kimse kalmıyor.

Kimse akıllı değil zaten.

"Pardon?" diyor, sesi sonlara doğru yükseliyor.

"Oh, şimdi de terbiyesizlik yapma." Blenderin kapağını tutuyorum, yerine oturtup kilitlerken hâlâ gülümsüyorum. Parmaklarımın arasına meyve suyu bardağını, diğer elimle de peçeteyi alıyorum. Dağınıklığı siliyorum ve kalçamla iterek kapattığım tezgahın altındaki çekmecede saklı çöp kutusuna atıyorum. "Senin pis bir küçük olduğunu biliyorum..."

Duruyorum, göğsüm sıkışıyor.

Kelimeler ağzımda boğuluyor ve boşluğu doldurmak zorunda kalmamak için bir elimi blenderın üstüne koyup diğer elimle düğmeye basıyorum, kırılmış buz ve romun şuruplu tatlılığına karışan gürültülü vızıltısı her türlü konuşma şansını ortadan kaldırıyor.

Neden söyleyemediğimi bilmiyorum.

Pis küçük... *fahişe? Sürtük mü?* Kahretsin, yani, sadece "kız" . Sanki daha önce kızlara bu kelimeleri kullanmamışım gibi. Bir keresinde de Montford'da bir erkeğe.

Ama Eden'a doğru gelmiyordu. Onunla iğrenç bir seks yapmak istiyorum. En vahşi, en karanlık düşüncelerimizde istediğimizi söylediğimiz her şeyin eşiğine gelmek istiyorum. *Neredeyse* çizgiyi aşmak ama onu geri getirebilmek istiyorum, çünkü söylediklerimde ciddiymdim.

Kazara çok ileri gidersem onu özlerim.

Ama belki de bu masumiyet . Onu herkesten farklı, *benden* farklı ama yine de kendi tarzında saf biri olarak görmek.

Bilmiyorum. Onu tokatlamamı istiyor. *Bana* tokat attı.

Muhtemelen geri kalan her şeyi kafamda kuruyorum. İlk öpücük hakkında yalan bile söylüyor olabilir. Başta biraz beceriksizdi sanırım, çok fazla dişi vardı ama... Hoşuma gitti. Belki onun da hoşuna gitmiştir. Belki bunu onlarca kez yapmıştır ve bana kendimi iyi hissettirmek için ilk öpücüğün ben olduğumu falan söylemiştir. Benim de yapabileceğim bir şey.

Blenderi kapattığımda, derme çatma piña colada (kremasız) iyice karışmıştı, Eden'in tam arkamda durduğunu fark ettim. Kulaklarımda blenderin gürültüsü varken tabureden indiğini duymadım ve onu görmedim çünkü ben ona kibarca bir şeyler söylerken onu bir tezgâhın üzerine eğip becerdiğimi hayal etmekle meşguldüm.

Onun yakınlığıyla kalbim göğsümde hızlanıyor, bu benim için ilginç bir duygu.

Blender'ın kapağını açıp dolaptan iki bardak alırken ve içeceklerimizi doldurmaya başlarken ona bakmıyorum. Ama konuşuyorum, çünkü muhtemelen ilk onun başlamayacağını biliyorum.

"Yardımcı olabilir miyim, Eden Rain?" Daha önceki nazal öğretmen sesimi kullanıyorum çünkü söylediğim bir şeye güldüğünü duyduğum en yüksek ses buydu.

Bu sefer en yumuşak kıkırdamasını yapıyor ama tutmaya çalıştığını biliyorum. "Pis küçük *ne*?" sonunda başarıyor, boğuk kahkahaları arasında boğuluyor.

İçeceği neredeyse bir bardağın kenarından taşıyordum ama tam zamanında kendimi düzelttim, ikisini de doldurmayı bitirdim ve blender'ı lavaboya koymak için döndüm. Kapağını açıyorum, tabanını ve üstünü duruluyorum ve lavabonun yanındaki rafta kuruması için ters çeviriyorum. Islak parmaklarımı silkeleyerek yüzümü ona dönüyorum, ellerini kalçalarında ve gözlerini benimkilere kilitlenmiş halde buluyorum.

Sarhoş. Tamamen sarhoş değil, belki de sarhoşluktan çok çakırkeyfe yakın. Bir yanım az önce yaptığım içkiyi ona vermek istemiyor. Saat daha öğleden sonra beş, annesine yalan söyledi ve gece için Luna'ya gideceğini söyledi - ben yazım hatalarını kontrol etmek için onun shoul- der'ine bakarken kelimeleri yazarken bana ters ters baktı ve annesi bir şey ihtimaline karşı Luna'nın adresini istedi; Eden kızgındı, bunu biliyordum - ve

Onu eğlence odasına götürdüğümde ve kanepede birlikte film izlediğimizde dokuz ya da onda ayılır.

Ama alkolün onu gevşettiğini biliyorum. Keşke bunu benim yanımda içki içmeden de yapabilse.

"Buraya gel."

Sözlerimle biraz rahatlamış gibi görünüyor ama yaklaşıyor. Onun yerine parmakları saçlarına gidiyor, serbest kalan telleri kulağının arkasına sıkıştırıyor ve piercinglerinin üzerinde geziniyor. Bileğindeki siyah bileziklerin kolundan aşağı kaydığını ve ellerini indirip parmaklarını birbirine kenetlediğini görüyorum. Havuzdaki tartışmamızdan sonra banyoda saçlarını düzeltmişti ve örgülü tacı yine dümdüz.

Saçındaki tüm tokaları çıkarıp, parmaklarımı saçlarında gezdirmek istiyorum.

o.

Bu gece. Bu kendime verdiğim bir söz. Eğer ona dokunamazsam çünkü çok sarhoş, en azından saçıyla oynayabilirim.

Ve tam o anda, bir anı karnıma yumruk gibi iniyor.

ANNEM, BABAMLA ONUN GÖMME DOLABINDAKİ MAKYAJ MASASINDA OTURUYOR.

Parmaklarını başının bir tarafına götürüyor, saçlarını bir tanesinin etrafına dolayarak geriye doğru tutturuyor.

Makyaj masasının üzerindeki cam aynada kendi yansımamı görüyorum. O da beni görüyor ama görmek istediğini sanmıyorum.

"Birazdan inerim, Eli. Annen meşgul."

"Sadece izlemek istiyorum." Sesim boğuk çıkıyor ve arabayı elimde tutuyorum, şık metal, gerçek, parlak aynalar. Bir Trans Am. Beyaz. Annem bunu birkaç yıl önce birlikte markete gittiğimizde elime tutuşturmuştu ve ayrılmıştık. Çılgınca onu arıyordum, birinin ona zarar verdiğinden emindim.

Bir mağaza çalışanı onu bulmama yardım etmek zorunda kaldı. Banyodaydı.

Dükkanın arka çıkışındaydı.

Bazen, kaçmamak için kendisiyle ne kadar mücadele ettiğini merak ediyorum.

Annem iç çekiyor, omuzları gerginlikle geriliyor. Parmaklarını kucağına bırakıyor ve aynadaki bakışlarımla buluşuyor, gözleri soğuk. "Aşağıya in. Birazdan orada olacağım."

Dişlerimi birbirine geçiriyorum, ona sesimi çıkarmayacağımı söylemek istiyorum. Burada olduğumu bile bilmeyecek.

Ama bana bakmayı bırakmıyor.

Aşağı inip kanepede bekledim.

Sonunda bir kilere sürüklüyorum, mısır gevreği kutusunu alıyorum, sütü almak için tabureyi buzdolabına taşıyorum. Kahvaltımı oyuncak arabamla baş başa yapıyorum.

Havuza bakıyorum.

Beyaz kuyruklu bir tavşan görüyorum.

Güneş gökyüzünde yükselene kadar annem aşağı inmiyor. O zamana kadar çoktan kıyafetlerimi çıkarmış, mayolarımı giymiş ve ellerimdeki kanı temizlemiş oluyorum.

GÖZÜMÜ KIRPTIĞIMDA EDEN TAM ÖNÜMDEYDİ, GÖZLERİ

Benim. "Şu anda ne düşünüyorsun?" diye soruyor sessizce ve ben başımı sallıyorum, geri çekilip avuçlarımı tezgâha bastırıyorum, titreyen parmaklarımı kenarından kıvrıp kendimi sabitlemeye çalışıyorum.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum. Kelime yanlış çıkıyor. Çok bozuk.

Boğazımı temizleyip ona gülümsüyorum ama bunun bir yalan olduğunu anladığımı biliyorum. Dikkatini başka yöne çekmeye çalışıyorum. "Ve sen de pis küçük *bir meleksin.*" Bir öpücük alıyorum.

Nefes al. Ve bir tane daha, sözlerimin hafifliğinin ona ulaşmasını umarak.

Kiraz kırmızısı dudaklarında bir gülümseme belirliyor ama gözlerinde hâlâ endişeli bir ifade var, hafifçe kısılmışlar.

Ona her dokunduğumda irkilmesine alışkın bir şekilde uzanıp gömleğimin yakasından tutuyorum. Belki bir gün ona ürkmesi için bir sebep veririm.

Ama henüz buna hazır değil.

Bu kez parmak boğumlarım köprücük kemiğine, kolyelerinden birinin hemen üstüne geliyor ve onu kendime doğru çekiyorum, avuçlarını göğsüme dayayarak kendini yakalamasına izin veriyorum, nefesi tatlı bir telaşla onu terk ediyor.

"Öp beni, Eden."

Dinleyeceğini sanmıyorum ama parmak uçlarında duruyor, gömleğimi pençeliyor. Başını eğiyor, gözleri ağzımda, burnumda, sonra gözlerimde geziniyor.

Yaklaş, bebeğim. Seni ısırmayacağım.

Nefesimi tutup bekliyorum.

Gömleğimi sıkıca kavırıyor, parmak eklemlerimi köprücük kemiğinin hemen üzerinde tutarken vücudu bana doğru bastırıyor, gömleği avuçlarımın içinde.

Bana öylece bakıyor, sanki yeterince uzun bakarsa gözlerimde bir şey bulabilirmiş gibi. Bakışlarını tutmak neredeyse zor. Başka tarafa bakmak istiyorum. Sadece onunla bile olsa düşüncelerimin şeffaf olabileceğini düşünmek rahatsız edici.

Özellikle de sadece onunla olursa.

Söylediğim kişi olduğuma inanmalı. *İyi*

şeyler yapabileceğime inanmalı.

"Seni öpmemi mi istiyorsun?" diye fısıldıyor, asla gözlerini kaçırmadan. Vücudum sıcak, damarlarımda özlemde daha kötü bir şey var.

"Evet." Onu daha yakına çekiyorum, göğüsleri bana dönük, kalçam onunkinin arasında. "Evet, beni öpmeni istiyorum."

Gülümsüyor ve bu ana rağmen, onu istediğimde, her yerinde, her parçasında, *benim* tarafımdan işgal edilen her lanet santimde, hala orada.

Masumiyet.

Ve ne olduğunu anladım.

Bu onunla ilgili değil. *Benimle* ilgili. Şu anda bana ihtiyatsızca bakıyor. Gardını indirmiş durumda, öyle olmalı, çünkü gözlerinde benim yansımamı görebiliyorum, bana baktığında ne gördüğünü ve şu an için *iyi olduğumu* düşünüyor.

Sonra o... önce beni öptü.

Dudakları rom gibi tatlı ve ellerim parmaklarımda altında pürüzsüz olan yüzünü kavlıyor. Kendi ellerini gömleğime sıkıca dolamış durumda ve ben onları her yerde istiyorum, ama bende görmeye çalıştığı iyiliğe rağmen, sanırım hala buna alışmaya çalışıyor. Bana.

Hâlâ ona alışmaya çalıştığımı biliyorum. Gürültücü bir insan olmamasına rağmen yaptığı her şey diğer herkesten daha gürültülü geliyor. Sadece hareketleri yankılanıyor ve o burada değilken bile onu hissedebiliyorum.

Dilimi onunkinin üzerinde gezdiriyorum ve o da ağzımın içine gülümsüyor. O gülümserken dişlerim dudaklarına takılıyor ve kendini bana doğru sıkıca bastırarak sırtımı tezgâha çarpıyor.

Bunu hiç düşünmedim. Onu belinden tutup kaldırıyorum, ikimizi de döndürürken bacakları etrafımda dolanıyor ve onu içkilerimizin yanına, tezgâhın üzerine koyuyorum. Kalçalarının arasındayım ve o da kalçalarını sallayarak ağzıma doğru inliyor. Başımı çeviriyorum, dudaklarım yanaklarında, çenesinde, onunki benimkinde, parmakları sonunda gömleğimden çıkıp saçlarımda geziniyor. Çekiyor ve acıması hoşuma gidiyor.

Yüzümden aşağıya, çene çizgimin üzerinden boğazıma doğru özensiz öpücükler bırakırken ellerim kalçalarının kenarlarını sıkıyor.

"Sen gerçek değilsin." İstesem de bu soluk soluğa sözleri durduramazdım.

Parmaklarım gömleğinin eteğinin altından kayarken boğazıma doğru bir çizgi yalıyor. Benim gömleğimin. Artık ne fark var ki? İkimiz de aynıyız.

"Ben çok gerçeğim," diyor ağzımdan, parmakları boynuma dolanıyor. Ayak bileklerini arkamdan bağlayarak aramızda boşluk kalmamasını sağlıyor. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde cam gibi oluyor, parmaklarım yüzdükten sonra banyoda giydiği şortun eteğine uzanıyor. "Devam et," diyor ikimizin arasına bakarak. "Neden bana dokunmuyorsun?" Sesinde öyle bir utangaçlık var ki, onu becermek istiyorum.

Bana karşı utangaç olmasını istemiyorum. İşin ironik yanı, ben de onunla birlikteyim. En azından geçici olarak.

"Ne istiyorsun?" Bir sınıra ihtiyacım var. Ne zaman duracağımı bilmeliyim, yoksa durmam. Montford'da konuştukları bir şeydi bu. Tehlikeli bölgelerin çok ötesinde net çizgiler. Babamın somut kurallara ihtiyacı vardı. Sokağa çıkma yasağım, yemek saatlerim ve geri döndükten sonraki üç hafta içinde vazgeçtiği her şey olmalıydı.

Bu bahardaydı. Şimdi iyi olduğumu düşünüyor. Belki de iyi olmadığımı anladığında çalışmak istemedi.

Eden aşağı bakıyor. "Dokun bana."

Ona zaten dokunuyorum ama kalçalarını araladığında yanlış anlamaya yer kalmıyor. "Sana dokunmamdan hoşlanmıyorsun." dışında.

Parmakları hâlâ ensemde kıvrılmış durumda ve ben konuşurken büküldüklerini hissediyorum. Bakışlarını yavaşça vücudundaki ellerimden gözlerime doğru kaydırıyor.

"Şu anda bundan hoşlanmıyor gibi mi görünüyorum?"

Sikeyim. "Bilmiyorum. Gömleğini çıkar. Her göremiyorum."

Arkasına yaslanıyor, başı dolabın kapağına vuruyor, kollarını uzatmış boynumu kavramaya devam ediyor. Bir an için bunu yapabileceğini düşündüm. Sanırım beni bırakacak, tişörtünü çıkaracak ve onu görmeme izin verecek. *Her yerini.*

Ama sonra sırtarak başını sallıyor. "Belki biraz daha sarhoş olduğumda."

Bu sözlerle midem bulanıyor ve aletim de acıyor. Montford'u, tıraş bıçaklarını ve çamaşır suyu gibi kokan dolapları düşünüyorum.

Eden bize hazırladığım içeceklere bakıyor, bana bakmasını istediğim gibi onlara bakıyor ve parmaklarımla çenesini kaldırarak bakışlarını tekrar benimkine yönlendiriyorum.

"Eğlenmeni istiyorum." . "Ama..."

Kafası karışmış bir şekilde kaşlarını birleştiriyor.

"Ama...?" "Bunu hatırlamanı istiyorum."

Yüzünde anlayamadığım bir şey var. Bakışlarını kaçırıyor, dudaklarını birbirine bastırıyor ve bir an konuşmuyor. Ama sonunda, "Tamam," diyor ve bu bir söz gibi geliyor.

Ellerimi kalçalarından, belinden yukarı doğru kaydırıyorum, ta ki tekrar yüzünü avuçlayana kadar, kendi parmakları hala boynumun arkasında bağlı, ona bakarken, şişmiş dudaklarını, yanaklarının dolgunluğunu, alnının tepesindeki saçlarının kalınlığını bile alıyorum, o çok güzel.

"Havuz için özür dilerim," diyorum ona ve çoğunlukla da bunu kastediyorum. Başka tarafa bakmıyor, ben de konuşmaya devam ediyorum.

"Seni incitmek ya da korkutmak istemedim. Sadece konuştuğumuz tüm o şeyleri olabildiğince yakın bir şekilde yapmamızı istedim."

Bacaklarını belime doluyor, beklemediğim bir anda yüzüne bir gülümseme yayılıyor. " değil," diyor bana, sanki ciddiymiş gibi ve bu göğsümdeki gergin bir şeyi gevşetiyor. Belki bir sinir yumağı. Muhtemelen korku. "Biraz ürkütücü olması gerekiyor, değil mi?" Bana doğru eğiliyor, alnını benimkine bastırıyor. Nefesi o kadar tatlı ki, gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, onu içime çekiyorum, hala dilimde onun tadını alıyorum. "Eğer öyle olmasaydı, yanlış yapıyor olurdun."

Uzun dakikalar boyunca öylece kalıyoruz, birbirimize bastırıyoruz, başparmaklarım dudaklarının çizgisinde oynuyor, gözlerim hala kapalı. Beni izleyip izlemediğini bilmiyorum. Tek bildiğim, burada, bu şekilde, mutfağında durmaktan başka hiçbir şey yapmadığım için kendimi mutlu hissettiğim.

Kendi evimde hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum.

"HAYATIN BOYUNCA BURADA YAŞADIĞINI SÖYLEMİŞTİN." ELİNDEKİ

Sırf onun için alıp buzdolabında sakladığım vegan fıstık ezmeli bardakların ambalajını açıp biramı dudaklarıma götürüyorum ve eğlence odasındaki sinema koltuklarında aramızda duran bardak tutucuların üzerinden onu izliyorum. "Neden komik konuşuyorsun?"

Kaşlarımı çatıyorum, gücenmiş gibi davranmaya çalışmama rağmen gülümsüyorum. "Komik mi konuşuyorsun?" Güneyli aksanını taklit ediyorum. "Komik konuşan ben ."

Gözleri açılıyor, odanın karşısındaki projektörün ışıklarından *Harry Potter ve Zümrüdüanka Yoldaşlığı* parlıyor. En sevdiğinin bu olduğunu söyledi. Harry Potter'ı hiç izlemedim ya da okumadım. Uydurma filmlerden hoşlanmam.

Yemeğini ısıtırken duraklıyor, dişlerini çikolataya geçiriyor ve gömleğine bulaşmaması için elini çikolatanın etrafına koyuyor.

"Affedersiniz?" diyor ve sesini alçaltmaya çalıştığını duyuyorum. "Sesim öyle *çıkıyor!*"

"Hey." Başımı sallıyorum ve koltuğumda arkama yaslanıyorum, ayaklarım yerde. "Bu boku benden saklamaya çalışma." Ona göz kırpyorum, o da gözlerini deviriyor ama yemeğini çiğniyor, şeker paketini aramızdaki konsola bırakıyor ve kırmızı plastik bardağına uzanıyor. "Konuşma tarzını seviyorum."

Pipetinden bir yudum alıyor, dizlerini göğsüne çekmiş, bacaklarının üzerinde bej bir örtü var ve hâlâ benim gömleğimi giyiyor. İçkisini yudumlarken surround ses, bir an için bas sesiyle uğulduyor ve gözleri projektör ekranına kayarak yan profilini görmemi sağlıyor.

Burnu bazı standartlara göre "büyük" sayılabilir, ama yüzü için mükemmel; o yuvarlak, kalkık yanakları, şiş dudakları için.

Kulağındaki piercingleri saydım. Altı, sadece bu tarafta.

Yanağımın içini ısıtırıyorum ve kendimi gerçekten ayarlamam gerektiği halde aletime uzanmamak için kendimi zorluyorum, ama koşu pantolonu giyiyorum, başa çıkabilirim, diyorum kendime. Kendini baskı altında hissetmesini istemiyorum, çünkü eğer hissederse, rahatsız olacak ve kapanacak. Sonra da gider.

Kal.

"Ben de senin konuşma tarzını seviyorum," diyor sonunda, gözlerini ekrandan çekip bana bakıyor ve bir içki daha alıyor. Pipetin havayı ve buzu emdiğini duyuyorum; pipeti elinde tıkırdatıyor ve pipetin boş olduğunu görünce şaşkın şaşkın bakıyor. Çok fazla içki içmiş ve şu anda yanaklarında çok sevimli ama muhtemelen çok fazla içmenin eşiğinde olduğu anlamına gelen pembe bir kızarıklık var. Nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum, onu tamamen mahvetmek ve onunla sevişmek.

Ama o noktada değiliz. Henüz değil.

Yine de daha fazlasını istemek yerine içkiyi göğsüne bastırıyor ki bu iyi bir şey.

"Neden benim gibi konuşmadığını anlamıyorum. Zengin çocuk olayı mı bu?" Sanki zekice bir şaka yapmış gibi kaşlarını sallıyor. Sarhoşken çok daha yumuşak.

Orta parmağımı biramın etrafından kaldırıyorum, kurnazca ona saygısızlık ediyorum, ama o sadece gülüyor, başını geriye yatırıyor, çenesini yukarı kaldırıyor ve dişlerini gösteriyor. Köpek dişleri büyük ve alt dişleri düz olsa da, üst dişleri tam olarak mükemmel bir çizgide değil.

Aletimi daha çok şişiriyor.

Yüce.

Şişeyi kalçama dayamadan önce içkimi yudumluyorum ve ona bakmak için döndüğümde diğer elimi başımın arkasına koyuyorum. "Zengin çocuk olayı mı?"

"Sesin başka bir ülkedenmişsin gibi geliyor."

Bu sözleri daha önce de duydum. Hem de çok. "Sanırım sadece Raleigh."

Sanki daha fazla yanılamazmışım gibi başını sertçe sallıyor. "Komşularım Raleigh'den. Sanki benim gibi bir alet deposunda doğmuş gibiler."

Kahkahalarımı tutmaya çalışırken karın kaslarım kasılıyor ama işe yaramıyor. "Aman Tanrım." Gülmeyi bırakmıyorum ve gözlerimi bir saniyeliğine kapattığımda garip hissediyorum.

"Gülmen hoşuma gidiyor," diyor bana. "Neredeyse hiç gülmüyorsun." Sesi çok ciddi geliyor, bana bakarken iki eliyle fincanına sarılıyor.

Kahkahalarım kesildi.

Babam, dinlemediğimi düşündüğünde bunu gölgelerde anneme söylerdi. "*Hiç gülmüyor ya da gülümsemiyor.*"

"*Ya da ağlamaz,*" diye ekliyor annem, sanki bu bir bonusmuş gibi. "*O da hiç ağlamaz.*"

Yatağımdaki yerimden başımı kaldırıyorum, müzik elimde, kulaklıklarım takılı ama sesi kısılmış, şarkı duraklatılmış.

Annem sahte bir gülümseme yapmaz.

Babam kollarını kavuşturup yatak odamın kapısına doğru dönüyor. "Evet, arkadaşları oyun parkında düşüp beyin sarsıntısı geçirdiğinde bile. Hiç tepki vermedi." Babam iç geçiriyor ve ben Carter'ın kanının durduğu yerin altındaki çimentoya bulaştığını düşünüyorum. O benim arkadaşım değil. "Sanırım burada bir şeyleri kaçırtıyoruz, Ari."

Annem sertleşiyor, kara kaşları birbirine yaklaşıyor, dudakları büzülüyor. Bu konuda bir şey söylemiyor ama onu tam olarak kullanmamasından nefret ettiğini biliyorum.

İsim.

"Arianna," demişti bana bir keresinde. "Kutsal olan demek." Gülmüştü ve ben neden güldüğünü bilmiyordum. Ama sonra ekledi, "Ve Eli..." Gülümsedi ve küvetteki saçlarımı durulamak için kovayı kaldırdı. "Eli, insanın savunucusu demek." Bana bir şaka gibi gelmişti. Asla olamayacağım bir şey.

Şimdi, kapı aralığında, birkaç saniye babama bakıyor. Sonra da çekip gidiyor.

Babam onun ardından bakarken yere bakıyorum ve çalmayan müziği dinlemeye devam ediyormuş gibi yapıyorum. Babam kapımı çekmeden önce bana son bir kez bakıyor ama kapının altındaki çatlağın altında onun gölgesini görüyorum.

Uzun süre çekip gitmez.

BOĞAZIMI TEMİZLİYORUM, ANILARIMI DA TEMİZLİYORUM VE DİYORUM KI, "SESİN "Sanki alet edevatta doğmuşsun gibi." Gülümsememek için kendimi zor tutuyorum ve bu onun da gülümsemesine yardımcı olmuyor, alt dudağı dişlerinin arasına çekilmiş, kiraz kırmızısı beyazlaşıyor. "Sesini seviyorum." Kızarıyor, boş fincanına tekrar bakıyor ve ben de onun iyiliği için ekliyorum, "Annem Yunanlıydı." Bu sözleri söylerken bile ağzım kuruyor ve filmle ilgili hiçbir şey görmediğim halde ondan uzaklaşıp ekrana bakmak zorunda kalıyorum. Biramı sıkıca tutuyorum, diğer elimle parmaklarımı kafa derime sokup saçlarımı çekiyorum. "Babam aksansız konuşmayı kendi kendine öğrendi, büyükbabamdan ona ve amcama geçen bir şey."

Eden hiçbir şey söylemiyor ve annemi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Aklından neler geçtiğini hayal etmek bile içimi acıtıyor ama yine de... Soru sormadığı için minnettarım.

"Edison Amca'nın bir oto tamirhanesi var ve inan bana," diyorum ona bakarak, "onun şivesi seninkinden daha kötü." Amcamın ellerini soluk mavi bir beze sildiğini, yağ ve gresin hem onun hem de bezin üzerine bulaştığını, müşterilerinden biriyle "kaputun altındaki o tıkırtı sesi" hakkında konuştuğunu hayal ediyorum.

Babam ve amcam dünyalar kadar farklıydı. Babam büyükbabamın hırsını ve kötü muamelesini benimsedi, dünyayı fethetmeye çalışarak büyüdü, bu da ona göre olabildiğince çok para biriktirmek anlamına geliyordu. Edison Amca... Takım elbiselerden, avukatlardan ve çoğu insandan nefret ederdi.

Çok iyi anlaşıyoruz ve birlikteyken birbirimize gereğinden fazla söz söylemiyoruz.

"Daha mı kötü?" Eden gücenmiş gibi yapar. "Gördün mü!" Boş içkisini bardak tutucusuna koyarken parmağıyla konsolun üzerinden beni işaret ediyor. "Aksanımın berbat olduğunu düşünüyorsun!"

Biramdan bir yudum daha alıp bardağının yanına koyuyorum ve parmaklarını yakalayıp kolundan çekerek konsola yaslanmasını sağlıyorum.

Vücudu kaskatı kesiliyor, daha fazlasını öğrenmek istediğim otomatik bir refleks, ama ona doğrudan sormayacağımı biliyorum. Kimse bir ömür boyu gömdüğü acıların aniden ortaya çıkmasından hoşlanmaz. Tek bildiğim, belki de doğuştan dokunmaktan hoşlanmadığı. Yanlış doğduğumu biliyorum. Bazen bunun bir nedeni yoktur.

Yine de parmaklarını bırakmıyorum, şimdi benimkilere dolanmış, ona yaklaşıırken, gözlerim onunkilere kilitlenirken aramızda sadece konsol var. "Berbat olduğunu düşünmüyorum. Bence çok seksi."

Gülmüyor, utanmıyor ya da gülümsemiyor. Sadece bana bakıyor ve filmdeki sahne kararak odadaki ışığı azaltıyor.

Dudaklarını aralayarak bakışlarımı tutarken nefesleri hızlı hızlı kesiliyor.

"Öyle mi?" diye soruyor sessizce.

Tüm vücudumun ısındığını hissediyorum. "Evet. Seninle ilgili her şey..." Bakışlarımı vücudunun görebildiğim kısmına kaydırıyorum. "Bu delilik."

Uzun saniyeler boyunca hareket etmiyor. Ben de öyle.

Bir şeyin eşiğindeymişim gibi hissediyorum. Ya beni itecek, iltifatlarımı görmezden gelecek ya da yaklaşacak ve beni yiyip bitirecek.

Bir saniye daha geçer.

Bir saniye daha.

Sonra boştaki eliyle bana uzanıyor, omzumu itiyor. Dizlerinin üzerine kayıyor, sonra konsolun üzerinden sürünerek üzerime geliyor, dizleri kalçalarımın iki yanında. Elleri omuzlarımda duruyor ve buradan sonra ne yapacağından biraz emin değil gibi görünüyor.

Ne düşündüğünü bilmiyorum ama kucağımdaki katı ve gerçek ağırlığı, aletimden başka bir şey düşünmemi çok zorlaştırıyor.

Kalçalarını kaydırıyor ve ben ona bakarken inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Dokun bana," diyor, sesi fısıltı gibi. "Bana yardım et." Gözleri benimkileri arıyor ve ben ellerimi yanlarımdan ayırmıyorum.

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Kafamın içinde onu hâlâ görebiliyorum. Kâkülleri gözlerinin etrafında, örgülerinden kurtulmuş birkaç tel. Kalçalarındaki koca kıcını, kucağımdaki vücudunun sıcaklığını ve omuzlarımdaki ince parmaklarını hissediyorum, onu kolayca alt edebilirdim. Onu manipüle edebilirdim. Onu kanepeye geri iter ve becerirdim.

Ama kafamda kaç içki içtiğini hesaplıyorum. En az altı, muhtemelen daha fazla.

Yine de boşa harcanmış gibi davranmıyor. Hem de hiç.

Gözlerimi açıyorum ve bu işten vazgeçmemiz için konuşmadan kalçalarını kavriyorum, parmaklarım kıvrımlarının üzerinde geziniyor.

"Benimle taşak geçme bebeğim," diye uyarıyorum onu, gözlerim onunkileri tutuyor, nabzım kafamın içinde kükrüyor.

O kadar zor nefes alıyor ki, her kısa nefes alışını, her keskin nefes verişini duyabiliyorum.

Onu daha sıkı kavriyorum. "Bunu istiyor musun?" Sertçe yutkunuyor, sonra başını sallıyor.

"Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağım," diye söz veriyorum ona. "Ama emin olmanı istiyorum." Onun yanında ereksiyonum rahatsız edici bir hal alıyor, nabzım göğüs kafesine sertçe çarpıyor. Onun rızasına ihtiyacım var, çünkü vücudundaki içkiler ve oyun oynamayı sevme şekliyle, bunun bir oyun olmadığından emin olmak istiyorum. Onu daha uzun süredir tanıyor olsaydım, bunun bir önemi olmazdı. Eğlenceli olabilirdi. Ama benimle o kadar rahat değil. Henüz değil.

Bir süre sonra, "Eminim, Eli." diyor.

Adımı söylediğinde yanacaktım gibi hissediyorum. tamamen bırakıp parmaklarımı kalçalarının üzerinde gezdirirken gözlerimi ondan ayırmıyorum, başparmaklarım altından kayınca duruyorum pamuk. Ben sormuyorum ama o ne istediğimi biliyor.

İzin. Her . O zaman hep soracağımı düşünecek.

Derin bir nefes alıyor, göğsü gömleğinin altında kabarıyor, sonra omuzlarını yoğuruyor, kendini sabitliyor. "Evet," diyor, bana doğru eğiliyor, burunlarımız birbirine değiyor. Bu kez benimkini dürtüyor, dudakları benimkinin üzerinde geziniyor. *"Evet, Eli."*

Şortunun bol paçasını geri çekip siyah iç çamaşırını bana gösterirken nefes almaya çalışıyorum. Tırnaklarını kaslarıma geçiriyor ama geri çekilmiyor, burnu benimkiyle aynı hizada.

Bir elimle şortunun pamuğunu tutuyorum, diğer elimle de iç çamaşırının üzerinden ortasına sürtünüyorum. Sıcaklığını hissedebiliyorum ve ben devam ettikçe, yukarı ve aşağı, dizleri kucağımda daha geniş ayrılıyor, tüm vücudu omuzlarımdaki elleri ve bana bastırılmış başı tarafından tutulmuş gibi görünüyor, onun da ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum.

Ve onun kokusunu alabiliyorum.

Topraksı ve tatlı, onu yutmak için ölüyorum. Ama yemiyorum.

Bunun yerine, başparmağımı iç çamaşırının altından kaydırıyorum, ona ilk kez dokunuyorum ve o kadar *iyi* hissediyor ki.

Dudaklarından bir inilti çıkıyor, nefesi ağzımda ve kayganlığını tenimde hissetmeye bayılıyorum. Çok sıcak ve ıslak ve duruşunu tekrar ayarlıyor, daha geniş, sanki tüm benliğini bana göstermek istiyor. *Teslim* oluyor ve öpüşmemiz sırasında beni tokatladığını ve kütüphaneye ittiğini hatırlıyorum. Orada kötü bir şey olmayacağını bildiğim halde benimle mücadele etmesi ne kadar iyi hissettirmişti.

Şimdi, uysal. Bu kadar kolay pes etmediğini bilmek özel hissettiriyor. Kendimi özel hissediyorum. Koridorda polislerin benden ne istediğini öğrenmek istediğinde hissettiklerimin aynısı.

Lanet olsun, bu çok ateşliydi.

Karanlıkta pek bir şey göremiyorum ve şortu da araya giriyor, ama lanet olsun, klitorisi parmağımın altında şişiyor ve çıkardığı küçük sesler, kollarını boynuma sarması, gözlerini kapatıp dudaklarıma doğru nefes alması, hepsi öyle. Lanet olsun. *Güzeldi.*

Sikeyim.

Giysilerinin kumaşını ondan uzaklaştırıyorum, orta ve işaret parmağımın altına dalmasına izin veriyorum, girişini bulana kadar itiyorum ve geri çekilip çekilmeyeceğini görmek için kapalı gözlerine bakıyorum. Uzaklaş.

Flinch.

Ama sanki bir kez dokunduğumuzda, o kadar da umursamıyor. Ona zarar vermeyeceğimi bildiğinde, iyi oluyor ve belki de *üstümde* olması da ona yardımcı oluyor.

Dar deliğine doğru itiyorum ve dudaklarını aralayıp havayı emiyor, bana bakarken gözleri fal taşı gibi açılıyor, boynumu avuçlarının içine alıyor

Ellerini boğazımdaki gerginin üzerinde gezdiriyor, sonra gerginin altından çıkarıyor ve bu dokunuş çok iyi hissettiriyor.

"Sen çok. Sikişiyorsun. *Sıkısın.*" Bu sadece benim söylediğim bir şey değil. Duvarlarının parmağımı bir mengene gibi sardığını, klitorisinin başparmağımın altında genişlediğini hissedebiliyorum, onu parmaklarken ve etrafında dönerken, onu boşaltmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Acaba onu boğarsam daha fazla kasılır mı? İsteddiği şeyi yapsaydım, havuzda bana neredeyse yalvardığı şeyi.

Bu düşünceyi kafamın içinde tutuyorum.

Boynumu tutuyor, parmakları gerdanlığın altında, bu da neredeyse *beni* boğuyor, ama umurumda değil. Kalçalarını oynatmaya başladı. Sonra başını eğiyor ve beni öpüyor, dili benimkiyle çarpışıyor, dişleri önce alt dudağımı, sonra üst dudağımı çekiyor, tükürüğü lanet yüzümün her yerinde.

"Evet," diyorum ona, parmaklarımın üzerinde çıkardığı kaygan sesleri duyarken kelimeler ağzına doluyor. "Becer beni, bebeğim. Elimi sık."

Öyle yapıyor, kalçalarını döndürüyor, parmaklarımı sikerken dizlerini kanepeye bastırıyor ve beni öpmeye devam ediyor. Boynumdaki gerdanlığı da çekiştiriyor, parmaklarını gerdanlığın altında çekiştiriyor, deriyi yırtabileceğini ya da beni boğabileceğini düşündüğüm noktaya kadar geriyor. İkisi de benim için sorun değil.

Öpüşmelerimiz daha da ağırlaşıyor, diller dişlerin üzerinde, nefesler kesiliyor, yaklaştıkça heyecanlı bir şekilde pantolonunu indiriyor. Zihnimde, pantolonumu indiriyorum, onu böyle alıyorum. Ne istediği umurumda değil. Bunu özel kılmak umurumda değil. Ona da vuruyorum, çünkü birkaç kez yaptıktan sonra hoşuna gidecek.

Ama gerçekte, yapamam. Yapmayacağım.

Yine de... "Bir şey denemek istiyorum," diyorum ağzından. Hareket etmeyi bırakıyor, gözleri benimkilerde.

Yavaşça parmaklarımı ondan çekiyorum ve o da biraz nefes alarak havayı yutuyor. Sonra pantolonuma, parmaklarım onunla nemleniyor, böylece beni daha kolay kuru sikebilmesi için sikimi açıyorum. Islaklığını çekmek için kendimi bir kez okşadım, sonra elimi . Şortunun ve iç çamaşırının katmanlarını kenara itiyorum.

Bir kolumu beline dolayarak daha yakına çekiyorum, böylece aletimin üzerine geliyor.

"*Becer beni,*" diyorum ona, şortunu çıkarırken burunlarımız birbirine değiyor. "Kalçalarını oynat."

Bunu yaparken inliyor, elleri saçlarıma geliyor, kafa derime doğru ilerliyor, alnı benimkine bastırıyor.

Parmaklarımı aramıza sokuyorum, o beni izlerken parmaklarımı emiyorum, gözleri ağzımda. Tadı çok güzel, diye inliyorum, diğer elim kıcını kavırıyor, tek elimle daha fazla ve bu beni çıldırtıyor.

Bana karşı sallanmaya devam ediyor, daha sert, daha yüksek sesle nefes alıyor, bunu yaparken bana tutunuyor. Elimini boğazına götürüp onu usulca sıkıyorum.

"Çok iyisin, bebeğim." Aramızda sadece boxer'ım ve eşofmanım var ve bizi hiçbir şeyin ayırmasını istemiyorum, onu burada becerirdim, ama şimdilik... bu kadar yeter.

O yeterli.

Parmaklarımı yukarı doğru açıp çenesinden tutarak başını yukarı doğru eğik tutarken, işaret ve orta parmağımı dudaklarında gezdirirken aramızdaki mesafeye bakıyorum. Beni yalıyor, *onu* ve tenime karşı hissettiği duyguyla derin bir nefes alıyorum. Sikiimin üzerinde ileri geri sallanışını izlerken. Her şeyi görmek zor, şortu hâlâ üzerinde, ama yana itilmişler ve ona bir göz atıyorum, sonra beyaz pantolonumda bıraktığı ıslak lekeyi.

Siktir, siktir, siktir.

Başımı kanepeye yaslıyorum, göbeğimin büküldüğünü, her kasımın sert ve gergin bir şekilde sıkıştığını hissediyorum, nefes almaya, dayanmaya çalışırken ciğerlerim ağırlaşıyor.

Ama sanırım o da yaklaşıyor, dudakları çene çizgimin üzerinden kulağıma doğru sürükleniyor.

"Daha sıkı," diyor, sesi kısık, kelimedede bir utangaçlık var.

Ne istediğini sormama gerek yok. Çok daha kötüsünü yapardım. Her şeyi yapardım.

Ama şimdilik çenesini, boğazını sıkıyorum. Son bir nefes alıyor, sonra susuyor. Gözlerimi açıyorum ve bana bakması için onu boynundan çekiyorum.

Gözleri kocaman, dudakları ayırık ama ağzından bir şey çıkmıyor. Nefes alamıyor.

Beni kuru kuru sikmeye devam ettikçe yüzü pembenin en hafif tonuna dönmeye başlıyor ve o güzel gözlerinin benimkileri tuttuğunu, ağzının açık olduğunu, yaklaştıkça dudaklarında hafif bir kaş çatma olduğunu görmek, beni kullanmak, çözülmem için yeterli.

Kendimi tutmaya çalışıyorum ama kıcı elimdeyken ve her tarafımdayken, kokusu, gözleri, dudakları ve kalçaları kucağında sallanırken yapamıyorum.

Dudağımı ısıyorum, onun sürtünmesi ve sıcaklığı beni uçurumun kenarına götürürken karın kaslarım kasılıyor.

"Siktir, Eden." Bunu söylemek bile istememiştim ve hâlâ nefes almamasına rağmen başımı eğip ağzımı onunkinin üzerine koyduğumda, bu tırtıklı bir fısıltıdan başka bir şey değildi. Parmakları kafa derime girerken onu daha sıkı sıkıyorum, ama o da hareket etmeyi bırakmıyor, umarım daha da yaklaşıyor.

Sonra boğazımı sıkıyor, boğazımı sıkıyor ve ılık dölleri tenime sızarken bir eliyle tırnaklarını boynuma geçiriyor, diğeriyle saçlarımı çekiyor.

Orgazmı çok şiddetli ve dudaklarımın arasından duyabileceğim kadar serbest bırakıyorum, sikim hâlâ döl pompalıyor, pantolonumun içinde ilk orgazmımmış gibi sarsılıyor ama umurumda değil.

"Eli," diye fısıldıyor ağzımın içine ve ben de gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum. Cam gibiydiler ama odaklanmışlardı ve gerdanlığımı gevşetip bana nefes almam için yeterli alan sağladığında dudağını ısıırıyordum. "Eli, *bebeğim*."

Bu son iki kelimeyle kalbim göğsümde çarpıyor.

Hareketlerini yavaşlatırken ağızlarımız çarpışıyor ve aramızda bir sıcaklık hissediyorum ve ayağa kalktığında benimkine rakip olacak kadar büyük bir leke bırakacağını biliyorum.

Sikeyim.

nefes nefese ama vücudu titredikten sonra ellerini gövdeme, başını omzuma bırakıyor, benden uzaklaşıyor ve sanki kollarımda gevşiyor. Aramızda bir karmaşa var ama ikimizin de bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğüne inanmıyorum. Onun lanet kanıyla kaplanmış olsam bile umurumda olmazdı.

İsteksizce elimi kalçalarından yukarı kaydırıyorum, boynundaki kavrayışımı bırakıyorum ve birlikte nefes alırken onu kucağında tutarak sırtına sarılıyorum.

Onun kokusunu alabiliyorum, menekşelerin tatlı yumuşaklığını, aramızdaki misk kokusunu, hatta şu anda tenime ve boxerıma yapışmış olan dölleri bile. Bu baş döndürücü bir karışım, kanımı yeniden şehvetle ısıtmaya yetiyor, ama aynı zamanda rahatlatıcı, sanki böyle uykuya dalabilirmişim gibi, başı omzumda, kolları beni yakın tutuyor. Göğsünün yükselip alçaldığını hissediyorum ve gözlerimi kapatıyorum, başım kanepeye çarpıyor.

Bu şekilde birbirimize tutunarak ne kadar kaldığımızı bilmiyorum ama huzur gibi gelen bir şeyle ağırlaşan gözlerimi tekrar kırıştıtararak açtığımda filmin oynamadığını, sadece bir kez daha izlemem ya da başka bir şey açmam için tekrar açılan ekran olduğunu fark ediyorum.

Hareket etmiyorum, kollarım hâlâ Eden'ın beline sarılı.

Sessizce, "Bu çok iyiydi." dedi. Sanki bu kadar alçak sesle konuştuğuna göre duymamam gerekiyordu.

Ama yaptım ve ona görünmeden gülümsedim, gözlerim tavandaki projektördeydi. "İnanılmazdı."

Yavaşça başını kaldırıyor, beni daha iyi görebilmek için kucağıma geri kayıyor, parmakları gömleğimin üzerinden kaburgalarımı sıyrıyor.

Ona bakarken ellerimi kalçalarında tutuyorum, dudaklarımdaki aynı gülümsemenin onunkilere de yansıdığını görüyorum. Ağzım kurudu, kaslarım biraz zayıfladı. Sanki... Belki pişman olur falan diye düşündüm. Hissettiğim şey bir rahatlama ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

"Dağınıklık için özür dilerim." Aramıza uzanıp şortunu yeniden ayarlarken üzgün görünmüyor. İkimiz de aşağı bakmıyoruz ama işi bittiğinde elini tekrar yanıma koyduğu için minnettarım.

"İleride üzülmeni isteyeceğim birkaç şey olabilir." Yanlarını sıkıyorum ve güldüğünde daha geniş gülümsüyorum. "Ama lütfen unutmayın, böyle bir karmaşa onlardan biri değil."

Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor, onları bana gösteriyor, gözleri parlıyor, yanakları yukarı kalkıyor. "Öyle mi? Üzgün olmamı isteyeceğin bir şey söyle."

Şu anda, onun yanlış yapabileceği tek bir şey bile düşünemiyorum. *O mükemmel*. Koyu renk saçları yüzünün etrafından sarkıyor, birkaç teli terden alnına yapışmış, yanakları pembe, o lanet dudakları şişmiş görünüyor, belki güneş yanığı, belki de benim ağzımdan.

O, burada, kucağımda.

"Bunu düşünmek istemiyorum," diyorum ona ve sonunda sorusunu yanıtlıyorum.

Tabii ki bu onun daha çok ilgisini çekiyor. Kucağımda kayıyor, aletime tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor ve beni tekrar sertleştirirse onu uyarmak istiyorum, şu anda onu becermek isteyeceğim, ama gözlerimde bir şey görüyor olmalı, çünkü geri duruyor. "ama."

Bana şakacı bir gülümseme veriyor. "Bana yapmamdan nefret edeceğin bir şey söyle."

Gözlerimi deviriyorum, yanlarını sıkıyorum ve tekrar sarsılmasını izliyorum, belli ki gıdıklanıyor. Ama tavana bakıyorum, projektörün ışığına odaklanıyorum. "Tamam, öncelikle senden nefret etmezdim." Sanırım bu doğru. *Herhangi bir şeyi* çok derinden hissetmek benim için zordur ve nefret, sevgiyle aynı madalyonun karşı yüzündeki yeniden müttefiktir. Ama bazen lazerle odaklanıyorum. Tünel görüşü. Bunun için güzel bir terim.

Takıntı gerçekte budur. Bazen *takıntılı* oluyorum.

Eden ile sanki bir uçurumun kenarında duruyorum ve saplantı tam orada, ayaklarımın altından akan nehirde.

Atlayabilirim. Ya da arkamı dönüp gidebilirdim. Ama ben hiçbir zaman sudan kaçan biri olmadım.

"Sadece, bilmiyorum..." Sertçe yutkunuyorum, hâlâ tavana bakıyorum, her hareketimi izlediğini biliyorum. *Beni aldatma mı?* Daha çıkmıyoruz bile. *Beni terk etme mi?* Birlikte değiliz ki. *Pazartesi okula gitme ve hiçbir şey olmamış gibi davranma.* Zaten günün çoğunu konuşarak geçiriyoruz. Gözümün önünden ayrılmasına hiç izin vermedim.

Bir için Winslet'i düşündüm. Annemi. Başımın üstündeki suyu düşünüyorum. Çok derin. Göğsümde bir el.

Bu beni dalgın düşüncelerimden kurtarmaya yetiyor.

Başımı kaldırıp onu sıkıyorum, gıdıklamak için değil, tam burada onu an- chor etmek için.

"Tam olarak olduğun gibi ol. Eğer bir şey olursa, kötü bir şey..."

Gözlerinin hafifçe kısıldığını görüyorum ama konuşmuyor.

"Beni incitecek bir şey yapma, çünkü ben seni asla kasten incitmem."

"Kulağa uğursuz geliyor." Sesi şüpheyile karışık. "Neden aramızda kötü bir şey olsun ki?"

Omuz silkiyorum. "Hayatın ne getireceği belli olmaz."

"Yani, beni kazıklarsan, başka bir deyişle, sana iyi davranmaya devam etmemi mi istiyorsun?"

Başımı sallıyorum, uzanıp bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, parmağımı usulca piercinglerinin üzerinde gezdiriyorum ve kucağımda gerildiğini hissediyorum. Acaba gerçekten ona vuracağımı mı düşünüyor?

ya da başka bir şey. Eğer birisi ona bunu daha önce yaptıysa. Bir gün ve eğer evindeki herhangi biri ona zarar , onları diri diri yakacağım. "Hayır," diyorum, elimi koluna indirip etini yoğuruyorum. "Seni sikip . Ama *sen* bunun asla işe yaramayacağını düşünüyor gibisin. Ve eğer haklı çıkarsan, ayrı düşersek, bana ulaşmak için kendini sabote etme, tamam mı?" Söylediklerimin ona ulaştığından emin değilim. Ne bile bilmiyorum. Belki de her şey dağılıyor. Başta babam, Dominic, Luna, Janelle olmak üzere beni tanıyan herkes bunu bilir. Ben yıkım için bir katalizörüm ve bana en yakın insanlar

en derin şok dalgaları.

Bilmiyorum.

Ayaklarımın altından sıcıyorlar ve bilmediğim nedenlerden dolayı yaralanacak kadar yakın durmaya karar veren birkaçıyla buluşmak için yükseliyorlar.

Eden için bunu istemiyorum ve o acı çekmekten kadar hoşlanıyor ki, bana yakın olmak kalbini tehlikeye bıçağı daha derine saplayıp bükeceğini düşünüyorum.

Sanırım şimdi gördüğüm gözlerindeki hüznün. Büyük ve yuvarlak, dudakları büzülmüş, belki bana siktir git dememeye çalışıyor, belki de ağlamamak için kendini zor tutuyor. Ama sonunda tek , "Tamam."

Konsola uzanıyorum, filmi tekrar oynatıyorum, sadece arka plandaki gürültü için. Sonra kollarımı ona doluyorum, kucağıma alıyorum ve eğilip onu kanepenin ucuna bırakıyorum. O bir şey söyleyemeden uzanıyorum, başım onun kucağında, karnım ve pantolonum hâlâ pislik içinde ama bekleyebilir.

Bir elimi kalçasına, diğerini başımın altına koyuyorum.

Parmakları hiç vakit kaybetmeden saçlarıma geliyor, kafa derime masaj yapıyor ve film yeniden başlarken gözlerim dalgın dalgın kapanıyor. "Seni boğmamı istedin." Kelimeleri sessizce söylüyorum ve parmakları saçlarımda duraklıyor, ama bir an sonra tekrar başlıyorlar. *Boğmak*. Biraz okuma yaptım. Doğru kelime bu, ama boğmanın şiddetli bir cinsel çekiciliği var, *boğulmanın* yok.

Konuşmuyor. Şu anda yeni eğitimim hakkında konuşmamam gerektiğini biliyorum.

Kalçasını sıkıyorum, teni parmaklarımın altında sıcacık. "Daha önce hiç böyle bir şey yaptın mı?"

Cevap verdiğinde sesi kısık, utangaç gibi. "Kendi kendime."

Gölümsüyorum, gözlerim hala kapalı, bir eli boğazında kendini ettiğini hayal ediyorum. "Öyle mi?"

"Evet. Bunu çok gördüm. Pornolarda."

O benim saçına aynısını yaparken ben de onun kalçasına daireler çiziyorum. "Hoşuna gitti mi? Ben yaptığımda?"

Parmaklarını boynuma doğru kaydırıyor, bana masaj yapıyor. Beden dışı bir deneyim yaşıyormuşum gibi hissediyorum, ruhum kafa derimden yükseliyor, o kadar iyi ki. "Evet."

Dudaklarımdan bir memnuniyet mırıltısı dökülüyor.

"Beğendin mi?" diye sorar, sesi serttir. "Beğendin mi?" Parmaklarını boynumun kemikleri üzerinde, omuzlarıma kadar yoğurmaya devam ediyor, tüm kıvrımları çalıştırıyor.

"Bayıldım. Her şeyi."

Sessizlik aramızdaki boşluğu dolduruyor, garip değil, keyifli.

Ama bilmek zorundayım. Ya da... sadece... *bilmek istiyorum*. "Daha önce hiç seks yaptın mı?"

Masajımıza ara veriyor ama mesajlarda yaptığının aksine bu sefer benden kaçamıyor. Altımda biraz kaydığını hissediyorum ve hiçbir şey söylemeden cevabını bekliyorum.

Sonunda, sadece . "Hayır." Zorlukla nefes alıyor, sanki doğru olmasını istemiyormuş gibi.

Sonra dönüp ona bakıyorum, eli göğsümde, biri hâlâ saçında. Gözleri benimkilerde ve filmin ışıkları yüzünden kızardığını görebiliyorum. Parmaklarımı yanına uzatıp tişörtünün altından geçiriyorum. Kasları hareketle birlikte zıplıyor.

Hayal ederken bile kalbim göğsümde küt küt atıyor.

Onu ilk kez beceriyordum.

,"" diyorum ona, gözlerim onunkilere kilitlenmişken. "Benimle birlikte. Ne zaman hazır olursan. Söz , bunu senin için iyi yapacağım."

ODAMIN BALKONUNDA DURUYOR, FIRTINALAR HALA DEVAM EDİYOR.

Bugün erken saatlerden. Hava sıcak ve uzaklarda daha sıcak şimşekler çakıyor ve ayın üzerindeki yoğun bulutlar yağmur vaat ediyor. Görünüşe göre, biz birlikteyken hep yağmur yağıyor. İşaretlere ya da batıl inançlara inanmam, onun inandığı gibi değil ama birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunun suyla geçmesi hoşuma gidiyor.

Dışarıdaki sandalyede arkama yaslanıyorum, ayaklarımı tabureye dayayıp yanımdaki cam masanın üzerindeki sarılmış esrara uzanıyorum ve aynı anda yeşil çakmağı alıyorum. İkisini de havaya kaldırıyorum, çakmağı çakarken cigara ağzımda, içime çekiyorum ve ucunun karanlıkta turunculaşmasını izliyorum.

Rüzgâr esiyor ve gri dumanı güvertenin en alt basamağında duran, kollarını küpeştenin üzerinde kavuşturmuş Eden'a doğru sürüklüyor.

Marihuana kokusunu almış olmalı, çünkü başını bana çeviriyor, üzerindeki tişörtüm havanın etkisiyle dalgalanıyor ve küçük göğüslerini sarıyor. Şortunu zar zor görebiliyorum, ama bana gülümsemek için döndüğünde kıcının şeklini görüyorum ve bunu bir gün atlatıp atlatamayacağımı merak ediyorum.

Bu nasıl gerçek olabilir ki?

"Yine yağmur yağacak," diyor cigaramdan bir yudum daha alırken, mahallemdeki üniversiteyi terk eden ve sokaklarda dolaşırken bir bankacı, bir avukat ya da bir belediye başkanı tarafından Kral'ın oğlu olarak tanınmasın diye ailesinin onu evden atmaya utandığı çocuk için minnettarım.

Nefes vermek için başımı çeviriyorum, gözlerim kararan bulutlarda. Gök gürliyor ve hava yoğun hissediliyor. Yüklü. Otun tatlı tadı dilimde kalıyor, Eden'in tadını gölgede bırakıyor ve yatağa gitmeden önce onu daha fazla öpmem gerekecek, ne zaman olursa olsun.

"Güzel," diyorum ona, yüzüm yine ona dönük, cigara parmaklarımın arasında sigara gibi. "Yağmur sesiyle uyumayı seviyorum."

Bir an beni inceliyor, ayakları hala parmaklıkların arasında, gözleri benimkilerde. Yatak odamda, sürgülü cam kapının arkasında, tavanım boyunca dizili soluk mavi ışıklar, cigaramın yanan ucu dışında etrafımızdaki tek parıltı.

Gözlerimin altındaki halkaları göremediğini biliyorum ama yine de "Çok uyuyor gibi görünmüyorsun" diyor. Sesinde endişe dolu şeyler var.

Bu benim ilk tepkim olan kızgınlığı yumuşatıyor. Neden uyumadığımı hakkında konuşmak istemiyorum, çünkü nedenini bilmiyorum. Beynim her zaman bir sonraki şeye atlıyor, çılgınlık, şiddet ve gerçekleşmesini istemediğim düşüncelerle dönüyor. Uzandığımda, çok hızlı bir şekilde bana doğru koşuyor, can sıkıntısı cildime sızıyor, tırnaklarımı bir kıymık gibi söküyor.

Kalkıp hareket etmek zorundayım yoksa kendimi yok etme arzusu beni neredeyse titretmeye yetiyor. Montford'da bana

İlaçlar.

Bazen yardımcı oldular.

Ama gardımı düşürmemi sağladılar.

Yine aklıma çamaşır suyu, dolaplar ve jiletler geliyor. Montford'u üç kelimeyle tanımlayabilseydim, bunlar olurdu ama diğer hastalar dışında kimse için bir anlam ifade etmezdi. Belki çalışanlardan biri için de.

Bunu düşünmüyorum çünkü bir anlamı yok.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Bunları açıklamak yerine Eden'a soruyorum. Ona mantıklı gelmeyecektir çünkü bana hiç mantıklı gelmiyor. Ve belki de kafa karışıklığından daha kötüsü, bütün gece benimle telefonda kalmak, ileri geri mesajlaşmak, ayrı olduğumuzda bana eğlence sağlamak zorunda hissedebilir. Bunu istememem için binlerce neden var, en önemlisi de onun iyiliği için duyduğum şaşırtıcı endişe.

Uyku sağlık için çok önemlidir.

Yeterince alamayanlar bunu çok iyi bilir.

Bu bir kısır döngü, sorunlarımı güçlü bir rüzgar yerine bir kasırgaya dönüştürüyor.

"Hayır," diye fısıldıyor, "ama keşke yapabilsen."

Esrardan bir nefes daha alıyorum, kafamda hafif bir his olmasını istiyorum. Uyumama yardımcı olmuyor. Beynimdeki çılgınca vahşetin bir kısmını susturmak dışında pek bir işe yaramıyor. "Belki bu gece uyurum."

Yarı gülümsüyor. Gözlerindeki ifadeyi tam olarak okuyamıyorum ama tahmin etmem gerekirse, tereddüt gibi bir şey olabilir. "Belki de öyledir," diyor.

"Bana yaklaş," diyorum ona, "çok uzaktasın." Üç adım, bu çok fazla.

Bir gök gürültüsü daha. Bu kez, uzakta buluttan yere bir şimşek, gökyüzünü bir anlığına mor renkte aydınlattı.

Eden irkilmedi bile. Sadece balkonun korkuluklarından atlıyor, bana doğru yürürken kalçaları sallanıyor. Dizlerimi açarak ona yer açıyorum ama oturmuyor.

Sadece kafayı bulmamı izliyor ve burnumdan nefesimi verirken esrarı ona uzatıyorum. "Sen de ister misin?"

Saçından kopan birkaç tutama uzanıp onları kulağının arkasına itiyor. Bunun gergin bir alışkanlık mı yoksa sadece bir alışkanlık mı olduğunu anlayamıyorum. Ama başını sallıyor, ben de kolunun titremesini bekleyerek bileğini tutuyorum,

ve hayal kırıklığına uğramadım. Ama onu kucağıma çekerek görmezden geliyorum.

Beceriksizce aşağı iniyor ve ben de elimdeki sigarayı yanımdaki kül tablasına bırakıyorum, böylece iki kolumla ona sarılabiliyor, alnından öperken onu kendime çekebiliyorum. Gülümsüyor, küçük bir kahkaha ona eşlik ediyor ve kolları boynumun arkasına dolanıyor. O kadar kısa ki, bu pozisyonda bile bacakları kalçalarımın üzerinde, sandalyemin kolunun altında ve sarkıyor, mükemmel bir şekilde uyuyor.

"Hafta sonları genellikle ne yaparsın?" diye soruyor, dudaklarımı alnına dayadığımda, omzu göğüs kafesimin yanına bastırıyor.

Karanlık gökyüzüne bakıyorum ve birkaç saniye sonra hoş bir yağmur sesi başlıyor.

"Güreş turnuvaları," diye yanıtlıyorum Eden'ı, söylediğim her kelime teninde dalgalanıyor. "Yüzme." Havuzu düşünüyorum. Başım dönene kadar tekrar tekrar suyun altına girmeyi. Yarın ona göstereceğim ve korkmayacak. Bugünden sonra olmaz. "Bazen kuzenimle birlikte amcama dükkânında yardım ediyoruz."

"Arabaları seviyorsun," diyor, sözlerini tatmin edici bir eğlence kaplıyor.

Onu tekrar öpüyorum, daha sıkı sarılıyorum. "Evet, seviyorum." Yağmur şimdi daha gürültülü ve en soluk beyazda aşağıya doğru aktığını görüyorum. Bazı damlalar balkonun parmaklıklarından sekiyor ve onları tenimde hissediyorum. Muhtemelen Eden da hissediyor ama şikayet etmiyoruz. "Neyi seviyorsun?" Gözlerini görebilmek için geri çekiliyorum, kolları hâlâ boynumda. "Hafta sonları ne yaparsın?"

"Şey," diyor omuz silkerek ve dudaklarındaki sinsi gülümsemeden akıllıca bir şey söyleyeceğini şimdiden anlıyorum. "Trafalgar'ın kutsanmadığı çoğu genç gibi ben de genelde çalışırım."

Gözlerimi deviriyorum. "Seni bu balkondan aşağı attırtma bana."

Tutuşunu sıkılaştırıyor, göğsü bana daha da yaklaşıyor. "Yapamazsın." Gözleri ağzımı buluyor. "Beni çok özlersin."

Ona daha önce verdiğim gerçeğin bir yankısı olan sözlerine itiraz etmiyorum ama bir şey de söyleyemiyorum.

Bir süre sonra bakışlarını tekrar benimkilere çevirdi. "Çalışmadığım zamanlarda, özellikle de hava sıcaksa, camlar açık araba kullanmayı severim."

"Yavaş bebek Sentra'nızla mı?"

"Yemin ederim, seni gerçekten bu balkondan aşağı atacağım, Eli Addison."

Adımı ve soyadımı onun ağzından duyunca gülümsüyorum. "Sorun değil. Hepimiz bir yerden başlamak zorundayız."

Gözlerini deviriyor. "Evet, benim *yavaş, bebek Sentra*'mla." Yorumumu sahte bir zehirle papağan gibi tekrarlıyor. "Yürüyüşe çıkmayı severim. Bazen sadece arka bahçede. Ben..." Sözüünü kesiyor ama sonra umursamıyormuş gibi omuz silkiyor. "Şey... Ben okültizmi severim. *Büyü.*"

Aklıma ilk gece masasında duran kitaplardan biri geldi. *Kybalion*. "Sihirden hoşlanıyorsun," diye tekrarlıyorum, sözcüklerin tadını ağzımda çıkararak. Winslet'in kaybolduğu şeytanın saatine yaptığı göndermeyi düşünüyorum. "*Kara büyü.*"

Başını eğiyor, kaşlarını çatıyor.

Omuz silkiyorum. "Dikkat ediyorum," diye fısıldıyorum ağzından. *Benim küçük an-jelim, günah için yaratılmış.*

Dudaklarının yukarı doğru kalkması dışında beni görmezden geliyor. "Çoğunlukla okumayı severim." Boğazını temizliyor, bakışlarını kaçırıyor. "Ve yazmayı."

Kaşlarımı çattım ama şaşırmadım. *Üslubun Temelleri*. Kindle'ının yanında duran diğer kitap. "Ve yazmak?" Çenemi eğip gözlerini tekrar yakalamayı umarak bastırıyorum.

Kararlı bir şekilde kalçalarının üst kısmına bakıyor. "Evet."

"Ne yazacaksın?"

"Hikayeler."

"*Eden.*"

Sesimdeki alçak uyarıyı duymuş olmalı ki gülümsüyor ama yine de bana bakmıyor. "Bir sürü şey yazıyorum."

Ona bunun bir cevap olmadığını söylemek üzereyim, ama devam ediyor, belki de saçmalıklarını yanına bırakmayacağını biliyor.

"Kadın kurgusu." Kelimelerin tadı kötüymüş gibi söylüyor ve nedenini bilmiyorum. Ama bir dakika sonra iç geçiriyor, başını sallıyor ve bana bakıyor. "Temel olarak romantizm yazıyorum. *Romantizm.*" Sanki öğrenmemi falan bekliyor ama onun yerine şaşıyorum.

"Sen mi?" Elimi belinden bileğine doğru kaydırıp bileziklerinin etrafında dolaştırıyorum. "Aşk romanı mı yazıyorsun?"

Başını eğiyor, benden uzaklaşmaya çalışıyor ve gök gürültüsü tepemizde yuvarlanırken bacaklarını sallıyor, tente bizi fırtınanın çoğundan koruyor, ancak yağmur yanlara doğru eğiliyor, daha özgür-

yüzüme baktı. "Bak, yayınlanacak gibi değil. Sadece, içeri girelim-"

Bileğini tutmaya devam ediyorum, ama vücudunu daha da yaklaşıtıyorum, böylece tekrar bana dönmek zorunda kalıyor, bacakları benimkilerin yarısına kadar iniyor ve kaçmaya çalışıyor.

"Neden yayınlanmasın ki?" Yüzünde cevap arıyorum. "Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey."

Bana bön bön baktı. "Ne? Sen yayıncılık hakkında ne bilirsin ki?"

"Bilgisayarı ve tek bir beyin hücresi olan herkesin internetten kitap yükleyebileceğini biliyorum Eden, hadi ama."

Bana bir canavarmışım gibi bakıyor. "Evet, ama bu kimsenin *okuduğu* anlamına gelmez."

"Tamam, yani şu anda kimse günlüğünde ya da dizüstü bilgisayarında ya da her neyse onu okumuyor." Omuz silkiyorum. "Ne fark eder ki? En azından oraya koyarsan bir şansları olur, değil mi?"

Yüzündeki o aptal olduğumu düşünen ifade kaybolmadı. "Ben profesör olmak istiyorum. Profesörler kendi kitaplarını yayınlamayamazlar."

Bunu bir an düşündüm, sonra sordum, "Ne olmayı daha çok istiyorsun? Profesör mü yoksa yazar mı?"

"Profesörler yazar."

"Aşk romanları değil."

"*Yapabilirler,*" ısrar ediyor ve sanırım gülümsememden artık hayali için savaşılan kişinin kendisi olduğunu anlıyor. Bu sefer kucağımdan inmesine izin veriyorum, ellerinin topuklarını gözlerine bastırıp iç çekerken sırtını fırtınaya dönüyor. Bu konuda neden bu kadar sinirli olduğundan emin değilim ama sanki bir sinirini açığa çıkarmışım gibi.

Eden'ı bir profesör olarak hayal etmek çok ateşli, ama onu bir masanın üzerine eğilmiş, olay örgüsü fikirlerini karalarken ve kahve içerken düşünmek de öyle, sabahları Latince'den sonra koridorda birlikte yürürken nefesinde kokusunu yakaladığım bir şey.

İsteddiği her şeyi yapabilir. Sadece henüz bunu bilmiyor.

İç çekerek ellerini bırakıyor. "Her neyse," diyor. "İçeri girebilir miyiz?" Önce fırtınayı, sonra da benim odamı işaret ediyor. "Yazdıklarım hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum-"

"Annen hakkında konuşmak ister misin?" diye tersliyor.

Parmaklarımı sandalyemin kollarına geçiriyorum, kaygan ve serin ahşap beni topraklıyor.

*Göğsümde bir el
hissediyorum. Annemin
gözlerini görüyorum.*

Ciğerlerim ağrıyana kadar uzun saniyeler paniklemiyorum. Nadiren yaşadığım korku içime girene kadar.

Yine de beni seviyor. Babama hiç benzemiyorum ama tıpkı onun gibiyim. Biz aynıyız anne, görmüyor musun?

Nabzım kulaklarımda atıyor.

Kıvraniyorum, omurgam küvetin porselen tabanına çarpıyor. Mesanem aniden dolmuş gibi hissediyorum.

Sadece bilmiyor. Rahatsız olduğumun farkında değil. Ciğerlerimin yandığını. Nefes almam gerekiyor ama o bilmiyor ve ben ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ve-

Gök gürültüsü beni zıplatacak kadar gürültülü bir şekilde gökyüzünde çatırdıyor.

Gözümü kırptığımda Eden benden korkmuş gibi parmaklıklara . Hâlâ oturuyor muyum diye kontrol ediyorum. Oturuyorum. Ellerim hâlâ tahtanın üzerinde, parmak eklemlerim tuttuğum için bembeyaz, avuç içlerim ağrıyor. Göğsüm kabarıyor.

Kafam karışmış bir şekilde yavaşça yukarı baktım. Neden kaçtın?

Hâlâ bana bakıyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Ne ki ben? Ama bir şey yapmış olamam. Oturuyorum. Hareketsizim. Ona yakın . Hiçbir şey atılmadı, kül tablası hala cam masanın üzerinde.

Boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum.

Eden uzun saniyeler boyunca bakmaya devam ediyor.

Sonra beni korkutarak yaklaştı ve tam önümde durdu.

Elini uzatıyor, bir kolunu göğsünün üzerinde kalkan gibi çapraz tutuyor. "Hadi," diyor usulca ama zayıf değil. "İçeri girelim, tamam mı?"

Ona bir şey yapıp yapmadığımı ya da bir şey söyleyip söylemediğimi sormak istiyorum. Genelde sormam. Sadece bir anıydı. Yasak ve istenmeyen, ama yine de. Sadece bir anı. Beni sakat bırakmıyorlar. Artık araba kullandığımı bile hatırlamıyorum. Korkuyu ya da acıyı hatırlamıyorum.

Ama uzanan eline uzandığımda, kendi elim titriyor. Sanki saklayabilirmişim ya da durdurabilirmişim gibi onu hızla kavradım.

bir hareketle sarsılıyor ama ben ayağa kalkıyorum, kolumu kambur omuzlarına doluyorum ve onu odama götürüyorum.

BURAYA ILK ADIM ATTIGINDA, IŞIKLAR ONU BÜYÜLEMİŞTİ.

başının üstünde asılı. Benim yapıp yapmadığımı sordu. Ben de hayır, babam yaptı dedim. Bir çeşit hediye sanırım. Ya da sabahki kavgadan sonra bir barış teklifi. Bir öğleden sonra antrenmandan eve geldim ve onlar ayaktaydı.

Şimdi ise banyomda dururken, tek ışık açık ve loş, ben dişlerimi fırçalarken o tezgahımın üzerinde duran kareli sırt çantasına takılıp kalmış durumda. Yansımama bakıyorum, cildimin güneşten daha da esmerleştiğini ve Eden'in dudaklarının da aynı şeyden daha kırmızı olduğunu görüyorum.

Ama o kaşlarını çatmış çantasına bakıyor, bir elinde tarak, diğer eliyle küçük bir giysi yığını karıştırıyor. Lavaboma tükürüyorum, elektrikli diş fırçasını diş macunumun yanına koyarken durulamak için musluğu açıyorum, Eden'in lavabosuna bakıyorum ve iki lavabom olduğu için şükrediyorum, çünkü o biraz boşluktan hoşlanan bir kız.

Aynaya bakmaya ve açık kapının arkasındaki pençe ayaklı küveti ya da küvetin yanındaki cam duşu görmeye cesaret edemiyorum. Onu birine ya da diğerine sürüklemeye karşı koyamayabilirim.

"Sorun nedir?" Gri mermer tezgâha yaslanarak ona soruyorum.

Başını sallar. "Diş fırçamı unutmuşum." Bunu büyük bir başarısızlıkmiş gibi söylüyor. Sanki ticari bir uçağı düşürmüş ya da küçük çocukların susuzluğunu gidermesi gereken bir kuyuyu zehirlemiş gibi.

"Tamam," diyorum, çantasına bakmaya devam ederken uzun, düz kirpiklerini görüyorum. Gözlerimi ondan ayırmadan diş fırçamı alıyorum ve ona uzatıyorum. "Benimkini kullan."

Kaşlarını birleştiriyor, sanki ona dokunmuşum gibi başını kaldırıyor. "Ne?" Siyah sapı bile tertemiz olan diş fırçama bakıyor, çünkü diş macununun fırçama bulaşmasından nefret ediyorum. "Yapamam-"

"Şşşt," diyorum ona, yaklaşıyorum, böylece bakışlarımla buluşmak için başını geriye eğmek zorunda kalıyor. "Seni parmaklarımdan yaladım." Yanakları kızarıırken diş fırçasına doğru başımı sallıyorum, alkol artık gerginliğini korumuyor. "Benim diş fırçamı kullanabilirsin."

Bir süre sonra, sanki blöf yapıyormuşum gibi -sanki umurumdaymış gibi- beni değerlendirerek, "Bu fırçayı başka kim kullandı?" diye soruyor. Gözleri kısılırken burnu kırışıyor.

"Diş fırçamı başka kim kullanabilir ki?"

Dudaklarının ayrıldığını, dilinin ucunda bir isim olduğunu görüyorum ama son anda vazgeçiyor ve onun yerine "Geceyi başka kimin geçirmesine izin veriyorsun?" diye soruyor.

"Hiç kimse." Omuz silkiyorum, elimi bırakıyorum ve fırçayı üzerine koyuyorum. "Pek sayılmaz. Daha önce Dominic, sanırım, birkaç partiden birkaç kişi." Başımı fırçaya doğru eğiyorum. "Ama bu diş fırçasının geçmişiyse gerçekten ilgileniyorsan, onu aldığımdan beri babam dışında *kimse* geceyi burada geçirmedir. Ve emin olun, onun da kendi fırçası var."

Bana inanmış gibi görünmüyor, kısık gözlerinde şüphecilik var ama sonunda fırçayı parmaklarımın arasından çekip alıyor. "Birazdan çıkacağım." Sonra ben çıkana kadar bekliyor ve kapıyı arkamdan usulca kapatıyor. Birkaç saniye sonra elektrikli diş fırçamın uğultusunu duyuyorum.

Kapalı kapıya yaslanıyorum, gözlerimi kapatıp gülümserken başımı kapıya yaslıyorum.

İLK BAŞTA ONUN İÇİN GARIPTI.

Vücudu benimkine yaslanmış, kolum ön tarafına dolanmış, onu kendime çekiyorum, dirseğim yatağın üzerinde, çenesi elimde. Başlangıçta, vücudunda alkol olmadığı için vücudu kaskatı kesilmişti, bu da rahatsızlığından kaynaklanan bir çekişsizlikti. Ama yağmur balkonumun kapısına daha sert, daha yüksek sesle çarptıkça, bana doğru gevşedi.

Acaba yakında uyuyacak mı?

Bir açıda duruyoruz, vücudum arkamdaki koyu ahşap yatak başlığına itilmiş yastıklara doğru kıvrılmış. Vantilatör onun için açık ve beyaz çarşaf lar omuzlarının üzerinde, koyu mavi kom- forter biraz aşağı çekilmiş.

Yatağımın karşısındaki duvara monte edilmiş televizyondan filmi izlemeye çalışıyorum ama tek odaklanabildiğim, ekranın her parlayışında ışıldayan saçındaki iğneler. Her bir tokayı teker teker çıkarmak istiyorum.

"Benim için otur bebeğim," diye fısıldıyorum başının tepesine doğru.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudakları dudaklarıma yakın. "Neden?"

Söylediğim her şeyi yapmadığı için memnunum. Luna ve Dominic bile söylediklerimi emir olarak algılıyor. Psikiyatri koğuşlarına girip çıkan benken nasıl lider oldum bilmiyorum ama parmağımı şıklatsam zıplarlardı.

Eden... hiç şansın yok.

"Saçınla oynamak istiyorum."

inanmıyormuş gibi uzun bir süre . Gözlerimi deviriyorum, otururken kalçasına dokunarak bana karşı rahat pozisyonunu bozuyorum.

"Neden korkuyorsun?" Ona sordum. "Odamda su yok. Söz veriyorum seni tutmayacağım."

Beni tersliyor, bu da beni güldürüyor, ama o oturuyor ve ben dizlerimi açarak yatak başlığına doğru geri itiyorum.

"Geri çekil," diyorum, o da öyle yapıyor, ta ki kıcı sikime dayanana ve tekrar tamamen sertleşmesi yaklaşık üç saniye alana kadar.

Televizyona odaklanırken kollarını kalçalarımın doluyor, ellerini dizlerime koyuyor.

"Saç örgülerini çıkarabilir miyim?"

"Evet." İzin veriyorum ama parmaklarının diz kapaklarıma, spor şortumun eteğinin altına doğru gerildiğini hissediyorum.

Ellerimi kollarında gezdiriyorum, bileklerindeki bileziklerden başlıyorum. bir yara izi var. Belki de birkaç tane. Başparmağımın altında derisinde hafif bir şişlik hissedebiliyorum. Birkaç . Hiçbir zaman yakından bakmadım ve karanlıkta, sadece ekranın parıltısı odayı aydınlatırken, hiçbir ayrıntıyı seçemezdim. Kollarını ovarken vücudu sertleşince bırakıyorum.

"Rahatla." Söylemesi yapmaktan daha kolay biliyorum. "Burada güvendesin, tamam mı?"

Bana inanmıyor; bana itaat etmek istediğinde bile gardını her zaman alıyor. Teslimiyet, kendini koruma ve meydan okuma çizgisinde dans ediyor.

Bir kez başını sallıyor ve ben pazularına ulaşip gömleğinin kollarını yukarı iterken dinlenmek için çaba gösterdiğini hissediyorum. Omuz kapaklarını yoğuruyorum, sonra boynuna geldiğimde kolların tekrar düşmesine izin veriyorum, parmaklarımı onun etrafında dolaştırmamaya dikkat ediyorum. Kafamda, onu becerirken boğazını sıkıyorum ve o da her saniyesine bayılıyor ama yıllardır dürtülerimi dizginlemeye çalışıyorum. göre, eğer sadece

Sonundaki ödülü gözden kaçırmayın, çoğu zaman bu konuda oldukça iyiyimdir.

Boynunda çok fazla gerginlik var ve ben oradaki tüm hassas kaslar ve kemikler üzerinde çalışmaya başladığımda, başını bir o yana bir bu yana çevirerek bana daha iyi erişim sağlıyor.

Ağzından memnun bir iç çekiş çıkıyor ve aletim bu sesle sıcıyor, ama bu hissi görmezden geliyorum. Bu gece başka bir şey . Sanırım şimdilik birbirimizi yeterince zorladık.

Sonunda tamamen rahatladığında, vücudu bana yaslandığında, elleri artık dizlerime bağlı olmadığında, parmaklarımı saçlarına doğru hareket ettiriyorum, tokalar söz konusu olduğunda görmek yerine hissediyorum. Tokalar siyah ve onun saçları sadece bir ton daha açık ve o kadar çok saç var ki, kaba ve ağır, onlara dokunduğumda tokaları çıkarmak daha kolay, televizyonun ışığı buraya ulaşmıyor.

Her bir iğneyi kalçamın yanına, çarşaflarımın saf beyazının üstüne yerleştiriyorum, böylece onun için hiçbirini kaybetmiyorum. Saçları, filmlerdeki gibi bir anda aşağı dökülmüyor, kabarıyor ve bir aktrisin omuzlarında dalgalanıyor.

Bu daha çok iş demek.

Yığına onuncu iğneyi ekliyorum, o iç çekip biraz daha kamburlaşırken parmaklarımı kafa derisinde gezdiriyorum. Başka iğne hissetmiyorum, bu yüzden örgülerini çözmeye çalışıyorum. Kolay değil, saç telleri kalın ve kaba, bazıları havuzdan ve yağmurdan dolayı biraz nemli.

Parmaklarımı her yerde gezdirmek, üç örgüyü çözmek, başındaki tacı açmak zaman alıyor. Son örgüyü de çözüp parmak uçlarımı saçlarının arasında gezdirip birbirinden ayırdıktan sonra saçlarının tamamını toplayıp ellerimi saçlarının altında, boynundan uzakta nefes alış verişini biraz daha yüksek sesle ve eşit bir şekilde duyuluyor.

Bana yaslanmış durumda ve onu hareket ettirmek istemiyorum, bu yüzden saçlarının ne kadar uzun olduğunu tam olarak göremiyorum ve bazı teller göğsümle sırtım arasında sıkışıyor. Uzun dakikalar boyunca parmaklarımı tekrar yukarı kaldırıp kafa derisine hafifçe masaj yapıyorum ve televizyonun otomatik olarak kapanmasına izin veriyorum.

En hafif horlamalarını duyduğumda kendimi durmaya zorluyorum, tüm iğneleri toplayıp komodinin üzerine bırakıyorum, sonra kollarımı onun sıcak göğsüne doluyorum. Yavaşça, dikkatlice, kalçalarımı kaydırıyorum, hareket-

Ben kalçamın üzerine yatıyorum, o da yan yatıp bana yaslansın diye biraz dönüyorum.

Başımı yastığa yaslayıp saçlarının, şeftalilerin ve yumuşak çiçeklerin kokusunu içime çekiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ve uyumuyorum ama zihnimde boşluktan başka bir şey yok.

Dışarıda kopan fırtınaya rağmen fırtınayı dindiriyor.

Eden

Annemin günaydın mesajı geldiğinde uyanığım. Işıık ince, iğne uçları ağır perdelerin arasından sızıyor.

Eli uyuyor, yan yatmış, sırtı bana dönük, zeytin rengi teni gergin kaslarının üzerine çekilmiş.

Gülümsememi durduramıyorum. Yüzümü acıtıyor ve bir çığlığı bastırmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum. Ama annemin mesajını görmezden gelerek sessiz kalıyorum ve telefonumda Notlar'ı açıp hik yemi yazmaya devam ediyorum. Gecenin bir yarısı aklıma bir fikir geldi, sanırım    saattir ayaktaydım? Saat şu anda altı, ama üzerinde çalıştığım hik ye için beynime çarpan düşünceler yüzünden uyuyamadım.

Eli'nin uyanık olmamasına şaşırmıştım ama sonunda dinlenebildiği için minnettardım.

Göreceli karanlıkta, hareketlerimi küçük tutmaya çalışarak, parmaklarımı sadece klavyemin üzerinde esneterek yazmaya devam ediyorum. Sayfalar dolusu beyin fırtınası yapıyorum ve neden her şeyin bazen beni bu şekilde etkilediğini, dinlenmemi bozduğunu, beni zorladığını, en çok da...  ıldırmış gibi olduğumu bilmiyorum.

Doğrusu yataktan kalkmak istiyorum ama Eli'ye bir kez daha bakıyorum, o kadar rahat ki, saçları bronzlaşmış ensesinin üzerinde kıvrılıyor...

Ben .

Bir saat daha geçerken yazmaya devam ediyorum ve gücümün tükenmekte olduğunu ve belki de bir kez daha dinlenmeyi denemem gerektiğini hissettiğimde, telefonumu komodinin üzerine koyup yan yatıyorum, gözlerimi kapatıyorum, olay örgüsü fikirleri hala göz kapaklarımın ardında geziniyor, ama hareketsiz kalmaya çalışıyorum.

Eli'in bu kadar rahat olmasını sevdiğimi fark ettim. Nadiren  yle olur.

 TIYORUM, BAşIMI  EVIRİYORUM VE BAKIşLARIMI ETRAFTA GEZDIRİYORUM.

oda şimdi daha aydınlık. Koyu ahşap zeminler, siyah panelli duvarlar, Eli'nin devasa yatağının ucunda deri bir bank var ve ben serin, kabarık, mavi yorganla savaşarak onu arıyorum. Güneş gökyüzünde olduğundan daha yüksekte. Ufukta, balkonun altındaki havuzda, perdeleri aralamış bir anlık görüntüsünü yakalıyorum.

Dönüp kare şeklindeki siyah çalar saate bakıyorum, zengin eşyalarında olduğu gibi sade ama zarif. Saat sabah dokuzu biraz geçiyordu. *Kahretsin, üç saat daha uyudum.*

Banyonun kapısı açık, koyu renk mermer ve açık renk fayanslar ortaya çıkıyor. Kaşlarımı çatarak yumruğumu gözüme götürüyorum ve dün yaptığımız her şeyi zihinsel olarak katalogluyorum. Bütün gece telefonumda yazmanın verdiği çakırkeyiflikle karışık bir sersemlikle. Bunu ben yaptım, değil mi?

Kaşlarımı çatarak komodinin üzerindeki telefonuma bakıyorum.

Dün gece *çok fazla* içmediğimi biliyorum. Ona bakire olduğumu itiraf ettiğim anı hala hatırlayabiliyorum.

Hatırladıkça yüzüm ısınıyor ve bu fırsatı dişlerimi fırçalamak için kullanmam gerektiğini fark ediyorum.

Fırçasıyla.

Kızarıklık boynuma kadar uzanıyor ve elimi saçlarımın arasında gezdirdiğimde tüm tokalarımı çalar saatin yanında düzgün bir yığın halinde görüyorum, başlangıçta gözden kaçırdığım bir şey.

Eli gibi endişe verici derecede büyüleyici bir çocuk nasıl bu kadar *dikkatli* olabilir? Odası, dağınık yatağı dışında derli toplu. Televizyon duvara monte edilmiş, altında elektrikli bir şömine var. Ağır, koyu renk perdeleri var, komodininin üzerinde çalar saat ve saç tokalarımın başka bir şey yok. Yerde kıyafet yok. Duvarlarının siyah panelinde bej rengi bir kırılma olan gömme dolabının kapısı çekilerek kapatılmış. Yanındaki şifonyerin tüm çekmeceleri kapalı; üzerinde hiçbir şey yok.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, her nereye gittiyse yatak odasının kapısını arkasından kapattığı için şükrediyorum. Telefonumu elime alıp çeviriyorum, yazdığım tüm o notları rüyamda görüp görmediğimi merak ediyorum.

Mesajlarımı açtım ve annemden gelen bir mesaj buldum. Bir süre önce gönderilmiş bir günaydın mesajı, çünkü o erken kalkar. Daha önce gördüysem tekrar üye olamam. Ona hızlıca bir cevap gönderiyorum, notlarımı kontrol ediyorum ve muhtemelen gecenin bir yarısı yazdığım bir sürü şeyi gözden geçiriyorum. *Vay be.* Bunun için kendimle gurur duyuyorum.

Telefonumu yere bırakıp bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum. Üzerimde şort ve Eli'nin tişörtü olduğu için minnettarım ve kumaşı burnuma götürüp içime çekiyorum, hindistan cevizi ve deniz kokusunu yakalıyorum.

Gülümseyerek ayağa kalkıyorum, soğuk parke zemin boyunca banyosuna doğru bir adım atmak üzereyken yüksek bir ses duyuyorum.

Donup kalıyorum, başımı kapıya doğru çevirirken dişlerimi sıkıyorum, dinleyebilmek için nefes almamaya çalışıyorum.

Düşük bir mırıltı ve boğuk bir yanıt yakaladığımda burada birinin olduğunu anlıyorum. Kalbim göğsümde gümür gümür atıyor ve banyodaki lavabonun üzerinde çantamı görüp bir hap içmeyi düşünüyorum. Kulak misafiri olmayı pek sevmem. Bence insanların bilmenizi istemedikleri şeyler gizli kalmalı ama... *kim o?*

Babasının iş için ya da her neyse uzakta olduğunu söyledi. Öyle bir şey işte.

Doğru.

Babası olamaz.

Ama sonra tekrar... .

Tam banyoya kaçıp gürültüyü bastırmak ve sakinleşmek için vantilatörü açacakken bir şeyin kırıldığını duyuyorum.

İrkildim, nabzım atmaya başladı. Bir anlığına, acaba hayal mi ettim diye düşündüm. Ama hayır. *Hayır, hayır.*

Kafamın içinde Eli'nin göğsünü görüyorum. Soluk morluklarını. Ona bunu yapanın babası olduğunu düşünmesem de, bu evde yaralanmasına izin verme ihtimalimle yaşayamam.

Parmak uçlarımda zemini geçiyorum, kapısının şık gümüş koluna uzanıyorum ve yavaşça aşağı çekiyorum. Seslerin bu katta olup olmadığını anlayamıyorum ama kapıyı açarken dikkatli oluyorum. Karavandaki benimki gibi gıcırdamıyor, sanırım bu da zengin çocuklarının bir avantajı.

konuda acı çekmemeye çalışıyorum, burada daha önemli şeyler var.

Kendimi boktan bir gerilim filmindeki kötü bir aktris gibi hissederek kafamı koridora uzatıyorum ama kimseyi göremiyorum. Sadece koridorun karşı ucunda bir dizi kapı kapalı.

Ve bir an için ben de hiçbir şey duymuyorum.

Belki de bir tartışma değildi diye düşünmeye başladım. Belki de arkadaşlarından biri geldi, çünkü benim aksime onun arkadaşları var. Belki bir şey düşürdüler ve kırıldı.

Ama tam geri dönüp dişlerimi fırçalayacağım ve tam bir enkaz gibi görünmediğimden emin olacağım sırada birinin tekrar konuştuğunu duyuyorum.

Tanımadığım biri. Sinir dolu, derin bir erkek sesi.

Güreş turnuvasından sonra arabasında duyduğuma benzer bir şey.

Babası. *Kahretsin.*

"Ailesi şu anda nerede olduğunu biliyor mu?"

Elimi ağzıma kapatıyorum, böylece yanlışlıkla çok ağır nefes almayayım ya da aptalca bir şey yapmayayım. *Hayır efendim, ailem şu anda nerede olduğumu kesinlikle bilmiyor.*

Eli cevap vermiyor ya da cevap verse bile ben duyamıyorum.

Sesler döner merdivenin aşağısından geliyor. Tahmin etmem gerekirse, belki de fuayeden.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

Bu değil. Neredeyse arkamı dönmek istiyorum çünkü Eli'nın buna ne diyeceğini duymak istediğimden emin değilim. Ama hiçbir şey söylemiyor. Tekrar.

Sesi titreyerek "Onunla tanışmak istiyorum" dediğinde babasının sinirinin yükseldiğini duyabiliyorum.

Hayır. Hayır. Hayır. Bacaklarıma, Eli'nın gömleğine bakıyorum. Dün içtiğim romları düşünüyorum. Neyse ki mayomu Eli'nin banyosundaki duş kapısının üzerine asmayı akıl etmişim ve eşyalarımın hiçbirisi alt katta değil. Eli biz gelmeden önce mutfağı temizlemiş. Ama eminim babası burada olduğumu biliyordur. Oğlunun odasında.

Benim bir fahişe olduğumu düşünecek ve daha onunla tanışmadım bile. Şimdi kötü bir izlenimi düzeltmek zorundayım ve-

Kaçan düşüncelerim Eli'nin kahkahasıyla kesiliyor. Soğuk bir kahkaha, omurgamda bir ürperti yaratıyor. Elim kapı tokmağından çekip kollarımı göğsümde kavuşturuyorum ve kapının pervazına yaslanıp dinliyorum ama ne söyleyeceğini duymak istediğimden emin değilim.

"Sekreterinle gitmen gereken bir toplantın yok mu baba?" Soru kaba, her kelimesinden ima akıyor. Reece ile böyle konuştuğumu hayal ediyorum.

Daha önce birçok kez yaptım. Her zaman birbirimize bağırmanızla sonuçlanırdı. Ama Eli'nin babası biraz daha sabırlı olmalı çünkü "Yukarı çık, ona burada olduğumu söyle ve onu aşağı getir ki kendimi tanıtabileyim" diyor.

Hayır, , hayır. Dizlerim titrerken ve başımı çevirip balkon kapısına bakarken kısa bir süre için dışarı tırmanıp kaçmayı düşünüyorum. İdeal olmasa da mümkün, ama yapabilirim. Sanırım bu şartlar altında babasıyla karşılaşmaktansa, beni yatak odasına tıkıp muhtemelen seks yaptığımızı düşünmesini tercih ederim... *Kahretsin.* "Eğlence odası "nı düşünüyorum, sadece belirli bir vergi dilimi için var olan bir kelime kombinasyonu.

Kanepede bir şey bulabildik mi? Düşündükçe bayılacak gibi oluyorum. Yani, Eli daha sonra pantolonunu değiştirmek zorunda kaldı. Kaçırdığımız bir şey olabilir.

Eli'nın tekrar geri itmesini bekliyorum. Hiçbir şey söylemiyor ve bu sağır edici sessizlikten ne kadar sık kurtulduğunu merak ediyorum.

Babasının iç çektiğini duyuyorum ve diyor ki, "Birazdan gidiyorum. Onunla tanışmama izin ver, tamam mı? Sadece tek bir şey, bunu benim için yap." Sözlerinde bir ciddiyet var. Aslında yalvarmıyor ama samimi ve art niyetli gibi görünmüyor. Yine de Eli da öyle düşünmüyor, ben öyle düşündüğünden emin olsam bile.

Eli'nin ne söylemesini istediğimi bilmiyorum. Kalbim göğsüme çarpıyor, bir yanımda tartışmasını istiyor. Bir yanımda babasının gitmesini istiyor ki ben de biraz daha rahat nefes alabileyim. Küçük bir parçam ise ailesiyle tanışacak kadar önemli olduğumu düşünmesini istiyor.

Ama sadece küçük bir kısmı.

Bir başka gergin sessizlik anından sonra merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum.

Sanırım bu Eli'nin sessiz "evet

"i. Hay sikeyim.

Odasına geri dönüyorum ve banyoya gitmeden önce kapıyı olabildiğince sessizce kapatıyorum. Sırt çantamdan ilacımı çıkarıp iki hap alıyorum, fermuarını çekip dişlerimi fırçalamaya başlamadan önce yutuyorum ve aynadaki yansıma bakıyorum.

Berbat görünmüyorum.

Gözlerimin altına bulaşmış göz kalemi artıkları, yüzümde sıkışmış, yorgun bir ifade, ama en azından saçlarım iyi görünüyor. Örgülerden dolayı dalgalı ve klor bir şekilde şekillendirmeye yardımcı olmuş olmalı, çünkü parmaklarımla kabartıp sırtımdan aşağı sarkan saçlarımı incelemek için döndüğümde, gerçekten çaba sarf etmiş olduğumdan daha iyi görüldüğünü fark ediyorum. Denizkızı saçı gibi. Biraz sıcak, belimi sıyrıyor.

Afrodite. Ama belki de babası Pamuk Prenses'le falan tanışmak istiyordur?

Gözlerimi devirip lavaboya tükürüyorum, Eli'nin fırçasını çalkalıyorum ve elimi ağzımın arkasına siliyorum, aynada kendime bakıp babasının bana sorabileceği her şeyi düşünürken hapların etkisini göstermesini bekliyorum. Nasıl davranmam gerekiyor? Ne hakkında konuşmam gerekiyor? Beni ne kadar sorguya çekecek?

Kahretsin, benim de değişmem gerek.

Çantamı alıp tezgâhın üzerine bırakıyorum ve annemin benim için paçalarını kıvırdığı büyük boy, pileli pantolonu çıkarıyorum. Kolyelerimi çantanın dibine bırakıyorum, pantolonun içine sokmak için düz beyaz bir gömlek alıyorum, *ancak sürpriz*, aslında yanları yırtmaçlı kırılmış, gerçekten benim başka bir ev yapımı el işi. *Kahretsin*.

En azından buralarda bir yerde kemerim var. Kemerler süslüdür.

"Babam eve erken geldi."

Yerimden sıçıyorum, parmaklarım çantamın dibindeki kahverengi kemerin etrafına dolanırken dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. "Siktir." Kendimi durduramadan, vücudumdaki adrenalini sakinleştirmeye çalışırken ağzımdan çıkıyor. "Buraya geldiğini bile duymadım."

Eli banyonun kapı çerçevesine yaslanmış, elleri şortunun cebinde ve üzerinde tişört yok. Sadece gerdanlığı var. Dün gece babasının kanepesinde onu kuru sikerken neredeyse bayılmasına neden olduğumda parmaklarımda olan.

Gözlerim şortunun bel bandının hemen üzerinden görünen dövmeyle takılıyor. Tabii ki, bakışlarım kalçalarının V kısmına, alt karın kaslarına ve-

"Dikkatini ver, bebeğim."

Gözlerimi odaklanmak için yukarı kaldırdığımda sıcaklığın boynumdan yanaklarıma doğru süzüldüğünü hissediyorum. "Dikkatimi veriyorum." Ağzım kurudu ve sertçe tükürdüm. "Sadece, bilirsin işte..." Elimle ona doğru işaret ediyorum, kemer hâlâ elimde.

Gözleri ona kayıyor ama hemen bana geri dönüyor. "Sadece ne?" diye soruyor ama dudaklarında bir gülümsemenin izi var. Sesi biraz gırtlaktan geliyor, fark ediyorum ve ne zamandır uyanık olduğunu merak ediyorum. O notları almadan önce, gece ilk kez uyandığımda bana sarılmış halini hâlâ hatırlayabiliyorum.

İyi hissettirdi.

"Hiçbir şey." Başımı , kendimi sabitlemek için boştaki elimle tezgahın kenarını kavıyorum.

Bir an bana baktı, yüzünde bilmiş bir ifade vardı ama sonra "Sanırım duydun" dedi. Şaşkınlığımı görmüş olmalı. "Şey, ben merdivenlerden yukarı çıkarken banyoya koştuğumu duydum, yani..." Omuz silkiyor, iç çekiyor. "Yakında gidiyor. Onunla tanışmak zorunda değilsin.

İstemiyorsan yeterli." Şey, kesinlikle istemiyorum. Dom'un evinde arkadaşlarıyla konusunda pek iyi değildim, şimdi de bu malikanede babasına şık görünmem bekleniyor, üstelik Bay Addison bütün günümü burada geçirdiğimi biliyorken.

gece burada, onun izni olmadan.

Havadan sudan konuşmayı beceremem ve aileler üzerinde asla iyi bir izlenim bırakamam. Yani, Nic'in annesinin beni kimsenin oğluyla çıkmam için tavsiye etmeyeceğinden eminim.

Ayrıca, şu lanet sıkıntılı var. Yine de nasıl hayır diyebilirim ki?

"Sorun yok," diye yalan söylüyorum, elimdeki kemere bakıyorum, nefes almayı hatırlıyorum. "Sadece üstümü değiştirmem gerek." Eli'nin yarı çıplak vücudunu düşünüyorum. "Ve belki sen de yapabilirsin."

"Babam beni üzerimde tişört olmadan çok gördü."

Başımı sallıyorum, hâlâ parmaklarımın arasında tuttuğum kahverengi deri kemere odaklanmış durumdayım. "Doğru, ama oğlunun bekâretimi almaya söz verdiğini düşünmek istemiyorum çünkü tüm dikkatim senin..." Başımı kaldırmaya cesaret edemedim elimi tekrar ona doğru uzattım. "Bilirsin işte. Kaslar."

Az önce ağzımdan çıkan her kelimeyi geri alabilmeyi dilerken bir sessizlik oluyor. Ama haplar etkisini gösteriyor olmalı, çünkü normalde hissettiğimden daha sıcak hissetmiyorum ve yine terlemeye başlamadım.

O anda, ebeveynle buluşmak için sabit ve sakin olacağımı düşündüğümde, zemin kayıyor ve Eli tam yanımda duruyor. Karın kaslarını görebiliyorum ama gözlerimi kemerden ayırmıyorum.

"Şahsen," diyor, sesi alçak, elleri hâlâ ceplerinde, o yeşil damarlar kollarına doğru kıvrılıyor, "düşünmeni istediğim tek şey bekâretini almam."

Nefes alamıyorum.

Yakına eğiliyor ve ben onun pamuk şekeri nefesini yakalıyorum. Bunun için nane şekeri falan yemesi gerekiyor. Kimsenin nefesi doğal olarak bu kadar güzel kokamaz, zengin oğlanların bile. "Bu konuda stres yapma. Yakında bitecek ve ayrıca seni sevecek."

Sonunda başımı çeviriyorum, koyu yeşil bakışlarıyla karşılaşıyorum, ağzım onunkinden birkaç santim ötede. "Bunu nereden biliyorsun?"

Dudakları orantısız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Benim için iyisin. Bu tür şeyleri sever." Sonra başka bir şey söylemeden doğruldu ve dışarı çıktı, kapıyı arkasından kapatarak üstümü değiştirmem için bana alan açtı.

Pantolonu çekiyorum, beyaz gömleğimi indiriyorum ama sadece kalçalarımın üzerine kadar uzanıyor, göğüs kafesime yapışıyor ve güneşten bronzlaşmış gövdemden bir kısmını gösteriyor.

İç çekerek, bunu düşünmemeye çalışarak, parmaklarımı saçlarımda bir kez daha gezdirmeden önce kemeri belime doluyorum ve uçlarının belimi sıyırdığını hissedebiliyorum.

Ama bir anda aklıma Eli'nin sözleri ve dün gece balkonda ona ters ters baktığımda gözlerinde beliren ifade geliyor,

Annesi hakkında konuşmak isteyip sordum, böylece yazdıklarımın bahsetmek zorunda kalmayacaktım.

Bazı bakışlar kızgın, bazıları öfkeli, bazıları da yaralı. Hepsini gördüm, annemden, Reece'den, Sebastian'dan. *Nic'ten.*

Ama Eli'nin birkaç saniye boyunca takındığı bakış hiçbiri değildi.

Sadece... boştu. Beni biraz korkuttu.

"Benim için iyisin."

Bakışlarımı aynada buluşturuyorum, yeşil parçacıklara odaklanıyorum.

Umarım öyledir.

"İKİNİZ BİRBİRİNİZE UYUYORSUNUZ." ELİ'NİN BABASI KIYAFETLERİMİZE BAKTI. İ Kibarca gülümsüyorum ve numara yapıyormuşum gibi hissetmiyorum. Birbirimize uyuyoruz ve Eli'nin banyodan çıkmadan önce giymeyi planladığım kıyafetleri görmek zorunda olduğunu biliyorum.

Şimdi, ikimizin de üzerinde bej pantolon var, ancak benimki yüksek belli ve onunki kesinlikle değil ve ikimiz de beyaz gömlek giyiyoruz. Benimki onun tişörtünden çok daha fazla ortaya çıkıyor ama ayakkabılarımız bile neredeyse aynı. Onun ayağında beyaz Chucks, benim ayağında beyaz Keds var. Beyaz renge olan ob- seansı nedeniyle özellikle paketlemiş olabilirim ya da olmayabilirim.

"Evet, baba, öyleyiz." Eli'nin sözleri sıkılmışa benziyor ve bu sözlerdeki saygı eksikliğine neredeyse güleceğim ama gülmiyorum çünkü bu yapılacak doğru şey değil. "Eden, bu benim babam Eric." Ona doğru eliyle işaret ediyor ve spiral merdivenden aşağı son adımı atıyorum, elimi uzatıyorum ve bileğime yakın durmalarına dikkat ederek siyah bileziklerime bakıyorum. "Ve baba, bu da Eden."

Eli'nin bana bir unvan vermediğinin ne benim ne de Eric'in gözünden kaçtığını sanmıyorum ama Eric bunu umursuyor gibi görünmüyor, elimi tutuyor, kendi eli hem sıcaklık hem de duygusallık açısından sıcak, parmaklarımı nazıkçe sıkıyor.

Eric'in gözlerini yüzümdeki gülümsemeyi koruyarak, "Tanıştığımıza oldum," diyorum. Gözleri Eli'ninkilere benziyor ama saf yeşilden çok ela. Yüzünde birkaç çizgi var, ama yine de yakışıklı bir adam; gür, koyu renk saçlarında sadece belli belirsiz kırlar .

Annesini merak etsem de Eli'nin bakışlarını nereden aldığını anlıyorum.

Birbirimizi bırakırken Eric'in eline bakıyorum ve yüzük parmağında soluk bir deri parçası fark ediyorum, şüphesiz alyansın olduğu yerde. *Onu takmayı ne zaman bıraktı?*

İlacım sayesinde kalbim düzenli atıyor, dizlerim titremiyor ve kollarımın altında ter birikmiyor ama haplar zihnim için hiçbir şey yapmıyor. Endişe hala orada ve kıpırdanmamak için ellerimi ceplerime sokmak zorunda kalıyorum.

"Sen de," diyor Eric ve sesinde ciddiymiş gibi bir ifade var. Yanımda duran Eli'a bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor. Göz ucuyla, merdivenlerin korkuluklarına yaslanırken kollarını gelişigüzel kavuşturduğunu görüyorum.

Söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum ama Eric'in kıyafetlerine odaklanmış durumdayım. Üzerinde zeytin rengi bir gömlek ve gri bir pantolon var, belli ki iş kıyafetleri. Ne iş yaptığını bilmiyorum ama tahmin etmem gerekirse avukat, doktor ya da bir teknoloji şirketinin CEO'su olduğunu söyleyebilirim. Belki de zenginlere karşı önyargılıyım. En azından evlere temizliğe gitmediğinden kesinlikle eminim.

Karavanımı düşünerek dişlerimi sıkıyorum ve Eric adresimi bilseydi bana gülümser miydi diye merak ediyorum. *Seni yargılamasını istemiyorsan onu yargılamayı bırak.* Buna tutunmaya çalışıyorum, ama sonra tek düşünebildiğim, belki de ona halde evinde uyuduğum için özür dilemem gerektiği ve belki de oğluyla seks yapmadığıma dair onu temin etmem gerektiği - teknik olarak değil - ve evini mahvetmeyeceğimiz ve-

"Ne zamandır Trafalgar'dasın?"

Bana bir soru sorduğunu anlamak için birkaç kez göz kırpmam gerekiyor ve Eli ona okulda tanıştığımızı söylemiş olmalı. Acaba daha önce babasına benden bahsetti mi diye düşünüyorum ve bu fikir o kadar akıl almaz ki, neredeyse kendime ve Eli söz konusu olduğunda ne kadar körü körüne iyimser olduğuma sesli bir şekilde güleceğim.

Bazen.

"Daha yeni başladım," diyorum ona. "Bu okul yılıyla birlikte." "Nasıl gidiyor?"

Eli'nin gözlerini üzerimizde hissediyorum. Açıklaması zor ama tüm varlığı soğuk geliyor.

"Hoşuma gitti," diyorum yavaşça. "İlginç bir yer. Bina ve derslerim."

Eric küçük bir gülümseme sunar. "İlginç," diye kabul ediyor. "Üniversite için nereye başvuruyorsun?"

Oh, lanet olsun. Eli'ye doğru bakma dürtüsüne karşı koyuyorum, bu beni bu durumdan kurtarmak için bir çağrı olurdu ama aynı zamanda babasıyla baş edemeyecekmişim gibi bir zayıflık gösterisi olurdu. Sadece... Hiçbir Ivy League'e başvurmuyorum ve Kuzey Carolina'daki zengin çocukların kutsal kâsesi Duke'a da başvurmuyorum. Bu çok fazla. Kredi, hibe ve burs alabilirim, evet, varlıklı insanların varlıklı olmayanlara önermeyi sevdiği tüm o şeyler.

Ama sonra mezun oluyorum ve borç batağına gömülüyorum ve bunu dair hiçbir garantim yok. Ailemden gelecek param yok, taşınmak istiyorum ve geri dönmek zorunda kalmak istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakmak istiyorum ve bu da on sekiz yaşında bile akıllı finansal kararlar almam gerektiği anlamına geliyor.

Yakın zamanda para konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağı belli olan bir adama bunu birkaç cümleyle nasıl açıklayabilirim?

Ama hayallerim var. Bir hedefim var. Bu onun için bir şey ifade etmeli.

"Ben Bloor'a gidiyorum." Bu sözleri söylerken bakışlarını tutuyorum. "Belki yedek okul olarak UNC-W'ye başvurabilirim. Ama Bloor'da istediğim klasikler programı var."

Eli'nin bir şeyler söylemesini, hatta beni evden çıkarıp eve götürmesini ve böylece bu konuşmanın garipliğini baş başa düşünebilmeyi diliyorum ama Eric çok daha iyi konuşma becerilerine sahip, o yüzden "Bu harika. Bloor iyi bir okul ve Wilmington da harika bir şehir." "Harika" kelimesini iki kez kullanması dikkatimden kaçmadı, bu da inandırıcılığını azaltıyor. "Sahilde bir evim var." Eli'ye doğru başını sallıyor, gülümsemesi daha da yükseliyor ve bu şekilde daha sahte mi yoksa daha az mı olduğunu anlayamıyorum. "Eli sana biraz zaman ayırmalı."

Antredeki yüksek tavanlara, tepedeki avizeye bakıyorum ve sahil evinin neye benzediğini merak ediyorum. Bilmek istemeyebilirim.

"Aslında onu Ekim ayında getirmeyi düşünüyordum. O zaman daha az turist olur."

Başımı Eli'a çeviriyorum, gözlerim kocaman. Hangisinin beni daha çok şaşırttığından emin değilim, babasının önerdiği bir şeyi kabul etmesi mi, genel olarak ona karşı bu kadar düşmanca görünürken, yoksa Ekim'de hala... bu her neyse, olacağımızı düşünmesi mi? Yani, çok uzak değil. Ama bunun geçici olduğunu biliyorum. Eli'nin dikkatini

ama bu uzun sürmeyecek. Onu mezuniyete kadar yanımda tutmak istesem de, bu kadar uzun süre dayanmanın çaba gerektireceğini biliyorum.

"*Tanrım, çok eğlenelisin.*" Onu daha ne kadar eğlendireceğim?

"Bu harika olur." Eric'in anlaşması beni de şaşırttı. Ebeveynlerin çocuklarının geceyi başka insanlarla geçirmesini umursamamaları beni şok ediyor. Bunu daha önce de yaptım ama hep yalanlarla. Eli ve Eric açık görünüyorlar ve ilişkilerine dair gördüklerime bakılırsa bu beni şaşırtıyor. "Belki bir geceliğine uğrayabilirim?" Eric bana komplocu bir sırtıyla bakıyor, belli ki oğlunun onun geceyi burada geçirmesini istemeyeceğinin farkında.

Ama Eli, "Elbette baba." diyor. Her ne kadar kelimeler başka birinin "*Git kendini becer*" demesi gibi zehir damlatsa da.

Eric gözlerini deviriyor ama yüzündeki sırtıma hâlâ devam ediyor. Sonra bileğini kaldırıyor ve o kadar büyük, o kadar karmaşık detayları olan altın saatinin saatine bakıyor ki, bu saatle nasıl rahat edebiliyor anlamıyorum. "Bunu kısa kesmekten nefret ediyorum," diyor, elini bırakıp cebine sokarken bana tekrar bakıyor, "ama yetişmem gereken bir uçak var." Özür dileyerek gülümsüyor. "Gerçi Eli'nin iki hafta sonra sezonun ilk maçı var, Perşembe günü, Roanoke'da? Birlikte gidebiliriz eğer-"

"Benimle geliyor." Eli'nin sözlerindeki sessiz öfke kaburgalarına dirsek atmak istememe neden oluyor ama Reece'le olan kendi değişken ilişkimi hatırlamaya çalışıyorum. O bir üvey ebeveyn ama yine de bir ebeveyn ve çoğu gün ona olan saygısızlığımı gizleme zahmetine girmiyorum, bu da bana Eli'yi azarlamak için çok az alan bırakıyor. Yine de babası iyi davranmaktan başka bir şey yapmıyor ki bu kesinlikle Reece'in yapacağı bir şey değil ve Eric için biraz kötü hissediyorum. Sanırım çabalıyor.

"Ama otobüse biniyorsun," diyor. "Takımla birlikte." Oğlunun açıklamasını beklerken kaşları çatılıyor.

Ona bakıyorum, Eli'nin *Roanoke*'taki ilk maçına gitme konusunda *bana* danışmamasına biraz sinirleniyorum.

"Benimle geliyor." Eli kendini tekrarlar ama hiçbir açıklama yapmaz.

Babası çenesini sıkıyor ve daha fazla tartışacakmış gibi görünüyor ama bunun yerine bakışlarını bana çevirerek şöyle diyor: "Umarım seni daha önce görürüm ama görmezsem orada görüşürüz. Birlikte oturabiliriz."

Birdenbire maça gitmek istememeye başladım. Eric nahoş biri değil. Aslında, tam tersi. Bu da beni sevmesi için daha çok çabalamama neden oluyor ve bu da beni strese . Oturmayı hayal etmek-

İki hafta sonraki bir randevuda gece boyunca onun yanında olmak başımı döndürüyor.

Ama ben sadece "Kulağa harika geliyor" diyorum çünkü ben biraz görgülü yetiştirildim.

Vedalaştıktan ve Eric arabasına -gösterişli Tesla'sına- gitmek için garaja girdikten sonra kırılan şeyin ne olduğunu görüyorum. Üst katta duyduğum cam kırığı.

Mutfakta, adanın yanında bir resim çerçevesi var, boş, yüzüstü yatıyor. Parıldayan cam parçaları yere saçılmış ve Eli'nin parmakları bileğime dolanıyor, Eric'i uğurlamaktan dönerken ayakkabılarımın içinde olmama rağmen üzerine basmamam için beni ondan uzaklaştırıyor.

Kalbim yerinden fırlamıyor ama ben fırlıyorum, içgüdüsel olarak kolumu Eli'nin elinden çekip ona doğru dönüyorum. Yerdeki cama değil, bana bakıyor.

"Ne oldu?" Tuttuğu kolumu kucaklayarak sordum. Acımadı. Sadece bir refleks, muhtemelen yerde şiddet gibi bir şey için daha da keskinleşti.

Eli'nin saçları sol gözünün hemen üzerinde, her zamankinden daha dalgalı görünüyor, belki dün yüzdüğünden, klor benimkine olduğu gibi onunkine de şekil vermiş olabilir. "Babam gelirken düşürdü."

Ve kimse mi? Sanırım Eli babasına bir Cumartesi sabahı saat dokuzda odasında bir kız olduğunu söylediğinde unutulmuştu.

Dağınıklığı toplamaya yardım etmek niyetiyle ona doğru dönüyorum. "Resim neydi?" Diye soruyorum, ama çerçeveye uzanmak için çömelemeden önce Eli beni tekrar yakalıyor.

Bu sefer tutuşu daha sıkı ve beni paramparça çerçeveden uzaklaştırıp kendisine doğru çekerken daha güçlü. Şimdi daha öfkeli bir şekilde bir kez daha çekmeye çalışıyorum ama gitmeme izin vermiyor.

"Ben hallederim," diyor. "Sonra yemek almaya gidebiliriz."

"Ne oluyor be?" Başımı sallıyorum, yüzünün sert kenarlarına kazınmış kızgınlığı görüyorum. "Neyin var senin?"

Parmakları bileğimin etrafında o kadar sıkı dönüyor ki, bileğim ağrımaya başlıyor. Yine de geri çekmeye çalışmıyorum ve neden olduğundan bile emin değilim. Sessizce birbirimize bakıyoruz.

Bir süre sonra Eli gülümsüyor. Yüz ani değişim tüyler ürpertici. "Yok bir şey," diye yalan söylüyor bana. "Ben sadece

kesileceksin." Beni bir anda serbest bırakıyor, o kadar hızlı ki kolumu hemen çekemiyorum ve kolum aramızda asılı kalıyor.

"Yalan söylüyorsun." Bunun doğru olduğunu biliyorum. Kollarımı iki yanıma sıkıştırıyorum ama gözümü ondan ayırmıyorum. Çerçeveye bu kadar sinirlenmesi hoşuma gitmiyor, benden sakladığı şeyler hoşuma gitmiyor. Ben de aynısını yaptığımı biliyorum, bu yüzden tahammül etmeye çalışıyorum, ama bu ruh hali değişimleri beni şaşırtıyor.

Uzun bir süre beni inceliyor, arkamda yerde duran cama bir kez bakıyor. İçimden çerçeveyi kapıp içindekileri incelemek geliyor ama yüzünde bir şey kaçırırım diye kıpırdamıyorum.

"Dün gece saatlerce ayaktaydın." Kelimeleri yumuşakça söylüyor.

Kendimi hissediyorum. Bir an için cevap vermedim. Sonra... "Beni gördün mü?"

"Seni her zaman görüyorum."

Başımı sallıyorum, derim karıncalanıyor. Yaptığı şey bu. Konuyu değiştiriyor. Sessiz bombalar atıyor, durumu tersine çevirmeye çalışıyor. Bardağa doğru işaret ediyorum. "Konuyu saptırmayı bırak. Bu sabah ne oldu böyle?" Hâlâ onun sözlerini, beni izlediğini düşünüyorum ama her zaman bu kadar kolay paçayı kurtarmasını istemiyorum.

İç çekerek bakışlarını benimkilere kaldırıyor. "Özür dilerim," diyor. "Sorun sen değilsin. Babam arıyor. Biz..." Kendini bırakıyor ve bu alıştırmış bir his. Bu tür şeyleri anlamaya başlıyorum, ilk gecedan bile daha iyi. Gerçekmiş gibi görünmeleri için duraksamaya zorlaması, yarım yamalak düşüncelerin sürüklenmesine izin vermesi. Başını bir kez sallayıp ellerini ceplerine sokuyor ve bir omzunu silkerek kaldırıyor. "Pek iyi anlaşıyoruz." Yutkunuyor, sonra gülümsüyor ve tüm bu olaylar dizisi yeniden duyulmuş gibi geliyor. "Yemeğe gidelim mi?"

Çenemi eğiyorum, gözlerim onunkileri arıyor. *Bana yalan söylemek zorunda değilsin.*

Gülümsemesi hâlâ orada, yüzüne sabitlenmiş durumda. Bakışlarında hiçbir dalgalanma yok ama sanki kafamın içinde onun düşüncelerini duyuyorum. *Duysam daha iyi.*

Kendi sırlarımı düşünüyorum, onun tüm sırlarını çalarken onları nasıl şiddetle korumak istediğimi. İnsan doğası adaletle yoğrulmamıştır. Ama ne zaman zorlayacağımı ve ne zaman bırakacağımı da biliyorum. İnsanları *okumak* için esrarengiz bir yetenekle doğan tek kişi Eli değildi. O sadece manipülasyonda çok daha iyi.

Ama deneyebilirim.

Ben de gülümsüyorum. İkimiz de saçmalıyoruz. "Hadi yemeğe gidelim," diyorum.

" NE ZAMANDIR TANIYORSUNUZ?" SANKI BİR

Sadece yer kaplamak için sorulmuş kibar bir soru.

Erimiş buz ve romun diyet kolayla karıştığı içkimden başımı kaldırıp Eli'nin kuzeni Jasper'ın karanlık gözlerine bakıyorum. Yıllıkta gördüğüm ve tanıdık geldiğini düşündüğüm çocuk. Onu turnuvada görmüş olmalıyım.

Eli'yle birlikte G35'inin camlarını indirerek bir sonraki şehir olan Cary'ye kadar gidip özel bir dükkândan -veganlar da dâhil- çörek almak ve döndüğümüzde sabahın ancak on birinde yarım düzine insanı burada bulmak bana tuhaf geliyordu. Arabalar dairesel garaj yoluna park edilmişti ve Dominic, Luna, Janelle, başka bir kız ve güreşçi Baca, biz yanaştığımızda lüks araçlarının arkasında oturuyorlardı. Jasper hâlâ eski model Jeep'inin direksiyonundaydı.

Ama sonra ne olduğunu anladım, Eli'nin şekerli kahvaltısını paylaştığı ve bilmiş bakışlar attığı kaygısız ruh hali, garajına agresif bir şekilde geri dönerken değişti.

Emniyet kemerini çıkarmış, orta konsoldan telefonunu çekmiş ve babasını aramıştı.

Eli ne halt ettiğini öğrenmek istediğinde Eric'in konuşmasının sonunu duyamadım ama anladığım kadarıyla Eric, Eli'nin bazı arkadaşlarını ve kuzenini Eric iş için uzaktayken takılmak üzere davet ederse bunun "harika" olacağını düşünmüş.

Ben de Eric'i sevebileceğimi düşünmüştüm.

Şimdi bir içki daha alıyorum, sonra bir tane daha, hepsini bitiriyorum, plastik bardağımı havuzu çevreleyen masalardan birine koyarken geriye sadece eriyen buz kalıyor. Solumuzdaki masada portatif bir hoparlör var, Eli'nin söylediği bir şeye gülen Luna'nın sesini bastıracak kadar yüksek sesle bilmediğim bir şarkı çalıyor, ikisi ellerinde içkilerle havuzun sığ ucundalar. Beni neredeyse boğduğu yerde. Sanki orada kutsal bir yere saygısızlık ediyorlarmış gibi geliyor.

Bardağı elimde sıkıyorum, bir yandan Luna'nın beyaz bikinisine dikkat ederken bir yandan da Eli'nin beyaz kıyafetlere olan düşkünlüğünü düşünüyorum.

Parlak yeşil mayo giymiş, kalçaları düşük, kafatası ve çapraz kemikler dövmesi görünüyor ve dirseklerini dayamış

Arkasında, havuzun kenarındaki çıkıntıda, bakışları Luna'ya sabitlenmiş, bir eliyle gözlerini güneşten korumuş, dev güneş gözlükleri kafasında geriye itilmiş, kumral saçlarını yerinde tutuyordu.

yeterince boşluk yok. Mantıksız bir şekilde sinirlendim.

Dominic birkaç dakika önce içeride kayboldu. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve hepimizi selamlamak için birkaç kelime homurdandı.

"Çok uzun değil," diye cevap veriyorum Jasper'a, bakışlarımı tekrar ona çevirerek. Eli kadar uzun değil ama yine de benden çok daha uzun, özellikle de benim gibi masanın etrafındaki bir sandalyede oturmak yerine üzerimize serilmiş şemsiyenin altında durduğu şu anki haliyle.

Jasper dışarıda tişörtünü giyen tek adam ve üzerinde pastel mor renkte Jack- al's yazıyor, "L" harfinden sonra toz kaldıran bir lastik tekerlek dönüyor. Altında beyaz harflerle "Raleigh, NC" yazıyor ve Jackal's'ın Eli'nin bazen amcasıyla birlikte çalıştığı tamirhane olduğunu varsayıyorum.

Jasper parmaklarını saçlarında gezdiriyor, koyu renk saç telleri tepedeki güneşten dolayı terden kayganlaşmış. Öğlen bile olmamasına rağmen hava neredeyse rahatsız edici derecede sıcak. Havuza girsem muhtemelen o kadar kötü olmazdı ama Luna, Baca, Janelle ve adını hatırlamadığım başka bir kızla birlikte orada. İkisi de Luna'yla birlikte lakros takımındalar ama ikisi de Luna'yla pek konuşmuyor.

Sığlığın basamaklarında su şişelerinden su içiyor ve birbirleriyle hareketli tartışmalar yapıyorlar. Baca onların birkaç adım önünde, elinde telefonuyla garip bir şekilde duruyor. Eric'in onu neden buraya getirdiğinden emin değilim. Belki de etrafta ne kadar çok insan olursa oğlunun o kadar uslu duracağını düşünüyor.

Bunun doğru olduğundan pek emin değilim.

"Buraya daha yeni taşındım, Ağustos ayında," diye devam ediyorum Jasper'a. Kahverengi güneşte parlıyor, kolları şemsiye tarafından tam olarak gizlenmemiş. Birkaç dakika önce telefonda annesiyle İspanyolca konuştuğunu duydum, benim berbat seviyedeki İspanyolca becerilerime dayanarak. Bakışlarını kuzeninden uzaklaştırırken ona bakıyorum. İyi anlaşıp anlaşamadıklarını tam olarak söyleyemem. Eli beni tanıştırdığında birbirlerine karşı samimiydiler ama üst kattaki odasında, ben banyoda, o da yatak odasında üstümüzü değiştirdikten sonra uzaklaştı.

Sinirli görünüyordu ve pek konuşmadık. Babasının telefonu kapattığından beri, buradaki tanımadığım insanlarla isteksizce tanışmak dışında hala konuşmadık.

"Janelle'i tanıyor musun?" Jasper birasının üzerindeki etikete bakarak soruyor. "Pek sayılmaz," diye itiraf ediyorum.

Havuzdaki Janelle'e bir bakış fırlatıyorum ve gözlerinin her şeyden habersiz olan Jasper'dan uzaklaştığını görüyorum.

"Janelle Nichols. İyi bir kızdır. Arkadaş olmak Luna'dan daha kolay, güven bana."

Gülümseyorum. *Sanırım birbirlerinden hoşlanıyorlar.*

Eli'ye bakıyorum, onu hâlâ güneş gözlüklerini indirmiş olan Luna'ya gülümserken buluyorum. Gözlerim onun vücudunda geziniyor. Kıskandığım için ondan nefret etmemem gerektiğini biliyorum ve kendime onun gerçekten iyi bir insan olabileceğini ve Dom'la çıktığını söylemeye çalışıyorum ama Dominic'in partisinde Eli'nin üzerindeykenki anıları aklıma geliyor ve Dominic'te daha fazla kokain olup olmadığını merak ederek içeri açılan cam kapılara bakıyorum.

Şu anda bir doz mutluluğa ihtiyacım var ama Dominic'e ne diyeceğimden emin değilim. Eğer bu doğruysa, müfettişler kız kardeşinin kayıp değil de ölmüş olabileceğini düşünmeye başladıysa... Şu anda evinde ya da kafasının içinde neler olup bittiğini hayal bile edemiyorum.

"Sen son sınıf mısın?" Jasper'a soruyorum, bakışlarımı kapılardan çekip bardağımdaki erimiş, rom aromalı buzdan bir yudum alıyorum.

"Evet," diyor bana gülümseyerek. Birasından içiyor ve Eli ile kaşlarının aynı olduğunu fark ediyorum. Koyu renk ve mükemmel kemerli, kızların genellikle böyle şeylere sahip olmaması bir suç. "Sen de mi?"

Bir kez başımı sallıyorum, bu sabah ilaçlarımı aldığım için minnettarım. Aksi takdirde, Eli ve Luna havuzda rahatça konuştukça kalbim kıskançlıkla çarparak bacaklarımı zıpllatıyor ve volta atıyor olurum. Jasper'a söyleyecek başka bir şey bulamayınca boğazımı temizliyorum ve kapıya doğru başımı sallayarak ayağa kalkıyorum. "Ben bir tane daha alacağım." Elindeki biraya bakıyorum. "Bir şey ister misin?"

Jasper başını sallar. "Ben bununla iyiyim." Botu biraz kaldırır.

Gülümsemeye zorluyorum ve Eli'nin kışımı mükemmel bir şekilde görebileceğini bilerek başım dik bir şekilde uzaklaşıyorum. Üzerimde beyaz kırpılmış üstüm, altımda tek parça elbisem var. Lime olmuş kumaşına rağmen epeyce kapatıyor, ama bu götü saklamak biraz zor ve Eli'nin ona aval aval baktığını birden fazla kez gördüm.

Ellerini Lunadan uzak tut, bebeğim.

Arkamdaki kapıyı kapatıp Keds ayakkabılarımı çıkarıyorum. Onları sadece ayaklarımın tabanını dışarıdaki sıcak çimentodan korumak için giymiştim ve Eli'nin evinin serin havasında derin bir nefes alıyorum. Omzumun üzerinden bakmaya cesaret edemiyorum, onu tekrar Luna'ya yaklaşıırken görmek istemiyorum ve bunun yerine içki şişelerinin sıralandığı adaya doğru ilerliyorum. Jasper'ın altılı bira paketini, Janelle'in rom ve votkayı ve Dominic'in de şaşırtıcı bir şekilde plastik su şişelerini getirdiğini gördüm.

Acaba Eric benim ve oğlu için çağırdığı takviye kuvvetlerin bu kadar alkol getireceğini biliyor muydu, yoksa umurunda değil miydi? Ama bir şekilde umursamak zorunda, değil mi? Burada yalnız olduğumuzu önemsiyordu ve bana mı oğluna mı yoksa ikimize de mi güvenmiyor bilmiyorum ama hepsini buraya davet etmek için bir nedeni vardı.

Bardağımı yere bıraktıktan sonra onu kenara itip bir su şişesi alıyorum. Kapağını çevirip mührü kırıyorum ve içiyorum, sırtımdan aşağı ter damlıyor, küçük tüyler enseme yapışıyor. Saçlarımı toplamam gerekiyor, çünkü hava tamamen açık bırakılamayacak kadar sıcak, ama tokalarım yukarıda.

Lastik bant kullanmak söz konusu bile olamaz, tabii Addison'larda bu kadar sıradan bir şey varsa. Çıkardığımda saçlarımın çoğunu koparacak.

Su şişesinin yarısını içip yere bırakıyorum ve romuma uzanıyorum. Aynı anda, koridorda fuayeye doğru giden birini hissediyorum.

Başımı kaldırıyorum ve gözlerim Dominic'inkilere kilitleniyor. Parmaklarımı yarısı boşalmış rom şişesinin etrafında kıvrıp kendime doğru çekiyorum ama Eli'nin çocukluk arkadaşından gözümü ayırmıyorum.

Ellerini taba rengi ceketinin ceplerine sokmuş, yakasını yüzüne doğru kaldırmış. Bugün havanın seksenlerin üzerinde olduğu, gerçek sıcaklığın muhtemelen yüze yakın olduğu düşünüldüğünde ceket yersiz görünüyor. Ama siyah mayo giyiyor ve ayaklarında bej rengi bot ayakkabıları var. Tüm kıyafeti berbat olabilirdi ama bir şekilde, belki boyu ya da sırık gibi vücudu, hatta ağartılmış beyaz, kırılmış saçları sayesinde bunu başarıyor.

Gözlerindeki kan çanağına benzeyen ifadeyi uydurmak biraz daha zor.

"Merhaba," diyorum, ona bakarken biraz Sebastian'ı görüyorum. Belki de bu yüzden ona karşı yumuşuyorum.

"Oğlun ve Luna arasındaki cinsel gerilimi bozmak istemiyor musun?" diye soruyor, çenesini arkamdaki havuza doğru sallayarak.

Evet. İşte yumuşak duygularım gidiyor. Onunla göz temasını kesiyorum ve rom şişesinin kapağını kapatıp üçte birini doldurana kadar bardağıma boşaltıyorum. Kesinlikle çok fazla ama ilacın etkisi yakında geçecek ve onun ardından, hissetmediğim halde sakinmişim gibi davranmak zorunda kalacağım. Kapağı geri çeviriyorum ve romdan büyük bir yudum alıyorum, boğazımı yakarken irkiliyorum.

"Onunla çıkıyorsun. Neden ?"

"Ayrıldık." Sanki hiçbir şey olmamış gibi, bunu her zaman yapıyorlarmış gibi söylüyor. Sonra koridorda adım daha atıyor ve pırıl pırıl beyaz adanın karşısında durup bana bakıyor. Avucumu mermerin üzerine koyuyorum, parmaklarımın altında güneşten dolayı sıcak olduğunu hissediyorum. "Sadece kafayı bulacaksın ve adamın onunla göz göze gelmesinin bir önemi kalmayacak, ha?"

Dominic'in soluk mavi bakışlarıyla karşılaşmak istemeyerek bir içki daha alıyorum. Yanık mideme kadar ulaşıyor ve arabada Eli ile yediğim tek çöreğin alkolü emmeye yetmediğini fark ediyorum, tabii bu gerçek bir şeyse.

Sonunda, midem daha fazla içmek için kendimi zorlayamıyorum, bu yüzden fincanı indiriyorum, ellerimi etrafında dolaştırıyorum ve kalana bakıyorum. "Yaptığın şey bu mu?" Sesimi alçak tutuyorum, ama ilk içtiğim içki beni çoktan etkiledi ve bu yudumlar da çok geride kalmayacak. Kendimi biraz daha cesur ve meraklı hissediyorum, bu yüzden bakışlarımı Dominic'e kaldırıyorum ve ben ona bakarken burun deliklerinin alevlendiğini görüyorum.

Başını bir kez sallıyor ve yutkunurken boğazının yuvarlanışını izliyorum. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Sanırım onun partisinde kurduğumuz yoldaşlık yok oldu.

"Çünkü sen çok açıksın, değil mi? Tanınması kolay falan?"

Beni şaşırtarak, gergin bir anın ardından gözlerini devirerek gülümsüyor. "Tanrım, çok kötüsün."

Parmak uçlarımı plastiğe bastırıyorum, dokunuşumun altında esnediğini hissediyorum. "Daha acımasız olabilirim." Bakışlarımı vücudunda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Dün gece zor bir gece miydi?"

Bir an burnunun ucuyla bana bakıyor ve çene çizgisinde bir sivilce başlangıcı görüyorum. Bir şekilde bu onu daha çekici kılıyor. Belki insan, belki de tekne ayakkabılarının gösterdiğinden daha kaba saba biri. Bir tür anlaşılmaya varmış gibi görünüyor.

Çünkü bir bira alır, kapağını kapatır ve titreyen elleriyle şişeyi dudaklarına götürür, gözlerini kapatırken yutkunur. Sanki rahatlamış gibi.

şişeyi sertçe yere çarpıyor ve boşta kalan eliyle arsanın çıkıntısını kavrayıp bana bakıyor. "Evet. Dışarı ıktım."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Aferin sana."

Küçümseyici ses tonumu fark ederek gülümsüyor. "Siktir, Eden. Bence senin biriyle yatman gerek." Birasını kaldırıp dışarıyı işaret ederken gülümsemesi daha da acımasızlaşıyor ve neye baktığını biliyorum. Arkamı dönüp Luna ve Eli'ı havuzda görmeyi reddediyorum. "Yapmak üzere gibi görünüyor."

Gözlerimi deviriyorum, içkimi biraz daha geri atıyorum. "Kıskanmıyor musun? Azıcık bile mi?" Bardağımı indirirken dışlerimin arasında buz kırıyorum.

Dominic homurdanıyor. "Buna alıştım." Bir içki daha alıyor, gözleri bende.

Winslet'i düşünüyorum. Onu gündeme getirmek istiyorum. Ondan. Eminim bu yüzden kafayı yemiştir. Ama ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben bir şey demeye fırsat bulamadan, o bizi kendi başına oraya yönlendiriyor. "Kız kardeşimle flört etmesini izlemek çok daha kötüydü."

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Winslet ve Eli'nın çıktığını düşündüğümde ne kadar kızdığını düşünüyorum. "Soruşturma nasıl gidiyor?" diye sorarken çok hevesli görünmemeye çalışarak derin bir nefes alıyorum.

Dominic uzun bir süre tezgâha baktı. Çizgiyi aştığımdan endişeliyim ama konuyu ona açtı, değil mi? Sanırım? "Sana ne söyledi?" Sonunda soruma soruyla karşılık veriyor, gözleri benimkileri kesiyor.

"Pek değil," diyorum dürüstçe. Eli'nin arabada söylediği sözü düşünüyorum. *Cinayet*. Bir hata mıydı? Neyi kaçırıyorum? "Bunun hakkında konuşabilirsin, bilirsin... eğer istersen."

Yutkunurken bir kez başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. "Minnettarım. I

."

Sözleri bir kıkırdamayla kesiliyor. Bir kız kakhahası.

Dışlerimi sıkıyorum, parmak arası terlikler mermer zemine çarparken başımı çeviriyorum ve Eli ile Luna kolları birbirine dolanmış bir şekilde köşede beliriyorlar. O ve Eli buzdolabının yanında kısa bir süre durup sanki bizi burada bulmayı beklemiyorlarmış gibi bize bakarken bile Luna'nın yüzünde parlak bir gülümseme var.

Eli gülümsemiyor. Luna'nın gülümsemesi yükselip gözleri benden Dom'a kayarken tek bu oluyor.

"Hayır, lütfen," diyor Eli, parmaklarını Luna'nın bileğine dolayarak, içim içimi yerken. "Bölmeme izin verme, Dom." Sözleri şaşırtıcı derecede soğuk ve tüylerim diken diken oluyor. Göz ucuyla Dom'un bakışlarının da iki arkadaşına sabitlendiğini görüyorum.

Eli ikinci oturma odasına açılan kapı aralığına yaslanmış, Luna'yı yanına çekmiş, yakışıklı yüzüne bir gülümseme yerleşmiş, ikisinden de su damlıyor. Teni güneşten parıldayan kahverengi, saçları ıslak ve geriye doğru itilmiş. Serbest elinin parmakları arasında yanmayan bir cigara var.

Luna'nın çıplak teninin onunkine bu kadar çok değdiği gerçeğini düşünmeyi reddediyorum.

Bunun yerine, omzumun üzerinden bakarak dönüyorum ve Jasper'ın diğer kızlarla konuştuğunu görüyorum ve Baca yan tarafta, yerinde görünmüyor.

"Nasıl yaptın-"

"İçeri girmenin birden fazla yolu var Eden," diye sözümü kesiyor Eli, aynı soğuk ve mesafeli ses tonuyla konuşarak. "Ama ikinizin ne hakkında sohbet ettiğinizi gerçekten merak ediyorum."

Luna biraz güler ama bir şey söylemez.

Geri dönüyorum, bakışlarım birbirlerine bakan Dominic ve Eli arasında gidip geliyor.

Dom sonunda, "*İkinizin* orada nereye gittiğinizi gerçekten merak ediyordum," diyerek göz kırpmıyor ve kederini şakacılığa zorluyor.

İçime bir öfke doluyor. "Neden dışarı çıkıp Luna'yla uğraşmıyorsun?" Eli'nin bileğini tuttuğu kızı görmezden gelerek ona odaklanıyorum.

"Burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşma-"

"Bu sabah bunu yeterince yaptım, sence de öyle değil mi bebeğim?" Adam usulca onun üzerinden konuşuyor, kız da dilini gıcırdatarak rahatsız edici bir ses çıkarıyor ama başka bir şey söylemiyor. Onları hep bu şekilde mi kontrol ediyor? *Bana* yapmaya çalıştığı şey bu mu?

Yüzümden kan çekiliyor. Kendimi dengesiz hissediyorum ve adaya yaklaşıyorum, fincanımı o kadar sıkı tutuyorum ki plastiğin çatlayacağından korkuyorum. Eğer çatlırsa, karar veriyorum, belki de onunla onu keseceğim.

"Sen tam bir pislüksin," diye mırıldanıyor Dominic, sesi kısık.

"Pisliğin kendisi söylüyor," diye karşılık veriyor Luna.

"Ve sen de tam bir kaltaksın." Dom bu sözleri homurdanarak söylüyor ve bu beni biraz daha iyi hissettiriyor, Luna ile aralarındaki gerginlik hala devam ediyor.

"Ben gidiyorum," diyorum nefes almaya çalışarak. Bu boktan üçgenin içinde olmak istemiyorum.

Eli hâlâ bana gülümsüyor. "Hiçbir yere gitmiyorsun."

Öfke başımı döndürüyor ve rom da muhtemelen yardımcı olmuyor. "Affedersiniz?" Gözlerimi kısıyorum, başımı sallıyorum ve Luna'nın solgun tenindeki bronz parmaklarına bakıyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?"

Dominic gülüyor ve ben başımı ona doğru çeviriyorum, kızgınlığım artıyor. "Bunu kişisel algılama Eden. Eli dünyanın ayaklarına kapandığını sanıyor. Onun lanet egosu ve Luna'nın lanet olası dramasıyla bu odaya birlikte sığabilmemize şaşıyorum." Son kelimeleri hırıldayarak söylüyor. "Her neyse, hadi dışarı çıkalım. Eğer gidemiyorsanız, en azından ayılana kadar günü atlatmanıza yardımcı olabilirim. Siktir et bu ikisini." Eli'nin tepki vermesini beklemiyor ki bu iyi bir şey, çünkü Eli tepki vermiyor.

"Sen de siktir git," diye tersliyor Luna, ama sanırım sözlerinde incinmişlik duyuyorum. Dominic birasını bitirip şişeyi adaya bırakıyor, sonra etrafından dolaşıp bana doğru geliyor ve kolunu benim koluma dolayarak beni döndürüyor.

Kapıya.

Ancak o zaman, Dominic bana dokunduğunda, Eli'nin yüzünde en ufak bir duygu titreşimi görüyorum.

Çenesi geriliyor, gözleri kısılıyor ve elini Luna'nın bileğinden çekerken dudaklarının kenarından hafif bir kaş çatılıyor.

Ama o bir şey söylemiyor ve Dominic'le birlikte dışarıya, sığağa doğru çıkıyoruz.

HAVUZ EVİNDEKİ ÇIZGILARI YAPMAK MUHTEMELEN ERIC'IN İSTEDİĞİ ŞEY DEĞİLDİR. Addison'ın Dom ve arkadaşlarını Eli'a eşlik etmeleri için davet ettiğinde aklında ne vardı? Ama elimin tersiyle burnumu siliyorum, boğazımdaki akü asidinin tadını alıyorum ve yanımdaki masayı temizleyen Dominic'in eğik kafasına bakıyorum, kola burnunda kayboluyor.

Kızarmış yüzünde bir gülümsemeyle arkasına yaslanıyor ve bana yumruğunu uzatıyor.

Elimi bırakırken gülerek çarpıyorum ve omzum Dom'un koluna değiyor. Dominic'in elindeki hoparlörden, telefonuyla kontrol edilen, bilmediğim seksi bir müzik çalıyor ve ben masanın arkasındaki bankta biraz sallanıp havuz evinin etrafına bakıyorum. Çoğunlukla cam pencerelerden oluşan uzun, dar bir bina. Duvarlar beyaz, tavandaki vantilatör siyah, masa ise altı ya da daha fazla kişinin oturabileceği büyüklükte koyu ahşap. Karşı duvarda küçük bir divan var, yumuşak gri renkte kilim ve yastıklar, yerde de bej bir halı.

Arkamda banyoya açılan bir kapı ve hemen solumda Dominic'e göre gerçek bir yatak odasına açılan bir kapısı olan bir duvar var ama ben oraya girmedim.

"Tanrım, buna ihtiyacım vardı," diyor Dom, olduğundan daha hızlı konuşarak. Homurdanıyor, elini burnuna götürüp yutkunuyor ve arkasına yaslanıp önümüzde duran su şişelerinden birini kapıyor.

Ona gülümsüyorum, telefonum yüzüstü ve avucumun altında, az önce anneme mesaj attım ve bu gece geç saatte evde olacağımı bildirdim.

Bunu kastettiğimden
emin değilim. "Uzun bir
geceydi."

Pencerelere bakıyorum, öğlen güneşi gökyüzünde, daha da sıcak gibi geliyor. Belki de bu sadece benim sinirimdir, çünkü Eli'nin kızlar ve kuzeniyle çevrili, hepsi hala içiyor, Baca bir şemsiyenin altında oturuyor, hala telefonuyla konuşuyor.

Eli bakışlarımı üzerinde hissediyor mu bilmiyorum ama başını çeviriyor, saçları gözlerinin üzerine geliyor ve bana baktığını anlıyorum.

Dominic yanımda konuşmaya devam ediyor, muhtemelen sigara içmekle meşgul olduğu için her şeyden habersiz, nikotin kokusu güçlü, duman görüş alanıma giriyor, ama Luna elini göğsüne koyup gülerken ben Eli'ye bakmaya devam ediyorum. Acaba Dom'u kızdırmaya mı çalışıyor, yoksa Eli'ye aşık mı?

"Neden burada olduğumu bile bilmiyorum."

Buna edemiyorum. "İkimiz yaparız," diyorum, gözlerim hâlâ Eli'da.
"Uyuman gerekiyormuş gibi görünüyorsun."

yüklü bir sessizlik var, nabzım kulaklarımda sertçe atıyor, müzik de bangır bangır çalıyor.

Eli kolunu Luna'nın omuzlarına sararken gözlerini benden ayırmıyor.

Jasper havuz evine doğru bakıyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor.
"Muhtemelen," diye onaylıyor Dom kısa bir kahkaha atarak.
"Kesinlikle burada olmamalıyım, ailem bundan nefret ediyor."

"Nedenmiş o?"

Masanın altında Dominic'in dizi uyluğuma çarpıyor. Dokunuşunu belli belirsiz fark ediyorum. Alkolün ve darbenin etkisiyle, onun yakınlığında kendimi iyi hissediyorum. Sadece diğer her şey beni sinirlendiriyor.

"*Hiçbir yere gitmiyorsun.*" Eli'nın sözleri kafamın içinde yankılanıyor. Bütün gün Luna'yla flört edecekse neden kalmamı istiyordu ki? Ve beni kızdırmak için onu bilerek mi içeri, arka tarafa getirdi? Gitmeme izin vermeliydi. Sarhoş olduğumu biliyorum ve belki de eve arabayla gitmemi istemedi ama bir araç bulabilirdim ya da Sebastian'ı falan arayabilirdim.

Ama hayır. Eli beni burada istedi.

Sonunda başını çevirip adını unuttuğum kıza bakarken bile ona bakmaktan vazgeçmiyorum, elleriyle büyük jestler yapmasına bakılırsa tür çılgın hikaye anlatıyor, birinde bir fincan.

"Eli'nin Winslet'e ne olduğunu bildiğini düşünüyorlar," diyor Dominic ve sesinin yaklaştığını fark ediyorum.

Nefesimi içime çekiyorum, başımı çeviriyorum, dirseklerim masada ve parmaklarım önümde kenetlenmiş, Dominic'in ağzının benimkinden sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark ediyorum, gözleri benimkilere kilitlenmiş. Kalçası masanın altından benimkine sıkıca bastırıyor ve onun yakınlığıyla tütün ve kolonya kokusu alıyorum.

Ama kendimi rahatsız hissetmiyorum. Bilgi için istekli hissediyorum.

"Ayak izleri göl kenarında çamurdaydı, biliyor musun? Onu aramaya yardım ettiği ayakkabılardan farklı izler."

"Hayır. Bilmiyorum." Sesimi alçak tutuyorum ve bakışlarım Dom'un ağzına . *Bu oyunları oynayabilirim.*

Gülümsüyor, gözleri de ağzımda, sonra tekrar yukarı doğru sürükleniyor. "Bunu bir ara ona sor."

"Neden bana söylemiyorsun?" Ben de karşı çıkıyorum.

Başını sallarken sırtışı genişliyor. "Bakalım ne diyecek." Bakışları yine dudaklarımda. "Eli'nın tüm yönlerini incelemek ilginç. Notları karşılaştırmak. Hikayeler." Camdan pencerelere bakıyor ve ne gördüğünü anladığımda ekliyor: "Luna'yı becerirdi."

Gözünün önünde ve hiç düşünmeden. Seni ya da incitmek için değil, anlıyor musun?"

Hayır. Hayır, .

"Ama Eli bir şey istediğinde onu hemen alır. İnsan davranışlarının normal kuralları onun için geçerli değil. Ailem en hafif tabirle biraz şüpheli." Dom yutkunuyor, dudaklarını yalıyor, sigara dumanı aramızda kıvrılıyor, çubuk parmaklarının arasında, bileği masaya dayanmış. "Bu şekilde mi doğdu bilmiyorum ama annesi onu gerçekten mahvetmiş, anlıyor musun?" Kolu sırtıma dolanıyor, karşı uyluğuma park ediyor, parmakları sert.

Dokunuşuyla ürperiyorum, yaklaşıyorum ama onu istediğim için değil. Ama bana kendisi hakkında önemli bir şey söylemeyi reddeden çocuk hakkında sahip olduğu bilgiyi istiyorum. Belki ben de manipülasyon konusunda o kadar kötü değilimdir. "Hayır," diyorum dürüstçe. "Bilmiyorum." *Bana her şeyi anlat.*

Dominic'in gözleri biraz camı görünüyor ve başını eğerek dudaklarını omzuma bastırıyor.

Yanağımın içini ısıyorum, geri çekilme dürtüsüne direniyorum. Temel düzeyde iyi hissettiriyor, ama Eli'nin küçük bir pislik gibi davranmasına rağmen, aslında onu incitmek istemiyorum.

Dominic, Eli'in yaptığı gibi omzumu ısırmıyor. Onun yerine üst dudağını tenimde gezdiriyor ve ağzının ardında soğuk bir hava izi bırakıyor.

Parmakları etimi sıkarken kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Bu iyi hissettiriyor," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı yalıyorum ve usulca gülümsüyorum.

Daha da yaklaşıyor, başını eğiyor, ağzı benimkinden birkaç santim ötede. "Öyle mi?"

Ağızına bakıyorum, tüm bedenim canlanıyor. *Tabii ki. Ama ben sadece seni kullanmak istiyorum, Dom.* İçimde bir parça bile suçluluk duygusu yok. "Evet," diye fısıldıyorum, ona doğru eğilerek. Bu şekilde öpüşebiliriz. "İyi hissediyorsun."

Dominic sırtıyor ve nefesindeki tütün kokusunu yakalıyorum. Güzel kokuyor ama pamuk şeker gibi değil. *Kimse Eli gibi değil.*

Dominic beni öpmek yerine Eli'nin annesi hakkındaki konuşmamıza geri dönüyor, sanki ona da takılmış gibi.

"Onu terk ettiğini biliyor musun? Dünyanın öbür ucuna gitti ve onsuz yepyeni bir aile kurdu." Dominic bu konuda kızgın görünüyor. Arkadaşlıklarını çok garip şekillerde görüyorum. Korumacı

ama birbirlerini hiç düşünmeden kızdırmaya hazırlar.

"Nasıl öldü?" O gittikten sonra olduğunu tahmin ederek soruyorum, Dominic başını çevirip omzumdan boynuma doğru öpmeye devam ederken sesim sert çıkıyor. Eğiyorum, ona erişim izni veriyorum ve bu iyi hissettiriyor. Ama ben bilgiye odaklanıyorum. *Sırlara*. "Annesi mi?"

Eli'ye bakmaya cesaret edemiyorum. Zaten muhtemelen bana bakmıyordur, o yüzden önemli olmadığını biliyorum. İhtiyacım olan cevapları alabilirim ve Dominic'ten uzaklaşabilirim.

Ama sorumla birlikte boğazıma yaklaşmayı bıraktı ve onun yerine başını kaldırdı, göl mavisi gözleri benimkilere kilitlendi, gözbebekleri genişledi ve büyüdü. "Ölmek mi?" Kara kaşları birbirine değiyor ve beni kalçamdan tutup kendine çekiyor, vücudum ona yaslanacak şekilde bankın üzerinde kaydırıyor.

Sanki zemin ayaklarımın altından kayıyor, sadece parkeleri sıyrıyor gibi hissediyorum. Baş dönmesi odanın biraz dönmesine neden oluyor ve konuşmaya cesaret edemeyerek başımı sıkıttığım parmaklarıma dayıyorum.

"Annesi ölmedi, Eden. Yeniden evlendi ve Atina'da yaşıyor."

KALKTIĞIMI HATIRLAMİYORUM. BİR ŞEY SÖYLEDİM Mİ BILMIYORUM.

Dominic ya da değil, havuz evinin kapısını açıp dışarı çıktığımı hatırlamıyorum, çıplak ayaklarımın altındaki çimento sıcaktı. Eli'nin havuzdan çıktığını da hatırlamıyorum ama sıırıslık, havuz evinin hemen girişinde beni karşılıyor, sudaki diğer herkesi engelliyor, beni güneşten koruyor, gölgesi vücudumun üzerine düşüyor.

Klor, hindistancevizi ve Luna olduğunu düşünmekten nefret ettiğim meyvemsi bir şey gibi kokuyor, ama bunların hiçbirinden bahsetmiyorum.

"Bana yalan söyledin." Sözlerim hızlı ve alçak sesle, parmak uçlarından sarkan bira şişesini görüyorum, bana bakarken elinde dönüyor, ifadesi okunamıyor. Su burnunu kesiyor, yamacından damlıyor. Sert göğsünün üzerinde, karın kaslarının çizgilerinden aşağıya doğru yılan gibi kıvrılıyor. Ne kadar güzel görüldüğünü, koktuğunu ve koyu yeşil gözlerindeki zümrüt parçalarını, uzun ve ıslak kirpiklerini görmezden geliyorum. "Bana *yalan* söyledin."

Arkamda birinin olduğunu duyuyorum ama ne Eli ne de ben Dominic'e bakıyoruz.

"Annen ölmedi." Kendi kulaklarıma bile yalvarıyormuşum gibi geliyor.

Eli hiçbir şey söylemiyor, güzel dudaklarını birbirine bastırmış bana bakıyor.

"Neden bana yalan söyledin?" Sesimi sakın tutmaya çalışıyorum ama kalp atışlarım her yerde ve onu itmek istiyorum. Tırnaklarımı avuçlarıma geçirmekle yetiniyor, damarlarımdaki koladan kalan acı tadı yutkunarak bastırıyorum.

Eli sonunda bakışlarını benimkilerden kaldırıp arkamdaki Dominic'e bakıyor. Önce Dominic konuşuyor. "Bunu benim için kolaylaştırdın," diyor sesi biraz eğlenmiş gibi çıkarak. "Gerçekten hangi se- cretleri paylaştığımızı takip etmeliyiz. Belki hangi kızlar da." Bir adım daha yaklaştığını hissediyorum,

ve bir saniye sonra eli kalçama geldi.

Bu sefer, bana son dokunuşlarından farklı olarak, şaşırdığım için irkiliyorum.

Ama Eli hareketi fark eder ve dudaklarında bir gülümseme belirir.

Midemi bulandırıyor. Ve nedenini anlamam için geçen bir saniyelik sürede Eli çoktan harekete geçmiş oluyor. Beni itip geçiyor, ben de dönüp bakıyorum, birkaç adım geri atarken tökezliyorum. Eli elindeki şişeyi düşürüyor ve şişe betonun üzerinde paramparça oluyor, kehribar rengi cam parçalara ayrılıyor.

Eli yumruğunu Dominic'in suratına indiriyor ve Dom'un burun deliklerinden kan fişkirip dudaklarından çenesine akmadan bir saniye önce kemiğin korkunç çıtırtısını duyuyorum. Darbenin gücü Dominic'i geriye doğru savuruyor, kafası havuz evinin cam kapısına tüm yapıyı sarsacak kadar sert çarpıyor.

Biri çığlık atıyor, belki Luna, ama herkes Eli'nin şiddetini izlerken arka bahçede yabancı bir sessizlik var.

Dominic'in elleri burnunun üzerinde, kan akışını durdurmaya çalışıyor ve nabzım kulaklarımda çığlık atıyor. Bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorum ama ne yapacağımı bilmiyorum. Başka kimse bir şey yapacakmış gibi görünmüyor. Sanırım hepsi hâlâ havuzdalar, ama Eli Dominic'in bileğini tutup bükerek yüzünden uzaklaştırırken başka tarafa bakamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Dominic acı içinde haykırıyor, yüzüne kan bulaşıyor, Eli'nin sırt kasları geriliyor ve parmakları Dom'un boğazına dolanıyor. Başını yukarı kaldırıp tekrar cama vuruyor, Dominic'in kanı Eli'nin eline damlıyor.

Vücudunu Dominic'inkine yaklaştırıyor, ona bakarken neredeyse samimi bir şekilde. Dom cama yapışmış durumda ve Eli nefes alırken omuzları çöküyor, boştaki eliyle Dom'un iki bileğini kavıyor ve Dominic kurtulmak için çırpınırken bile onu aralarında tutuyor.

Eli'in çenesine, çenesinin altına sıkıştırmasıyla bir an sonra dövüşmeyi bırakıyor. Sanırım Eli'in bu tutuşla bilincini kaybetmesine neden olabileceğini biliyor.

"İyi hissediyor musun, Dom?" Eli sessiz bir sesle soruyor.

Birinin burada müziğin sesini kısıtığını fark ediyorum ve havuz evinin içinden sadece bas sesleri geliyor, Eli'nin sözlerini bastırmayan uzak bir gürültü.

Onlara doğru bir adım atıyorum ama bir adım daha atmıyorum. Dominic cevap vermiyor, gözleri kapalı.

Eli kafasını tekrar kapıya vuruyor, yemin ederim bir şey çatlıyormuş gibi ses çıkarıyor. Dominic yutkunurken gözleri fal taşı gibi açılıyor.

"Sana bir soru sordum." Eli'in sadece yan profilini , ama dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü biliyorum.

Dom'un kanını akıtırken yüzünde psikopat bir gülümsemeyle onu bu kadar saldırgan görmek tüyler ürpertici. Ve kimsenin müdahale etmemesi... Sanki bu dansı daha önce yapmışlar gibi.

"Hayır," diyor Dominic sonunda, sessiz ve zoraki bir sesle.

Eli gülümsüyor ve Dom'un ağzı yüzündeki yapışkan kana santim yaklaşana kadar eğiliyor. "Eğer ona bir daha dokunursan, bundan çok daha kötü hissedeceksin, tamam mı?" Soruyu sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi soruyor.

Dominic yutkunuyor ve neredeyse sempati içinde demirin tadını alabiliyorum. Bana bakıyor ama Eli çenesini ona doğru sallayarak Dom'un dikkatini tekrar çekiyor. "Hayır. Gözler bende, tamam mı?"

Dominic yavaşça başını sallıyor, Eli'in ölümcül tutuşuyla yapabildiği kadarıyla. "Ve eğer ona bir daha kokain verirsen." Eli'in gülümsemesi genişler ve

daha da yaklaşıyor, ikisi arasında hiç boşluk yok ve Dominic'in Eli'nin nefesini dudaklarında hissettiğini biliyorum. "Söz veriyorum seni öldüreğim."

Dominic bana bakma hatasını bir daha yapmadı.

Tırnaklarımı avuç içlerime o kadar sert batırdığımı fark ediyorum ki kanıyor sanıyorum, ellerimde keskin bir acı var ama bakmıyorum.

"Şimdi dizlerinin üzerine çöküp benden özür dilemeye hazır olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Eli." Havuzdaki birinden gelen bir kelime tıslaması. Luna olduğunu sanmıyorum ama kadınsı bir sestir.

Eli cevap vermiyor.

Dominic'in burun delikleri açılıyor ve yemin ederim gözlerinde yaşlar görüyorum. Boğazım düğümleniyor ve onu durdurmam *gerektiğini* ya da *birinin bir şey* yapması gerektiğini biliyorum ama kıpırdamıyorum.

Bir parçam Eli'nin Dominic'e ne kadar derin pençeleri olduğunu görmek için bekliyor. Arkadaşlarının onun iyi tarafında kalmak için ne kadar ileri gitmeye istekli olacaklarını. Kimsenin onu fiziksel olarak durdurmaya çalışmaması, Eli'nin etkisi hakkında bir şey ifade ediyor gibi görünüyor.

Onu durdurmamam, benim de onun ağına düştüğüm anlamına geliyor.

Dominic elini Eli'nin bileklerindeki kavrayışından çekmeye çalışır, ama Eli sadece gülümser ve Dom'u kavrayışında tutmak için minimum çaba sarf ediyor gibi görünür.

Başını havuz evinin cam kapısına yaslayan Dom, dudağında kabuk bağlamış ve çenesine bulaşmış kanla gözlerini kapatıyor. "Siktir git," diyor ama kelimeler titrek ve boğuk çıkıyor ve hiçbir etkisi yok.

Onlara bir adım daha yaklaşıyorum ve Eli bana bakmıyor, ama sözlerinin kulaklarım için olduğunu biliyorum, "Sorun yok, bebeğim. O büyük bir çocuk."

Gözlerimi kısarak Eli'nin başının yan tarafına bakıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Dominic'in boğazı Eli'nin elinin altında yuvarlanıyor, Eli'nin parmak uçları etine batıyor. Dom'un gözleri sıkıca kapanmış, yüzü kızarmış ve gözyaşlarıyla ıslanmıştır.

"Eden'in her yerinde olmakta bir sorun görmüyordun, ama şimdi bana bakamıyor musun?" Eli'nin sözleri o kadar garip bir şekilde tatlı ki, eğer bir telefondan duysaydım, gerçekten üzgün olduğunu düşünebilirdim.

Ama ben daha iyi biliyorum ve konuşma şekli ile ne demek istediği arasındaki tezat ürkütücü. Herkesin bizi izlediğini hissedebiliyorum ama yine de kimse hareket etmiyor ya da tek kelime etmiyor ve bu da sinir bozucu.

Sınıfta Eli çok kibar. Çok yumuşak huylu. Kız sandalyesine tekme attığında gözlerindeki şiddet parıltısını fark ettim, ama onu hiç azarlamıyor, gözlerini ona dikmiyor ya da başka bir şey yapmıyor. O çok... dünyaya karşı çok çekici.

Şimdi, o *bu*.

Ve tavırlarındaki ani değişime kimse şaşırmadı. Gz açıp kapayıncaya kadar sakinlikten katliama geçişini ilk kez yaşamıyor olmalı.

Dominic bir kez daha Eli'nin pençesinden kurtulmaya çalışır, gözleri parlayarak açılır, ama bu sefer Eli boğazını serbest bırakır ve n kolunu boğazına *dayayarak* Dominic'i *bir gümbürtüyle* cama doğru daha da geriye iter. Eli kolunu hafifçe kaldırarak Dom'un çenesini yukarı kaldırmaya, boğazını zorluyor ve Dom Eli'ye bakıyor.

"Ona bir daha dokunma," diye fısıldıyor Eli, kelimeleri mırıldanırken ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor. "Ona bir daha uyuşturucu verme. Bir daha ona çok uzun süre bakma bile. Bu farklı bir şey. *Tamam mı?*"

Dominic dudaklarını birbirine bastırıyor, köşeleri kıpkırmızı, aşk tanrısının yayının üzerinde. Eli'nin elini görüyorum, yumruk şeklinde kıvrılmış ve Dom'un omzunu sıyrıyor. Eli'nin parmak eklemlerini kan kaplıyor.

"zr dilerim," diye fısıldıyor Dom ve sözcükler mırıldanıyor. Yüzü kırmızının şiddetli bir tonuna dönüşür. Gözlerini kapatır, sonra tekrar açar ve Eli'ye bakar. "zr dilerim, ben..." Eli'nin yüz ifadesinde bir şey görüyor olmalı, çünkü bir bahane sunmuyor, bunun yerine sözünü kesiyor. Çenesini eğip yere bakıyor. "Sadece zr dilerim."

Eli bir an için ona bakıp sırtıyor ve Dom'un boyun eğişinden duyduğu memnuniyetin tadını çıkartıyor.

Sonra kolunu Dom'un boğazından indiriyor ve Eli geri çekilirken Dominic'in derin bir nefes almasını izliyorum.

İçime rahatlama gibi bir şey doluyor, sıcak ve hafif.

Eli yaklaşıp Dom'un kulağına fısıldayana kadar, sesi alçak ama onu duyabileceğim kadar yüksek. "Aferin oğlum," diyor usulca. "şimdi dizlerinin üzerine k."

"Hayır." Dom başını sallıyor, gözleri hâlâ yerde ama diz kmyor. "Hayır, dostum. Siktir et onu. Bu ... *Sen benim kız arkadaşımla yatıyordun!*" Başını kaldırıyor, gözlerindeki mücadele geri dönüyor ve arkadaşının bakışlarında bir şey ararken çenesinin sıkıştığını görüyorum. "Kız arkadaşımla yatıyordun ve-"

"Benimle tartışman gerektiğini sanmıyorum, Dom." Eli'nin bu sözleri söyleme şekli o kadar hoş ki, sanki Dominic'le anlamadığım bir tür garip tehditle alay ediyor.

Dom'un göğsü kabarıyor, sözde arkadaşına bakarken çok hızlı bir şekilde yükselip alçalıyor.

Ve sonra, uyuşturulduğu için mi, yoksa Winslet'kayboluşu, ailesi ve beraberinde gelen her şeyle uğraştığı için mi, yoksa tehdit işe yaradığı için mi bilmiyorum, ama beni şok ediyor, ağır çekim gibi hissettiren bir şekilde, Dominic başını eğiyor ve daha fazla tartışmadan, Eli'nin konuştuğu her kelimeyle zorlanmış gibi, bir dizine çöküyor, kon-crete'e bastırıyor, sonra diğerine.

Ve Eli hâlâ bileklerini bırakmıyor, Dom'un kollarını diz çökerek aldığı pozisyonla yukarı kaldırmaya zorluyor.

İkinci el aşağılanma duygusu içime işliyor ve bir adım daha yaklaşıyorum.

Bu sefer Eli bana bir şey söylemedi.

Dominic'in bileklerini iki eliyle tutuyor ve Dom'un avuçlarını alt karın kaslarına bastırıyor, Dominic'in parmakları yayılıyor ve Eli'nin dövmesinin bir kısmını kapatıyor.

Dom başını eğiyor ve ellerinin topuğunun Eli'nin dokunmasını istemediğim bir şeyine çok yakın olduğunu fark ediyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve sesimi buluyorum. "şimdi de sik ölçme yarışması mı istiyorsun?" Eli'ye bakarken kelimelerim keskinleşiyor, Dominic'in burnundan kan damlayıp çimentoya sıçrarken hâlâ ona gülümsüyorum. "Cetveli alıp inçleri sayabilirim."

Arkamdan küçük bir kahkaha geliyor, kızlardan birinden, sanırım Janelle'den ve bunun için minnettarım. Bu an iğrenç ve Eli'ı yalnız yakalamak istiyorum.

Annesi hayatta ve o Dom'a işkence ederek lanet olası bir şey yapıyor.

Eli bakışlarını bana çeviriyor ve ben gözlerindeki yoğunluğa vuruluyorum.

Olduğum yerde donup kalıyorum, tüm hazırcevap sözlerim boğazımda düğümleniyor. "Benimkinden başka kimsenin sikine dokunmayacaksın." Soğukkanlılıkla konuşuyor, Ne söylediğinden çok, *nerede* söylediğine şaşırdım.

Burada. Arkadaşlarının ve kuzeninin önünde.

Dom'un omuzları titriyor ve göz kırptıyorum, Eli'yle kavgamın ortasında ağladığını fark ediyorum. "Özür dilerim, lütfen bırak gideyim" derken hâlâ yere bakıyor. Kırık dökük ve boğuk bir yalvarış gibi geliyor kulağa ve onun da en az benim Eli'ı yalnız bırakmak istediğim kadar buradan gitmek istediğini biliyorum. "Bırak *gideyim* amına koyayım."

Eli bana bakıp duruyor. Tek kelime etmiyor.

Dom başını kaldırarak, "Bırak beni, dostum," diye hıçkırıyor. Göz ucuyla fark ediyorum, Dom'un parmak uçlarını Eli'nin alt karın kaslarına bastırıldığını görüyorum, ama onu kaşımaya cesaret edemiyor. "Çok üzgünüm, tamam mı? Lütfen bırak gideyim."

Bırak gitsin, bırak gitsin, bırak .

Beni bu işe sen sürükledin. Yemin ederim Eli'nin kafasının içinde bu sözleri söylediğini *duyabiliyorum*, yüzündeki o ukala sırıtış, dolgun dudakları yukarı doğru kıvrılmış. *Bunu ona sen yaptın.*

. Daha uzun, daha uzun ve ben onu durdurmak için ne söyleyeceğimi , sonunda Dom'u ayağa kaldırıyor, ancak onu tekrar cam kapıya doğru itiyor. Dom başını kaldırıyor, Eli'ye bakarken bakışları temkinli.

Eli şakağını Dom'unkine bastırıyor. "Dizlerinin üzerinde çok güzel görünüyorsun," diyor usulca ve ben nefesimi tutup kız kardeşiyle ilgili bir şey söylemesini bekliyorum.

Yapma, yapma, yapma.

Ama fark ettim ki, belki de hepsi benim çarpık kafamdaydı, çünkü Eli'nin tek sorduğu "Şimdi eve gideceksin, değil mi?" oldu.

Dominic bir saniyeliğine meydan okur gibi görünüyor. İki saniye. Ama ona kabul etmesi için bağırarak istediğim uzun, çok uzun bir andan sonra başını sallıyor.

Eli da görüyor ve neşeyle, "İyi konuşmadı," diyor. Sonra bir anda, kapıya yaslanan Dom'u serbest bırakıyor. Ama Eli düşündüğüm gibi onun gitmesini beklemiyor.

Onun yerine, arkasını dönerken gözleri benimkilerle kesişiyor ve saniyeler içinde aramızdaki mesafeyi kapatarak bileğimi kavlıyor.

Geri çekildiğimde gözlerini kısıyor. "Kendine gel, bebeğim." Beni kendine doğru çekiyor ve kolunu etrafıma dolayarak beni yanına çekiyor ve teninin bu kadar soğuk olmasına şaşıyorum. Herkesin hâlâ havuzda olup olmadığına bile bakamayacak kadar sersemlemiş durumdayım ve Eli beni evine doğru götürürken kimse tek kelime etmiyor, kapıyı kafamı karıştıran bir kolaylıkla açıyor, özellikle de beni iterek içeri sokup kapıyı arkamızdan çarpıp kilidi çevirdiğinde.

Karnım ağrıyor.

Ona bakmak için dönüyorum, ama eli omurgamın dibine yerleşiyor ve beni mutfak adasına doğru itiyor, avucunu boynumun dibine dayanana kadar yukarı kaydırıyor. Sertçe bastırıyor, arkamda dururken bedenim eğiliyor, parmakları yükseliyor ve saçlarımda acı verici bir şekilde düğümleniyor.

"Sana zarar vermemi istemedin mi Eden?"

Avuçlarım serin mermer tezgâhın üzerine yayılmış, dirseklerim bükülmüş ve saçlarımdaki tutuşuna karşı geri itmeye çalışıyorum, ama diğer eli kalçama geliyor ve sıkıyor, vücudu bana baskı yapıyor, aleti kıcıma sertçe vuruyor.

Kalçalarını bana sürttüğünde donup kaldım.

"Lanet soruma cevap ver."

Tezgâhın üzerine saçılmış alkol şişelerine bakıyorum ve kafamın içinde onu Luna ile görüyorum. Sesimi tekrar buluyorum. "Bana yalan söyledin ve bütün gün *onunla* flört ettin."

Üzerime eğiliyor, ağırlığı tezgahın kenarının kalçalarım sertçe saplanmasına neden oluyor. Nefesi kulağımın üzerinde, parmaklarını saçlarımda dolaştırıp boynumu geriye doğru çekerken omurgamda sarsıntılar yaratıyor. "Buradaki sorunu anladığımdan emin değilim."

"Siktir git." Söyleyecek başka bir şey düşünmeden kelimeler dudaklarımdan dökülüyor. Tezgâhtan tekrar uzaklaşıyorum ya da uzaklaşmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor.

"Çok isterdim, ama sana her uzandığımda o kadar ürküyorsun ki, seni *sikmeme* dayanabileceğinden emin değilim."

"Kapa şu lanet çeneni." Sesim kesiliyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum, aşağılanmışlık yüzümü yakıyor. Dün geceyi ve muhtemelen bunun ne kadar aptalca olduğunu düşündüğünü düşünüyorum. Tanıştığımızdan beri Luna'yı nasıl becerdiğini ve benim onun için yeterince ileri gitmediğimi. "Sen tam bir pisliksin. Kapa çeneni. *Kapa çeneni.*"

Sadece bir saniye sonra hatamı fark ettim.

tezgâhtan çekti, döndürdü ve gözümü bile kırpmadan adaya oturmam için kaldırdı. Kalçalarımın arasında, eli tıpkı Do- minic'i tuttuğu gibi çenemi kavlıyor, diğer eliyle de kolumu sıkıyor. Göğsünün aramızda kabardığını hissedebiliyorum ve kolunu tutup elini boğazımdan çekmeye zorlamak istiyorum ama bunun yerine avucum kalbini buluyor ve parmaklarımdaki sabit ritmi hissediyorum, serin teni dokunuşumun altında sertleşiyor.

"Hâlâ aynı oyunu mu oynuyoruz?" diye soruyor sessizce, parmakları çenemde gerilirken dudakları ağzımın üzerinde geziniyor. "Çünkü eğer oynuyorsak, bana tekrar çenemi kapatmamı söyle. Bu sefer, sanırım sana tam olarak bana yalvardığın şeyi verebilirim."

Zamanda asılı kalmış gibi hissediyorum. Nefeslerim kesik kesik geliyor, dudaklarımız birbirine değiyor. Parmak uçlarını daha da sıkıyor, kemiklerimin hemen yanında. Gözleri boş ve bomboş ve bu haldeyken artık onun kim olduğunu bilmiyorum gibiyim.

Dünyada incitmeyeceği tek kişinin ben olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor. Ama artık o kadar emin değilim. Ateşle yeterince uzun süre oynarsan, ne kadar yetenekli olursan ol, sonunda yanarsın. Ama sorun şu ki, sanırım bu hissi seviyorum.

Belki de bunu körüklememeliyim ama kendimi durduramıyorum. Kendi duygularım içimde çok gürültülü ve garip bir şekilde, *hissetmek* iyi geliyor. "Şimdi bunu yapacak cesaretin var mı?" Ağzına bakıyorum, dudaklarımı dudaklarına daha da yaklaşıtıyorum, böylece hırlarken her kelimeyi hissediyor, "Yeterince uzun sürdü."

Hâlâ yüzümü kavırıyor ama sözlerime tepki vermiyor. Hemen değil. Neyi beklediğimi bilmiyorum. Bana vuracak mı? İstedğim bu mu? Çenemin etrafına dolanmış parmaklarına bakıyorum ve o eliyle beni kasten incittiğini hayal etmeye çalışıyorum. Parmak eklemlerinde Dom'dan kalma kıpkırmızı lekeler görüyorum.

Ya *benim* kanım olsaydı? O zaman nasıl hissederdin?

Sonunda konuştuğunda, dikkatimi tekrar yüzüne çekti.

"Bundan nefret edeceksin," diyor, sanki aklımı okuyormuş gibi. Sanki benim dışımda biriyle kavga ediyormuş gibi acımasızca .

Kendisi.

"Nefret ettiğim tek şey," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, vücudum ellerinin altında canlı bir tel gibi, "tanımadığım bir insan gibi davranman."

Bana bakıyor, gözleri gözlerime kilitlenmiş, parmakları çenemin ve bileğimin etrafında daha az sıkı değil, ama beni incelerken, dokunuş daha az öfkeli ve daha çaresiz hale geliyor gibi. Sanki tutunuyormuş gibi.

Dışarıda, Dom'la aralarındaki saçmalıkların, yalanların ve boğucu testosteron seviyelerinin ortasında bile, kendi çarpık yöntemiyle arkamı kolladı. Bunu biliyorum.

"Eğer ona bir daha kokain verirsen, söz veriyorum seni öldürürüm."

"Bir şeye üzülüyorsun." Kalbine daha sert bastırıyorum. "Büyük bir çocuk olmanı ve bana ne olduğunu söylemeni istiyorum."

Başını eğip ağzını benimkinin üzerinde gezdirirken çarpık gülümsemesi bir kez daha ortaya çıkıyor, nefesi çok tatlı. "Büyük bir çocuk, ha?" Dudaklarını çene çizgimden kulağıma doğru sürüklüyor. Kulak mememdeki piercinglerden birini ısırp usulca çekiştirirken hafif bir acı hissediyorum.

Nefesimi içime çekip tutarken tüm vücudumdaki küçük tüyler diken diken oluyor.

"İstedğin bu mu?" Piercinglerimin hizasında yalayarak ilerliyor ve kıkırdağımdaki piercing hâlâ ağrıyor, geriliyorum. Ama sanki biliyormuş gibi ısırmıyor. Onun yerine dili metalin üzerinde hafifçe gezinerek beni kıpırdatıyor.

"Eli." Yarı fısıltı, yarı inilti.

"Öyle mi?" Kulağımın ucunu öpüyor ve tüylerim diken oluyor. "Senin için iyi olmamı mı istiyorsun?"

Kalçalarımı genişletiyorum, bana yaklaşmasına izin veriyorum, aynı hizada, aramızda boşluk yok. Yine de kolumu bırakmıyor ve istesem bile fiziksel olarak karşılık verecek durumda olmadığımı biliyorum.

Bu haliyle, sadece bana teslim olmasını istiyorum. *Açılmasını* istiyorum. *Yukarı*.

"Dürüst olmanı istiyorum," diyorum , ağzımı elmacık kemiğine dayayarak. "İkisi aynı şey olmak zorunda değil."

Gülümsüyor ve gülümsemesinin şeklini tenimde hissediyorum. "Genelde öyle olmazlar."

Kalbim göğsümde bir kırıcı gibi çarparken bile dudaklarımı yumuşak bir öpücükle yüzüne bastırıyorum. "Kötü olbebeğim." Nefesinin kesildiğini duyuyorum. "Ama bana yalan söyleme."

Aramızda bir an geçiyor. Sessiz ama yüksek gerilimle dolu, kalbimin etrafına sarılmış ipini hissedeceğim kadar sıkı, sadistçe çekiştiriyor, gerçekten yapmak bir yana, *nasıl* nefes alacağımı bile hatırlamamı zorlaştırıyor.

Sanırım o da unuttu ve sözlerimin onun için tekrar önemli olduğunu fark ettiğimde, dün geceki çocuğu hatırlıyorum. Saçımla oynayan çocuğu. Burnunu benimkiyle dürtmüş olan. Bana zarar vermeyeceğine söz veren çocuk.

Ve bir saniye sonra, başımın döndüğünü, gergin ve *istekli* olduğumu hissettiğimde bileğimi bırakıyor, kıcıma uzanıyor ve beni adada kendisine daha da yaklaştırıyor.

Başını kaldırdı ve ben daha gözümü kırpamadan ağzı benimkinin üzerindeydi. Boğazımdaki tutuşunu bırakıyor ve bacağıma morartacak kadar sert bir şekilde kavriyor. Şaşkına dönmüş durumdayım, parmaklarım titriyor, beceriksizleşiyor ve ağrıyor ama tam olarak ne yapmam gerektiğinden emin olmadan mayosunun üzerinden aletini kavriyorum, ama elimi ne kadar sert olduğunun üzerinde gezdiriyorum. Elimin altında ne kadar kalın ve uzun, mayosunun ıslak malzemesi buradaki sıcaklığının aksine soğuk.

Bunu istiyorum. Onu istiyorum. Gerisini sonra , değil mi?
Dikkatinin üzerimde olmasını istiyorum. Onun odak noktası olmak istiyorum.

Ben onu okşarken ağzıma karşı inliyor. Muhtemelen yanlış yaptığımı biliyorum ama umurumda değil. Cam kapılar da umurumda değil. İnsanların izlemesi.

Umurumda değil.

Önemli değil.

Gitmesine izin veriyorum ve mayosunun iplerine uzanıyorum, iki elimle onları tutsülüyorum. Beni öpmesi biraz zaman alıyor, ağızlarımız birlikte açılıp kapanıyor ama elimi sokacak kadar gevşetiyorum. Parmaklarım onun etrafında, yumuşak ve sert, aynı anda ve elimde ne kadar büyük hissettiğine şaşıyorum, ama sıkı mı yoksa gevşek mi sıkmam gerektiğinden emin değilim ya da-

Ben karar veremedim bileğimi yakalıyor, kolumu arkamdan çekerken beni ondan uzaklaştırıyor. Kendimi sabitlemek için diğer avucumu adanın sıcak mermerine doğru uzatmak zorunda kalıyorum.

Şaşırmış bir şekilde kafamı kaldırıyorum ve o da gülümsüyor.

Dengesiz, kötücül, tıpkı Dom'u tehdit ederken ona verdiği gülümseme gibi. Dün geceki çocuk yine gitmiş.

"Kötü olmamı mı istiyorsun?" Sözlerinde bir uyarı var.

Yutkunuyorum, sertçe, kendiminkini yeniden düşünüyorum. *Düşünüyor ?*

Evet. Evet. *Evet. Hissetmek* istiyorum

Bir şeyler. Onu her yerde hissetmek istiyorum. Ama...

Ama...

Bileğimi arkamdan bükteğü açı boğazıma bir nefes getiriyor, ama yutkunuyorum, nasıl acıdığını, keskin ve ağırlı olduğunu bilmesine izin vermiyorum. Geri çekilmeye çalışmıyorum ve ona durmasını söylemiyorum. Bu bana derime kazıdığım üç harfi hatırlatıyor. *O hissi.*

Acıyla karışık bir coşku. *Bunu arzuluyorum.*

Eli mayomun kesik kısmına geliyor, parmakları kumaşı çekiştiriyor, aramızda beni açığa çıkarıyor. Bakışlarını kaçırıyor ve dudağımı ısıriyorum, yüzüm açıkta kaldığı için sıcak ve elim acı içinde. Ama beni incittiğini bilmesini istemiyorum. *Durmasını istemiyorum.*

"Evet," diye fısıldıyorum, o beni içine çekerken sorusunu yanıtlıyorum.

"Benim için kötü ol."

Gülümsüyor, başını sallıyor ama göz göze gelmiyoruz. Kalbim göğsümde taklalar atıyor.

"Hayal her şeysin sen," diyor sessizce, sanki ciddiymiş gibi. Bana bakarken dili dişlerinin arasında, nefes almaya çalışırken göğsüm kabarıyor. Mayosu aletinin başını ortaya çıkaracak kadar aşağı çekilmiş ve ucunda boncuk boncuk beyaz bir şey görüyorum. *Precum*. En azından bu kelimeyi biliyorum.

Kalçalarımı oynatıyorum, kendimi ona daha geniş açıyorum, ona kolayca verirken bile neredeyse her şeyi nasıl görebildiğini düşünmemeye çalışıyorum.

Gözleri vücudumda geziniyor ve benimkilere takılıyor. Çenesi aşağı eğik, dudakları ayırık. "Senin gibi birinin var olduğunu hiç düşünmemiştim."

Damarlarımdaki gücün yükseldiğini hissediyorum, sanki dünyanın tepesindeymişim gibi. Onun dikkatini çekmek, ona sahip olmak, onu kullanmak... *iyi hissettiriyor*. "Ben bir rüya değilim," diyorum ona, bileğimde zonklayan acının sesime karışmasını engelleyerek. "Ben bir kabusum, *sadece senin için*."

Gülümsemesi biraz daha genişliyor ve sanki benimle alay ediyormuş gibi hissediyorum. "Tam burada mı istiyorsun? Aynen mi, kabus kız?" Yaklaşıyor ve kalçalarım tezgâhtan kalkıyor. Aletinin ucu bana doğru bastırıyor, çıplak bedenlerimiz birleşiyor.

Bu his karşısında inliyorum, onun için yanıp tutuşuyorum. Bakışlarımdan omzunun üzerinden cam kapılara doğru kaymasına izin vermiyorum.

Kendimi bitkin hissetmeme rağmen kalbim göğsümde çok hızlı atıyor. Bir an için bunun kavgadan kaynaklandığını düşündüm. Özleminden. Kahrolası *ıstırap*. Bunların hepsi olabilir, ama nefes alırken, sorusunu cevaplamak için net düşünmeye çalışırken, boğazımın arkasındaki acı tat bana gerçekten ne hissettiğimi hatırlatıyor.

Kokain yüzünden. Şimdiden daha fazlasını istiyorum.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça Eli'ı bu gerçekten korumaya çalışıyorum ve o bir cevap bekliyor, kalçalarını usulca sallayarak benim de onu daha çok istememi sağlıyor. Eli ve kokain, ikisi de tehlikeli uyuşturucular.

"Tam burası," diye tekrarlıyorum, bileğim hâlâ elinin kavrayışından dolayı bükülmüş durumda, ama ona acıdığını söylemiyorum. "İşte böyle." *Bekâret* kavramı umurumda değil. Daha önce hiç yeri ve zamanı olmamıştı, Nic'e kadar hiç istediğim biri olmamıştı ve o da tutucu bir pislikti. *Ya da ben deli, çılgın bir kızdım*.

Ama Eli da deli.

Nefesi düzensiz ve üzerimde hareket etmeyi bırakmıyor, beni inletiyor, en yumuşak ses. Gülümserken gözleri kararıyor, sanki

Bana o sesi çıkarttırdığı için kendisiyle gurur duyuyor. Başparmağını iç uyluğuma bastırıyor ve parmakları etimin etrafını sarıyor.

Ama bir şeylerin ters gittiğini, bileğimi daha da bükmesinden, beni buruşuk bir bez gibi sıkmasından anlıyorum.

Ona boyun eğmeyi reddederek dilimi ısırıyorum. Bunun yerine koluna uzanıyorum, tezgahın üzerinde dengesiz duruyorum, kendimi sabit tutmak için bacaklarımı ona dolamak zorunda kalıyorum.

"Eli, yeter artık." Kelimeler ağızımdan isteksizce dökülüyor, çünkü ben onun durmasını istemiyorum, ama o açıkça durmamı istiyor. Dayanabileceğimden daha fazla acı çektirmek istiyor.

"Artık yok mu?" diye taklit ediyor beni, sesi soğuk. "Neden?" Elini mayomun kumaşını kalçamdan tutmaktan çekip sikinin etrafına doluyor ve elinin altıyla mayosunu kendini kurtaracak kadar aşağı itiyor.

Ereksiyonunu bana doğru yönlendiriyor ve onunla kalçalarımın arasına vuruyor.

Mayom yine yoluma çıkıyor ama o kadar yakın ki kalbim göğsümde acıyla çarpıyor.

"Seni bu şekilde becermemi istiyorsun, değil mi? Az önce söylediğin buydu. Böyle olmasını istiyorsun. İlk seferin ve tüm arkadaşlarımdan seni izlemesi umurunda değil."

Kafa karışıklığı ve öfke boğazımda bir düğüm oluşturuyor. Ön kolum garip bir açıyla dönmüş, hâlâ arkamda. Ucu mayomun kenarına değiyor ve onu kaydırıyor. Çıplak tenimiz birbirine değiyor, prekum bana bulaşıyor. *Çok yakındık.* Aletin başını içimde bir aşağı bir yukarı gezdirirken dehşetle bize bakmaktan başka bir şey yapamıyorum. İçim ısıyor, ıslanıyorum ama bu hayal ettiğim gibi değil. Sert ve tehlikeli belki ama tatlılığın körelmiş kenarı da var.

Artık zalimliğinde tatlı bir şey yok.

Yapmayacağına söz vermesine rağmen beni kasten incitiyor.

Elimi tutuşundan çekmeye çalışıyorum, ama o sadece tutuşunu sıkılaştırıyor, parmak eklemlerimi mermere bastırıyor ve rahatsızlığımı artırıyor. Beni daha fazla iterken başımı kaldırıp bakıyorum, konuşmadan başımı sallıyorum.

"Sana kötüyü göstermemi istediğini sanıyordum?" diye soruyor ve psikopat gülümsemesi geri geliyor. "O kadar ıslaksın ki, bakire olsan da olmasan da fazla bir şey gerekmez." Kalçalarını tekrar eğip aşağı doğru itiyor ve beni germeye başladığını hissedince nefesim kesiliyor.

Bacaklarımı onun etrafından çekip geri çekilmeye çalışıyorum ama parmaklarını tekrar saçlarıma doluyor, artık mayomun kumaşını tutmasına gerek kalmıyor.

Ağzı benimkinin üzerine geliyor.

"Bana durmamı söyle. Tekrar söyle."

Gözlerimi kapatıyorum, bileğim boyunca sırtımda attığını hissediyorum. "Sana söylememe gerek yok. Sen aptal değilsin, bebeğim. Bağlam ipuçlarını kullan."

"Bana durmamı söyle, Eden." Sesi çok kızgın geliyor.

Yine de teslim olmak istemiyorum. "Ne oldu?" Soluk soluğa söyledim. "Bu sabah babanla ne oldu? Neden böyle davranıyorsun? Beni uzaklaştırmak için çok uğraşıyorsun. Ne oldu? *Ne oldu?*"

Ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor, tam olarak öpücük sayılmayacak bir şekilde. "Böyle konuştuğunda çok zeki görünüyorsun."

Mideme kramplar giriyor, sözlü darbesini bekliyorum.

"Çok akıllısın." Kalçalarını bana doğru daha da itiyor, içimin ısınmasına neden oluyor, onu istiyor, ondan nefret ediyor, her iki şeyi de aynı anda çok keskin bir şekilde hissediyorum. "Sadece şimdiye kadar neden anlamadığınızı anlamıyorum."

"*Neyi* anladın Eli?" Bakışlarını tutuyorum, burnu benimkiyle aynı hizada.

Bende olmayan bir cevabı arıyor gibi görünüyor. Ve ben başka bir şey söyleyemeden, eski haline getiremeden beni serbest bırakıyor. Tamamen. Mayosunu yukarı çekiyor, ipini sabit parmaklarıyla bağlıyor ve bir adım geri çekilip hala onun için açıkta olan bana bakıyor.

Ne yaptığını, nasıl bırakıldığımı, onun tutuşuyla uyuşan parmaklarımla hissinin geri gelmesini göz kırparak anlamam bir anımı alıyor.

Nefes alıyorum, daha dik oturuyorum, kolumu yavaşça önüme getiriyorum, diğer elimle tek parçamı ayarlıyorum, aşağılanmışlığımı yutuyorum.

"Benim sorunumun ne olduğunu bilmek ister misin?" İşinin bitmediğini bildiğim için konuşmuyorum.

"*Öylesin.*" Bir adım daha geri atıyor, göğsü kabarıyor. "Çünkü ben *hep* böyle davranırım." Kibrinin bir kısmını kaybetmiş gibi görünüyor. Dom'un egosu hakkındaki yorumunu düşünüyorum. O zaman ona katılırdım. Ama şimdi, Eli'nin sözleri çiğ ve gerçek görünüyor. Bu

Sorun şu ki, ne zaman performans ve ne zaman kendisi olduğunu anlayamıyorum. Gerçekten bir fark var mı bilmiyorum. "Dominic seni uyarmaya çalıştı, değil mi? Babam da öyle. Bu yüzden herkesi buraya davet etti. Kimse seninle yalnız kalmamı istemiyor çünkü herkes senin benim için fazla iyi olduğunu biliyor."

Dilimin ucunda bir inkâr olsa da onunla tartışmıyorum. Elimi göğsüme bastırıyorum ve kendime beni incittiğini hatırlatıyorum.

Bileğime bakıyor ve gözlerinde bir şeylerin titreştiğini görüyorum. Pişmanlık mı? Kızgınlık mı? Şaşkınlık mı? Keder mi? Bilmiyorum ve özür de dilemiyorum.

"Bence gitmelisin," diyor sessizce, hâlâ elime bakıyor.

Nutkum tutuldu, bir anda üzerime bir duygu seli boşaldı.

Kapı çalınıyor, vuruluyor, acil, ama ikimiz de bakmıyoruz. O benim elime bakıyor, ben de ona bakıyorum, kopamıyorum.

"Eli." Söyleyebildiğim tek şey bu.

"Hayır." Kelime soğuk. Sonunda bakışlarını benimkilerle buluşturmak için yukarı kaldırıyor. Tekrar gülümsüyor ve ben onun bu halinden ne kadar nefret ettiğimi fark ediyorum. "Gitmen gerekiyor."

Başka tarafa bakmalıyım, nefes almalıyım. Gözlerim zemini buluyor ve bu sabah parçalanmış çerçeveyi düşünüyorum. "Ne değişti?" Kelimelerim boğuk çıkıyor ve bileğimi sıkarak acının tadını çıkarıyorum. "Dün gece uyuduğumuz andan itibaren, hatta bu sabah banyodayken bile... resim çerçevesine kadar-"

"Bu konu hakkında konuşmayalım."

Kapı bir kez daha çalındı. Çılgınca. Bir erkek sesi. "Eli! Açın kapıyı!"

İkimiz de kuzenini görmezden geliyoruz.

"Hayır," diyorum, hâlâ yere bakarak. "Bunun hakkında konuşacağız." Tezgâhtan kayarak ayağımın üzerine düşünüyorum ama ona doğru dönmüyorum. Dom'un annesi hakkındaki sözlerini bir araya getiriyorum. Babasının yüzük parmağındaki soluk deri bandı. "Seni terk etti, değil mi?" Dürtmemem gerektiğini biliyorum, hele de şimdi, bu şekilde, ama bilmem gerek. Eğer annesi denizin ötesindeki bir ülkede olsa bile bu şekilde aramızdaysa, neyle karşı karşıya olduğumu anlamam gerekiyor. "Ne zaman gitti? Neden bana söylemedin?"

"Eden..." Sözleri fısıltı gibi.

"Benimle bu konular hakkında konuşabilirsin, biliyorsun. Bana gerçeği söyleyebilirsin. Bunu daha sonra sana karşı bir silah olarak kullanmayacağım.

."

"Eden. Lütfen bırak gitsin-"

"Veda etmeden mi gitti?" Kendimi onun gözlerine bakmaya zorluyorum ve gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Bu kalbime saplanıyor. Daha önce hiç kimse onun için mücadele etmedi mi? Hiç kimse onun için endişelenmedi mi? "Sana zarar verdi mi? Onu o zamandan beri gördün mü-"

"Dur."

"-Sol mu? Onunla konuşuyor musun-"

"Senden kibarca çeneni kapatmanı istiyorum bebeğim." Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana kilitlenmişti. Kapının çalınmasının kesildiğinin belli belirsiz farkındayım ama Eli ile göz temasını kesmiyorum.

"Burada ölümsüz bir aşk itirafına ihtiyacım yok, ama annenin *hayatta* olması gibi önemli konularda benimle iletişim kurmana ihtiyacım *var*."

Aramızdaki boşluğu kapatıyor ve elini ağzımın üzerine koyuyor, acı verici değil ama beni sessizliğe itmeye yetiyor. Gözlerimi kırıpıştırıp başımı geriye atıyorum ama eli daha da sıkılıyor. "Dur. Konuşmayı."

Hâlâ elimi tutuyorum ama kurtulmak için başımı çevirmeye çalışıyorum. Parmaklarını yumuşak bir şekilde çenemin yan tarafına bastırıyor. "Sus, tamam mı?" Burnumdan yüksek sesle nefes alarak ona ters ters bakıyorum.

"Bırak şunu. *Bunu sana vermeyeceğim*." Bir an beni inceliyor ve yaptığı diğer her şey gibi bu da alıştırılmış hissettiriyor. "Başka her şey senin. Eğer istersen dünya da. *Ama bunu değil*."

Şiddetli bir bükülmeyle, boynumda omurgamda şimşekler çaktıracak kadar bir kırılmayla başımı ondan kurtarıyorum. "Hayır." Başımı sallayarak onu kolluyorum, hâlâ elimi bırakmaya isteksiz. "Bu iş böyle gitmeyecek."

"Sanırım sana öyle olduğunu söylemiştim." Sözleri ölçülü, sakın ve soğuk. "Duygularını incitmek istemem." Sesi hiç de öyle demek istemiş gibi çıkmıyor. "Benden uzaklaşmana ihtiyacım var." Göğsü düzenli olarak inip kalkıyor, çenesinde tek bir kas bile kasılmıyor.

Belki de beni zorlamaya devam ettiren şey budur. "Beni bu şekilde dışlayamazsın." Ben yaklaşıyorum, o da geri çekiliyor, omurgasını cam kapıya dayıyor. "Benimle konuşacaksın ve bana anlatacaksın-"

Tek kelime etmeden zonklayan kolumu tekrar kavriyor, dirseğimin üzerinden daha yukarıya, beni ona doğru sürüklüyor, ama dişlerimi birbirine kenetliyorum,

Beni ne kadar incittiğini ona göstermeyi reddediyordum. "Eden. *Evimden defol.*"

Utancı midemde düğümleniyor. Reddedilmek canımı yakıyor ve şu anda tenimin her santimini kaplamış durumda. Başka bir şey söylemek istiyorum. Ağzımı biraz daha açmak. Ama başımı eğip gitme ve asla arkama bakmama dürtüsü daha güçlü görünüyor.

Beni bırakıyor ve beni itmemesine rağmen sendeleyerek geri çekiliyorum. Bu tamamen benim.

Dönüp gitmek üzereyim. Kafamda hareketleri görüyorum. Arkanı dön. Üst kata çık. Çantamı al. Ön kapıdan çık. Arabama atla. Eve doğru sür. Olaylar sırayla.

Ama yapmam gerekeni yapmak yerine, Eli'ye en yakın tezgâha dönüyorum ve bulabildiğim ilk kırılabilir şeyi çekip çıkarıyorum. Kahrolası cezve.

Ona doğru fırlatıyorum, o da savuşturuyor, böylece kapıya çarpıp parçalara ayrılıyor, keskin sesi kulaklarımda çınlıyor.

Eli dönüp yavaşça ona bakar ve yere saçılan parıltılı parçaları izler. Bugün ikinci kez böyle bir dağınıklık bu evi süslüyor.

Göğsüm kabarıyor ve Eli'nin kırık camı değerlendirdiğini görünce biraz daha iyi hissediyorum.

Bir adım geri
gidiyorum. Sonra
bir tane daha.

Ve tam gitmeye hazırlanırken, dramatik çıkışım güvence altına alınmışken, Eli bana bakıyor.

Dudağı kıvrılıyor ve bir saniye sonra *bana doğru hamle yapıyor.*

Kalbim neredeyse göğsümden fırlayacak gibi oluyor ama ben daha kıpırdayamadan ya da kendimi savunamadan, o daha bana dokunamadan, eller omuzlarımdan tutup beni geriye doğru çekiyor ve üç beden Eli'yle buluşup onu veranda kapılarının yanındaki duvara doğru itiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?" Dominic'in kulağıma gelen sesi Eli ile olan göz temasımı kesmiyor.

Janelle, Jasper ve Baca Eli'yi duvara yapıştırmışken bile birbirimize kilitlenmiş durumdayız. Bana bakarken boynundaki bir damarın nabzının attığını, klavikulasının derisinin altında gerildiğini görüyorum.

"Garaj kapısının kilidini açmam gerekti," diye konuşmaya devam ediyor Dom, sesi soluğu kesilmiş gibi. "Eskiden paspasın altında yedek bir anahtar vardı ama pisliğin teki yerini değiştirmiş."

Hâlâ o pisliğe bakıyorum. Janelle neredeyse onun kadar uzun ve omzunun üzerinden bana bakıyor, bir an için benim

manzara. Gözleri benim üzerimde. "Bence gitmelisin."

Bu sözler canımı yakıyor ve nedenini bilmiyorum. Sanki burada sorun benmişim gibi. Eli'ı *bu* hale getiren benmişim gibi.

Dominic beni geriye doğru sürüklüyor ve yaralı elimi öyle sert tutuyor ki *sonunda* ağzımdan bir çığlık çıkıyor.

Eli'nin gözleri açılıyor, yüzüne çiğ bir kırılganlık kazanıyor. Beni hazırlıksız yakalıyor, nefesimi kesiyor, sanki *ben* acı çektiğimde *o da* acı çekiyormuş gibi. Tekrar ileri atıldı, neredeyse üç bedeni de üzerinden atıyordu, Jasper kuzeninin adını söylüyor, Baca ona sakın olmasını söylüyordu.

"Dominic," diyor Eli, sesi olduğundan çok daha sakın geliyor. "Bırak onun elini yoksa seninkini de mahvederim."

Dom beni hemen serbest bırakıyor ve elimi vücuduma doğru çekiyorum, ama Eli'dan gözümü ayırmıyorum, o da bana aynısını yapıyor, Dominic artık canımı yakmadığı için kurtulmak için mücadele etmiyor.

Seni anlamıyorum. Avazım çıktığı kadar bağırarak istiyorum.

Kimse bilmiyor. Yemin ederim gözlerinde sadece bu kelimelerin fısıltısını görüyorum.

"Gidelim," diyor Dom sessizce.

"Luna nerede?" Hâlâ Eli'nin bakışlarını tutuyorum. Sorumla birlikte dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve bu midemi bulandırıyor. Başımı sallayarak Dom'un yanından geçip ondan uzaklaşıyorum. "Boş ver." Merdivenlerden yukarı çıkıp eşyalarımı topladıktan sonra arabama binmeden önce nefesimin altında bunu mırıldanıyorum. Dominic şoför kapımın önünde, ben Sentra'yı geri vitese takarken camımı indiriyor.

"Seni eve kadar takip etmemi ister misin?"

Bir an onu düşündüm, mavi gözleri güneşten parlıyordu, eliyle onları korurken bile kaşları çatılmıştı.

Eli'ı tekrar incitmenin ne kadar iyi hissettireceğini düşünüyorum. Ama mesele de bu. Aramızdaki fark.

Bu benim için hiç de iyi olmazdı.

"Hayır." Geri geri gidiyorum, sonra arabamı vitese takıyorum ve parmaklarım direksiyonda titrerken arkama bakmadan çıkıyorum. Ama garaj yolundan döndüğümde onu gördüm.

Luna'nın arabası hâlâ orada ve bu gece ne yapabilecekleri konusunda çok fazla düşünmeme gerek yok.

Eli

Ona söylemeliyim, bunu biliyorum. Ama Luna'nın dirseğinin altından, yatağımın çarşaflarına dolanmış telefonumu elime aldığımda, söylememeye karar veriyorum. Bundan iyi *bir* şey çıkmayacak, çünkü dürüstlüğün nadiren en iyi politika olduğunu öğrendim.

Yavaşça kalkıyorum, omzumun üzerinden Luna'nın yastıklara gömülmüş yüzüne bakıyorum, sırtı usulca inip kalkıyor, mayosu yatak odamın zemininde.

Parmaklarımı telefonumun etrafında sıkıca kenetliyorum ve onu uyandırmayı, evimden çıkarmayı düşünüyorum, ama bunun gerektireceği konuşmayla uğraşmak istemiyorum, bu yüzden balkona yöneliyorum, sıcak yaz gecesine doğru kayıyorum ve bir sandalyeye çöküyorum, bunu yaparken telefonuma bakıyorum.

"İnanılmaz derecede durumdasın."

Başımı kaldırdığımda Janelle'i gölgelerin arasında, balkonun duvarına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş halde buluyorum.

Vücudumda adrenalin yükselmiyor; nabzım bile atmıyor.

Yukarı.

Sadece "Ne zamandır buradasın?" diye soruyorum. Ekranım kararıyor Janelle kara gözlerini bana çeviriyor, kaşlarını çatıyor, kaşlarının ortasında bir yarık var. Gözlerini deviriyor, saçlarını bir omzunun üzerinden atıyor, sonra iç çekiyor ve verandanın en ucundaki sandalyeye oturup gece gökyüzüne bakıyor.

Ay sadece bir parça, altımızda parlayan havuz ışıkları ise çok daha parlak.

Dirseklerini kalçalarına dayayan Janelle, bikinisinin üzerine giydiği yanık turuncu şortu ve bol kaslı atletiyile çenesini ellerinin arasına alıyor.

"Çakmağını almaya geldim."

Onu hâlâ masanın üzerinde, kül tablasının yanında görüyorum ve alt katta esrar içmeyi planladığını hayal ediyorum.

"Ama sonra sen ve Luna'dan sonra burada sıkışıp kaldım..." Sesi iğrenmiş gibi geliyor. "Ve *açık hava* manzarası hoşuma gitti."

Hafifçe gülümsüyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum, ayaklarımı sedirin üzerine koyuyorum, bir bileğimi diğerinin üzerinden geçirirken bir elimi başımın arkasına koyuyorum, telefonumun alt kısmı göğüs kafesime dayanıyor. Eden'a bir mesaj açıyorum. Gittiğinden beri bana hiçbir şey göndermemiş.

Dominic, Jasper ve Baca, Eden'dan kısa bir süre sonra gitmişlerdi.

Janelle kaldı. İki ev aşağıda oturuyor ve ev onun olmayı sevdiği bir yer değil. Muhtemelen babam onu bu yüzden aradı, bir anda geleceğini biliyordu, sırf gitmek için bir bahane olsun diye. Evlatlık ve ailesi de bu mahalledeki herkes gibi. Pis ve zengin dış görünüşün altında yatanlardan çok dış görünüşle ilgileniyorlar.

Janelle'in küçük bir kız kardeşi vardı. Ailesi onları paketlenmiş bir anlaşma olarak aldı.

Artık bir kız kardeşi yok.

"Ne oldu?" Sorarken bana bakmıyor ama benden korkmadığını biliyorum. Aynı nedenle beni duvara yapıştırmaya yardım etti ve muhtemelen Jasper ya da Baca'dan daha fazla ağır yük kaldırdı. Burada bile kollarının kesimini görüyorum, zayıf ve kadınsı, ama Janelle tüm boş zamanını lakros oynayarak ya da lakros antrenmanı yaparak ya da Trafalgar'da koşarak geçiriyor, bazen gecenin köründe bile. Sanırım bunun kendisini evlat edinen ailesiyle konuşmak zorunda kalmaktan daha iyi olduğunu düşünüyor.

"Hiçbir şey." Eden'a bir mesaj yazdım, gitmesine izin verdiğim için pişmanlık duyuyordum. İçkiliydi ve bir çizgi çizmişti.

Havuz evinin camından onu izledim. Dominic'in de onun omzunu öptüğünü gördüm ve sabahı Luna'yla geçirip babamı aklımdan çıkarmaya çalışırken bile onun dikkatinin onun üzerinde olmasına dayanamadım. Eden'ı incitmek istemedim. Sadece, onunla her şey çok *fazla*. Ben çok derin hissediyorum ve o kimsenin soruları soruyor.

Bu sinir bozucu.

Janelle hiçbir şey söylemiyor ama gülüyor; hafif, çınlayan bir ses ama kesinlikle eğlenmiyor. "Ağzından çıkan her kelime yalan mı?"

Ben: İyi misin bebeğim? Mesajı gönderiyorum ve bir yanıt beklemiyorum. Telefonumun titreşimde olduğundan emin olduktan sonra ekranımı kapatıyorum, sonra göğsüme yaslıyorum, gözlerimi kapatırken iki elim başımın arkasına geliyor.

Janelle'e "Haftanın gününe göre değişir," diye cevap veriyorum.

"Ona zarar verdin mi?" Bu soru diğerlerinden daha düşük. Küçük kız kardeşi Jean'i düşünüyorum ve bir zamanlar bu sokakta iki akli dengesi yerinde olmayan çocuk olduğu gerçeğine hayret ediyorum. Şansımız nedir? Kız kardeş teşhisi kolay konmuyor ve genellikle çocuklar için gayri resmi ya da daha az ağır bir şey olarak adlandırılıyor.

Davranış bozukluğu.

Montford'a kadar üzerime yapıştırılan etiket.

"Hayır desem bana inanır mısın?"

Janelle bir an sessiz kaldı, sonra "Hayır mı diyorsun?" dedi.

Gülümsüyorum, gözlerim hâlâ kapalı ama bir şey söylemiyorum. Dominic onu yakaladığında hepimiz çığlığını duyduk.

Bu düşünceyle göğsümde hoş olmayan bir şeylerin sarsıntısı yükseliyor, nabzım biraz hızlanıyor.

Midem bulanıyor ve onun çığlığı kafamın içinde yankılanırken boğazımın arkasında yükselen safrayı yutarak dişlerimi sıkıyorum.

Onu incittiğimi bilmiyordum. Dominic onu yakalayana kadar belli etmedi.

Neden hep bu kadar sert davranmak zorundasın? Biraz kırıl, sadece benim için. Suçluluk duygusu bana yabancı, pişmanlık ise başka bir gezegen. Ama geri dönebilseydim, daha dikkatli olurum.

Janelle'in sandalyesinin gıcirtısını duyuyorum ve acaba gidecek mi diye merak ediyorum ama kapı açılmıyor ve ayağa kalktığını da hissetmiyorum. Belki de sadece rahatlamaya çalışıyordur ve ben buna aldırmiyorum. Janelle sorularına cevap vermemi umursamıyor ve sessizlikte de iyi. Çok yakın değiliz ama Jean öldükten sonra Janelle bir şeyler öğrenmek istedi ve kız kardeşininki gibi bir beyne sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen, sorabileceği tek kişi bendim.

"Neden Luna?" Janelle'de sevdiğim başka bir şey daha. Sorusunda hiç yargılama yok. İnsanların ne düşündüğü umurumda değil, bu da onlarla ahlakımı tartışacak kadar umursamadığım anlamına geliyor. Janelle beni zorlamıyor.

"Neden olmasın?" Karşı koyuyorum, boynumu döndürüyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum. "Oradaydı ve Dom'u kızdırmaya çalışıyordu. İşe yaradı."

"Tamam," diyor Janelle yavaşça ve ben başka bir sorunun pusuda olduğunu anlayabiliyorum. Beni uzun süre bekletmiyor. "O zaman neden Eden olmasın?" Gözlerimi açıyorum, balkonun tentesine bakıyorum, ama kafamın içinde Eden'ın adada benim için açılmış kalçalarını görüyorum, elini hissediyorum

kalbimin üzerinde. *"Kötü olbebeğim."*

Karın kaslarım istemsizce geriliyor, sanki onun sözlerini zihnimde duymak karnıma bir yumruk gibi iniyor. "Bilmiyorum." Kısmen doğru.

Janelle'in bana bakıp yalanı bulmaya çalıştığını hissedebiliyorum. O da orada. "En iyi tahminin nedir?"

Telefonum göğsümde vızıldıyor ve daha dik oturuyorum, ayaklarımı sedirden sarkıtıp sıcak ahşap kalasların üzerine koyuyorum

balkondan. Telefonumu elime alıyorum, ters çeviriyorum ve iki elimle tutuyorum.

Eden: Ben iyiyim.

Yalanına gülümsüyorum ve ona cevap yazarken yanağımın içini ısıırıyorum.

Ben: Tekrar dene, ama bu sefer doğruyu söyle.

Mesajı gönderiyorum ve başımı çevirdiğimde Janelle'in gözlerinin benimkilere kilitlenmiş olduğunu görüyorum. Dizlerini göğsüne çekmiş, kollarının kasları bükülmüş ve inciklerinin etrafına sarılmıştı.

Gerçekten bilmek istiyor, çünkü ne zaman ruhuma girmeye çalışsa aklına kız kardeşi geliyor. Gerçek şu ki Jean'in neden babasının büyük av tüfeğiyle oynadığını bilmiyorum. Namluyu bilerek çenesinin altına bastırıp bastırmadığını bilmiyorum. Dolu olduğunu biliyor muydu bilmiyorum. Tetiği parmağıyla çektiğinde kendini öldürmeye niyetli miydi?

Janelle'e cevapları veremem.

Kendimi öldürmek istemiyorum. Eden'ı incittiğim için değil, o sonra Luna'yla oynadığım için değil, Winslet'in kaybolduğu gece olanlar için de değil.

Ama bazen, memnun hissetmenin nasıl şey olduğunu merak ediyorum. Daha az huzursuz.

Dün gece Eden kollarımdayken bunun tadına baktım.

Janelle'in sorusunun cevabı da bu. "*O zaman neden Eden değil?*"

Bir gün, o bile gürültüyü susturmaya yetmeyecekti. Ve tıpkı Jean ve silahta olduğu gibi, belki de tetiği çekmeye niyetim olmayacaktı, belki de bu çarpık küçük bir kaza olacaktı. Ama her iki durumda da Eden'ın zihnini parçalara ayıran kişi olmak istemiyorum.

O benden çok daha iyisini hak ediyor. *İşte bu yüzden.*

Ama Janelle'e söylediğim tek şey, "Luna ne olduğunu ve ne olmayacağını biliyor."

Janelle yine de geri adım atmaz. "Neden Eden da bunu bilemiyor?"

Ama de bu, değil mi?

Eden'in mesajına bakıyorum, bu kadar hızlı yanıt vermesine şaşıırıyorum.

Şu anda seninle konuşmak istemiyorum.

Uzun süre ekranıma bakıyorum, başparmağımı ekranın üzerinde gezdiriyorum, sanki telefondan ona ulaşabilirmişim gibi. Onun ığılığını düşünüyorum. Hayatımda bir daha asla o sesi duymak istemiyorum.

Ben: Yaralandın mı?

İçimde cevap vermeyeceğine dair bir his olsa da hemen cevap verecekmiş gibi ekranıma bakmaya devam ediyorum. Ancak mesaj söndüğünde Janelle'in gecenin son sorusuna cevap veriyorum.

"O biliyor. Aramızdaki fark, ikimizin de bunun bizim için farklı olabileceğini hayal etmek istememiz."

Janelle uzun saniyeler boyunca konuşmaz, ki Jean zihninde dans edercesine, "Ama olmayacak," diyene kadar.

Kendi geçmişimi herkesten daha iyi biliyorum, bu yüzden bu sözleri tabuta çakılmış bir çivi gibi ona tekrarlamak hiç de zor olmuyor. *"Ama ."*

ME. I REPRESENT TO YOU ALL
THE SINS YOU NEVER HAD THE
COURAGE TO COMMIT."

"THE PICTURE OF DORIAN GRAY.

OSCAR WILDE

Eden

"NE OLDU?"

Sebastian'ın sesiyle sıçıyorum, elimi göğsüme götürüp soğuk sudan uzaklaşıyorum, Eli dün bileğimi burktuğu için bileğim hâlâ şiş. "Neden kapıyı çalmadın?" Elleri haki pantolonunun içinde, kapı pervazına yaslanışını izlemek için dönerek karşı çıkıyorum.

Gözleri elime kayıyor ve ben iki elimi de sütyenimin ve pijama şortumun üzerine geçirdiğim siyah kapüşonlu tişörtümün cebine sokuyorum. Üstsüz ve göğsü kuş gibi, kendisi kadar ince. Onunkine bakarken kendi göğsümün derinliklerinde bir şey hissediyorum. Bir çekim, bir sıkışma. Bir hız treninin tepesinde olmak gibi, hayal ediyorum, aşağıdan başka gidecek bir yer olmadığını biliyorum. Onun harabesine bakarken kendimi biraz hasta hissediyorum.

"Kapı açıldı."

Bir ona bakıyorum, bir de koridora, ince halının üzerine yayılan turuncu ışığa. Sanırım haklı. Geç oldu, annem ve Reece uyuyor, sadece kapıyı tamamen kapatmayı unuttum.

"Neden hâlâ buradasın?" Suçlama gibi geliyor. Burada olmasına sevindim, sadece asıl sorusuna geri dönmesini istemiyorum.

Gözlerini deviriyor. "Bazen evde kalıyorum."

"İş başvurusu mı?" Kalçamı lavaboya dayayarak ona iğrenç bir şekilde gülümsüyorum.

Orta parmağını kaldırıyor ama elini tekrar cebine sokmadan önce o da gülümsüyor. Çenesini bana doğru sallayıp aşağıya bakıyor ve bunun peşini bırakmayacağını bildiğim için kalbim sıkışıyor. "Ne oldu, E?"

Zihnim nanosaniye gibi gelen bir sürede her seçeneği gözden geçiriyor. Yalan söylemek ve neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davranmak. Ona doğruyu söyle. Ya da başka bir kaza numarası yap. İkincisini seçiyorum ama biraz gerçekle harmanlıyorum. "Elimi arabamın kapısına sıkıştırdım."

Seb sarı saçlarını gözlerinin önünden çekerek kaşlarını kaldırıyor. "Kulağa kötü geliyor."

"Harikaydı."

Sararmış dişlerini göstererek sırıtıyor. "Sen küçük bir ukalasın, bunu biliyor muydun?"

Omuz silkiyorum, kalbim küt küt atıyor. "Artık beni yalnız bırakabilir misin?"

"Dün gece yemek yemedin." "Aç değildim."

"Uh huh." Seb bana bakmaya devam ediyor ve sanki içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum.

Keşke ona gerçeği söyleyebilseydim. Dün Eli ile olan kavgayı. Luna'yla takılmasından nasıl endişelendiğimi. Onunla boğuluyormuşum gibi hissettiğimi ve başımı suyun üstünde tutamadığımı. Ama ona söyleyemeyeceğimi biliyorum çünkü her şeyin berbat olduğunu biliyorum.

Dün iyi olup olmadığımı sormak için mesaj attığından beri Eli ile konuşmadım. Yazıyordum ve dün vardiyamdaki bir boşlukta spor salonundaki koşu bandında koştum. Dikkat dağıtmak için her şeyi yaparım.

"Son birkaç gündür ışığın oldukça geç yanıyor." Seb beni değerlendirmeye devam ediyor ve ben de dişlerimi gıcırdatarak bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

"Gerçekten odanda kafayı buluyorsun. Yatma zamanı seçimlerimi yargılayabileceğini sanmıyorum."

Dudak halkasını dişlerinin arasına alıp tavana bakıyor. "Bir kız kardeşe sahip olmanın egomda bu kadar büyük bir tahribat yaratacağını hiç bilmezdim."

Kendime rağmen gülümsüyorum. "Kapa çeneni ve bırak yatağa gideyim." "Cidden, E..." Bir eliyle elinin kenarını ovuşturarak ediyor. Yüzünü yere düşürmeden önce aramızdaki beyaz muşambaya bakıyor. "Daha önce de böyleydin, biliyor musun? O adamla."

Şu adam. Sanki Nic bütün ilk yılımı mahvetmemiş gibi. Yüzüm kızarıyor ve Sebastian'ın sözünü kesmek için bir şeyler söylemek istiyorum, ona kendi lanet hayatına bakmasını söylemek istiyorum, ama o konuşmaya devam ediyor ve ben sessiz kalıyorum.

"Bütün gece ayakta kalmak, öğün atlamak, partilere gitmek. Ben sadece... *Eli'nin* seni o adam gibi saptırıp saptırmadığını bilmiyorum, ama ben sadece-"

"Öyle bir şey değil." Kelimeleri fısıldıyorum ama Seb'in yargısıyla her siyah lastik bileziği tenimde hissediyorum. "Hiç de öyle değil. I..." Sebastian'ın

gözlerini tekrar benimkilere çeviriyor. "Onunla işim bitti zaten." Ciddi miyim bilmiyorum ama son mesajına cevap vermedim. "İlişkımız bitti."

Sebastian gözlerini kısar. "İşin bitti." Kelimeleri alaycılıkla tekrarlıyor.

Omuz silkiyorum, topuklarımın üzerinde ileri geri sallanıyorum. Sebastian bakışlarıyla hareketimi takip ediyor ama yorum yapmıyor. "Benden bu kadar."

Bana inanmadığını söyleyebilirim, özellikle de "Annenin teklifini kabul edeceğini mi düşünüyorsun?" dediğinde.

Terapi. *Terapi teklifi*. Bu sabah kahvaltıda yine bahsetti. Oturma odasında oturdum ve dışarıda yürüyüşe çıkmadan önce gazete okudum. Döndüğümde bunu sordu. *Sikeyim. Terapi*.

Sinirli bir şekilde başımı sallıyorum. "Hayır." Sonra Seb'in yanından geçiyorum ve o da gitmeme izin veriyor ama koridora çıktığımda konuşuyor.

"Sana zarar verdiğini öğrenirsem, E, onu öldürürüm."

Sözleri beni sinirlendiriyor. "Cinayete karışmadan önce neden iş başvurusunda bulunmayı düşünmüyorsun, tamam mı?" Odama girdikten sonra kapımı çarpıyorum.

KALEMİMİN MÜREKKEBİ BITENE KADAR YAZIYORUM. SONRA YENİ BİR TANE ALIYORUM.

ve devam et.

İç dünyam her zaman dışarıda söyleyebileceğim her şeyden daha gürültülü olmuştur. Hayal gücüme odaklanmak için yeterli zamanım olmadığına, gerçekte her şey bana fazla geliyor. Sanki hayali karakterlerimle ilgilenmem gerekiyormuş gibi, yoksa iç bahçem soluyor ve ben de onunla birlikte soluyorum.

Belki de Eli'de kendimi bu kadar çabuk kaybetmemin nedeni budur.

Soluyordum.

Telefonum titriyor ama ona bakmıyorum. Bugün Manda'ya Shoreside'daki dersler, hamile olduğunu öğrenen bir kız, istifa eden bir öğretmen hakkında mesaj attım ve o bana sahilin fotoğraflarını gönderdi. Nic'ten hiç bahsetmiyor ve bunun için minnettarım, ancak onunla her iletişim kurduğumda, sanki *onu* hissedebiliyorum ve konuşmalarımızın yüzeyinin hemen altında.

Defterime yazmaya devam ediyorum, yanan tek şey mavi lav lambası. Onunla zar zor görebiliyorum ama bu, geri dönüp düzeltme yapamayacağım anlamına geliyor.

herhangi bir yazım hatası veya gramer hatası. Bileğim zonklayana kadar yazıyorum, ama bunu bile zorluyorum.

Kafamın içinde, ahlaki açıdan gri karakterlerim, gözlerimin arkasında oynayan bir film gibi dans ediyor ve ben sadece onu yazıya dökmek zorundayım. Kaybolmak gibi, ama asla bulunmak istemiyorum. Her şeyin mümkün olduğu ve her şeyin bir hayalin içinde yaşamak gibi. Ve bazen, hassas konulara, zor kısımlara geldiğimde, şimdiye kadar yaşadığım ama asla çığlık atma şansı bulamadığım tüm olumsuz duyguları dışarı atmak gibi. Sanki o günü tekrar yaşıyorum, uzaklaştırma aldığım günü. Banyodayım ve Nic'e bağıriyorum ve her şey siyah ve bulanık ve bir araya getirmek biraz zor ve elimde bir bıçak var, Sebastian'ın odasından aldığım bir bıçak ve Nic'in açık teni pembe kızarmış ve kollarını kaldırmış ve geniş gözleri bıçağa bakıyor ve bana üzgün olduğunu söylüyor ve bana da yapacağını söylüyor ve bana onu ve beni sevdiğini söylüyor ve-

Kalemimi düşürüyorum, parmaklarım titriyor.

Nabzımı bileğimde hissedebiliyorum. Defterimi kapatıyorum, kalemimle birlikte yatak odamın zeminine çarpıyorum ve başımı ellerimin arasına gömüyorum.

Yine çok ileri gittim. Eli bana yalan söyledi, hem de yüzüme karşı, annesi hakkında, sonra dün bütün gününü en iyi arkadaşının kızıyla flört ederek geçirdi, ya da eski kız arkadaşıyla, ne sikim akıl oyunları oynuyorlarsa artık.

Her şeyi yine kafamda karıştırdım. Yine çok hızlı düştüm.

Ama annesi hakkında bana yalan söylemesinin bir nedeni var, değil mi? Yaralarımı kapatmamın bir sebebi var. Bazen geriye gitmek istemeyiz. Bazen dikiz aynasına bakmak acı verir.

Komodinden telefonumu alıp sırt üstü uzanıyorum. Eli bana birkaç mesaj atmış, günümün nasıl geçtiğini soruyor.

Ona geri mesaj atmak istiyorum ama çektiği acıdan biraz keyif alıyorum.

Bırak beklesin.

Web tarayıcımı açıyorum ve sesi sessize alarak parmaklarımı pijama şortumun altına kaydırıyorum ve bileğim acısa bile, acıtacak gibi görünen pornoları izleyerek, kafamın içinde Eli'yi hayal ederek kendimi tatmin ediyorum.

Sonrasında, tam telefonumu sessize almış, sabahın üçüne doğru uyumak için yuvarlanmışım ki, evin içinden bir ses duydum.

Bir nefes çekiyorum, yorganımın altına daha da gömülüyorum ve kulaklarımı zorlayarak kendi kalp atışlarımın ötesini duymaya çalışıyorum.

İnleme sesi gibi.

Klima çalışıyor ve annemle Reece'in bu evin içinde *bir şey yaptıklarını* hiç duymadım. Onlar olamayacağını biliyorum ve Seb asla kızları getirmez. Artık kızlardan hoşlanıyor mu onu bile bilmiyorum. *Birinden* hoşlanıyor mu bilmiyorum.

Ama nefesimi tuttuğumda, gözlerim kapalı, tekrar duyuyorum.

Bir sızlanma, bir inleme, zevkten mi yoksa acıdan mı olduğunu anlayamıyorum.

Sebastian porno izliyor olabilir, sanırım, ama bence o da benim gibi sesi kısar ya da kulaklık kullanırdı. Bilirsin, nezaket kuralları.

Bir an korkak gibi davrandıktan sonra yorganı indirip yavaşça doğruluyorum ve başımı kapıya doğru çeviriyorum.

Sonra duvara bir *gümbürtü* çarpıyor ve ben sıçrayıp elimi ağzıma kapatıyorum.

Ne oluyor lan?

Komodinin üzerinden telefonumu alıp şarjdan çıkarıyorum ve Eli'nın mesajlarını görmezden gelerek Sebastian'a bir mesaj açarken yorganımın altına dalıyorum.

Ben: İyi misin?

İnlemeler devam ediyor, daha da yükseliyor ve ben gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kardeşimi kontrol etmek için koridora çıkmak istiyorum ama bunu yapmak için çok fazla korkak oluyorum.

Ensemden soğuk bir ter boşanıyor.

Sığ nefesler alıyorum, girip çıkıyorum, girip çıkıyorum, göğsüm kabarıyor. Lanet ilacımı almam gerekecek ve şu anda bu karavana zorla giren biri olmasa iyi olur yoksa çok sinirleneceğim. Burada alınacak bir şey bile yok.

Ama ses giderek yükseliyor ve bir soyguna benzemiyor. Bir inleme kreşendosu, sonra bir *gümbürtü* daha, sonra... sessizlik.

Gözlerimi açıyorum ve Sebastian'la yazdığım mesaja bakıyorum. Yazmıyor. Hiçbir şey gelmiyor.

Parmaklarımı telefonumun etrafında daha sıkı kenetliyorum.

Ekranım aniden tekrar canlanana kadar kararıyor. Sebastian yazıyor. *Belki o da duymuştur.*

Ama mesajı tek söylediği, "**Evet, neden?" oluyor.**

Bileğimdeki ağrıyı görmezden gelerek hemen ona cevap yazdım, acıdan adrenalinim yükselmişti.

Ben: O sesi duydun mu?

Cevabı bir saniye sonra gelir. **O: Ne gürültüsü?**

Ve tek d    nebildiğim Shoreside, her Şeyi unutmak ve derime saplanan bir bıçakla adrenalinin y  kselmesi.

Karde ime mesaj atmıyorum ve Eli'nin mesajlarını okumama izin vermiyorum.

Bazen kendi kafamın içinde yaşamaktan korkuyorum. Bazen, o da orada ya asaydı her Şey daha korkunç olurdu diye d    n yorum.

Eli

ÜÇ GÜN GEÇTİ. Eden bana bakmıyor. Benimle konuşmuyor. Ve bu beni kızdırıyor. Beni sinirlendiriyor ve bunu kimse yapmıyor. Dom yapmıyor, elinden geleni yapsa bile. Ne Luna, bana aşık olduğunu bilsem de ve Dom'u kullanarak Winslet'in yaptığı gibi, sevdiği kişi ben olmasam da, bir noktaya varmaya çalışsa da. Babam bile değil ve nefes alıyor olması bile beni rahatsız ediyor.

Koridorlarda onu takip ediyorum. Hatta dün gece spor salonuna gittim ve üç saat boyunca onu takip eden o iri yarı herif orada olmayınca çok sevindim. Beni içeri aldı, anahtar kartımı okuttu ve sanki onun için hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi havlu isteyip istemediğimi sordu.

Bu kadar.

Hepsi bu

kadar.

En çok neye kızdığından bile emin değilim çünkü benimle konuşmuyor. Luna'yla bir şey yaptığımı biliyor mu? Luna ona söylemez çünkü Dom'la hâlâ birlikteler, ayrılmış olsalar da olmasalar da. Ama belki de sadece tahmin etmiştir? Haklı olabilir tabii. Ama Luna'yla takılmanın bana bu kadar pahalıya patlayacağını bilseydim asla yapmazdım.

Onu düşünmekten aklımı kaçıracığım. Ona onlarca kez mesaj attım. Aradım. Mem gönderdim. Evine uğradım, ama onu hiçbir zaman ailesi ya da erkek kardeşi olmadan yakalayamadım ve orada da işleri berbat ederim diye henüz haber vermeden kapıyı çalmak istemedim.

Bu savaş gerçek.

Muhtemelen lanet olası annem dışında hayatımda beni en çok görmezden gelen kişi oldu. Bırakmalıyım. Onun gitmesine. Kayıplarımı saymalıyım. Zaten bir önemi yok. Başından beri haklıydı. Bu iş asla yürümez.

On sekiz yaşımdayım. Mantıken, birlikte olamayacağımızı biliyorum. Hayat böyle değil. Bizler ergeniz. Bebeğiz. Koca bir hayatımız var. Amacına hizmet ettiği sürece çıkmaya karşı değilim. Çoğunlukla seks. Ama hiçbir zaman ilişkilerin kalıcı olduğu yanılışına kapılmadım. Benimkiler hiç sürmedi. Sürmelerini hiç istemedim.

Ama Salı gecesi yatağında uzanmış, ona mesaj atıyor ve imkânsız şeyler istiyordum.

: Özür dilerim. Aptalcaydı. Aptalca davrandım. Affet beni.

Her zamanki gibi, üç nokta yok. Hiçbir şey yok. Ama bakıyorum ve bakıyorum çünkü bu gece Ekim'in ilk dolunayı ve benim için hiçbir şey ifade etmiyor ama onun için bir şey ifade ediyor.

Ekranım kararıyor. Hem kızgınlık hem de öfke içimi kemiriyor.

Ta ki... telefonum aydınlanana kadar.

Yazıyor. *Nihayet.*

Telefonumu elimde sıkıca tutup bekliyorum. Ve bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Noktalar kayboluyor. Sonra tekrar ortaya çıkıyor. Sonra... yok oluyor.

Bana söyleyecek şeylerin olduğunu biliyorum. onları, kabus kız.

Bu bir yanıtın ipucunu bile gerektirmez. Nokta yok.

Hiçbir şey yok. Beş dakika bekledim.

Sonra telefonumu odanın öbür ucuna fırlattım. Duvara çarptı ve yere düştü.

Dün ve bugün onun Trafal- gar'ın etrafında benim kim olduğumu bile bilmiyormuş gibi zıplamasını izlemek zorunda kaldım. Dom'un bu konudaki saçmalıklarını dinledim, Janelle'in ağırlıklı bakışlarını hissettim ve Luna en komik şeymiş gibi güldü.

Doğruluyorum, ellerimi saçlarımda gezdirirken gözlerimin kapanmasına izin veriyorum, dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. Sorun yok.

Yarın, *beni görmezden gelemeyeceğinden emin olacağım.*

Eden

Bugün beni görmezden gelme. Lütfen.

Yalvarışına gülümsüyorum. Bana evini terk etmemi söylemesinin üzerinden dört gün geçti. Spor salonuna geldiğinde onu görmezden gelmeyi başardım, Pazartesi ve dün, zaman kazanmak için Latince'den sonra Bayan Romano'ya sormak için sorular icat ettim. Koridorlarda bir hayalet gibi süzıldüm, giderek sıklaşan mesajlarının hiçbirine yanıt vermedim ve tüm bunlarla ilgili bir şey... beni biraz uçuruyor.

Telefonumun ekranını kapatıp sırt çantamın ön cebine koyuyorum ve yatak odamın kapısına yöneliyorum. *Beni daha ne kadar ?* Benim sana duyduğum gibi sen de bana karşı bu baş döndürücü, her şeyi tüketen *ihtiyacı* hissediyor musun? Yazarak, Bloor'un kurs kataloğunu inceleyerek, *Kanun Kitabı*'nı okuyarak ve Chaucer ödevim üzerinde çalışarak bunu kontrol altında tuttum.

Nic, sarmal ve utanç düşünceleriyle. Bu küçük hatırlatmalar kararlılığımı güçlendirmeme yardımcı oluyor.

Yalvarmaya devam et.

Saçlarımı kulağımın arkasına tarıyorum, düşük, dağınık bir topuz yapıyorum, sonra bileğimi çeviriyorum, düzinelerce siyah jöle bileziği iç kolumdan aşağı kaydırıyorum.

Tenime kazınmış, soluk beyaz ve solgun üç harfin izini sürerken, yüzümün anılarla ısındığını hissediyorum.

Bu sefer, birinin benim için kanını akıtmasını istiyorum.

Gözlerimi bileğimin arkasında gezdirerek diğer elime bakıyorum. Artık şiş değil, çürük yok, renk değişikliği yok, *ama hatırlıyorum.*

Kalbim hızlanıyor.

Eğer onu zorlarsam bana zarar verebileceğini bildiğim için hasta bir heyecan hissediyorum.

Tehlikeli, şiddetinden kafayı buluyor.

Yaralarımı ve Eli'nin bileğimi tuttuğunu unutmaya çalışarak kapıma uzanıyorum ve kilidi çevirip açarak dar koridora çıkıyorum.

Sebastian yanımdan geçiyor, henüz çok erken olduğu için şaşırtıcı bir şekilde, bana doğru dönüyor, omzunun üzerinden bakıyor, öksürürken bir elini ağzına götürüyor. Boğuk bir ses, gözleri kızarmış, altın rengi saçları yağlı ve yüzüne sarkıyor. Dudak halkası yok.

Trafalgar üniformama bakıyor; siyah botlarımın ve gümüş rengi, baldıra kadar uzanan çoraplarımın üzerindeki pileli, ekose eteğime. Siyah polo, ama tamamen tonlanmış. Yine sıcak bir gün ve gri kazağımı sırt çantama tıktırmıştım ama terden sıırıslam olacağımı bildiğim için giymedim.

Ve etek... İlk kez giyiyorum. Eli'nın kalçalarımın ve kışımın rahatsız olduğunu biliyorum. *Ben onu görmezden gelirken onun da beni görmesini istiyorum.*

"Onu buraya sen mi davet ettin?" Sebastian elini ağzından çekerken sesi çatallaşarak soruyor. Tırnakları nikotin yüzünden sarıya boyanmıştı.

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı. "Ne? Kim?"

Kaşları birbirine çarpıyor ve başını sallıyor. "Ona gitmesini söylememi mi istiyorsun?" Ses tonunda belli belirsiz tehditkâr bir şey var.

Koridora bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Paranoya içimi aydınlatıyor, kalbim hızla çarpıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

Sebastian gözlerini kısar. "Küçük erkek arkadaşın seni götürmek için burada. Bu sabah saat yedide, sen duştayken kapıyı çaldı."

Benimle dalga mı geçiyorsun?

"Ona defolup gitmesini söyleyeceğim." Sebastian benim sessizliğimle bana sırtını dönüyor ama ben ona uzanıyorum, nemli tenini kavıyorum.

Elimi bıraktığımda durup bana doğru dönüyor, yüzü beklenti içinde, dudakları birbirine yapışmış.

"Eli." O kelimeyi daha önce hiç söylemediğim gibi söylüyorum. "Bana diyorsun ki

Eli burada mı?"

Koridorun aşağısından bir ses geliyor. *Reece*. Herhangi bir tepki duyamıyorum, ama bunun Eli'nın sözlerini sessiz tutmasından kaynaklandığını biliyorum.

"Evet," diyor Seb. "Ama bunu değiştirebilirim."

Başımı hızla sallıyorum, kızgınlık bastırıyor. "Hayır." Ses tonumu sert tutuyorum. "Onunla ben ilgilenirim."

Kardeşim uzun bir süre beni inceliyor, ama sanırım uyku isteği galip geliyor ve sadece bir kez başını sallıyor, sonra koridordan odasına doğru yürüyor ve kapısını arkasından kapatıyor.

Ne. Ne. Sikeyim.

Çantamı bir omzuma atıp ön kapıya yöneliyorum, oturma odasının hemen ilerisindeki mutfakta ocağın üzerinde kızarmakta olan pastırmanın kokusunu ve sesini duyuyorum.

"Onu da mı eve getireceksin?" Sinir Reece'in sesini hırçınlaştırıyor ve parmaklarım çantamın askısını sıkıca kavrarken gözlerimi kaldırıyorum.

Ön kapı kapalı ve gördüğüm ilk kişi annem.

İş kıyafetlerini giymiş. Bol, büyük boy bir gömlek, gri, esnek bir pantolon ve beyaz tenis ayakkabıları. Saçlarını bir tokayla toplamış, gözleri benimkilerde, genellikle sadece hafta sonları kendisi, Sebastian ve Reece için yaptığı pastırmayı çevirirken dudaklarında küçük bir gülümseme var.

"Evet, efendim." Eli'nin sessiz, yumuşak sesini duyuyorum.

Başımı çevirdiğimde Eli ve Reece'i oturma odasında, annemle birlikte Reece'in kamyonetine yükleyip Wilmington'dan getirdikleri yıpranmış, çizgili kanepenin önünde karşı karşıya buluyorum.

Sanırım o kanepede hala plajdan kalma kum var.

Bakışlarımı koparılmış ipliklerden çekip Eli'nin gözleriyle buluşuyorum; Reece'den biraz uzaklaşıp beni *de sohbetlerine* dahil eden Eli'nin gözleri şimdi benimkilerde.

"Merhaba," diyor, tıpkı li-brary'de konuştuğumuz ilk gece yaptığı gibi. Bakışları hemen çıplak kalçalarımın düşüyor. Sakin tavrında bir şeyler bocalar gibi oluyor. Boğazını temizliyor ve etek giydiğim gerçeğini anladığında bir anlık rahatsızlığından zevk alıyorum.

Ama bir saniye sonra yerine döndü. Bacaklarımdan uzağa bakarken her zamanki gibi aktör.

Soğukkanlılığını geri kazandığında, burada gerçeküstü görünüyor. Burası için fazla iyi. Uzun süre ona soğuk davrandıktan sonra, ona bu kadar yakın olmak, etkileşime girmek zorunda kalmak, onun varlığı bunaltıcı. Kalın, siyah saçları çok güzel, gözlerinin hemen üzerinde, şehvetli dudaklarında bir gülümseme, *burada* görünmek için fazla seksi. Oturma odamda. Üvey babamla.

Benim aksime Eli üniformamızın beyaz gömleğinin üzerine gri, V yakalı kazak giyiyor ve yakası siyah, deri gerdanlığının üzerinde çok seksi görünüyor.

"Bir dahaki sefere biri seni okula bırakacaksa, neden bana ya da annene haber vermiyorsun, böylece programımızı ona göre ayarlayabiliriz?" Reece'in Güneyli aksanı günahkâr düşüncelerimi yarıp geçiyor. İsteksizce, yanaklarım ısınarak Reece'in yüzüne bakıyorum.

O itici bir adam.

Eli'in yanındaki çirkinlik sarsıcı.

Orta boylu, kafasının kenarlarında birkaç bej-sarı saçı var, kel noktası pembe ve televizyonun yanındaki pencerelerden giren güneşten parlıyor ve boncuk mavisi gözleri var. Hardal sarısı bir gömlek ve haki bir pantolon giymiş ve dürüst olmak gerekirse onu objektif olarak mı, görünüşünden dolayı mı yoksa sadece hiç için mi bu kadar çirkin bilemiyorum.

"Evet, efendim." Kelimeleri ısırarak . Göz ucuyla Eli'nın kara kaşlarından birinin sözlerime ya da belki de zehirime bakarak kalktığını görebiliyorum. Hangisi olduğundan emin değilim.

Annem her zaman yaptığı gibi, "Pastırma neredeyse bitti," diye sesleniyor, gerçekten müdahale gerekmeden önce müdahale etmeye çalışıyor. Kavgaları o kadar sık görmüştür ki, bir kavgayı başlamadan önce ne zaman yönlendireceğini çok iyi bilir.

Reece bakışlarını tekrar Eli'a çevirdi, hafif kaşları çatılmış, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Aslında bu benim hatam." Eli gülümsemiyor ve derece pişman görünüyor, elleri ceplerinde, gözleri halının bulanık grisinde. "Ben... Ben sadece yardımcı olacağını düşündüm." Önce anneme bakıyor, sonra sertçe yutkunarak geri . "İkinizin genellikle ne zaman çıktığını biliyordum ve sizi bir yolculuktan kurtarabilirsem..." Bakışlarını yavaşça kaldırarak sözünü kesiyor. Reece'in üzerinde yükseliyor, ama bir şekilde dindar performansı ile ona bakıyormuş izlenimi vermeye çalışıyor.

Bunu izlemek tedirgin edici.

Söylediklerine inanıyor gibi görünüyor ve bu doğru olsa da -çünkü beni okula bırakmasını kesinlikle kabul etmedim- itaatkâr davranışı saçmalık.

Eli kimsenin önünde eğilmez, hele bir karavanın içinde hardal tişörtlü bir adamın önünde hiç eğilmez.

"Eden bilmiyordu." Boğazını temizliyor ve Reece'in gözlerinin bir an için bana kaydığını görüyorum. "Özür dilerim."

Annem kibar bir kahkaha atıyor, ocağı kapatıyor ve pastırma tenceresini lavaboya götürüyor. Şu anda, ona kavga ettiğimizi hiç söylemediğime seviniyorum. "Lütfen özür dileme," diyor, kâğıt havlularla kaplı ve içinde bir paket pişmiş domuz pastırması olan tabağı kapıyor. Ocağın karşısındaki duvara yaslanmış cılız, soluk ahşap masaya dönüyor. "Onu aldığınız için teşekkür ederim. Reece garaj yolunda bir araba görünce irkildi, hepsi bu." Tabağı yere bırakıyor ve dolaplardan bir şeyler almak için dönüyor.

"Ben *ürkmedim*." Reece ince dudaklarının arasından annesinin başının arkasına bakarak konuşuyor. "Sadece bu sabah dışarı çıktığımda garajımın önünde parlak, yeni bir spor araba görmeyi *beklemiyordum*." Gözlerini devirip iç geçiriyor, sonra bana dönüyor.

Onun hedefi, her zaman.

Birbirimizden neden bu kadar nefret ettiğimizden bile emin değilim. Onu beş yaşımdan beri tanıyorum ve yine de on üç yıl boyunca aramızdaki nefret bir nebze bile azalmadı.

"Gelecek Perşembe için planlarınızı bize ne zaman soracaktınız? O gece okul var." Yüzü kıpkırmızı, çünkü yüzü her zaman kıpkırmızıdır ve sorusunu sorarken çenesi titriyor. Bir haftadan bir süre var, sormak için çok zamanım var, ama şu anda odaklandığım şey bu değil.

Eli'ye için çok uğraşmış olmama rağmen içimden öfke fışkırıyor. Kendimi sakın tutabilirsem tüm geçip gidecek ama bu tamamen *Eli'nin* hatası ve Reece'in sorusunu ve gelecek Perşembe için yaptığımı iddia ettiğim *planları* bir araya getirmem sadece bir saniyemi aldı.

Bunu ona söyleyeceğimi düşünmüyor. *Sanki beni tanıımıyormuş gibi*.

Üvey babama göz kırparken biraz gülümsüyorum. "Ne planı?"

Sessizlik evin içinde yankılanıyor gibi. Reece bir bana, bir Eli'a bakıyor, sonra tekrar geri dönüyor.

Eli, elbette, sessizliği bozar. Gülüyor, emin olmayan bir sesle. "Maçıma benimle gelmek istediğini söylemiştin, hatırladın mı?" İçimi çekerek bakışlarımı onunkilere yönelttiğimde konuşmaya devam ediyor, yere bakıyor ve sırtışını gizliyor. "Ama iyi uyuyamadın, muhtemelen bunu söylediğinde yorgundun-"

"İyi uyuyamadın mı?" Tabakları dikkatlice masaya bırakıp kaşlarını kaldırarak bana bakan annemin sesi endişe dolu.

Kalbim göğsümde çok hızlı çarpıyor. En son ne zaman *iyi uyuyamıyordum*.

Bileklerimdeki kan. Nic ile yüzleşmem. Annemin yüzü solgun.

Benden korkuyor musun, anne?

"Her neyse, eğer gitmek istemiyorsan," diye devam ediyor Eli, elimi arkamdan büküşü gözümün önünden geçerken kibarlık maskesini koruyarak. "değil, sadece izin isteyeceğimi düşünmüştüm.

Ben buradayken seni alırım..." Sözüünü kesiyor, gözlerini kaldırıp bana gülümsüyor ve bunu yüzüme vuruyor.

İstediyini söyle. Sesini kafamın içinde duyabiliyorum. *Kendini biraz utandır, sadece benim için.*

Saniyeler geçti. Reece hâlâ bana bakıyor ve ilk defa kafası karışmış gibi görünüyor.

Eli bir kara kaşını kaldırdı. *Teslim*

ol. Siktir git.

Ben daha bir şey söylemeden annem konuşuyor, bir sandalye çekip hepimize işaret ediyor. "Ne zaman dönmeyi düşünüyorsun? Önümüzdeki Perşembe?" diye soruyor ve ona masaya oturmak istemediyimi söylemek istiyorum ama her zamanki yerimde bir kâsede benim için çilekli yulaf ezmesi yaptığını görüyorum.

Reece masaya doğru ilerlerken Eli'a bakıyorum, oturuyor ve bardağına dökmek için portakal suyunu kapıyor, portakal suyunun gerçekten gerektirdiğinden biraz daha agresif.

"En geç 10'da, Lucy." Anneme ilk ismiyle hitap ederken bile Eli'nin sözlerinde büyük bir saygı var, verandada tanıştıklarında annem de ona böyle yapmasını söylemişti. Masaya doğru bana işaret ediyor, önce benim gitmemi istiyor. Hareket etmek istemiyorum.

Ama annem oturuyor, Reece pastırmasını çıkartıyor ve ikisi de bizi izliyor.

Derin bir nefes alıyorum ve oturma odasını adımlıyorum ama oda Eli'nin yanından geçemeyeceğim kadar küçük. Kokusunu alabiliyorum ve bu dizlerimin zayıflamasına , parmaklarının kolumun arkasını sıyırmasıyla daha da kötüleşiyor, o kadar ince ki ailemin görmediğinden eminim, o da beni takip edip oturmadan önce.

Evimde geçirdiğimiz zamanın geri kalanını yulaf yemeğini etrafa saçarak ve yemek yiyormuş gibi yaparak geçiriyorum ama tek düşünebildiğim göğsümde çarpan kalbim ve Eli'nin masanın ortasındaki bir şeye, portakal suyuna birden fazla kez uzanmak için bahane bulduğu her seferinde dirseğinin benimkine sürtünmesi.

Ona olan kızgınlığıma rağmen, onun bu konudaki tercihi tutunmaktan kendimi alamıyorum.

Hah. Eli Addison portakal suyunu seviyor. Onu çatalımla bıçaklamak istesem de bu çok sevimli.

"BU DA NEYDİ BÖYLE?" BENDEN UZAKLAŞMASINI BEKLEMEDİM.

Sormak için araba yolu.

Elini vites koluna dolamış, arabasının kliması merhametli bir şekilde soğuk üflüyor ama Infiniti'yi vites takmadan önce dönüp bana bakıyor, yaklaşıyor ve tam onu itecekken emniyet kemerimi tuttuğunu fark ediyorum.

Ağzı benimkine çok yakın, kolu göğsümü okşuyor ve ben nefes alamıyorum. Pamuk şeker, plaj ya da onun zengin çocuk kokularından herhangi birini koklamak istemiyorum. Düşünebilmem için bana yer açmasını istiyorum. Vücudu bana bu kadar yakınken, gözleri gözlerime kilitlenmişken bu imkânsız.

Bir süre sonra kemeri etrafımda kaydırıyor ve yerine oturtuyor.

Sonra arabanın kendi tarafına döndü ve bizi mahallemden çıkarırken direksiyonu sıkın elinin damarlarına bakarken, en azından beynimi tekrar kullanabiliyorum.

"Sana da günaydın, bebeğim." "Bana öyle demeyi kes."

Karavan parkının çıkışında durduğumuzda bana bakmıyor bile ama ben onun aptalca sırtışını görüyorum. "Hoşuna gitti." Bunu suçlayıcı bir şekilde söylemiyor. Bu sadece bir gerçek, gökyüzünün mavi ve çimlerin yeşil olması gibi dilinden dökülüyor.

Ama yanılıyor. Ben *sevmiyorum*. Takıntılıyım. Daha önce kimse bana böyle seslenmemişti. Tek bir kişi bile bana buna benzer bir sevgi ifadesi kullanmadı, doğum adımın baş harfinden başka bir lakap takmadı. Ve "E" bile tembel bir kısaltma, üzerinde düşünülmemiş bir şey. Erkekler kızgınlıkla "bebeğim" derdi ve Aman- da her iki cümlede bir bana "dostum" derdi, neredeyse duymadığım bir alışkanlıktı, kimsenin arkadaşlarının nefeslerini takip etmeye zahmet etmemesi gibi onun kelime dağarcığına öyle yerleşmişti ki.

Ama bunu söylediği ilk kız olduğumu kadar aptal değilim ve ne kadar çocukça olsa da, şu anda, sönmekte olan öfkemle, onun için daha önce kimsenin olduğu gibi olmak istemiyorum.

"Bilmiyorum," diye ısrar ediyorum. *Yalan*. "Diğer tüm kız arkadaşların için kullandığın kullan-at bir terim istemiyorum."

Bu sefer *bana bakıyor*.

Ve ne söylediğimi ancak bakışlarımdan anlıyorum.

Gülümsemesi daha da yükseldi ve sanki az önce neredeyse mahvetmemişim gibi kolaylıkla vites değiştirerek mahallemden ayrılırken kalbim daraldı.

Bu.

"Kız arkadaşın olduğumu kastetmedim." Kelimeyi söylerken neredeyse boğuluyordum, klimanın tüm gücüne rağmen kollarımın altındaki ter yapış yapıştı. Kapıyı açıp arabadan atlamak istiyorum ama hız sınırının üzerinde gittiğinden eminim, motorun mırıltısına ve *her zaman* hız sınırının üzerinde gittiğine dayanarak. Kalçalarımın arkası bile terli, eteğimin altında rahatsız edici ve-

"mı?"

"Hayır," demeyi başarıyorum, sesimde zoraki, soğuk bir mesafeyi koruyarak. "Sadece öylesine bir sözdü, dil sürçmesi."

Aramızda bir duraklama oldu. Sessizlik, kısık sesle çalan müzik ve arabasının uğultusu dışında.

İstemesem de vites elini izliyorum, motor geri tepiyor ve koltuğumda biraz öne doğru sarsılıyorum.

Sonra dönüyor ve ben Trafalgar'a doğru gitmediğimizi fark ederek yukarı bakıyorum.

Evimden birkaç mil ötedeki eyalet parkına giriyoruz.

Midem düğümleniyor. "Dersi asamam." Söylemeyi düşündüğüm ilk şey bu ve dolambaçlı yoldan gittiğim için ne kadar sinirli olsam da, suçumdan özenle kaçınıldığı için minnettarım. "Burada ne yapıyoruz?"

Sürmeye devam ediyor, toprak bir yolda, iki yanımızdaki sık orman güneşi kapatıyor. Yoldaki çukurların etrafından dolanıyor, yavaşlıyor ve çukurların ve büyük kayaların üzerinden ustalıklı manevra yapıyor. Dersi gerçekten kaçıramayacağım gerçeğine rağmen, uzun ağaçları, sıcak günü perdeleyen, çakıllı bir alana çekerken arabasının içinden bile gelen serinliği, omzunun üzerinden bakarak geri gitmesini, arka lambalarının park haritasının üzerindeki cama yansımalarını görece kadar bir anlığına sustum.

Çok fazla mavi görüyorum ve göğsümde bir şeyler gevşiyor.

Arabayı park ediyor ama bana bakarken kontağı kapatmıyor. "Dil sürçmesi mi?" Sözlerimi bana tekrarlıyor ve ben terden *sırılsıklam* olmuş gibi hissediyorum.

"Evet." Savunmama sadık kalmak için iki kez düşünmedim.

Ama ona verdiğim cevapla bu kadar *kızgın* görünmesini beklemiyordum. Bana bakarken çenesindeki bir kas hareket etti ve parmakları direksiyonun etrafında daha sıkı kıvrıldı.

"Kız arkadaşım *olmadığını* mı ?"

"Ne istiyorsun lan?" Onun tüm sorularını geçiştiriyorum, tıpkı benimkileri geçiştirdiği gibi. Hâlâ kızgınım. Hâlâ bana yalvarmasını istiyorum. Bunu yapamaz... bu *defleksiyon* saçmalığını her zaman yapamaz. "Neden evime geldin?"

"Dom'un seni öpmesine neden izin verdin?"

Bir saniyeliğine, inanmadığım bir sessizliğe gömüldüm. Ve sonra, "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Başını bir kez sallıyor, gözlerini benden ayırmıyor. "Şaka yapıyor gibi mi görünüyorum?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum. İnanılır gibi değil. "Beni görmezden geliyordun. Babanla ilgili her ne haltsa kızgındın ve havuzda *onun* üzerindeydin ve-"

"Bu seni incitti mi?" Sorusunda bir sessizlik var ama ses tonunu çıkaramıyorum.

Ellerimi tekrar kalçalarımın indiriyorum. *Aptal mısın sen?* Ama bu oyunu oynamak istiyorsa... "Dom'la dikkatimi dağıttım."

Gözleri kısılıyor ve burada, ağaçlar tarafından korunan gözbebeklerindeki zümrüt tamamen kayboluyor, sadece gözbebeklerinin etrafındaki orman yeşili, gözlerini çevreleyen siyah çizgilerin içinde yer alıyor. "Bunu sık sık yapar mısın?" Kaşlarını kaldırıyor. "Dikkatini dağıtmak için mi?"

"Bana neden kızdın ki?" Cevap vermek yerine soruyorum. "Bu yüzden kavga ettik," diye hatırlatıyorum ona, nazıkçe değil. "Seninle Pazar, Pazartesi ve dün konuşmak istemememin tek nedeni buydu ve bugün de konuşmak istemiyordum, ama tabii ki sen her zaman istediğini elde etmek zorunda olan şımarık bir veletsin, bu yüzden sınırlara saygı duymuyorsun ve-"

Yüzümü tutuyor, beni kendine doğru çekerken koltuğumda zıplamama neden oluyor, ellerim kendimi sabitlemek için aramızdaki konsola gidiyor. Burun buruna geldik. Bana bu şekilde dokunmasına bir saniye izin verdim. İki saniye.

Sonra bileğini tutuyorum, geri çekilip onu bırakırken kolunu aşağı çekiyorum. "Bana öyle dokunma. Bir daha beni tutma."

Gülümsüyor, eli konsolun üzerinde. Ama sözlerim hakkında hiçbir şey söylemiyor. Sadece bir kez daha soruyor: "Neden seni öpmesine izin verdin?"

Dom'un burnuna vurduğu yumruğu hatırlıyorum. Ona zarar verme tehditlerini. *Öldürmekle*. "Neden ben yokmuşum gibi davranıp kolunu Luna'ya doladın ve bütün gün beni görmezden geldin?"

Gözleri ağzımda geziniyor ve elmacık kemiklerinin hemen üzerinde uçuşan koyu kirpiklerini görüyorum. Konuşurken başını kaldırmıyor. "Ben ve o arkadaşız. Daha fazlası değil."

"Ama bütün sabah bana bakmadın bile-"

"Seni kendime istedim." Gözleri bakışlarımla buluşmak için yavaşça yüzümde geziniyor. "Haklısın, biliyorsun. Ben şımarık bir veledim ve söz konusu sen olduğunda öyle olmamak için çok çabalıyorum. Çünkü aynı zamanda bencilim ve sen benim hak ettiğimden çok daha fazlasısın ve belki de bunu daha başlamadan mahvetmeye çalışarak güvenli oynuyorum."

Sözleri beni sersemletiyor ama bunu onun için bu kadar kolaylaştıramam. Eğer yaparsam beni daha hızlı terk eder.

"Ben gittiğimde onu becerdin mi?" O konuşmadan önce cevabı gözlerinde bulmaya çalışıyorum. Ama o zaten çok iyi. On sekiz yaşında ve bir Broadway oyununda rol alabilir.

İyi misin, bebeğim?

O geceki mesajı. Daha önce ne yapmıştı? Neden beni kontrol etmek için bu kadar bekledi? Umursuyor mu, yoksa sadece istediğini elde etmek için mi böyle davranıyor?

Bilmiyorum.

Onu anlayamıyorum ve onun da kendini emin değilim.

"Bunu bana karşı mı kullanacaksın?" diye sormadan önce uzun saniyeler boyunca bana baktı.

Bıçağın keskinliğine karşı nefes alıyorum. *En azından sırtımda değil.*

"Özür dilerim." Gözlerimdeki acıyı görüyor olmalı ve keşke bunu saklayabilseydim ama çoktan başarısız oldum.

"Bunu daha önce de söylemiştin." Sanki bu sözcüklerin üzerinde tökezliyormuşum gibi hissediyorum, ona Dominic'in evinde bana söylediklerini hatırlatıyorum, ikimiz yağmurda sıırsıklam olmuşuk. O zaman verdiği sözü unutmadım.

"Tekrar söyleyeceğim," diyor, fısıltının biraz üstünde. "Her zaman hata yaparım."

"Ve özrünü her zaman kabul etmemi mi bekliyorsun?"

Cevap vermiyorum.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, bu aptal eteği giymemle ilgili bir şey söylemediği için minnettarım.

"Ona tam olarak ne yaptın?" Başka tarafa bakmıyorum ama o doğruldu ve aramıza biraz daha mesafe koydu.

Vites değiştiriciyi tutarken cevap vermiyor, sonra kendini dengelemeye çalışır gibi gözlerini kapatıyor. Zar zor duyabildiğim müziğe parmaklarıyla sessiz bir ritim tutuyor.

"Built for Sin," Framing Hanley, en sevdiklerimden biri, daha kaç tane paylaştığımızı merak ediyorum. Hiç konuşmadığımız kaç şey var çünkü yüzeysel konuşmalar bizim için yok gibi görünüyor. Özel . şu anda, arabasında sevdiğim bu şarkının çaldığını duyduğumda, birbirimizle neleri kaçırdığımızı merak ediyorum.

Derin bir nefes alıyorum. "Hadi gidelim."

Parmaklarını kıpırdatmıyor ama gözlerini açmıyor ve yanıt vermiyor.

"Dersleri kaıramam. Sizden farklı olarak, mali yardımımı sürdürebilmek için devamlılık kaydımı tutmam gerekiyor."

Gölümsüyor ve ben de zaten mor olan göğsünün ortasına yumruk atmamak için eteğimi düzeltiyorum.

"Henüz bir kez bile devamsızlık yapmadın," diyor sonunda.

Dişlerimi sıkıp aramızdaki bardak tutucusunda duran kırık, siyah bileziğıme bakıyorum. Hiç yerinden oynatmadı. Sınıfta olduğum her günün kaydını tutmuş, hepsinin. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum, beni fark etmediğini düşündüğümde bile her zaman dikkatini verdiğini hatırlatması dışında.

şımarık, iğrenç, zengin ve cinayet dışında her şeyden paçayı sıyrabilen biri olarak etrafındaki herkesi manipüle edebilmesinin bir başka yolu da bu.

"Ona ne yaptın Eli?"

şekil değiştirenin canını sıkarken parmak eklemlerinin beyazladığını görüyorum, yeşil damarlar teninde belirginleşiyor. "Eden."

Elinden gözümü ayırmıyorum. "Anlat bana."

Uzun saniyeler süren bir sessizlik.

"Ne tür detaylar istiyorsun?" diye aniden çıkıştı ve başımı kaldırdığımda gözleri benimkilerin üzerindeydi. Hâlâ koltuğunda arkasına yaslanmış, umursamaz bir duruşu var, kibirli ve şu anda gergin çenesi ve büzülmüş dudaklarıyla acımasız. "Soruna cevap verdim. Bu senin için yeterli değil mi? Yalan söylememi mi tercih ederdin-"

"Bana cevap vermedin." Emniyet kemerimin düğmesine basıp koltuğumda dönerek ona bakıyorum. Bakışları bir saniyeliğine benimkilerden ayrılıp kalçalarımın iniyor ve ben de dizlerimi birbirine bastırıp tenime bulaşan teri yok etmeye çalışıyorum. "Sen... öpüştün mü?"

Gözlerini devirerek alay ediyor ve boğazımda neredeyse boğulacak kadar sıkı bir öfke düğümü oluşuyor.

"Seks yaptınız mı?" Kelimeleri zar zor . O pis küçük sırtıtışını kaybediyor.

Kalbim boğazıma sıcıyor ve kafamın içinde onları görüyorum. Kız adamın üstünde, adamın parmakları kızın kısa saçlarında, göğüslerinin üzerinde, kışını avuçluyor.

"Hayır," diyor, çok geç, anı çoktan beynime yerleşmiş. Peki bu yanlış mı? Ne dediğini duyuyorum. Sadece neden söylediğini bilmiyorum. Doğru olduğu için mi, yoksa şu anda onun için en iyi gerçek olduğu için mi? "Bu kısmın senin için neden önemli olduğunu anlamıyorum."

Bir şeye vurmak istiyorum ama sözlerinde tam olarak suçlayamadığım bir samimiyet var.

"Onu becerirsem ya da omzunu öpersem," bana bilmiş bir bakış atıyor ve bir şeye saldırma dürtüm güçleniyor, "e-her şekilde, bu senin için bir çizgiyi aşmak olur, değil mi?"

"Gerçeğin etrafında dans etmeyi bırak. Sadece bana ne yaptığını söyle." Sanki onu yoruyormuşum gibi başını sallıyor.

"Bu sabah evime geldin. Ailemi gelecek hafta seninle gelmeme izin vermeleri için kandırdın. Beni bu lanet parka sürükledin. Eğer bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorsan, uzak durmalıydın." Göğsüm kabarıyor, vücudumdaki her kas geriliyor. "*O zaman bana ne yaptığını söyle.*"

Yanağının içini çiğniyor, bakışlarını vücudumun üzerinde gezdiriyor ve beni kıvrandırmaya çalıştığını bilmeme ve karşı koymam gerektiğini bilmeme rağmen yapamıyorum. Özellikle de gözleri çıplak kalçalarımın gezinirken, eteğin etek ucu dizlerimin üç santim ötesinde dururken.

"Öpüştük."

Vücut ısım fırlıyor, zaten tehlikeli bir şekilde yüksek, aynı zamanda karın kaslarımı sıkıyorum, daha kötü acı duymayı bekliyorum, çünkü bitmediğini biliyorum.

Bir parmağını gerdanlığına götürüyor, alt kısmında gezdiriyor ve boynundan biraz uzaklaştırıyor. "Parmaklarımı boğazına doladım."

Deri bandın hemen altında atan nabzına bakamıyorum.

"Sanırım onu kadar sert ısırdım."

Çılgılık atmak istiyorum. Ona çenesini kapatmasını söylemek için. Ama başka tarafa bakamıyorum. Dinlemeden duramıyorum. Gözlerimi o sade bakıştan ayırmak imkansız.

Gömleğinin beyaz yakası, deri şeridin kontrastı, her şeyin altındaki parmağı.

"Göğsümden aşağıya doğru öptü."

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni. Tırnaklarım etimi kırmış gibi keskin bir acı hissedene kadar parmaklarımla kalçalarımı sıkıştırdığımı fark etmiyorum.

Hala durmuyorum.

"Saçını tuttum. Senin kadar çok saç yok, biliyorsun." En yumuşak kahkahayı duyuyorum. İma.

Gözlerimi boğazının dibinde tutuyorum, dişlerimi derisine geçirdiğimi hayal ediyorum, kulağımda inlediğini duyuyorum.

"Sikimi kavradı, ağzına aldı ve... Oh, nasıl bittiğini duymak ister misin? Biraz kızgın görünüyorsun, bebeğim."

İsteksizce, sanki her saniyesinde kendimle savaşıyormuşum gibi, bakışlarımı onunkilere sürüklüyorum. Gözleri karanlık, ama yüzünde o yarı gülümseme var, ukala ve kindar.

Ben de gülümsemek için kendimi zorluyorum.

Gözlerinde sadece bir saniyelik bir şaşkınlık var. Sadece göz kırpmıyor, sonra kayboluyor.

"Yutkunmayı sevmiyor," diye devam ediyor, sanki ev ödevinden, Latince'den ya da güreş programından bahsediyormuşuz gibi ses tonunu hafif tutarak beni zorluyor. "Bunu biliyor muydun? Sanırım bunu görebiliyorum. O biraz prenses gibi, sence de öyle değil mi?" Sanki bu ölümcül bir kusurmuş gibi iç geçiriyor, sonra başını benden çevirip ön camdan dışarı, ağaçlara bakıyor, sanki sözleriyle beni parçalamıyormuş gibi. "Ondan sonra, işte en nefret edebileceğin kısım burası."

Kahrolası gülümsememin kaybolmasına izin vermedim.

"Yatağımda uyuyakaldı."

Derin bir nefes alıyorum, burnumdan girip yine burnumdan çıkıyorum. Saniyeler geçiyor, ama ben onu bekliyorum.

Ve ancak yavaşça dönüp bana baktığında, kaşlarının arasında bir an önceki kafa karışıklığının daha fazlası örüldüğünde yanıt veriyorum.

"Bana söylediğin için teşekkür ederim." Sözlerimi şurup gibi tatlı tutuyorum, sanki hem onun hem de Luna'nın bağırsaklarını deşmek için kafamdan kara büyü işaretleri geçirmiyormuşum gibi.

Ama onunkini taklit eden davranışlarıma rağmen arabasından inmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bunu hatırlamıyorum bile, sadece yaptığımı biliyorum, olabildiğince hızlı uzaklaşırken kapının çarpma sesi kafamda yankılanıyor

koşmadan, kollarımı göğsümde kavuşturdum. Ayaklarımın altında yapraklar çıtırdıyor, yaz sıcağında ölmüşler. Başımı eğiyorum, kapısının açılıp kapandığını duyuyorum ve hızlanıyorum, yere bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Önünde ters döndüğü haritanın geçen toprak patikayı takip ediyorum ve uzaklarda bir yerde su sesi duyuyorum.

Gölgesinin benimkinin üzerine düştüğünü görüyorum.

Hareket etmeye devam ediyorum, uzuvlarımdaki ateş, damarlarımdan serbest kalmak için yalvarıyor. Onu incitmek istiyorum, ama sanırım, doğrusu, kendimi daha çok incitmek istiyorum. Belki de en çok bundan hoşlanmayacağını bildiğim içindir.

Tırnaklarımı pazularıma geçiriyorum, nabzım kafamın içinde acı verici bir ritimle atıyor.

Ve beni hiçbir uyarıda bulunmadan yakaladığında, tamamen emin değilim. Ama yine de kolları göğsüme dolanıp beni kendisine doğru çekerek üst bedenimi tamamen hareketsiz hale getirdiğinde sığıyorum.

"Bırak beni, Eli." Kelimeler sert. Benden çıkıyormuş gibi bile gelmiyorlar. Ayaklarımı kaldıraç olarak kullanarak onun pençesinde dönmeye çalışıyorum ama botlarım toprağa sürtünüyor ve beni dik tutması için ona güvenmek zorunda kalıyorum.

"Şşşt," diyor kulağıma, neredeyse nefesimi kesecek kadar sıkı tutuyor. "Gitmene izin veremem; bunu biliyorsun."

Sözlerinin daha derin bir anlamı olduğunu biliyorum ama oyun oynayacak havada değilim. Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, kollarım hâlâ onunkiler tarafından göğsümün etrafında sıkıştırılmış durumda ve konuşmaya başlıyorum. "Dom'u becermeliydim."

Vücudu arkamda geriliyor ve ağzımın kenarlarında beliren yumuşak gülümsemeye engel olamıyorum.

Nefesini kulağımın üzerinde hissediyorum, tüylerim diken diken oluyor ama konuşmaya devam ediyorum.

"Beni eve kadar takip etmeyi teklif etti. Araba kullanabilecek kadar iyi olduğumdan emin olmak için." *Ve beni kontrol etmek için saatler sonrasına kadar bekledin.* Söylemiyorum ama söylememe de gerek yok. "Onunla istediğim her şeyi yapabilirdim. Onunla tıpkı senin gibi oynayabilirdim. Luna gibi. Bence o çaresiz, anlıyor musun?"

Sırtımdaki ereksiyonunu hissediyorum, konuştuğum her kelimeyle daha da sertleşiyor. Sessiz öfkesinden mi yoksa beni başka biriyle hayal ettiğinden mi bilmiyorum. Bilmek istediğimden de emin değilim.

"Ama ben yapmadım," diye devam ediyorum, gözlerim hâlâ kapalı. "Nedenini biliyor musun?"

"Çünkü insanların sana dokunmasından *hoşlanmıyorsun*." Sözleri yumuşak ama sakın bir saldırganlıkla dolu, sanki ona ifadesinin yanlış olduğunu söylemem için bana meydan okuyor.

Yarı gerçek olsa da başımı sallıyorum. "Çünkü seni bilerek incitmek istemiyorum."

Bir an konuşmuyor, ağzı hâlâ kulağımın dibinde, ama sonra "Ben de aynen öyle dedim" diyor.

Gözlerimi kırıştırarak açıp ormanın gölgelikleri arasından süzülen güneşe bakarken kaşlarımı çatıyorum, ama bir şey söyleyemeden yüzümü tutuyor ve başımı çevirerek dudaklarımızın birbirine değmesini sağlıyor.

"Sana beni tutmamamı söylemiştim-"

"Kimsenin sana dokunmasından hoşlanmıyorsun," diye sözümü kesiyor, kelimeleri düzensiz. "*Ben hariç*."

Buna cevap veremeden ya da iyice düşünmeden yüzümü serbest bırakıyor, sonra beni ileriye, kalın bir ağaca doğru itiyor. Kolumdan tutuyor, beni döndürüyor, bir bez bebek gibi tutuyor, avuç içi göğsüme bastırıyor, beni sırtımdaki sert ağaç kabuğuna sabitliyor.

Her şey bir anda kontrolden çıkmış gibi hissediyorum. Kafamın içinde onları görüyorum. Luna dizlerinin üzerinde, adamın parmakları boğazında, belki de avucu burnunun üzerinde.

Sanki siyah görüşümü bulanıklaştırıyor ve eylemlerim kendiliğinden *gerçekleşiyor*.

Elimi uzatıyorum ve parmaklarımı telefonunu her zaman koyduğu cebine sokuyorum. Boştaki elimi göğsüne doğru iterken aynı anda telefonu da çekip çıkarıyorum. Elbette yerinden kıpırdamıyor ama telefonunu yüzüme yaklaşıtıyorum ve ekran aydınlanıyor.

Siyah bir arka plan, saat, bildirim yok. Konuşurken ona bakıyorum. "Bu boktan bir bahane," diyorum sesimi alçaltarak. "İnsanların bana dokunmasından hoşlanmadığımı düşündüğün , bu sana istediğin kişiye dokunma izni mi veriyor?"

Eli göğsümün üzerinde, parmak uçları kalbimin tam üstünde. "Sana şifremi vereceğim." Sözleri sessiz, söylediklerimin hiçbirine değinmiyor.

Başparmağımı ekranın üzerinde kaydırıyorum, tuş takımı benim için açılıyor. "Öyle mi? Ver o zaman." *Her şeyi görmeme izin ver*.

Parmaklarını gömleğimin kumaşı üzerinde kıvrıyor. Diğer elini kaldırıp başımın yanına bastırarak beni bu ağaca hapsediyor. "3, 3, 3, 3."

Gözlerimi onunkilere dikeyorum. Başını eğmiş bana sırtıyordu. kafamda. "Sırlarım kafamın içinde," diyor fısıltıyla. "Ama

Eğer kendini daha iyi hissedeceksen bakabilirsin."

Şifre konusunda ona inanmıyorum. Titreyen parmaklarımla şifreyi giriyorum.

Açıldığında nefesim kesiliyor.

Uygulamaları hızlıca tarıyorum. İlk ana ekranda sadece dört tane var. E-postaları, aramaları ve mesajları en altta, müziğin yanında. E-posta yok. Cevapsız arama yok. Mesaj da yok.

Tuhaf hissettiriyor.

"Devam et." Daha yakına eğiliyor, gözleri benimkilerden birkaç santim uzakta.

"Bak."

Dişlerimi sıkıyorum, biraz midem bulanıyor. Eli... tanınıyor. Popüler doğru kelime değil. Her zaman arkadaşlarıyla birlikte değil, koridorda sürekli bir kalabalıkla çevrili değil. Dominic, Luna ve Janelle ona en yakın olanlar ve onunla herkesten daha çok konuşuyorlar. Ama... insanlar onu tanıyor, değil mi? Herkes tanıyor gibi. Kime mesaj atıyor? konuşuyor? *Sadece ben olamam.*

Bu düşünce kafa karıştırıcı. Belki de Cumartesi günü onu affetmemi sağlamak için attığı tüm o mesajlar beni istediği için değil, başka kimsesi olmadığı içindi.

Artık bunu yapmak istemediğime karar verdim.

Hiç düşünmeden telefonunu omzuna atıyorum, getireceğini düşünüyorum. Hafif bir gümbürtüyle yapraklara düştüğünü duyuyoruz ama o tepki vermiyor. Sadece bana bakmaya devam ediyor.

"Çekil üstümden." Avuçlarımı arkama getirip ağaca tutunuyorum, sözlerim olmasa da teslim gibi.

Yavaşça, bakışlarımı tutarak, iki eli göğsüme geliyor ve *hareketiyle yer değiştiriyor, lanet dizlerinin üzerine çöküyor.*

Sıcak, erken sonbahar havasını içime çekiyorum, başımı eğip ayaklarımın dibinde eğilmesini izliyorum. Elleri kalçalarımına geliyor, parmakları genişçe açılmış, diz çökerken bile poz- sessif.

Başını çeviriyor, eteğimin kenarının hemen altında açıkta kalan etimin şeridini, uyluğumun iç kısmını usulca ısıyor. "Eteği sen giydin." Sesi boğuk çıkıyor ve konuyu değiştirmesi başımı döndürüyor.

Ama daha işimiz bitmedi, bunu söylemek istiyorum.

Şimdilik öyleyiz. Söylemiyor ama eminim .

Bu aptal etek *senin için, senin için, senin için.* Bu kelimeleri yüksek sesle söylemek *istiyorum*, ona onu delirtmek *istediğimi* söylemek *istiyorum*, tıpkı bana yaptığı gibi.

Ama canımı yakma şeklini sevmiyorum. Bu bir acı iğnesi değil. Bir alay değil. Karnıma saplanan bir bıçak gibi. Ama onun saplantısı neredeyse bir bandaj gibi.

"kalk." Kelimeleri olabildiğince soğuk söylüyorum. "Lanet telefonunu al."

Kalçamın iç kısmını yalıyor, burnu eteğimin kenarına sürtünüyor.

Tırnaklarımı ağacın kabuğuna geçiriyorum, karnım zıplarken omurgam ağaca yaslanıyor.

"Hoşuma gitti," diyor beni görmezden gelerek. Ellerini kalçalarımın aşağı, dizlerimin üzerinden kaydırıyor, parmakları gümüş çoraplarımın üstünü sıyrıyor. "Bunları da beğendim." Başını kaldırıyor, gözleri gözlerimde, göğsü kabarırken dudakları aralanıyor, sanki burada, ayaklarımın dibinde olmak onu da tahrik ediyor. "*Ben de senden hoşlanıyorum.*"

"O zaman neden-"

çeviriyor, diğer kalçamı ısıırıyor, bir heves kadar sert - boğazımda fokurduyor ama dudağımı ısırıp yutuyorum. Beni bıraktığında bu kez diş izlerini görüyorum, tükürük güneşte parlıyor, tenime değişiyor. "Çünkü ben bir aptalım."

Evet.

"Bir olmayacak."

Sana inanmıyorum.

Ellerini aşağıya doğru itiyor, çoraplarımı buruşturuyor, hava açıkta kalan tenimde serinliyor. Parmak uçları baldırlarıma masaj yapıyor, dokunuşuyla dizlerimdeki güçsüzlük titriyor. "Eden."

Nefesimi tutuyorum.

"Sana doyamıyorum. Seni düşünmeden, seni hayal etmeden duramıyorum. Benden kaçtığın ve asla arkana bakmadığın kabuslar görüyorum."

Dur.

"Yaptığım bu boktan şeylerin hiçbiri... benim için bir şey ifade etmiyor."

"Ama bana yapıyorlar." Kendimi yanıyormuş gibi hissederken bile sözlerime buz katıyorum.

Dizimin iç tarafını öpüyor, sonra geri çekilip topuğunun üzerine oturuyor ve bir çorabını yavaşça yukarı doğru kaydırıyor, parmakları tenimde geziniyor, sonra diğerini. İş bittiğinde bana bakarken ellerini kalçalarının üzerine koyuyor.

"Biliyorum. Özür dilerim."

Uzakta bir arabanın tekerleklerinin çakılların üzerinde çıtırdadığını duyuyorum. Omzunun üzerinden bakmıyor, ama da duyduğunu biliyorum, çünkü iç çekiyor, sanki bunun burada bitmesini istemiyormuş gibi, kıyafetlerimi çoktan düzeltmiş olmasına rağmen. Belki de arabanın sesini benden önce duymuştur. Bu mümkün değil. Altımda dizlerinin üzerindeyken başka bir şeye dikkat etmek zor.

"Affet beni. Bunu bana karşı kullanma."

Telefonunu düşünüyorum. Onu görüyorum, omzunun hemen üzerinde, yüzü aşağıda. *Sadece sen mi yalnızsın Eli?* Bu gezegende onu anlayabilecek tek kişi olabileceğimin farkına varmak sarsıcı. Luna ve onunla ilgili düşüncelerimi aklımdan siliyor. Bu... beni korkutuyor.

Otoparktan sesler duyduğumuzda ağaçtan doğruluyorum ve bir SUV'un arkasından bir bebek arabasının açıldığını görüyorum.

Yavaşça ona elimi uzattım.

Avucumu tutması uzun sürmüyor, avucumu çevirip yüzünü avucuma dayayana kadar beni öne doğru itiyor. Kollarımın arkasındaki tüyler diken diken oluyor, sonra ayağa kalkıyor, beni kendine çekiyor, kollarını bedenime doluyor, ben de onunkileri kavrayıp yüzüne bakıyorum.

Başını eğip beni öpüyor ama ben karşılık vermiyorum.

"Özür dilerim," diyerek tekrar uzaklaşıyor ve burnunu benimkine dayıyor.

"Biliyorum." Sanırım olabildiğince üzgün.

Biraz gülümsüyor, beni tekrar öpüyor ve bu dudaklarımızın birbirine dokunduğu en yumuşak öpüşme oluyor, her ne kadar karşılık vermesem de, irademi test ediyor, kısıtlamalarımı esnetiyorum.

İnliyor ama bu konuda tek kelime etmiyor. Onun yerine, "Artık okulda beni görmezden gelmeyi bırakacak mısın?" diye soruyor.

"İki gün oldu." Kollarının sert kaslarını sıkıyorum, gözlerim ona kilitlenmiş, düşüncelerim milyonlarca mil ötede.

"İşkenceydi." Gülümsüyor ama ben karşılık .

Bir şeyler söylemek istiyorum. Artık bunu yapmamasını talep ediyorum. Telefonunu düşünüyorum. Şifresini. Dizlerinin üstünde.

Tek söyleyebildiğim, "Bir daha benimle uğraşma." Yarım yamalak. Sesim bile mesafeli. Zar zor buradayım.

Uzun bir süre beni inceledi. Sonra ciddiymiş gibi "Tamam." dedi.

"Aptal telefonunu unutma."

Gölümsüyor, başını sallıyor, sonra ellerini benden çekip telefonunu almak için dönüyor ve cebine sokuyor.

Tekrar yüzüme döndüğünde aklım Dominic'e ve sapkınlığa gidiyor. Eğer Eli yalnızsa, onu ne kadar zorlayabilirdim? Bana *ihtiyaç duymasını* sağlayabilir miyim?

El ele arabasına doğru yürürken, parkta gezintiye çıkan aile bize hafifçe başını sallarken, adam eteğime bakarken ve Eli elini kalçama koyup beni yanına çekerken, onu görmezden gelmenin işkence olduğu konusunda ona katılmadan edemiyorum.

Birbirimize ne yaparsak yapalım, Luna'ya yaptırdığı her şeyi duymak, onunla hiç konuşmamaya tercih edilir.

Gelecek düşüncesi daha çok acı veriyor. Sanırım her şeyi yanına bırakırdım, beni tekrar tekrar bıçaklamasına izin verirdim, yeter ki bana geri dönmem için yalvarsın, tekrar tekrar, aynı bu şekilde.

İşkence hayatı yaşamaya değer kılıyor. Güç bana sevildiğimi hissettiriyor.

yüzden başaramayacağız.

Kan kaybından ölmeden önce sadece çok fazla bıçak yarasına dayanabilirsin.

Eden

Üzerinde çalıştığım kitabın ana karakterinin geçmişini kelimelerle çiziyorum. Kütüphanenin karanlığında tek başıma otururken, kulaklıklarım takılı, telefonum kapalı ve sessizdeyken, kahramanımın travmasını düşünüyorum.

Buna çok önem veriyoruz. Başımıza gelen en kötü şeyler. Alnımıza mühürlenmiş çirkin, kırmızı bir balmumu damgası gibi, ömür boyu onu işaretleriz. Benim kahramanımın da bir geçmişi var elbette, ama tıpkı benimki gibi o da her anını bunu düşünerek geçirmiyor.

Çocukluğunun en dip noktasını özetlemek için gereken iki cümleyi bitirdikten sonra kalemimi defterime, başımı ellerime bırakıyorum. Dirseklerimi açıp *Mısır'ın Işığı*'na vuruyorum, siyah kitap masanın üzerinde kayıyor, kulağında BANKS çalarken şakaklarıma masaj yapıyorum.

Ama kafamın içinde Eli'nin dün sabah parkta söylediği sözleri duyuyorum. Kendi travmama dokunuyor. *"Benim dışımda kimsenin sana dokunmasından hoşlanmıyorsun."*

O sormadı ama Nic sordu. Eski sevgililerimden biri daha. Gerçeği söylerken hep tökezledim. *"Sadece dokunulmaktan hoşlanmıyorum."*

Bu doğru. Tenimdeki parmaklar beni kapana kısılmış hissettiriyor. Sıkışmış. Terli. Acı verici ya da duygusal olarak yüklü değil. Sadece... Kontrolün bende olmasını seviyorum ve vücudumda bir el varken böyle hissetmiyorum.

Travma var mı?

Başparmaklarımı göz kapaklarıma bastırıyorum. Kimin umurunda? Hepimizde var.

İç çekerek doğruluyorum, telefonumu elime alıyorum ve sandalyeme kıvrılıyorum. Üzerimde yırtık taytlar, Sebastian'a ait olduğunu düşündüğüm beyaz bir tişörtün üzerine annemden sakladığım parçalanmış kot ceket var.

Eli bana mesaj attı.

Okumak istememe rağmen okumadım bile. Dün sabah ormanda ona ne söylediğimi biliyorum. Benim için diz çöktüğünde günahlarından arındığını düşündüğünü biliyorum.

Ama onun aletini başkasının ağzında hayal ettikçe, kendimi ondan daha da uzaklaştırdım. *Ve o da beni daha çok kovaladı.*

Manda'dan gelen bir mesajı açıyorum.

O: Belki yakında bir araya gelebiliriz?

İçimden bir suçluluk duygusu geçiyor. Olanlardan sonra bile, o benim yanımdaydı. Koridorda bana eşlik ettiler ve o da adım adım yanımda yürüdü. Yürümemiş olmasını dilediğimi hatırlıyorum. Kenarda kıs kıs gülen insanlara bakarken bile, telefonlarıyla gizlice fotoğraf çeken kilitlilerin etrafında kalabalıklaştırken, ondan dalga dalga yayılan acıma duygusundan nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Amanda'yı birkaç gündür okumaya bıraktım ve bu süre içinde üç mesaj gönderdi. Neden böyle olduğumu bilmiyorum.

Bunu da ertelemeye çalışmadan önce bir nefes veriyorum ve yanıt veriyorum.

Ben: Bu harika olur.

Doğrusu, sahile gitmeye aldırılmazdım. Onun evinde kalabilirim. Bedava yemek ve uyuyacak bir yer, sosyalleşme maskaralığı karşılığında.

O: Vay canına, cevap almayı beklemiyordum.

Ben: Göndermeyi beklemiyordum, dürüst olmak gerekirse.

Kahretsin. Söylemem gereken şey bu değildi. İç çekerek o mesajı kapattım ve Sebastian'inkini açtım.

Onu: Arabanı saat 9'da bırakacağım. Senin uygun mu? Ben:

Ha?

O zaman nasıl bir yere varacak? Tabii ki bu konuda iyiyim. Hafta içinde işe gitmediğim sürece arabamı nadiren kullanıyorum, ama o zaman eve nasıl gidecek?

Onunla: Bir arkadaşım beni takip ediyor, daha sonra onun evine gideceğim.

Söylediğim gibi seni eve .

Kaşlarımlı çatıyorum, bir şey söylemem gerektiğini düşünüyorum. Bir şeyler *yapmalıyım*. Gerçi bugün perşembe geces. İşi olmayan biri için hafta sonunun başlangıcı sayılır, değil mi?

İç çekiyorum, tartışmasız ve sorgusuz sualsiz bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Güzel, teşekkürler.

Telefonumu bıraktım, "37 Stitches "a geçtim ve sesini açtım.

Masanın üzerindeki kitaba bakıyorum, kısaca Mısır mitolojisi ve büyüüne dalmayı düşünüyorum, ama bunun yerine kulaklarımda müzik, karanlıkta gözlerimi kapatıp... ruhlar alemine girmeye çalışıyorum, karanlıkta yalnız kaldığımda yaptığım bir şey. Şimdiye kadar bir işe yaramadı.

Ama bir gün.

Bir yandan kendimi aptal gibi hissediyorum. Biraz da gerginim. Diğer , defterime karaladığım mühürleri düşünüyorum.

derwear drawer, ve eğer bunlardan herhangi birinin gerekleştikine inanırsam, sihrin var olma olasılığı tamamen ortadan kalkmaz, değil mi?

Kuzey Carolina'da bile karanlığı kanalizasyon eden tarikatlar olduğuna dair söylentiler duydum. Bu eyalette tarikat benzeri bir takipçisi olan ağır, yeraltı okült bir sahne var. Annem kız kardeşinin bir tarikat tarafından kaçırıldığını düşünüyor. Teyzem ve annem küçüklüğümde beri hiç konuşmadılar. Ama yine de annem sahildeki Papaz Griffin'in bir aziz olduğunu düşünüyordu ve Amanda ve ben onun Pazar okuluna giden büyük genç erkeklerle neler yaptıkına dair söylentiler duymuştuk.

Burnumu kırıstırarak rahatlamaya çalışıyorum.

Şarkı tekrar tekrar çalışıyor ve bu tekrarlar dikkatimi dağıtmama yardımcı oluyor. Yazarken, koşarken, bazen tur yüzerken, annem biraz geç kaldığında okul sonrası bakımın sonuna yakın havuzun kenarındaki kablosuz hoparlör. Fazladan ödeme yapacak kadar değil ama beni okuldan alacak son kişi yapacak kadar. Belki de orada yalnızlığın rahatlığını buldum.

Kollarımı kaval kemiklerime doluyorum, botlarımı çıkarıyorum ve çoraplı ayaklarımı sandalyeye koyuyorum. Şakaklarımı dizlerime bastırıp kozamın içinde gözlerimi kapatıyorum.

Bu kale çok eski. Eğer ölüm bir yerde duruyorsa, eğer ruhlar geçmiş olan yerlerde dolaşıyorsa, belki de orası burasıdır.

Tüylerim diken diken oluyor. Bir tutam korku hissediyorum, güvenli bir şekilde içinde kalmaya şartlandığım çizgileri aşarken her zaman hissettiğim aynı his. Bu tür şeylerin beni cehenneme göndereceğini söyleyen çizgiler. Ruhum bozuldu. Sonsuza kadar yanacağım. Ama bu kafa karıştırıcı çünkü büyürken bin kere Günahkar Duası'nı okudum ve iddiaya göre bu tek hareket beni cennete gönderecek. Bunu binle çarpın, korkacak neyim var ki?

Sandalyemde daha derine yerleşiyorum, kendi yakıcı düşüncelerimle biraz rahatlıyorum. Müziğin ötesinde hiçbir şey duyamıyorum ve buna kalp atışlarım da dahil.

Seb'in birazdan burada olacağını, kütüphanenin nerede olduğunu bilmediğini ve onunla otoparkta buluşmam gerektiğini bilerek nefes alıyorum. Ama şimdilik her şey bir kenara bırakılıyor.

Sonra soğuk, açıkta olmamalarına rağmen kürek kemiklerimi süslüyor. Boğazım biraz sıkışıyor ve belki de kalkıp dışarıda beklemem gerektiğini düşünüyorum ama kendimi kalmaya zorluyorum. Sinirlerime karşı savaşmak için. *Hiçbir şey beni yakalayamayacak.*

Sadece nefes alıyorum. Eli ile olmak biraz böyle hissettiriyor. Paranoya ile karışık bir heyecan.

Burada kimse yok. Burada hiçbir şey yok. Trafalgar'da okul sonrası pek çok etkinlik var ama bunların çok azı spor salonunun dışında, daha da azı kütüphanenin karanlık köşelerinde gerçekleşiyor. Dilin kalenin kendi kanadı var, matematik ve satranç iş salonunda, pazarlama ve tasarım ise kampüsü çevreleyen daha küçük tuğla binalardan birinde.

Burada kimse yok.

Nefes al.

Sonra duydum. Bir gümbürtü. Gürültülü bir çarpma.

Gözlerimi açıyorum, kulaklığımı çıkarıp masaya fırlatıyorum, karanlığa bakıyorum, göğsüm kabarıyor. Kulaklıklarımdan gelen mu- sic arka planda hafifçe çalıyor ve koridorları tararken soluk turuncu ışıktaki titreyen hiçbir şey görmüyorum.

Göğsüm kabarıyor.

Bir şeyler mi duyuyorum?

Gözlerimi sımsıkı kapatıyorum, parmaklarım masayı kavrarken dehşetle mücadele etmeye çalışıyorum.

Bunu yapmamalıydım, zaten bazen bu kadar kırılgan olan zihnimle oynamamalıydım. Ama ben . *Ben* .

Eğer aşırı aktif bir hayal gücüm olmasaydı, muhtemelen boktan bir yazar olurum.

Ben iyiyim.

Ta ki... biri beni yakalayana kadar.

Sıçıyorum, gözlerim açılıyor, karanlıkta göz kırpmıyorum. Gerçek anlamda düşünmüyorum, sandalyem cilalı zemine çarparken arkamdaki bir bedene dirseğimi atıyorum. Ama eller üst kollarımı arkadan kavırıyor, acıyla sıkıyor ve geriye doğru sert bir göğse doğru sarsılıyorum, çoraplarım yere kayıyor.

Güçlü bir tutuşla dönüyorum, çığlık atmak için ağzımı açıyorum, önümde kimseyi görmüyorum, sadece sıra sıra sessiz kitapları görüyorum. Hiçbir hayalet de beni kurtarmaya gelmedi.

Ağzımdan tek bir ses bile çıkmadan bir el ağzımın üzerine geliyor ve kolumun serbest kalması bana daha fazla güç veriyor. Elimi arkama atıp zayıf bir nokta, gözler, bir ağız, herhangi bir şey arıyorum, aynı zamanda saldırganımı ısırarak için kendi ağzımı açıyorum. Köpek dişlerim avuçlarının içine batıyor ve kalbim göğsümde acıyla çarparken yüksek bir tıslama duyuyorum.

Her kimse beni öne doğru itiyor ve elini dişlerimden çekiyor.
, kalçalarım masaya çarpıyor.

Dominic eliyle gözünü kapatmış bana bakıyor.

Konuşmuyorum, sessizlik aramıza girerken göğsüm kabarıyor. Kitapları yok, siyah bir eşofman ve altı giymiş, ağzıma klor kokusu geliyor, şimdi düşünebiliyorum, hatırlıyorum. Havuzdan gelmiş olmalı.

"Seans mı? İblis çağırma mı?" Elini bırakıp masanın üzerindeki siyah kitaba bakıyor ve gözleri arkamdaki deftere kayarken ben de ayaklarımın üzerinde kayıyorum. Sadece biraz, dikkatini çekecek kadar ve nefesimi tutarken karaladığım şeyin görünmesini engelleyecek kadar.

Sırlarınız önemliymiş gibi davranırsanız, bir sırrınızı çalan kişi sizin üzerinizde güç sahibi olur.

Eğer kitabı kapatırsam, istemediğimi anlayacaktır.

Bunu yapmayı reddediyorum. Daha ince davranıyorum. Ona şu anda ne kadar korktuğumu da göstermiyorum. Ve garip bir parçamın gerçekten burada biri olduğuna nasıl . *Halüsinasyon görmüyordum.*

Sesimin titremediğinden emin olmak için birkaç kez yutkunmam gerekiyor, sonra "Evet, görünüşe göre çağrı işe yaradı" diyorum. Onu tepeden tırnağa süzüyorum ve kollarımı kavuşturup hamlesini beklerken gülümsemesine nasıl karşı koymaya çalıştığını görüyorum. Sebastian'ı düşünüyorum ve Dom üç saniye içinde konuşmaya başlamazsa kıcıımı kaldırıp buradan gideceğim.

"Tanrım, tam bir sürtüksün." Bunu söylerken gülüyor ve bu beni hiç rahatsız etmiyor. Kaltak olmak umurumda değil. Eğer bu sınırlarımı koymam ve Eli etrafta olmadığı sürece ara sıra kendime saygı duymam anlamına geliyorsa, öyle olsun. "Onun ilgisini çekmek istiyorsam, ona karşı biraz daha acımasız olmalıyım, ha?"

Şeytandan bahsetmişken. Telefonumda Eli'nin mesajlarını düşünerek deviriyorum. Dom bana çılgılık attırdığında Dom'un boğazını parçalayacakmış gibi bakışı.

Nabzım yeniden atmaya başladı.

"Gitmem gerek." Dominic'e sırtımı dönüyorum ve defterimi dikkatlice kapatıyorum, benim için önemli görünmemesi için acele etmiyorum. Kareli çantamı yerden alıp içine yazılarımı, kitabımı ve kalemlemlerimi koyduktan sonra masadan kulaklıklarımı alıp onları da kaldırıyorum. Ayaklarımı botlarımın içine sokuyorum, sonra sırt çantamın fermuarını çekip omzuma asıyorum ve telefonumu alıp mesajlarıma bakıyorum.

Eli'dan bir tane daha. Biri Amanda'dan. Seb'den iki tane ama aramadı, o yüzden henüz gelmemiş olmalı. Mesajlarımın hiçbirinde ön izleme görünmüyor çünkü ailemden kimsenin omzumun üzerinden okumasını istemiyorum.

Telefonumun kilidini açmak için yukarı kaydırıldığında arkamdaki zeminin gıcırdadığını duyuyorum ve Eli'nin en son mesajının bir satırından fazlasını okuyamadan - tabii ki ilk görüntülenen şey, **Bebeğim**, senin **için geliyorum** - **Dom** kulağıma konuşuyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti kaymasına neden oluyor.

Eli'nin sözlerini duymazdan geliyorum, bir parçam onun böyle şeyleri kıkırdamak için söylemediğini bilse de boş sözler olarak görüyorum.

"Winslet ile bazı geceler buraya geldiğimizi biliyor muydun?" Dom'un nefesi ılık, piercinglerimin üzerinde geziniyor ve alkol kokusu alıyorum. Midem bulanıyor.

Okulda sarhoş mu? Burada ne işi var? Onu mu bekliyor?

Yüksek tavanlara, loş turuncu ışıklara bakıyorum. Kendimi onun yakınlığından uzaklaştırmak için her şeyi yapıyorum ama sözlerini duymak istiyorum. Tıpkı Cumartesi günü olduğu gibi, bana ne kadar yakın olduğuna oynuyorum.

Ona doğru geri çekiliyorum.

Eli kalçama geliyor, etimin etrafında, taytımın hemen üzerinde kıvrılıyor.

Ağzım kuruyor ama şey söylemiyorum.

"Takılmak için en sevdiğimiz yerd." Klor ve alkol kokusu, eski kitapların ve onlarca yıllık tarihin kokusunu dağıtıyor. "Bazen bu koridorlardan birinin arkasında beklediğini düşünüyorum." O gülüyor ve ben istemediğim halde korkarak çenemi esnetiyorum.

"Ona ne olduğunu düşünüyorsun?" Anı yakalamak için sessizce soruyorum.

Dom'un dudakları boynumun derisini sıyrıyor, saçlarımdan açıkta kalan, yine dün gece yapılmış bir örgü taçla toplanmış.

diken diken oldu.

Gözlerimi kapatıyorum. Kafamın içinde Eli'ın mesajını görüyorum. *Bebeğim, senin için geliyorum.*

"Belki de bizden kaçmıştır." Ağzım

kurudu. *Bizden.*

Eli'ın sırlarını istiyorum. O vermeyecektir. Ama Dominic...

Kalbim hızla çarpıyor, ona doğru bir adım daha atıyorum.

Ne kadar tahrik olduğunu hissediyorum ve biraz çekiniyorum, ama fark . Keskin nefes alışını duyuyorum.

"Neden kaçsın ki?" Sessizce sordum.

Dom'un eli kalçamın üzerinden göbeğime doğru kayıyor, başparmağı gömleğimin eteğinin altından geçiyor. Tenime.

Hile yapıyormuşum gibi geliyor. İçinde boğulacağım bir suçluluk dalgası gibi. "Bazen istemiyor musun? Onun etrafında olmak?"

Başımı arkaya yatırıp göğsüne yaslıyorum, telefonum bir elimde sıkıca kavranmış, diğer elim hâlâ çantamın tek bir askısına dolanmış durumda. "Evet," diyorum. "Bazen."

Dominic gülüyor, gümbürtüsü sırtıma vuruyor. "Seni incitti, değil mi, onun evinde?" Dom'un ağzı boynumda gezinirken midem bulanıyor.

"Sana hiç zarar verdi mi?" Sesim boğuk çıkıyor.

"Elbette." Kulağımın ucunu öpüyor ve ben dişlerimi sıkıyorum. "Ve bence onu tekrar incitebilecek tek kişi sensin."

Gözlerimi açıyorum, tavana bakıyorum ama ondan uzaklaşmıyorum. "Dominic." Adını çok yavaş söylüyorum, sonra arkamı dönüyorum ve eli kalçamdan kayıyor. Bu şekilde biraz daha rahat nefes alabiliyorum, ona dokunmadan yüzüm ona dönük. Düz ses tonumla, Luna'dan kafa alma tarifine hemen tepki vermediğimde Eli'nin gözlerinde gördüğüm şaşkınlığın aynısının Dom'un yüzünde daha derin olduğunu görüyorum. Erkekler beni hep hafife alıyor gibi görünüyor. "Sarhoşsun." *Ama seni kullanabilirim, değil mi?* "Ona zarar vermemi gerçekten istemiyorsun."

Bana sadece gülümsüyor ve bu gülümseme sanki Eli.

Elimde telefonumun ışığının yandığını görüyorum. Sebastian arıyor, ve ben

Arabamı alıp gitmesini, anahtarlarımı kilitlemesini ya da aptalca bir şey yapmasını istemiyorum. Ve bir parçam... bir parçam Dom'dan uzaklaşmak istiyor. Ona yem atmamalıyım, biliyorum, ama bazen bunu yapmak çok kolay geliyor.

Dom'un bakışlarını hâlâ üzerimde tutarak telefonumu kulağıma götürüyorum ve aramayı cevaplıyorum. "Alo?"

Dom'un gülümsemesi duraksıyor.

"Yo, ben buradayım. Ziyaretçi otoparkındayım."

"İki dakika içinde orada ol." Aramayı sonlandırıyorum. Dominic'e "Kımılda," diyorum. "Yoksa bu sefer onun yerine Şeytan'ı çağırırım."

Dom geri adım atıyor ve ben hissettiğim rahatlamayı göstermeyi reddediyorum. Bir elimde telefon, diğer elimde çantamın askısı, onun etrafından dolanıp çıkışa yöneliyorum.

Doğal olarak, o da beni takip ediyor ve benim botlarım ahşap zeminlerde gıcırdarken, bir noktada onun spor ayakkabıları gıcırıyor, belki havuz suyundan belki de temizlik ekibinden.

Sessizce yürümekten memnunum, benim yüzümden aletin güzel ve sert olduğunu bilsem bile. *Bunun* için kendimi suçlu hissetmiyorum ve içimdeki hiçbir şey sessizliği bozmak istemiyor. Ama kütüphanenin dar, karanlık koridorundan ziyaretçi otoparkına doğru ilerlerken Dom aynı şekilde olmalı.

Omzunu bana sürtüyor, ben de dikkat çekmeden uzaklaşmadan önce kaskatı kesiliyorum. Tam önümde, dışarı açılan kapıdaki dikdörtgen bölmeden gelen lamba ışığına odaklanıyorum.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye soruyor sessizce. Benimle alay ediyor gibi görünmemesine şaşırıyorum ama yine de ona bakmıyorum.

"Ne yapacağım?" Avuçlarım telefonumun üzerinde terlerken ve Dom'un uzun bacaklı adımlarını geride bırakmaya çalışarak biraz daha hızlı yürürken bile cahil gibi davranıyorum.

"Yani, kokuyor muyum?" Dom kendini havalandırıyormuş gibi ceketini çekiştiriyor.

Gözlerimi deviriyorum ama yine de dudaklarımda bir gülümseme oluşuyor. "Kendi alanımı seviyorum."

Dom elini bırakıyor ve alay ediyor. "Orada öyle görünmüyordu."

Esprisini duymazdan geliyorum.

Zorlamaya devam ediyor. "Ve Eli sana hiç vermiyor. Çoktan barıştınız, ha?"

Dar kapıya ulaşıyoruz ve ben yana dönüp dirseğimle iterek açıyorum, arkamdan gelen Dom'a bakarken serin hava bana çok ihtiyaç duyduğum bir esinti veriyor. "Eli ile olan ilişkimden uzak dur." Gözlerimiz kilitlenirken kapı aralığından kıpırdamıyorum.

Gözlerini kısıyor. "İlişki mi? Şu anda yaptığın şey bu mu?" "Oh, hayır. Luna'yla yaşadığın o boktan şey yüzünden." Sallıyorum Başını. "Konuşma." Ona Eli'nin bana söylediklerini anlatmak istiyorum ama zaten biliyor ve eğer bilmiyorsa, Luna'yla aralarının daha da gerilmesine neden olmak istediğimden emin değilim. Ayrıca, bu sadece *beni* kötü gösterir.

Gözlerini deviriyor. "Luna ve ben gerçekten *çıkıyoruz*." Omuz silkiyor, yere bakıyor. "Bilmiyorum, çok uzun zamandır arkadaş olduğumuz için takılıyoruz sanırım."

Eli ile yaptığın gibi mi?

Bir an onu inceliyorum, sonra konuyu *Luna*'dan uzaklaştırmak isteyerek çenemi otoparka doğru sallıyorum, Sebastian'ın *yavaş, bebek Sentra*'kapısını açtığını görüyorum, yanında bir kamyon rölantide çalışıyor. "Kardeşimle tanışmak mı istiyorsun yoksa beni takip etmeyi bırakacak mısın?" Ona dönüp bakıyorum ve alt dudağını dişlerinin arasına çekerek başını eğmesini izliyorum. Bu sözlerle onu kızdırmışım gibi görünmüyor.

Beni istiyor gibi görünüyor.

Harika. Bu sefer tam olarak bunu yapmayacaktım.

"Kardeşinle tanışmama gerek yok," diyor sonunda, kapıya yaklaşip eliyle kapıyı biraz daha aralıyor ve beni iterek bir adım geri çekilmemi sağlıyor. Gözlerini bir an başımın üzerinden arabama doğru çeviriyor. "Onu zaten tanıyorum."

SEBASTIAN ANAHTARLARI HAVAYA KALDIRDIĞIM AVUCUMA BIRAKTI AMA bana bakıyor. Kamyonetteki arkadaşı tıngırdayan bir şeyler dinliyor, camı açmış ve yan camdan dışarıya bir sigara bulutu yayılıyor. Şapkasını aşağıya doğru sıyırılmış, bu yüzden arabamın önünde dururken yüzünü göremiyorum ama gözlerini üzerimizde hissedebiliyorum.

Ya da Seb'inki gibi sadece Dom'un üzerinde.

Parmaklarımı anahtarlarımın etrafında kıvrıyorum, onları yanımda tutuyorum ama bir silaha ihtiyacım olursa diye ev anahtarımı işaret ve orta yüzgeçlerimin arasına gizlice yerleştiriyorum.

Dom, Seb'den çok daha uzun, ama kardeşim odadaki en kısa insanlardan biri olmaya alışkın ve bu onu hiç rahatsız etmiyor gibi görünüyor. Üzerinde kirli beyaz bir atlet, kulağının arkasına sıkıştırılmış bir sigara, çoğu sarı saçları tarafından gizlenmiş bir şekilde, geri adım atmadan Dom'a bakıyor.

"Kız kardeşimle mi uğraşıyorsun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Kız kardeşin kendi adına konuşabilir ve-"

"Ben anlaşma yapmam. Satın alırım. Bazılarımızın parası var," Dom elini kalbinin üzerine koyuyor, "bazılarımız da keşke olsaydı diyor." Elini bırakıyor ama sırtıtmıyor.

Sözleri tüylerimi diken diken ediyor. Seb ve ben aynı lanet evde yaşıyoruz.

"Siktir git, Dom," diye hırlıyorum ve Seb şaşkınlıkla bana bakıyor, sanki onu savunduğuma inanamıyormuş gibi.

Dom'a doğru dönerken göğsümde yükselen ateşi görmezden geliyorum, böylece omzum kardeşimin omzunun yanında oluyor.

Dom gözlerini Seb'den ayırmadan tembelce gülümsüyor. "Uyuşturucu alacak parayı nasıl bulduğunu merak ediyorum. Yoksa sadece King'in sikini mi yalıyorsun?"

Kral. İsim biraz tanıdık geliyor.

"Sadece merak ediyorum, nasıl oldu da henüz kimse senin boynunu kırmadı, yoksa birini her kızdırdığında kız kardeşini mi paylaştın?"

Dom saldırırken önüne geçip onu geri itiyorum ve anahtarımı göğsüne saplayarak kardeşimle arasına giriyorum. Yumruğunu kaldırmış, gözleri kesinlikle çizgiyi aşan Seb'in üzerinde.

"Çekil yolumdan, E." Dom boştaki eliyle üst kolumu tutuyor, tenim dokunuşunun altında sürünüyor ve beni kendine doğru çekerek bir gümbürtüyle arabama doğru itiyor.

Sebastian Dom'un yüzüne bakmak için parmak uçlarına basarak ayağa kalkıyor. Çantamın kolumdan aşağı kaymasına izin veriyorum, fırsatını bulduğumda kayışından tutup Dominic'e doğru fırlatıyorum ve kardeşimden uzaklaştırmak için yan tarafına vuruyorum.

Dominic beni görmezden gelip Seb'in yüzünü işaret ediyor. "Siktir git, seni bok parçası. Sakın kız kardeşim hakkında konuşma-"

Ona tekrar vuruyorum ve bu sefer çantamı kapıp beni ve çantayı kendisine doğru çekiyor. Botlarım kaldırıma sürtünüyor ve Sebastian Dominic'in boğazına uzanıyor ama o çok kısa ve-

"Eden?" Arkamda kadınsı bir ses duyuyorum.

Herkes duruyor ve kamyondaki adamın bir santim bile kıpırdamadığını fark ediyorum, ama karanlıkta omzunun üzerinden bir şey görüyorum.

Lanet bir tüfek. Bunlar kardeşimin takıldığı insanlar. Görünüşe göre Dom da dahil.

Dom'la göz göze geldiğimde midem bulanıyor, sonra dönüp uzun boylu bir figürün karanlıkta bana doğru yürüdüğünü görüyorum.

Kim olduğunu anlamam bir saniye sürüyor ama anladığımda rahatlıyorum.

"Bırak onu," diyor Janelle Dom'a, sözlerinde bir hırıltı var. Saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış ve koşarken giydiği gibi kolları kapalı beyaz bir gömlek giymiş. Lamba ışığının altında elmacık kemiklerindeki ter parıltısına bakılırsa, tam olarak yaptığı şey buydu.

Yaklaşırken bana dokunmuyor ama gözleri önce benimkileri arıyor, sonra Seb'e ve son olarak da kamyondaki arkadaşına kayıyor.

Tüfeği fark ettiğini
biliyorum. Donup kaldığını
görüyorum.

Bir saniyede, iki kalp atışında bitti ama oradaydı. Yavaşça bana dönüyor, Dom sırt çantamı yeniden kiralarırken kamyonla arabanın arasına giriyor ve ben güçten ona doğru tökezliyorum.

Sentra'ma baktı. "Bu senin mi?" Dom, Seb ya da silah hakkında hiçbir şey sormuyor.

Bir kez başımı sallıyorum, sırt çantamı tekrar omuzuma atarken anahtarlar hâlâ elimde, iyiymişim gibi davranmaya çalışıyorum.

"Beni mısın?"

Kaşlarımı çatıyorum ama Janelle bana bilmiş bir bakış atıyor. Bu otoparktan defolup gitmek istiyorum ve o bana bir çıkış yolu öneriyor.

Bir kez başımı salladım ve boğazımı temizledim. "Elbette."

Dominic acı acı güler. "Umarım ikiniz de harika bir gece geçirirsiniz." Omzumun üzerinden baktığımda önce bana, sonra Janelle'e bakıyor ve arkasını dönüp giderken ikimiz de konuşmuyoruz. Bir an için onu da bırakmayı teklif etsem mi diye düşündüm. Okula arabayla gittiğini, antrenmandan sonra içtiğini varsayıyorum. Muhtemelen araba kullanmamalıydı.

Ben bir şey söyleyemeden Seb seslendi. "Seni utandırdığım için üzgünüm dostum."

Janelle'e gözlerimi deviriyorum, kardeşime bakmıyorum. Şimdi bunu tartışmanın zamanı değil ama Dom'un sözlerini duydum. *Uyuşturucu*. Kendimi buz gibi suya itilmiş gibi hissettim. Yani, belki ottan bahsediyordu ama bundan daha fazlası olduğunu düşünmeye başladım. Hafta sonları partilerde alınan birkaç haptan bile daha fazlası.

Ne yapacağımı bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum.

Kendimi tedirgin hissederek Sentra'mın arka kapısını açtım ve çantamı içeri attım, kapıyı kapattım ve sürücü kapısını açtım.

Janelle'e doğru başımı salladım. "Getirmek istediğin bir şey var mı?" Gülümsüyor. "Yok."

Janelle yolcu tarafına doğru yürürken nefes alarak Sebastian'a dönüyorum. Hâlâ Dom'un geri çekilen formuna doğru bakıyor.

"Onun bir pislik olduğunu biliyorum ama neden kız kardeşinden bahsetmek zorundasın?"

Seb bana bakmıyor. Gecenin içinden serin bir esinti esiyor, karanlık arsadaki ağaçları sallayarak. "*Benimkiyle* uğraşıyordu. Be- sides," sesini biraz alçaltıyor, "onun hakkında garip şeyler duydum."

"Şey, o kayıp," diye belirttim, bildiğini biliyordum, çünkü bu konuyu o açmıştı. İlk kez beni Eli'dan uzak durmam için uyarmaya çalışmıştı. *Onu bu şekilde tanıyordu.*

Seb bir kez başını sallıyor, sonra bakışlarını bana diyor. "Evet," diyor, "o öyle."

Janelle'in kapısını kapatmadığını fark ettim. Benimkinin üstünden Seb'e bakıyor. Sanki bana yardım etmeye hazır olmak ister gibi.

Kardeşimle güvende olduğumuzu bilmeme rağmen şükran duygularım kabarıyor. Yine de, tuttuğu arkadaşlara bakılırsa... belki de değil.

"Onun yanında dikkatli ol." Sebastian'ın sözleri sessizdi ve testosteronla beslenen kabadayılığının bir kısmını kaybetmişti.

Bir kez başımı salladım. "Bu gece dikkatli ol," diye karşılık veriyorum, elinde silah olan arkadaşına bakarak.

Seb gülümsemiyor ama "Dikkatli sür." diyor. Sonra arkasını dönüp kamyonun yolcu tarafına yöneliyor.

Arabamın direksiyonuna geçiyorum, motoru çalıştırıyorum ve telefonumu teybe bağlamak için yıpranmış kabloyla oynuyorum, yine "37 Stitches" çalışıyor, aklımda bir sürü soru dans ediyor.

Konsola bırakmadan önce telefonum elimde parlıyor.

Pencereden dışarı bakan ve buradan çıkmak için acelesi yokmuş gibi görünen Janelle'e bakarak telefonumun kilidini açıyorum.

Kütüphanede Eli'den okuduğum bir metin var.

Onu: Bebeğim, senin için geliyorum. Bu boku aştığımızı sanıyordum. Ve yeni bir tane.

Ona: Yerinde olsam arkadaşlarıma güvenmezdim. Ve bir dahaki sefere başka bir adamı senin için zorlamak istediğinde, onu gerçekten öldürebileceğimi düşün.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Tekrar Janelle'e baktım.

Hâlâ pencereden dışarı bakıyor.

Eli'dan bir mesaj daha geldi. Bu sefer bir fotoğraf.

Karanlık ve bulanık, ama ağarmış sarı saçları ve kaldırımı çevreleyen ağaçlar sayesinde *kim* olduğunu anlamak için yakınlaştırmama gerek yok.

Dominic.

Ve neredede.

İşte.

Ekrana bakarken kalbim hızla çarpıyor ama hissettiğim korku değil. Tam olarak değil.

Enrika. *Nerede saklanıyorsun?*

Bu sefer ben de ona mesaj attım.

Ben: Bu konuda bir şeyler yapmalıydın.

Telefonumu bırakıyorum, emniyet kemerimi takıyorum ve Janelle'le birlikte demir kapılara doğru sürmeden önce son bir kez karanlık kampüste gözlerimi gezdiriyorum. Kütüphanenin önündeki çeşmenin yanında beliren bir gölge gördüğümü sanıyorum. Frene basıyorum ama dikiz aynasından baktığımda gölge kayboluyor.

JANELLE'E "TEŞEKKÜR EDERİM," DEDİM. "ORADA BENİ OYALADIĞIN İÇİN."

Evinin adresini takip ediyordum ve Eli'nin mahallesinde oturduğu konusunda beni uyardı. Bu konuda fazla düşünmemeye çalışıyorum. Görünüşe göre Dominic'i takip ettiğine göre evde değil.

Janelle'i seviyorum. Onda biraz mesafeli bir şeyler var ve bunu seviyorum çünkü bu benim bir yansımam.

Omuz silkiyor, teşekkürlerimi elinin tersiyle itiyor. Yağmur ön camıma sıçramaya başlıyor ve virajlı bir arka yola girerken farlarımı ve sileceklerimi çalıştırıyorum.

"Eve Uber'le gidecektim," diyor ve bu beni şaşırtıyor.

Ona bakıyorum ama gözlerimi çoğunlukla yoldan ayırmıyorum, virajı Eli'nin alacağından çok daha yavaş alıyorum. Sonra onun arabamla alay ettiğini hatırlıyorum.

Gaza biraz daha bastım. Devir yükseliyor, ama o haklı. Sentra'm yavaş.

"Gerçekten mi?" Janelle'e sordum. "Araban olduğunu sanıyordum?"

"Ah, biliyorum," diyor hemen, küçük, çınlayan bir kahkaha atarak. "Ama *annem* geçen gece bir kız gecesi için onu istedikten sonra posta kutumuza geri döndü." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak ovuşturuyor. "Coupe'sinden daha iyi. Bunun için kendini kaybederdi. Her neyse, yeni bir boyaya ihtiyacı var."

Annesini merak ediyorum, sarhoş muydu yoksa kasıtlı mıydı? Ama belki de bunların hiçbiri doğru değildir. Sadece Sebastian'ın başına gelebilecek şeyler.

Tek , "Sizi sevindim."

Janelle gülümsüyor. "Dur işaretine kadar düz devam et, sonra sola dön." Başımı salladığımda boğazını temizliyor, yol tarifi minnettarım çünkü daha önce Eli'ye gitmiş olmama rağmen yol tarifinde berbatım. Bir sessizlik içinde yol alıyoruz, ama aklımda sessiz kalamayacak kadar çok soru var. Eli'nin kadın arkadaşlarıyla yakınlaşmayı neden daha önce hiç düşünmediğimi bilmiyorum. Belki de özellikle benimle yakınlaşmak istemiyor gibi göründükleri içindir. Ya da belki de hepsi kafamın içindeydi. Janelle bana hep iyi davranırdı. Sürekli herkesin bana karşı olduğuna inanıyor gibiyim.

Az önce ayrıldığımız yeri göz önünde bulundurarak en belirgin yolu seçiyorum. "Dominic her zaman bir pislik midir?" Kalbim hızla çarpıyor ve sorduğum anda direksiyonumu sıkıca kavriyorum ama Janelle gülünce içime bir rahatlama yayılıyor.

"Aman Tanrım," diyor ve ben onun dönüp kendi kazancına baktığını görüyorum. "Evet, ama Winslet daha az öyleydi." Sesi daha da ciddileşiyor ve Dom'un kız kardeşiyle ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum.

Boğazımı temizliyorum, arabayı sürerken karanlık yola bakıyorum. "Yakın mıydılar?"

Janelle iç geçiriyor, hâlâ bana sırtını dönmüş durumda. "Evet. Gerçekten çok yakın."

İtmeye devam ediyorum, nabzım hızla atıyor. "Oradaki kardeşim, Sebastian... Onu duydun mu? Dom'un Winslet konusunda tuhaf davrandığını söyledi."

Direksiyonu daha sıkı kavriyorum. Gökyüzünde şimşekler çakıyor ve yağmur daha sert yağarak tavanı gürültüyle dövüyor. Sileceğin hızını artırıyorum ve si- lence uzadıkça birkaç derin nefes alıyorum.

Arabayı sürerken farlarımın üzerinden atladığı karanlık ormana bakıyorum. Eli'nin sözlerini hatırlıyorum.

Ben olsam arkadaşlarıma güvenmezdim.

Janelle'in zamanlaması iyi miydi? Onun orada olduğunu biliyor mu? *Her şeyi sorgulamamı mı istiyor?*

Janelle sonunda, "Dom'la o kadar yakın değilim," diyor. Gerçeğin yarısı gibi geliyor.

"O, Winslet, Luna, Eli... Onlar bütün bir grup gibiydiler. Eli ile arkadaştık, çünkü aynı mahallede oturuyoruz, biliyorsun." Karanlıkta dönüp bana bakıyor, hafifçe gülümsüyor, ama tuhaf görünüyor. Sanki onun sırlarını saklıyormuş gibi.

"Eli da mı Winslet'e yakındı?" Hayranlığımı belli etmemeye çalışıyorum ama sesimin yükselmesine engel olamıyorum. İleride bir durak olduğunu bildiren bir tabela görüyorum ve yavaşlıyorum, lastiklerim su birikintilerinin üzerinden atlıyor.

Janelle de dümdüz önüne bakıyor. "Herkes olduğu kadar yakın."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Biraz farklı görünüyor," diye devam ediyor, sesi yumuşak. "Seninleyken."

Tamamen duruyorum ve karanlıkta onun bakışlarıyla buluşuyorum. "Senin hakkında konuştuğunda..." Bu kez gülümsemesi gerçek. "Sanki bir çeşit huzur içindeymiş gibi."

Mesajlarını düşünüyorum. Janelle bu konuda ne derdi merak ediyorum. Bir açıdan korkutucu olduğunu biliyorum. Belki de çok ileri gidiyor. Evil in-eksantrik yerine.

Ama başka bir açıdan, ... *Hoşuma gitti.*

"Genelde bu kadar... huzurlu değil midir?" Onu bu şekilde tanımlamak için bu kelime garip geliyor.

Janelle gülüyor ve ben bu sese bayılıyorum. Hafif ve güzel. Hiçbir şey Eli'nin soğuk kahkahası ya da benim yakıcı kahkahalarım gibi değil. "Eli..." Janelle susuyor ve cümlesini bitirmesini beklerken direksiyonu o kadar sıkı tuttuğumu fark ediyorum ki ellerim ağrımaya başlıyor. *Bana her şeyi anlatmasını.* "O okyanus gibidir, bilirsin. Yüzeyi her zaman çok sakın görünür, çoğu *gece*," *gündüz* yerine *geceyi* kullanmasını kaçırmıyorum, "ama altı cehennem olabilir ve derinlere dalmadıkça kimse bilemez."

Nabzım boğazımda kudurmuş gibi atıyor. "Peki ya sen? Derinlere daldınız mı?" Hızımı yavaşlatıyorum, Eli ve Janelle'in alt bölümünün yaklaştığını ve bu konuşmayı henüz bitirmek istemediğimi biliyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor tereddüt etmeden. Sözlerinde artık eğlence yok, sadece ciddi bir merak var ve tepede yükselen konaklar görünürken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. "O kadar derine inmek için nefesini uzun süre tutman gerekir."

Eli'in beni havuzunun içine hapsedtiğini düşünüyorum, midem düğümleniyor.

Sinyalimi yakarken parmaklarım titriyor. Frene dönüşü uzatıyorum.

"Eli hiçbir şey umurunda değilmiş gibi davranmayı seviyor," diye devam ediyor Janelle.

Nefesimi tutuyorum, onun mahallesine doğru dönüyorum. Sinyal sesi kesiliyor ama arka planda aynı şarkı çalmaya devam ediyor. Janelle bir kez bile şikayet etmedi.

"Köpekbalıkları okyanusta her zaman kan döker ve biz sahilde oturup hiç düşünmeden dalgaları izleriz. Sadece çok yaklaştıklarında paniğe kapılıyoruz."

Daha yakına gel.

Ne zaman duracağımı söyle.

Karanlık caddede ilerlemeye devam ediyorum ve artık zenginlik, araba sürerken görünen parıldayan havuzlar, lüks araçlar, dört arabalık garajlar beni cezbetmiyor. Nereye bile bilmiyorum ama umurumda değil. Sadece Janelle'in oğlum hakkında konuşmaya devam etmesini istiyorum.

"Sanırım kafasının içinde neler döndüğünü biliyor..." Janelle uyuyakalıyor ve ben geriliyor, arabayı sürerken omuzlarım kulaklarımın etrafında kamburlaşıyor. "Bu tam olarak normal değil. Ve kimsenin paniklemesini istemiyorum."

Ağzım kuruyor ve komşu mahalledeki dur işaretine geliyorum. Dört yönlü bir durak ve bana bir yön vermiyor, bu yüzden gaza basıp kavşağın karşısına geçiyorum, bu anı konuşmak için bozmak istemiyorum.

"Ya da belki de şeyi nasıl taklit edeceğini öğrenmiştir ve bize görmek istediklerimizi gösteriyordur." Janelle fısıldıyor ama sesi uzaklardan geliyor, sanki yanımda oturuyor ama aslında *burada* değil. Sanki başka birinden bahsediyor gibi.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum. Ne görebileceğim konusunda biraz gerginim.

Sonra da sanki şaka yapıyormuş gibi gülüyor. "Her neyse, senden gerçekten hoşlanıyor."

Gözlerini üzerimde hissediyorum ve sormadan edemiyorum, "miydi? Daha önce? Eski sevgilileri hakkında hiç konuşmaz." Özellikle Winslet hakkında sormak istiyorum ama bu biraz fazla geliyor.

Janelle bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kimse o çocuğun ilgisini uzun süre çekemez," der.

BİR ŞEKİLDE JANELLE'İN EVİNE GİRMEYE ZORLANDIM.

Arabamda numaralarımızı değiş tokuş ettik. Benim için bir şeyi olduğunu söyledi. Anneme biraz geç kalacağımı mesaj attım, o da bana evde olmamı söyledi.

Janelle'in malikanesine fazla giremedim. Karanlık ve biraz kasvetli, girişte gri bir avize asılı. Ama ona kalamayacağımı söylediğimde koşarak üst kata çıktı ve bir yığın kitapla geri döndü, şimdi ellerime tutuşturduğu kalın, iyi yıpranmış ciltler.

Onları alıyorum, üsttekinin başlığını yakaladığımda dilimin ucunda teşekkür ederek aşağı bakıyorum.

Işınlanmaya Giriş.

At kuyruğunu düzeltirken gözlerimi onunkilere dikiyorum, sonra ellerini kalçalarına koyup omuz silkiyor. "Eli sihirden hoşlandığını söylemişti."

Göğsüm ısınıyor ve beni sinirlendirmek için yazdığı mesajları düşünüyorum. Ama şimdi, bu. Benden bahsediyor, vücudumdan ya da beni nasıl becermek istediğinden değil -belki bundan da bahsediyordur, bu durumda harika- ama benden bahsediyor.

"Vay canına," diyorum başımı sallayarak, arkamdaki yüksek çift kapıya doğru bir adım atarken dengemin biraz bozulduğunu hissediyorum. "Teşekkür ederim. Ayrılmak istediğine emin misin-"

"Evet, kesinlikle." Janelle bir kez başını sallıyor ama kaşlarının arasındaki kırıksıklığı görüyorum. Alt dudağını dişlerinin arasına alıyor, ellerimdeki kitaplara bakıyor, avuçlarım yığının altında ve üstünde, toplam beş kitap. "Sadece tozlanıyorlar. Onları benden daha çok seveceksin." Karanlık bakışlarını benimkilere çeviriyor. "İnanmakta güçlük çekiyorum."

Bunu tartışmasız kabul ediyorum. İnsanları inandırmak için konuşamazsınız. "Peki, teşekkür ederim," diyorum tekrar. "Gerçekten minnettarım."

Gülümsüyor ve dışarıda gök gürültüsünün gürlediğini duyuyoruz, bu bir başarı olan en- tire evini sallıyor. Başımın üzerinden kapıların üzerindeki camlara bakıyor, yağmur kapılara çarpıyor ve beni zıplatıyor. "Bu gece burada kalabilirsin, biliyorsun." Sessiz evinin etrafına göz gezdiriyor. "Dışarısı çok kötü-"

"İyi olacağım." Eşyalarımın hiçbiri yanımda değil ve sadece nazik davranmaya çalıştığını biliyorum. Rahatsızlık veriyormuşum gibi hissedirdim ve o zaten bu gece benim için çok şey yaptı. Ona doğru dönüyorum, perçemlerimi çekiştirip kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Tekrar teşekkür ederim, yarın görüşürüz."

Fırtınanın saldırısına karşı kapıyı açarak önüme atılıyor.

Araba sürebileceğime dair ona güvence verdikten sonra, kitapları göğsüme yaklaştırdım ve merdivenlerden aşağı koştum.

Dairesel araba yolu ve arabama, lanet bir limuzinin arkasına park ettim.

Arka kapımı çekip açıyorum, kitaplarımı atıyorum, kapıyı kapatıyorum ve direksiyonun arkasına geçiyorum, kendi kapımı çarparak kapatıyorum ve nefes alırken elimin tersiyle şakağımdaki suyu siliyorum, içimde adrenalin dolaşıyor.

Yağmur çok *gürültülü* ve ön camdan hiçbir şey göremiyorum. Ama arabam henüz çalışmıyor ve silecekler sabit, bu yüzden bunu hallettiğimde ve ışıklarımı yaktığımda iyi olacağımı biliyorum.

Kontakta bıraktığım anahtarı çeviriyorum ve sarı farlarım limuzinin arkasında parlarken gösterge ışıkları Sentra'mın kabinini dolduruyor.

Körü körüne emniyet kemerime uzanırken s0clichè'nin "Fifty Shades" yüksek sesle çalmaya başlıyor ve gökyüzünde parlak, canlı bir mavi tonunda şimşeklerin çakmasını izliyorum. Kemerimi yerine oturtmak için bakışlarımı indirdiğimde *neredeyse çılgılık* atacaktım.

Kalbim boğazıma sığıyor, kemer parmaklarımdan kayıyor ve nabzım kafamın içinde sekiyor. Uzun bir an için kelimelerim bile yok, göz kırparken açık ağzımın içinde sıkışıp kalıyorlar, arka koltuğumdaki *Eli Addison*'a bakıyorum, aceleyle içeri attığım kitapların karşısında.

Dirseklerini dizlerine dayamış, ellerini birbirine kenetlemiş, çenesinin hemen altında beni izliyor, tamamen siyah giyinmiş, orta parmağındaki kafatası yüzüğü ön farlardan parlıyor. Yüzünde hafif bir gülümseme var ve hiç kıpırdamıyor.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum, gömleğimin altında kalbimin hızla çarptığını hissediyorum, diğer elimi direksiyonun etrafında sıkarken ceketim omuzlarımda geriye itiliyor.

"Merhaba," diyor usulca ve ben hâlâ nefesimi tutabilmiş değilim. Ben konuşamıyorum, o da devam ediyor. "Eğer sakıncası yoksa..." Başıyla ön koltuğu işaret ediyor ve cevabımı beklemeden iniyor, kapıyı kapatıyor ve zarif bir şekilde ön tarafa geçiyor, kapıyı kapatıyor ve dışarıda kopan fırtınayı dindiriyor.

Nefes alıyorum, büyük nefesler alıyorum, kalbim küt küt . "Ne oluyor? Ne yapıyorsun?"

Elini siyah saçlarının üzerinde gezdiriyor, bana bakarken saç tellerinden yağmur damlaları süzülüyor, avucunu kucağına bırakıyor, parmaklarını açıyor.

Mesajlarını

düşünüyorum. Dom'un

fotoğrafı.

"Ben de aynısını sana sorabilirim. Dom ile kütüphanede oynamayı seviyor musun?"

Vücudumdaki her uzuv aynı anda gergin ve titrek. Kafasını cama çarpmak istiyorum. Onu öyle sert öpmek istiyorum ki kanasın. "Beni takip ediyorsun."

Gözlerini deviriyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Kimin telefonunun şifresi kimde var?"

Nabzım kafamın içinde yüksek sesle atıyor. Onunla bakışırken müzik hala daha yüksek sesle çalıyor.

"Seninkini göreyim." Bu istek sanki sonradan söylenmiş gibi, sanki bozuk para ister gibi. Gözleri konsoldaki telefonuma kayıyor.

"Gördün mü?" Onunla alay ediyorum.

Yüzünün sadece bu tarafını aydınlatan şimşek gibi gülümsemesi ürkütücü. "Dom karanlıkta sana ne fısıldıyordu?"

"Winslet'e ne oldu?"

Gözleri benimkilere dikildi. "Benim için telefonunun kilidini aç."

"Çık arabamdan." Soğuk yağmur ensemden akıp gidiyor ve vücudumu ürpertiyor. Bacaklarım titremeye başlıyor, arabayı henüz vitesine takmamış olmama rağmen ayağım frende.

Sessiz kalıyor. İzlediği, her şeyi içine aldığı ama kendinden bir parça vermeyi reddettiği bu anlarda ne düşündüğünü merak ediyorum. Tüm kartları istiyor. Tüm hesapları o yapıyor. Kimse bir oyun oynamadan önce oyunun kurallarını o yazıyor.

"Telefonunuzun kilidini açın." Kelimeleri tekrarlıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, fırtınaya bakmak için dönüyorum.

Yaklaştığında onu hissediyorum. O buz gibi bir karanlık, etrafımızda çakan şimşek, gök gürültüsü ve sağanaktan çok daha korkunç. Damarlarımda donmuş durumda, kalbimi durdurabilir. Hayatımı alabilir ve bunu emin . Beni korkutan *da bu*. Onu değil. *Asla o değil*.

"Kilidi aç. Senin. *Siktiğimin*. Telefonun."

Sanki duygularımı kapatabilirmişim gibi gözlerimi kapatıyorum.

Parmağı tozluğumdaki yırtıklardan birinin üzerinde geziniyor ve derimin altında zevk ve sinir iğneleri dönüyor. Yavaşça, elinin her parmağını kalçamın etrafında kıvırıyor, en küçük parmağı bacaklarımın arasına gelene kadar yukarı, yukarı ve yukarı kaydırıyor ve pantolonumdaki başka bir yırtıkta orta parmağının soğuk halkasını hissediyorum.

"Göster bana." Ağzını kulağımın üstünde gezdiriyor ve meme uçlarımın gerildiğini, kalçalarımın arasında bir sızı hissettiğimi, parmağının benimle alay ettiğini, bana zar zor dokunduğunu hissediyorum. "Ben göremezken canımı nasıl yaktığını göster."

"Numaram onda yok." Gözlerim hâlâ kapalıyken kelimeleri gıcırdatarak söyledim. "Seni *lanet* psikopat, *numaram onda yok*."

Bir sessizlik turu daha. Bu bir silah, onu kullanma şekli. Ama sonra diyor ki, "Özür dilerim. Yaptığım şey için. Benimle geçmeye çalıştığını biliyorum. Ama bir daha Dominic'e bu gece kütüphanede yaptığın gibi eziyet edersen," dediğinde kalbim küt küt atıyor ve arkamdaki döşemenin üzerinde duran sırt çantamın ön gözündeki haplarımı istiyorum. "Onu öldüreceğim ve sen de cesedini gömmeme yardım edeceksin, tamam mı Eden?"

Gözlerimi açıyorum ve şimşeklerin tepemdeki kara bulutları ısıtmasını izliyorum.

Koltuğumda dönüyorum, bileğini tutuyorum, tırnaklarımı derisine batırıyorum, onunla yüzleşiyorum, o doğrulurken gözlerim onunkilere kilitleniyor.

"Bir dahaki sefere beni karanlıkta köşeye sıkıştırdığını gördüğünde," diyorum, kelimelerim alçak, umarım onunki kadar soğuktur, "sadece izleme. *Bu konuda bir şeyler yap.*"

Nefesimi tutmaya çalışırken elini üzerimden iterek onu serbest bırakıyorum. Gülümsüyor, korkmuyorum ama bu ifadeyle birlikte öfkem daha hızlı yüzeye çıkıyor. "Başka bir kızın benimle konuşması, bana dokunması ya da beni kuru kuru *becermesi* söz konusu olduğunda kendi tavsiyeni dinle, *tamam mı?*

bebek kız?" Emniyet kemerini çözüp kapıya doğru uzanıyor.

Ona durmasını söylemek için içimde bir dürtü var. Kalmasını. En azından onu eve götürmeme izin vermesini. Ama tüm bu kelimeleri ağzımın içinde tutuyorum.

"Beni tamamen kendine istemeni istiyorum." Kapıyı açıyor, sıçrayan yağmurun sesi kulaklarımda bir uğultuya dönüşüyor. "Ben de *seni* tam olarak böyle istiyorum." Hâlâ dışarı çıkmıyor ve açık kapıdan içeriye sıçrayan soğuk yağmur göğsüme çarpıyor. "Yarın gece seni dışarı çıkaracağım, Dom'la plan yaptıysan iptal et. Doğruca eve git ve oraya vardığında bana mesaj at." Başka bir şey söylemeden, ait olduğu gibi geceye karışıyor ve kapımı yavaşça kapatıyor.

Ancak o zaman başımı öne eğiyorum.

Ancak o zaman gözlerimi kapatıyorum, arabamın sessiz iç mekanında *nefes almaya* çalışıyorum.

BEN: EVDE. YATAKTA.

Evde yorganıma gömüldüğümde, yüzümü yıkadığımda ve dişlerimi fırçaladığımda ona mesaj atıyorum. Telefonumu başımın üzerinde tutuyorum, onun yazmasını izliyorum, kalbimde bir sersemlik oluşuyor. İlişkimiz tuhaf ve uyarı işaretleri bana bağılıyor, ama sesleri hoşuma gidiyor. Ve onun *yanındayken*, onunla konuşurken, ne yaptığının ya da ne yapacağının önemi yok, *doyamıyorum*.

Bir yanım kütüphanede beni takip ettiği için memnun. Dominic'i takip ettiği için minnettar. Janelle'in evinde arabama girdiği için memnun. Eve dönüş yolunda beni titreten sinirlerimden kurtuldum.

Mantıklı bir yanım bunun yanlış olduğunu biliyor. *Birçok açıdan.*

Ama siyah bileziklerime bakıyorum ve gece göremesem de oradaki yara izlerinin şeklini ezberlemiş durumdayım.

Onu: Aferin kızıma.

Midem sıkışıyor. Ben cevap veremedem başka bir mesaj gönderiyor.

Onunla: Yarın benimle çıkıyorsun, tamam mı?

Yalvar bana. Mesajı gönderirken gülümsüyorum. Olabileceğimiz her kötü şeyi görmezden geliyorum. mesafe var, korku yok, *umurumda değil*.

Cevap vermesi uzun sürmez. **O: Benim Güzel, Güzel Kabus Kızım, lütfen, lütfen, yarın gece beni kabul et. Seni ilk gerçek randevumuza götürmeme izin ver. Kapını açacağım, elini tutacağım, filmin parasını ödeyeceğim ve sen de kötü bir kız gibi annene yalan söyleyip bütün gece yatağımda, yanımda uyuyacaksın.**

Midemde keleklerden daha kötü bir şey düğümleniyor ve gülmek için dudağımı ısırıyorum.

Ben: Yatağımda bana dokunacak mısın? Mesajı gönderirken kalbim küt küt atıyor.

Onu: Ellerimi senden asla uzak tutamam.

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve yarın gece olabilecekler hakkında çok fazla düşünmekten korkuyorum.

Görünüşe göre onları başka kızlardan da uzak tutamıyorsun. Bunu saptırma olarak gönderdiğimi biliyorum ama... Hala kırgınım. Kin tutmuyorum, sadece acımı dindirememem hoşuma gitmiyor.

Onu: Berbat ettim Eden. Özür dilerim. Acıttığını biliyorum. Keşke geri alabilseydim.

Ona inandığımı sanmıyorum, gerçekten. Ama ondan alabileceğim en iyi şey bu. Bu yüzden ona biraz doğruyu söyledim. **Ben: Beni kıskanç bir insan yaptın.** Bir an telefonumu göğsüme bastırdım, bunu gönderip göndermemem gerektiğinden emin değildim.

Sonra yanıt veriyor ama ekrana bakmak için titreşimlerin kesilmesini bekliyorum.

Onu: Bunun benim için ne kadar ateşli olduğunu bilemezsin. Ve sana çok yakın biri söz konusu olduğunda ne kadar kıskanç hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ama söz veriyorum, kimse seninle kıyaslanamaz, Kabus Kız.

Bu kelimelerin başımı döndürmesini görmezden geliyorum. *Beni incitme, Eli.* Ama bırakıyorum ve diyorum ki, **bu gece uyuyabilecek misin?**

Onu: Evet. Sonunda.

Ve o söylemeden, aramızın pek de iyi olmadığı son birkaç geceden bahsettiğini biliyorum.

İyi geceler diledikten sonra yan dönüyorum ve Dom'un evinde yağmur altında çektiğim fotoğrafını açıyorum. Seksi, karanlık, güzel ve özgür ve onu bu şekilde tutmak istiyorum , rahat, ait- aniden çok, çok ağır geliyor.

Icarus.

Ama bu fotoğrafta onun kanatlarını göremiyorum ve şu anda ben de benimkileri hissedemiyorum.

Eden

"KIMLER GIDIYOR?" Annem mutfaktaki masanın üzerindeki yağ lekesini silerken omzunun üzerinden bana bakıyor.

Bileziklerimi silkeliyorum, bir ayağımdan diğerine geçiyorum. Dün gece sadece birkaç saat uyuyabildim ve o yattıktan çok sonra kendimi kaç kez Eli'nin o resmine kaptırdığım utanç verici.

"Janelle," diye yalan söylüyorum anneme, "Luna," adını söylerken neredeyse boğuluyordum, "Eli ve belki kuzeni, bilmiyorum." Saçlarım bu kez açık, annemin bakışları altında dururken bir şeyler yapmak için ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. Yalan söylediğimi biliyor mu? Benim için üzülüyor mu? Çok sert düştüğümü ve Eli gibi bir çocuğun beni yakalamak için asla ama asla etrafta dolaşmayacağını mı düşünüyor?

Ama o masayı silmeye devam ediyor, yumuşak kolları hafifçe sallanıyor, yumuşak gömleğinin kollarının altından yara izinin kalın, kırmızı ve pembe kabarık çıkıntısı görünüyor. Reece işe gitti, bu yüzden sormak için şimdiye kadar bekledim ve Sebastian muhtemelen dün gece nereye gitti.

Eve hiç gelmedi.

Annem iç geçiriyor, kahverengi saçlarından bir tutamı gözünün üzerinden üflüyor. "Ve bu sefer geceyi Luna'yla mı geçireceksin?" Bana bir kez daha bakıyor, sonra doğruldu ve mutfak havlusunu durulamak için lavaboya doğru yürüdü.

Yanağımın içini çiğneyip başımı sallıyorum, sonra yüksek sesle konuşmam gerektiğini fark ediyorum çünkü musluğu açmış ve durularken havluyu inceliyor. "Evet."

"Okuldan sonra eve gelecek misin?" Bana doğru bir bakış daha.

"sanmıyorum."

"Daha sonra eve kiminle gideceksin?"

Vücut sıcaklığım artıyor. Kimse Sebastian'a bu soruların hiçbirini sormuyor. Daha büyük olduğunu ve okula gitmediğini biliyorum ama her geçen gün kafayı buluyor ve kimse bu konuda bir şey yapmıyor. "Bilmiyorum anne, muhtemelen Eli'dir." Parmaklarımı çantamın askılarına geçiriyorum, bu akşamki film için, onun evinde ve yarın sabah giymek üzere değiştireceğim kıyafetlerle dolu.

Mayom muhtemelen hâlâ onun banyosunda ve duşunun üzerinde asılı olduğunu hayal etmek beni neredeyse sakinleştiriyor.

"Tavrından vazgeç." Annem lavaboyu kapatıp mutfak havlusunu pervazdan aşağı sarkıtıyor, sonra ellerini saçlarında gezdirip tezgâha yaslanıyor. "Gidebilirsin," diyor sonunda. "Sadece dikkatli ol."

Gülümsememi saklayamıyorum. "Teşekkürler anne." Ön kapıya bakıyorum, güneş üst taraftaki küçük cam bölmeden içeri süzülüyor. Eli henüz gelmemiş, yoksa arabasının geldiğini duyardım. Bu gece için ihtiyacım olan her şeyi alıp almadığımı kontrol etmek için odama dönmeyi düşünüyorum ama ben daha kıpırdayamadan annem konuşuyor.

"Seb'in nasıl düşünüyorsun? Taşınmayla ilgili?"

Cevabımı beklerken bana bakmadığını fark ettiğimde nefesimi tutarak donup . Ağzım kuruyor ve kelimeleri çıkarana kadar birkaç kez yutkunmak zorunda kalıyorum, omzumun üzerinden koridora bakıyorum, sanki Sebastian her an kapalı yatak odasının kapısından çıkabilirmiş gibi, burada olmadığını bildiğim halde.

"Bilmiyorum." Kekeliyorum, annem kollarını kavuşturmuş, muşamba zemine bakıyor ve ben bunun tam zamanı olduğunu biliyorum. *Ona yardım etmek için bir şeyler söyleyebileceğim, bir şeyler yapabileceğim* an. Yetişkin olan annem. Reece. Onlar ebeveyn. Onlara gerçeği söylersem belki bir şeyler değişir. "Ben sadece... Çok fazla dışarı çıkıyor, değil mi? Çalışıyor falan da değil." Biraz gülüyorum çünkü gerginim.

Annemin bu noktaya katılıyormuş gibi hafifçe salladığını görüyorum. "Bence o da odasında kafayı buluyor."

Annem dönüp bana bakıyor ama şaşırılmış gibi görünmüyor. "Kokusunu alabiliyor musun?"

Hâlâ kardeşime bir şekilde ihanet ediyormuşum gibi hissederek bir kez başımı sallıyorum. O her zaman yanımdaydı, o tek sefer hariç, ama onun hatası bile değildi. Gerçekten, benim hatamdı. Hiçbir şey söylemedim. Sanırım çılgılık atabilirdim. Arkadaşı eliyle ağzımı kapattı ama onun için çılgılık , değil mi? Ve bu daha önemli zaten.

Bu ölüm kalım olabilir, değil mi?

"Çok özür dilerim Eden." Annemin özrü tuhaftı. Kafam karışmış bir şekilde göz kırpmıyorum ama o konuşmaya devam ediyor. "Bununla uğraşmak zorunda kalmamalısın. Bu... her gece mi oluyor?" Bana bakarken kaşları çatıldı.

"Yani, o gelene kadar genelde uyumuş oluyorum." Bu doğru değil, ama onunla uykusuzluğum hakkında konuşmak istemiyorum. Ben istemiyorum.

ima etmek bile istemiyorum. Konuyu tekrar açacaktır. *Terapi*. "Bence bir işe ihtiyacı var. Yapacak bir şey, anlıyor musun?"

Annem yumuşak bir sesle mırıldanıyor ve hala bana bakıyor, ama sanki benim içimden bakıyor gibi. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Yapacak ne olduğunu merak ediyorum. Dün geceyi düşünüyorum, Seb'in kamyonetindeki tüfekli adamı. *Uyuşturucu*. Ama o kelimeyi çok düşündüm. Dom'un kastettiği sadece ot olabilirdi. O bir pislik, sadece kardeşime yem atıyordu. Onun hakkında gerçekten ne biliyor?

"Evet," diyor annem sonunda, nefes vererek ve tezgâhtan uzaklaşarak.

Caddenin aşağısında Eli'nin motorunun mırıltısını duyuyorum ve midemde hem kelekler hem de sinirler uçuşuyor. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, gömleğimi çekiştiriyorum, parmaklarımı eteğimin pililerinde gezdiriyorum.

"Biliyor musun... İyi uyuyor mu?" Ben ön kapıya doğru dönerken annem sessizce soruyor. "Uyurgezerlik gibi bir şey yaptığını duydun mu?"

Uyurgezerlik. Geçen gece duyduğum gürültüyü düşündükçe kanım donuyor. Duyamadığını söylediği sirenler. Bir keresinde annemle Reece arasında kulak misafiri olduğum fısıltılı bir konuşmayı hatırlıyorum. Reece'in babası ve görmemesi gereken şeyleri susturmak için kullandığı ilaçlar hakkında. Duymaması gerekiyordu. Çünkü onlar... orada değillerdi.

Ama gerçek olmayan şeyleri uydurmakta, kafamın içinde kumdan temeller üzerine kaleler inşa etmekte her zaman iyi olmuşumdur. Bu konuda gerçekten güvenilir miyim? Ya sirenleri ben hayal ettiysem? Ya *bir şeyler gören bensem?*

Eli'nin motoru durduğunda anneme "Hayır," diye yalan söylüyorum ve bir saniye sonra kapısını kapattığını duyuyorum. Kapının kilidine uzanıp onu kapatıyorum. "Hayır, sanırım iyi uyuyor." Kapıyı açıyorum, sabah ışığında karanlık bir melek olan Eli'nin arkasından vuran güneş ışınları içeri doluyor ve Sebastian'ı indirip Adonis'imle ayrılırken anneme hoşça kal diyorum.

Eli

Kucağımdaki patlamış mısıra ama gözleri ekrandan hiç ayrılmıyor. Arka sırada yalnızız; bu sinema muhtemelen yakında kapanacak. Çoğu sinemayı terk etmiş filmleri oynatıyor ve yüzden biletler daha ucuz. Ama bu onun fikriydi. *Bu* filmi izlemek istiyordu, işte biz de Harry Potter serisini canlı tutma çabasıyla küme düşürüyoruz.

Lanet olası Harry Potter umurumda bile değil, ama en çok umursadığım şey kolumu onun omuzlarına dolamam, aramızdaki bardak tutucunun yukarı çevrilmesi ve onun yanıma yaslanması, bacaklarının zıplaması, dikkatinin tamamen sihir tarafından çalınması.

Ağzı kapalı çiğniyor ama dişlerinin arasındaki patlamış mısırın çıtırtısını hâlâ duyuyorum. Ekran aydınlandığında gözlerim onun ağzına, elmacık kemiklerinin kıvrımına sabitleniyor.

Ve okul üniformasının eteğini giyiyor, ama o kadar yukarı kıvrımış ki, otoparkta arabamdan iner inmez neredeyse onu aşağı çekmek istedim ve yaşlı bir piçin gözleri kışına gitti.

Alt dudağımı ısıırıyorum, bakışlarımı oturduğu için genişçe açılmış kalın kalçalarına indiriyorum. Ekran beyazlaşıp karanlık odayı ışıkla doldururken tenindeki çatlak izlerini yakalıyorum.

Ereksiyonum bu patlamış mısır küvetinin altında rahatsız oluyor ve baskının bir kısmını hafifletmeye çalışarak koltuğumda kayıyorum.

Hareket ettiğimde eli kovanın içindeydi, parmakları bir avuç almak için hazırды ve gözlerim onunkilerle buluştu ve ekrandan gelen ışıpta yanaklarının pembeleştiğini gördüm.

"Ne?" diye soruyor, dudaklarında mahcup bir gülümseme beliriyor.

Kalçasına dokunmak istiyorum. Elimi eteğinin altına sokmak istiyorum. İç çamaşırını kenara itmek ve onu tekrar hissetmek, duvarları kasılırken iki parmağımı dar amına sokmak istiyorum. Dizlerimin üzerine çökmek ve tam burada, bu boktan tiyatronun koridorlarında onun üzerine inmek istiyorum.

Onu tatmak istiyorum, her yerini. Onu kucağıma çekmek istiyorum ve beni kuru kuru sikecek, belki bir kaza olacak ama belki de iç çamaşırını kenara itecek ve onu taçlandıracağım ve o da

Elleri boynumda donup kalacak. Sonra bana devam etmemi söyleyecek. Onu ilk kez böyle becermemi ve-

"Hiçbir şey." Gülümsemesine karşılık verip parmaklarımı kolunun üzerinde gezdiriyorum. Eğilip burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum, sonra kendi burnumu onunkiyle dürtüyorum. Tekrar konuştuğumda ağzım dudaklarının üzerindeydi. "Sevdiğin bir şeyi izlemeni izlemek hoşuma gidiyor."

Gülümüyor ve ben bunu dudaklarımda hissediyorum. Sonra, bir eli hala patlamış mısır küvetindeyken, beni öpüyor, dilsiz, sadece tatlı, yumuşak bir öpücük.

Sabırımın ve kararlılığımın her zerresini zorlarsa da, onun kalçasını tutmama izin vermiyorum. Bir kere bile.

BEN E-POSTALARIMI KARIŞTIRIRKEN O YERDE OTURUYOR.

Supra hakkında bir adamdan bir tane buldum. Ona kucağıma oturmasını söyledim ama Janelle'e mesaj atıyordu. Biliyorum çünkü o benim olduğumu bilmeden omzunun üzerinden mesajı okudum.

Babam uzakta, ne kadar kalacağını bilmiyorum ama Eden'a bu gece dönmeyeceğini söyledim. Gelse bile, onun burada olmasını umursayacak gibi değil.

E-postayı tıklayıp açıyorum ve adamın malının değerinden bin dolar daha fazlasını almaya çalıştığını görüyorum. Son teklifimi yazıyor, aptallığına gözlerimi deviriyordum ki Eden'ın artık yerde oturmadığını fark ettim. Arkamda duruyor ve çenesini omzuma yaslamak için eğiliyor, telefonu yerde bırakılmış.

İçime çekiyorum, kokusunu alıyorum. Şeftali ve menekşeler, yumuşak ve güzel. Kendi kendime gülümseyorum ve sanırım bitirip gönderdiğimde e-postam biraz daha güzelleşiyor çünkü o tam burada duruyor.

"Beni sinemaya götürdüğün için teşekkür ederim," diyor nefesi kulağıma değerken.

Başımı çeviriyorum, dudaklarımı dudaklarına değdirirken elim hala faremin üzerinde, gözlerim onunkileri tutuyor. "Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

Burnunu benimkine değdirmek için başını biraz kaydırıyor. "Başka bir araba mı alıyorsun?"

Sorusuna gülümsedim. Casusluğu. Umurumda bile değil. "Gel kucağıma otur ve bir tane seçmeme yardım et."

Gölüyor ama doğruluyor, sandalyemin etrafında dolaşıyor ve ben ona yer açmak için sandalyeyi geri çekerken kucağıma çöküyor. Kıcı kucağımda sıcak ve yumuşak, bir kolumu beline doluyorum. Biraz yana kayıyor, böylece ikimiz de bilgisayar ekranımı görebiliyoruz. Ayak parmaklarını ayaklarımın üstünde hissediyorum. Kendi ayakları yere değmiyor bile.

"Neden başka bir araba istiyorsun?" Göğsüme yaslanıyor, ben e-postalarımı kapattıktan sonra daha fazla listede gezinirken ekrana odaklanıyor.

Avucumu eteğine doğru kaydırıyorum, sonra birkaç santim daha kaydırıp sıkı, sıcak tenini sıkıyorum. Hafifçe kayıyor ve bacağındaki kasların esnediğini hissediyorum ama bana üstünden kalkmamı söylemiyor.

"Neden olmasın?" Onun sorusuna bir soruyla karşılık veriyorum.

"Çünkü pahalılar." Dönüp bana kısık gözlerle ama şakacı bir gülümsemeyle bakıyor. "Zaten aynı anda iki tane kullanamazsın."

"Evet ama belki de benimkilerden birini kullanabilmen için otomatik bir araba almak istiyorum. Bilirsin, hızlı bir araba? Hiç duymuş muydun?"

Gözlerini deviriyor, ben de kalçasını daha sıkı sıkıyorum. Elimi daha yukarıya, eteğinin altına doğru kaydırduğımda başını eğerek bana bakıyor ve onun için ne kadar sert olduğumu hissetmesi gerektiğini biliyorum, ama ikimiz de bu konuda tek kelime etmiyoruz.

Bu arabalarla ilgili.

Monitöre geri dönüyor ve parmağım kayıyor, yanlışlıkla tıklıyorum ve araba sekmesini kapatıyorum.

Başka bir ekran .

Gözlerim web sitesindeki metni tararken zar zor nefes alıyorum ve iki saniye sonra Eden'in da metni okuduğunu anlıyorum.

Ellerini kucağında, eteğinin hemen kenarında yumruk yaptığını görüyorum. Kalçasındaki kasların avucumun altında gerildiğini hissediyorum.

Sığ nefes alışını hissediyorum, sırtı göğsümde yükselip . Uzun, çok uzun bir an boyunca kimse konuşmuyor, bilgisayarımın hoparlörlerinden yumuşak bir müzik çalıyor. *My Soul*, by Thrice.

Boğazım düğümleniyor, parmağım faremin üzerinde geziniyor, belki de bu sekmeyi kapatmalıyım diye düşünüyorum. Belki de görmesine izin vermemeliydim diye düşünüyorum. *Ama onun istediği de bu değil mi?*

"Bu da ne?" diye soruyor sonunda, sözcükler bir nefesten öteye geçemiyor.

Resim yok. Video yok. Bunları görseydi ne düşünürdü?

Kelimeleri kafamın içinde okuyorum ama ona doğru eğilmiş, ağızım kulağının üzerindeyken tek söylediğim "*Ne düşünüyorsun?*" oluyor.

Yutkunduğunu duyuyorum. Parmak eklemlerinin bembeyaz kesildiğini, ellerinin hâlâ kucağında yumruk olduğunu görüyorum. "*Eli.*"

Tüm kan aletime hücum ediyor ve o hafifçe geriye kayınca inlememek için dudağımı ısırarak zorunda kalıyorum. Görüntüler kafamdan geçiyor. Eden'a yapabileceğim şeyler. Yapmama *izin* vereceği şeyler. Şiddet dolu, cinayet sınırında.

Onunlayken hiç sıkılacağımı sanmıyorum.

"Evet, Kabus Kız?" Alt dudağımın onun lobunun yanından geçmesine izin veriyorum ve her bir piercingin ağızıma çarptığını hissediyorum.

Sırtı daha hızlı yükselip alçalıyor. "Kelimeyi nasıl telaffuz ediyorsun?"

Dilimi kulağının ucunda gezdiriyorum ve titreyerek tekrar ereksiyonuma sürtünüyorum.

Avuçlarım faremin üzerinde nemli bir hal alıyor. Parmaklarım kalçasına bastırıyor.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Ama istediğin şey bu, değil mi? Seni tahrik eden şey bu mu? Yatağında güvende ve sağlam olduğunu hayal ediyor musun? Ellerim boğazında mı? Başın suyun altında? Derine bir bıçak saplamayı düşünüyor musun? Sana yapmama izin vereceğin tüm o berbat şeyleri?"

Alnımı başının yanına eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum, vücudumun her yerinde sıcak ve gergin hissediyorum. *Evet de, evet de, evet de.*

Kelimeyi zihnimde görüyorum. Bektan fantezisinin adı. Onu azdıran risk, değil mi?

"Seni kontrol etmeme izin mi veriyorsun? Nefes alışını, tüm hayatını?"

Yemin ederim, o anda, sadece bunu yapmayı bırakıyor. *Nefes almayı.*

Sonra, gözlerim sınırsız kapalı, parmak uçlarının elimin arkasında, kalçasında dans ettiğini hissediyorum. "Evet," diye fısıldıyor, sesi sert ve kırık.

"Evet, ne?"

"Evet, bunu düşünüyorum. Yaralanmak... Vurulmak..."

"Herhangi biri tarafından mı?" Kısa tırnaklarımı tenine batırıyorum ve keskin nefes alışını duyuyorum. "Herhangi *birinin* seni incitmesine izin mi vereceksin?"

Bir an duraksıyorum, nabzım kulaklarımın içinde çok hızlı atıyor. Sonra dedi ki, "*Sadece sen.*"

"Öyle mi? Bana yalan mı söylüyorsun?" Elimi daha yukarıya, eteğinin altına doğru kaydırıyorum ve parmaklarını bileğime doluyor, ama beni durdurmuyor. Onun yerine kalçalarını daha da açıyor ve yemin ederim kokusunu alabiliyorum.

"Hayır."

Kulak memesini ısıırıyorum, vücudu , muhtemelen küçük, dar deliği de öyle. "Olmasa iyi olur. Bana asla yalan söyleme."

"Ama bunu her zaman yapıyorsun-"

"Ne istersem onu yaparım." Gözlerim hala kapalı, göğsüm o kadar dar, çiğ ve onun için ağrıyor. Her kelimeyi onun tenine karşı söylüyorum. "İstediğimi yapabilirim ama *sen beni* dinle. Seni güvende tutarım. Seni iyi hissettiririm. Seni korurum."

"Sen beni koruyorsun." Kelimeleri ağzında tadını çıkararak tekrarlıyor. Dudaklarından dökülenler kulağa çok hoş geliyor.

"Evet." Alnımı başının yan tarafına daha sert bastırıyorum.

"Her zaman."

Boğazını temizliyor. "Her zaman sevdin mi..." Sözüünü kesiyor ama başparmağımla kalçasının iç kısmında daireler çizirken ne sorduğunu biliyorum.

"Şiddeti her zaman sevmişimdir. Ama bu şekilde değil." *Seni becermek istiyorum. Seni becermem* gerek. Akli başında, tutarlı kalmaya, nefes almaya çabalarken göğsü bir genişleyip bir daralırken aklıma geliyor, belki de bu, ekranımdaki bu *fanteziyi* keşfeden her şey, onun ilk seferi için çok fazla. Ve belki de, tıpkı havuzda olduğu gibi, söyledikleri ve mesajlaştıklarımız onun şu anda isteyeceği şeyler değildir.

Gözlerimi açıyorum, geri çekiliyorum. Şiddetin gitmesine izin veriyorum.

"Yine de her zaman böyle olmak zorunda değil." Onun küçük boynuna bakarak yavaşça konuşuyorum. "Ben de sana iyi davranabilirim. Senin için çok ama çok iyi olabilirim." Aramızda sessizlik uzayıp giderken boğazımdaki düğümü yutuyorum, sadece şarkı çalıyor.

Ve sonra.

Kucağımda yan dönüyor, gözleri kapüşonlu, beni arıyor. Yüzüme uzanıyor, ellerinin arasına alıyor. Ve ben artık kan, çürük ya da kırık şeyleri düşünmüyorum bile.

Dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. Bir, iki kez. Elimi kalçasına doğru kaydırıyorum, iç çamaşırı çizgisinin hemen üzerinden. Sonra beni öpüyor,

Dili dudaklarımı ayırıyor ve boğazımın arkasından gelen iniltiyi durduramıyorum.

Ama sonra geri çekiliyor, ellerini yavaşça yüzümden çekip bir kolunu bana doluyor ve tekrar bilgisayar ekranına bakmaya başlıyor.

İçimi bir sıcaklık kaplıyor ve parmaklarımı kalçasına sokuyorum ama ona beni nasıl delirttiğini söylemiyorum.

"Çok tatlısın," diyor usulca. "Tatlı olman hoşuma gidiyor."

Dişlerimi sıkarak bir an gözlerimi kapatıyorum ama sonra tekrar monitörüne bakıyorum ve tarayıcıdan çıkıyorum. Arabalara geri dönüyorum, aralarında geziniyorum. Ama tek bir tanesini bile göremiyorum, çünkü kulağının arkasına sıkıştırdığı saçlarına odaklanmış durumdayım. Altı piercing'inin hepsi bir arada. Dudaklarının dolgunluğu, ekranına bakarken hafifçe ayrılmış. Kucağımdan sarkan tıknaz ayağının sallanışına. Parmaklarının eteğinin içinde nasıl kıvrıldığını.

Boğazımı temizliyorum, odaklanmaya çalışıyorum. Az önce aramızda geçenleri unutmaya çalışıyorum. "Belki bu yeni arabayı aldığında seni Bloor'a götürebilirim. Hiç gittin mi?" Babama ve Bayan Romano'ya gitmek istediği yerin orası olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Oraya gitmesini istemiyorum. Benimle Caven'a gelmesini istiyorum, ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

Yutkunuyor. Yutkunduğunu duyuyorum ve yutkunurken boğazının yuvarlandığını görüyorum ama yine de yüzünü benden çeviriyor. "Evet, bu harika olurdu."

Koltuğumda biraz kayıyorum ve parmakları saçlarımı kavırıyor, boynumun hemen üzerindeki tellerle oynuyor. Diğer elini eteğinin içinde sıkıca kavrarken parmak eklemlerinin beyazlaştığını görüyorum.

"Havalı mı?" .

Gülümüyor, gülümserken yanağının elması yukarı kalkıyor. "Evet. *Harika.*"

"Neden bu konuda üzgün görünüyorsun?" Çünkü öyle. Gülümüyor ve mutlu görünüyor ama ses tonunda bir şey var. Belki de ilk başta fark etmedim, çünkü o kadar azmışım ki öleceğimi sanıyorum, ama şimdi duyuyorum.

Bir omzunu silkiyor ve ben de ona bakıyorum, atletinin beyaz askısının bir santim aşağı kaymasından sadece bronzluk çizgisi görünüyor. "Üzgün değilim."

Kalçasını daha sıkı sıkıyorum. "Hey. Bana bak."

Yavaşça başını çeviriyor, sonra iki kolunu boynuma doluyor ve çenesini eğerek uzun kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ne?"

Faremi bıraktım ve iki elimi kalçalarının iki yanına koyarak onu kendime yakın tuttum. "Neyin var?" *Az önce gördüğü şey yüzünden mi? Çok mu ileri gittim?*

Gülümseyerek geçiştirmeye çalışıyor ama bunu yaparken gözlerini kaçırıyor. "Bir şey yok."

Tek parmağımla çenesini yukarı kaldırıp bakışlarını tekrar bana çekiyorum. "Ezik olma. Bana sorunun ne olduğunu söyle."

Gözlerini deviriyor ve başını tuttuğum yerden çevirmeye çalışıyor ama avucumu yüzünün yan tarafına koyup onu tekrar bana doğru yönlendiriyorum.

"Bloor çok ." Sonunda söyledi. Gerçekten ne düşündüğünü, gözleri benimkileri arıyor. Bu ışıktta daha yeşil görünüyorlar, odamın mavi ışıkları açık olsa bile. Belki de üzgün olduğunda falan yeşildirler. Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum.

"Dört saat. Hiç de uzak değil."

Kaşlarını çattı. "Dört saat senin için çok fazla."

Haksız değil ama ben sadece başımı sallıyorum. "Bu da nereden çıktı?" Başparmağımı alt dudağına sürtüyorum ve yüzünü elime gömüyor, parmakları hala boynumdaki saç telleriyle oynuyor.

"Sadece senden çok hoşlanıyorum, hepsi bu." Ortamı yumuşatmak için biraz gülüyor. Şaka yapmak için. Bunu söylerken bana bakmıyor bile.

Ne düşündüğünü biliyorum. Mezun olduğumuzda bu iş bitecek. Belki de haklıdır. Onun kaldığı bir dünya göremiyorum. Doğru şeyi yaptığım bir gelecek versiyonu göremiyorum. Yine de yalan söyleyebilirim. O zaman. Şimdi de. Nefes alır gibi yalan söylüyorum. Bunu düşünmüyorum bile. Yıllarca süren terapi sayesinde neden yaptığımı biliyorum. İstedigimi elde etmek için. *Manipüle* etmek için. Bu lanet kelime, sanki tüm gün boyunca insanları en iyi şekilde incitirken onlardan en iyi şekilde nasıl yararlanabileceğimi düşünüyormuşum gibi. Sanki ben bir canavarmışım gibi. Farklı bir tür.

Ben düşünmüyorum.

Ben sadece... bir şeyler istiyorum. İnsanları. Sonra, istemiyorum. İlgimi kaybediyorum. Bunun nesi yanlış ki?

Ona bir şey söylemeden önce elimi yüzünden çekiyorum, bu da onun kucacağında kıvrınmasına neden oluyor, bilgisayara dönüyorum ve

göğsüme yaslanmış, muhtemelen tüm bu konuşmayı bırakacağımı umuyor.

Müzik uygulamamı açıyorum ve başka bir şarkıya geçiyorum. Lydia'dan "All I See" çalmaya başlıyor ve daha iyi bir şarkı planlayabileceğimi sanmıyorum. Sonra onu kucağıma alıyorum, bu kadar küçükken bunu yapmak kolay, ve onu tamamen kucağımda çeviriyorum. İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama kendini sabitlemek için omuzlarıma tutunuyor, dizleri kalçalarımın iki yanına yayılmış, saç perdesinin arasından bana bakıyor, yanaklarında pembe bir allık var.

"Eli, sen ne-"

"Ben de senden çok hoşlanıyorum." Sandalyemde arkama yaslanıp ona bakarken ellerimi kalçalarının üzerinde tutuyorum. "Senden çok ama çok hoşlanıyorum." Gülümsememi engelleyemiyorum, gözlerini devirip başını çevirerek rol yapmaya çalışırken onunkiyle aynlaşıyor. "Saçlarını, gözlerini, gülümsemeni, *zehirli* kolyeni, vücudunu, sesini ve *tatlı* olmaktan daha kolay geldiği için kavga etmeyi sevmeni seviyorum, ha?"

Yüzü şimdi kırmızının en açık tonuna bürünmüş durumda ve gözlerini sımsıkı kapaması çok sevimli. "Kapa çeneni," diye mırıldanıyor.

Onu daha çok sıkıyorum ve gözleri benimkilere geliyor.

"Affedersiniz?" Kaşlarını çatı. "Bunu yapmayacaksın."

Birkaç saniye boyunca, birbirimize bakarken sadece şarkıyı dinledik, vücudu parmaklarımda altında çok yumuşaktı. Kucağımda sıcacık. Fanteziyi düşünüyorum ama her şeyin bir yeri ve zamanı var. O yüzden sadece "Hayır." dedim. Fısıltı gibiydi, kelimeler pürüzlüydü. "Yapmayacağım."

"Neden olmasın?" Bunu sorarken yüzünde savunmasız ve açık bir ifade var. Dudaklarını yalıyor, gergin bir gülümseme onları çekiştiriyor.

Biraz daha dık oturuyorum, ağızlarımızı birbirine yaklaşıtıyorum, şampuanının kokusunu içime çekiyorum, saçları etrafımızı sarıyor. "Çünkü" diyorum, gözlerimi dudaklarına indiriyorum, sonra tekrar yukarı kaldırıyorum. "Senden çok hoşlanıyorum." *Bir gün seveceğim. Ama bugün değil.* Kafamın içinde kendi sözlerimi duyuyorum ve onları kastediyorum. *Seni koruyorum.*

Bu cevap karşısında afallamış görünüyor. Sanki geçen ay söylediğim hiçbir şeye gerçekten inanmamış gibi. Sanki hala inanmıyormuş gibi. Tamamen hareketsiz.

Sonra çenesini birkaç santim aşağı indiriyor. Nefesinin kokusunu alabiliyorum. Pamuk şeker gibi. Arabamda ona verdiğim sakız gibi. İşi bitince camdan dışarı attı.

Başını eğiyor.

Bir saniye geçiyor, sanki cesaretini topluyor.

Sonra ağzı benimkine geliyor. Beni derin, açık bir şekilde öpüyor, dudaklarımız birlikte ayrılıp kapanıyor, elleri boynuma doğru kayıyor, boğazımı çevreliyor ama tutuşu gevşek. Kalçalarını bana doğru savuruyor, sırtını kamburlaştırıyor, göğüslerini göğsüme bastırıyor, boğazımı serbest bırakıyor, kollarını boynuma doluyor. Göbeği ereksiyonuma sürtünürken inliyor, inliyor.

Ellerimi eteğinin üzerinde gezdiriyorum, parmaklarım iç çamaşırının pamuklu kumaşının altında, yuvarlak kıcını kavrayıp onu kendime doğru çekiyorum. Kalçalarını aralıyor, kendini bana doğru sürterken ağzıma doğru nefes nefese kalıyor.

Zihnim dönüyor.

Bunun olabileceğini düşünmedim değil. Kütüphanede daha ilk konuşmamızdan önce onu becermeyi *hayal* etmiyor *değildim*. Ama yine de... Bu gece oraya gidebileceğimizden büyülenmiş gibiyim.

Parmaklarımla kıcını yoğuruyorum, sonra parmaklarımı iç çamaşırından çıkarıp bel bandına kadar getiriyorum. İkimiz de zor nefes alıyoruz ve onu öpmeyi bırakıyorum, gözlerinin içine bakmak için kaşlarım onunkilerin üzerinde.

İkimiz de içki içmedik. Biraz kafam güzel olsa da tamamen ayıgız ve iç çamaşırının elastik kemerini aşağı doğru itip beni durdurmasını beklerken nefes almakta zorlanıyorum. Yapmamamı söylemesini. O kadar ileri gitmek istemediğini söylemesini.

Ama yapmıyor.

Dudakları aralanıyor, göğsü kabarıyor, gömleğinin dekoltesi göğüslerinin üst kısmını gösteriyor ve ben her nefes alıp verişini, her nefes verişini izliyorum.

İç çamaşırını daha da aşağı itiyorum ve onun kokusunu alabiliyorum. Misk gibi ve tatlı bir kokusu var ve vücudumdaki tüm kan sanki sikime doğru akıyor gibi hissediyorum.

Yavaşça kumaşı çekiştirmeye devam ediyorum ve bir dizini, sonra diğerini kaldırıp iç çamaşırını yere düşürmeme izin verdiğinde kollarını boynuma dolayarak kendini sabitliyor.

Gözlerim onunkilerden ayrılmıyor. Onunki benimkine sabitlenmiş ve gergin olduğunu biliyorum. Bunu yüzünde görebiliyorum. Bacaklarındaki titremeyi hissedebiliyorum.

Ellerimi kalçalarının arkasında gezdiriyor, eteğinin altından çıplak poposunu avuçluyor ve sertçe sıkıyorum. Teni hem sert hem de yumuşak.

Bir kez, tutunacak o kadar çok sıcak et var ki, pantolonumun altında zorlanan sikimden başka bir şey düşünmek zor.

Onu daha yakına çekiyorum ve bu sefer çıplak amını ereksiyonuma sürttüğünde gözleri kapanıyor ve adımı fısıldıyor.

Aramızdaki kat kat kıyafetlerime rağmen ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum.

Dudaklarım çene çizgisini, elmacık kemiklerini, gözlerinin altını, şakağını sıyrıyor, tüm bunlar olurken doğru iniyor ve kendini sikime sürüyor.

Ellerimi aşağı indiriyorum, biri kalçasını kavıyor, diğeriyle iki parmağımı altına sokuyorum ve bana bakarken geriliyor, donup kalıyor, alınlarımız tekrar birbirine yapışıyor, kolları boynuma sıkıca sarılıyor.

"İzin ver." Çok ama çok yakınım ve teni o kadar pürüzsüz ki. Tamamen çıplak, şimdi traş olmuş ve muhtemelen bunu benim için yaptığını bilmek beni daha çok tahrik ediyor.

Dudaklarını yalıyor ama bir süre sonra yavaşça başını sallıyor.

Bir nefes alıyorum, sonra iki parmağımı ıslaklığına bastırıyorum, içine girdiğimde ne kadar sıcak, yumuşak ve muhtaç olduğunu hissediyorum, duvarları etrafımda sıkı.

Biraz daha aşağıya iniyor ve ben onun sabırsızlığına gülümsüyorum, o benim horozuma karşı iterken ve aynı zamanda parmaklarımı becerirken.

"Çok güzelsin." Kelimeler otomatik. Güzel şeyler söylemeye *çalışmıyorum* bile, sadece duramıyorum. "Çok, çok güzelsin."

Parmaklarımın üzerinde zıplamaya devam ediyor, geniş, masum gözlerle bana bakıyor. "Çok iyi hissediyorsun," diye fısıldamayı başarıyor, eli göğsüme doğru kayıyor ve gömleğimin kumaşını kavıyor.

"Daha da iyi hissedebilirim." Ne demek istediğimi anlaması için onu kışından tutup yaklaşıtıyorum.

Yutkunduğunu görüyorum, elimi gıcırdatmaya ara verdiğinde kalçaları titriyor, bu yüzden onu sadece parmaklıyorum, yavaş ve derin, son eklemime kadar, içeri ve dışarı, her yerini hissediyorum.

"Tamam," diyor, sanki karar vermiş gibi. Elime daha da gömülüyor, dudaklarından bir inilti çıkıyor ve ardından "Tamam Eli" diye bir inilti daha geliyor.

"Öyle mi?" Söyleyebildiğim tek şey bu ama sormak zorundayım. O kadar değerli ki. Neden endişelendiğimi bilmiyorum.

Onunla ilgili cinayet fantezilerim vardı. Ama belki de budur. Onu hak etmiyorum. Bunu. Her şey çöktüğünde, iyi olacağım.

Ama olacak mı? Bu ana dönüp baktığında her saniyesinden pişmanlık duyacak mı?

Ben onu parmaklarken alnını omzuma koyuyor. "Evet. *Evet.*" Sözleri gömleğime çarparak boğuklaştı.

Bundan sonrasını bekleyemem. Parmaklarımı yavaşça içinden kalçasında gezdiriyorum, böylece benim için ne kadar ıslak olduğunu hissediyor. Kollarımı beline doluyorum ve onu kucağıma alıyorum, başı hala omzumda, bacakları kalçalarımın dolanmış durumda.

Onu yatağa taşıyorum ve kalp atışlarını göğsümde hissedebiliyorum, gövdelerimiz birbirine çarpıyor. Nabızı çok hızlı atıyor. Güçlü, istekli ve benim için *hazır*.

Onu dikkatlice yatırıyorum, ellerimi başının iki yanına koyuyorum, o altımda kayıyor, rahatlıyor ve eteğini aşağı çekiyor, sanki her yerini görmemden tedirgin oluyor. Ama odadaki tek ışık mavi olanlar, bilgisayarımın ekranı sönük. Umarım bu şekilde onun için daha kolay olur.

Bakışlarımı vücudunda gezdirirken, aramızdaki boy farkına ilk kez aşık olmuyorum. O kadar küçük ki, onu canlı canlı yiyebilirim. hatırlamak için kendimi zorlamam gerekiyor. Nazik olmak için.

Göğsünün hızlı ve derin bir şekilde inip kalktığını görüyorum. Sanırım benimkini yansıtıyor.

"Bunu istediğine emin misin?" Kendimi bunu sormaya zorluyorum.

Başını sallıyor, bir kolu kalkan gibi vücudunun üzerinde çapraz duruyor.

Dişlerimi birbirine kenetliyorum. Vücudum gibi hissediyorum. "Her santimine dokunmak istiyorum."

Dudağını ısıyor, yarı gülümsüyor. "Öyle mi?"

"Evet." Ve artık sadece bakmakla , itiraz etmediğinde elimi kaldırıyorum ve parmaklarımı kıvrımlı, kompakt vücudundan aşağıya, eteğinin bel bandına kadar takip ediyorum. Tokayı çözüyorum ama o hızlı davranıp bileğimi tutuyor.

Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum.

Kaşları birbirine yaklaşmış, güzel yüzünde endişe hakim. "Üzgünüm, ben..."

Başımı salladım. "Üzülme. Ama bana güven, tamam mı? Sana göz kulak olacağım." *Ben seni korurum.*

Karanlıkta yutkunduğunu duyuyorum ve aşağıya, bileğime dolanmış parmaklarına bakıyor, benimkiler de eteğinin tokasının üzerinde. "Biliyorum, ben sadece..."

Sanki göğsümde bir ağırlık var, vücudumdaki her damara sıcaklık yayıyor, aletim de dahil. "Sen sadece ne, bebeğim?"

Gözlerini kaçırıyor, dizlerini kalçalarımın, vücudumun yan tarafına sıkıştırırken yanakları kızarıyor, sanki kendini örtmeye çalışıyor.

Sonra dank etti. "Seni daha önce hiç çıplak gören oldu mu?"

Parmakları bileğimi daha sıkı sıkıyor. Yavaşça başını sallıyor ama konuşmuyor.

"Eden."

Sesimdeki sertliği duyup duymadığını merak ediyorum. ne duyduysa, başını kaldırıp gözleriyle benimkileri arıyor.

"Seni gördüm. *Seni görüyorum.*"

Parmakları bileğimden gevşedi.

"Senin her parçana takıntılıyım."

Dudakları birbirine yapışmış, fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ediyorum, tam burada. Şu anda.

Saniyeler geçiyor.

Aynı şarkı çalıyor çünkü yaptığım şeyleri tekrarlamak ve geri almayı unutmak gibi bir alışkanlığım var.

Ama sonunda, *sonunda* bileğimi bıraktı.

Sonra her hareketim yavaşlarken, kendini çarşafı yumruklamaya zorlayarak bana bakarken eteğini çıkarmama izin veriyor. Ekose eteği yere atıyorum, topuklarımın üzerinde geriye doğru çöküyorum ve ayağını bileğinden tutup kaldırarak altını öpüyorum.

Dişlerimi ayak parmaklarının üzerinde gezdiriyorum, altımda kıvrıyor ve utanıyor, başını çeviriyor. "Yapmak zorunda değilsin-"

Ayak parmağını ısıırıyorum ve o da nefesini içine çekiyor. "İstediğimi yapmama izin ver."

Gülümsüyor, utangaç bir şey, ama hareketsiz, yüzüme bakıyor.

Ayağını indiriyorum, diğerini kaldırıyorum, dokunuyorum, öpüyorum ve dişlerimi nazikçe tenine sürtüyorum. Sonra onu serbest bırakıyorum, böylece ayak tabanları yatağımın üzerinde oluyor.

Utanıp rahatsız olmasın diye onunla göz temasını kesmeden ellerimi kalın kalçalarından aşağıya kaydırıyorum ve sıcaktan kızarmasına neden olan çatlakları hissediyorum.

vücudum boyunca. Başparmağımı onun kusurlarına bastırıyorum, her birini takıntı haline getiriyorum.

Sonra kalçalarını genişletiyorum, geriye kayıyorum ve başımı eğiyorum.

Dizlerini kapatmaya çalışıyor ama ben gözlerimi kalçalarının arasından onunkilere dikip ellerimle açık tutuyorum.

"Eli."

Ağzım amından birkaç santim uzakta. Kokusunu alabiliyorum. Pratik olarak tadına bakabiliyorum. Onu yiyip bitirmek istiyorum. "Eden." Kelime bir inilti olmaktan öteye gidemiyor.

"Gerek yok-"

"Saçımı çek." Dikkatini dağıtacak bir şey için ona yön veriyorum. "Hemen şimdi, tamam mı?" Nefesim amının üzerinde geziniyor. Ben konuşurken altımda nasıl titrediğini biliyorum.

Yutkunurken ince boğazı titriyor ama dediğimi yapıyor, parmaklarını tellerime doluyor. Sanki benim rehberliğime ihtiyacı varmış gibi. Sanki bu şekilde iyi çalışıyormuşuz gibi. Ona ne yapması gerektiğini söylerken kendimi yüksek hissediyorum ve sanırım o da beni dinlerken aynı şeyi hissediyor.

Sonra burnumu ona doğru indiriyorum, onu yalamadan önce içime çekiyorum, dilimi onun ortasına doğru sürüklerken düz bir şekilde bastırıyorum. Sıcak, ıslak ve muhteşem, dilimi şişmiş klitorisinin üzerinde kaydırdığımda parmakları saçlarımı sıkıyor ama o hâlâ çok sert.

Burnumu tekrar ortasına bastırıyorum, misk gibi temiz kokusunu içime çekiyorum. Saç tellerimi o kadar sert çekiyor ki gözlerim yaşıyor ama bana durmamı söylemiyor. Kabul ediyorum.

Başımı kaldırırken bakışlarıyla karşılaşıyorum, sonra gözlerimi indiriyorum. *Ona.*

Pembe klitorisi benim için ağrıyor, dudakları kabarık ve çok güzel. Kalçalarını daha da genişletiyorum, her yerini görüyorum, parıldıyor ve *muhtaç*, ve hepsi benim.

Dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum ve başımı kaldırıp gözlerinin kapanışını izliyorum, saçlarımı öyle sert çekiyor ki gözümün kenarından bir damla yaş akıyor ama bu hoşuma gidiyor.

Bir parmağımı dar amına sokuyorum ve kalçalarını yukarı kaldırıp kendini ağzıma doğru daha da itmesi beni delirtiyor. Bir parmağımı daha içine sokuyorum, duvarlarının etrafımda sıkılaştığını hissediyorum. Bu tam olarak tiyatrodaki hayalini kurduğum şey, ancak gerçekte, hayal edebileceğim her şeyden daha iyi. Neredeyse dümdüz uzanırken sırf sikimi yatağa sürtebilmek için bacaklarımı uzatmak zorunda kalıyorum.

Onu parmaklarken kendimi izlemek için geri çekiliyorum. Etrafımda ne kadar sıkı olduğunu görmek için. İçine girerken her itişimi izlemek için.

Bacaklarını tekrar kapatmaya çalışıyor, gerginleşiyor ve refleks olarak klitorisine hafifçe vuruyorum.

Donup kalıyor, inleme ile sızlanma arası bir ses çıkarıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Yapma."

Göğsü o kadar hızlı inip kalkıyor ki, yemin ederim sanki boynundaki kolye kalp atışlarından zıplıyor. Parmakları artık sadece saçlarımı okşuyor ama itaat edencesine başını sallıyor.

Beni dinlemesi beni deli ediyor. Dilimle klitorisini okşuyor, acısını yatıştırıyorum. Onu parmaklamaya devam ediyorum, dilimi üzerinde döndürüyorum, sonra burnumu daldırıyorum ve onu da kullanıyorum, onu daire içine almak için.

, parmaklarımın etrafında hissediyorum ve burnumla onu boşalmaya yaklaştırdığım için utanıyor mu yoksa sadece...

Hayır. *Siketim hayır.*

Utanmıyor. Birkaç dakika sonra, burnumu ona doğru ileri geri iterken orgazm olduğunu hissediyorum ve her şey parmaklarımın üzerinden fişkırıyor ve adımı söylerken duvarlarıyla onlara karşı itiyor.

"Eli, bebeğim, bebeğim, bebeğim." Saçlarımı koparıyor, umurumda değil ve vücudu gevşeyene kadar durmuyorum.

Hemen, yüzüm *onunla* ıslanmış halde, vücuduna tırmanıyorum ve yüzü kızarıyor. Elleri trisepslerime kayıyor, sertçe sıkıyor ve ağır gözlerle bana bakarken nefes nefese kalıyor.

"İyi misin?"

Şaşkın görünüyor, gözleri cam gibi. Tamamen gibi. Kendimle biraz gurur duyuyorum.

Onu öpmek için eğildim ve bir an için hareketsiz kaldı, sanki kendi dudaklarındaki tadından emin değilmiş gibi, ama sonra ağzını açtı ve dilim onunkinin etrafında dönmeye başladı. Ellerini kollarımda ve göğsümde gezdiriyor.

Başımın arkasına uzanıp çıkarıyorum, yatağın kenarına bırakıyorum ve elimi tekrar başının yanına koyuyorum, yavaşça öpüşmemizden bir kez daha ayrılırken her ikisi de onu destekliyor.

Parmakları kaslarımın üzerinde dans ediyor ve bana bakarken dokunuşuyla karın kaslarım zıplıyor. Sonra başparmağı belimin üzerinde kayıyor-

eşofmanımın bandı. Boxerlarımla birlikte onları da aşağı çekerken gözlerini benden ayırmıyor. Ona yardım ediyorum, dizlerime kadar itiyorum, sonra tekmeleyerek çıkarıyorum, aletim artık özgür olduğu için biraz daha rahat nefes alıyor.

"Bana yardım et" derken gözlerimi kaçırıyor.

Elini yavaşça sikime götürüyorum, parmaklarını sikimin etrafında dolaştırırken nefesi kesiliyor ve ben yüzüne bakarken beni okşamasına yardım ediyorum.

Yanakları pembeleşirken ona "Daha sert," diyorum. "Daha sert sık beni."

Yapıyor ve elini şaftımda aşağı yukarı hareket ettirmek çok iyi hissettiriyor. Hareketleri biraz beceriksizce ama bunu daha önce yapmadığını bilmek... beni daha çok tahrik ediyor.

Gözlerimi kapatıyorum, ona rehberlik ediyorum, onu hissettikçe inliyorum. Elini daha hızlı hareket ettiriyorum, daha sıkı sıkıyorum. Kafamda tek düşündüğüm onun daracık amına dalmak. Onunla ilk kez birlikte olmanın ne kadar iyi hissettireceğini ve-

Alt katta müziğin üstünden lanet bir ses duyuyoruz. Ben hala.

Ona baktığımda gözleri açılıyor ve parmakları sikimin etrafında daha sıkı kıvrılıyor, ama elini hareket ettirmeyi bırakıyor. "Eli-"

"Durmayacağım." Kelimeler otomatik ama bunu anlamasını istiyorum. "Durmayacağım, bebeğim."

"Ama *baban*-"

"Kilitli yatak odama girmeyecek." Kelimeleri dişlerimi sıkarak söylüyorum çünkü burada patlamak üzereymişim gibi hissediyorum ama kızgın değilim. Ben sadece... Ben sadece lanet olası babam için durmuyorum.

Eğildim ve onu öptüm. Yüzünü çeviriyor ama beni .

Boğazından aşağı bir çizgi yalıyorum. "Lütfen beni durdurma." Parmaklarımı yeniden onunkilerin üzerinde gezdiriyorum ve tüm elimi hala çok sıcak ve çok ıslak olan amının üzerinde gezdiriyorum. "Beni içine sok. Beni durdurma. *Lütfen* Eden." Parmağımı içine soktuğumda vücudu bir anda kasılıyor ve gevşiyor, başını çevirip bana bakıyor.

"Bak," diyorum sessizce, beni sıkmaya ve okşamaya devam ediyor, hızlı değil, beni boşaltmak için çok yavaş, ama yine de içine giriyor. "Aşağı bak, bebeğim."

Yüzü kızarıyor, ama bakışlarını indiriyor, bir dirseğinin üzerine çıkıyor, diğer eli hala bana sarılıyor.

Ben de aşığıya bakıyorum, başparmağıımı içinde görüyorum ve dizleri açılıyor. Yavaşça parmağıımı çekip dudaklarının arasında gezdiriyorum, onları ayırıyorum, böylece kendini görebiliyor, ne kadar tahrik olduğunu, muhtemelen orgazmindan dolayı her şeyin hala hassas olduğunu görebiliyor.

Koridorun aşığısından bir gıcirtı geliyor. Babam merdivenlerden yukarı yürüyor. Dizlerini birleştirmeye çalışıyor ama kalçasının iç tarafına bir tokat atıyorum ve gözleri benimkilere kayınca hoşuna gittiğini anlıyorum.

"Delirdin mi?"

Gözlerini kısıyor.

Ona gülümsüyorum ve fısıldıyorum, "Benim de canımı yak."

Beni son bir kez sertçe sıktıktan sonra sikimi bırakıyor ve parmaklarını gergimin altına sokarak çekiştiriyor. Hava kaynağını kesmiyor ama derimi kazıyor ve basınç iyi hissettiriyor.

Parmaklarımı kendi etrafımda dolaştırıyorum ve sikimin başıyla klitorisini daire içine alıyorum, aşığı bakıyorum ve ucundan sızan prekumun her tarafına bulaşmasını izliyorum.

"Prezervatif kullanmamı ister misin?" Aynı anda soruyorum, kendimi onun girişine doğru kaydırıyorum, ona karşı çıkıyorum.

Yavaşça yatağıma doğru eğiliyor, gerdanlığımdaki tutuşu gevşiyor.

Evin içinde bir yerde bir kapı kapanıyor.

Gözlerini kapatır.

Bana doğru cevabı vermesini umarak onun küçük, sıkı deliğine bastırıyorum.

"Hayır," diyor sonunda. "Çabuk yap."

Ona doğru eğildim ve gözlerini açtı. "Bunu hızlı yapmayacağım."

Hâlâ gerdanlığıımı kavırıyor ve başını iki elimle kavırıyorum, ona doğru bastırırken vücut ağırlığıımı ona , ama henüz içeri girmedim.

Başparmaklarımı elmacık kemiklerinde gezdiriyorum, o da parmaklarını saçlarıma geçiriyor. "Bu işi hızlı yapmayacağım. Bunu senin için berbat etmeyeceğim, tamam mı?"

Bir şey söylemiyor ama başını sallıyor. "Prezervatif yok," diyor bana, "ama..."

Yüzü çok ama çok kızarmış. Başımı eğerek saçlarını düzeltiyorum. "Ne? Bana ne olduğunu söyle." Ne kadar sıcak ve ıslak olduğunu, bana uyum sağlamak için kalçalarını nasıl genişlettiğini hissedebiliyorum.

"Beni çok öp."

Onu bunun için bekletmiyorum. Parmakları saçlarımda dolanırken onu yiyip bitiriyorum. Kalçalarımı onun üzerinde konumlandırıyorum, bir elimle sikimi daire içine almak için uzanıyorum. Kendimi bir kez okşuyorum, sonra onun sıcaklığını buluyorum, aletimin başını onun açıklığına karşı daire çiziyorum.

Parmakları yüzüme geliyor, hareketleri çırpınıyor. Biraz titriyor ve ben onun rahatlamasını istiyorum.

"yok, bebeğim. , tamam mı?"

Beni tekrar öpüyor, gergin bir hareketle. Sanki ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi. Ben de onu öpüyorum, yumuşak ve yavaşça ona doğru itiyorum.

Mantiken öyle olacağını biliyorum ama kafamın içinde öyle bir an var *ki, bu lanet olası yere sığamayacağımı* düşünüyorum.

Ama onu öpmeye devam ediyorum, parmaklarının yüzümdeki hissini seviyorum. Ağzımın içinde inlemesi. Sanırım korkuyor, istemiyor, hareketleri çok çılgınca. Ona durmasını söylemiyorum çünkü altımda ve tüm o beceriksiz, gergin enerjisiyle ne yapmak zorunda olursa olsun bunu yavaşça yapabilirim. Tişörtünü çıkarmak istiyorum, dilimi göğüslerinde gezdirmek istiyorum. Her şeyini hissetmek istiyorum ama her seferinde bir şey.

İtmeye devam ediyorum, ellerimden birini onunkinin üzerine, yüzüme koymak için kendimi bırakıyorum. Diğer elimi yatağın üzerine koyuyorum ve içine doğru iterken avuç içim terlemeye başlıyor.

Nefes nefese, parmakları elmacık kemiklerime saplanıyor. "Seni yakaladım, bebeğim." Ağzının üzerine fısıldıyorum. "Seni koruyorum." İtmeye devam ediyorum, o kadar ıslak ki, ama o kadar, o kadar sıkı ki.

"Eli." Bu bir inilti ve yüzünü görmek için geri çekildiğimde gözlerim onunkilere kilitleniyor. Bu olduğunda onu görmek istiyorum. Onu izlemek istiyorum.

"Evet?" İtiyorum, itiyorum ve sanki sikim mengeneye sıkışmış gibi.

Yanakları kızarmış, elleri hâlâ yüzümde. "Her şey yolunda mı?"

Sorusuna neredeyse gülecektim. Beni düşünmesine. Ama gülmüyorum. "Mükemmel," diyorum ona. "Her şey mükemmel." Bunu söylerken bile, ne kadar sıkı olduğu acı veriyor. "Gömleğini kaldır, bebeğim."

Benimkinin altında olmayan serbest elini bırakıyor ve gömleğini yavaşça çenesine kadar çekiyor, kumaşın tamamen yukarı kaymasını sağlamak için sırtını kaydırıyor. Aşağı bakıyorum ve yuvarlak göğüslerinin yeşil sütyeninden dışarı taştığını görüyorum. Teni çok pürüzsüz ve güzel ve öpmek, yalamak ve ısırmak istediğim mavi bir damar var.

Ama neredeyse . Çok yaklaştım.

Gözlerimi onunkilere dikiyorum. Çok sert olabiliyor, ama tüm bunların altında çok fazla iyilikle dolu. Bana nasıl güvendiğini görmek çok etkileyici. Güvenmemesi gereken yönlerini.

Ve aramızdaki bariyeri zorladığımda, nihayet içeri girebildiğimde, neredeyse pişman oluyorum, zamanın bu anında. Bunu onunla benden başka birinin yapmasını çok isterdim.

Ama gözleri titreyerek kapanıyor, dudakları ayrılıyor ve sırtı eğilerek beni ıslak amına daha da yaklaştıyor ve ben bunu yapamayacağımı biliyorum. Eğer bunu başkası görseydi, eğer bunu başkası yapsaydı... Tanrım, kendimi soyulmuş gibi .

Şimdi daha rahat hareket ediyorum. Kalçalarımı oynattığımda gözleri açılıyor, benimkileri arıyor, göğsü kabarıyor.

"İyi misin?" *Bana* bunu soruyor. Sesi titriyor ama yine de soruyor. Sanki bu *benim* ilk seferimmiş gibi. Bu düşünce çok komik.

Kalçalarımı daha da içine bastırıyorum ve çenesi kalkıyor, dudaklarından bir inilti çıkıyor. Ağzımı onunkine yaklaştırp içinde hissediyorum. "Ben iyiden de öteyim." Ondan yavaşça çekiliyorum, sonra tekrar içeri itiyorum, midem etrafımda ne kadar iyi hissettiğiyle sıkılıyor. Sonra boğazından aşağı, köprücük kemiğinin üzerinden bir çizgi yalıyorum, sonunda göğsünün üstünü ısııyorum. Dilimi sütyeninin kabının altına kaydırıyorum ve çakıllı meme ucunu hissediyorum. Malzemeyi aşağı kaydırmak için çenemi kullanarak onu ağzıma alıyorum. Adımı söylüyor ve saçlarımı avuçlarının arasına alırken yüzümdeki gülümsemeye engel olamıyorum.

Sonra onu becerirken başımı yukarı çekiyor, yatağımın başlığı duvara çarpıyor ve eminim babam bizi duyabiliyor ama umurumda değil.

Bacaklarını etrafıma sarıyor ve ağzımdan bir inilti çıkıyor, hareketin beni daha derine çekmesi gibi.

"Daha sert," diyor utangaç bir şekilde. Tıpkı geceyi ilk geçirdiğinde onu daha sıkı boğmamı söylediği gibi.

Güvenine gülümsüyorum, sonra elini yüzümden çekip kolunu başının üzerine kaldırıyorum, bileğini tuttuğum için eli yatağa sabitlenmiş durumda. "Daha sert mi?"

Korkmadan başını sallıyor.

"Ne kadar sert? Ne yapmamı istiyorsun?"

Çenesini kaldırıp boğazını ortaya çıkarıyor.

Gülümsüyorum, sonra bileğinden tuttuğum kolumu boğazına dayıyorum. Gözleri açılıyor ve bacakları belimden çözülüyor. Ama boynuna fazla baskı uygulamıyorum.

Yine de başımı aşağı eğip diğer memesini emiyorum, moraracağını bildiğim izler bırakıyorum, derisini ısııyorum, sonra meme ucunu, dişlerimin arasında çok sert ve sıkı. Altımda titriyor, ön kolumla boğazını sıkarken küçük çılgınlıklar atıyor.

Onu daha hızlı beceriyorum, göğüslerinin arasındaki bir çizgiyi yalıyorum, kafamı onların vadisine gömüyorum, bu lanet sütyeni ısırıp koparmak istiyorum.

Daha hızlı hareket ediyorum, şimdi tamamen benim ve daha rahat, onun için en zor kısım bitti. Çok iyi hissediyor ve ona girerken çıkardığım sesler çalabileceğim tüm şarkılardan daha iyi.

Çok yakını, kalçaları titriyor ve nefes nefese çıkardığı seslerin üzerine tekrar tekrar adımı söylüyor.

Başımı eğip kulağımı kalbinin üzerine dayadığımda, benim için nasıl çılgınca attığını dinlediğimde, bunu da sevdiğimi fark ediyorum. Nabzı altımda yüksek sesle ve net bir şekilde atıyor.

"Bebeğim, boşalacağım," diyorum, tenine yapışıyor, kolum hâlâ boğazında, biri elini tutuyor. Diğer saçım da ve sertçe çekiyor.

"İçime." Bu bir yalvarış gibiydi ve prezervatif istemediğini söylediği o saniye dışında doğum kontrolü hakkında hiç konuşmadık ama şu anda, aramızda bir şey onun içine girebileceğim ya da onu çıkarabileceğim bir zamanı hayal bile edemiyorum. Kendimi boşa harcanmış gibi hissediyorum. "*Lütfen.*"

Tüm vücudum onun yalvarışlarıyla geriliyor, ter saçlarımı ıslatıyor ve yumuşaklığına bir kez daha, iki kez, sonra daha hızlı ve daha hızlı itiyorum ve o kadar sert boşalıyorum ki sanki tüm vücudum titreşiyor ve görüşümde beyaz noktalar görüyorum. Serbest kalmamla birlikte kalbinin daha sert, daha hızlı attığını hissediyorum ve bu beni lanet olası sınırın ötesine itiyor.

Başımı kaldırıyorum, kollarımı ona doluyorum, omuzlarını kaldırıyorum, böylece boşalırken bana bakıyor, gözlerim kocaman ve ağzım açık.

"Eden, bebeğim. Eden, Eden, *Eden.*" Onun adını söylemeden duramıyorum. Daha fazla düşmeden duramıyorum. Ona karşı aşk gibi bir şey hissetmeden duramıyorum. "Tanrım, sen çok mükemmelsin." Titriyorum ve nedenini bile bilmiyorum. "Benim için o kadar mükemmelsin ki."

Kollarını sırtıma dolamış, beni göğsüne bastırıyor. Kendisiyle gurur duyuyor gibi görünüyor ve ben hâlâ onun içindeyim, her şeyim onun içinde. Döllerimin daha sonra kalçalarının arasından aşağıya damlayacağını bilmek beni yeniden tahrik ediyor.

Sert nefes alıyorum ve aşağı iniyorum, ama sanki aletim hala onun içinde nabız gibi atıyor ve şu anda asla hareket etmek istemiyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor, ben de küçük bir kahkaha atıyorum ve o da "Bu..." diyor. Sonra sözünü kesiyor.

Başımı eğip burnunu öpüyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Acıyor mu?" Ona soruyorum, şakağını, göz kapaklarını öpüyorum, onu yakın tutuyorum, kalçalarımı biraz oynatıyorum. "Ağrın var mı?" Gözlerimi açmıyorum.

"Mükemmel," diye bitiriyor cümlesini. "Her şey mükemmeldi."

Gerçekten nasıl hissettiğini sormak istiyorum ama onunla tartışmam. Öyleydi. Öyle. Biz de . *Mükemmeliz*.

Ve gecenin ilerleyen saatlerinde, yanımda kıvrılıp yattığında ve babamla yüzleşmek zorunda kalmasın diye sabah onu gizlice dışarı çıkaracağıma dair bana söz verdiğinde ve ben uyuyamadığımda ama o yanımdayken umursamadığımda, bu kelimeyi düşünüyorum.

Mükemmel.

Buna inanmıyorum. Ama bu... bu hayatım boyunca en çok yaklaştığım şey.

O uyuduktan sonra telefonumu kontrol ettiğimde, babamın bana mesaj attığını gördüm ve muhtemelen eve gelip oğlunun kız arkadaşını becerdiğini duymaktan hoşlanmamasına rağmen, onun bile benim için fazla iyi olduğunu bildiğini biliyorum çünkü tek mesajı "**Ona dikkat et**" idi.

Eli

"ELI, kışını kaldır da otobüse bin."

Başımı sallıyorum, omzuma atarken güneş gözlüklerimi indirip gözlerimi parlak öğleden sonra güneşinden koruyorum. Koç Pensky ellerini kalçalarına dayamış, takım arkadaşlarımın geri kalanı Trafalgar'a ait koyu mavi otobüse doluşuyor, otobüsün yan tarafına orantısız bir yusufçuk resmedilmiş bir kale.

"Arabamı alıyorum." Omzumun üzerinden bakıyorum, Eden'ın yolcu koltuğumda dans ettiğini görüyorum, güreşçilerin araçları ve Bayan Pensky'nin minivanı dışında otoparkın geri kalanı neredeyse boş.

Yüzüme döndüğümde Koç Pensky gözlerini kısıyor. Eden'i gördüğünü, arabamın çalışırken çıkardığı uğultuyu duyduğunu biliyorum çünkü Ekim ayının ortasında bile buradaki sıcaklık boğucu. Arabayı sürerken camları açacağım ama şimdilik, Koç'a lanet otobüse binmeyeceğimi söylerken Eden'ın aşırı ısınmasını istemedim. Bu boka gideceği için heyecanlı görünüyor. Her zamankinden çok daha fazla konuşuyor ve bu dans gibi, bu da onun başka bir yönü.

Bunu sevdim.

"Turnuvadaydı."

Koç'un sözlerine cevap vermiyorum çünkü bu bir soru değildi. Sadece bir gözlemdi, sanki bir şeyleri birleştiriyormuş gibi.

Bir süre sonra başını sallıyor, parmaklarını ince kahverengi saçlarında gezdiriyor ve şu anda otobüste, ön koltukta oturan ve birkaç dakika önceki gayri resmi tartılarımızı gözden geçiren kendi karısını düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

"Bunun dikkatini bu geceden uzaklaştırmasına izin verme. Ve sakın kenara çekilme." Ellerini indiriyor, bana sırtını dönüyor ve başka bir şey söylemeden otobüse doğru ilerliyor. Merdivenlerden çıkarken herkese çenelerini kapatmaları için bağırdığını duyabiliyorum, kapılar arkasından kapanıyor.

Kendi kendime gülümseyerek arabama doğru yürüyorum, çantamı bagaja atıyorum ve sürücü koltuğuna geçiyorum.

"Camlar kapalıyken iyi misin?"

Eden saçlarını düşük bir topuz haline getiriyor, bana bakmadan gülümserken bazı telleri yüzünün etrafında dolaştırıyor. İş bittiğinde,

başını sallıyor. "Evet."

Klimayı kapatıyorum, camları indiriyorum ve eteğinin gri, mavi ve siyah ekosesinin altındaki kalın kalçalarına bir bakış atıyorum. Onu her gördüğümde, geçen Cuma onu becerdiğim zamanı düşünüyorum. *İlk kez.* O zamandan beri koridorda notlarımızı değiş tokuş ettik, ellerimi ondan uzak tutamadım ve bir daha sevişme şansımız olmadı, ama tek bu.

Ve hepsi. Lanet olsun. Gün. Onu bu lanet eteğin içinde *tekrar tekrar* izledim. Latince'den sonra avluda yollarımız ayrıldığında arkasına uzandı ve kumaşı yukarı kaldırdı, sadece geniş, yuvarlak kıcının lanet kalçalarıyla buluştuğu yeri görebilmem için.

Direksiyonu sertçe yumrukluyorum, keşke sikimi yumruklasaydım diyorum. Pantolonumun içi *ağrıyor* ama şu anda bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Trafalgar'ın kapısından çıkar çıkmaz otobüsü geçmekle yetiniyorum. Kafamın içinde Koç'un çığlıklarını duyabiliyorum.

"Baban geliyor mu?" Otoyola girdiğimizde Eden camdan dışarı bakarak soruyor ve ben de güneş gözlüklerimi çıkarıp sürücü kapısının cebine atıyorum.

Sözleri hızlı ve bacağını zıplatıyor. Sanırım gergin.

"Telefonumu arabanıza bağlayabilir miyim?" İlk cevabımı beklemiyor.

Hız şeridinde arabalar önüme kırarken, söylediğim her kelimenin rüzgârda yırtılmasını engellemek için camları yeterince açıyorum. "Evet." Direksiyon simidimdeki ayarlar arasında geziniyorum. "Şimdi yap."

Konsoldan telefonunu alıyor ve sanki beni dışarıda bırakıyormuş gibi ona odaklanıyor.

"Maalesef, evet, babam orada olacak."

"Ne yazık ki mi?" Hoparlörlerden müzik sesi gelirken Eden dönüp bana bakıyor.

Beyaz bir adam cezalandırılan bir kız hakkında rap yapıyor. *Seni cezalandıracağım bebeğim.*

Konuştuğumuz konuya odaklanmaya çalışıyorum. "Onunla ilk hafta sonumuzu mahvetti, bu yüzden şu anda onunla çok mutlu olduğunu hayal edemiyorum." Bunun yanı sıra, gece babamla ettiğimiz kavganın göğsümde yarattığı acıyı hissedebiliyorum. Benim hatamdı, gerçekten. Yırtılmış bir fotoğraf, işine laf atma, babamı tehdit etme.

Çocuk istismarcısı olmadığını bildiğim halde onu ifşa etmek. Suçlamalar yine de kariyerini mahvederdi ve kendi hayatımdaki aksaklıklar nedeniyle bunu asla yapmazdım ama onun kıvranışını izlemek eğlenceli.

Babama yaptıklarım ve söylediklerim için şimdi biraz kötü hissediyorum. Boğazında bir morluk oluşmuş, ofiste kapatmak için makyaj yapması gerekebilir.

Bunu düşünerek kendi kendime gülümsüyorum. Sanırım hissettiğim şey mors değil.

"İyi birine benziyor," diyor Eden yanımda ve gülümsemem genişliyor, geçen Cumartesi sabahı kahvaltı etmek için bizi gizlice evden çıkardığımda bunu söylemediğini biliyorum, böylece seviştiğimizi duyduktan sonra onu görmek zorunda kalmayacaktı.

"mi?"

"Öyle söylemenin şifreli yolu bu mu?"

"*Et facient ea.*" Dikkatli olun. Bu sabah Bayan Romano ile bunun üzerinden geçtik ve geçerken bana sessiz bir uyarı gibi bakışını kaçırmadım. Geçen yıl da benim öğretmenimdi, Trafalgar'da üst sınıflara Latince öğreten tek kişi. Temel düzeyde Yunanca da biliyor, bunu Winslet'le olanlardan bir hafta önce bu dilde bir küfür mırıldandığımda öğrenmiştim. Bazen Bayan Ro- mano'ya baktığımda annemi görüyorum ve neden bilmiyorum ama bu ona benim için garip bir çekicilik katıyor.

Sanırım büyülendiğimi hissediyor ve bu onu tiksindiriyor. Sanırım Eden'dan uzak durmamı istiyor.

Eden'in inanmak istediğinin aksine, tanıştığım her insanı etkileyemem. Genelde denediğimin farkına bile ama Eden "zengin çocuk" kişiliğim hakkında ne düşündüğünü açıkça ortaya koydu.

"Bu bir tehdit mi?" diye soruyor bana, eğlenerek.

Kalçalarına tekrar bakıyorum, bir bacağı hâlâ aşağı yukarı hareket ediyor. Geçen Cuma dudaklarımdaki teninin tadını hayal ediyorum. Biraz tuzlu çünkü Eden sürekli terliyor. Çok sıcak. "Babam iyi," diyorum. "Senin küstah tavrın değil."

Kıkırdıyor, saf bir ses. Ona bacağını parmaklarımla arasına aldığımda kendimi tutamıyorum. Kasları hala dokunuşumun altında, teni sıcak, ama geri çekilmiyor. Sanki kalmamı istiyormuş gibi elini benimkinin üstüne bastırıyor.

Dudağımı ısıırıyorum, gözlerim yolda, bir elim direksiyonda.
"Tavrımı seviyorsun." Sözleri alçak ama hızlıydı ve ben
Elim kalçasında geziniyor, ben gezinirken eteği geriye
kayıyor. "Evet. Tavrını sevdim."
Tırnakları elimin arkasına batıyor.

"Seninle ilgili her şeyi seviyorum." Gerçek bu. Onun için yanıp
tutuşuyorum ve sanırım onu güreşmeden *önce* sikersem ideal olabilir, ama
sonra yine tükenmiş olabilirim. Belki sonra. Bu işe yarayabilir. İç
çamaşırının malzemesini hissedene kadar elimi bacağında gezdirmeye
devam ediyorum. Pamuklu, yumuşak, parmaklarımı lastiğin altından
kaydırmak ve araba kullanırken onu parmaklamak istiyorum, ama sanırım
ıslak amının herhangi bir parçanın etrafındaki hissi bu lanet arabayı
mahvetmeme neden olur.

Kendimi durduruyorum, göğsümdeki gerginlik beni boğmaya yetiyor.
Boğazını temizliyor ama elimi sımsıkı tutuşu kan dolaşımındaki
şehveti gizleyemiyor. "Bana sorular soracak mı?"

Bir an için ne hakkında konuştuğumuzu unutuyorum, sonra iltifatımı
es geçtiğini ve gergin bir şekilde babamı düşünmeye geri döndüğünü fark
ediyorum. Eden karanlık, yumuşak ve sinir dolu. Büyüdüğünde nasıl biri
olacağını merak ediyorum. Umarım onun kendine gelişini izleyebilirim.

"Muhtemelen," diye itiraf ediyorum, "ama maçlara çok düşkündür.
İstersen onu tanıyabilirsin-"

"Bu kabalık olur." Bitirmeme izin vermedi. "Fark ettin mi bilmiyorum
ama ben aslında çok kibarım, Eli Addison." Parmakları elimin üzerine
daha da bastırıyor ve daha dik otururken bana sırtıyor. "Senin aksine,
benim görgüm var."

Kesinlikle öyle. "Babamı görmezden gel. Çok ateşli
olacak." "Babanı baştan çıkarmamı mı istiyorsun?"

Gözlerimi açtım. "*Eden.*"

Beni tamamen görmezden geliyor. "Bu gece eve gelip benimle
çıkmayı bırakmanı söyleyene kadar zaten bilmiyor olacaktın."

Flört. Kelimeye bile takılmadı. Beni bir gün boyunca görmezden
gelmesine rağmen geçen haftaki konuşmamızın bunu resmileştirip
resmileştirmedüğinden emin değilim, ama o zaman "kız arkadaş"
kelimesini söylediğinde yaptığı gibi geri adım atmıyor. Onun benim
olduğunu düşündükçe göğsüme bir sıcaklık yayılıyor. İlk gecedan beri
hep düşünmüştüm.

kütüphanede konuştu. Aramızdaki gerilim düzgün bir şekilde etiketlenemeyecek bir şey ama ona "benim" demek yapabileceğim en yakın şey.

"O asla böyle bir şey söylemez." Kalçasını sıkıyorum. "Ne dediğimi hatırlıyor musun?" Tekrar ona dönüyorum ve gülümsediğini görüyorum. Gülümsemesi göz kamaştırıcı. Neredeyse geçen haftaki öfkesi kadar hoşuma gitti. Güzel gözlerindeki fırtınalı bakış, arabasının karanlığında bana vurmak ister gibiydi. Bu bende *vurulma* isteği uyandırdı. "Sen muhtemelen başıma gelen en iyi şeysin."

"*Muhtemelen mi?*" Başımı iki yana sallıyor, cevabında hiçbir gerginlik yok. "*Muhtemelen* de ne demek?"

"Şey, yani..." Omuz silkiyorum, sırtıyıyorum. "Bu arabayı ben aldım, yani, bilirsin... sen yakın bir ikincisin."

Bununla birlikte elimi bırakıyor ve kendi elinin tersiyle göğsüme vuruyor. Gülüyorum ve onun da aynı şeyi yaptığını duyuyorum ve şu anda iyi *hissetmek* iyi geliyor.

EDEN'İN GÜZEL OLDUĞUNU BILIYORUM. ASLINDA ÇOK GÜZEL.

Saçlarının kalınlığı, *poposu*, güçlü burnu, büyük dudakları ve gözlerindeki renkler. İnce kolları ve kalçalarının kıvrımı, hatta dünyanın en özgüvenli kızmış gibi yürümesi.

Ne kadar çekici olduğu tartışmaya açık değil ve gözleri olan tek kişinin ben olmadığımı biliyorum.

Ama tüm bunları bilmeme rağmen, Roanoke Lisesi'nin spor salonunda çenesini kaldırmış, omuzlarını geriye atmış, kalçalarını sallayarak ve bir elinde telefonuyla yürürken neredeyse tüm gözlerin ona çevrilmesini izlemek, benim dışımda buradaki herkesin kör olmasını dilememe neden oluyor.

O geçerken ebeveynler bile sessiz, deplasman takımının oturduğu tribünün en ucuna doğru ilerliyor, babam tribünde. Şimdilik telefonuna odaklanmış durumda ve ben de gözlerimi devirerek minder etrafında koştuğumuz turlardan kopup koç ve karısının yanına gidiyorum.

"Su," diyorum ve Koç parmaklarının arasında burnunun köprüsünü sıkıştırıyor, bunu yaparken de gözlüklerini çarpıyor. Bayan Pensky'nin gözleri Eden'in üzerinde, dudaklarında bir gülümseme var ve ikisinin de beni tanıdığını biliyorum.

Suya ihtiyacımız yok, ayrıca Koç'un sandalyesinin yanında bir soğutucu dolusu şişemiz var.

Ancak maç resmi olarak başlamadı, şu anda deplasman takımı için ısınmadan başka bir şey yok, Rhinos henüz soyunma odalarından bile çıkmadı.

Üzerimde Trafalgar kapüşonlu sweatshirt var çünkü babamdan kalma parlak yeni çürüklerimden biri siyah atletimin kenarlarının hemen üzerinde. Dominic'le olan kavgamın haberi, geçen hafta burnu bantlanmış bir şekilde okula geri döndüğünde yayıldığı için kolayca anlaşılabilir, ama yine de, eğer yardım edebilirsem, çiçek açan kırmızı yumruk izini görmemeyi tercih ederim. İnsanlara konuşacak ne kadar az şey veririm o kadar iyi. Zaten yeterince dertleri var.

Ama merdivenlerin dibinde Eden'in yolunu kestiğimde, beni görünce gözleri açılıyor, sonra babama bakıyor, o da nihayet dikkatini verip ikimize de el sallıyor, gözleri Eden'da bir saniye fazla kalıyor, o bir şey söyleyemeden kapüşonumu çıkarıyorum.

Sonra eline tutuşturdum. Babama kibar bir gülümseme sunduktan sonra içgüdüsel olarak alıyor, bu da onu bu spor salonundan çıkarıp bir banyo kabinine sokmak istememe neden oluyor, böylece elimi güzel küçük ağzına sıkıştırarak onu becerebilirim.

"Bu ne için-"

"Tribünde oturuyor olacaksın," cevap veriyorum, elim bileğinin etrafında gevşekçe dolanmış, parmakları kapüşonumun yumuşak kumaşında kenetlenmiş. Gözleri bir an olsun yüzümden ayrılmıyor. Göz hizasına baksa babamın el emeğini görecekti ama göremiyor. Bileğini bırakıyorum ve elimi kalçasına atıyorum, sadece sıyrıyorum, başka birinin gözüne kazara görünebilecek bir dokunuş.

Yanaklarındaki kızarıklık bana öyle olmadığını bildiğini söylüyor.

"Dikkatimin dağılmasına gerek yok, ekibimin geri kalanı da öyle." Ciddi olmama rağmen bu sözlerle gülümsüyorum.

"Şu anda bir çocuk gibi konuşuyorsun." Gözlerini kısıyor ama ifadesinde şakacılıktan başka bir şey yok. Sonra, babam da dahil olmak üzere bizi izleyen onca insan varken beni şaşırtarak yaklaşıyor, parmak uçlarında duruyor, bir eli göğsümde, diğeri kapüşonumu tutuyor. Başını eğiyor ve dudaklarıma derin bir öpücük konduruyor. "Ama kaybetmeyeceğine söz verersen dikkatini dağıtmayacağıma söz veriyorum." Geri çekilmeye başlıyor, ağzının hissi neredeyse tüm kontrolümü kırmaya yetecek. Ama hâlâ göğsümde duran elini tutuyorum ve eğiliyorum.

Aşağı iniyor, onu *daha sert* öpüyor, ağızım onunkine sahip oluyor, dillerimiz çarpışıyor, dişlerimiz de.

Koç Pensky'nin arkamda bir yerde boğazını temizlediğini duyuyorum ve babamın dudaklarının sıkı bir çizgiyle birbirine bastırıldığından eminim.

Bu salondaki herkes için bir gösteri haline geldiğimizde ve babam da dahil olmak üzere tüm bu piçlerin önünde onu sahiplendiğimi bildiğimde, tıpkı onun gibi nefessiz kalarak geri çekiliyorum.

"Ben asla kaybetmem, Eden." Sonra elini göğsümden nazikçe çekip ondan uzaklaşıyorum, Koç'ya ve takım arkadaşlarıma katılıyorum, hepsi bana bakıyor, bazıları hayranlıkla, bazıları bilmiş sırıtışlarla ve bu sporu biraz fazla ciddiye alan birkaçı da gözlerini kısarak.

Koç ikincilerden biri, ama bakışları Eden'a, sonra tekrar bana kayarken, o bile bu konuda bir şey söylemiyor.

Eden

İlk başta fark etmedim. Orada, farkındalığımın yüzeyinin altını tırmalayan bir şey var, ama düşüncelerim Eli'nin rakibinin büyüklüğünden - kocaman, traşlı bir kafası var - Eric Addison'ın kolonyasının kokusundan - biberli ve koyu - Eli'nin babasının teninde pek de doğru olmayan bir şeye doğru koşuyor.

"Size on iki yaşından beri güreştiğini söyledi mi?" Bay Addison gözlerinde gururla bana bakıyor, ellerini birbirine kenetlemiş, dirseklerini kalçalarına dayamış, her zaman yaptığı gibi oğlunun kazanmasına hazır bir şekilde kambur oturuyor.

Sanırım açığı yüzünden. Eric'in bana doğru dönmüş hali, soluk gri yakasının hafifçe yukarı kıvrılması, gömleğinin kumaşında tek bir kırışıklık yaratmaya yetiyor.

Taze bir çürük, yer yer kırmızı, yer yer daha koyu ve neredeyse mor. İnce, boğazında öyle bir katman oluşturmuş ki ne olduğunu hemen anlayabiliyorum ve içgüdüsel olarak geldiğini biliyorum.

Parmakları boynuna dolandı.

Eli'nin yüzmeye ne kadar meraklı olduğunu, sonra birdenbire yüzmeyi bıraktığını, daha sonra da güreşe karar vermeden önce deniz sanatlarına yöneldiğini anlatmaya devam ederken her şey kafamda yerli yerine oturuyor. Eli'nin saldırganlığından, fiziksel aktiviteye olan sevgisinden bahsederken aynı zamanda yarayı görmem, her şeyin benim için bir araya gelmesini sağlıyor.

"Evet, o da gerçekten iyi." Kelimeler otomatik olarak geliyor. Zihnim yaraların üzerinde zıplayıp Eli'nin morluklarına takılırken bile çenemi kapatamıyor gibiyim. *Kavga ediyorlar. Kavga ediyorlar.* "Sence bu ona yardımcı oluyor mu? Bilirsin, bir çıkış yolu gibi?"

Babası ellerini bir kez çırpıyor, gözleri tamamen Eli ve diğer adamın içinde bulunduğu antrenman duruşuna odaklanmış.

Bacaklarımı zıplatıyorum, gömleğimin yakasıyla oynuyorum, nabzım yükseliyor ve neden olduğundan bile emin değilim. Umarım babası bekâretimi kaybettiğimde oğlunun yatak odasında çıkardığım sesleri düşünmüyordur. *Tanrım.*

"Sanırım öyle," diyor Eric gülümseyerek. "Aklının bir tarafında çok şey var."

"Evet," diyorum, aşığı bakmak için dönüyorum. Eli başlığını çekiştirirken başını çevirip bana bakıyor. Ağzımı açıyorum, bir şeyler söylemeye hazırım, kelimeler bu gece içimden kusuyor, ama o zaman görüyorum. Tribünler çok yüksek değil ve onun pürüzsüz, zeytin rengi tenine rağmen şimdiye kadar fark etmediğime inanamıyorum.

Kırmızı ve mordan oluşan bir yarım daire, atletinin hemen üzerinden görülebiliyor.

Bana gülümsüyor ve ben de yüzgeçlerimi kucağıma örttüğü kapüşonuna düğümleırken ona karşılık vermek için kendimi zorluyorum.

Eli'nin adamı göğsüne bastırıp omuzlarının minderde olmasını sağlayarak tuş ettiğı maçın altmış saniyesi boyunca tek düşünebildiğim, evde kimse yokken evinin nasıl görüldüğü. Eric mi başlattı? Tamamen onu suçlamak istiyorum. Ebeveyn olan o. Bu onun hatası. Ama Eli Addison olmanın ne demek olduğı gerçeğini göz ardı edemem.

Hakem Eli'nin kolunu kaldırdığında mideme kramplar giriyor ve Eli'nin bakışları benimkilere kilitleniyor. Eric ayağı kalkmış, Trafalgar'ın tarafındaki ebeveynlerin çoğıyla birlikte benim yanımda tezahürat yapıyor. Ben de ayaktayım. İstesem de yerimde duramıyorum ama düşüncelerim dönüp dururken hareketlerim mekanikleşiyor.

Herkes Eli'ı sever. Ona *tapılıyor*.

Ama hayranlık onun için yeterli değil, değil mi? O da hayatın acısını hissetmek istiyor, tıpkı gibi. Yine de Eric'in, aşık olabileceğimi düşündüğüm bu çocuğun üzerindeki vahşi ellerinin görüntüleri kafamın içinde yanıp sönüyor. Eli minderin çemberinden çıkıp koçunun tebriklerini kabul edene ve sırtına bir tokat atana kadar dayanabiliyorum, sonra ayağı kalkıp Eric'e izin veriyorum ve Eli'nin kapüşonunu göğsüme bastırarak tek kelime etmeden merdivenlerden inip salondan .

"NEDEN ?"

Eli'nin bakışlarıyla buluşmak için arabasının karanlığında dönerek gerildim. Trafalgar kazandı, onunla park alanında, Eli'nin arabası park alanının en arkasında, arkamızda Roanoke Lisesi'nin arazisini çevreleyen ormanlarda yollarımızı ayırdığımızda babası hala gülümsüyordu. Bir sürü terli çocuk vardı, iki takım arasında soğuk tebrikler, sonra

Eli hızlı bir duş aldı, saçları hâlâ ıslaktı ve babasıyla birlikte dışarı çıktık.

Görünüşe göre herkes gitmiş, otobüs çoktan gitmiş, öğrenci ve velilerin arabaları da.

Eli Infiniti'yi çalıştırdı, camları açtı, dışarıdaki gece gerçekten iyi hissettirse de, nemli ve sıcak günden sonra serinledi. Ama her ne kadar nemli olsam da, havalandırmalardan gelen soğuk havadan şikayetçi değilim.

"İşemem gerekiyordu," diye yalan söyledim.

Bir eli direksiyonda, diğeri kalçasında. Üzerinde eşofman altı ve beyaz bir tişört var ve buradan bile duş almış olması gereken sade sabunun kokusunu alabiliyorum.

Konsoldaki saate bakıyorum. Annem eve gelmemi beklemeden önce üç saatim daha var.

Geri dönmek bir buçuk saat sürecek, Eli direksiyon başındayken belki daha az, yani burada oturmak için bolca vaktimiz var. Ama kafamda çürükleri, Eli'nin babasını ve geçen hafta sonu Eli'nin tüm ruh halini mahvetmiş gibi görünen boktan resim çerçevesini düşünüyorum.

"Bu gece iyiydin," diye konuşmaya devam ediyorum. "Seni güreşirken izlemek gerçeküstü bir şey. Çok hızlı hareket ediyorsun ve sen-"

Emniyet kemerini açıyor ve koltuğun yan tarafındaki düğmeye uzanarak kemeri geri çekiyor.

"Buraya gel." Sözleri çakıllı.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı kaldırıyorum, içimdeki rahatsızlığı, oturduğum yerde kıpır kıpır olma halimi hafifletmeye çalışıyorum. "Ne?"

Elini direksiyondan kucağına indiriyor. "İşte," diyor, kalçalarına doğru başını sallayarak. "Gel benimle otur."

Ateşim çıkıyor, vücudumda karıncalanmalar oluyor, fiziksellik bir an için kafamdaki her şeyin önüne geçiyor. Ön camdan okulun boş otoparkına bakıyorum ve o ne düşündüğümü biliyor olmalı.

"Burada kimse yok. Pencerelerimde yüzde beş cam tonu var. Kimse bizi göremez."

"Ön camın-"

"Burada kimse yok." Kelimeleri daha acil bir şekilde tekrarlıyor.

Ona bakmak için dönüyorum, parmak uçlarım kollarımın üst kısmına bastırıyor. Hâlâ hareket etmediğimde, bana doğru eğiliyor ve

Kendi emniyet kemerini göğsümün üzerinden kaydırarak kollarımın altından bana doğru uzanıyor, dizlerim konsola çarparken bile beni konsolun üzerinden çekiyor ve başımı eğmek zorunda kalıyorum. Beni kucağına çekerken parmaklarım gömleğine tutunmaya çalışıyor, dizlerim kalçalarının iki yanında, koltuğunun derisine basıyor. Omurgam ama benim kadar kısa, Üstüne çıktığımda fazla eğilmem gerekmiyor. Ellerini kalçalarımın yerleştirmiş, bana bakarken sertçe sıkıyor, perçemlerim gözlerimin etrafına sarkıyor olsa bile rahatsız edici değil.

Bir eliyle uzanıyor, saçımdaki tokayı yavaşça bırakıyor ve bana bakmadan bilekliğiyle birlikte konsola bırakıyor. Beni kendine doğru çekerken parmakları saç tellerimin arasında dolaşüyor, böylece burunlarımız aynı hizaya geliyor.

"O tribünde otururken çok seksi görünüyordun." Boğazı ağrıyor, sözleri hırçın.

Parmaklarım gömleğinin üzerinde geziniyor, göğsünün sertliğini, nefes alıp verirkenki sığ, keskin iniş çıkışları hissediyorum. "Evet?" *Tanrım, seni tekrar becermek istiyorum.* Geçen cumadan beri bunu aklımdan çıkaramadım. Doğru bir şey yapıp yapmadığımı bilmiyorum. şey yapıp yapmadığımı da bilmiyorum ama çok iyi hissettirdi ve *o da* çok iyiydi. Bütün hafta kafamda hayal ettim, boşalmak için porno bile izlemedim. Söylediği tüm o şiddet içeren şeyleri, bilgisayarında çalıştığı tüm o saçmalıkları hayal bile etmedim.

Elini hâlâ saçlarımda gezdiriyor ve başını eğip dudakları dudaklarıma değerken beni daha da kendine çekiyor. "Evet." Bana sadece hayalet gibi bir öpücük veriyor, tekrar konuşmaya başlamadan önce onu öpmem için bana zaman tanımıyor. "Seni her zaman orada istiyorum. Her maçta."

Nabzım göğsümde titriyor. Ona gerçekten inanmıyorum. Bunun nedeni Eli'nin herhangi *biri* için sadece geçici olacağını sezgisel olarak anlamam mı yoksa kendi kişisel engelim mi bilmiyorum. İki olasılık var ve ikisi de beni iyi hissettirmiyor. Ya ben onun gerçekliğini göremeyecek kadar hasarlıyım ya da benim hasarım yüzünden bunu *tam* olarak görebiliyorum. Tıpkı kütüphanede beni takip ettiği zamanki gibi. Beni takip etmesinin verdiği güçle kafayı bulmamalıydım. *Ama yaptım. Ama yaptım.*

"Sadece bu sezon değil," diye devam ediyor, gözleri karanlıkta parlıyor. Sadece arabasının ön farları bize bir şeyler gösteriyor ama bu yeterli. "Gelecek yıl da."

Özlemi kemiklerimde hissedecek kadar derin. Yüzgeçlerimi göğsüne o kadar sert bastırıyorum ki, göğüs kemiğinin kırılmasını bekliyorum. Çürüğünü hatırlıyorum ve ona dokunduğumu biliyorum, yüz hatlarında en yumuşak çekingenlik beliriyor, kaşları birbirine çarpıyor.

Ama o beni durdurmuyor.

"Tamam." Kelimeyi yine de söylüyorum, birlikte olduğumuzu hayal ediyorum - üniversitede olsak bile, hepsinin yalan olduğunu bilerek. Ama başka ne yapabilirim ki? Bunun biteceğini biliyorum. Mezun olduğumuzda Eli'nin "gözden ırak, gönülden ırak" olmayı herkesin yapabileceğinden çok daha iyi başaracağına dair içimde bir his var. Eğer onu eğlendirmek için yanında olmazsam -ki iki farklı okula gideceğim, olamayacağım- o zaman sıkıntısını başka bir yerde gidermenin bir yolunu bulacaktır. *Bu konuda ne yapabilirim ki?*

"Tamam," diye tekrarlıyor, biraz tehlikeli de olsa her şey yoluna girmiş gibi. Ağzını çene çizgimde gezdiriyor, tüylerim diken diken oluyor, gözlerim bir anlığına kapanırken meme uçlarım geriliyor, parmaklarım hâlâ gömleğine dolanıyor. "Tamam," diyor tekrar, boğazımın dibine doğru. Bir çizgi yalıyor ve ben ürperiyorum, ama başka bir şey olamadan, her şeyin sıkıca sarıldığını hissettiğimde ve bu kırık vaatleri ve geleceğimizin neye benzediğini unutmak istediğimde, beni bırakıyor ve koltuğunda geriye yaslanıyor, bana bakıyor. "Bu şekilde mi? *Tamam mı?*" Sesi neredeyse... korkmuş gibi geliyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, gözlerim ağırlaşıyor, damarlarım şehvetle yapış yapış oluyor. *Onu tam burada istiyorum.* "Başka ne istiyorsun?" Sessizce soruyorum. Ruh halindeki ani değişimler beni , sanki çekingen hissederken iddialı olmaya çalışıyor, ama bazen her şey onu bunaltıyor ve her gün rol yapmanın sizi biraz yıpratılabileceğini hayal ediyorum.

"Bana böyle şeyler söylerken ciddi olmanı istiyorum."

"Ciddiyim." Ciddiyim de. Sadece bunun doğru olamayacağını biliyorum.

İki elini göğüs kafesimde gezdiriyor, başparmakları göğüslerimin alt tarafını sıyrıyor, gömleğimin düğmeleri hâlâ boğazıma kadar ilikli. "Seviyor musun?"

"Evet."

"Nereden biliyorsun? Bunu bu kadar çok istediğini nereden biliyorsun?"

Kafa karıştırıcı bir soru olabilir ama yine cevabım var. *Nasıl bildiğimi* hatırlamak için çok geriye gitmeme gerek yok. "Seni onunla düşünürken..." Kim olduğunu söylememe gerek yok. Ama başımı sallıyorum, ellerini daha yukarılara, kollarımın üzerinden enseme doğru kaydırırken, saçlarım aşağıya dökülürken kelimeler son buluyor.

Geri. Parmaklarını boğazımın kenarına bastırıyor ve ben bocalarken bile bakışlarını tutuyorum.

"Söyle bana, bebeğim."

"Beni fiziksel olarak hasta hissettiriyor. Sadece o da değil. Eğer herhangi biri olsaydı..."

Bir an beni inceliyor, başparmağı kafatasımın tabanında daireler çiziyor. Sonra başını sallıyor. "Dominic'in ağzını senin üzerinde gördüğümde ben de aynı şeyi hissettim." Sözleri soğuk, vücudumu neredeyse korkuya benzer bir şeyle gergin hissettirmeye yetiyor. "Benim evimde. Kütüphanede."

O gece arabamda Luna'yı yüzüme fırlatarak eylemsizliğini bana karşı nasıl kullandığını görmezden gelerek gülümsüyorum. "Yani Luna bir daha sana dokunduğunda burnunu kırabilir miyim?"

Başını koltuğa yaslıyor, hâlâ bana sıkıca tutunuyor. "Eğer yaparsan seni orada beceririm."

Gülümsemem duraksıyor. Bu bir şaka, ama değil.

Sanki onun için savaşıyor birine ihtiyacı varmış gibi. *Sanki benim kıskançlığımı istiyor çünkü bu ona sevildiğini hissettiriyor.*

Onun çürüklerini düşünüyorum, babasınıninkilerle eşleşenleri. *Sevgiler.*

Tam burada, şimdi, şu anda karar veriyorum, eğer sahip olduğumuz tek şey buysa, *neredeyse* bir ilişki istemiyorum.

Eğer sahip olduğumuz tek şey buysa, eğer bu kalbimi lanet olası parçalara ayıracaksa, eğer kaçınılmaz olarak beni terk ettiğinde ve ben onu terk ettiğimde bu çocuk için ağlayacaksam, o zaman *hepsini istiyorum*. Bir kereden fazla, bunu yapmaya devam etmek istiyorum, tekrar tekrar ve benden bıkana kadar.

Öne doğru kayıyorum, merkezimi pantolonundaki şişkinliğe yaklaşıtıyorum, eteğim tehlikeli bir şekilde uyluklarımın üstlerine yaklaşıyor, iç çamaşırlarımı zar zor gizliyor.

Bakışları temkinli bir hal alıyor ve beni şaşırtarak ellerini benden çekip iki yanında yumruk yapıyor.

Konuştığında, kelimelerindeki ses kısıklığını duyuyorum. "Eden." Bir uyarı gibi. "Seni arabamda becermem gerektiğini sanmıyorum-"

Gözlerinin içine bakarken parmak uçlarımı gömleğinin içine sokuyorum. "Dur." Nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Güvende olduğumu biliyorum." *Seni koruyorum.* Zihnimin içindeki kelimeleri duyuyorum. "Kontrol sende olsun," diyorum ona. "İstedğin her şeyi yap." *Dokun bana, dokun bana, dokun bana.* Parmaklarımı sert vücudunun uzunluğuna doğru sürüklüyorum, tenindeki kas çıkıntılarını hissediyorum, gömleğinin etek ucunda duruyorum ve ellerimde döndürüyorum, onu üzerinden çıkarmak istiyorum. Tekrar düşünüyorum

Babasını, kavgalarını ve Eli'nin muhtemelen etrafındaki herkesle olan karmaşık ilişkisini. Ne kadar korktuğunu anlatacağım çünkü eminim herkes bir dönem korkmuştur. Babası bile zar zor ayakta duruyor. Kendi aileniz tarafından istenmemek nasıl bir duygu olmalı?

Dom'un annesinin onu terk etmesi hakkında söylediklerini düşünüyorum.

Reece bile annemin beni terk etmesini hiç önermedi. Birbirimizden nefret ediyoruz ve bir kez bile beni evden atmaya çalışmadı ya da babamla yaşamam gerektiğini söylemedi.

altımdaki bu çocuk için acıyor.

"Ne istersen Eli. Her şeyi yap. Bu artık ilk kez olmuyor."

Şimdi dokun bana.

Yavaşça, sanki daha hızlı giderse beni ya da kendini korkutacakmış gibi, güçlü parmakları kalçalarımın geliyor, ortadaki eteğimin hemen altında. Dokunuşuyla kaslarım seğiriyor.

"Bir şey var mı?"

Başımı kaldırıp baktığımda, alt dudağı dişlerinin arasında bana bakarken başını koltuğa yasladığını görüyorum.

Elleri daha yukarıya, eteğimin altına, kıcıma doğru kayıyor. Çenesini eğiyor, burnunu benimkiyle dürttüğünde inliyor ve ben kendimi onun saldırganlığına teslim ederken kafamda onun sevgisinin şeklini tutuyorum.

Ama söylediklerimde ciddiydim. "Her şeyi yaparım, bebeğim." Ellerimi iki yanına bırakıp direksiyona yaslanıyorum, eteğimi aramıza sokmasına izin veriyorum, başparmakları iç çamaşırımın kesik yerine yakın. "Her şeyi yaparım, her şeyi yapmana izin veririm." Kafamın içinde, telefonumun ekranından gördüğüm şiddet oynuyor, bilgisayar ekranındaki kelimeler ve ben bunu bizim için istiyorum. *Benim için o kadar kötü olmasını istiyorum.*

Kalçalarımın bakıyor, ben beklerken parmakları tenimde daireler çiziyor, zorlukla nefes alıyor, bana gerçekten ne yapabileceğini düşünmemeye çalışıyorum. Bu arabada fazla bir şey için yer yok. Ama elini ağzıma koymasını, burnumu kapatması için fazla yer gerekmez, değil mi?

için ona yalvarmak istememe yetiyor.

"Eden." Kelime boğuk geliyor. Hâlâ bakışlarıma karşılık vermiyor. "Benden asla pişman olmanı istemiyorum."

Ne dediğini anlayana kadar itiraz etmek için ağzımı açmıştım bile. Son kelimenin "o" olacağını sanıyordum. Her ne söyleyecekse

bu arabada ne yapacağını. Ona beni incittiği hiçbir şeyin beni korkutamayacağını düşündüm. Ona fantezilerimi hatırlatırdım, geçen sefer kolunu boğazıma dayamasını nasıl sevdiğimi. Kalçamı nasıl tokatladığını. Beynimin onunkinden ne kadar farklı olduğunu. Karanlık düşüncelerine ve kaotik dürtülerine rağmen beni öldürmeyeceğini biliyorum.

Ama konuşmuyorum, kısa kesiyorum. Nefes alıp verirken, onun sözlerini düşünürken ciğerlerim ağrıyor.

"Benden *asla pişman olmanı istemiyorum.*" Yavaşça, gözleri benimkilere yaklaştı.

Çok ama çok hareketsiz kalıyor, artık parmaklarını kalçalarımnda gezdirmiyor.

"Neden pişman olayım ki?" Sesim kısık, cevabının ne kadar yüksek olabileceğine yer açmaya çalışıyorum.

"Kendini o ana kaptırdığında, yakınlık kurmak için bir şeyler söylersin." Başını eğiyor ve göğüs kafesine, kıyafetlerimin üzerinden bir öpücük konduruyor, bir darbeden önce gelen bir jest gibi, cinsel bir yanı yok. "Sahte şeyler yapıyorsun. Sanki mantıklı beynin kapanıyor." Aynı fikirde olmama ya da karşı çıkmama fırsat vermeden başını kaldırıp bileğimi yakalıyor, aramızda çeviriyor ve başparmağıyla bileziklerimi yolumdan çekiyor.

Geri çekilmeye çalışıyorum, şaşkınlık beni yeni bir farkındalığa sürüklüyor, ama o tutuşunu sıkılaştırıyor, kemiklerime bastırıyor. "Eli. *Bırak beni.*"

"Ne istersen, dedin." Gözleri benimkileri tutuyor, kaşları sert bir uyarıyla kalkıyor. "*Her şeyi* söyledin."

Yüzüm utançtan yanıyor ve için tekrar deniyorum.

Tutuşu sıkılaşıyor ve biraz acıyor, geçen hafta sonundan kalan baskı kaslarımda kalıyor. Hala nefes almaya çalışıyorum, ona acı çektiğimi göstermeyi reddediyorum. Eğer yaparsam, duracağından korkuyorum. *Belki de hiç istemiyorum.*

Bir an için birbirimize baktık.

Sonra da "Bunu benden sonsuza dek saklayabileceğini mi sandın?" der.

Aşağı bakma. Kafamın içinde tekrar tekrar yalvarıyorum. *Lütfen yapma.* "Sonsuza dek yaşamayacağız." Bu sözleri ikimizi de incitmek, hatırlamamızı sağlamak için söylüyorum. Onun dikkatini dağıtmak için.

Ama o sadece gülümsüyor ve başparmağıyla üç harfin izini sürüyor. "Bu bir isim mi, yoksa baş harfleri mi?"

Hayır, , hayır.

Yüzümdeki mahcubiyeti gördüğünü, sık nefeslerimi duyduğunu biliyorum, ama sadece bakışlarımı tutuyor, gülümsemesi sıkıca tutulmuş bir öfkeye dönüşüyor. "Söyle bana Eden."

"Bunun hakkında konuşmak istemiyorum-"

"Eğer *bu* konuda konuşamıyorsan, o zaman kucağıma gelip kendini bana bu kadar kolay sunmaya hiç hakkın yok."

Bana tokat atmış gibi hissediyorum, bileğimi kurtarmak için tekrar denerken yüzüm buruşuyor. Kavrayışı çok sıkı ve beni göğsüne doğru çekiyor, avuç içim ona düşmemi engelliyor. "Beni lanet olası kucağına çektin." Söylemeyi düşünebildiğim tek şey bu. "*Bunu sen yaptın-*"

"Seni boğmama izin verdin. Canını yakmamı . *Seni tokatlamamı* istiyorsun. Sana vurmamı. Elimi ağzının üzerine koyup nefes almanı engellememi mi istiyorsun?" Bileğimi ağzına götürüyor, inci gibi yara izlerinin üzerine kapatıyor, dudaklarıyla etimi emiyor, sonra çekiliyor, dişleri bana batıyor. "Oraya varmadan önce, neden bana bu sırrı söylemiyorsun bebeğim?"

Sonra bakışları alçalıyor, uzun kirpikleri de onunla birlikte alçalıyor ve midemdeki aşağılanma hissi acı veriyor. Gözlerimi kapatıyorum, böylece beni incelediğini görmek zorunda kalmıyorum.

"Cevabı zaten biliyorum." Ben kıpırdamadan durmaya çalışırken bileğimin iç kısmını tekrar öpüyor, soğukluk utancımın ateşini söndürüyor. Bu konu hakkında hiç konuşmamıştık.

Bilmesi mümkün değil.

"Nic." İsmi fısıldıyor ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor, nabzım göğsümde çarpıyor, midem bulanıyor. "Nic Penn. Bana yanıldığımı söyle."

Sanki biri başımdan aşağı buzlu su dökmüş de beni bir rüyadan uyandırmış gibi hissediyorum.

Karanlık sürücü tarafındaki camdan dışarı bakıyorum, bir yanım aptalca bir şekilde başka arabaların da burada olacağını umuyor. Diğer insanlar.

Geri geri gitmeye çalışıyorum ama omuzlarım arabanın kornasına çarpıyor ve korna çalıyor, zıplamama neden oluyor, nefesim kesiliyor.

Eli gülümsüyor ama başını kaldırıp bakmıyor bile.

"Onu sevmedin, değil mi?" Cevabımın ne olabileceğinden emin değilmiş gibi değil, biliyormuş gibi soruyor. Dişleri tenimi yakalıyor. Nefesini hissediyorum ama hâlâ arka pencereden dışarı, sonsuza kadar uzanıyormuş gibi görünen ormana bakıyorum. Perşembe gecesi. Bir gündüz okulunda.

Burada yalnızız. Beni incitmesi için ona izin verdiğimde buna güveniyordum. Şimdi, Reece ya da Sebastian'ın asık suratlı görünüşüne bile minnettar olurum.

"Bunu nereden biliyorsun?" Öfke tüm bedenimi ısıtıyor. Sanki beni aşağılamak için bu anı bekliyordu. İlk de biliyor muydu? Ve bekaretimi almaya çok hazır olduğu için o zaman öylece bıraktı mı? "Nereden bildin lan bunu?"

Bileğimdeki damarları yalıyor, sonra geri çekiliyor, bir eli hâlâ eteğimin altında. "Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum Eden."

Nefes alıyorum, havayı ciğerlerimde tutuyorum.

"Bana bak." Kelimeleri yumuşak bir şekilde söylüyor ama içindeki emri yanlış anlamıyorum.

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil... Bunu bilmemelisin."

"Eden." Sesi alçak, uyarısı açık. "Gözlerini gözlerimde görmek istiyorum."

Ona istediğini veriyorum. Koyu yeşil. Siyah bir halka. Ne hissettiğinden emin değilim. Dudakları ayırık, gülümseme yok, gözlerinde eğlence yok. Beni gurur duyuyorsa bile bunu göstermiyor.

"Bunu nereden biliyorsun?"

Gözlerini deviriyor. "Bu dışında."

"Nasıl, Eli? Nereden biliyorsun?" Geri çekilmek istiyorum. Dışarı çıkmak istiyorum. Hareket etmek istiyorum.

"Sakin ol," diyor, *sola dönmek* ya da *günaydın* demek ister gibi.

Bileğimi ondan kurtarmak için tekrar deniyorum ama kurtulamıyorum.

"Bunu sana o mu yaptı?" Sesi soğuk ama yüzü hiçbir şey belli etmiyor.

"Eli-"

"Sen benim sorularıma cevap verene kadar ben de senin sorularına cevap vermeyeceğim."

Sözcükler içimden patlar gibi çıkıyor. "Hayır, bunu bana o yapmadı! Ben yaptım!" Boğazımdaki kuruluğu bastırmak için yutkunuyorum, hızla atan kalbimin önüne geçmeye çalışıyorum. "Nereden biliyorsun? Sana bir şey söyledim, şimdi söyle bana Eli. Bunu nasıl öğrendin?"

Amanda'dan gelen ve henüz okumadığım mesajları düşünüyorum. Onunla görüşmeyi kabul ettiğim için bizim için teorik planlar yapıyor. Benim bir

Arka koltuktaki çantamda duran telefonuma uzanmak için vahşi bir dürtü duyuyorum ama burada, onun kucağında kıpırdanıyorum.

"İnternet değerli bir kaynaktır."

Nefesim ciğerlerimde tıkırdıyor. Kayıtlarım mühürlü olacaktı, değil mi? Bunu lanet internette bulamaz.

"Benden korkuyor musun?" Bu dürüst bir soru, benimle alay etmek için değil. Başparmağını tekrar yara izlerinin üzerinde gezdiriyor, her biri titrek harfler.

Kendimi tamamen çözülmüş hissediyorum, en kötü şekilde, sanki dikişlerimi sökmüş ve şimdi yanlış bağlandığım tüm yolları inceliyor.

Bu beni . O kadar uzağa bakmamalıydı. "Korktun mu? Ben ." Düşünmeye çalışıyorum ama ona bu kadar yakın olmak çok zor. Boşluğa ihtiyacım var. *Havaya ihtiyacım var.* "Bana hemen *şimdi* söyle, *hemen şimdi*, nasıl bildiğini. Bana yalan söyleme."

"İsmi gördüm. Benim... bir bağlantım var. Ofiste mi?"

Trafalgar. Mali yardım. Bayan Corbin. Tanrı aşkına.

Bir an gözlerini kapatıyor ama sanki çekip gideceğimden korkuyormuş gibi hızlı hızlı konuşuyor. "Özür dilerim, biliyorum, bu çok fazla. Çok fazla. Ama beyzbol oynuyor, değil mi? Ve yıllığını gördüm, dijital olarak, internette. Çok yüksek teknoloji." Ben onun sözlerine tutunurken o yine bana bakıyor. "*Öğrenciler Eğleniyor* bölümünde ikinizin fotoğrafları vardı." Bu cümleyle gülümsemesini gizleyemiyor çünkü başlık yetersiz kalıyor.

Zihnim koşuşturuyor. Açıklama yapmaya çalışmasını izlerken dişlerimi sıkıyorum, Eli söz konusu olduğunda her şeyi serbest bırakacağımı bilsem bile.

"Senden bunu hak etmedi," diyor ve bileğime bir öpücük daha konduruyor.

Kalbim sıkışıyor ve kendimi duygusal olarak savunmasız hissediyorum.

Gözlerimi kapatarak bir an için kafamı boşaltmaya çalışıyorum, Eli'nin kucağında kayarken ve arzu içimde yanarken bile, belki de bu takıntılı vahiyden beri daha fazla.

Yaptığım şeyi gördüğünde Nic'in yüzünü hatırlıyorum. Bir beyzbol maçı.

Onun beyzbol maçındaydım. Üniformasının içinde çok iyi görünüyordu. Sarı bukleler, solgun, kızarmış bir cilt. Elinde sopa. Bir gün dövmelemizi yaptıracağımızı söylemiştik ama hiç öpüşmedik bile. Ben sadece... Ben sadece onun beni sınıfa götürmesini, elimi tutmasını... Bunun daha fazla bir şey ifade ettiğini varsaydım. Her şeyi kafamda kurguladım. Hayal ettim.

Bir şeyler hissetmek istedim. Birine ait olmak istedim.

Ama ben Wilmington'ın sıcağına uygun olmayan bir şekilde kolumu yukarı ittiğimde, hasta olabilirmiş gibi baktı. Sonra arkasını dönüp yanımızda kimse olup olmadığını kontrol etti. Ve dedi ki, *"Ne yaptın lan sen Eden?"*

Gözlerimi açtığımda, sanırım hâlâ Eli'nin yüzünde aynı ifadenin belirmesini bekliyorum.

Dudağının kıvrılmasını, gözlerinin kısılmasını bekliyorum. Beni kucağından itmesini. Belki de beni arabasından indirip eve yürümeye zorlamasını.

"Üzerini oymak istiyorum," diyor bunun yerine, tıpkı birinin acıktığını, dinlenmeye ya da su içmeye ihtiyacı olduğunu söylemesi gibi. "Maket bıçağım var. Evde."

Yaşamak için havaya ihtiyacım olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Bana aynı anda hem kaçmak hem de kaçmak istediğim şeyleri hissettirdiği her seferinde nefesimi tutamayacağımı.

"Onunla hâlâ konuşuyor musun?" Sorarken başını eğiyor, yüzgeçleri artık yaraların üzerine bastırıyor, sanki artık görmek istemiyormuş gibi. Ama iğrendiği için değil, fark ediyorum.

Çünkü onun yerine adının orada olmasını istiyor.

Göğsümde sevince benzer bir şey patlıyor. Öfkeyle düğümleniyor ve şu anda, şu anda nasıl hissettiğimi tam olarak adlandıramıyorum.

"Hayır," diyorum ona, söz verir gibi. "Asla."

Kalçamı daha sıkı sıkıyor. Daha sert. "Güzel," diye fısıldıyor. Bana daha da yaklaşıyor, bileğimi arkamdan tutuyor ama daha önce yaptığı gibi acı verici bir şekilde değil. "Onunla bir daha asla konuşma. Senin lanet zamanını daha fazla hak etmiyor." Ve ben daha cevap veremeden, kelimeleri formüle edemeden ya da duygularımla başa çıkamadan beni öpüyor.

Ağzı beni yiyip bitiriyor, çürütüyor ve ısıyor, dişleri birbirine çarpıyor, dili benimkiyle savaşıyor. Ağzımızı birbirimizden ayırdığımızda boynumu bükerek jog- gers'ının ipine uzanıyorum ve boğazımdan aşağı bir çizgi ısıyor, parmakları kıcımın üzerinde yayılıyor, bir eli hala bileğimi arkamda tutuyor.

"Bebeğim," diyor, boğazıma bir uyarı gibi. "Ne yapıyorsun?"

İpini çözüp pantolonunun bel bandını aşağı çekiyorum. Elimi boxer'ının içine sokup parmaklarımı doluyorum, sertçe

ve ağır ve benim için *ağrıyor*.

"Becer beni." Onu pompalarken mutfaktaki sözlerimizi hatırlıyorum, doğru yapıp yapmadığımdan emin değilim, çünkü en son seks yaptığımızda hareketlerimi o yönlendirmişti. *"Tam buraya. İşte böyle."* Şimdiden en kötü sırlarımdan bazılarını açığa çıkardı ve sanırım, belki de, bu yaraları öğrendikten sonra benden hala hoşlandığını kanıtlamasını istiyorum.

Boğazından bir inilti çıkıyor, sesi benimkine karışıyor. Yavaşça onu okşarken, bileğime açtığım yüzünden kramp giriyor, geri çekiliyor, bana bakıyor, eli hala kıcımlı kavlıyor, göğsü kabarıyor. "Öyle mi?"

Şehvet içimde alev alev yanıyor ve tek hissedebildiğim beni durdurmayacağı gerçeğinin verdiği rahatlama. *Oh, Tanrı'ya şükür.* "Evet," diyorum ona. "Evet."

Gözleri benimkileri arıyor, sanki gerçekten nasıl hissettiğimi bulmaya çalışıyormuş gibi. Gerçek rızamı.

Her ne gördüyse, yeterli olmalı, çünkü sikini hissetmekten isteksizce vazgeçtikten sonra pantolonunu çekiştirdiğimde, kalçalarını kaydırarak buna mecbur kalıyor. Dudaklarımdan şaşkın bir iç çekiş çıkarken ve tek düşünebildiğim onun sikine gömülüp kendimi *onunla* doldurmakken, bizi döndürüyor.

Akıcı bir hareketle beni koltuğa itiyor ve bir düğmeye daha uzanarak üst kısmı aşağıya, *aşağıya, aşağıya* indiriyor, ta ki üzerime gelene kadar, eliyle kalçamı yana doğru çekiştiriyor, parmaklarıyla iç çamaşırlarımı indiriyor. Ona yardım ediyorum, artık iki elim de serbest ve kumaş ayak bileklerimin arasındayken ayakkabılarımla birlikte tekmeleyerek çıkarıyorum.

Eteğimi yukarı iterek beni ona teşhir ediyor ve tıpkı ilk seferinde olduğu gibi kalçalarımı birbirine kenetleme dürtüsü duyuyorum, ama o bunu hissetmiş olmalı, arabasında üstüme çömelmiş, çünkü koltuğunun kenarında diz çöküyor ve beni açık tutmak için her iki elini de kalçalarımın kıvrımı etrafında dolaştırıyor, tıpkı daha önce yaptığı gibi.

Bunun için minnettarım.

Parmaklarımı deri koltuğunun yan tarafına geçiriyorum, onu itme dürtüsüyle savaşıyorum çünkü onun incelemesi altındayım. İncelemesi için bir oyuncak.

Göğsü gömleğinin altından hızla inip kalkıyor, aleti kalın ve ağır, taşakları sıkı ve ağrıyor. Ona dokunmak istiyorum. Onu tatmak istiyorum. Beni incelerken vücudundaki her kasın gergin görünmesi hoşuma gidiyor.

Ellerini daha yukarı kaydırıyor, başparmakları beni birbirinden ayırıyor, beni ona gösteriyor, onun için ne kadar ıslak olduğumu, kaygan, pembe klitorisimin zonkladığını-

onun dokunuşunu bekliyor.

"Beni burada mı istiyorsun?" diye soruyor sessizce, gözlerini benimkilere kaldırarak.

O kadar arkaya yaslanmışım ki, bir şekilde başım dönüyor, dünyam onun arabasındaki konumum gibi tersine . Konuşmaya korkarak başımı sallıyorum.

"Ya biri bizi görürse?" Sesi hiç de endişeli gelmiyor.

Sınav gibi bir şey.

"Umurumda değil," diyebilirdim sonunda.

Gülümsüyor. "Seviyorum, Eden." Yakınıma eğilip beni derinden öpüyor. "Tek olmak istiyorum." Sözleri dudaklarıma değiyor, sonra ben konuşmadan dizlerini oturduğu yerden kaydırıyor, başını eğiyor ve ağzı amıma geliyor, dili klitorisimde geziniyor.

Nefesim kesiliyor, sırtım yukarı doğru kalkıyor, başparmakları beni ayırmaya devam ediyor, her santimimi ona gösteriyor, ilk seferinde yaptığından daha fazlasını. Annemin önüme attığı bir kitapta okuduktan sonra banyoya bir ayna götürüp vücudumun tüm bölümlerini öğrendiğim bir sefer hariç, hiç bu kadar yakından görülmemiştim. Bu ondan çok daha özel. Kıvrırmak, kalçalarımı bükmek, bacaklarımı sıkmak istiyorum ama yapamıyorum ve yapmıyorum.

Klitorisimi emiyor, inlememe neden oluyor, gözleri benimkileri kesiyor, dudaklarında benimkilerin arasında hissedebildiğim bir gülümseme var. Elini sahiplenici bir şekilde iç uyluğumun üzerinde gezdiriyor, bileğini büküyor, sonra iki parmağını içimde kıvrırıyor, beni parmaklamak ona da iyi geliyormuş gibi inleyecek kadar benden geri çekiliyor.

"Çok dar bir deliğin var," diyor, gözleri tekrar benimkilere odaklanıyor.

Ona uzanıyorum, saçlarını tutup çekmek istiyorum, ama başını sallarken son boğumuna kadar kabaca içime itiyor, nefesi hala klitorisime değiyor, diğer elinin işaret parmağı ve başparmağı hala beni onun için açıyor.

"Hayır," dedi. "Ellerini başının üzerine, koltuğuma koy."

Donup kaldığımı gördüğünü biliyorum. Kararsızlığımı görüyor, çünkü parmaklarının içime oturduğu yerin ucundan amımın tepesine kadar beni yalıyor, alt dudağı hassas noktaya takılıyor.

"Şimdi Eden, yoksa dururum ve ."

Ama sana dokunmak istiyorum. Kıpırdamadan duramıyorum. Yapamam, yapamam, yapamam.

Göğsüm kabarıyor, göğüslerim ağrıyor, gömleğimin her düğmesini koparmak istiyorum. Aynı anda her şeyeime sahip olmasını istiyorum, her şeyi saklamak istiyorum.

"Benden bu kadar." Geri çekilirken kelimeleri düz bir şekilde söylüyor ve blöf yaptığını biliyorum, ama onu bu konuda test etmek istemiyorum.

"Tamam, tamam, tamam," diyorum hızla, vücudum gergin. Kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Dirseklerimi büküyorum, bileklerimi koltuk başlığının arkasında kenetliyorum, böylece içimde yükselen hareket etme isteğini durdurmaya çalışıyorum.

Tekrar gülümsüyor, beni parmaklarken bir kez daha yalıyor, parmaklarını beni çığlık attıracak şekilde büküyor, itiyor ve kancalıyor.

"Söylediklerimi yapmana bayılıyorum bebeğim." Aşağıya, tam bana bakıyor ve arabasının dışından gelen ay ışığını bile engelleyen yasadışı renkli camlar için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Beni bakışlarının yoğunluğundan en küçük şekilde koruyor.

İçime çektiğimde kendi kokumu alıyorum ve ona uzanmamak, başımı göğsüne gömmek istememek için tırnaklarımı ellerimin üst kısmına geçirmek zorunda kalıyorum.

Rahatsızlığımı hissederek tekrar yukarı bakıyor, ağzı *benimle* parlıyor. bir parmak daha sokmaya çalışıyor, ben de inleyerek sıkıyorum.

"Şşşt," diye fısıldıyor, başını çevirip uyluğumun iç kısmını usulca ısıyor. "Benim için nefes al, bebeğim. Bırak kendini. Ben yanıdayım. *Sana göz kulak oluyorum.*"

Beni yakaladın. Bu sözleri bana daha önce de söylemişti ve onlara bayılıyorum. *Beni ne kadar etkilediğin hakkında hiçbir fikrin yok.*

Beni ısırdığı yeri yalıyor, sonra daha sert ısırarak doğrulmama neden oluyor ve ısırdığı yeri hızla öpüyor. "Seni yakaladım," diyor tekrar, hâlâ içime bir parmak daha sokmaya çalışıyor. "Sen çok ama çok benimsin, Kabus Kız." İtiyor, basınç ve dolgunluk çok *iyi* hissettiriyor ve bu durumla ilgili her şeyi kontrol bile bana hayranlık gibi bakıyor.

Rahatlamaya çalışıyorum.

Nefes almaya çalışıyorum.

Sonunda üç parmağını içime soktuğunda inliyor ve duvarlarımın parmaklarının etrafında gerildiğini hissedebiliyorum. "*Çok sıkısın amına koyayım.*"

Onun sözleriyle yüzüm kızarıyor, tırnaklarımı ellerimdeki damarlara öyle geçiriyorum ki kendi derimi soyduğumun farkındayım.

Başını tekrar çeviriyor, burnu klitorisimi dürtüyor, sonra beni öpüyor, ağzını açıyor, sonra emiyor, dilini bana sürüyor,

Beni o kadar sert sikiyor ki sırtım koltuklara çarpıyor, araba şüphesiz dışarıdan sallanıyor.

Gözlerimi kapatıyorum, çok yakın, *çok yakın*, midem düğümleniyor, içim yanıyor, ağzının, dilinin, parmaklarının altında nabız gibi atan ihtiyaç beni içten dışa tüketiyor.

Kendimi zirvede hissediyorum, çok yakınım, kalçalarım koltuktan kalktı, ağzına doğru daha sert itiyorum, onun her şeyini istiyorum, her şeyini. Bir ayağımı kaldırıp en uçtaki konsolun üzerine koyuyorum, kendimi daha fazla açığa çıkarıyorum, dizim açılıyor, uyluğumun iç kasları geriliyor.

"Boşaldığında bana bak," diye fısıldıyor kulağıma ve bir emir gibi söylediği sözlerle orada olduğumu biliyorum. Gözlerimi açıyorum, onunkilere kilitleniyorum ve şimdiye kadar hissettiğim en güçlü salınım beni sarsmadan önce etrafımda kez daha sıkıldığımı hissediyorum.

Adını söylüyorum, inliyorum, kollarımı başımın üzerinde tutuyorum, ama ona dokunmamak, onu tırmalamamak, incitmemek için her şeyimi harcıyorum, beni izlediğini izlerken, boşalırken gözlerinde aşk sandığım bir şey, parmaklarının üzerine fişkırıyor, onun için parçalara ayrılıyor.

Kalçalarımı oynatıyorum, elini beceriyorum, onu dışarı çıkarmak istiyorum ve o başını kaldırıyor, onun yerine avucunu klitorisime bastırıyor, sürtünmeyi bana bırakıyor ve ona karşı öğütüyorum. İçimdeki parmaklarına bakıyor ve dudağını o kadar sert ısıyor ki kanaması olduğuna yemin edebilirim.

Tamamen çözüldüğümde, tükendiğimde, vücudum olabildiğince gevşediğinde, parmaklarını yavaşça dışarı çekiyor, ama avucunu hareket ettirmiyor.

Parmaklarını kayganlığımda gezdiriyor ve ne kadar ıslak olduğumun seslerini duyuyorum.

Elini ağzına götürüyor, gözleri üzerimde, orta parmağından başlayarak parmak eklemlerine kadar yalayarak tadıma bakıyor.

Sonra üstüme tırmanıyor, elini vücudumda gezdiriyor, dizleri kalçalarımın iki yanında, siki serbest ve ben daha düşünmeden, hareket edemeden ya da konuşmadan, içimde tuttuğu eliyle ağzımı, burnumu kapatıyor, yüzüm ıslanıyor.

O elini ağırlığını korumak için kullanıyor, diğer eliyle sikini yumrukluyor ve tek kelime etmeden kendini içime itiyor, bunu yaparken kulağıma doğru inliyor, hiçbir şey yavaş değil. İlk seferki gibi değil, bu çok daha sert.

Elinin altında nefes nefese kalıyorum ve o da elinin mührünü sıkarak burun deliklerimi sadece avucunun kenarıyla kapatıyor, geri kalanı da ağzımın üzerinde kalıyor.

İçimde o kadar iyi hissediyor ki, etim ya da- *gasm'ımdan* hassas, *ondan* kaygan ve beni üç parmağının yapabileceğinden çok daha iyi doldururken bile, derinlere vurduğunu hissetmeme rağmen, birçok yönden ağrıyor olsam da, onun etrafında gerilmiş olsam da, bu sadece her şeyi daha iyi hissettiriyor.

Özellikle de zar zor nefes alabildiğim için.

"Siktir," diyor, kelime tırtıklı, bir eli başımın yanındaki koltukta, kalçalarını içime sokarken, her hamlesinde benimkilere sürtünüyor. "Sen... sen mükemmelsin."

Kollarımı koltuk başlığının arkasından çözmeye başlıyorum ama burnuyla yüzümü dürtüyor, boynumu ortaya çıkarıyor *ve sertçe* ısıyor.

"Hayır." Bir elini dizime götürüyor, neredeyse acı verecek şekilde yana doğru itiyor, böylece içimde olabildiğince derine inerek beni koltuğa yapıştırabiliyor. "Sakin . Bu senin ilk seferin değil." Yüzüm ısınıyor. "Şu anda benim için oynayacaksın."

Sözleriyle eriyorum, en çarpık şekilde hastalıklı bir tatlılık.

"Anladıysan başını sallla."

Ancak o zaman, o anda, tam *şu anda* fark ediyorum ki... Nefes alamıyorum.

"Eden." Beni sikerken neredeyse adımı boğulacak gibi söylüyor, dudaklarım ağzımın üzerine bastırdığı elinin altında parçalanırken bile nefes alışlarım sessiz. "Başını sallla."

Başımı sallamayla başarıyorum, tam o sırada görüşüm dalgalanıyor, siyah ve gri onun omzunu görmemi engelliyor, yüzüme yaklaşıyor, dudakları hala boğazımda.

Beni öpüyor, çok yumuşak, güven verici. "Güzel, bebeğim. Seni yakaladım. *Siktir*, seni yakaladım." İticileri daha vahşi, daha şiddetli, neredeyse acı verici hale geliyor, vücudum her biriyle sarsılıyor, arabanın içinde onun altında sıkışıyor. Elini dizimden çekerken başımı çeviriyorum ve parmaklarının koltuğun derisine sürtündüğünü görüyorum, parmak eklemleri bembeyaz. Bunda yumuşak bir şey yok ama yine de beni öpüş şekli, boynumun yan tarafı, çenem, elinin kapatmadığı yüzüm, kaşlarım... *öyle*.

Nefes alamıyorum.

İstemiyorum. Onun durmasını istemiyorum. *Hepsini istiyorum. Bana verebileceği her şeyi istiyorum.*

Ama yine de bileklerimi tutmaktan vazgeçiyorum, kollarım ağrıyor ve sonunda onları öne doğru getirip parmaklarımın altında kaskatı duran pazularını avuçluyorum. Sahip olmayı umabileceğimden daha güçlü kaslar, itmek için, ama başım basınçla dolu, ciğerlerim göğsünü benimkine bastırıldığı için ağrıyor ve gerçek şu ki... ne kadar zamandır oksijen almadım?

"Sadece biraz daha." Sözleri kulağımda, bana yalvarıyor gibi. "Çok yakınım, bebeğim."

Onun için teslim olmak istiyorum. Beni istediği gibi kullanmasına izin vermek istiyorum. O kadar iyi hissettiriyor ki, beni tekrar kenara çekmesinin derinliği, uyluğumdaki, ağrıyan amımdaki acı, bir hediye.

Bunu onun için yapmak istiyorum. *Yapmak istiyorum. Yapmak istiyorum.*

Daha hızlı gidiyor, acı verici bir şekilde, kalçalarımızın çarpışma sesi acıyı artırıyor, klitorisim şişiyor, dudaklarımı açıyor, kalçalarının her itişte ona sürtündüğünü hissedebiliyorum.

Kollarını tutuyorum ama artık onu itmeye çalışmıyorum.

Sakin durma.

"Neredeyse , bebeğim. ... neredeyse..." Sesi çatlıyor, sonra kulağımın dibinde inliyor, nefes nefese kalıyor, adımı haykırıyor. Tamamen çözülüyor. Kulağa o kadar güzel geliyor ki, kalbimi kırmaya yetiyor.

"Eden, siktir. Eden, Eden, ."

Tıpkı ilk seferinde olduğu gibi, vücudu kasılıyor ve benimkinin üzerine boşalıyor, döllerini içime akıyor, beni sahipleniyor, *beni iştahetliyor.*

Her zaman senin olmak istiyorum. Sadece adımı söylemeni istiyorum. Görüşüm kararmadan önce aklıma gelen son düşünce bu.

Onu hala hissedebiliyorum, avucunu yüzüme acıyla bastırıyor, havamı çalıyor, *beni öldürüyor.*

Ve hala onu duyabiliyorum, asla söylememesi gereken bir şeyi. "Sana ihtiyacım var." Boğuk kelimeler, bilinçli miyim yoksa rüya mı görüyorum bilmiyorum. *"Sana çok ihtiyacım var."*

Sonra göz kırpmıyorum.

Havayı içime çekiyorum, elinin yüzümü nazikçe kavradığını hissediyorum.

Görüşüm bulanık, ama göz kırpmaya ve nefes almaya devam ettikçe düzeliyor.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Bir dakika mı? Bir saniye mi? Saatler mi? Pencereden dışarı bakıyorum, hiçbir şeyin değişmediğini fark ediyorum. Hâlâ karanlık.

Eli çenemi ona doğru çekiyor.

Gözleri kocaman değil. Telaşlanmış görünmüyor. Sadece... yorgun. Harcandı. Doymuş. *Ben , o panikledi mi?*

Hayır.

"İşte buradasın." Kelimeleri fısıldıyor, dizini koltuğa dayıyor, nefes almam için bana alan açarken sırtını kamburlaştırıyor, başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor.

Ellerimin yanlarımda gevşek durduğunu fark ediyorum.

Ben de boş olduğumu fark ettim. Tamamen ıslağım, kullanılmışım ve tatmin olmuşum ama boşum.

Pantolonu yukarı çekilmiş, boxer'ı üstten dışarı çıkmış. Aşağı baktığımda eteğimin hâlâ belimde olduğunu görüyorum. derwear on the floorboard.

"Nasıl hissediyorsun, bebeğim?" Yüzünde en yumuşak gülümseme var. Benimki zonkluyor ve çenemi esnetiyorum.

Kaşlarını çatıyor, iki parmağını çene çizgimde gezdiriyor. "Konuş benimle." "I..." Ne söyleyeceğimi bilemeden, kafam karışmış bir halde sözümü kesiyorum,

Garip bir şekilde yüksek, ama bastırılmış. "Özür dilerim." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Belki de yüzündeki endişe ifadesinden dolayı. Artık sıkıntılı görünüyordu.

Ama benim , anlayamayacağım kadar hızlı hareket ediyor.

Bizi tekrar döndürüyor, koltuğa çökerken bir kolu sırtıma dolanıyor ve ben onun kucağındayım, dizlerim kalçalarında. Biraz başım dönüyor, arabanın içi dönüyor ve o koltuğu kaldırıyor, sonra beni göğsüne sarıyor, dudakları başımın tepesinde.

Ona sarılıyorum, parmaklarım birbirine kenetlenmiş, çenemin altında sıkışmış, sadece nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

"İyisin," diyor, güçlü bedeni beni kendine çekiyor. "Ben buradayım." Beni tekrar öpüyor ve daha sıkı sarılıyor. "Sadece rahatla. Böyle kalabiliriz. Gitmemiz gereken bir yer yok." O söyleyene kadar söylemesine ihtiyacım olduğunu bilmediğim şeyler.

Ve ben... ne düşüneceğimi, nasıl hissedeceğimi şaşırmış bir halde onun kollarında gevşiyorum. Kalçalarımın arasında bir karmaşa var ve gerçekten işlemem gerekiyor ama onunla savaştığım enerjim yok.

Sadece teslim oluyorum.

Ağırlık ve memnuniyet üzerime çöküyor ve gidiyorum.

KALKIP ONUN ÜZERİNDEN INMEM GEREKTİĞİNİ FARK ETTİĞİMDE

Ağzımın kenarından salya akıyor. Silmeye çalışıyorum ama ben yapamadan çenemden tutup başımı kaldırıyor, böylece gözlerim onunkilere bakıyor. Başını eğip yüzümdeki salyayı yalıyor, gözleri kapalı, işi bittiğinde tenime karşı alçak, yumuşak bir huzur mırıldanıyor.

Sonra geri çekiliyor, gözlerini tekrar benimkilere dikeyor ve sersemlemiş gibi göründüğünü görüyorum. Kafası iyiymiş gibi ama ikimizin de ayık olduğunu biliyorum. "Sen her zaman çok iyisin," diyor parmağıyla dudaklarımda gezinerek. "Bu çok iyiydi."

Onun onayından duyduğum haz içime doluyor, gurur ve huşu duyguları tenimin altında birbirine karışıyor. Ellerimi göğsünden yukarı kaydırıp yüzünü kavriyorum. Sonra eğilip burnunun kalkık ucuna yumuşak bir öpücük konduruyorum.

Gülümsemesi gerçek, ya da değilse bile şu anki maskesi kusursuz.

Geri çekiliyor ve elini kalçama indiriyor. Eteğim hâlâ belimde, iç

çamaşırım hâlâ gaz pedalının yanında. Ona bakmak için omzumun üzerinden baktığımı fark ediyor ve kalçamı tutmaya devam ederek aşağı eğiliyor, siyah bikimi kapıyor.

ni briefs.

Uğraşmak gerekiyor ama onun yardımıyla ayakkabılarımdan üstünden geçirip bacaklarıma geçirmeyi başarıyorum, kucağında diz çökmüşken önce bir dizimi, sonra diğerini kaldırıyorum.

Sonra kendimi sakar ve beceriksiz hissederek elimi göğsüne koyuyorum ve bir dizimi yolcu koltuğuna götürüyorum, hala iç çamaşırımın bel bandının üzerinde buruşuk duran eteğimi düzeltmem gerekeceğini biliyorum ama önce ondan uzaklaşmayı ve aramızda biraz boşluk bırakmayı tercih ediyorum.

Ve yine de, bileklerime uzandığında, nazikçe, dengeye yardım ederek Nefesim kesiliyor ama bu onun dokunuşundan değil.

Aşağıya baktığımda, çok hızlı giydiğim için karışmış olan iç çamaşırımın vites koluna takıldığını ve beni açığa çıkaracak kadar çektiğini görüyorum.

Ona daha sıkı tutunurken parmaklarım gömleğinin pamuğunu buruşturuyor ve neden hareket etmediğimi bilmiyorum, ta ki şu anda sadece bir bileğimin etrafında döndüğünü fark edene kadar ve diğer eli uyluğumun dış tarafında, ondan en uzakta, dizim yolcu koltuğunun tabanına bastırılmış durumda.

Vites kolunun sıcak derisine oturmuşum, amım onu sıyrıyor. Karın kaslarım gergin, nefesim göğsümde sıkışmış ve buna rağmen

Devam etmeliyim, parmak uçlarının tenime batma şekli buna izin vermiyor.

Yavaşça bakışlarımı onunkilere yöneltiyorum ve alt dudağını ısırıldığını, tamamen eliyle çok fazla zaman geçirdiği şekil değiştirene odaklandığını görüyorum.

En sevdiği iki şey bir araya gelmiş gibi.

Yanaklarım sıcak, bir elim göğsünde, diğeri kalbime geliyor.

Nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum ama gözlerindeki o bakış ciğerlerimdeki havayı alıyor.

"*Siktir.*" Bu kelimeyi her söylediğinde, onu memnun etme ihtiyacı hissediyorum. Ama bu sefer daha kötü. Belki de az önce yaptığımız şey yüzünden. Belki de onu daha önce hiç bu kadar mest olmuş görmediğim içindir. Belki de zaten ciğerlerimdeki havayı bayılmama yetecek kadar çalmasına izin verdiğim için, bu bana hiçbir şeymiş gibi geliyor.

Onun dikkatini çekmek istiyorum. Ve hala çok azgınam.

Düşünmeye fırsat bulamadan, kendimi vites değiştiricinin üzerine sürtecek kadar aşağı indiriyorum. Uyluklarımın arasında yeniden oluşan ağrıyı, ağızımda bir iniltiyle kızdırmaya yetecek kadar.

Aşağıya bakıyorum, benden sızan *dölünü* hissediyorum, vites topuzunun üzerinde en küçük soluk beyaz damla. Hiç bilmediğim bir sıcaklık içime işliyor.

Gözlerini benimkilere dikti, bakışlarında şehvet vardı, "Kıçını koltuğuna geri koy" diyene kadar nefes aldığından bile emin değildim.

Tırnaklarımı gömleğinin kumaşı üzerinde sürüklüyorum, kalçalarımı oynatıyorum, kaydırıcı topuzun sıcaklığı klitorisime geliyor, ıslaklığımın ve dölünün daha fazlasının üzerine bulaştığını biliyorum. Konuşurken kelimelerim birbirine karışıyor. "Bana hareket edemeyecek kadar çok bakmanı seviyorum."

Bana bakıyor, parmaklarım nabzımı sakinleştirmek için kendi kalbimin üzerine sertçe bastırıyor, bir elim kendimi sabit tutmak için hala onun göğsünde.

Kendimi tekrar dişliye doğru sürtüyorum, kirli düşünceler beynimde yarışıyor, dikkatini bu şekilde tutmanın yolları, aletini tekrar tamamen sertleştirmek için, çünkü pantolonunun içinde bir kez daha zorlandığını görebiliyorum. Ama ben daha bunu düşünmeye cesaret edemedim, üst kollarımdan tutup beni koltuğuma geri çekiyor, üzerime eğilirken beni deriye sabitliyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta.

"Yapma bunu." Sesi kızgın ya da işkence görmüş gibi geliyor. Avuçlarımı sıcak koltuk arkılığına bastırıyorum, eteğim kucağıma düşüyor, ani hareketi yüzünden iç çamaşırımın bel bandından kurtulmuş. Kalçalarımın arasında benden ve ondan kaynaklanan dağınık bir ıslaklık var ve beni tekrar doldurmasını isteyerek onları birbirine sıkıştırıyorum.

"Neden olmasın?" Sesim sert.

Kelimelerle cevap vermiyorum. Onun yerine beni o kadar derinden öpüyor ki nefes alma şansım yok. Parmaklarım saçlarını buluyor, avuç içi göğsüme yerleşiyor, sonra gömleğimin boğazıma kadar olan düğmelerini çözüyor. Her birini çözerken kısa tırnakları beni tırmalıyor. Sanırım beni hissetmek istiyor, ama bunun yerine kalbimin üzerindeki deriyi çiziyor, kanayabileceğim kadar derin. Dili dilimin etrafını sarıyor, sonra dudaklarımı ısıtıyor, ağzımın her santimini, keskin, hızlı ısırıklar, iğne ucu kadar acı, sahiplenme, başımın yanındaki eliyle kendini tutuyor. Saçlarını çekiyorum, dudaklarından dudaklarıma gelen en küçük iniltinin tadını çıkarıyorum. Ağzının içinde inliyorum, sonra geri çekiliyor, burnunu benimkine dayarken alt dudağımyı dışarı çıkarıyor. Kalçalarımı sıkıyorum, onu o kadar çok istiyorum ki canım acıyor, ama ağzımı bıraktığında, "Pişman olacaksın. Bu gece kafan güzel ama uyandığında pişman olabilirsin."

Zor nefes alıyorum, nabzım o kadar yüksek ki, gerçekten Onu doğru duydum. *Yüksek mi?* Kafam iyi mi?

"Ben... Ben uyuşturucu kullanmıyorum," diye nefes nefese kaldım. "Sen neden bahsediyorsun?"

Gözlerini sıkıca kapatıyor. Orada, kafasının içinde ne gördüğünü merak ediyorum. Gözlerini açmıyor ama burnunu benimkine dayıyor, çok yumuşak. Titrek bir nefes alıyor. "Bir şey yok. Sadece... hiçbir şeyden pişman olmanı istemiyorum, tamam mı?" Yavaşça gözlerini açıyor. "Onu görmek . İnan bana, istiyorum. Ama sağlıklı düşündüğün zaman, mı?" Anlamadığımı biliyormuş gibi beni tekrar öpüyor. Sonra geri çekiliyor, koltuğuna yerleşirken kalbimi en son bırakıyor, pantolonunu ve ereksiyonunu ayarlıyor, sanki kendini kontrol etmesini sağlayacakmış gibi eşofmanının ipini bağlıyor.

Saate bakarken nefes almaya çalışarak ben de kendimi düzeltiyorum.

"Gitmeliyiz." Bunu sadece söyleyecek bir şeyim olduğu için söylüyorum. Kafamın içinde, onun sağlıklı düşünmekle ilgili sözlerini tekrarlıyorum. Gerçekte olduğundan şüphelendiğim kişiye uymuyor. Gardımı düşürmek istemiyorum

ve tatlı sözlerinin olduğundan daha anlamlı olduğunu düşünüyorum, ama bana karşı bu kadar iyiyken bu çok zor.

"Tamam," diyor. Arabayı çalıştırıyor, eli vitesin üzerinde ve bu sefer ikimiz de arabaya bakıyoruz. Yavaşça, aynı anda yukarı bakıyoruz. *Ben hala istiyorum.* Ama bir daha bundan bahsetmiyor. Tek sorduğu, "Sen benim kız arkadaşımsın, tamam mı?"

Kaşlarımı kaldırıyorum, hesaplı bir hareket değil. "Ne?"

"Senin için hecelelememe gerek var mı? Dominic'in ya da başka birinin seni öpmesine izin verme. Daha önce yaptığı gibi sana bir daha dokunmasına izin verme. Başka kimseyle yatma. Ve sadece seni becereceğim." Zamanımızı ölçmüyor. Bu anlaşma bittiğinde.

Ama tek bu.

Bu sonsuza dek sürmez. Yapabiliyorken onun benim olmasının tadını çıkarmam gerektiğini biliyorum, ama artık olmadığı zaman için kıskançlık şimdiden içimi kemiriyor.

Bu bir kira sözleşmesi gibi ve ben ona sahip olmak istiyorum.

Ama ben öyle demiyorum. Onun yerine, "Peki ya öpüşmek? Sen de mi sadece beni öpüyorsun?"

Gülümsüyor, başını sallarken bakışlarını kaçırıyor. Arabayı vitese takıyor ve ancak arabayı kenara çektiğimizde dikiz aynasından bakarken, gözleri zar zor benimkilerin üzerinden geçerken bana cevap veriyor. "Sahiplenici."

İnkâr

etmiyorum.

"Bunu sevdim."

"Bana cevap verirseniz sevinirim."

Sırtarak bana bakıyor. "Evet, Kabus Kız. Sadece sen."

Eden

UYUYAMIYORUM.

Her şeyi kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum, tıpkı geçen hafta sonu yaptığım gibi.

Eli ile seks. Elinin ağzımın üzerindeki hissi. Kulağıma söylediği sözler. Bana sarılma şekli. Üst üste üç kez boşalıyorum. Sonra, sabah iki gibi kalktım.

Bir egzersiz videosu izliyorum, kimseyi uyandırmamak için adımlarıma dikkat ediyorum. *Kybalion*'u okuyorum. *Dorian Gray*'in *Portresi*'ni bitiriyorum, bir bölümün altını tekrar tekrar çiziyorum, o kadar sık ki ince, sarı kağıdı yırtıyorum.

Bir ayartıdan kurtulmanın tek yolu ona boyun eğmektir. Ona direnirseniz, ruhunuz kendisine yasakladığı şeylerin özlemiyle, canavarca yasalarının canavarca ve yasadışı kıldığı şeylerin arzusuyla hastalanır.

Sanırım vantilatörümde gelen kelimeler duyuyorum, yüksek sesle.

Duruyorum, başımı yukarı kaldırıyorum ve kulaklarımı zorlarken bıçakların dönüşünü izliyorum.

Sonra bir kapı gıcırtısı duyulur.

Donup kaldığımda kalbim hızla çarpıyor, bakışlarımı yatak odamın kapısına çevirdiğimde nefesim kesiliyor. Oscar Wilde'ın kitabı elimde, parmaklarımda sıkıca kenetlenmiş.

Sebastian içeri giriyor.

Telefonu elinde, kapıyı yavaşça arkasından kapatıyor.

Kaşlarımı çatıyorum, omzumun üzerinden bakıyorum. Kapalı panjurlarımın arasından ince ışık izleri sızıyor. Bakışlarımı çarşafLARımın arasına gömülü telefonuma indiriyorum. Elime alıp kitabı yere atıyorum. Sebastian'a bir şey söylemeden önce saati ve mesajlarımı kontrol ediyorum.

Saat sabahın altısı. *Kahretsin*. Lanet sabahın altısı.

Ama nedense Sebastian'ın sabahın erken saatlerindeki bu hoş olmayan girişinden pek de rahatsız olmadım.

Saatın erken olmasına rağmen, bütün gece görmezden geldiğim, meşgul olduğum ve başka şeylerle ilgilendiğim, Eli'nin eve geldiğini haber verdikten sonra uyuyacağını düşündüğüm mesajları okurken gülümsüyorum.

Onu: Duş almadım. Hala senin gibi kokuyorum.

Onunla: Bu beni deli ediyor.

Onu: Uyuyor olmalısın bebeğim. Umarım çok iyi uyuyorsundur. bana mesaj at.

"Oku şunu." Sebastian parlak telefon ekranını bana doğru iterek beni mutluluğumdan uzaklaştırıyor. İsteksizce gözlerimi ayırıyorum, Seb'in telefonunu alırken ekranı kapatıyorum, metalik kasa parmaklarımın altında soğuyor ve yatağa uzanıyorum. "Neden ayaktasın?"

"Neden lanet haberleri okuyorsun?" Sorusunu duymazdan gelerek nefesimin altında mırıldanıyorum.

Başlığı kalın ve kırmızı harflerle yazılmış bir haber. Tam Sebastian'a bir haber için neden bu kadar erken geldiğini soracakken başlığı okuyorum. Bir gölün önünde duran, elbise ve jöleli sandaletler giymiş sarışın bir kızın fotoğrafının üstünde.

Boğazımdaki düğümü yutuyorum. Kaçırdığım afişlerdeki fotoğrafın aynısı. Dom'un odasında gördüğümün aynısı.

Kendimi manşeti tekrar zorluyorum, gerçekten inanmıyorum.

Kayıp Trafalgar Öğrencisinin Kalıntıları Bulundu

Bakışlarımı makalenin küçük metnine indiriyorum ama odamın karanlığa yakın ortamında gözlerim ekranın loşluğuna karşı zorlanıyor. "Işığı aç."

Sebastian hâlâ ayakta, fanın yanındaki dongle'ı çekiyor. Soluk turuncu ışık odayı doldurur.

Gözlerimi kırıştırıyorum, başparmağımla aşağı doğru kaydırarak metni tararken başım dönüyor.

Wisteria Gölü'nde polis tarafından bulunan kalıntıların Winslet Landers'a ait olduğu doğrulandı. Boğazım kurudu. Okumaya devam etmek için kendimi zorluyorum. 17 yaşında, geçen Eylül ayında kayıp ilan edilmiş. Evinden kaybolmuş. Şüpheli yok. Hala yok. Ölüm nedeni açıklanmadı. Cesedin durumu hakkında bir bilgi yok. Aileye haber verildi.

"Wisteria onun evinin arkasında." Sebastian'ın sesi beni ekranından uzaklaştırıyor.

Telefonu odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum ve nedenini bilmiyorum. Beni ısırması gibi düşürmekle yetiniyorum. Sanki tutmak fiziksel olarak acı veriyormuş gibi.

Huzursuzluk kemiklerime yerleşiyor ve Dominic'i ve bunu ne zaman öğrendiğini düşünüyorum. Dün gece miydi? Bugün okula gelecek mi? Geçen haftaki kütüphaneden beri hiç konuşmadık.

bir yığn yastık oluştuyorum, onlara yaslanırken bile hareketlerim çılınca, yorganı vücuduma çekiyorum, bir elimi gövdemin üzerine koyuyorum ve diğer elimle telefonumu kavriyorum, yüzgeçlerim terli.

Sebastian kendi telefonunu alıyor, cebine koyuyor, sonra yatağında ufka doğru uzanıyor, bacakları sarkıyor, bir ön kolu alnının üzerinde, yüzgeçleri yorganıma karşı sadece onun duyabileceği bir ritim tutturuyor. Üzerinde pijama pantolonu ve bol bir tişört var.

"Ne oluyor lan?" Bu bir soru değil. Kızı tanıımıyordum bile, ama... Eli üzgün mü? Henüz bilmiyor mu?

Eli'nin uyumasını istediğim saatte uyanık olmasını umarak ekranıma tıklıyorum.

Ben: Seni özledim. Neredeyse mesajı göndermeyecektim, alt dudağımı dişlerimin arasına çekerken başparmağım düğmenin üzerinde geziniyor, kasvetli habere inat.

Sonra yüzümü ağrıtabak kadar sert gülümsüyorum ve kalbimde küçük bir heyecanla gönderiyorum.

Sebastian bir halde, "Dom'un satıcısı benim arkadaşım," diyor.

Kaşlarımı çatıyorum, telefonumu göğüs kafesime doğru indiriyorum, Eli'nin bana mesaj atıp atmadığını görebilmek için ekranı yukarı kaldırıyorum. Sonra sinirlerimi gizlemek için biraz gülüyorum. Seb ve ben otopark saçmalığı hakkında konuşmadık. Dominic'in kardeşimi tanıyan bir adamdan kokain aldığını düşünmek hâlâ şaşırtıcı. Muhtemelen o da bir karavanda yaşıyordur. Dom'un satıcısının bir çatı katında ipek cübbeler giyip puro içtiğini sanıyordum. Belki de Kolombiya'dan özel jetlerle gelip Dom'a bizzat teslim ediyordur.

Uyuşturucu satıcıları hakkında pek bir şey bilmiyorum sanırım.

"O bir pislik." Sebastian boğazını temizler. "Dominic, yani. Ondan uzak durmalısın."

Gözlerimi devirip tavana bakıyorum. "Bunun tüm bunlarla ne alakası var?"

Ağabeyim konuşurken sözlerinde bir gerginlik var. "Neden gecenin bir yarısı okuldan çıkıp seni takip ediyor ki?"

Dom'a sürtünmeyi düşündüğümde yüzüm ısınıyor. *Cevaplar.* Beni rahatsız etmesine izin veriyorum çünkü *cevaplar* istiyorum. "O Eli'nin

arkadaşı." Sebastian'la Eli hakkında konuşurken kendimi rahat hissetmiyorum ama o sordu. "Öyle mi? Peki sizce bunun sebebi nedir?"

Sebastian soruyu soruyor-

Sanki cevabı biliyormuş gibi.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturuyorum, mavi gözleri benimkilerin üzerinde. "Çıkar ağzındaki baklayı," diye çıkışıyorum.

Sebastian sırtıyor ama sıcaklıktan yoksun. "Oğlunuzun adının birkaç kez geçtiğini duydum."

Kıllarımı kıpırdatıyorum, gözlerimi deviriyorum. "İşte yine başlıyoruz," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Evet, saçmalamaya devam et, E, biliyorsun, bazı insanlar onun hatunu öldürdüğünü düşünüyor."

Eli neden Dominic'in kız kardeşini öldürsün ki? Bu hiç mantıklı değil.

Dom'un bu haberi nasıl karşıladığını tekrar merak ediyorum ama düşüncelerim her zamanki gibi Eli'a dönüyor. "Ne demek istedin? Neden arkadaş oldukları hakkında mı? Bir süredir arkadaşlar."

Sebastian omuz silkiyor, gözleri kapanıyor. "Birini öldürmüş , cinayet soruşturmasına mümkün olduğunca yakın olmak isterdim, birilerinin beni bu konuda sorgulayıp sorgulamayacağını bilmek isterdim. Ayrıca..." Duraklıyor. "King üçünün çok sık birlikte olduğunu söyledi. Kız, Dominic, Eli."

Tüm bunları hemen reddetmek istiyorum. Sebastian zar zor lise diploması almış, ne bir işi ne de bir beklentisi var. Ama bildiği bir şey varsa, o da suçtur. Belki tam olarak cinayet değil, ama öyle bile olsa.

"Arkadaş olduklarını biliyordum." Tek söyleyebileceğim bu.

"Evet, yani..." Sebastian sözünü keser, gözleri hâlâ kapalıdır. "Sana daha önce de söyledim. King, Dom'un Winslet konusunda hep tuhaf davrandığını söyledi. Birbirlerine tahammül edemiyorlarmış ama bazen onu almaya gelmiş. Eli'yi de."

"Ne sen?" Yine de sordum. "Belki birlikte yapmışlardır."

Gözlerimi deviriyorum ama sanki göstermelikmiş gibi geliyor. Tedirginlik midemi bulandırıyor. "Bu bugün mü yayınlandı?" Konuyu değiştiriyorum, biraz yoldan sapıyorum.

"Bu sabah," diye onaylıyor Sebastian. "King gitmeden önce bana söyledi, ben de gelirken okudum."

Onun yolu. İsa. "Şu ana kadar dışarıda mıydın?"

Sebastian gülüyor ve bu bir öksürüğe dönüşüyor. Susturmak için yumruğunu ağzına götürüyor ve sonra şöyle diyor: "Evet. Tıpkı senin gibi ben de uyanıktım."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum, gözlerim odamın zemininde geziniyor, ama zihnimde Winslet'in yüzü bana bakıyor. Sonra kafamın içinde Eli'inkini görüyorum.

Neden geçen yılın çoğunda yoktu?

Kötülüğünün bir sınırı olmalı. *Ama kötülüğün bir sınırı var mı? Ona aşık olduğum için bahaneler mi uyduruyorum?*

Ama hayır. Herhangi bir bağlantı olsaydı polis onu gözaltına alırdı. Bunu o yapmadı.

Bir an için gözlerimi kapatıyorum ve elini yüzümde hissediyorum. Arabasının içinde döndüğümü hissediyorum, zihnim kararıyor.

Ama ben hepsini sevdim.

Tüylerim diken diken oluyor ve yorganı daha yukarı, çeneme kadar çekiyorum. Battaniyemin altındaki karanlık tünelde bir parıltı görüyorum ve Eli hakkında ne yaptığının ya da ne düşünmediğimin bir önemi yok gibi görünüyor. Ekranımda muhtemelen ondan gelen bir mesaj olduğunu bildiğim için vücudum yine de ısınıyor.

Sebastian tekrar konuşmaya başlayınca telefonumu kaptım.

"Sadece dikkatli ol, E." Sözleri yumuşak ve sesi düşünceli geliyor. Acaba onunla hayatını nasıl çöpe attığı hakkında konuşmam gereken an bu mu?

Boğazım düğümleniyor ve derin bir nefes alıyorum ama ne diyeceğimi bilemiyorum ve annemin geçen Cuma söylediğim her şey hakkında onunla konuştuğunu sanmıyorum.

Telefonuma bakarken tek söyleyebildiğim "Söyleyeceğim" oluyor.

Günaydın bebeğim. Seni alabilir miyim?

"Ben ciddiğim. Onlara güvenmiyorum."

Dişlerimi sıkıyorum ama Seb götlük yapmıyor. Korumacı davranıyor. "Tamam, tamam, ." Boğazımı temizliyorum. "*Dikkatli* olacağım." Ona son okulundan uzaklaştırılanın *ben olduğumu* hatırlatmak istiyorum ama nefesimi boşa harcamıyorum.

"Senin bir geleceğin var," diye devam ediyor Sebastian ve sözlerinde bakışlarımı onunkilere doğru kaldırmama neden olan bir keskinlik var, panjurlarımdan içeri süzülen sulu ışıktaki kanlı gözleriyle buluşuyorum. Elimdeki telefona bakıyor. "Sakın atma."

Sinirlenerek gözlerimi deviriyorum. "Ne Eli de Dominic..."

Kendini *sevdire* bana. "Beni yolumdan saptır, mı?"

Sebastian'ın gözleri benimkileri arıyor. "King bana Eli hakkında başka garip şeyler de anlattı."

Hala nefesimi tutuyorum. Ve ismi hatırladım. King, Eli'nin mahallesinde yaşıyor. Alkolü almış. Sonuçta karavan parkı satıcısı değil.

"Başı çok belaya girdi, tamam mı? Sesi biraz... berbat geliyor."

"*Nasıl* berbat?" Sesimi sakın tutmaya çalışırken nabzım kulaklarımda hızla atıyor.

Sebastian başını sallar. "Sadece kendine dikkat et. Oğlun o kıza tam olarak ne olduğunu biliyorsa hiç şaşırmam."

Gözlerimi kısıyorum, tansiyonum yükseliyor. "Eğer bana Eli'nin bu işle bir ilgisi olduğunu düşündüğünü söylemeye çalışıyorsan, çünkü boş kafanda dolaşan uyuşturulmuş bir komplo teorin var, o zaman-"

"Hakaret etmeyi kes, göt herif."

Biliyorum, çünkü Eli bana yine mesaj attı ve Sebastian King'den önemli bir şey duymuş olsaydı bana söylerdi. Yapacak başka bir şeyleri olmadığı için insanlar hakkında konuşarak kafayı buluyorlar. Dedikodular böyle başlar. Kıskançlık ya da can sıkıntısı.

Eli: Sana yalvarmam hoşuna gidiyor mu?

Dilimi ısırarak bir cevap yazıyorum, bir an için kardeşimi tamamen unutuyorum. Eli'nin üzerimde böyle bir etkisi var. Bazı zamanlar, Seb'e söylediğim gibi üniversiteye gitme, taşınma, yazma ve öğretmenlik yapma geleceğime tutunsam bile, Eli tüm bunları arka plandaki gürültü haline getirme yeteneğine sahip. Sanki hayatta ondan hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi. Bu tehlikeli ama aynı zamanda heyecan verici.

Sorusunu tekrar okudum ve dün gece kulağıma düşündüm.

"*Neredeyse , bebeğim.*"

Eliyle ağzımı kapatması, nefes almaya çalıştığımda etinin beni durdurması.

Ben: Nefes alamazken bana yalvarman çok hoşuma gidiyor.

Sebastian'ın odamdan defolup gitmesini dileyerek kalçalarımı sıkıyorum ama o konuşmaya devam ediyor, hâlâ Winslet'ten bahsediyor.

"Sadece bir gün hikayenin sonunda senin olmanı istemiyorum."

"*O* değildi, *tamam mı?*" Bu sefer öfkemi gizleme zahmetine girmedim.

Sebastian elini havaya, tavana doğru kaldırır, tekrar yüzüne indirir, hafifçe kendini şapırdatır ve elini sallar

Başını. "Tanrım." Bir yenilgi nefesi üfledi. "Eli onu canlı gören son kişiydi, E."

Bunu bildiği gerçeğine hayret ediyorum ve kaç kişinin Eli'nin Winslet'in ölümüyle olası ilişkisini tartıştığını merak ediyorum. Teoriler çeşitli sosyoekonomik düzlemler ve meslekler üzerinden ilerlemiş gibi görünüyor. Sebastian'ın durumunda olduğu gibi işsizler bile.

"Eğer bu işe karışmış olsaydı, polis onu gözaltına alırdı." Sebastian kaba bir şekilde gülüyor. "Bu işler televizyondaki gibi yürümez. Ayrıca, seni almaya geldiğinde onu gördüm. Sadece... Garip gözleri var. Sanki orada kimse yokmuş gibi."

Sebastian'ın sözleri üzerine kanım kaynarken Eli'nin mesajı geliyor. **Ona: Ciddi değilsen böyle şeyler söyleme. Seni boğarak kafayı buldum.**

Derimin altında sıcaklık ve soğuk birlikte çalışıyor. Titriyorum ve terliyorum çünkü Eli'nin beni ateşlendirmek gibi bir huyu var.

"Sana söylüyorum E, bence o bir psikopat ya da onun gibi bir şey. King hapishanede biraz zaman geçirdi. Bunu her zaman söyleyebileceğini söyledi." Sebastian öksürüyor ve balgamın göğsünde takırdadığını duyuyorum. "Gözlerinde. Ölmüşler. Onunki ölü."

Başparmaklarım telefonumun ekranında gezinirken kaskatı kesiliyorum. Daha fazla olamazdı. Eli'nin gözlerine baktığımda, yoğunluğu görüyorum. Bazen ne kadar *çok şey* gördüğüm beni şaşırtıyor. Asla bu kadar azını değil.

Ama sonra ona annesini sorduğum balkonu düşünüyorum, ilk kez bir gece kaldığım zamanı. Kafa derim diken diken oldu.

"Odamdan çık."

Sebastian hafif bir kakhaha atar ama .

Ben: Ciddiyim. Bunu tekrar yapmanı istiyorum. Korku kafamda şehvetle bağlantılı ve bunun böyle olması gerekip gerekmediğinden emin değilim, ancak mantıksal olarak oynadığımız şeylerde işlerin ters gidebileceğini bilsem de, beni azdıran tam da bu risk.

Sonra Sebastian , başını ellerinin arasına alıp iç çekerken sırtı kamburlaşıyor. Kürek kemiklerinin sivri uçlarına, tişörtünün altından görünen omurga çıkıntılarına bakıyorum.

Bence dağılıyor ve bence kimse bu konuda bir şey yapmayacak.

Konuya rağmen ve belki de Seb'in iğnelemeleri nedeniyle bu konuşma o kadar garip bir şekilde normal ki, neredeyse telefonumu bir kenara koyup saklamak istiyorum.

Neredeyse.

Eli: Riskli kelimeler, bebeğim. Seninle istediğimi yapmam için bir izin belgesi gibi mi?

Soru işaretine gülümsedim. Fişi imzalamamı istiyor.

"Gözlerini sikeyim o zaman. Gerçekler hakkında konuşalım. Onu en son gördüyse, gidişini izledi mi?" Sebastian başını kaldırıyor, bunu yaparken geriniyor, bir o yana bir bu yana dönerken kolları havada birbirinden uzaklaşıyor. Sonunda ellerini dizlerine koyup ayağa kalkıyor, duruşundaki bitkinlik solmuş, gergin bir çiçek gibi sarkıyor. "Suç ortağı olmak hâlâ kötülüktür, E." Cevap vermemi beklemiyor, onun yerine odama geçiyor, kapıyı açıyor ve arkasından usulca kapatıyor. Birkaç saniye sonra kendi kapısının da kapandığını duyuyorum ve onun kirli çarşaflarının üzerine yığıldığını hayal ediyorum.

Telefonuma dönüp bakıyorum ve Sebastian'ın son yorumuyla yeniden müttefik bir izlenim bırakmak istediğini sanmıyorum, ama kalkıp düş almam gerektiğini bilmeden önce Eli'ye cevap yazarken kelimeler kafamda çınıyor gibi görünüyor.

İzin verildi. Bana ne istersen yapabilirsin.

BİR SAAT SONRA ÖN KAPIDAN ÇIKTIĞIMDA, İYİ-

Omzumun üzerinden anneme veda edip, kapıyı kapatıp arkamdan kilitledikten sonra tekrar Winslet'e odaklanıyorum.

Eli benim için yolcu kapısını açıyor ama ben arabasına giremeden kolumdan tutup beni derin derin öpüyor. Bilip bilmediğini merak ediyorum. Haberleri gördü mü ya da biri ona söyledi mi? Belki babası? Belki benden önce öğrenmiştir.

Yine de alışılmadık derecede iyi bir ruh hali içinde görünüyor. Vites kolundaki elini izlerken, zamanki deri ve hindistancevizi kokusunun altında hala hafifçe seks kokan bu arabada dün gece yaptıklarımızdan kaynaklandığını umuyorum.

Çok konuşuyorum. Kitaplardan, havadan -gri gökyüzü- ve bir gün nasıl bir Maserati istediğimden... Gülüyor ve bir tane almama yardım edeceğini söylüyor. Saat kaçta yattığımı soruyor. Yalan söyledim ve erken dedim.

Winslet hakkında hiçbir şey söylemiyorum. Nedenini söyleyebileceğimden emin değilim.

Bu korku değil, değil mi?

Trafalgar'a yanaştığımızda ve çimenlere yayılmış kamera ekiplerini, polis varlığını gördüğümüzde gözünü bile kırpmıyor.

Kırmızı ön kapıya doğru yürürken elimi sıkıca kavırıyor ve el ele koridorda ilerlerken kimsenin bize şüpheyile bakıp bakmadığını bilmiyorum.

Ama koridordaki insanlara başıyla selam verirken, diğerlerine sözlü olarak selam verirken gerçekten odaklanmıyorum.

Sonunda kendimi daha fazla tutamıyorum ve Latinceye geçmeden önce Eli'ye bakıyorum. "Duydun mu?" Ona soruyorum, sesim kısık. "Winslet hakkında mı?"

Gözleri benimkileri inceliyor. *Ölü gözler*, dedi ağabeyim, ama bu doğru değil. Şu anda ölü değiller. Ama başka şeyler de değiller. Üzgün, şaşkın, şok olmuş.

Sadece kaşlarını kaldırıp başını eğiyor. "Evet," diyor, kelimelerinde duygu yok. "Duydum."

Koltuklarımızı bulduktan sonra Eli bana bakmak için kendi koltuğunda dönüyor, ben hâlâ Sebastian'ın sözlerini düşünüyorum ve keşke onları beynimden silebilsem diyorum.

"Suç ortağı olmak hala kötülüktür, E."

Eli

"BU DOM'U DAVET EDİN," diyor babam avucunu ağzına götürüp elindeki vitaminleri yutmadan önce. Portakal suyu bardağını kapıyor ve yüzünde sıkılmış bir ifadeyle hepsini mideye indiriyor. "Siz film falan izleyebilirsiniz."

Portakalımın kabuğunu soyuyorum, mutfaktaki narenciye kokusu, bu evdeki tüm camların ötesindeki bulutların gizlediği güneşin aksine parlak. "Kız kardeşinin öldüğünü daha geçen Cuma öğrendi." Konuşurken başımı kaldırıp babama bakmıyorum. "Ayrıca, gelmek isterse gelir."

Babamın parmaklarının karşındaki adaya vurduğunu görüyorum.

Eden'ı tam orada, elinin olduğu yerde neredeyse becerdiğimi bilse ne düşünürdü merak ediyorum.

Bakışlarım yüzük parmağındaki soluk deri şeridine takılıyor.

Portakalımı soymaya devam ediyorum, meyve suyu ellerimden altlarındaki tabağa damlıyor.

"Neden böyle söylüyorsun?" Babam ses tonunu eşit tutarak soruyor. "Parti mi veriyorsun? Yarın yine öğretmenlerin iş günü, değil mi?"

Trafalgar'ın koridorlarında dolaşan söylentileri düşünüyorum. Eden bana iyi olup olmadığımı soruyor. Winslet'in ölümü beni rahatsız ediyor mu diye. Ona iyi olduğumu söylediğimde uzun uzun baktığını hissettim, hayır, beni rahatsız etmiyor. Bir yıl oldu. Sanırım hepimiz bunu bekliyorduk. Beklemeseydik bile... yine de beni rahatsız etmezdi.

Winslet'in kalıntılarıyla ilgili haberlerin çıktığı geçen Cuma gecesinden beri onu okul dışında görmedim. Bugün Çarşamba ve onun işi vardı, benim de güreşim. Birkaç gece telefonda konuştuk. Benden daha geç yatıyor gibi görünüyor. Ondan gelen binlerce mesajla uyanıyorum. Buna bayılıyorum.

Lanet olası gözlerimi her , kalçalarını koltuğuma yaymış, eteğini beline kadar çekmiş oluyor. Amcığı vitesimin üzerinde.

Portakal dilimlerimden birinden fişkıran meyve suyu, beyaz mermerin üzerine damlacıklar halinde püskürüyor ve babamın kesilmiş tırnaklarının ucunda duruyor.

Kalbim göğsümde güçlü ve hızlı bir şekilde çarpıyor ve Eden'ın şekil değiştirenimi *becerme* fantezisini yutmaya çalışıyorum.

Babamın bakışlarıyla karşılaştığımda portakalı ağzıma atıyorum. Sorusuna cevap vermemi sabırla bekliyor. Boğazındaki izler de göğsümdekiler gibi solup gitmiş.

Ona gülümsüyorum ve parmaklarının fincanın etrafında neredeyse belli belirsiz gerilmesini izliyorum. "Evet ve evet." Bir dilim meyve daha alıyorum. "Eğer sorun olmazsa." Tam olarak bir parti sayılmaz. Ama Janelle gelmek istedi ve ben de Eden'in gelmesini istiyorum ve eminim Luna da gelecek ve umarım Eden onun suratına bir yumruk atar. Janelle'in beni içine çektiği ve tek kelime etmediğim grup sohbetine göre takımdan birkaç kişi de uğrayabilir. Grup sohbetlerinden nefret ediyorum.

Görünüşe göre Trafalgar'daki herkes Winslet konusunda biraz ürkmüş durumda. Luna yalnız kalmaktan nefret ediyor ve sanırım bir sonraki sefer ölmek için hepsi bir araya toplanma ihtiyacı hissediyor.

Korkmuyorum ama özellikle yalnız kalmak istemediğimi itiraf edebilirim. Dün gece rüyamda Winslet'i gördüm. Rüyamda, beyaz Chucks ayakkabılarımı giydim -şu anda giydiklerimin aynısı, ama üç çiftim var- ve onu arka kapıdan dışarı kadar takip ettim. Koşuyordu, gülüyordu ve bana bir sır saklamamı söylüyordu.

Telefonum tabağımın yanında yanıyor ve ekrana bakıyorum. Mesaj önizlemesi gizli ama bu, her zaman tüm bildirimlerimin görünmesini engellediğim gerçeğinden bir adım ileride.

Parmaklarımdaki portakal suyunu yaladıktan sonra telefonu aldım.

Eden: Sadece bilmen gerektiğini düşündüm.

Nefesimi tutarak gülümsüyorum.

Babam bu gece her şeyi kontrol altında tutmakla ilgili bir şeyler söylüyor, polis yok, ama Eden'in benimle dalga geçeceğini düşünerek zar zor dinliyorum.

Bir fotoğrafın geldiğini gördüğümde kalbim neredeyse yerinden fırlayacak gibi oluyor.

Parmaklarımı telefonumun etrafında sıkıyorum, ekranı aşağı doğru eğiyorum, böylece babamın her ne görme şansı yok.

Ama hiç de beklediğim gibi değil.

Halı kaplı zemine dikkatsizce bırakılmış beyaz bir havlu.

Koyu kırmızı damlalar beyaza karşı cesur bir kontrast oluşturuyor. Hayatımda çok görmüş olmama rağmen ne olduğunu anlamam bir saniye kadar sürdü.

Kan.

Midem kasılıyor ve aynı anda hem tahrik *olmuş hem* de endişelenmiş hissediyorum. *Çok fazla* kan yok ama Eden'in kardeşini ve onun aptallığını düşünüyorum.

lanet olası üvey baba ve-

Bu sabah regl oldum.

Mesajına göz kırpıyorum.

Sonra neredeyse sesli gülecektim.

Sikeyim. Bana az önce regl kanının fotoğrafını gönderdiği gerçeğine hayret ederken aletim yeniden sertleşiyor. Vay anasını.

Beni bilgilendirdiğin için teşekkür ederim. Çok seksi bir fotoğraf.

Hemen ardından cevabı geliyor. **Evet... Hala bu gece gelmemi istiyor musun?**

Bu sözler karşısında kaşlarımı çatıyorum. Soru. *Ne sorusu?*

Babam adımı söylüyor, ben de kaşlarımı kaldırıp bakıyorum. "Eden'in burada olup olmayacağını sordum."

Kararmaya başlayan ekranıma tekrar bakıyorum. "Evet," diye yanıtlıyorum onu. "Neden?"

Babam yutkunuyor, gömleğinin yakasından boğazı düğümleniyor. Bir an bakışlarını kaçırıyor, sonra "Ondan gerçekten hoşlanıyorum" diyor. Sözleri yumuşak ama bir darbe gibi geliyor.

Göğsümde hoşlanmadığım bir gerginlik var. "Güzel."

Avuçlarını tezgâha bastırılmış, omuzları kıvrık, uzun saniyeler boyunca birbirimizden gözlerimizi ayırmıyoruz. Sonra nefesini bırakıp doğruldu. "Yarın akşam evde olacağım. Bu hafta sonu izinli olduğuna göre, Cuma akşamı yemek yiyebilir miyiz?" Cevap vermeme fırsat vermiyor. "Eden'i davet et. Bir yerlere gidebiliriz." Kelepçelerini düzeltiyor ve kafamın içinde onun dile gelmemiş sözlerini duyuyorum.

Ondan gerçekten hoşlanıyorum.

Bu yüzden onu mahvetme.

Yanağımın içini ısıırıyorum ve beynimdeki bu düşüncelerle Eden'in neden onu istemediğimi düşünebileceğini anlıyorum.

Babama bir şey söylemeden önce ona cevap veriyorum.

Ben: 1. Seni regl döneminde de sikebilirim. Kan beni rahatsız etmez. Özellikle de seninkini. 2. Yapamasam bile, çalışan bir ağzın var. 3. Bu sadece bir şakaydı. Geliyorsun.

Sonra babam bardağını lavaboya taşıırken telefonumu çeviriyorum. "Tabii," diyorum ona. "Kulağa harika geliyor."

Bulaşık makinesini açmaya giderken durakladığında omuzları gerginlikle geriliyor.

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde, nadir görülen, gerçek bir gülümseme sunuyor. "Harika." Fincanı koydu, bulaşık makinesini kapattı, sonra

lavabonun üzerindeki pencereden dışarı bakıyor. "Daha fazla düşündün mü..." Sözüünü kesiyor.

Elimi yumruk yapıp çenesini kapatmasını istiyorum. Ama susmuyor. "Annenin isteği hakkında mı?"

Kırılmış camları düşünüyorum. Yere bakarken, o günün güneşinde parıldayan, üzerinde kırılmış resim çerçevesini hayal ediyorum.

Tabureden atlıyorum, telefonumu tezgahdan alıyorum, tabağımı ve portakalın yarısını geride bırakıp babama sırtımı dönüyorum ve sorusuna cevap verme zahmetine girmeden merdivenlerden yukarı çıkıyorum.

Cevabımı biliyor.

"BURAYA GELMEME IZIN VAR MI?" LUNA GÜNEŞ GÖZLÜKLERİNİ YUKARI İTER. Başının üstündeki kumral saçlar kızarmış, şişmiş gözlerine düşüyor. Beyaz Mercedes'ine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş. "Eden'la seni her gördüğümde koridorlarda seviştiğiniz için, yasaklandığımı düşündüm." Sözlerinde bir burukluk var ve Dom'un hatırı için Winslet yüzünden üzgün olduğunu ve bunun acısını herkesten çıkardığını biliyorum.

Gözlerimi devirerek spor çantamı arabamın bagajına attım, bu sabah çıkarken alt mahallemdeki King çocuğundan kapmayı başardığım içki şişelerinin üzerine. Hazırlanırken ona bir mesaj gönderdim, cüzdanımdan parayı aldım ve evinin önünden geçerken hızlı bir geçiş yaptık. King bana uzun süre baktı, sonra paramı iki kez saydı, bu onun yapacağı bir şey değildi, ama arabamda bekledim ve sonunda başıyla onayladı.

Eden muhtemelen benimle alay ederdi. Zengin çocuk uyuşturucu anlaşmaları hakkında bir şeyler.

Elimi antrenmandan sonra duş aldığım için hâlâ nemli olan saçlarımın üzerinde gezdiriyorum. Bagajımı kapatıyorum ve cebimden telefonumu çıkarıyorum. Eden'ı eve annesi bıraktı ve onu şimdi almak için hâlâ iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Luna'yı görmezden geliyorum.

Ben: Hazır mısın?

Luna alay ediyor. Kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, güneş hâlâ tepemden aşağı vuruyor. Hava yakın zamanda soğuyacağına dair hiçbir işaret göstermiyor. Buna minnettarım. Havuzda daha fazla zamanım olacak demek.

"Ne süreceğini düşünüyorsun?"

Eden: Evet. Oraya gidiyorum.

Ama seni istiyorum.

Luna'ya bakıyorum. Şimdi güneş gözlüklerinin ucunu çiğniyor, gözleri telefonumda.

Acele et.

Telefonumu cebime koyuyorum ve anahtarlarımı alıp parmaklarımı sıkıyorum. Luna'ya bakarken konuşmuyorum.

Gözlerini kısıyor. Kaşlarının hemen altında bir rimel lekesi var, şüphesiz güneşin ikimizi de neredeyse eritiyor olmasından kaynaklanıyor. Belki ağlamaktan da.

etmiyorum.

"Sen ve Eden," diye ekliyor sabırsızca, sanki neyi kastettiğini bilmiyormuşum gibi.

Kapıma doğru yürüyorum, elimi arabamın sıcak tavanına koyuyorum ve sadece Luna'ya bakarak bu hissin tadını çıkarıyorum.

Gülümsüyor. "Sinirlerine mi dokunuyorum, Eli? Senin kız hakkında mı konuşuyorum?"

Parmaklarımı arabamın siyah boyasına vuruyorum ama gülümsemesi bozulduğunda onu görmezden geliyorum. Antrenmanlarımız aynı anda bitti. Şu anda aynı mekânı işgal etmemizin tek nedeni bu.

Kaşlarını kaldırıyor. "Dom'u da becerdiğinde ne yapacaksın? Onu tamamen kendine istediğini biliyorum ama ben onun böyle yaratıldığından pek emin değilim. Biraz Winslet gibi olabilir, biliyor musun?" Sesinde acı bir nota duyuyorum ve ilk kez Winslet ve Dominic hakkında tam olarak ne bildiğini merak ediyorum.

Ama sonra Eden'i paylaştığımı hayal ettiğimde bu düşünce aklımdan silinip gidiyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Kendi sahipleniciliğimden irkildim. Karanlık camlarıma bakarken onu tekrar hayal ediyorum, altımda sürücü koltuğunda. Gözleri benimkilere kilitlenmiş. Ağzı elimin altında. Nefesini çalıyorum. Sadece birkaç saniyeliğine bayılması. Kendine geldiğinde ne kadar masum görünüyordu.

Aramızdaki araba yüzünden Luna tarafından fark edilemeyecek şekilde kalçalarımı biraz kamburlaştırıyorum, ama ereksiyonum kapımın kenarına sürtünüyor.

Sikeyim.

"Aslında ondan hoşlanıyorum." Luna omuz silkiyor ve ben de gözlerimi ondan ama aklım orada değil. Çekici biri ve onu becermek eğlenceliydi ama şu anda düşündüğüm o değil. "Janelle ona aşık. Bence Dom da öyle." Gözlerini deviriyor, kollarını kavuşturup başını öne eğiyor.

Başını. "Ama seni özledim Eli. Dom'un sana ihtiyacı var. Hepimiz onunla oynayabiliriz-"

"Luna." Sesim sert, aletim hâlâ sert, Eden'ın nefessiz inlemelerini, kollarımın arasına nasıl yığıldığını, bana nasıl güvendiğini düşünüyorum. Bana olan inancını nasıl kırmak istemediğimi. Daha önce hiçbir kızın benim yanımda kendini güvende hissettiğini sanmıyorum. Onun gibi değil. *"Bu konuda benimle dalga geçme"* dediğimde gözümü ayırmadığım Luna bile.

Luna kaşlarını çatarak bana göz kırıyor. Ama bir süre sonra ipucunu anlamış olmalı, çünkü arabasından doğruldu, parmaklarını saçlarında gezdirirken güneş gözlüklerini tekrar taktı ve işi bittiğinde hepsi düzgün bir şekilde yerine oturdu. Kapısının koluna uzanıyor. "Dom'u kontrol ettin mi?" Sorarken sırtı bana dönüktü.

"Hayır. Yapmadım. Ya sen?" Sesimdeki sıkıntıyı gizleme zahmetine girmiyorum.

Luna bana ters ters bakmak için başını çeviriyor. "Bir kalbin varmış gibi davranabilirsin Eli."

Kapımı açıyorum, açarken deri ve seksin sıcaklığı ve kokusu neredeyse bastırıyor. "Yapabilirim."

Ağzı ince bir çizgi halinde sıkışıyor.

Ona gülümsüyorum ve sesimi alçaltarak, "Montford'dayken beni kaç kez kontrol ettiğini biliyor musun?" diye soruyorum. Luna bile mektup gönderdi.

Montford'dan bahsedince bakışları düşüyor.

Evet. Herkes akıl hastası olan insanlara sempati duyuyormuş gibi davranmak istiyor, ta ki onlar akıl hastası olduklarının işaretlerini göstermeye başlayana kadar.

"Bazen sana aşık olduğumu düşünüyorum," diyor Luna sessizce. "Ve bunu nasıl açıklayacağını bilmiyor."

Buna söyleyecek bir şeyim yok. Olur böyle şeyler. İnsanlar beni sevdiklerini sanıyorlar. Nadiren gerçekten severler çünkü sadece benim onlara yansıttıklarına aşıktırlar. Onlar için kim olmaya çalışıyorsam, onlar *da benim için o olurlar*. Dominic'e başka türlü sahip olamayacağı bir popülerlik kazandırdım. O da tıpkı Luna gibi benim kuklam oldu. Montford'dan döndüğümünden beri işler eskisi gibi değil. Yas tutuyor. Bu onu biraz sıkıcı yapıyor. *"Çoğu insan sıkıcı ve aptaldır."* Dorian Gray'ın *Portresi*'nden bir Oscar Wilde alıntısı. Bir an için Winslet'i kafamda o kitabı okurken görüyorum.

"Konusmadığın zaman daha korkunç oluyorsun, biliyor musun?"
Luna bir süre sonra sessizliği bozuyor, sözlerinde bir endişe notası var.
"Yeterince uyuduğundan emin ol."

Ona göz kırpıyorum.

Cevap vermeyeceğimi anlayınca başını sallıyor, arabasına doğru eğiliyor, eteğini birkaç kez kıvırdığı için uzun bacakları açıkta kalıyor. Kapısının kol dayanağını kavırıyor ama çekip kapatmıyor. "Dom'a mesaj atıp gelebileceğini söyleyeceğim. Sadece canı yanıyor." Sonra kapıyı çarpıyor, ama bir saniye sonra motor çalışıyor ve camı indiriyor. "Bunun bir şey olduğunu yeniden düşünmeye çalış." Bana son bir kez daha bakıp uzaklaştı.

Arabama biniyorum, , camları indiriyorum ve klimayı açıyorum çünkü tişörtüm terden sırtıma yapışıyor.

Telefonumdan Creed çalmaya başlıyor ve Eden'ın bana mesaj attığını görünce değiştirmiyorum.

Dikkatli sür.

Bilmiyorum, ama yine de, eve giderken, gülümseme lanet yüzümden ayrılmıyor.

Eden

ANNE: Bana ihtiyacın olursa mesaj at. Güvende ol. Akıllı olun.

Annemin mesajına gülümserken aynı zamanda midemde bir suçluluk düğümü sıkılaşıyor. Eli beni almak istedi ama geceyi Luna ya da Janelle'le geçireceğim için ön gerginliği sürdürmek zorundayım. Özellikle şimdi annem de Winslet'le ilgili haberleri duydu. Ayrılmadan önce ondan bahsetti ve çok dikkatli olmamı söyledi.

Sebastian, Winslet'in hayaletinin yeni arkadaşlarıma ne kadar yakın olduğu konusunda ağzını kapalı tutmuş olmalı.

"Bir içki ister misin?"

Gözlerimi annemin mesajından kaldırdığımda irkilerek sıçradım. Kimsenin geldiğini bile duymamıştım, ki bu son zamanlarda bana çok sık oluyor. Kendimden geçiyor, tamamen kendi kafamın içine dalıyor ve dünyanın var olduğunu unutuyorum.

Dünyayı unutmak, Eli hariç.

Gözlerim Janelle'in karanlık gözleriyle buluşuyor. Aramızdaki uzun duraksamaya rağmen sorusuna henüz cevap vermemiş olmamı umursamıyor gibi görünüyor. Tezgâhın üzerindeki kırmızı plastik bardakların ikisine de rom dolduruyor ve bana sırtını dönüyor. Saç örgülerini başının üstüne toplamış, ben de bir elimle kendi saç örgülerime dokunup yerinde olduklarından emin oluyorum. Arka kapıdan dışarı baktığımda Eli'nin beni tanıştırdığı birkaç güreşçinin aynı anda havuza atladığını, top güllesinin farklı varyasyonlarını -bazıları sıkıca sarılmış, diğerleri... o kadar da değil- ve Luna'nın başka bir kızın yanında, derin ucun kenarına yakın çekilmiş sandalyelerden ikisinde, ellerinde içeceklerle oturduğunu görüyorum.

Kapıdan bas sesleri geliyor ama şarkının ne olduğunu anlayamıyorum. öyle.

Eli, kuzeni Jasper'ın bulunduğu sığılğa yakın bir yerde esrar içiyor, Yanında, üzerinde şemsiyeler olan masalardan birinin altında oturuyordu, yakıcı öğleden sonra güneşinde alev alev yanıyordu.

"Al." Janelle aramızdaki boşluğu kapattı ve bana bir içki ikram etti. Arkasındaki likör şişeleriyle dolu tezgâha bakıyorum ve potansiyel karıştırıcılar olarak soda, meyve suyu ve karbonatlı su görüyorum.

Bardağı alıyorum, parmakları benimkileri sıyrıyor, aşağı baktığımda içkimin içinde soluk sarı bir renk görüyorum. Hepsini bitirmek istiyorum.

"Ananas suyu," diye onaylıyor.

Bir yudum alırken yukarı bakıyorum. Gerçekten çok güzeldi. "Teşekkürler," diyorum ona, biraz daha içiyorum, buzdolabının kapağından aldığı buz mükemmel bir sıcaklık sağlıyor. Hepsini çok hızlı bitiriyorum ama ellerimle yapacak bir şeye ihtiyacım var gibi.

Fark etmemiş gibi görünüyor.

Bakışlarını havuza çevirirken kendi bardağından içmiyor, bir kolunu vücudunun üzerinde çaprazlamış, dirseğini diğer eline dayamış. Mayosuna bakıyorum. Beyaz, koyu teniyle kontrast oluşturuyor ve benim gri takımım gibi tek parça. Ama benimkinin alt kısmına çekilmiş bir şortum var ve bu sabah regl olmaya başladığım için sinirliyim. İlk birkaç gün benim için her zaman ağır geçer, şu anda bir ped ve bir tampon takıyorum, bu da onu çıkarmadan ya da çıkarana kadar suya giremeyeceğim anlamına geliyor.

Ve *Luna* buradayken, herhangi bir kaza istemiyorum.

Fincanımın tortusundan bir yudum daha alıp buzlu çıtırdatıyorum. "İyi misin?" Janelle'e soruyorum. Biraz mesajlaşıyorduk ama geçen cuma gününden beri mesajlaşmıyorduk. Hepimiz Winslet'i öğrendiğimizden beri. Janelle'in onunla o kadar yakın olmadığını biliyorum ama yine de biraz üzücü olduğuna eminim. "Haberler hakkında mı?" Adadaki taburelerden birine çöküyorum, bu hafta uykusuzluktan ve içkiden dolayı şimdiden biraz başım dönmüş gibi hissediyorum.

Janelle yutkunuyor ama bana bakmıyor. Bana verdiği birkaç kitabı inceledim, koridorlarda biraz konuştuk. Sanırım arkadaş olmaya başladık ve üzgün olduğunda ya da her ne olursa olsun onun yanında olmam gerektiğini biliyorum. Ayrıca, bu konuda ne hissettiğini gerçekten merak ediyorum. Diğer herkes hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Haberlerin çıktığı ilk gün polisin varlığı ve Trafalgar'ın girişinden sökülen el ilanları dışında hiçbir şey değişmedi.

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor sonunda, sesi kısık. "Onu o kadar iyi tanı mıyordum. Ama... o da iyi görünüyor, ha?" Bu sözleri söylerken gülümsüyor ama bana bakmıyor. Eli'ye baktığını fark ediyorum, cigarayı dudaklarına götürüp içine çekiyor, sonra burnundan duman çıkarıyor, bir yandan da Jasper'ın anlattıklarını dinliyor, kuzenine doğru eğilmiş, elleriyle konuşuyor.

"Evet." Fincanımın içine bakıyorum. "Öyle görünüyor." Eli'ye tişörtü olmadan baktığımda, beyaz mayosunun altından görünen dövmesi, güneşin sıcaklığında parlayan karın kasları, onun için acı çekmeme yetiyor. Ama kan dediğini bildiğim halde

onu rahatsız etmiyor, bir parçam onunla peri- od seks yapma eğiliminde değil, kanamam ne kadar ağır olursa olsun.

Mutfak adasının çıkıntısının altında bir bacağımı diğerinin üzerinden geçiriyorum.

Janelle boğazını temizliyor ama bir sonraki sözlerini söylemekten de çekinmiyor. "İkinizin arasında bir şey oldu mu?"

Yüzümün ısındığını hissediyorum ve gözlerimi fincanımdan ayırmıyorum, çoğunlukla boş, buz küpleri ananas suyu ve romun ince akıntıları arasında bir araya toplanmış.

Erimiş buzdan bir yudum daha alıyorum, sırf ellerimle bir şeyler yapmak ve sessizliğimi maskelemek için.

"Aslında beni ilgilendirmez," diye devam ediyor, ama sanki ilgilendirip umurunda değilmiş gibi bir tavır takınıyor, çünkü ilgilendirecek, "ama... ikinizi koridorlarda gördüm."

Oda biraz dönüyor gibi, kulaklarımda hoş bir uğultu var. *Sanırım birbirimizin üzerindeydik.* Onun muayenehanesi ve benim işim yüzünden onunla fazla vakit geçiremedim ve çok fazla okuyup yazıyorum. Muhtemelen kimsenin okumasına izin vermeyeceğim hikayenin taslağını neredeyse bitirdim. Her sabah egzersiz de yapıyorum.

Bardağımı geriye yatırıyorum ve bir buz küpünü emiyorum, böylece bardağımı aşağı indirirken dişlerimin arasında çıtırdatabiliyorum, sonunda Janelle'e bakarken diğer elim uyluğumun üzerinde yumruk haline geliyor.

Yüzünde en yumuşak gülümsemeyle beni izliyor.

Buz küpünün kalıntılarını yutarken alkolün boğazımdan karnıma doğru inen yakıcılığının tadını çıkarıyorum. "Bir şey olabilir." Yüzüm daha da ısınıyor ve Janelle'in gülümsemesi biraz gülmeden önce genişliyor. Çabucak, "Siz ikiniz ne zamandır arkadaşsınız?" diye soruyorum.

Janelle başını eğip düşünüyor. Bir süre sonra omuz silkiyor. "Uzun zamandır," diyor. "Çocukluğumdan beri." Odağını tekrar bana çeviriyor. "Küçük kız kardeşimle de arkadaştı. Jean." Kız kardeşinin adını söylerken ses tonunda ağır bir hüznün var.

Aklıma Winslet geliyor, sonra Sebastian.

Janelle'in gözlerindeki bakış çok uzaklara ait. Jean'in başına kötü bir şey geldiği açık ve ne olduğunu merak etmeme gerek kalmadan konuşmaya devam ediyor.

"Jean ve Eli birbirlerine çok benziyorlardı."

İşte o kelime. *Vardı.*

Janelle küçük bir kahkaha attı. "Annemle babam Jean konusunda çok kafaları karıştı." Hâlâ burada olduğumu hatırlayarak bir an bakışlarımı yakalıyor. "Biz evlatlığız. Onunla ne yapacaklarını gerçekten bilmiyorlardı. Sonra bir gün Eli ve babası geldi, tanıştırıldılar ve Jean Eli'nin kafasında oyuncak bir araba kırdı. Muhtemelen... on bir yaşındaydı?" Hâlâ gülümseyerek tahmin ediyor. "Eli ağlamadı ya da çılgılık atmadı, arkadaşlarım ve Bay Addison oturma odasında izliyorlardı, ağızları açık kalmıştı, ben ise mutfakta saklanmış onun yeniden harekete geçmesini bekliyordum. Sakince arabayı Jean'in küçük ellerinden kaptı ve her bir tekerleğini kırdı, parke zemine bıraktı ve ayakkabısının altında ezdi."

Gülsem mi gülmesem mi emin değilim ama gülüyorum ve Janelle de sağ olsun, bana katılıyor.

"Ondan sonra," diyor, "birbirlerine dostça davrandılar." Bir içki daha alıyor ve bakışlarını Eli'ye çeviriyor. Verandadaki sandalyede arkasına yaslanmış, bir kolu kolçağa dayanmış, eklemi hala parmaklarının arasında sallanıyor, diğer eli bir bira şişesinin etrafında kıvrılmış, Jasper konuşmaya devam ediyor.

Eli'nin yüzünde hafif bir gülümseme beliriyor ve ben onun keskin çene, dudaklarını, gözlerinin üzerine dökülmüş siyah saçlarını ve boynundaki gerdanlığı inceliyorum.

Onun kötü kalpli küçük bir kızla arkadaş olduğunu hayal ettikçe midem bulanıyor. Eli'in yapacağı bir şey gibi görünüyor.

"Kardeşin kaç yaşında?" Janelle soruyor ama gözlerini Eli'dan ayırmıyor.

Taburede kayıyorum, telefonumun arkasına bakıyorum ve parmaklarımı fincanımın etrafında bükerek plastiği eğiyorum. "Yirmi bir."

Bir kez başını sallıyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. "Eli ile tanıştı mı?"

Ona görünmeden gözlerimi deviriyorum. Tanışmışlardı ama ben tanıştırmayı kaçırmıştım ve belli ki Sebastian Eli'dan hoşlanmıyor. "Evet. Sebastianla anlaşmak biraz zor gerçi."

Janelle buna güler. "Eli ile bile mi? Tamamen fazla çekici, sence de öyle değil mi?" Janelle başını sallıyor ve gözlerini yumruğunu tüm ruhuma sıkıca sarmış olan çocuktan ayırıyor.

"Evet," diyorum. "Öyle." Büyüleyebileceği onca insan varken neden beni seçtiğinden de emin değilim.

Janelle benim kafa karışıklığımı paylaşmıyor gibi görünüyor. İç geçiriyor, sonra lavaboya doğru yürüyor, buzunu boşaltıyor ve buzdolabından bardağına su dolduruyor. Omzunun üzerinden bana bakıyor. "Ben dışarı çıkıyorum, gelmek ister misin?"

Teklifiniz için minnettarım. Ama toplamda neredeyse bir düzine olan o kadar insanın arasında henüz terlemek istemiyorum. Muhtemelen ilacımı aldıktan sonra başka bir içki yapacağım, sonra da sosyalleşmek için sıvı cesaretim olup olmadığına bakacağım.

Janelle' "Şimdilik böyle iyiyim, teşekkürler," diyorum ve o da başını sallayarak fincanını arka kapıya götürüyor ve omzunun üzerinden bana doğru küçük bir gülümsemeyle dışarı çıkıyor.

Kapıyı arkasından kapattıktan sonra onu izliyorum ve Eli'nin kafasını kaldırıp kaşlarını sessizce birbirine yaklaştırdığını görüyorum. Arkadaşının yanından geçip gidiyor, beni görüp görmediğinden emin değilim ama bakışları öylece kalıyor ve Janelle onu kovar gibi el sallıyor, sonra havuz evine doğru yürüyüp içeri giriyor, Dom'la kola içtiğim masanın etrafında toplanmış birkaç kişi görüyorum. Jasper arkasından bakıyor.

Buna gülümsüyorum, sonra tabureden aşağı kayıyorum, bunu yaparken biraz başım dönüyor. Parmaklarım titriyor, damarlarımda açıklanamaz bir endişe var. Bardağımı ve telefonumu bırakıp çıplak ayaklarla antreden hızla aşağıya iniyorum, merdivenlerin korkuluklarına tutunup yukarı çıkıyorum, tek içki kan dolaşımımı etkilemeye başlamıştı bile. Tadı sert değildi ama yanık hala midemde.

Koridorda çantamı bıraktığım Eli'nin odasına doğru ilerliyorum ve içeri giriyorum. Güzel ve düzenli, muhtemelen her zaman olduğu gibi. Çantamın yan gözünü açıp, onun hazır yatağının üzerine atıyorum. İlacımı alıyorum, kapağını çeviriyorum, bir hapi yutuyorum ve şişenin kapağını yerine takıyorum, sonra da çantamın fermuarını kapatıyorum.

Eli'nin masasının yanındaki aynaya bakıp yansımama gülümsüyorum. Yanaklarımda güneş var. Kaküllerimi kulaklarımin arkasına sıkıştırıyorum, parmağımı piercinglerimin üzerinde gezdiriyorum. Sonra dönüp kıcıımı kontrol ediyorum, giydiğim pedin çok görünmediğinden emin oluyorum. Şortum siyah, yani yok. Pedi değiştirmeyi ya da havuza girmek için hemen çıkarmayı düşünüyorum ama bir içki daha içene kadar beklemeye karar veriyorum. Derimin altındaki bu sinir ya da *bir şey* hissinden kurtulamıyorum. Belki de uykuya ihtiyacım vardır diye düşünüyorum. Ama şimdi zamanı değil.

Merdivenlerden aşağı iniyorum ve antrenin yarısına geldiğimde, ön çift kapının buzlu camının dışında bir gölgenin belirdiğini görüyorum.

Verandanın ışığı yanıyor, güneş batıyor ve ben durup kapıyı çalacak birini bekliyorum. Sanırım Eli sigara içmek için Jasper'ı dışarıya kadar takip etmeden önce yemek siparişi vermekle ilgili bir şeyler söyledi.

Merdivenlerden inmeye devam ediyorum ve nihayet, alışılmadık derecede uzun gibi görünen bir süreden sonra, kapı gümbür gümbür çalınıyor. Sahanlığa çıktığımda mutfakta kimsenin olmadığını, herkesin hâlâ havuz başında olduğunu fark ediyorum. Kapıyı açmaya karar veriyorum ve eğer Eli yemeğin parasını ödemediyse, gidip onu yakalayacağım.

Kapının kilidini çevirip açıyorum, sıcaklık rahatsız edici bir dalga halinde üzerime vuruyor.

Başımı arkaya eğdiğimde Dominic'in verandada durduğunu, anahtarlarını tek parmağında döndürdüğünü, sakın mavi gözlerinin hareketsiz ve soğuk bir şekilde benimkilere kilitlendiğini görünce rahatsızlığım daha da artıyor.

Gömlek giymiyor, üzerinde siyah mayosu var ve karın kaslarını, geniş omuzlarını ya da burnunun altındaki kurumuş kanı ve gözbebeklerinin yuvarlak, siyah gözbebeklerinin neredeyse gözlerinin mavisini lekelediği gerçeğini tam olarak görmezden gelemiyorum.

Arkasındaki verandanın etrafındaki çalılardan yumuşak bir esinti hışırdıyor ve kolonyasının kokusunu içime çekiyorum. Başını eğiyor ve ağartılmış sarı saçlarının arasından görünen koyu köklerinin başlangıcını görüyorum.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, ilacım henüz etkisini göstermemiş.

Winslet'i düşünerek sertçe yutkunuyorum. Haberleri. Dom'un okula gitmediği gerçeğini.

Hâlâ kapının pervazına tutunuyorum ve Dom'un gözleri bileziklerime kayınca bakışlarını takip ediyorum ve ince siyah bantların ön kolumdan aşağı düştüğünü ve yara izlerimin görüldüğünü görüyorum.

Nic.

Bir anda Eli'nin arabasında geçirdiğim geceye dair söyledikleri aklıma geliyor.

"oymak istiyorum. Maket bıçağım var. Evde."

"Güzel," diyor Dominic ve ben ona dönüp baktığımda, küçük tüyler terden ıslanmıştı, keskin gülümsemesi harfleri okuduğunu ve ne anlama geldiklerine dair bir varsayımda bulunduğunu gösteriyordu.

Saçmalıklarını görmezden geliyorum ve nezaketi zorlamaya çalışıyorum. "İyi misin-"

"Bırak gireyim." Sesi boğuk ve sözlerindeki alaycı hava gitmiş. Sesi daha çok... çaresiz ya da bitkin geliyor.

Ben geri çekiliyorum, o da arkasındaki kapıyı kapatıp kilidi çevirerek içeri giriyor. Gözlerini bir saniyeliğine kapatıyor. Sanırım alkol kokusu alıyorum. Yerimde duramıyorum, bir ayağımdan diğerine geçiyorum.

"Bir içki ister misin? Eli'yi çağırmamı ister misin? Sen-" "Ben iyiyim." Sesi yumuşak. Gözlerini açmıyor.

Çok sıcak hissediyorum. Biraz başım dönüyor. Hâlâ hareket ediyorum, ağırlığımı önce bir ayağıma, sonra diğerine veriyorum. Aramızda derin bir sessizlik var ve Eli'yi yakalasam mı diye düşünürken Dom tekrar konuşmaya başlıyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Babam, Winslet'in öldüğünü öğrenince annemin ağzını burnunu kırdı."

Kulaklarımda bir çınlama var. Dudaklarımı yalıyorum ve Dom'un gözlerini açıp hareketi takip ettiğini görene kadar yaladığımın farkına bile varmıyorum.

Yarı çıplak vücuduna, kaslarının kıvrımlarına, trisepslerinin girintisine, belirgin göğsünün üzerinde çıkıntı yapan köprücük kemiklerine bakıyorum. Üzerinde iz görmüyorum ve rahatlıyorum.

"Özür dilerim," diyorum. "ama. Neden bir içki almıyoruz?"

Elini başının üzerinde gezdiriyor, inliyor. "Lanet olası bir içki istemiyorum." Elini bırakıyor, kapıya yaslanıyor, sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi. Başını kaldırıp tavana bakıyor. "Kız kardeşimin bir zamanlar Eli'yi becermek istediğini biliyor muydun?"

O bu sözleri söylediğinde biraz midem bulanıyor. onu becerdi, ama ben sessiz kaldım.

"Biliyor musun, bu çok komik..." Nefesini üflüyor, gözleri hâlâ tavanda, beyazları kırmızıya bulanmış. "O kaybolduktan sonra Eli kendini okuldan aldırıldı."

Tüm bunları bana neden anlattığını bilmiyorum. Sarhoş mu, kafası mı güzel, yoksa ikisi birden mi? Ya da sadece... kederinden sayıklıyor. Ama bu fırsatın boşa gitmesine izin vermeyeceğim.

"Nasıl?" Çok hevesli görünmemeye çalışarak soruyorum ama yine de hareket etmeyi bırakamıyorum. Sanki nabzım kafamın içinde atıyor ve tüm bedenimi sarsıyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken hafifçe sallanıyorum. "Nereye gitti?"

Dominic anahtarlarını mayosunun içine koyuyor. Şingirtılarını duyuyorum. Ama hızlı konuşurken bile gözleri tavana odaklanmış durumda, hızı benim hissettiklerimle aynı. "Bir gün, kaybolduktan bir hafta sonra, köpekler, polisler ve helikopterler hala onu ararken, Eli, un-

Her zamanki gibi endişeli, elinde bir kalemle Latince sınıfının koridorunda yürüyor." Dudaklarını birbirine bastırıyor, duraklıyor. Burnunun altındaki kan kabuğuna bakıyorum.

Midem sertleşti, gerginlikle doldu ama konuşmasını bitirmesini bekliyorum.

"Duvara sabitlenmiş bir kalemtırış vardı. Çoğu insan kalem ya da tablet kullandığı için biraz eski moda bir saçmalık."

Ona bir adım daha yaklaşıyorum. Parmaklarım pazılarımın üzerinde kıvrılıyor. Ona dokunmak, onu konuşturmak istiyorum. Bilmek istiyorum.

Söyle bana, söyle bana, söyle bana.

"Ve Eli, birdenbire, zavallı, masum olmayan bir çocuğun kafasını masaya çarptı ve lanet olası burnunu kırdı." Dom burnunu çekiyor, gözleri benimkilere kilitleniyor ve kalbim göğsümde hafifçe çarpıyor. "Sonra kalemini alıp adamın ensesine saplıyor." Sonra aniden gülüyor, küçük, çarpık bir ses ve nefes aldığımı sanmıyorum. "Meğer gerçekten de o lanet şeyi keskinleştirmesi gerekiyormuş. Körelmişti, bu yüzden çocuğun muhtemelen yara izi var, ama boynunda bir delik yok."

Zulmü kafamda canlandırıyorum. Hayal etmesi zor değil.

Ve bazı nedenlerden dolayı... bunu Eli'nın kişiliğinin bir parçası olarak kabul etmek benim için zor değil.

"Bunu bana neden anlatıyorsun?" Bildiğim halde soruyorum. O kadar yakınız ki göğsünün inip kalktığını görüyorum. Boğazının dibine bakıyorum ve nabzının orada, derisinin altında şiddetle hareket ettiğini, benimkinden çok farklı olmadığını düşünüyorum.

"Elbette Eli, Eli olduğu için bir suçlu değil, biliyorsun." Dom'un gülümsemesi genişliyor ve akli dengesi yerinde değilmiş gibi görünüyor. "O küçük, fakir ve zengin bir çocuk ve hiçbir şeyle suçlanmıyor. Hayır, Eli birinci sınıf uçakla Idaho'ya gidiyor."

Idaho mu?

"Bir psikiyatri hastanesine yatırılıyor ve insanlar kız kardeşimin cesedini aramak için gönüllü olurken o orada kalıyor." Son kelimeyi söylerken öfkeliydi ve ben neredeyse rahatlamıştım. Öfke, bir ay önce yüzünde beliren ürkütücü gülümsemeden daha uygun bir duygu.

"Bir şeyler sakladığını düşünüyorsun," diyorum, çünkü bu tüm öfkeyi açığa çıkaracaktı. "Bütün hafta bunu düşündün ve sence... sence onu öldürdü. Ölüm nedenini biliyorlar mı? Yaralanma olup olmadığını biliyorlar mı?" Duramıyorum.

konusuyorum, burada toplumun keder beklentilerinin sınırlarını aştığımı bilsem de. Omuzlarımı silkerek kaldırıyorum, gözlerim yerden Dom'un yüzüne, arkasındaki kapıya kayıyor. "Ona ne oldu, sence neden-"

"Bir zamanlar Eli bana çocukken kanamalarını izlemek için üç beyaz fareyi parmaklarının arasında ezdiğini söylemişti."

Bu sabahki mesajını düşünüyorum. Kanın onu rahatsız etmemesi hakkında, ama hala bir düşünceden diğerine atlıyorum.

"Yani evet," diyor, "bence bir şeyler saklıyor."

"Ama hepiniz oradaydınız, değil mi?" Aklıma Eli'nin, muhtemelen kaybolmadan önce onu gören son kişi olduğunu anlatması geliyor. Belki de onu canlı gören son kişi. "Eğer bir şey yapmış olsaydı, sen-"

Aramızdaki küçük boşluğu kapatıyor, eli böğrüne gidiyor, parmakları tenimin üzerinde geziniyor. Dokunuşu sıcak, bir damga gibi ve sıkma şekli acı verici.

İçgüdülerim beni çekmeye çalışıyor ama bunu geçersiz kılıyorum. Bilmek istiyorum.

"Ona ayak izlerini sordun mu?" Sözleri bir fısıltı gibiydi. Bunu hayal meyal hatırlıyorum, Dom'la en son burada birlikte olduğumuz zamandan. *Ayak izleri.* "O sabah *kaos* vardı," diye devam ediyor, yüzüme doğru eğilerek. O yaklaştıkça alkol kokusu daha da güçleniyor. "Bu izlerin onu aramaya yardım ettiği zamana ait olduğunu söyledi. Sorun ayakkabılarıydı. Aramaya yardım ederken, genellikle göle giderken giydiği ayakkabıları giyyordu. Ama ayak izleri onun Converse'leriymiş. Hani şu her zaman giydiği beyaz olanlardan. Onlarda da çamur vardı."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hiç sormadım. Mutfaktaki kavgamızdan sonra unuttum. Bir daha hiç aklıma gelmedi. Ya da belki bilmek istemiyorum. Belki de bir parçam Eli'nin masumiyetini kafamın içinde tutmak istiyor. Ama bir kanıt olsaydı, müfettişler bunu bilirdi. Eğer kanıt olsaydı, onlar-

"Bana bir iyilik yap," Eli'nin soğuk sesi ikimizi de ürkütüyor. "Ve kızımdan uzak dur. Bunu sana bir daha söylemek zorunda kalmak istemiyorum."

Dom'dan uzaklaşıyorum ve ben dönerken o da ellerini üzerimden çekiyor.

Eli'nin parmaklarının arasında dikkatsizce sallanan bir şef bıçağı var ve silah olarak kullanmak için mi yoksa... kesip biçmek için mi bilmiyorum.

meyve, buna inanmak istiyorum, ama gözlerindeki bakış biraz boş ve bu beni tedirgin ediyor.

Dom'a doğru bir adım geri atıyorum. Eli gülümsüyor.

"Merhaba," dedim.

Dudakları daha yukarı kıvrılıyor.

Dominic arkamdan hiçbir şey söylemiyor. Ön kapıdan içeri süzülen solgun ışık gümüş bıçağın üzerinde parlıyor ve Eli'nin bıçağı tutuşu o kadar gevşek ki elinden kayıp yere düşse şaşımam.

Öyle olmasını umuyorum çünkü bana ne dediğini hatırlıyorum.

Dom'u öldürmek hakkında, eğer bana bir daha dokunmasına izin verirsem. *Siktir, siktir, siktir.*

"Bir içkiye daha ihtiyacım var." Bu sözleri ağzımdan kaçırdım. Şu anda kendimi bu iki çocuğun arasında bulduğum durum göz önüne alındığında muhtemelen doğru, ama sadece gerginliği aşındırmak için söylüyorum.

Dom'un sıcaklığını sırtımda hissedebiliyorum. Akıllıca, sessiz kalıyor.

Eli'nin gözleri benimkilere kayıyor ve gülümsüyor olsa da bunun iyi huylu bir şey olmadığını anlayabiliyorum. "Öyle mi?" diye soruyor usulca.

"Evet." Bileziklerimle oynuyorum ve bu hareket Eli'nin dikkatini çekiyor. Gözlerim onunkilerle elindeki bıçak arasında gidip geliyor. Bıçağı bileğimde yeniden hissedebiliyorum, tıpkı Nic'in adını kazıdığım zamanki gibi.

"Buraya gel," diyor Eli, bakışlarını benimkilere kaldırarak. "Sana bir tane yapacağım." Dom'a bakıyor. "Bir şey ister misin?" Ses tonunda hoşuma gitmeyen bir şeyler var. Ona hiçbir zaman tam anlamıyla güvenmedim ama son birkaç haftadır şüphelerim arka planda kaldı, en azından şu an söz konusu olduğunda. Şimdi ise güvensizlik ve tedirginlik tüm gücüyle geri geliyor.

Dominic burnunu çeker. Sonra başını sallıyor olmalı, çünkü Eli bıçağı dalgın dalgın mutfığa doğru tutuyor.

Bir çıplak ayağımı diğerinin önüne atarak kendimi hareket ettiriyorum ve birkaç adım sonra Dominic'in beni takip etmesiyle zeminin kaydığını duyuyorum.

Eli hâlâ bıçağı tutuyor ama güneşten kahverengiye dönmüş omuzlarında gerginlik yok. Çenesi sıkılı değil ve sapı parmaklarının arasında hâlâ gevşek.

Yaklaşmaya devam ediyorum.

Kendine gel, Eli.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. Ama bu sefer ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum. geçerken, gerdanlığını kapma isteği duyuyorum.

ve onu peşimden mutfağa çekeceğim. Ama bence Dom'la anlaşması gerek.

Tercihen bıçaksız. Kısa kesiyorum, bakışlarını tutmak için başımı kaldırıyorum. Bileğine uzanarak oradaki kemikleri nazikçe daire içine alıyorum. "Bir şey mi yapıyordun?"

Alt dudağını ısıyor. Şehvet, vücudumun uzunluğu boyunca sürüklenirken gözlerini ısıtıyor gibi görünüyor, sonra yavaşça geri dönüyor.

Yüzündeki gerçek duyguyu görünce biraz rahatladım.

"Evet," diyor. Ayrıntıya girmeden bileğini bileğimden dikkatlice çekip çıkarıyor. "Hemen geliyorum."

Elimi yanıma bırakıyorum, ona tekrar ulaşmak istiyorum ama yapmamam gerektiğini biliyorum.

Dom'a bakıyorum ama onu arkadaşına bakarken buluyorum. Bir an düşündüm, sonra yapabileceğim fazla bir şey olmadığına karar verdim.

Bunu .

Yine de Dom'un Eli'ye fareler hakkında anlattıklarını düşünüyorum. Ayak izlerini düşünüyorum. Bıçağa tekrar bakıyorum. Kafamın içinde Eli'nin tehditleri çınlıyor.

Dom kaşlarını bana doğru kaldırıyor ve ben bunu başının çaresine bakabileceği anlamına alıyorum. Eli'ye gülümsüyorum, sonra mutfağa gidiyorum, adanın etrafından dolanırken nefesimi tutuyorum, böylece onları görebiliyorum. birkaç metre var. Eğer bir şey olursa, Dominic ben oraya varmadan ölmüş olabilir, ama...

Sakin ol. Saçmalamayı bırak.

Derin bir nefes alıyorum, kalp ilacımın etkisini göstermesini dileyerek tezgahın üzerindeki bir bardak dolusu şeye uzanıyorum. Kimin ya da neyin olduğunu bilmiyorum ama bardağı geri deviriyorum ve sek votka olduğunu düşündüğüm şeyi yutuyorum. Dom Eli'ye yaklaşırken irkildim.

Eli . Yüzünün çok az bir kısmını görebiliyorum ama gülümsemesi hâlâ orada.

Dominic yutkunuyor. Bıçağa bakmıyor. "Luna gelebileceğimi söyledi."

Votkadan bir yudum daha alıyorum. Bitirdiğimde bile bardağı dudaklarıma götürüyorum. Bir içki oyunu gibi. Onlar her konuştuğunda, ben de içeceğim. Böyle giderse, tamamen sarhoş olmam biraz zaman alacak.

Çünkü Eli hiçbir şey söylemeden o ürkütücü, boş gülümsemesini sürdürüyor.

Arkamdaki kapının arkasından bir şırıltı duyuyorum. Birkaç alkış ve tezahürat. Müziğin sesi daha yüksek. Dışarıdaki herkes mutlu bir şekilde-

Burada uğursuz bir şeylerin döndüğünün farkındayım.

"Aradığınız için teşekkürler." Dominic artık o kadar gergin görünmüyor ve ses tonu sertleşiyor. "Ya da, bilirsin, mesaj attığın için." Homurdanıyor, elini burnunun altında gezdirirken başını sallıyor. Kolunu indirip parmaklarını gevşek bir yumruk haline getirirken soluk teninde bir kan lekesi görüyorum. "Yanımda olduğun için sana gerçekten minnettarım." Çenesini sıkıyor. "Eminim *sen* bile haberleri duymuşsundur. Ürkütücü şeylere karşı hep bir gözün var, değil mi dostum?" Sesi kırılıyor. "Ama her şeyi yayınlamadılar. Hâlâ sırlarımı saklıyor musun, yoksa hepsini ele mi veriyorsun?" Eli'a yaklaşıyor, yüzüne bakıyor.

Eli'nin elindeki bıçağa göz kulak olmak için içki içme oyunumu çabucak bir kenara bıraktım.

"Ondan geriye neredeyse hiçbir şey kalmadı. Lanet olası bir ölüm nedeni bulamayacaklar." Dominic yine burnunu çekiyor, sesi çakıllı ama tonu yükseliyor. "Sanki... kemik suyu gibi, bu kadar uzun süre dışarıda bırakılmak."

İğneler ve iğneler derimin altında geziniyor.

Daha da yaklaşır ve elini Eli'nin başının yanına koyar. Eli kımıldamıyor.

Bunu yapıyorum, sağa doğru küçük bir adım atıyorum, böylece onlara doğru yol açılıyor, ada artık yoluma çıkmıyor.

Dominic bir yumruğunu gözüne götürüyor, omuzları kamburlaşırken başını eğiyor ama bir eli hâlâ Eli'nin başının yanında. "Onu bulduklarında neredeyse bir insan bile değildi." Yumruğunu duvara vuruyor ve bunu yaparken inliyor. Hemen iki elini de bırakıyor, görünüşe göre acıdan habersiz ya da uyuşmuş, belki de, ve Eli'ye bakıyor, Dom'un göğsü ağırlaşıyor, burnundan sümük akıyor. "Bir şey mi biliyorsun?" Yüzünü iki eliyle ovuyor, yukarı aşağı, hızlıca, Winslet'in kalıntılarını temizler gibi. "Bana söyleyebilir misin? Tüm bu zaman boyunca tam arkamdaydı. *Tam oradaydı*. Artık bu oyunu oynamak istemiyorum. Bir şey mi biliyordun, dostum? Sadece senin... bir şey görüp görmediğini ya da... ya da yeniden üye olup olmadığını bilmem gerekiyor. O zaman görmediysen bile, belki bir şeyler tıkladı," parmaklarını başının yanında şıklattı, "o boktan beyninde-"

"Hey."

Dom yavaşça dönüp bana bakıyor. Fincanımı indirip adaya bırakıyorum. Bir adım atıyorum ve Eli'nin Dom'un boynuna sabitlendiğini fark ediyorum. Belki de burada bile değildir. içinde milyonlarca kilometre uzakta olabilir. Dom'un söylediği hiçbir şeye tepki vermediği kesin.

"Üzgün olduğunu biliyorum ama hakaret etmene gerek yok-"

"Geri çekilmen gerek, Eden." Dom parmağını kaldırıp bana doğru tuttu. "Bu seni hiç ilgilendirmez."

Bir adım daha atıyorum. "Anlıyorum. Ama bence gerçekten eve gitmelisin. Ailenin yanında ol."

Dominic'in gözleri kısılır. "Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?" Parmağını hâlâ bana doğrultmuş durumda.

Eli kendinden devam ediyor. Ya da içinde. Bilemiyorum.

"Dom." Ses tonum net, kelimelerim düzgün. yanımda tutuyorum ve aramızda biraz mesafe var. "Burada olman iyi bir şey getirmeyecek." Eli'a bakıyorum. Hareketsiz duruyor. "Eve git, anneni rahatlat. Eli bir şey bilseydi polise söylerdi."

Dom parmağını bırakmıyor. Bana doğru küçük bir adım atıyor. Eli'nın artık burada olmadığını, belki Winslet'le geçirdiği son geceyi yeniden yaşadığını ya da Dom'un sözlerini kendi düşünceleriyle sanıyordum. Ama Dom hareket ettiğinde Eli'nın gözleri de onunla birlikte hareket ediyordu. Ancak beyaz Chucks ayakkabılarının içine itilmiş ayakları aynı noktada sabit duruyor.

"Böyle mi düşünüyorsun?" Dom soruyor, dudaklarında bir hırıltı beliriyor. "Sence gerçekten bir şey bilseydi," diyor Eli'dan bahsederken, sanki o burada değilmiş gibi, sinirlerimin tepeme çıktığını hissediyorum, "*polislere* söyler miydi?" Ellerini havaya kaldırıyor, sonra yanına indiriyor, karın kasları kasılırken pazularındaki kaslar hareketle birlikte esniyor. "Seni gerçekten mahvetmiş, ha?"

Dom'a gülümsüyorum. Vücudum enerjiyle dolup taşıyor ama ben buna karşı koyarak hareketsiz kalıyorum. "Gitmelisin." Koridorun sonunda, arkasındaki kapıya doğru başımı sallıyorum. "Seni dışarıda görebilirim."

Dom dudaklarını birbirine bastırır. Bir adım daha atıyor. Eli'a bakıyorum. Dom'un her hareketine ayak uyduruyor ama kendi hiçbir hareketini yapmıyor.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun lan?" Dominic'in yumrukları yanında sıkılı, burnunu sildiği eli kan içinde. "Sanırım kardeşin gibiysen, kendini bir şey sanıyorsun, ha?" Bunun üzerine güldü, hırıltılı bir sesle. "Lanet olası hap kafalı, H'yi ilk kez yaptığı gece uğradığımı biliyor muydun?"

Gerginleşiyorum, kalbim göğsüme sertçe çarpıyor. Ayaklarımın üzerinde dengesiz hissediyorum.

Dom kafa karışıklığımı görmüş olmalı ve bundan faydalanmayı seçiyor. "Evet, eminim bunu bilmiyordun. Arkadaşım o zavallı kıcını bir çöp konteynerine sürüklemek zorunda kalacağını düşündü çünkü o lanet olası eş matozdu. Derisi mosmor oldu." Dom, sanki kardeşim iğrenmiş gibi titrerken parmaklarını ön kolunun üzerinde gezdiriyor. "Sen bir bok değilsin Eden." Başparmağını hâlâ arkasında duran ve sadece izleyen Eli'a doğru sallıyor. "Sen bir bok değilsin ve bunu er ya da geç anlayacak. Kardeşin bir pislik, sen de bir pisliksin, bana gitmemi söyleyemezsin, anladın mı?"

Sebastian'ın kolunda bir iğne hayal ediyorum. Her hafta sonu şafak sökerken tökezleyerek eve dönüyor. Her zaman evin yolunu nasıl buluyor? Neden odasında kafayı bulmuyor? Ailemizi yeniden etkilemeye mi çalışıyor? Giderse yatağında ölmek mi istiyor?

Eroin mi?

Dom ve Seb kütüphanenin dışında karşı karşıya geldikten sonra bu konuyu ona hiç açmadım. Şimdi, yüzüme vuruldu ve bundan kaçamıyorum. Bu düşünce midemi bulandırıyor ama Dom'a gösterdiğim tepki bu değil. Öfke.

Çöp. Trafalgar'a başladığımda en büyük korkularımdan biriydi. Ortaya çıkacağımı düşünmüştüm ve işte Dom beni çoktan keşfetti.

Bir adım öne çıkıyorum ama aramızda sağlıklı bir mesafe bırakıyorum. Ben çöp değilim, aptal da değilim.

"Defol ." Sesimi alçak tutuyorum ama fısıldamıyorum. Kapıya doğru tekrar başımı sallıyorum. "Defol git buradan ve burada gerçekten *yaşayan* biri tarafından *davet edilmeden* geri gelme."

"Siktir git." Dominic boşluğu kapatıyor. Eli hareket etmiyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

"Siktir." Parmağıyla beni işaret ediyor ama dokunmuyor. "*Sen.*"

Ona şiddetli bir tokat atıyorum, adrenalinim yükseliyor, öfkem daha da artıyor. Avucum acıyor ve Dom'un yüzünün de acıdığını biliyorum çünkü kafası yana eğik, ağzı açık, sanki bunu beklemiyormuş gibi. Solgun yüzünde kolayca kırmızı bir el izi oluşuyor, ten rengi saf beyazın bir ton üstünde.

Göğsüm kabarıyor ve ona tekrar vurmak istiyorum, ama onu geri itmekle yetiniyorum. Bir adım tökezliyor ve bu bana kendimi iyi hissettiriyor. "Çık dışarı." Kelimeleri fısıldıyorum ama geri adım atmıyorum. "Şimdi."

Dom yavaşça başını bir kez daha bana doğru çeviriyor. Gözleri kötülükle dolu, burun delikleri açılıyor, şakağında bir damar tıkanıyor.

Avuç içim hâlâ kaşınıyor ve tırnaklarımı .

Başka bir şey yap. Sana meydan okuyorum.

Ve sanırım yapacak. Sanırım bana saldıracak, bana vuracak ya da çenesini tutamayacak. Ama aramızdaki gergin bir anın ardından omuzları çöküyor.

Bir adım geri çekilip bir kez daha kokluyor, elinin burnunun üzerinde gezdiriyor ve sertçe yutkunuyor. Sonra başını sallar.

"Pekâlâ," diyor, el izim hâlâ yanağında. "Pekâlâ." Kendi elini göğsüne, kalbinin üzerine götürüyor, sonra yere bakıyor. "Tamam." Sesi yenilmiş gibi geliyor ve başka bir şey söylememe gerek kalmadan benden uzaklaşıyor.

Eli'in yanından geçerken adımları temkinliydi. "Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ben... Sor- ry." Sonra ellerini mayosunun ceplerine sokarak yürümeye devam ediyor. Omuzlarındaki kasların gerildiğini görüyorum ve biraz daha rahat nefes almaya başlıyorum.

Ama tam da ulaşamayacağı bir yerde, *neredeyse* özgür olduğu anda Eli çok hızlı hareket ediyor. Dom'un bileğini kavırıyor, onu duvara doğru itiyor ve bıçağın ucunu Dominic'in kalbinin hemen üzerinde tutuyor.

Dom'un avuç içleri duvara yaslanıyor, sanki Eli'yle dövüşmenin bir faydası olmayacağını biliyor.

Görüş alanımda noktalar görüyorum, kaslarım donmuş, Dom'a vuran elim yanımda sıkı bir yumruk haline gelmiş.

Eli'nin yüzü hâlâ garip bir şekilde duygudan yoksun ve bu tehdidi - bıçağın ağır ucu Dom'un göğüs kafesine, tam da kalp organının bulunduğu yere dayanıyor- daha da tedirgin edici hale getiriyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor Dominic. "Lütfen." Ne için yalvardığından ve ne için özür dilediğinden emin değilim, ama söylediği her şey Eli'nin parmaklarının bıçağın sapına sıkıca sarılmış, diğer elini duvara dayamış, trisepsleri bükülmüş, damarları eline doğru kıvrılmış halinin arka planında kayboluyor. "Nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. O bile değildi. *O bile değildi.*" Dom'un sesi düzensiz, vicdanımı sızlatıyor.

Eli'in ise pek bir şeyi yok.

Arkadaşının yalvarışlarından hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. Yine de konuşmuyor.

Dominic gözlerini sımsıkı yumuyor, yüzü hala elimden dolayı kırmızı, ama şimdi kederinden dolayı her yeri benek benek olmuş, muhtemelen öfke de tüm bunlara karışmış.

Onun için üzüliyorum ama bence bu şansı bulamadan gitmesi en iyisi.

Bıçağın Dominic'in etini parçalama riskini almadan bunu Eli'ye en iyi nasıl ifade edebileceğimi düşünmeye çalışıyorum ama ben uygun taktiğe karar veremedim, Dom'un dudaklarından acı dolu bir feryat dökülüyor ve Eli konuşuyor.

"Bir daha asla Eden'la bu şekilde konuşmayacaksın." Bütün kan başımdan akıyor.

Biraz sallanıyorum, çıkıntıya tutunmak için tezgâha uzanıyorum ve kendimi dik tutuyorum. Ne bekliyordum bilmiyorum ama beklediğim gibi olmadı. Eli'ye iyi olduğumu, kendi başımın çaresine baktığımı, benim için Dominic'i tehdit etmesine gerek olmadığını söylemek zorunda hissediyorum ama en iyi hareket tarzının sessiz kalmak olduğuna karar veriyorum.

Dom gözlerini yavaşça kırıştıtarak açıyor ve onun da kafasının karışık olduğunu söyleyebilirim. Bana bir bakış fırlatıyor, ki bu görünüşe göre yanlış bir hareket,

Çünkü Eli bıçağı hızla Dom'un çenesinin alt tarafına getiriyor ve Eli Dom'un bakışlarını tekrar kendisine çevirirken Dominic titremeye başlıyor.

Bıçak fena halde keskin görünüyor ve buranın zengin bir ev olduğunu düşünürsek, Addison'ların bıçaklarının körelmesine izin vermediklerinden eminim.

Dominic'in buradan en az bir kesik almadan çıkma ihtimali çok çok düşük. En iyi ihtimalle buradan çıkmayı umabilir.

Bıçağın gümüş rengi çenesinin alt tarafında kayboluyor gibi görünüyor ama Eli'nin Dom'un etini henüz parçalamadığını söyleyebilirim.

"Anladın mı?"

Dominic'in her titriyor. Parmakları bile duvara karşı dengesiz. Bıçağın sapına bakıyor, çenesini yukarı kaldırıp boynunun hemen üstünden kesilmekten kurtulacakmış gibi dudaklarını birbirine bastırıyor.

Eli'nin dudakları yeniden bir gülümsemeye dönüşüyor ve parmak uçlarımı tezgâha daha sert bastırıyorum. Arkamda, kapıların ötesindeki havuza biri su sıçratıyor ve bu durumu dağıtmama yardımcı olmaları için başkalarını da dahil etmek mantıklı olsa da, bir parçam Eli'yi başka birinin bu şekilde görmesini istemiyorum.

"Eli..." Dom bakışlarını yavaşça Eli'nin gözlerine doğru kaydırır. Orada bir boşluk görüyor olmalı, çünkü Dominic'in gözle görülür bir şekilde yüzü kızarıyor. "Sadece anlamıyorsun. Onun neye benzediğini anlamıyorsun."

"Umurumda değil." Eli'nin sözleri doğru. Gerçekten umurunda değil. "Kendimi tekrar etmeyeceğim. Ne dediğimi anlıyor musun?" *Eden hakkında,*

Eklemiyor ama kafamın içinde cınladığını duyuyorum.

Dominic başını sallayacakmış gibi görünüyor, burnu bir santim kadar yukarı kalkıyor ama hareketi tamamlarsa kendini bıçağa saplayacağını farkında gibi görünüyor.

"Evet" ile yetiniyor. Fısıltılı, karışık bir kelime. "." Gözyaşlarının yüzünün kenarından aktığını görüyorum.

Elia artık yeter demek istiyorum. *Bırak gitsin.*

Ama Eli .

Nefesimi tuttum, bekliyorum.

Dom da aynı şeyi yapıyor gibi görünüyor.

Sonra Eli geri adım atarak elini onun yanına indiriyor ve Dominic neredeyse yere yığılıyor, vücudu sönerken ellerini dizlerine koyuyor, dudaklarından düzensiz bir nefes çıkıyor.

Henüz kutlama yapmıyorum.

Ne de olsa bıçak hâlâ Eli'de ve yüzündeki boş ifade ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyor. Dominic'e sırtını dönmedi.

Dom başını kaldırıp doğrulurken ve yana, ön kapıya doğru küçük adımlar atarken Eli'nin parmaklarının bıçağın sapını daha sıkı kavradığını görüyorum.

"Seni anlamıyorum," diyor Dominic başını sallayarak, vücudu hâlâ titriyor, parmakları yanında seğiriyor. "Sen de onu seviyordun." Cesur görünmeye çalışıyor ama sesi çatallaşıyor, sanki emin değilmiş gibi. "Umarım gerçekten... Umarım gerçekten bir şey görmemiştir, tamam mı? Umarım görmemiştir." Dominic bana doğru bir bakış atarak tamamen kapıya doğru döndü.

Rahat değilim.

Ve bir saniye sonra nedenini anladım.

Eli kolunu kaldırıp bileğine hafifçe vuruyor ve Dominic'in tiz çılgılığı havayı delip geçerek, olanları izlememe rağmen irkilmeme neden oluyor. Dom spiral merdivenin kenarındaki duvara doğru geri çekiliyor, kolunu vücuduna yaklaştırıyor, nefesi acı dolu bir sesle küfür ederken sırtı duvara doğru kayıyor.

Eli sadece onu izliyor ve bıçağa değen kanı görüyorum, sadece ince bir parlaklık, ama Dominic mermer zemine oturmak için çöktüğünde, başı eğik, ağlarken omuzları titriyor, Eli'nin onu kestiğini biliyorum ve ben de biliyorum, Dominic henüz bu evi terk edemez, bu koşullarda değil. Ağır yaralı olduğu için değil, bu durumda olduğu için,

Muhtemelen polisi arayıp suç duyurusunda bulunacaktır, sırf kız kardeşine yanlış yönlendirilmiş bir tür adalet sağlamak için bile olsa.

Dominic derin bir nefes alıyor, Eli'ye bakarken başını kaldırıyor ve konuştuğunda şüphelerim doğrulanıyor. "Sen delisin," diyor, kaşları çatılmış, dudakları titriyor. "Sen lanet olası bir delisin. Bunu sen yaptın, değil mi? Biliyordun değil mi?" Bir cevap beklemiyor ama elini kolundan kurtarıyor ve solgun teninde kıpkırmızı bir kan görüyorum. Dominic yarasını tokatlıyor, bunu yaparken ağlıyor, ama hareketi tekrarlıyor, şiddetle tekrar tekrar kendine vuruyor ve canını acıtıyor, boynundaki damarlar şişiyor, cildi tehlikeli bir kırmızı tonuna dönüşüyor. "Senden nefret ediyorum," diyor ama hâlâ koluna bakıyor. "Senden nefret ediyorum, senden *nefret* ediyorum, senden *nefret* ediyorum, senden *nefret* ediyorum. *Senden nefret ediyorum.*"

Artık Eli'yle mi yoksa kendisiyle mi konuşuyor bilmiyorum, ama kafasını tekrar tekrar duvara vurup her vuruşta boynunu daha sadistçe geriye ittiğinde, tezgâhtaki tutuşumu bırakıp yaklaşıyorum.

Eli sadece onu izliyor, bıçak hâlâ elinde, yanında sallanıyor.

Dom'un kafasını duvara vururken çıkardığı sesler çok yüksek ve dışarıdan birinin dikkatini çekeceğinden endişeleniyorum ve kimin ne yapacağını bilmiyorum. Zaten birinin içeri girmesi an meselesi.

Ama beni daha hızlı hareket etmeye iten şey Dominic'in ayağa kalkmaya çalışması, elini kanayan koluna götürmesi, ön kolunun iç kısmında ince ama uzun bir kesik olması, kanın derisinin etrafından dolanması ve dirseğinin ucundan damlaması. Ayağa kalkarken başı dönüyor, yana doğru sendeliyor ve bunun kan kaybından ya da başka bir şeyden değil, kafa yapısından kaynaklandığını düşünüyorum. Bir çeşit çöküş yaşıyor.

Eli'a sırtlıyor ve tekrar kapıya doğru adım atıyor. "Artık sırlarımı saklamana ihtiyacım yok. Hayatının geri kalanını hapishanede geçireceksin," diyor ve gülerek başını sallayıp bir adım daha geri çekiliyor. "Bunu senin için yapabilirim, seni lanet psikopat-"

Hareket etmeyen Eli'ı itiyorum ve Dominic'in bileğini nazikçe tutuyorum.

Şu anda gidemez, çünkü bunu kimseye anlatamaz.

Birini bıçakla kesmek, yara ne kadar sığ olursa olsun bir suçtur ve bence Dominic tam da böyle bir şeyin olmasını bekliyordu. Eli'nin hayatının geri kalanını hapiste geçirmesi için yeterli değil ama bu da bir şeydir. Şiddet ve Eli'nin geçmişi, Idaho'da bir çocuğun kafasını masasına çarptıktan sonra gittiği iddia edilen yer göz önüne alındığında, Eli için pek de iyi görünmeyecektir.

Dominic bileğini tuttuğum yerden çekmeye çalışıyor ama ben daha sıkı tutuyorum, ne yazık ki onun hareketiyle ona doğru kayıyorum, çıplak ayaklarım yerde kayıyor.

"Bir ." Dominic'in sırtının arkasındaki diğer koluna bakarak usulca konuşuyorum, sanki Eli'nin başladığı işi bitireceğimi ve her şeyi kesip atacağımı düşünüyorum.

"Hayır," diyor Dom başını sallayarak. "Hayır." Hâlâ titriyor ve bileğinin etrafındaki parmaklarımın altında bunu hissediyorum. "Hayır, Eden. Ondan uzaklaşmalısın. *Ondan uzak durmalısın.*" Burnu sümüklü ve kanlı sümüğün Eros'un yayından üst dudağına doğru süzülüşünü izliyorum. "Onu anlamıyorum." Krizinin bitmesine az kaldı. "*Onu hiç anlamıyorum.*" Yine ağlıyor, ama gözyaşları ve kafa karışıklığıyla birlikte fiziksel bir güçsüzlük de geliyor ve ben yavaşça omuz başlığına uzanıp biraz büküyorum.

Ne istediğimi biliyor ve o anda teslim olup kolunu öne uzatıyor. Parmaklarını tutup diğer bileğini bırakıyorum ve elini ters çeviriyorum. Düşündüğüm gibi, sığ ama dirseğinin kıvrımından bileğinin iç kısmına kadar uzanıyor, kan derisine ve avucuna bulaşıyor.

"Bence bunu temizlemeliyiz," diyorum sessizce. Omzumun üzerinden Eli'ye değil, havuzun arka kapısına bakıyorum. Kimse yaklaşıyor ama onlara zaman tanımak da istemiyorum. "Değil mi?" Dom'un donuk gözlerine bakıyorum, sanki daha önce hiç görmemiş gibi koluna bakıyor. "Seni yukarı çıkaracağım ve bununla ve seninle ilgilenebiliriz, tamam mı?" Sessizce konuşuyorum ve sanırım ilaçlarımdan ve içtiğim içkilerden kaynaklanıyor, çünkü Dominic'in gitmesine izin vermediğim için sakınım ve kendimi kontrol altında hissediyorum.

Eli'ye bakmıyorum ve onunla konuşmuyorum ama bakışları beni yakıyor.

Dominic burnunu çeker. "Tamam," diye mırıldandı, yenilmişti. Önce Eli'yle, sonra da benimle yüzleştğinde vücudunda bulunan adrenalin, muhtemelen kendi kafasını pataklamasının ardından hızla azalıyor

duvara yasladım. Elini yavaşça indiriyorum ve parmaklarımı diğer eliyle onu bizden sadece birkaç adım ötedeki merdivene doğru çekiyorum.

"Haydi," diyorum ama ben söylemeden çoktan ilerlemeye başlamıştı bile.

Ancak merdivenlerde yukarı doğru ilerlerken, boştaki elim beni yukarı itmek için korkulukta kayarken Eli'a bakıyorum.

Gözleri benimkilere kilitleniyor ve bir an için duraksıyorum, Dominic devam ederken bile eli benimkileri çekiyor.

Eli bir kolunu çıplak göğsünün üzerinde çaprazlamış, diğer dirseği elinde, bıçağın ağzı dudaklarına değiyor. Bıçağın altından gülümsüyor.

Çok akıllısın ve başın çok büyük belada, kabus kız.

Bu tür bir bakış.

Gülümsemesine karşılık veriyorum, sonra Dom'a merdivenlerden yukarı kadar eşlik etmeye devam ediyorum.

Eden

Dominic'e son bir kez bakarak Addison'ların evindeki misafir odalarından birinden HIRLAYARAK çıkıyorum. Lavaboda kesiğini temizledikten sonra havluyla kurularıp üzerine antiseptik döktdkten sonra tıbbi bant ve koridordaki dolapta bolca bulunan uzun, beyaz bir bandajla kapatırken içtiğı içkilerin etkisiyle hafifçe horluyordu. Gerçekten, muhtemelen hepsi gereksiz şeylerdi, ama aşağıdan votkayı tekrar aldıktan ve Eli'nin dışarıda olduğunu, şefin bıcağını bıçak bloğundaki yerine geri koyduğunu gördükten sonra, sadece zaman öldürmek istedim.

Eli ve Dominic'i sakinleştirmek için.

Dışarıdaki havuzun etrafındaki ışıklardan dolayı odada yumuşak bir parıltı var, burada perde yok, sadece ahşap panjurlar var. Dominic yatakta yan yatmış, bir arkadaşında olduğunu bildirmek için annesine mesaj attığını gördüm. Eli'lerde olduğunu belirtmemiştı ve bunun için minnettarım.

Kapıyı usulca kapatıp rahat bir nefes alıyorum ama bu kısa sürüyor.

Kapı kapanır kapanmaz, loş koridorda yankılanan sessizlikte, *onun tam arkamda olduğunu hissediyorum.*

"Çok tatlısın." Sözleri bir fısıltıdan ibaret ve kalbim göğsümde sekiyor, Eli yaklaştıkça daha da hızlanıyor, aramızda çok az bir mesafe var.

Ama bana dokunmuyor.

Şakağımı kapıya dayayıp gözlerimi kapatıyorum. " miydi?"

Bana doğru eğilirken nefesini çene çizgimde hissediyorum. "Onunla ilgilenme şeklin... Çok iyisin bebeğim."

Alt katta insanların güldüğünü duyuyorum. Demek ki bazıları içeri girmiş. Hepsinin aşağıda olduğunu ve bizim burada... yukarıda olduğumuzu bilmekten zevk alıyorum. Ayrılmıştık. Ne yapıyor olabileceğimizi hayal ettiklerinden eminim. Zevk kendini beğenmişliğe ve başka bir şeye dönüşüyor, Luna'nın ben ve Eli'nin sevişme düşüncesine kapıldığını düşünüyorum.

Konuşmak için şehveti bir kenara itmeye çalışıyorum. "Sen onu doğradıktan sonra, en azından bunu yapabilirmişim gibi geldi."

Ağız boğazımın kenarında geziniyor ve uzuvlarım ağırlaşıyor, dokunuşunun beni ağırlıksız hale getirmesini arzuluyorum. Parmaklarımı kapağıya doğru kıvrıyorum, ona doğru eğilerek onu hissetmek istiyorum.

Ve yapıyorum. Ereksiyonu belime baskı yapıyor ama yine de elleriyle bana dokunmuyor.

"mi?" diye soruyor, kelimeleri sert.

Kalçalarımı sıkıyorum, pedimi değiştirmem gerektiğini biliyorum, belki tamponumu çıkarabilirim, daha fazla göz ardı edilemeyecek seksi olmayan şeyler, ama şimdilik deniyorum. "Evet," diye cevap veriyorum ona. "Sanırım senin pisliğini temizlemek için uzun zaman harcayacağım." Bu sözlerle dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama sanırım ciddiym.

Aramızda bir an sessizlik oldu. Sonra sessizce sordu, "Sana dokunabilir miyim?"

Sorduğu soruyla karnımdaki sıcaklık artıyor. "Evet" diye fısıldarken gözlerimi kapalı tutuyorum.

Yavaşça, sanki dikkat etmeye çalıştığı bir şeymişim gibi, soğuk parmakları boğazımın önüne geliyor ve çenemi yavaşça yukarı kaldırıyor. İçimden bir ürperti geçiyor, irkiliyorum ama bırakmasını istemiyorum.

"Bu gece benden kaçırıyorsun," diyor kulağıma karşı. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Buradayım," diyorum ona, içimdeki endişe yeniden alevleniyor.

İşaret parmağıyla boğazımın sütununa dokunuyor ve kolunu belime dolayarak beni tekrar kendine çekiyor. "Sorun ne?" Kalçalarını bana doğru kaydırıyor ve beni ne kadar çok istediğini hissediyorum.

Winslet hakkında konuşmak istemiyorum. Bu gece Dom'un çöküşünde öğrendiğim her şey. Eli'nın yapabilecekleriyle yüzleşmek istemiyorum. Onun yerine, "Unutma... Regl dönemimdeyim." diyorum. Yanaklarım sıcak ve ilaç yeterli gelmedi. Kalbimin göğsümde çok hızlı atması için bolca yer bırakıyor.

Eli kulağımanın hemen altından tenime doğru gülümsüyor. "Unutma, umurumda değil."

". " Umursamak istemiyorum, şu anda değil, ama yine de umursuyorum.

Parmaklarını kalçamın üzerinde gezdiriyor. Nefesim kesiliyor ve kulağımla boynum arasındaki hassas noktayı öpüyor, ağız açık bir öpücük. Altında titriyorum, beni tuttuğu için boğazım geriliyor.

"korkuyorsun?"

"Korkmuyorum." Beni tekrar öpüyor ve sonraki kelimelerim öncekinden daha titrek. "Sadece bunu yapmak istemiyorum."

"Bana güvenmiyor musun?"

Gözlerimi devirip karanlık tavana bakıyorum. "Bunun güvenle bir ilgisi yok. Sen anlayamazsın. Sen bir çocuksun."

"Bir oğlan, ha?"

"Kapa çeneni."

Boğazımı sıkıca kavrayarak beni uyarıyor. Donup kalıyorum, nefesimi tutuyorum.

"O *lanet* kelimeler," diyor. "Dom'u tokatladığın gibi seni de tokatlamamı ister misin?" Kulak mememi sertçe ısırtıyor, bunu yaparken piercinglerimi çekiştiriyor, vücudumun her yerindeki küçük tüyler diken diken oluyor. "Çok ateşliydi. Ama sana yapsaydım daha ateşli olurdu."

Bana duyduğu arzusun fiziksel tezahürü, sıcak ve sert bir şekilde sırtıma vuruyor, kendimi güçsüz hissetmeme neden oluyor ve sözleri onu memnun etmek için içimde bir tür hastalıklı ihtiyaç ortaya çıkarıyor. Sorusuna evet demek için.

Yapamam.

Daha önce hiç tokat yemedim. Pornoda izlemiştim, yalnız kaldığımda kendime zarar vermek için parmaklarımı kendi boğazıma dolamıştım ama tartıştığımız şeyi hiç yapmamıştım.

Vücudum titriyor ve bunun korkudan mı yoksa istekten mi olduğunu bilmiyorum. Sebastian'ın arkadaşının odama girdiği gün beynimde bir şey mi kırıldı, yoksa hep tehlikeli şeyleri mi arzuladım diye merak ediyorum. Onları anlık olarak istiyorum, farklı zamanlarda bırakmak istiyorum. Mesela, belki... şimdi.

Eli boynumu ısırtıyor ve beni buraya, en tehlikeli şeye geri getiriyor. Ve bu o değil. Onun hakkında hissettiklerim. Eğer o bıçağı Dominic'in kalbine saplamaya karar verseydi, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapardım.

Tehlikeli.

"Cevap ver bana."

Boğazım düğümleniyor, ama onun eli boğazıma dolandığı için değil. "Ya hayır dersem?"

Beni tekrar ısırtıyor, yalvarışlar arasında bir iğne ucu kadar acı. "Yine de sana vurmamı isterdin, değil mi? Sana saygı duymamı istemezsin, değil mi?"

Sana istediğim her şeyi zorla yaptırmamı istiyorsun.

"Eli, ciddi." Mantıklı düşünmeye çalışıyorum, ki o arkamdayken bunu yapmak çok zor, bana zarar vermesini mi, beni becermesini mi, beni

cezalandır beni. "Ben... Dağınık olacak, tamam mı?" "Dağınıklık umurumda mı sanıyorsun?"

Derin bir nefes alıyorum. Aşağıdan birinin yine tiz bir kahkaha attığını duyuyoruz, ardından şakacı bir çığlık geliyor. "Bütün gece burada mı kalacaklar?"

"Ne istersen, senin için yaparım. Eğer gitmelerini istiyorsan, gitmelerini sağlarım."

Vücudum bu sözlerle macuna dönüşüyor sanki. Ona doğru geriye yaslanıyorum ve boğazımı serbest bırakıyor, elini kalçalarımından çekiyor ve iki koluyla beni sarıyor. Saç örgülerimin tepesini öpüyor. "Gerçekten mi?" Gözlerimi kapatarak soruyorum.

"Senin için hiçbir şey yapmayacağımı düşünüyor gibisin. *Her şeyi Sen. Benden ne istersen... Ben seninim.*"

Bu şekilde konuştuğumuzda, ki bu her zaman oluyor, bunu geçici bir şey olarak görmek çok zorlaşıyor. "Geçen yıl gerçekten Idaho'ya gittin mi?" Ben durduramadan ortaya çıkıyor, aramızda bir tampon gibi ya da bana bir hatırlatma gibi.

Gitmeme izin vermiyor, bunun yerine beni daha sıkı sarıyor, sonra bizi ileriye doğru yürütmeye başlıyor, benimkini harekete geçiren bir adım atıyor, gözlerim açılıyor. Bu şekilde, birlikte, onun odasına doğru yürüyoruz ve kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatıyor, kilitlemek için bir kolunu üzerimden çekiyor.

Sanırım aşağıda bırakacağız.

Kapıya yaslandı, ben hâlâ kollarının arasındaydım. "Bunu gerçekten şimdi mi konuşmak istiyorsun?"

Hayır. Evet. Bilmiyorum. "Herkesin senin hakkında bilmediğim şeyleri bilmesinden bıktım."

"Onlar beni tanımıyor. *Sen tanıyorsun*. Kimse beni senin gibi tanıyamaz." Ona inanmazdım, çünkü ona güvenmiyorum, ama ses tonu tatlı, çekici ya da şehvetli bile değil. Sadece sesi bitkin geliyor. Aşağıda Dominic bana doğru ilerlerken tepkisiz kalışını düşünüyorum. Annesini sorduğumda gözlerindeki boşluğu düşünüyorum. Sonra Sebastian'ın Eli'nin psikopat olduğu hakkındaki sözlerini.

O anlarda ne, bebeğim?

Sormuyorum. Belki de bilmek istemiyorum.

Bir an öylece duruyoruz, ben ona yaslanıyorum, o kapıya dayanmış, kollarını benimkilere dolamış, beni tutuyor. Alt kattan gelen sesler çok azdı ve acaba o

Bir şeyleri kırmalarından ya da aptalca bir şey yapmalarından endişe ediyordu ama sanırım Eli olduğu için fazla endişelenmiyordu.

"Onu neden kestin?" Bir süreliğine Idaho'dan uzaklaşmaya ve daha basit gerçekler üzerinde çalışmaya karar verdim. Kendim şahit olduğum şeyler.

"Seninle konuşma şeklini beğenmedim."

Damarlarımda bir heyecan dolaşıyor ve odasının karanlığında gülümsüyorum, sadece tavanına asılmış mavi peri ışıkları görebileceğim bir parlaklık veriyor. "Kahramanca."

Beni bir anlığına nefesimi kesecek kadar sıkı tutuyor. "Bu biraz zorlama olabilir."

Gülümsemem genişliyor, ama ona geri bastırdığımda, uyluklarımın arasında kan hissediyorum, sanki küçük bir pıhtı tamponun içinden sızmış gibi, umarım pedime karşı. *Hay sikeyim.*

"Tuvaleti kullanmam gerek," diyorum, utancım tüm iyi duyguların yerini alıyor. Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama o beni tutuyor. "Eli. Dürüstçe." Her tarafının kan olmasını istemiyorum. Kanın onu rahatsız etmemesi umurumda değil. Vajinamdan akan kan, erkek arkadaşımın sert tahtaları üzerinde, *beni* rahatsız ederdi.

"Doğal şeyler konusunda ürkek davranmayı bırakın."

"Bak, çoğu genç oğlanın ölümlü düzlemlerinin üzerine yükselmiş bir çocuk olduğunu anlıyorum, ama yine de bunu özel olarak ele almayı tercih ederim, tamam mı?"

Biraz gülüyor, bu da bir kazanç gibi geliyor, sonra beni serbest bırakıyor ve ben de ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaşıp yatağının üzerindeki sırt çantama doğru ilerliyorum. Ana bölmeye uzanıyorum ve ihtiyacım olan her şeyle dolu daha küçük bir çanta çıkarıyorum, sonra odayı geçip mermer, zengin çocuk banyosuna gidiyorum.

"Çok uzun sürmesin yoksa kilidi açarım," diyor arkamdan.

Kapıyı kapatıp arkamdan kilitlerken cevap vermiyorum.

Neyse ki sızıntı yok, yine de tüm çantamı buraya getirmediğim için kendime lanet ediyorum. Bu mayoyu çıkarıp pijamalarımı ve bol bir tişörtü giyebilirdim. Dışarı çıkmadan artık çok geç. Yapmam gerekeni yaptıktan sonra, tamponu dışarıda bırakıp sadece pedle devam ediyorum, ellerimi yıkıyorum, malzemelerimin olduğu çantanın fermuarını çekiyorum ve kapının kilidini açıyorum.

Eli yatağında oturuyor, ayakkabıları komodinin yanında düzgün bir sıraya dizilmiş ve elinde ilk başta tanımadığım bir şey var. Ta ki ben yaklaşıp küçük çantamı sırt çantasına koyana, fermuarını çekip yatağının ucuna taşıyana ve

Yanına oturuyorum, çalışmakta olduğu şeye bakarken ayaklarım kenardan sarkıyor, kaşları çatılıyor.

Turuncu bir şişe.

Etrafında döndürüyor, etikette benim adım yazıyor. *Eden Arella Rain*.

Kalbim küt küt atıyor ve elimdeki medyumunu onun elinden kapmaya çalışıyorum ama eli çok güçlü ve bırakmıyor. Ben de bırakmıyorum.

"Onu geri ver."

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor, mavi ışıkların gözleri kararmış.

"Bu da ne böyle?"

"Geri ver onu." Tekrar çekiyorum, haplar etrafa saçılıyor ama o şişeyi bırakmıyor.

"Elbette," diyor sakince. "Bana ne olduğunu söyledikten sonra."

"Tanrım, Eli, ver şu lanet şişeyi bana." Elimi yine de bırakıyorum, bir bacağımı diğerinin üzerine atıp kollarımı kendime sararken gözlerimi deviriyorum. Kalp sorunumu açıklamaktan hoşlanmıyorum, çünkü gerçekten önemli bir şey değil, ama "kalp hastalığı" dediğiniz anda insanlar çıldırıyor. Yine de, Eli'nin bir psikiyatri tesisinde zaman geçirdiğini düşünürsek, Dominic'e göre, bu hiçbir şey olmamalı.

Sadece bu konuda konuşmak istemiyorum. Onun hiçbir sırrı yokken benim birçok sırrımı saklaması sinir bozucu.

Eli cebinden telefonunu çıkararak, "Bakacağım," diyor. "Yani, kendin de söyleyebilirsin."

"Sorunlarından bahsetmekte çok iyi olduğun için," diye mırıldanıyorum. Gülümsüyor, telefonunun ekranına tıklarken omuz silkiyor.

Elinden kaptığım gibi arkamızdaki yatağa fırlatıyorum.

Eğlenmiş görünüyor ama haplarımı bırakmıyor.

"Kalp ilacı," diyorum, yere bakarak, ayaklarımı yatağın alt korkuluğuna dayamış, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş bir halde. "Bir kapakçık sorunum var. Ölümcül değil, beni öldürmez. Sadece bazen kalbimin hızlanmasına neden oluyor ve nabzımı kontrol altına almak için o hapları alıyorum."

Bana, haplara ve tekrar geriye bakıyor. Ne düşündüğünden emin değilim. Bütün gece ne düşündüğünden emin olamadım.

"Şişeyi hafifçe sallayarak "Bunlardan çok fazla alırsan ne olur?" diye soruyor.

Kollarımı göğsümün etrafında sıkıyorum ve bu hızlı kalbimin en iyi yaptığı şeyi yaptığını ve o kadar yüksek sesle attığını hissediyorum ki, eğer duymasaydı şaşırırdım.

"Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ona, bakışlarını tutarak, sinirli bir şekilde. "Hiç bir seferde ikiden fazla almadım, genellikle sadece bir tane."

Gözleri parıldıyor, kaşları kalkık, sanki iyi saklanmış bir sırrı yeni keşfetmiş gibi. "Rahatlamana yardımcı oluyorlar mı?"

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdirerek onun düşünce zincirinin önüne geçmeye çalışıyorum. Bakışlarımı toz mavisi hapların olduğu şişeye indiriyorum. "Fiziksel olarak," diye cevaplıyorum. "Zihinsel olarak, hayır."

Gülümsüyor. "Zihinsel kaygıya yardımcı olacak bir şeyim var." Parmaklarıyla etiketın üzerine dokunuyor. "Arella," diyor, ortadaki ismimi okuyarak. Bunu biliyor olması gerektiğini biliyorum, çünkü mali yardım aldığımı biliyordu, eski okulumdaki dosyama erişmişti.

Bu da demek
oluyor ki...
Siktir.

Daha dik oturuyorum, yüzüm kavruluyor, nabzım düzensiz ve artık sadece hızlı değil. O dosyada başka şeyler de olabilirdi. Taşınmamızın gerçek nedeni. Trafalgar'a başvurmamın.

O biliyor mu?

Gördü mü?

Ama dilimin ucuna gelen soruları yutuyorum. Eğer bilseydi, bir şeyler söylerdi. Bu şekilde bağlanmak isterdi.

Görmemiş olmalı. Konuyu açmamaya karar verdim. Eğer sorarsam ve o da bilmiyorsa, nasıl olsa cevapları benden zorla alacaktır.

"Adını seviyorum," diye devam ediyor, hala şişeye bakıyor, ruhsal sıkıntımın farkında değil gibi görünüyor.

Bunu daha önce düşünmediğime inanamıyorum.

çalışıyorum. Önemli değil.

Avucunu düz bir şekilde ilacın kapağına yerleştiriyor, sonra çevirerek kapağı açıyor. Hapları itip kakarak inceliyor, sonra boştaki eline iki tane atıyor.

Gözlerini benimkilere diyor. Beynimin içini görebileceğinden ve tam olarak ne düşündüğümü çıkarabileceğinden endişelenerek öğrenci sicilimle ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Uzattığı avucuna, ortasındaki iki küçük mavi hapa bakıyorum. Ona daha önce bir tane aldığımı söyleyemeden fikrini değiştirmiş gibi görünüyor.

Üç tane daha sallıyor.

Karnım geriliyor. Şişeye uzanıyorum, geri çekmeye çalışırken parmaklarımı onunkilerin üzerinde dolaştırıyorum.

Gözlerini benden ayırmıyor, ağzında bir gülümseme dolaşıyor.

"Bırak, Eli." İki elimle reçeteye tutunuyorum, daha güçlü çekebilmek için kalçalarımı kaydırıyorum.

Parmaklarını avucundaki hapların etrafında kıvrıyor, sonra şişeyi aniden sarsıyor. Geri çekiyorum ve bir anda ikimizin de elinden kayıyor, küçük mavi tabletler yatağa, parke zemine saçılıyor, turuncu şişe yumuşak bir takırtıyla yere çarparken bir tanesi kapısının hemen altındaki çatlağa yuvarlanıyor.

Ellerimi yumruk yapıp ayağa kalkıyorum ve komodinin yanında duran, hareket etmeyi bırakmış son haplara bakıyorum. Göğsüm kabarıyor.

Hiçbir şey söylemiyor.

"Bunların hepsini toplayacaksın," diyorum ona doğru bakmadan. "Bunların her birini toplayacaksın." Sözlerim hızlı ve alçak sesle, beynimin içinde, derimin altında dönüp duran bir öfkeyle.

"Onu elimden alan sensin," diyor hafifçe. "Ayrıca, dizlerinin üzerine çöküp her birini dişlerinle topladığını görmek isterdim."

Ellerimi başıma koyup dönerek ona baktım. "Onları hemen al." Zihnimde bir kasırga var sanki. Daha önce aldığım ilaçların etkisi azalmış gibi görünüyor, alkol belki de beni *daha* da coşturuyor. "*Tamam. Şimdi.*"

Başını eğdiğinde gözleri kararıyor. Sanki hastasıymışım gibi beni gözlemliyor. "İyi uyuyabiliyor musun?"

Uzuvlarımda bir karıncalanma, kafa derimde bir karıncalanma var, tam olarak ne öğrendiğini bilmesem de öğrenilmiş gibiyim. Yazdığım onca şeyi düşünüyorum. Kitapları. Geç kadar ayakta kalıyorum, çok az uykuya ihtiyaç duyuyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Yani şu anda kızgınım ama olanları düşününce bunun normal olduğunu düşünüyorum ve-

", değil mi?"

Koşuşturan düşüncelerimi böldüğünde ağzım kuruyor, kafa derime batıyor.

"Sadece *sakinleşmeni* istiyorum Eden." Dilini dişlerinin üzerinde gezdiriyor. "Çok... heyecanlıydın."

Bu kelime doğru. *Heyecanlı*. Ağzımdan çığlık ve inilti gibi bir şey çıkıyor ve ben daha bir şey düşünmeden aramızdaki mesafeyi kapatıyorum. Onu geriye, yatağa doğru itiyorum. Kendi isteğiyle gidiyor, haplar hâlâ elinde, kolu sırtımda sarılı. Üzerine otururken kalçalarımı açıyorum, parmaklarım yüzünde, kabaca saçlarını itiyorum. Nabzım hızlı atıyor ve artık regl dönemimi, Dominic'in saçmalıklarını ya da bundan başka hiçbir şeyi düşünmüyorum.

Beni bu kadar iyi görmeye nasıl cüret edersin? Kendimden bile sakladığımı bilmediğim tüm sırlarımı bulmaya nasıl cüret edersin?

Yüzümü tutuyor, ağzımı sıkarak açıyor.

Dudaklarımız çarpışıyor ve dişleri alt dudağımı ısırırken dilinde marihuana ve pamuk şeker tadı alıyorum.

Kalçalarımı oynatıyorum ve ağzıma doğru inliyor. Saçlarını çekiyorum, içimde bir sıcaklık hissediyorum.

Nefes almak için birbirimizden ayrılmak zorunda kalıyoruz ama gözlerim hâlâ kilitlenmiş, eli hâlâ çenemi kavırıyor, bir kolu sırtımda.

"O lanet hapları senin için almamı mı istiyorsun?"

Dudakları şişmiş ve ne gülüyor ne de gülümsüyor.

"Bana ilaç verdikten sonra beni becermek mi istiyorsun?"

Gözlerindeki yeşil, daha koyu bir renge dönüşüyor. "Benim olana zarar vermek istemiyorum."

Bu sözlerle birlikte karnımda bir şehvet heyecanı dans ediyor.

"Ama sana yapmak istediğim o kadar çok şey var ki."

Saçlarını daha sert çekiyorum ve gözlerinin kapanışını izliyorum. Yakınına eğildim, konuşurken ağzım onunkinin üzerindeydi. "Ne gibi?"

Bana bakmıyor. "Bana güvenmiyorsun ama söz veriyorum sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Yapamam... Bunu sensiz yapmak istemiyorum."

Bu.

Ne demek istediğini sormak istemiyorum. Sanki sorarsam ve istediğimi söylemezse kalbim kırılacakmış gibi.

Kolunu boynumun arkasına doluyor ve beni kendine çekiyor, başını çevirerek ağzını kulağıma dayıyor. "Korkuyor musun?"

Göğsümde bir karıncalanma

var. "Hayır," diyorum dürüstçe.

"Senin için gerçek olan şeyin korkmak olduğunu söylemiştin. Suyun içinde."

Tutuşu gevşemiş olsa da nefes almak aniden zorlaşıyor. "*Eli.*" Yüzümü boynunun kıvrımına bastırıyorum. Nefesim teninde gezinirken vücudunun titrediğini hissediyorum.

"Korkmasaydım demiştin," başını eğip burnunu boğazıma dayıyor, elini yüzümden çekip bu kolunu da bana doluyor, "yanlış yapıyor olurdum." Son üç kelimeyi çok ama çok net telaffuz ediyor.

"Bu dönem seksiyle ilgili." Biraz gülüyorum çünkü gözlerim kapanırken gerginliği azaltmak istiyorum.

Gülümsediğini bile sanmıyorum. "Hayır. Bu, Dominic'in sana söylediği herhangi bir şeyin doğru olup olmadığını sadece bir kez ve sadece onun biri hakkında sorduğun gerçeğiyle ilgili. Onu kesmemi umursamadın. Onun için ya da bana kızmadın. Başımı belaya sokmasın diye onu yukarı çıkardın ve onunla ilgilendin." Şimdi gülümsüyor. Hilali tenimde hissediyorum. "Yakın mıyım?"

Ben bir şey söylemedim. Doğrusu, ona Dominic'in suçlamalarını sormak istiyordum ve Idaho'yla birlikte bunu denedim. Ama çok kolay unuttum. Konuyu tekrar açmanın zamanı değil gibiydi ve Eli için zamanlama her şeydir.

Burnunu çene çizgimde gezdiriyor ve kokusunu içime çekiyorum. Hindistan cevizi, marihuana ve narenciye. Tatlı, biberli ve tehlikeli.

Kalçalarını bana doğru kaldırıyor ve ben de onu geri itiyorum. Kulağıma en yumuşak sesiyle inliyor, sanki denese bile içinde tutamazmış gibi. "Ciddi miydin? Her şeyi yapabilirim mi?"

Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıyorum, çenemi omzuna yaslıyorum. Ciddiydim. *Ciddiydim.* "Evet," diye fısıldıyorum, kendimi neye bulaştırdığımı merak ederek. Ama bunu ilk kez söylemiyorum. Ona bir izin belgesi verdim.

O geri çekiliyor ve ben de çekiliyorum, birbirimize bakarken burunlarımız birbirine değiyor.

"Beni hiç kimse anlamadı," diyor sessizce. "Ve hiç kimse gerçekten anlamak istemedi." Ağzımın tam ortasını yalıyor, dilini üst dudağımın üstündeki yara izinin üzerinde gezdiriyor.

Kalçalarım daha fazla kamburlaşıyor ve şu anda kanı düşünmüyorum. Beyaz çarşaflarını ne hale getirebileceğimizi.

Tek düşünebildiğim onu ne kadar çok istediğim. Bu kelimeleri ne kadar arzuladığım.

"Sana kadar," diye bitiriyor dudaklarıma karşı. "Ağzını benim için aç, Eden. Bu sadece başka bir seviye, değil mi? Sana ilaç veririm, belki bayılırsın. Belki seni beceririm. Belki ben sana bakarım. Yani, ben

Bunu yapmayı asla bırakma. *Dediğim* gibi, *seni koruyorum*. Sadece bana güven." Başını çeviriyor, burnu benimkini okşuyor. "Bana kaçmayacağını göster."

Bunu düşündüm. Ne yapmak istediğini. Yerdeki ilaçlarımın dağınıklığı. Başka, daha kanlı bir dağınıklık.

Ona oral seks yapabilirim. Aslında denemeyi çok isterim. Dudaklarımı gerdiğini, sikinin etrafında sıkıca tuttuğunu, boğazımın arkasına vurduğunu düşünerek dudaklarımı yalıyorum. Hatta ağzımı sikerken burnumu kısırdığını, bayılmamak ve her damlasını yutmakla ilgili kötü şeyler söylediğini bile hayal ediyorum.

Ama içimden bir ses, şu anda o güzel, karmakarışık beyninin içinde oluşturduğu planla bunu önerirsem reddedeceğini söylüyor. Beş hapi da yutmamı istiyor. Kalbimi yavaşlatmak ve ortaya çıkan uyuşukluktan faydalanmak istiyor. Ve beynimin sol tarafı ondan uzaklaşmam, kendimle konuşmam için bana bağırmasına rağmen ve onun ulaşamayacağı kadar uzağa kaçmak... Ben yapmam.

Çünkü sağ taraf tüm tehlikeyi ister. Sağ taraf karanlığın içindeki romantizmi görüyor. Ve doğru taraf, bu kadar sapıtmamıza izin verirse *benden* kaçmayacağına inanıyor.

Arkama uzanıyorum, bir elim hâlâ saçlarında, ama kolunu tutuyorum.

Yavaşça aramıza getiriyorum, parmaklarını açarken bileğini kavriyorum. Beş hapi de orada olduğunu görüyorum, beni öldürmeyecekler ama kalbim yine de hızlı hızlı çarpıyor, sanki boğulmak üzere olduğunu biliyor. Yine de doz düşük. Bana çok fazla zarar vermemeli. Muhtemelen uykuya dalacağım. Bunu Eli'a da söyledim.

"Umurunda olur muydu? Bilincin yerinde değilken seni becersem?" Kelimeler iğrenç ve utanıyorum, yanaklarıma sıcaklık doluyor ama yine de istiyorum.

"Hayır." Haplara bakarak rızamı fısıldıyorum.

"Çünkü *her zaman* seninle ilgileneneğimi biliyorsun, sen benimle ilgilenemeyecek kadar berbat durumda olsan bile."

Boğazım düğümleniyor. Bu şekilde kullanılmak beni tahrik ediyor ve bundan nefret etmiyorum. Eli ile bu kadar çirkinleşebilirim.

"Ve sonra seninle yatacağım," diyor, sanki basit bir şeymiş gibi.

"Herkes aşağıya..." Ben burada kalp ilaçlarıyla baygın haldeyken orada yabancıları beni huzursuz ediyor. Eli benimle ilgilenebilir, ama ben başkasına güvenmezdim.

"ne koşulda olursa olsun birinin sana dokunmasına izin vereceğimi düşünüyorsan..." Eğildi ve boğazıma doğru bir çizgi yaladı, sonra

Isırıklar. *Sertçe.* arasına bir sıcaklık gönderiyor.

Aklım koridorun sonundaki odada bulunan Dominic'e gidiyor. "Gerçekten mi?" Eli tenimdeki dişlerini çözerken Dom'un üçlü hakkındaki sözlerini hatırlıyorum, acının sızısı hâlâ zonkluyor. "Beni başkasının sikmesini izlemek istemezsin."

"Konuşmayı kes ve ağzını aç." Sözlerinde kötü niyet yok, ama buna benzer bir şey var. Sanırım kıskançlık.

Ona gülümsüyorum, bakışlarımı avucundaki haplara indiriyorum, yüzgeçlerim hâlâ bileğine sarılı. "Buraya başka kimsenin girmesine izin verme."

"Söz veriyorum." "Ve sakın..."

Çok hareketsiz. "Bana bir çizgi verin, onu geçmeyeyim."

Ona inanmıyorum ama yine de deniyorum. "Beni burada yalnız bırakma."

Hafifçe çattı.

Bir an için beni bayılıp sonra da aşağıya inip Luna'yı becereceğini mi düşündü diye merak ettim. Planı bu muydu? Gözlerimi onunkilere kaldırıyorum. Kolunu sırtıma dolayarak beni daha da yakın tutuyor.

"Hiç planlamamıştım," diyor usulca. "Başka biriyle mi düşündün?"

"Sen yaptın," diye hatırlatıyorum ona ve bu sefer kıskanan ben .

Luna'nın ağzının onun etrafında olduğunu düşünmek.

"Kin tutmayacağını söylemiştin." Sesi neredeyse kırgın geliyor.

Ama o haklı. Söyledim zaten. Sadece, şimdi çok yakın ve önümüzdeki birkaç dakika içinde etkisiz hale gelebilirim. Bana ne yapacağı umurunda değil. Sadece başka biriyle bir şey yapmasını istemiyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Bırakıyorum. Sadece benimle kal, tamam mı?" *Kaçmayacağım ama sen de gidemezsin.*

Cevap beklemiyorum. Üzerine oturdum, bir elimi göğsüne dayadım. Nabzının hızlandığını hissediyorum ve bu beni cesaretlendiriyor. Yavaşça avucunu ağzıma götürüyorum ve başımı eğiyorum.

Sonra avucundaki beş hapi da yaladım.

Boğazından kısık bir ses çıktı.

Gözlerimi kapatıyorum ve her bir tablet sali- va ile dilime yapışıyor. Islak elini yönlendirerek boğazımdan aşağıya doğru kaydırıyorum. Sali-va'yı yükseltiyorum, sonra elini aşağıya, göğsümün üzerine kaydırırken boğazım boyunca parmaklarının altında yutkunuyorum.

Kalbim.

Gözlerimi açtığımda bana gülümsüyordu. Ben de ona gülümsüyorum.

"Bir şey yapmadan önce," diyorum , parmaklarımı göğsüne bastırarak. "O lanet hapları toplayacaksın."

Eli

Her gün her saniye arzuladığım birine nasıl bu kadar zarar vermek isteyebilirim? Komodinimin üzerindeki hap şişesine bakıyorum, kendi başına yuttuğu beş tanesi dışında hepsini tek tek almışım. Şimdi çok daha sakın. Suçlunun haplar olduğunu biliyorum.

"Benimle banyo yapmak ister misin?" Onu jakuzili küvete yatırmayı, bacaklarını kenardan sarkıtmayı, kalçalarını küvetin tabanıyla aynı hizaya getirmeyi, musluktan gelen su klitorisinin üzerinden aşağı fişkirirken kalçalarını genişçe açmayı düşünerek soruyorum.

Suyun kulaklarına kadar yükseldiğini, sonra da kulaklarının üzerinden geçtiğini düşünüyorum. Ağzına. Burnunu. Gözleri kocaman ve korku, heyecan, şehvetle bana bakıyor.

Faith, boğulmasına izin vermeyeceğim.

Eğer Dominic aşağıda ona dokunmuş olsaydı, elimdeki bıçağı onun kürek kemiklerine saplardım. Kalbini arkadan delip geçerdim.

Zaten onun kıza karşı aşağılayıcı konuşmalarını duymak bile... eğer dikkatim , onu ciddi şekilde yaralayabilirdim. Hâlâ da yaralayabilirim.

Başkalarının yanında onun iyiliği için bu kadar sahiplenici hissederken, kendi ellerimle onu nasıl tehlikeye atabildiğimi bilmiyorum.

Belki de onu asla *gerçekten* incitemeyeceğimi bildiğim içindir. *Şu* anki haliyle, beni incitebilecek en büyük güce sahip olduğunu düşünüyorum. Sadece henüz bunun farkında olduğundan emin değilim.

İri gözleri benimkilerle buluşuyor ve odamın etrafındaki mavi ışıkların parıltısında irisleri de bu rengi alıyor. O, dünyada bakılabilecek en ilginç insan.

Elini tutup kaldırıyorum ve arkasını dudaklarıma götürüyorum. Başparmağım bileziklerini okşuyor ve *Nic'in* adının altında olduğunu biliyorum. Ona kadar hiç başka birine sahip olmak istememiştim. Ve bu onun özerkliğe sahip olmaması gerektiğini düşündüğümünden değil.

Yapmalı.

Ama asla gitmesini istemiyorum.

Doğru olduğunu bildiğim şeylerle çelişiyor. *İnsanlar her zaman gider.*

Ama yapamıyor, bu da benim seçimlerinden kendisinin sorumlu olması gerektiğine dair inancımınla çelişiyor.

O sadece... bunu yapamaz. Kaçmak için.

Eğer onun peşinden gitmek zorunda kalsaydım... Sanırım başkasının ölmesindenense onun ölmesini tercih ederdim.

"Banyo yapamayız," diyor gülümseyerek. "Hatırladın mı?"

Elini şakacı bir şekilde ısıyorum, yüzümü avucuna çeviriyorum, başımı kendi başıma yaslıyorum, dirseğimi yatağa dayıyorum. "Period'undasın. Nasıl unutabilirim ki? Bana sadece yarım düzine kez söyledin."

Gözlerini deviriyor, başı yastığa düşüyor. "Bu banyo yapamayacağımız anlamına geliyor."

"Ve seks yapamayız, evet, anladım." Parmaklarına benimkilerle masaj yapıyorum, gözleri kapanırken ona bakıyorum. "Ama banyo yapmak, ne bileyim... kanı temizlemek için iyi değil mi?" Adet dönemlerini anlayacak kadar çok kızla birlikte oldum. Sanırım tereddütlerini anlayabiliyorum ve belki de vücutları regl dönemine eşlik eden diğer tüm şeyleri yaparken kendilerini rahat hissetmemelerini anlayabiliyorum. Ama ben bunu hiç caydırıcı bir şey olarak görmedim. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de Eden'a kafayı taktığım için onunla ilgili *her şeye* kafayı takmış durumdayım.

Gözlerini kapalı tutarak gülüyor. "olabilir." "Dağınıklık umurumda değil."

Sonra bana bakıyor, elini tuttuğum yerden geri çekip benimkini çarşafın üzerine bırakıyor. "Benim tek bir sınırimi bile tekrar görebileceğini düşünüyor musun?"

"Hangi sınıra saygı duymadım? Senin istemediğin hiçbir şeyi yapmadık." *Senin ne sınırın var ki? Benden ne saklayabilirsin ki?*

Eline bakıyor. Aşağıda haftalar önce yaptığımız kavgayı düşündüğünü biliyorum. Onu incitmiştim ama fark etmemiştim. Bu konuda hiç konuşmadık.

"Hey," diyorum sessizce.

Gözleri benimkilere geliyor ama hiçbir şey söylemiyor. Bakışlarında sadece bir tereddüt var, sanki ağzımdan çıkacaklara şimdiden güvenmiyormuş gibi.

Ona uzanıyorum, parmaklarım bileğinin iç tarafında gezinirken sıçradığını hissediyorum. "Bu," diyorum ona, mavi bir damarın üzerinde gezinirken, "bilmiyordum." Dominic onu yakaladığında attığı çığlığı kafamın içinde duyuyorum. Şimdi sıcak ve yumuşak teninin üzerinde daireler çiziyorum ve o sadece bana bakıyor. "Seni asla incinmiş görmek istemiyorum. Benim tarafımdan bile." *En azından* gerçekten.

Alt dudağını ısıyor ve bedenim istekle geriliyor, ama bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermesine izin vererek hiçbir şey söylemiyorum.

Ama bunun yerine, bu konuşmayı bırakmaya karar vermiş olmalı, çünkü bir sonraki söylediği şey, "Banyo yapmak istemiyorum, ve senin içinde yüzmeni... bilirsin." Yüzü kızarmıyormuhtemelen haplar yüzünden, ama rahatsızlığını köpek dişlerinin kırmızı dudağına gömülüp onu beyazlatmasından anlayabiliyorum.

Sikimi *acıtıyor*.

"Sana banyo yaptıracam. Arada fark var." Elini kendime doğru çektim. "Gel hadi. Tek yapman gereken rahatlamak."

Kaşlarını çattı, aramızdaki çarşaf parçasına baktı. Karar vermesi için ona zaman tanımak istedim. Haplar onu uçurmayacak ama çok yakında uykusu gelecek. Küvette uyuyakalmasına izin veremem. Orada olsam bile, boğulması için fazla bir şey gerekmez.

"Bunu neden şimdi yapmak istiyorsun?"

Çünkü azgınum. Çünkü seni itmek istiyorum. Çünkü senin kendini zorlamayı istiyorum. Seninleyken bunları arzuluyorum. Adrenalinin yükselmesini, seninle ilgilenmeyi ve bana güvenmeni istiyorum.

Hiçbirini söylemiyorum. Bu çok fazla.

Bazen ne kadar genç olduğumuzu unutuyorum. Yaşlılarımızın yanındayken kendimizi daha yaşlı, daha bilge, daha olgun hissetmek çok kolay. Benim önemseydiğim şeyleri onlar önemsemiyor. Belki Eden'den önce pek bir şey umurumda değildi ama şimdi tek odaklandığım şey o. Tüm odağım o.

Ve bu oyunları onunla oynamak istiyorum. Her şeyi eğlenceli hale getiriyorlar. *O eğlenceli.*

"Banyo yapmayı sever misin?" Sorusunu geçiştirerek ona soruyorum. Parmaklarımı çarşafın üzerinde gezdiriyorum, anlamsız bir desen ama o hareketi takip ediyor ve sanırım ellerime takmış durumda.

Onun her santimine aşığım, bu yüzden karşılıklı coşkumuz biraz dengesiz, ama her neyse.

"Evet," diyor yavaşça. "Onları evde pek sık almıyorum."

Desen çizmeyi bırakıyorum, işaret ve orta parmağımı yatağa daha sert bastırıyorum. "Neden?"

Başını sallıyor ve artık parmaklarıma odaklanmadığını anlıyorum. "Sebastian her zaman orada ve çok dağınık."

Dişlerimi sıkıyorum ama konuşmuyorum. Dominic'in kardeşi hakkında söylediklerini duydum. Soru sormayan tek kişi o değil. Neden böyle şeylerin etrafında dans ediyoruz? Benim için değil.

Onlar hakkında konuşmak istemiyorum çünkü acınmak istemiyorum. Psikanaliz edilmek istemiyorum. Bu benim için sıkıcı ve sempati duymak tüylerimi diken diken ediyor.

Ama Eden bazı açılardan benim gibi değil.

Sonra tekrar... Onu Dom'la düşünüyorum. Onunla nasıl başa çıktığını. Kafasını vurmaya başladığında, onu kestiğimde, beni olası bir cezadan kurtarmak için onu merdivenlerden yukarı çıkardığında nasıl etkilenmediğini görmek bir aynaya bakmak gibiydi.

Ama konuşmadığı şeyler neler? Benden bile sakladığı şeyler neler? Birincisi, ilaç tedavisi. Kalp rahatsızlığı. Son zamanlarda çok hopyaydı. *Heyecanlı*. Ruh halindeki ani değişimi fark ettiğinden bile emin değilim.

"Sadece banyonun bana ait olduğunu hissetmiyorum," diye bitiriyor, uzun, kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor, kıvrımlı yerine düz, şimdi biliyorum, görmeden duramıyorum. Çok güzel bir kadın.

Bana gülümsüyor ama bunu kastettiğini sanmıyorum.

Bir maske, tıpkı benimki gibi. Onu çıkarmak için ne gerektiğini merak ediyorum. Benimkini çıkarmak gibi mi olurdu, kendi etimin parçaları bir yerlere sıkışmış, kılık derimi yırtıyor, örtü boyunca kan akıyor? Acaba şu anda kardeşinin yaşadığı dehşeti, belki de geleceğin onu nelerin beklediğini, tanık olduğu, yaşadığı ya da gördüğü şeyleri mi düşünüyor ve yine de küçük gülümsemesi hala yerinde duruyor, değil mi?

İlaç anksiyetesini bu kadar iyi gizliyor mu? Ne sıklıkla benimle birlikte alıyor?

Anksiyetenin fiziksel semptomlarına yardımcı olduğunu söyledi. Ama başka hiçbir şeye. Zihinle ilgili hiçbir şey. Potansiyel olarak çökebilirdi ve kimse bunu bilemezdi çünkü vücudu bunu içinde saklı tutardı.

Sanki o haplar tüm hayatımın bir metaforu gibi.

Sen de benden ne kadarını saklıyorsun Eden? Hayatının ne kadarı yalan oldu?

Yatağa tekrar bakıyorum. Beyaz çarşafıma, beni gerektiği kadar uyutmayan yatağıma.

Bu odada eskiden bir beşik vardı.

Annem o zamanlar çok uyuduğumu söylerdi. Çok ağlamadığımı söylemişti. Sadece acıktığımda. Burada bir biberon için kaç saat ağladığımı merak ediyorum. Annem hiç kapısını kapatıp banyoya gitti mi, vantilatörü açıp küvete girdi mi, leğeni dolduran musluğun sesi bebeklik çılgınlıklarımı bastırdı mı?

Eden'in aksine, bu evdeki her şey bana aitmiş gibi hissediyordum.

Yalnızlığı sevmeye ama sanırım bir zamanlar annemi her şeyden çok arzuluyordum. Burayı biriyle paylaşmak istedim ama kimse benimle paylaşmak istemiyor gibiydi.

"İyi haberlerim var." İlerliyorum, Eden'in üstüne çıkıyorum, avuçlarım başının iki yanında, vücudu benimkinin altında, ayrık dudaklarında hafif bir gülümseme. Avuçlarını çıplak göğsüme bastırıyor ve tenime dokunduğunda nefesinin kesilmesini seviyorum. "Burada benim olan her şey senindir." Yüzümü onunkine yaklaştırıyorum ve burnunu öpüyorum. "Seni yıkamama izin ver. Seks yok. Kendi başına üstünü değiştirebilirsin, tek başına girebilirsin ve bunu yapmak istemediğine karar verirsen bana söylersin, ben de içeri girmem."

"Sen bir yalancısın," diyor doğru bir şekilde, parmakları göğsümde genişçe yayılırken aşağı bakıyor ve gülümsemesi genişliyor. "*Kesinlikle* içeri gireceksin."

Burnumu onunkine dürtüyorum. "Güven bana, tamam mı?"

Bakışlarını çok ama çok yavaş bir şekilde benimkilere yöneltiyor ve gözlerindeki gerçekliği görmek . Bana güvenmiyor. Azıcık bile.

Şüpheci ve temkinli ve benden hoşlansa da, hatta belki de beni sevse de, bana hiç güvenmiyor.

Ama yine de iyi bir yalancı gibi "*Tamam.*" diyor.

"İÇERİ GİREBİLİRSİN." SÖZLERİ GÜÇLÜ VE NETTİ.

Şakağımı kapıya dayayıp rahat bir nefes aldım. Zaten içeri girecektim, ama şimdi en azından beni her zaman sözüme inanıyormuş gibi davranabiliriz.

İçeri girdiğimde ışıklar loştu, sadece cam duşun üstündeki ışık yanıyordu, ama görmek için yeterliydi, bu yüzden diğerlerini açarak onu daha da rahatsız etmedim. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve iki lavabonun arasındaki tezgâha yaslanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Küvetin kenarına oturmuş, yıkadığım suyun köpükleri içinde, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını göğsüne dolamış. Hava yapış yapış ve omzumun üzerinden baktığımda aynanın buhardan buğulandığını görüyorum. Kıyafetleri küvetin yanında yerde düzgünce katlanmış ve bir pedin sarı kenarını görüyorum

Uyku tişörtünün altına gizlice sokulmuş. Ama tamamen gizli değil, bir hatırlatma gibi. *Benim için.*

Vantilatör açık, küvetteki musluğun fışkırması üzerine güzel bir arka plan sesi.

"Şimdi hangi çizgileri aşacaksın?"

Ona sadece gülümseyebiliyorum. Aramızda hiçbir çizgi yok, sanmıyorum. Artık yok.

"Birazdan uyuyacağım." Sözcükleri yoğun bir heyecanla, biraz da durgun.

"Sanırım bunun beni durdurmayacağını zaten konuşmuştuk?" Doğrusu, o da zevk almak için uyanık olmasaydı onunla sevişmekten zevk alacağımı sanmıyorum. Ama bunu öğrenmenin tek bir yolu var, değil mi?

Utangaç bir şekilde başını eğiyor. "Evet," diye fısıldıyor. "Yaptık."

Küvete doğru yürüyorum, bir köşeye oturuyorum, diz kapaklarının üzerinden damlayan suya, inciklerine, yumuşak ve kıvrımlı baldırlarına bakıyorum. Bacakları göğüslerini gizliyor ama boğazının ince sütunu görünmüyor. Kiraz kırmızısı dudaklarının dolgunluğu.

Köpükler diğer her şeyin örtüyor ve naneli vücut yıkamanın karıncalanma hissi kendi doğal kokusunu bastırıyor. Ama bunu nasıl istiyorsa, kendini nasıl güvende hissediyorsa öyle yapıyor ve ben de bunu takdir edebiliyorum.

Sadece... böyle gitmeyecek. "Bana ayağını ver."

Bana *bir bakış* ; gözleri kısılmış ve dudakları birbirine yapışmış. "Eli."

Bacaklarına dolanmış ellerinden birine uzanıyorum. Parmak uçlarımı ön kolunun iç kısmına bastırarak önce bileğine, sonra eline doğru ilerliyor, dokunuşlarımla onu rahatlatmaya çalışıyorum, gözümü ondan ayırmıyorum. "Regl olman *umurumda* değil Eden. Sadece istemiyorum, tamam mı? Beni rahatsız etmiyor ve seni zaten çıplak gördüm.

."

"Çoğunlukla çıplak."

"-Bu yüzden bunun ne hakkında olduğunu biliyorum. Bana ayağını ver. Bunu senin için yapmama izin ver."

Gözlerini kırpmadan beni inceliyor ama elini de çekmiyor. Ona uzandığımda hafifçe irkildi ama onun dışında direnmedi. Ne aradığını merak ediyorum, sonra kulağımın dibinde akan su neredeyse kelimeleri bastırarak şöyle diyor: "Neden aramızdaki her şey hep bu kadar ağır geliyor?"

Sorduğu soru beni şaşırttı. Ama beni de derinden etkiliyor, çünkü doğru olmayan hiçbir yanı yok. "Çünkü hissedebilmemizin tek yolu bu," diye yanıtlıyorum onu, tırnaklarım avucunu ısırırken. "Ya derinden ya da hiç."

Gözleri karın kaslarıma kayıyor. "Belki her zaman derinden değil," diyor dudaklarında bir sırıtışla.

Daha dik oturuyorum, kalçamdaki dövmeyle bakıyorum, mayomdan yarı gizli. Spor sayesinde her zaman formdaydım, açık havada kalmaktan ve annemin genlerinden dolayı da bronzlaşmışım. İnsanların beni süzmesine alışkınım ve bunu kendi avantajıma kullanıyorum. Ama Eden bana o şekilde baktığında, şey...

"Bebeğim, bana lanet ayağını ver." Kolunu bırakıyorum ve bu sefer tereddüt etmiyor ya da beni şu anda istediğimden daha fazla düşündüren sorular sormuyor. Kütüphanede ilk konuştuğumuz andan beri aramızda *derin* bir ilişki var.

Eğer sık olsalardı, tek gecelik bir ilişki olurdu. Belki Dominic ya da Luna gibi. Bir piyon. O bunların hiçbiri değil.

Ama de onun tadını çıkarmak istiyorum.

Küvetin içinde kayıyor ve parmaklarımı ayak bileğinin dibine dolayarak tutmam için mükemmel, tıknaz bir ayağını kaldırıyor.

Suyun içine uzanıyorum, fokur fokur kayıyor - onun seçtiği bir sıcaklık - ve gidere giden kaygan, gümüş düğmeye basıyorum. Bir an sonra su fokurdamaya başlıyor ve kabarcıkların seviyesi yavaşça aşağı iniyor.

Eden küvetin içinde sarsılıyor, etrafında dönerken su kenarlara sıçırıyor. "Bu da ne-"

Onu kendime doğru çekiyorum, bükülmüş dizi porselene çarpıyor, kolları suya çarpıyor, avuç içleri onu kendime çekmemi engellemeye çalışıyor.

Ama bir saniyeliğine odaklanabildiğim tek şey göğüsleri.

Onları ilk kez bir şey olmadan görüyorum. Meme uçları koyu pembe, sımsıkı dikilmiş, en küçük tüyler derisi boyunca . Göğüsleri küçük ve sıkı, birinin alt tarafında açık turuncu bir çil sıyrılıyor ve başparmağımı üzerinde gezdirmek, onu çimdiklemek ve burada güneşin dokunmadığı teninin solgunluğunu morartmak istiyorum.

"Eli, ne yapıyorsun?" Ellerinin üzerinde doğrulup titremeye başlıyor, su giderden aşağıya doğru akıyor.

Kendimi onun ayak bileğinden daha fazlasına dokunmaktan alıkoyamıyorum, o kadar mükemmel ki.

Küvetin kenarındaki koltuğumdan eğilip elimi göğsünün üzerine koyuyorum. Avucumun altında göğsünün kıvrımını hissediyorum, meme ucu keskin bir noktaya dönüşmüş.

Nabzını ben de hissedebiliyorum, elime çarpan yumuşak bir vuruş gibi yavaş ve sabit.

Vücudu hâlâ gergin, gözleri uykulu olsa da benimkileri tutuyor.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye fısıldıyor, hayranlık olduğuna inanmayı seçtiğim ama kolaylıkla ter-ror da olabilecek bir bakışla bana bakıyor. Belki de ikisi aynı şeydir diye düşünüyorum.

Göğüs kafesine bastırıyorum. Sadece bir an direniyor, sonra muhtemelen istediğim gibi aşağı inerse azalan su miktarının onu biraz daha örteceğini fark ederek sırt üstü yatıyor.

"Sakin olman gerek. Bırak her şeyi ben yapayım." Parmaklarımı boğazına doğru sürüyorum, su saç örgüsünün etrafında birikiyor, sonra da ona zarar vermeden giderden aşağı akıyor. Elim boğazını sıyrıyor ve kollarını vücuduna yaklaştırıyor, sanki kendini örtecekmiş gibi, ama sıkılı yumrukları omuzlarını kavırıyor, dirsekleri bükülü.

Elimi hafifçe gözlerinin üzerine bastırana kadar onu tekrar incelemiyorum, gözleri sanki bir emirle kapanmış gibi. Sanki başka tarafa bakmasına izin vermemi bekliyormuş gibi.

Ve ben de onun her santimini içime çekmek için bekliyordum.

"Benden ne yapmamı istediğini bilmiyorum, Eli-"

"şey. Bir şey yapmanı istersem sana söylerim, anladın mı?" Sesimi otoriter tutuyorum ama bakışlarımı vücudunda gezdirirken boğazım düğümleniyor. Göğüslerinin kıvrımları, göğsündeki solgun tüyler küvette titrerken diken diken oluyor, kolları hala vücuduna sıkıca yapışık. Soluk teni mayosunun bronz çizgisiyle tezat oluşturuyor, bileğindeki siyah bileziklerin sertliği.

Aşağıya bakıyorum, göğüs kafesinin izleri bu kadar kısa bir kız için oldukça büyük. Parmaklarımı her birinin arasına yerleştirebilirdim. Karnının düz, yumuşak düzlemini, göbek deliğinin küçük çukurunu gördüğümde dudağımı ısırıyorum.

Ama gözlerim onun kalın kalçalarının kıvrımında, kıcını küvetin tabanına dayamış, dizlerini açmış ve alt tarafı küvetin tabanına dayanmış halde gezindiğinde neredeyse kendimi kontrol edemiyorum.

Küvetin çıkıntısı, musluktan fışkıran ılık su güzel küçük amcığının üzerine, dudaklarının hemen sağına çarpıyor, bu yüzden doğrudan zevk almıyor.

Henüz değil.

"Eli." Sesi rahatsız edici geliyor ve bu kalbimi sızlatıyor.

Kendimi onun yüzüne bakmaya zorluyorum, gözleri parmaklarımın altında kapalı kalmaya çabalarken ağzı kaşlarını çatmış. "Ben buradayım Eden."

Parmaklarını göğüslerinin üzerinde gezdiriyor ve bacaklarını hafifçe içeri çekiyor, kendini benden saklamaya çalışırken dizlerini birleştiriyor. Küvetin ucunda biriken sıg suda belli belirsiz bir pembe damlacık var. Bu konuda ona hiçbir şey söylemiyorum.

"Dizlerini aç, tamam mı?" Ellerini memelerinden çekmesini söylemiyorum. Henüz değil.

"Bence bunu yapmamalıyız."

Gözlerimi kapatıp çenemi sıkıyorum. Ama onu zorlamayacağım, gerçi bu da eğlenceli olurdu. Bu adil değil, oyun alanı bu haliyle eğimli. Tuhaf küçük deneyimin işe yaramasının tek nedeni Dom'a bakmaktan, aldığı haplardan ve daha önce içtiğini gördüğüm alkolden dolayı adrenalininin düşmüş olması.

Şansını zorlama, Eli. "Durmak istiyor musun?" Ses tonumu eşit tutmak için elimden geleni yapıyorum ama sikime hücum eden kanla bunu yapmak çok zor.

Bir an sessiz kaldı. Sonra inanmalı mıyım diye merak ettiğim kısık bir sesle "Hayır" diyor. Ve derin bir nefes alarak dizlerini açıyor, küvetin tabanına doğru yaklaşıyor.

Ve ben ne yapacağını söyleyemeden inliyor.

Elimi dizine doğru kaydırırken geriliyor, yavaşça, çok yavaşça gözlerimi açıyorum.

Ve ben onu görüyorum. Su amının üzerinde titreşiyor, pembe dudakları parçalanıyor, kanı aktıkça klitorisi daha da kızarıyor, suyun hissi onu uyarıyor.

Parmaklarımı diz kapağına geçirip izliyorum.

Gözleri kapalı, parmakları hâlâ göğüslerini örtüyor ve titriyor.

"İyi hissediyor musun bebeğim?" Ona soruyorum, su güzel vücudunun etrafında yaylanıyor, alt dudağı dişlerinin arasına çekilmiş. Uzun bir süre bana cevap vermiyor, gözleri daha da sıkılıyor, kenarlarında belli belirsiz kırıksıklıklar oluşuyor.

Sonunda "Evet" dedi. Bu bir kelimededen çok bir inilti ve boştaki elimi sikime götürüyorum, mayomun üzerinden kendimi avuçluyorum, kalçalarının daha da genişlemesini, yana düşmesini, ayak tabanlarının birbirine sürtünmesini, ayak bileklerinin arasındaki musluğun gümüşünü izliyorum.

Dudağımı ısıırıyorum, kendimi ovuşturuyorum, karın kaslarındaki küçük kasların sıkılaşmasını izliyorum, kendini daha fazla açarken uyluklarındakiler geriliyor, olabildiğince geniş.

Pırıl pırıl suyun altında pembe tenini görmek, suyun ona çarpışını izlemek, kendini iyi hissetmesini sağlamak çok güzel.

Dizine tutunarak kendimi bırakıyorum ve suyu durdurmak için uzanıyorum.

Gözleri açıldı ve ben ondan birkaç santim uzaktaydım, avucum sil-ver giderinin üzerinde düz duruyordu. "Ne yapıyorsun?" Kelimeleri sessizleşiyor ve vücudundaki haplara rağmen yanaklarında pembe lekeler oluşuyor.

"Güven bana." Güvenmediğini biliyorum ve bunu her söylediğimde gözlerinde görüyorum. Bu beni öfkeliendirirken aynı zamanda kendimi onun güvenine hizmet etmediğime ikna ediyorum. Sonunda, yeterince zaman , güvenini kıracağım ve o da başından beri gardını almakta haklı olacak.

Su başlar, ama henüz kulaklarına bile ulaşmamıştır.

"Bu bir... oyun gibi," diye açıklıyorum sessizce, elimi omzuna götürüp gerginlikten düğümlemiş kaslarına masaj yapıyorum. "Gelmeni istiyorum."

"Bu sefer fantezini gerçekleştirmek istiyorsun." Kulağa bir suçlama gibi geliyor, ki bu haksızlık gibi görünüyor, çünkü onunkinin çoğunu arabamda yargılamadan yaptık.

Sanırım her iki durumda da kurban o. Kaybedecek daha çok şeyi var.

"Canının yanmasına izin vermeyeceğim," diye söz veriyorum ona. Gülümsüyorum, parmak uçlarımı boğazına doğru sürüyorum, işaret ve orta parmağımla boğazını sıyrıyorum ve sinirle yutkunmasını izliyorum. "Dominic burada ve ben hayatımın geri kalanını hapisshanede geçirmek istemiyorum."

Bunun bir şaka olması gerekiyordu ama bana ters ters bakıyor, hiç eğlenmiyor.

Daha yakına eğilip ağzımı onunkinin üzerine sürüyorum. Kızgınlığına rağmen dudakları benim için ayrılıyor ve direncinin yumuşadığını hissediyorum. Duvarlarımıza rağmen o da benim için, benim onun için gittiğim gibi gitti.

"Seni iyi hissettirmek istiyorum. Hepsi bu kadar." Ağzına karşı konuşuyorum ve o bana uzanıyor, parmaklarını parmaklarımın arasından geçiriyor.

ve beni daha yakına çekiyor. Dili dudaklarımın kenarına değiyor ve ben ona doğru açılıyorum, ağızlarımız nazik, yumuşak, bizim için farklı bir hız.

Başparmağımla boğazını tutarken rahatladığını hissediyorum. Su daha da yükselirken onu sıkıyorum. Öpüşürken iki eli de saçlarıma sarılmış durumda ve bana karşı inliyor, titriyor, su hala üzerinde titreşiyor.

Görmek istiyorum.

Görmek istiyorum.

Ama geri çekilirsem tekrar endişeleneceğinden korkuyorum.

Yine de ağzımın içinde inlemeye devam edince kendimi tutamıyorum.

Geri çekiliyorum, avucumu sahiplenici bir şekilde göğsünün ortasına doğru kaydırıyorum, başparmağım ve serçe parmağım göğüslerinin kıvrımının üzerinde, onun doruğa yaklaşmasını izlerken, ağzım şehvetten kuruyor.

Gözleri kapanıyor, su kulaklarındaki piercinglerin üzerinden yukarı tırmanıyor, metal köpüklerin altında parlıyor, ama o sadece kalçalarının dışını tutuyor, tırnaklarını batırıyor.

Avuç içimi göğüs kafesinden aşağıya, karnının üzerine kaydırıyorum, parmaklarımla klitorisini sıyrıyorum, sonra nefes nefese kalırken deliğinin etrafında dönüyorum, hala gözlerini kapalı tutuyor. Bana bakmasını istiyorum. Boşaldığını görmek istiyorum, ama muhtemelen kendini biraz garip ve açıkta hissettiğini biliyorum ve zaten istediğim şeyin çoğunu yaptı, onu daha fazla rahatsız etmek istemiyorum.

İşaret parmağımı ve orta parmağımı içine sokuyorum, kalçaları daha da genişliyor, sırtı yukarı kalkıyor. Sabun köpükleri küvetin kenarına yapışıyor ama elim ve suyun akışıyla onu görmemi engellemiyorlar. İçeri ve dışarı itiyorum, onu parmaklıyorum, duvarlarının sıkılığını etrafımda hissediyorum, horozumdaki ağrı daha da derinleşiyor.

Su daha da yükseliyor, kulaklarını tamamen aşılıyor ama o kalçalarını bırakmıyor, serbest kalmak için zorluyor.

Dizleri titriyor, tüm vücudu titriyor.

Ama gözlerinin açıldığı ve balonun patladığı anı görüyorum.

Su seviyesi yükselince paniklemeye başlıyor.

Küvetin kenarına tutunuyor, kendini yukarı çekmek isterken parmakları kenarlara kıvrılıyor, ama ben tamamen dönüyorum, bir dizim kenarda, diğeri leğenin dış tarafına dayanmış, ve onu aşağı itiyorum, elim göğsünün üzerinde.

Nefes nefese kalıyor, hâlâ beyaz porselen çıkıntıya tutunmaya çalışıyor ama parmaklarım hâlâ içindeyken bu kez daha sert itiyorum,

Başı pençe ayaklı küvetin dibine ulaşıyor. Gözleri kapanıyor ve yüzü suya gömülüyor, burnunun ucu, dudakları, yüzünün üzerinde dönen köpüklü su bile.

Parmak eklemleri çıkıntıya karşı beyazlaşıyor ama vücudunun alt kısmını hareket ettirmiyor.

Bunu o da kadar istiyor.

Onu parmaklamaya devam ediyorum, dar deliğinin içindeki parmaklarımın kuvvetinden su fişkırıyor ve yakın olduğunu biliyorum. O kadar yakın ki, klitorisinin şişme şekli, suyun kuvvetinin hala hissedildiğinden emin olmak için kalçalarını yayarken su tarafından dövülüyor.

Dudağımı ısıırıyorum, izliyorum, bir elimle onu bastırıyorum, diğer elimle parmaklıyorum.

Ama korkmaya başladı.

Vücudu geriliyor. Köpüklü suyun altında gözlerinin açıldığını görüyorum. Bir saniye hiç kıpırdamıyor, sanki paniğin geçmesini bekler gibi, sonra küvetin dibinden geriye doğru itiyor, kalçalarını oynatırken kayıyor ve korkudan parmaklarıma öyle sıkı sarılıyor ki, benden, bundan kaçmaya çalışıyor.

Ona bana güvenmesini söyledim.

Bu düşünce içime bir yük treni gibi çarpıyor. Muhtemelen almasını söylediğim haplar yüzünden vücudu zayıf düştüğü için olabildiğince sert savaşmadığı bilgisi de öyle.

Onu hemen serbest bırakıyorum, teslim olur gibi iki elimi de yukarı kaldırıyorum.

Baldırlarını küvetin çıkıntısından çıkarıp yukarı çekiyor ve su yüzeyine çıkarken soluk soluğa kalıyor. Parmaklarımı ağzıma götürüp onu emiyorum, demirin, suyun ve *onun* tadı göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Dikkatlice içine giriyorum, dizlerim tabana batarken ona olabildiğince sarılıyorum, sıcak su kalçalarımı suya batırdığında irkilmeme neden oluyor.

İki elimi başının arkasına götürüyorum, eğilip onu kendime çekerken saçları ıslanıyor, nefes nefese kaldığında onu öpüyorum, parmakları hala küvetin kenarlarına yayılmış durumda.

Kendimi onun leğen kemiğine sürüyorum.

Bir elimi başından çekip suyun boşa akmasına izin veriyorum, gürül gürül çıkan ses onun nefes alış verişlerine rakip oluyor. Sonra küvette topuklarımın üzerine çöküyorum, kolunu tutuyorum ve altımdaki köpüklerden kayganlaşan vücudunu çeviriyorum. Avuç içleri suda sıcıyor, dizleri küvetin tabanına çarpıyor, sonra da

ama adımı tıslarken kendini yukarı çekmeye çalışmıyor.

Sıkıca tutunduğu için sırt kasları kıpırdıyor ve iki elimle yuvarlak kıkını kavrayana kadar avuç içimi omurgasından aşağı doğru takip ediyorum. Beyaz çatlakları var ve başımı eğip onları sertçe ısıyorum.

O dizlerinin üzerinde, ben de ayaklarının arasındayım.

Dişlerimle inliyor, hala nefesini tutmaya çalışıyor ve ne düşündüğünü ya da hissettiğini, benden nefret mi ettiğini yoksa beni mi sevdiğini, bundan mı nefret ettiğini yoksa bunu mu sevdiğini bilmiyorum.

"Durmamı istiyor musun?" Kendimi sormaya zorluyorum.

"Senin yapacağın gibi." Sözleri öfkeli ama nefes nefese kalsa bile kaçmaya çalışmıyor.

Hayal ve gerçek arasındaki çizgiler bulanıklaşıyor ve şu anda hangimizin hangi tarafta olduğunu söyleyebileceğimizden emin değilim. *Bana lanet bir çizgi ver.*

"Eden."

Omurgası sertleşiyor. Hareket ettiğini görüyorum ve bu çok seksi. Saniyeler geçiyor. Bir dakika. Kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Sonunda, *sonunda*, "Beni koruyorsun, ama her zaman istediğini alıyorsun." diyor. Biraz gülüyor, acı bir ses, bu kelimeleri yüzüme fırlatıyor. "Neden şimdi duruyorsun?"

Başımı kaldırıyorum, mayomu aşağı itiyorum, dizlerimi karıştırıyorum, böylece ayak bileklerime kadar çekebiliyorum. Bir elimi hâlâ kıkında tutarak sikimi tutuyorum, sonra girişiyle aynı hizaya geliyor, dizleri kuvette olabildiğince geniş açılmış, ikimiz de sırlıslıklamız.

Omurgasını aşağı doğru itiyorum, kıkı yukarı kalkıyor ve kendimi ona doğru itiyorum, tam dar girişine.

Yüksek sesle, seksi bir nefes çekiyor.

Şimdi bile itiraz edip etmeyeceğini görmek için bekliyorum. Eğer gerçekten durmak istiyorsa. Eve gitmek istiyorsa. Parmakları küvetin kenarında. Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri kısılmış.

"İstiyorum, Eli. Sik beni. Tamamen seninim," diyor, kelimeleri pürüzlü, sanki bu bir meydan okumaymış gibi. *Ne kadar ileri gideceksin? Beni neredeyse öldürüyordun.*

gülümsüyorum, sonra içine doğru itiyorum. *Her zaman çok ileri gideceğim.*

Bakışlarımı indiriyorum ve suyun son damlası da giderden aşağı akarken kıpkırmızı bir kan damlası görüyorum. Boğazım düğümlenerek inliyorum.

Avucunu tekrar kıcına götürüyor, başını küvetin kenarına yaslayıp ince omuzlarını kamburlaştırırken yumuşak iniltisini duyacak kadar sert bir şekilde kavıyor.

Bir elimle boğazını sıkıp başını kaldırmaya zorluyorum. Benim için eğilmesini istemiyorum. Şu anda olmaz.

"Sen..." İçine doğru sertçe itiyorum, kanı amını yağlıyor, suyun neden olabileceği kuruluğu yok "her şeyi." Dişlerimi sıkarken, onu sertçe becerirken, boğazı elime sıkışırken her kelimeyi kastediyorum.

Kıcını tokatlıyorum, sadece zıplamasını izlemek için, elimin kırmızı izini görmek için. İnleyene kadar tekrar tekrar yapıyorum, ağlıyor olabilir ama durmamı istemediğini biliyorum.

Onu sertçe kavıyorum, parmak izlerimin teninde morluklara dönüşmesini umuyorum ve bu onu daha sert becermemi sağlıyor, ona sahip olmak, ona sahip olmak, sahip olduğu her çizgiyi aşmak istiyorum, ta ki bunlar uzak anılardan başka bir şey olmayana ve aramıza herhangi bir sınır koyduğuna inanamayana kadar.

Kıcının etini yukarı kaydırıp daha derinlerine vurduğumda tekrar inliyor ve çok yaklaştım ve onun da orada olmasını istiyorum, ama vazgeçti.

Vazgeçti amına koyayım.

Bana güvenmediği için içimde bir öfke dolaşıyor ve hemen ardından özlem gibi bir şey geliyor. *Seni istiyorum, seni istiyorum, seni istiyorum.*

Kafamın içinde, onun zihninin benimkini istediğini duyabiliyorum.

İstiyorum, istiyorum

İstiyorum, istiyorum.

Onu boğazından tutup kaldırıyorum, kollarını uzatmış, parmakları hâlâ küveti kavıyor.

Göğsümü sırtına bastırıyorum, bir kolumu beline sararken isteksizce kıcını bırakıyorum, itişlerim daha kısa, ama bu açıda daha da sıkı olan amıyla, fazla sürmeyecek.

"Benim misin?" Kulağına doğru fısıldıyorum, elim hala boynunda sabit. Bunu tekrar duymak istiyorum. Yanağını öpüyorum, onu becerirken ağzım yüzünün yan tarafında geziniyor. "Bana öyle olduğunu söyle. Bana sevdiğini söyle-... Bana benim olduğunu söyle." Neredeyse başka bir şey söyleyecektim, çünkü beni aptal yerine koyuyor, ama o konuya giremeyiz. Henüz gidemeyiz.

Hâlâ çıkıntıya tutunuyor, kaygan vücudu kollarımda sıcacık. "Seninim, ben seninim," nefes alıyor, karnı yükseliyor, nefes almaya devam etmeye çalışırken düşünüyor. "Ben *seninim*, Eli."

Çok yaklaştım. Sadece... Sadece kötü bir şey yapmak istiyorum. Ona korkunç bir şey yapmak istiyorum. Sosyopatların sadist olamayacağını çünkü bizim bir şeyler *hissedemediğimizi* sanıyorlar. Hiçbir fikirleri yok. "Canını yakabilir miyim?" Bu bir nefes alma sorusu ve cevap için uzun süre bekleyebileceğimi sanmıyorum.

Beni zorlamıyor. "*Her zaman.*"

Onu aşağı itiyorum, onu serbest bırakıyorum, böylece çöküyor, parmakları küvetin kenarından tabanına doğru kayıyor ve başını porselene doğru itiyorum, orada yatarken yüzü yana doğru dönüyor, kıcı hala havada.

Gözlerinin kapandığını, inerken dudaklarını ayırdığını görüyorum.

Onu her *zaman* altımda istiyorum. Ben iyi hissediyorum. O da böyle iyi hissediyor. Ama ben de biliyorum, kendi salıverilmem tenimin altında alev alıyor gibi görüldüğünde ve onun üzerine çöktüğümde, yaylarım küvetin sert dibine çarparken ve onun içine boşaldığımda, kulağına adını inerken onu kendime tutuyorum, ben de ona memnuniyetle boyun eğdim. Ayaklarına kapanır, benden istediği her şeyi yapar, canımı yakmasına ve isterse beni cezalandırmasına izin veririm ve sırf benden aşağıda olduğu için, sırf onun tüm sınırlarını yok ettiğim için, bu onun da benimkine aynısını yapmasına izin vermeyeceğim anlamına gelmez.

Eli

Kalçamın altında sıcak bir şey hissediyorum. İlk başta, tepemde dönen vantilatör ve evin kliması açık olmasına rağmen, bunun terim olduğunu düşünüyorum. Uyanmam yavaş oluyor ve sadece Eden haplarını denememde ısrar ettiği için uyuduğumu biliyorum. Bu kolayca vazgeçebileceğim bir öneriydi, ama doğruyu söylemek gerekirse, onu küvette becerdikten sonra, ikimizin de üzerinde morluklar vardı, dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Muhtemelen yıllardır uyuduğum en iyi uykuydu.

Şimdi ağzım kuru, kendimi *ağır* hissediyorum ve acaba insanlar tam bir gece uykusu çektiklerinde genellikle böyle mi hissederler diye merak ediyorum. Bu harika bir his değil, sanki kontrolsüz zaman parçaları bensiz geçmiş gibi.

Ellerimi yastığının serin tarafının altından kaydırarak kalçamın üzerine yuvarlanıyorum. Uykulu gözlerle ilk gördüğüm şey Eden'in saç örgüleri, hala başının tepesinde sarılı, ensesinde birkaç tutam siyah saç, vücudunun üzerinde gömleğim, arkasında yusufçuk olan eski bir Trafalgar güreş gömleği.

Çarşaf larım sadece kalçalarına kadar çekilmiş, kıcını örtüyor ve parmaklarımı morluklarının üzerinde gezdirmek istiyorum, *onları görmek* istiyorum.

Ama bunun yerine, ter olmadığı çok açık olan nemli noktayı arıyorum, çünkü aslında üşüyorum.

Bakışlarımı biraz isteksizce Eden'dan ayırdığımda, verandadan kapalı perdelerimin arasından süzülen sabah ışığının en zayıf on damlasını, kıpkırmızı lekeyi görüyorum.

Elimi beyaz çarşafın altına sokup hafifçe kaldırıyorum, kızımı rahatsız edecek kadar değil.

Leke yuvarlak kıcının hemen yanında, siyah şortu benim mor ve kırmızıya çalan bir parmak izimi ortaya çıkaracak kadar yukarı kalkmış. Yanındaki çeyrek büyüklüğündeki kan lekesine bakınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Elim bırakıp üzerini kapatıyorum. Hala sıcak ve incelemek için avucumu kaldırdığımda elimin kenarları kırmızıyla kaplanmış.

Eden'a doğru kayıyorum ve çalar saatimin saatine bakmak için başımı kaldırıyorum. Sabah dokuzu on dakika geçiyor. Evde hiçbir şey duymuyorum ve Dominic'in hâlâ uyuduğunu varsayıyorum. Ama tam Eden'a uzanıp onu kendime çekmek istediğimde, şortundan sızan kanı umursamadan, telefonumun yanımdaki komodinin üzerinde vızıldadığını duyuyorum.

Titreşimin Eden'ı uyandırmasını istemediğim için gözlerimi devirerek yavaşça dönüyorum ve telefonu kapıp şarj cihazından çekiyorum. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup babamdan gelen mesajı görüyorum.

Onunla: Onun yerine bu akşam yemek yiyelim, eve erken geliyorum. Teslim ettiriyorum, uçağım rötar yaptı.

Cevap vermiyorum ve bunun yerine telefonumu komodinin üzerine bırakıp sessize alıyorum. Sonra arkamı dönüyorum, hala uyumakta olan sıcak Eden'ı kollarıma alıyorum ve çenemi başına yaslayarak ona sarılıyorum.

Dün geceyi düşünüyorum. Küveti. Beni şımartma isteğini.

Bu olmadan asla gitmek istemiyorum. *Onu.*

Onun da benim için aynı şeyleri hissetmesine ihtiyacım var. Dominic'in koca ağzından çıkan ve aklının bir köşesinde tuttuğu tüm o soruları bana sorduğunda kaçmamasını istiyorum.

O da bana cevap verirse ben de ona cevap veririm.

Başımı eğiyorum, burnumu boynuna dayıyorum. *Çok yaklaştın, artık asla gidemezsin.*

BU SEFER UYANDIĞIMDA, ANIDEN OLDU.

Sanki gerçek olduğunu görmeden önce gittiğini hissediyorum.

Sarsılarak doğruluyorum, yorganı kalçalarım kadar itiyorum, daha fazla uyuyabildiğime bile şaşıyorum. Çalar saate hızlıca bir göz attım ve saat onu geçmişti. Bir saat. Bir saat daha uyuyamamışım ve Eden burada değil.

Kan lekesi duruyor ama gitmiş, banyonun kapısı aralık bırakılmış ve biliyorum ki içeride olsaydı kapatırdı.

Telefonuma bakıp açıyorum ama başka mesajım yok. Bacaklarımı yataktan sallıyorum, çıplak ayaklarım parkelere çarpıyor. Onları siyah sürgülü ayakkabılarımın içine sokuyorum, önce dişlerimi fırçalamak için banyo odasına gitmeye zahmet etmiyorum.

Yatak odamın kapısını açıyorum ve koridordan aşağıya, misafir odasına bakıyorum.

Kapı açık.

Aşağıdan çok yumuşak bir kahkaha duyuyorum, sanki Eden'ın güzel ağzının üzerindeki parmaklar arasında boğulmuş gibi. Bir saniye sonra, ve Do-

Minic'in kısık sesi tam olarak bir şey söylüyor.

Bunu gerçekten düşünmüyorum. Merdivenlere yöneliyorum, basamakları ikişer ikişer çıkıyorum, ellerim korkulukta kayıyor.

Mutfağa doğru yürüdüğümde, ikisinin de omuzlarının üzerinden bana bakmak için döndüklerini görüyorum, başları birbirine yakın. Bar taburelerinin üzerindeler, Eden'in ayakları alt basamakta, parmakları taburenin etrafında kıvrılmış. Üzerinde hâlâ benim tişörtüm var ama muhtemelen şortu kanadığı için eşofman giymiş. Saçları dökülmüş, dalgalı ve beline kadar dağınık, uykulu gözleri ve yumuşak gülümsemesiyle büyüleyici görünüyor.

Telefonu önündeki tezgâhta yüzüstü duruyor, güneş havuza açılan kapılardan içeri giriyor ve Dominic telefonunun yanında yarısı yenmiş bir protein barı var, çiğnerken ağzı dolu, gözleri bana bakıyor.

Gömlek giymiyor.

Düşük askılı bir şort ve sürgülü ayakkabı giymiş, yere uzanmış, bana bakmaya devam ederken sırtındaki kaslar esnemiş. Benden daha fazla uyuduğunu bilmeme rağmen gözlerinin altında halkalar var ve fuayeden koridora doğru yavaşça yürüyüp mutfağın kemerinde duruyorum.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup duvara yaslanıyorum ve bir yandan diğerine gülümsüyorum. Sanki bir şeyi yarıda kesmişim gibi hissediyorum ve bu duygu hoşuma gitmiyor.

"Merhaba," diyorum, gözlerim Eden'da.

Kırmızı dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Kollarını kavuşturmuş, dirseklerini adaya dayamış. "Merhaba." Sesi hâlâ uykudan kalın ve umarım burada birlikte uzun süre kalmamışlardır. Bu kadar uzun süre uyuduğuma hâlâ inanamıyorum. "Nasıl uyudun?" diye soruyor, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Bakışlarımı ondan ayırmıyorum ama göz ucuyla Dom'un elini kalçasında görüyorum, gereksiz bandaj hâlâ derisine bantlanmış. Onu yırtıp atmak ve bunu gerçekten hak etmesini sağlamak istiyorum.

Eden'a dürüstçe "İyi," diye cevap verdim.

"Bu bir ilk," diye mırıldanıyor Dom. "Belki de her gece yatmadan önce bana bıçakla saldırmalısın. Bebek gibi uyu."

Mavi gözleriyle buluştuğumda kaşlarımı kaldırıyorum ama bakışlarımı tutamıyormuş gibi önce yere bakıyor. "Belki de yapmalıyım," diye sessizce kabul ediyorum.

Çenesindeki bir kemik oynadı ve Eden boğazını temizledi. İkisinden birinin Winslet'ten bahsetmesini bekliyorum.

Ama Dominic taburesinden kayıyor, kayarken sürgüleri takırdıyor ve ellerini şortunun ceplerine sokuyor. "Ben dışarı çıkıyorum." Önünden geçip veranda kapısının önünde durdu. Alçak sesle, "Dün gece için özür dilerim," diye mırıldandı. Sonra dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Havuzun sığ kısmına doğru yürüdü, ayakkabılarını çıkardı ve ayaklarını sokarak metal korkuluğun yanına oturdu.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyordunuz?" Eden'ın gözlerini üzerimde hissederken bile gözlerimi Dominic'ten ayırmadan soruyorum.

"*Kıskandın mı?*" Sözlerinde mizah, sesinde yeni enerjinin kabarcıklı alt akımı ile beni seçiyor. Cevap vermediğimde küçük bir kahkaha atıyor ve ben hala ona bakmıyorum. "Çürüklerim var, bilmeni isterim."

Boğazım biraz sıkılıyor ve yavaşça bakışlarımı ona yöneltiyorum. Yüzü tamamen bana dönük, bir bacağına diğerinin üzerine çaprazlamış. Şimdi tezgâha yaslanmış, dirseklerini arkasına dayamış.

"Öyle mi?"

"Evet. Bunlar için teşekkür ederim." "Rica ederim."

Ona doğru bir adım atıyorum ve ben tek kelime etmeden bacaklarını açıp dizlerini birbirinden ayırıyor. Aralarına giriyorum, kasları dokunuşumun altında gerilirken ellerim kalçalarında, ama bakışlarımı tutmak için çenesini yukarı kaldırıyor, hala gülümsüyor, boğazı açıkta, saçları düğümlenmiş dalgalar halinde bir omzunun üzerine düşüyor.

"Bir gün," diyorum ona, ellerimi boynunun iki yanına götürüyorum, başparmaklarımı boğazının sütununda gezdirirken onu nazikçe tutuyorum. "Sana dokunduğumda zıplamayacaksın."

Gözlerinden bir şey geçiyor. Tam olarak çözemediğim bir şey. Karanlık belki de, yeşil, kahverengi ve mavi renkleri bulanıklaştırıyor, onları bilmediğim bir sırra dönüştürüyor.

Neden ürkek davranıyorsun?

Dilimin ucunda sormak var. Ama başka bir şey söyledim. "Bana şu kalp sorunundan bahset."

Karanlık kayboluyor ve kalın kaşlarını kaldırıyor, dizleri kalçalarımın yaklaşıyor. Bir adım daha yaklaşıyorum ve o da kollarını bana dolayarak daha da yukarıya bakmak zorunda kalıyor. Ellerimi çenesinin kıvrımından kulaklarına doğru kaydırıyorum, sonra parmaklarımı saçlarının arasından geçirip yüzünden geriye doğru düzeltiyorum.

"Sorun değil," diyor biraz savunmacı bir tavırla.

"Bunun için bir reçeteniz var. Ne zaman teşhis konuldu?" Dün gece bilmek istediğim her şey vardı ama beynim yerine aletimle düşünüyordum ve şimdi onun sorununun ciddiyetini anlamam gerektiğini fark ediyorum. Neden bilmiyorum, geleceğe uzun vadeli bakış hiçbir zaman harika olmadı. Ama onunla... Yanımda olmasını istiyorum.

Parmakları sırtıma bastırıyor, soğukluğuma karşı sıcak.

Çenesi göğüs kafesime geliyor ve beni kocaman, güzel gözlerle süzüyor. "On dört yaşındayken." İşte yine o şey. Gözlerini bir kırpışta çok renklilikten karanlığa çeviren şey.

"Bana ne olduğunu anlat."

Aşağı bakıyor, uzun kirpikleri yanaklarını sıyrırken karın kaslarıma yumuşak bir öpücük konduruyor. Onu özlemek bana derin nefesler aldırıyor ama bu numarayı biliyorum. Dikkatimi dağıtmasına izin vermeyeceğim. "Anlatacak bir şey yok."

Bir elimi saçlarında tutarak çenesine uzanıyorum. Yüzünü yukarı kaldırıyorum, böylece gözleri tekrar benimkilere bakıyor. "Küçük bir yalancı olma," diyorum ona. "Bana hikayeyi anlat."

"Bana seninkilerden hiç bahsetmedin."

Göğsümde bir sıkışma hissediyorum ve Dominic'e bakıyorum, hala ayakları suyun içinde oturuyor, şimdi telefonunda geziniyor, muhtemelen dikkatini dağıtacak bir şeyler arıyor. Dün geceki kavgamızın nedeni bu muydu? Eden'ı bunun için mi kullanıyor?

"Söyleyeceğim," dedim ona.

"Ne zaman?" Ses tonunda sabırsızlık var.

Bakışlarına karşılık veriyorum, başparmağımla alt dudağında geziniyorum ve kendi dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum. "Babam seni bu akşam yemeğe davet etti. Buyur."

Soluğu kesiliyor, kalçaları etrafımda sıkışırken vücudu gerginleşiyor. "Re- ally?" Sesi kendinden o kadar emin değil ki, sanki babamın onu neden yanında görmek istediğini anlamıyor.

"Gerçekten." Eğilip ağzına bir öpücük konduruyorum, kendi ağzımı açmadan, çünkü hâlâ dişlerimi fırçalamamıştım. Çenesini tutmaya devam ederek geri çekiliyorum. "Bana teşhisinden bahset."

"Yapacağım." Sözlerimi bana tekrarlarlarken dudaklarında boktan bir gülümseme beliriyor.

Çenesini daha sert kavriyorum, canını acıtacak kadar değil ama dikkatini çekmek için. "Şimdi söyle bana."

Başını sallıyor, ellerini karın kaslarıma götürüyor ve beni yavaşça itiyor. Geri adım atıp buna izin veriyorum ve o da yüzünü çevirerek elimden kurtuluyor. "Hayır." Tabureden kayarak iniyor ve bir elini gür saçlarının arasında gezdiriyor. "Gidip üstümü değiştireceğim." Sonra yürümeye başladı.

Bileğini tutuyorum ama onu kendime çekmiyorum.

Kıpırdamıyor ve elinin tabanının hemen altındaki damarlarında yükseldiğini hissediyorum.

"Eğer bir kalp sorunun olsaydı, size her şeyi anlatmak isterdim-"

Kolunu tuttuğum yerden çekip kendi etrafında dönüyor, gözleri parlıyor. "Yine başlama," dedi, sesi alçaktı. "Dominic geçen yıl akıl hastanesinde olduğunu söyledi." Bir adım daha yaklaşıyor, öfkesi boynundaki damarları derisinin altında belirginleştiriyor. "Sana bunu sordum. *Hiçbir şey* söylemedin." Başparmağını hâlâ suyun içinde oturan Dom'a doğru salladı. "Kız kardeşiyle ne oldu? Neden senin onun ölümüyle bir ilgin olduğunu düşünüyor? Neden bahsediyor, birlikte sakladığınız tüm bu sırlardan mı?" Elini yumruk yapıp bırakıyor. "Olanlarla bir ilgin var mı? Neden hiç umursamıyorsun?"

Hiçbir şey söylemiyorum.

Uzun, çok uzun anlar boyunca sessizce birbirimize bakıyoruz.

Sonra gülüyor, duygusuz bir sesle. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bana *kendin* hakkında bir şeyler anlatmaya karar verdiğinde, bana soru sorma hakkını da kazanmış olursun." Tekrar bana sırtını dönüyor, uzaklaşmaya meylediyor.

Yatağımdaki kanı düşünüyorum. Küvette onu. Hayır dedikten sonra onu becermeme izin vermesini.

Dominic'in acısını nasıl bana karşı öfkeye dönüştürebileceğini düşünüyorum. Onun bir kalbi var. Onun için bir şeyler hissedirdi ve eğer bir şekilde o gece neler olduğunu başka birinden öğrenirse...

"Onu giderken gördüm."

Eden durur, omurgası sertleşir. Arkasını dönmüyor.

Dominic'e tekrar bakıyorum ve bir düzine metre uzakta olduğu için gerçeği kaçıracağı gerçeğine hayret ediyorum. İşte bu kadar. Onu cevaplardan ayıran tek şey bu. Tuhaf, hayat böyle işliyor.

"Bulanık. O gece çok içmiştim." Nedenini sormasını bekliyorum ama sormuyor, ben de devam ediyorum. Böylesi daha iyi zaten. Bazı şeyleri tartışmaya hazır değilim ve muhtemelen hiçbir zaman da olmayacağım. "Her şeyi hatırlamıyorum. Ama telefonuyla konuşuyordu. Konuşuyordu-

İçeride biriyle konuşuyordu. Bana dışarı çıkacağını söyledi. Göle. Karanlıktı. Sanırım onu takip ettim."

Eden hala bana bakmıyor.

Yağmuru hatırlıyorum. Hava soğuktu, alışılmadık derecede. Ayaklarımı kapının yanındaki ayakkabılarımın içine soktum ve gece yüzünden onu dışarı kadar takip ettim. Gölde. Yüzebiliyordu ama bu konuda pek iyi değildi.

"Gölün etrafında koşuyordu. Gülüyordu. Ve sarhoştı. Çok, çok sarhoştı." Altın sarısı saçlarını hatırlıyorum. Tiz ciyaklamasını. "Bir yere gideceğini söyledi. Bir adam onu alacaktı." Boğazımı temizliyorum ama Eden'in örgülü tacından gözümü ayırmıyorum. "Onu takip ettim, ayakkabılarım çamura batıyordu, ona geri gelmesini, bu oyunla işimin bittiğini ve orada boğulacağını söyledim. Gölün etrafındaki otlar sıkı ama diğer tarafta, mahalleyi sınırlayan köprüde bir araba görebiliyordum. Onu kimin aldığını sordum. O da bana kıskanç olup olmadığını sordu."

Eden soruyor, "Öyle ?" Kalbimden vurulmuş gibi hissediyorum.

Tek kelime bile etmiyorum. Bu soru bir cevabı hak etmiyor.

Eden yüzünü bana dönüp başını eğiyor. "Cevap ver bana, Eli." Sözlerinin etrafında buz var.

Bilmiyorum.

Güzel gözleri yarıklara dönüştü. Sonra beni itti. Tökezlerken omurgam sırtımdaki tezgâha çarpıyor. "*Sen. Sen. Siktiğimin.* Kışkandın mı?"

Ona gülümsüyorum.

Daha sinirli görünüyor ve bakışları sadece yarım saniyeliğine Dominic'e kayıyor.

Gülümsemem genişliyor, damarlarımda soğuk dolaşiyor. "Ona söyleyecek misin? Aşık olduğun kişi o mu Eden? Eğer dün gece onu gerçekten incitseydim, polisi ilk arayan sen olur muydun?" Parmak ucuna gelene kadar yaklaşıyorum.

"Aptal mısın sen?" diye soruyor açıkça.

"Öyle *mi*? Benimle oyun oynamak gerçekten duygularımı incitir." Bu sözleri söylerken yüzümde bir gülümseme var.

O gülümsüyor. "Ben de sana aynısını söyleyebilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Öyle mi? Peki seninle oyun oynasaydım ne yapardın, *kabus kız*? Beni tutuklatır mıydın? Bir aksesuar mı? Kardeşinin boktan arkadaşlarına beni silah zoruyla soydurur muydun ya da-"

"Yapma."

Konuşmayı kesiyorum.

Birbirimizle geçirdiğimiz zaman arttıkça kırılmaya çok yaklaşan öfkelerimizi dizginlemek için bir dakika ayırıyoruz. Bu bir kehanet gibi geliyor, ama ben bunlara çekiliyorum.

"Bana hikayenin geri kalanını anlat." Eden'in ses tonunda bir miktar düşmanlık var.

"Gitmesine izin verdim." Söylenecek tek şey bu.

Eden bana boş boş bakıyor ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Bu sinir bozucu. Dün gece Dom'un elini tutarak merdivenlerden çıktığında ve ben bıçağı dudaklarıma götürürken bana gülümsediğinde olduğu gibi.

Sonra fısıldıyor, "Gitmesine izin mi verdin?"

Kendimi tekrarlamıyorum. Onun yerine, "Bana kalp sorunuzdan bahsedin" diyorum. Gömleğimin altından vücudundaki organın attığı yere bakıyorum. Onun bir zayıflığını bilmek garip hissettiriyor. Yenilmez olmadığını anlamak. Bu duygudan hoşlanmıyorum çünkü her zaman onun yanında olamam. Onu dünyadan izole edemem. Bu beni... babam yapar.

Bir saniye konuşmuyor ve hâlâ Winslet'i düşündüğünü biliyorum. Ona söylediğim için rahatlamış hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Benim hatam değildi. Ben yanlış bir şey yapmadım. Winslet kendi kararlarını verebilirdi ve bunu çok çok uzun zamandır yapıyordu.

Ben onun bekçisi değildim.

Ama Eden'in dudakları tekrar kıvrılıyor ve sanki öyle olmam gerektiğini düşünüyormuş gibi hissediyorum.

"On dört yaşındayken teşhis konuldu. Panik atak geçirdim." Sanki bu tek başına bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Gecenin bir yarısı kalbim hızla çarparak uyandım. Kötü bir rüya görmüştüm. Birinin gizlice odama girdiğini ve beni kullandığını gördüm. Kabus o kadar da uzak değildi." Kelimeleri sabit. "Kardeşimin arkadaşıydı ve geceyi sık sık benim evimde geçirirdi."

Kanımın donduğunu hissettim. Ne söylemesini beklediğimden emin değilim ama bunların hiçbirisi değildi. Tırnaklarımın uçlarını avuçlarıma batırıyorum. Yanağımın içini öyle sert ısıırıyorum ki kan tadı alıyorum. "Seni kullandı mı? *Nasıl kullandım?*"

Omuz silkiyor, çok küstah. "Merak etmeyin. Aslında hiçbir şey *olmadı* bana. Ben hala senin küçük bakirendim. Ama ona söyledim.

Bana yalvarıp durdu. Sadece orada yatmam gerektiğini söylediğinde. Hiçbir şey yapmam gerekmiyordu. Ve belki de sonunda hoşuma gitti. Belki de istendiğimi hissetmek istedim."

Göğsümdeki basınç artıyor.

"*Birinin* beni istemesini istedim. Belki de Winslet'in o gece istediği şey buydu."

Onunla kıyaslanmasına dışarıdan tepki vermemek için elimden geleni yapıyorum. O orada değildi. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor. Winslet'in istediği şey.

"*Senin* de istediğin bu, değil mi?" Gülümsemesi acımasız. Ses tonu küçümseyici, ama gerçek hepsinden daha yüksek. "Birinin tüm saçmalıklarını bilmesini ve yine de seni istemesini istiyorsun, çünkü rol yapmaktan çok yoruldun, değil mi? Her zaman mükemmel, parlak, zengin çocuk maskeni takmak yorucu olmalı."

Dişlerimi birbirine kenetliyorum, ama onun ifadesini çürütmek için dürüstçe söyleyebileceğim hiçbir şey yok.

Gidecek diye çok korkuyorum. Burası beni çözdüğü kısım, tıpkı annem gibi. Tıpkı babam gibi. Tıpkı beyaz odada beyaz önlüklü doktorlarla yaptıkları ve oğullarının sadece huysuz olmadığını anladıkları toplantı gibi. Çocukların bazen yaptığı gibi ara sıra şiddet göstermiyordu. Huysuz değildi ya da sadece altı yaşındaydı ve öfke nöbetlerine yatkındı. yemişti.

*Onu düzeltmenin bir yolu
yoktu. Beni de. Beni
düzeltmek diye bir şey yok.*

Soğuk derimin altına süzülüyor. Dom'a tekrar bakıyorum ve o hala çok kayıtsız. Kendimi çığ ve savunmasız hissediyorum. Yanlış bir şey yaptığıma inanmıyorum ama Eden'in hikayesine bakılırsa, bu onun inanmadığı anlamına gelmiyor. Ve gördüklerimi polise hiç anlatmadım. Şimdi, beni mahvedebilir.

"Beni terk etmiyorsun." kaçırıyorum çünkü durduramıyorum. Ve şu anda denese bile gitmesine izin veremezdim. Yine de kalmasını sağlamak için ona zarar vermek zorunda kalmamayı tercih ederim. Onun istiyorum. *Beni seçmesini. Benimle kalmasını.*

"Eden, gitmiyorsun-"

"Öyle olduğumu hiç söylemedim." Yine de bana gülümsüyor ve bu gülümseme sözleriyle uyuşmuyor gibi görünüyor. Bir adım geri atıyor ve ben onu tutmak istiyorum ama kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. İç çekerek parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor ve benden uzaklaşıp Dom'a bakıyor, kollarını kavuşturmuş düşünceli düşünceli ona bakarken

göğsünde. "Seni terk etmeyeceğim. Hepimiz birilerinin tüm berbat yanlarımızı istemesini , değil mi?" Bana bakıyor. "Sadece seninki diğerlerimizden biraz daha berbat. Ama bu benim hakkımda tam olarak ne söylüyor?" Cevap vermek için duraksamıyor, zaten ben de ona bir cevap veremezdim. "Merak ediyorsan ona ya da başkasına söylemeyeceğim."

Öyleydim.

"Ne zaman dünyanın en kötü insanı olduğunu düşünmeye *başlarsan* Eli, *unutma, sırlarını saklayan benim.*"

Eden

"DOMINIC'I GÖRDÜN MÜ?"

Bulaşıkları lavaboya taşımaktan başımı kaldırıyorum, beyaz tabağın etrafında altın rengi tereyağı izleri dönüyor, yemediğim ıstakoz kabukları, muhtemelen Eli'nin yemeğinden.

Tabak yığınının hızlıca yere bırakıyorum, ama birbirine çarpmayacak kadar yumuşak bir şekilde ve arkamı dönerken ellerimi gömleğimin arkasına gizlice siliyorum.

Eli'nin gömleği değil, çünkü en sevdiklerimden birini giydim, hafif, büyük boy bir kazak, zümrüt yeşili ve hafifçe kırpılmış, yüksek siyah kot pantolonumun üzerinde bir parça ten gösteriyor, altındaki file çoraplar. Eli'nin babasının tüm görmesini istemediğim için gömleğimi aşağıya doğru çektim ama buraya gelene kadar onunla akşam yemeği yiyeceğimi bilmediğim için seçebileceğim fazla bir şey yoktu.

"Özür dilerim, ne dedin?" Mutfak adasını silerken Eric Addison'a soruyorum ve Eli ile Dominic'in havuzda konuştuklarını, Dom gitmeden önce onları sadece izlediğimi, geldiğinden çok daha sakın göründüklerini düşünüyorum. Barışmışlar.

Gözlerimi kırptırıyorum, şu ana odaklanıyorum. Adanın her tarafına yayılmış beyaz strafor tepsiler hâlâ duruyor ama kapalılar, kapakları mandallara takılmış, havada karides, irmik, midye ve ıstakoz kokusu var.

Ama benim için sebzeli somon köftesi de getirmişti.

Düşünceliydi ve Eli'nin ona ne zaman kötü bir vegan olduğumu söylediğini merak ettim.

Eric boğazını temizlerken elindeki koyu gri çay havlusuyla doğruldu. "Üzgünüm, biliyorum... çok fazla. Ama Dominic'in dün gece gelip gelmediğini merak ettim?" Sorarken bakışlarını kaçırıyor ve ben de beyaz gömleğinin kollarının üzerinde nasıl kıvrıldığını, omuzlarındaki gerginliği ve dudaklarını gölgeleyen çatık kaşlarını fark ediyorum. Nedeni ne olursa olsun, o da benim kadar endişeli. Ve aptalca yakışıklı, bu da beni onun yanında *daha* gergin yapıyor.

Babasının seksi olduğunu düşünmeyi bırak, Eden.

Kalbim göğsümde hızlanıyor ve birkaç saat önce yemeğimizle birlikte gelmeden önce aldığım ilaçlar için minnettarım. Eli sağ olsun, şimdi birkaç eksik ve yeniden ilaç almam gerekecek.

Erken doldurdum ama bu gece için yeterince vardı. Ve dün gece, vücudumdaki tüm ilaçlar yüzünden ölü gibi uyudum.

Eli dışarıda, havuzun kenarında yürüyor, telefonu kulağında. Koçu onu aramıştı. Beni babasıyla bırakıp dışarı çıkmadan önce bir sıklet aşağı güreşmekle ilgili bir şey söylemişti. Geri döndüğünde onu öldürebilirim, bayılana kadar boğucuyu yumruğuma sarabilirim.

Kibar bir gülümseme takınıyorum ve babasının bakışlarıyla karşılaştığımda ağzımı ve burnumu kapatan elini düşünmeyi reddediyorum, avuçlarım yanlarımda nemli hale geliyor.

"Evet, onu gördüm." Boğazımı temizliyorum, konuşmaya devam etmeli miyim yoksa benden bilgi almasına izin mi vermeliyim diye düşünüyorum.

"Winslet'i duydun mu?" Eric adaya yaslanmış, rahat görünmeye çalışıyor ama bulaşık havlusunu sıkıca avucunun içine almış, bir eli de elbise pantolonunun cebinde.

"Evet, yaptım." Bir kez başımı salladım. *Eli'in itirafını düşünme. Düşünme. Düşünme.* "Bu... korkunç." Göğsümde bir sıcaklık hissediyorum ama başka tarafa bakmıyorum.

Eric başını sallıyor, taş zemine bakarken kaşları birbirine çarpıyor. "Dom iyi miydi? Zor bir yıl geçirdiğini biliyorum ve sanırım uyuşturucuyla uğraşüyor, ailesi tüm bunlardan önce bana söylüyordu." Gereksiz yere öksürüyor. "Umarım iyidir." Neredeyse ürkek bir şekilde bana bakıyor. Oğlundan çok fazla cevap alamadığını tahmin ediyorum ve küçük bir suçluluk duygusu hissediyorum çünkü lanet olsun, ben de öyle.

"İyi görünüyordu," diye dikkatlice yalan söyledim. "Biraz sessiz..." *Pek sayılmaz. Hem de hiç. Ta ki senin yumurtaların tarafından doğranana kadar.* "Ama tamam."

Eric iç geçirdi. "Haberlerden sonra nasıl olabileceğinden emin değilim, evinde kamera ekipleri vardı ama kapı kapalı, mahallenin sonunda, bizimkinin karşısında. Muhtemelen ilk kez..." Sustu, sonra "Muhtemelen beş yıl" dedi.

Beş yıl. Eli o zaman 13 yaşında olacaktı.

"Oh?" Ses tonumu sadece kibarca ilgili tutuyorum. "Sonra ne oldu?"

Eric'in bakışları benimkilere yöneliyor. Yüzünde bir gölge beliriyor, kaşlarını çatıyor, gözlerinin etrafındaki küçük çizgiler kırışıyor. "Şey, biliyorsun... Eli'nin annesi... o zaman taşındı. O biraz... Şey, zor zamanlar geçirdi."

Döner beynime ihanet etmemeye çalışıyorum. Dom bana söylediği için gittiğini biliyordum. Ama ne zaman olduğunu bilmiyordum. Hâlâ başka bir şey bilmiyorum. Ve "taşındı" ve "gitti" çok farklı terimler. Uzun bir süre ne diyeceğimi bilemedim. Eli'nin babası mutfak havlusunu ölümüne kavrayışını bırakıyor, parmaklarını kaşlarının arasına bastırıyor ve bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor.

Herhangi bir fiziksel teması nadiren başlatan ben, ona sarılmak için bir dürtü duyuyorum. Nedeninden emin değilim. Aslında bu bir zayıflık anı değil. Şu anki an değil. Sevdığımız bu çocukla geleceğimizi ve ona tutunmanın ne kadar kaygan bir şey olduğunu, asla garanti olmadığını düşünüyorum.

Tek bir adım atıyorum, kalbim kulaklarımda hızla çarpıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Ama hiçbir şey yapmama gerek kalmadan veranda kapısı açılıyor ve Eli içeri giriyor, yakışıklı yüzünde bir gülümseme, telefonu parmaklarının arasında gevşekçe tutuyor, yanında.

Kapıyı arkasından kapatıyor, sonbahar olmasına rağmen sıcak içeriye doluyor.

Telefonunu tutan elini akik rengi saçlarında gezdiriyor ve beyaz gömleğinin kolunun altından pazularının esnediğini görüyorum.

"Vay canına, kim ölmüş?" diye soruyor neşeyle, gözlerini benden babasına çevirip tekrar geri dönüyor, eli hâlâ arka kapının gümüş tokmağında.

Eric kendi gülümsemesini zorluyor, ama bunu oğlunun yaptığı gibi pratik bir rahatlıkla yapmıyor. Muhtemelen elleriyle bir şeyler yapmak için bulaşık bezini kapıyor. "Koç P ne istedi?"

Eli kara kaşlarını kaldırıyor, gülümsemesi yavaş yavaş azalıyor, yerine mağrur bir bakış yerleşiyor, dudakları birbirine kenetlenmiş, gözlerinde beklenti var. Elini kapıdan çekip telefonunu daha sıkı kavıyor. "Baca önümüzdeki hafta sonu dışarıda olacak," diyor ama gözleri benimkilerde. "Onun yerini almamı istiyor."

"Kaç kilo kesmeniz gerekecek..." Babası iz sürüyor.

Ka

palı Eli omuz silkiyor. "Bu konuda endişelenmiyorum." Hâlâ bana bakıyor.

Arkamı dönüyorum, musluğu açıyorum ve bulaşıkları duruluyorum. bulaşık makinesine yerleştirmeden önce lavaboya koyuyorum.

"Hayır, Eden, gerçekten, sorun değil," diyor babası .

Tanrım, bunu yapmama izin ver de konuşamayacak kadar meşgulmüşüm gibi davranayım.

Ama kibar bir gülümseme takınıyorum ve "Sorun değil, ben " diyorum.

"Kesinlikle hayır." Eric'in sesi bu kez biraz daha sertti. "Siz ikiniz gidip havuzda falan takılın." *Ya da başka bir şey.* Sanki oğluyla henüz yalnız kalmak istemiyormuş gibi.

Çatal bıçak takımlarını bulaşık makinesindeki küçük sepete yerleştirirken doğruluyorum ve bana doğru adım atıp arka kapıya doğru ilerlediğini görmek için dönüyorum.

Eli bana gülümsüyor, ama bu hoş bir gülümseme değil. *Konuşmamız gereken bir gülümseme.*

Babasına doğru başımı salladım ve "Eğer eminsen..." dedim.

Eric sıcak bir şekilde, "Eminim," diye cevap veriyor ve yanımdan geçerken kolu neredeyse omzuma değecek ama değmiyor. Sadece vücudunun sıcaklığını hissetmeme yetiyor.

Sessiz bir nefes alıyorum. Şu anda ben de oğluyla yalnız kalmak istemiyorum.

Ama birlikte, aramızda tek kelime etmeden, Eli ve ben kararan gökyüzünün altında dışarı çıkıyoruz, kollarımı kendime sararken sıcaklık beni sarıyor.

İkimiz de havuz için giyinmemiştik, havuzun etrafında dolaşıyoruz, keskin klor kokusu bana tanıdık geliyor ama midemdeki soğuğu engellemeye yetmiyor, Eli'nin babasıyla ne küfür ettiğimizi soracağını biliyorum ve yalan söylemeyeceğim.

Muhtemelen.

Eli'nin kapıyı açtığı ve önce benim girmemi işaret ettiği havuz evine doğru yürüyoruz. Giriyorum, çamaşır deterjanı kokusunu alıyorum, burayı da temizlikçi mi diye merak ediyorum ve bu mahallenin annemin müşteri listesinde olmadığına şükrederek küçük bir dua ediyorum.

Eli hiçbir ışığı yakmıyor ve pencerelerin duvarından sadece bir parça turuncu güneş sızıyor.

Daybed'e doğru ilerlerken arkamdan kilidin açıldığını duyuyorum, Eli küçük evin loşluğunda bana bakarken kollarımı karnımın üzerinde kavuşturup kenarına oturuyorum. Dom'la burada kokain çektiğimizi hatırlıyorum, sadece birkaç hafta önceydi ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

O kadar çok sır öğrendim ki, bazıları kazanılmış, bazıları çalınmış, şimdi o zaman olduğumdan farklı bir insanım. Ruh eşinle tanışmanın anlamı bu mu? Küçük artışlar yerine sıçramalar ve sınırlarla mı büyürsünüz? Günler yerine yıllar mı yaşlanırsın?

Ama bunun tam olarak bir ruh eşi olduğunu sanmıyorum.

Daha karanlık bir şey. Daha kötü bir şey. Belki de tam tersi. Bunun için kullanılan terim nedir? *Korkunç bir şey*. Yunan mitolojisinde, her uzuvdan dörder tane, iki yüzlü yaratılmışız. Zeus, güçlerinden korktuğu için ölümlüleri ikiye böldü.

Ama Eli ile aramda hiçbir güç yok.

Sadece harabe var. Belki de efsanede daha fazlası vardır. Belki de Zeus bölünmemizi bağışladı, çünkü tek başımıza kendi kendimizi yok edeceğimizi biliyordu. Bizden korkacak bir şeyi yoktu. Yükselmeden tükeniriz.

Eli arduvaz grisi pantolonunun cebine uzanıyor ve beni şaşırtarak bir cigara, hemen ardından da parlak yeşil bir çakmak çıkarıyor. İçine çekiyor, çakmağı cebine geri itmeden önce kiraz rengi parlak bir şekilde parlıyor. Yanından geçip eve doğru bakıyorum ama endişemle alay ediyor.

"Bu yaptığım en az kötü şey," diyor sessizce.

En az kötü olanı. Dizlerimi birbirine bastırıyorum, bir an önce gitmem gerektiğini düşünüyorum. İçimden bir ses annemin bana soracağı sorular olduğunu söylüyor. Bu gece olmasa bile yarın sabah okula giderken.

Mesajlarına neredeyse hiç cevap vermedim, onunla o kadar çok vakit geçiriyordum ki yalanlarımı pek iyi saklayamadım, sanırım. Dominic gittikten sonra ayrı ayrı duş aldık. Janelle'in bana verdiği kitaplardan birini getirdim ve arka verandada okudum ve bir süre sonra Eli havuza atladı, kafasını tekrar tekrar suya daldırırken zaman tuttu. Öğle yemeğinde donmuş lazanya yedik ve çok az konuştuk. Ama eve gitmemi hiç önermedi. Gitmemi isteyip istemediğini hiç sormadım. Fırtınalı sessizliklerimizde bile ayrı kalmak istemiyoruz, değil mi?

"Babam ne istiyormuş?"

İşte burada. "Dom'u görüp görmediğimi ve nasıl olduğunu bilmek istedi."

Eli tepki vermiyor. "Peki ona ne söyledin?" Esrardan nefes alıyor ve ben başımı çevirip parmaklarımı ağzıma yaklaştırmak duvara bakıyorum. Hareket etmek, adım atmak istiyorum ama hareketsiz kalmaya çalışıyorum, ilaç beni bu şekilde tutmak için elinden geleni yapıyor.

"Evet dedim, onu gördüm ve ." "İyiymi, ha?"

Ona bakmıyorum. "Ne söylememi istiyorsun? Onu kestiğini mi? Kafasını duvara vurdu ve babanın evinde sinir krizi mi geçirdi?" Dişlerimle bir çiviye söküyorum, artık Eli'nin görüp görmemesini umursamıyorum.

"Eden Rain, senin erkek arkadaşının ailesine yalan söyleyecek türden bir kız olduğunu düşünmemiştim." Öğretmen sesini kullanıyor, ama bu sefer... Gülümsemiyorum.

Zihinsel olarak "erkek arkadaş" kelimesine takılıyorum. Çocukça geliyor ama bu konuda da bir şey söylemiyorum. Eğer bu konu hakkında konuşuyorsak, konuşuyoruz demektir.

Parmaklarımı ağzımdan kucağıma bırakarak tekrar ona dönüyorum. "Hikâyenin devamı var mı?" Bacağımyı zıplattığımda altımda yumuşacık olan divandan kalkmamış olmama rağmen, sanki çıkışımyı engelliyormuş gibi havuz evinin kapısına yaslanmış bir şekilde ayağı kalkarken ona temkinli bir şekilde soruyorum. "Winslet hakkında mı?"

Hiçbir şey söylemiyor, gözleri loşlukta parlıyor, cigaranın yanan ucu irislerinde parlıyor.

"Bana doğruyu söyle. Bunun için seni yargılamayacağımı biliyorsun."

Bana kaba, yarım bir gülümseme veriyor ve ben zaten bana cevap vermeyeceğini biliyorum. "Bizim gibi konuşmayı nasıl öğrendiğini anlat bana." Esrarı tekrar dudaklarına götürüyor ve sigara gibi tutuyor. Beni şaşırtıyor ve sigarayı çekip dişlerinin arasından nefes verirken sadece bakabiliyorum, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Ben farklı türde bir okula gittim." "Devlet okulu" demiyor. Midem düğümleniyor ve akşam yemeğinde fazla bir şey yemediğim için şükrediyorum. "Özel okullar için belli bir konuşma tarzımız var. Idaho'da," sözleriyle nefesim kesiliyor, orada olduğunu doğruluyor, "argoları farklı, ama genel olarak sesleri de öyle."

Şimdiki zamanı kullanma şekli derime batıyor. Sanki geri dönmeyi bekliyormuş gibi. Tıpkı benim mezun olduğumda onu terk etmeyi beklediğim gibi. Bence doğru beklentilere sahip olacak kadar zekiyiz.

"Ben senin gibi konuşmuyorum." O müzik gibi konuşuyor. Güney'den geliyormuşum gibi konuşuyorum.

Gülümsüyor, burun deliklerinden dumanlar çıkıyor. Hava sıcak ve ben daha dik oturup onu izliyorum. "Hayır," diye kabul ediyor. "Sesin seksi. Ama tavırların, sanki bir şeyleri kopyalıyor gibisin. İnsanlar senden ne bekliyorsa o oluyorsun."

Beklentiler. Aramızda çok ağır şeyler var. "Sence ben beklediğin gibi miyim?"

Hâlâ işaret ve orta parmağının arasında sigara gibi duran sigarasına bakıyor. "Evet." Kalın kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Ve daha fazlası."

İltifatın içimden geçip gitmesine izin verdim. Eli'nin beklentilerini karşılamak başlı başına bir başarıdır.

Sınıfta ellerini incelediğimi düşünüyorum. Sessiz aşkım, ağır bakışlarım. Hepsini hissetti, değil mi? "Bunun bir rol olduğunu mu düşünüyorsun?" diye soruyorum.

Açık odayı adımıyor, sigarasını sehpanın üzerindeki kül tablasına bırakıyor, sonra bana dönüyor, şimdi daha yakın. "Sanırım bana duymak istediğim şeyi söylüyorsun."

Ürktüğümü gizleyemiyorum çünkü bu doğru. Doğru.

"Asla gitmemek hakkında. Bana güvenme konusunda." Daha da yaklaşıyor ve ona bakmak için başımı eğmek zorunda kalıyorum. Aramızdaki gerilim, her zaman olduğu gibi, neredeyse kırılma noktasının ötesinde gerilmiş durumda. "Gidiyorsun, değil mi?" Gözleri benimkileri delip geçiyor, kirpikleri güneşin altında simsiyah, elmacık kemiklerinin altında, çukurlarda gölgeler var. "Bana asla güvenmeyeceksin." Her şeyi gerçekmiş gibi söylüyor.

Tartışılmaz.

O haklı.

Olmasını istemiyorum.

"Annene ne oldu Eli?"

Tepki vermiyor. Onu asla şaşırtamam, değil mi? "Bu gece çok fazla soru var." Ben cevap veremeden hareket etti ve üzerime çıktı. Yatağa itiliyorum, kalçaları kalçalarımın arasında, siki karnımda sertleşiyor. Bileklerimi kavriyor, başımın üzerinde sarsıyor, sertçe yatağa bastırıyor, diğer eliyle ağızımı kapatıyor. Dizlerinin üzerine kalkıyor, böylece bana bakarken üzerinde daha fazla kozu oluyor.

Babasının izlediğini düşünüyorum ama muhtemelen de biliyorum.

Oğlunun karanlıkta yaptığı her şeyi bilmek istemez, değil mi?

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldıyor Eli, şakağını benimkine dayayarak. Nefesi yine pamuk şekeri gibi, marihuanaya bulanmış. Tatlı ve yumuşak ve nadiren olduğu her şey.

Derin bir nefes alıyorum, korkmadan. Konuşmuyorum.

"Winslet hakkında. Söyle bana," diyor, başını çeviriyor, dudakları dudaklarımın üzerinde. "Bana bir şey yapmam gerektiğini söyle." Burnunu çene çizgimde gezdiriyor, kulağıma kadar. Sonraki sözleri sadece tenimde gezinen küçük nefesler, eli hala ağızıma sıkıca bastırıyor. "Benden ne kadar nefret ettiğini söyle. Ne kadar hasta olduğumu söyle. *Bir şeyler yapmam* gerektiğini söyle. Bitir şu işi Eden." Adımı bir lanetmiş gibi söylüyor.

"Onu durdurmalıydın." Sesim boğuk, kapana yakalanmış bir hayvan gibi. Bileklerimi tutmasına karşı zorlanıyorum ama onu bırakmak istemiyorum. Oynadığımız bu oyunda yapmam gereken şey bu. "Yapmalıydın-"

Elini çekip bana hafifçe tokat atıyor. İrkiliyorum ve bu sefer, altında debelenirken, bu gerçek.

Gözleri benimkileri yutuyor ve sikini bana doğru sürüyor. "Tekrar söyle." Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor.

Yüzüm hala onun vuruşuyla karıncalanıyor. Sert değildi ve *acıtmadı*, ama bizim sözümüzü kullanmadım. istemedim ve beklemiyordum.

Şu lanet beklentiler.

"Bırak beni, Eli."

"Benim hakkımda düşündüğün tüm o korkunç şeyleri anlat bana. Şimdi Dominic olmamı mı diliyorsun?"

"Dom'la ilgili takıntın var, benimle değil. Belki de onun beni hak ettiğini bildiğin ve sen hak etmediğin için-"

"Evet Eden, sana kokain verip kafanı güzelleştirerek sonunun ağabeyin gibi olmasını sağlamak kesinlikle seni *hak ettiği* anlamına geliyor." Başparmağını sertçe alt dudağıma bastırıyor.

Beni tutuşuna karşı çekiyorum, kalçalarımı kaldıraç etkisi yaratacak şekilde kavislendiriyorum, ama o etkilenmeden gülümsüyor.

"Bana bir şey olduğunda ona koşacaksın, değil mi?" Ben hala.

Gülümsemesi yükseliyor. Boş ve ürkütücü ve şu anda ondan nefret ediyorum. *Ruh eşi değil. Korkunç bir şey. Çok daha karışık.* "İkimiz de sonsuza dek böyle davranmayacağımızı biliyoruz."

"Bu senin seçimin."

Yüzümü kavrayıp sıkıyor. "mi?"

"Evet... Senin *sorunun* her neyse, yaptıkların *senin seçimin*."

Gülümsemesi yüzünü terk etti. Alt dudağımı aşağı çekip bana ters ters bakıyor. Burnunu benimkine yaklaştırıyor ama her zamankinden daha sert. "Sanki," diyor dişlerini sıkarak, kelimeler ağzımda, "beni hiç tanımıyorsun."

"Belki de bilmiyorum." Sözlerimle onu incitmek istiyorum çünkü önce o beni incitti. "Seni tanımıyorum çünkü bana izin vermiyorsun. Çekil üstümden. Ben eve gidiyorum."

"Beni bırakmana izin vermeyeceğim."

"Sormuyorum lan."

"Güzel. Cevabım yine de hayır olacak."

"Bana tokat attın."

Sonra geri çekiliyor, dudaklarımız arasında boşluk kalıyor ama gitmeme izin vermiyor. "Bunun için mi kızgınsın? Sana istediğimi yapabileceğimi sanıyordum. Sana vurabileceğimi mi? Neredeyse seni *öldürüyordum* ve sen yüzüne dokunduğum *için* kızgın mısın? Sanki bu fantezileri hiç istemiyormuşsun gibi. Sanki sert bir kız olmaya çalışıyormuşsun gibi, sinirli ve sert, ama o kadar kırılgansın ki-"

"Bana saygı duymuyorsun. Gerçi sen hiçbir şeye saygı duymuyorsun, o yüzden neden benim bir istisna olacağımı düşündüm bilmiyorum." Onun sözleriyle kalbim acıyor. Güvensizliğimi yüzüme vuruyor.

Gözleri siyahla çevrili koyu yeşil yarıklara dönüşüyor. Sanki şu anda beni anlamıyormuş gibi bakıyor.

Hislerimiz karşılıklı. Onu tanımadan önceki halini, birkaç sıra önümdeki sırada , sürekli sandalyesini tekmeleyen yanındaki kızı, rahat gülümsemesini, kibarlığını, sınıfta doğru cevaplar verişini ama onda bir şeylerin *ters* gittiğini hissettiğimi düşünüyorum.

Bunu istedim, onun tuhaflığını. Beni ona çekti.

Ama bu kadar yakınlaşmayı hiç beklemiyordum. Yaklaşırsam, kötücül yanını benden saklamaya çalışacağını hiç . Hayranlıklarımda ve hayallerimde, eğer tanışırsak, onun sadece benim anlayabileceğim vahşi bir ani- mal olacağına safça inandım.

Onu evcilleştirebileceğime hiç inanmadım. Sadece beni ısırmayacağını düşündüm.

"Sen bir istisnasın. *Her şey için.*" Beni bir anda bırakıyor, ayağa kalkıyor ve geri çekiliyor. Hemen ayağa kalkamayacak kadar sersemlemiştim.

Gözlerimi kırpıştırıp tavana bakıyorum.

Biz ne olacağız?

Korkunç bir şey. Karmakarışık. Elimle bir şey yapmak için kolyemi kavriyorum. *Ouroboros*'a sıkıca tutunuyorum.

Biz bu ?

"Bunu şimdiye kadar neden anlamadın? *Kimsenin olmadığını*

Bu lanet gezegende benim için senin gibisi yok."

Yavaşça, başım dönerek, . Dengemi kaybetmiş hissediyorum. Yorgun hissediyorum. Eli ile iki gün geçirdim ve . Bir ömür neye benzer?

Kısa.

bu.

Ayağa kalkıp kapıya baktım. "Ben ." Tek kelime etmiyor.
Bir dakika daha bekledim. Hala bir şey yok.
Dışarı çıktım, eşyalarımı topladım ve ilk defa Eli Addison'ı arkamda bırakmadım.

KAPIM YUMUŞAK BİR ŞEKİLDE ÇALINDI. İRKILDIM, BAŞIMI KALDIRDIM.
Parmaklarım kalemimin etrafında sıkıca kenetlenmişti.

Yavaşça, hızla gözlerimi kırıştıtarak gerçekliğe dönüyorum ve yatak odamın kapısına odaklanıyorum.

Annem kapıyı açmak için beklemedi ve ben de bu yüzden kapıyı kilitlemedim. Karavana girdiğimde bana nasıl baktığını gördüm. Sebastian bile şok edici bir şekilde benden önce eve gelmişti. Mutfak masasında yediği meyveli mısır gevreğinin üstünden bana donuk bir bakış göndermişti.

Reece bana sadece homurdanarak baktı ama oturma odasının üzerine çöken sessizlikten, her on saniyede bir yayınlanacak şekilde ayarlanmış bir güldürü programının duyulabilen tek ses olmasından, benim hakkımda konuştuklarını anladım.

Annem ben tek kelime etmeden odama giriyor ve kapıyı usulca arkasından kapatıyor. Konuşmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Winslet, Dominic ve Eli hakkında karalamalar ve teorilerle dolu defterimi göğsüme bastırıyorum. Kendimi biraz dedektif gibi hissediyorum.

Dizlerim bükülmüş, örtüler belime kadar çekilmiş, annemin ne halt ettiğimi bilmediğini umuyorum ama belki de biliyordur diye bir paranoya hissediyorum.

"İzin günün nasıl geçti?" Annem yüzüne yapışmış bir gülümsemeyle söze başlıyor. Benden yana dönüyor ve kapının yanındaki duvara dayalı küçük kitaplığımın üstüne yığılmış kitapları düzeltmeye başlıyor. Bu bir çıkış noktası olan nervous enerjisi. Annem temizlik yaparken kendi alanındadır.

Neyse Janelle'in bana verdiği kitapları sigil defterimle aynı çekmeceye koymuştum.

Annemin çalışmasını izliyorum, içim içimi yiyor ama bu konuşmaya tüm gücümü vermem gerektiğini biliyorum. Gelecek planlarımı etkileyebilir.

İki saat önce evinden ayrıldığımdan beri konuşmadığım Eli ile konuşmak. Çünkü telefonumu kontrol etmedim.

"Harikaydı," diye yalan söylüyorum anneme. Bir elimle kitabımı göğsüme bastırırken, diğer elimle bir ipliği koparıyorum: "Yüzmeye gittim. Film izledik." Yani, teorik olarak, bu tür şeyler olabilir. Belki benim başıma gelmedi. Ama onların etrafındaydım. Osmoz, değil mi? "Yine de çok yorgunum." Bu bir yalan. Artık tamamen uyanığım, ama yine de sahte bir esnemeyi elimin tersiyle bastırıyorum, gevşek ipliği terk ediyorum.

Annem kitap yığınlarını toplamaya devam ediyor, ancak aslında kitapların sırtlarını birbirine daha sıkı vurmaktan başka bir şey yapmıyor. "Eli'yi gördün mü?"

Küvette benimle cinayet fantezisini canlandırdı ve az önce gerçekleşmesine izin verdiği başka bir cinayetten bahsetti.

"Evet, Luna'lara geldi." Boğazımı temizliyorum. "Ama annesi geceyi orada geçirmesine izin vermedi." *Küçük yalancı*, bana öyle dedi. Keşke şimdi beni duyabilseydi.

Annemin bol tişörtünün kolu, elinde bir kitapla odamın köşesinde var olmayan bir örümcek ağına onu yok ederken yukarı kayıyor. Eğer bana garaj satışından aldığını düşündüğüm sıkıcı bir biyografi , sinirlenebilirdim. Şu anda daha çok tenine odaklanmış durumdayım ve kolundaki pütürlü ve pembe yara izini görüyorum.

İki elimle kucağımdaki defteri tutarak bakışlarımı kaçırıyorum.

"Bu iyi," diyor annem usulca, artık hayalet örümcek ağı yok olduğu için yanında tuttuğu biyografiyle odamın köşesine bakarak. Duraksıyor ama ben sessizliği doldurmak için acele etmiyorum. Bu, hoşuma gitmeyen bir şey söyleyeceği kısım ve tepki veremem, çünkü bu her şeyi daha da kötüleştirecek.

Kıvrırcık kahverengi başının arkasına bakarak sakinleştirici bir nefes alıyorum.

Sanki karşılık vermemi bekliyormuş gibi omuzları geriliyor, sonra nihayet konuya giriyor. "Biliyor musun, belki de sen ve Eli'nin biraz ayrı kalmaya ihtiyacınız vardır."

Bunu beklememe rağmen nabzım aşırı hızlanıyor. Çarşafıma bakıyorum, dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, kalçalarımın üst kısmı kitabın yumuşak kapağına bastırıyor. "Neden böyle söylüyorsun?" Karşılıklarımı kendime saklıyorum ama beynimden süzölmelerine izin veriyorum.

On sekiz yaşımdayım. Birlikte ne kadar zaman geçirdiğimizi bile bilmiyorsun. Eğer bilseydin, bir daha bu evden çıkmama asla izin vermezdin.

Annem boğazını temizliyor. Hâlâ bana dönüp bakmıyor. "Biliyorsun, burs almak istiyorsun, bu yüzden bu dönemin gerçekten sayılması gerekiyor, değil mi? Transkriptinde görünecek son dönem bu değil mi?"

Konuşmuyorum. Kendi sesimin beni taşıyabileceğinden emin değilim. Eli'ı isteyerek terk etmek bir şeydi. Ondan ayrılmaya zorlanmam tamamen başka bir şey olurdu. Derimin altında panik pençeleri.

"Ve..."

Nefesimi tutuyorum, kıpırdamadan duruyorum ve gerçekten ne düşündüğünü söylemesini bekliyorum.

"Bilmiyorum."

Henüz nefes vermedim.

"Ben sadece... Eli iyi bir çocuk," *hayır değil*, "ama Sebastian bazı arkadaşlarının Seb'in tanıdığı karanlık kişilerle takıldığını ve Eli'nin o zavallı kızın kaybolması olayına karıştığını söyledi ve-"

"Anne." Kelimelerimi yeniden buluyorum çünkü korkumun içinden öfke fışkırıyor. "Sebastian karanlık insanlar. Ve Eli bu işe karışmadı."

Annem iç geçiriyor, bana dönmeden önce bir an için başını öne eğiyor. Ağzı bükülürken, gözleri yerde, göğsünde tuttuğu kitap neredeyse benimkini yansıtırken örtülerimi tutuyorum.

Çarşafı dizlerimin, bileziklerimin, bileğimin, defterimin üzerinden yukarı çekiyorum.

Eli'nin öğrenci dosyamı karıştırmasını düşünüyorum. Asla eline tercih ettiğim gerçeği. Annemin şimdi bunun peşine düşeceğini biliyorum.

"Eden." Sözleri yumuşak. "Shoreside'da olan onca şeyden sonra..." Bileğim onun sözleriyle yanıyormuş gibi hissediyorum, yara çoktan geçmiş olsa da. Hemşire görmedi. Bizi ayırdığı zaman ilk arkadaş. Nic kimseye söylemedi yoksa hemşirenin odasında oturmaktan fazlasını yapardım. Çok korkak biriydi. Ama annem daha sonra gördü. Uzaklaştırıldığı gün. "Ve sen Amanda'dan kaçıyordun," iri gözleri benimkilerle buluştu. "Plan yapmaya çalıştığını ama senin ona hiç geri dönmediğini söyledi. Sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyor."

Amanda'ya karşı bir nefret duygusu hissediyorum, oysa daha önce sadece tembel bir kayıtsızlığım vardı. Belli ki mesajlarına cevap vermediğim için anneme ulaşmış.

"Bu öyle bir şey değil." Kendi kulaklarıma çocuk gibi gelmekten, sesimin mızımız çıkmasından nefret ediyorum. Ama Eli ve ben çocuk değiliz. Bu farklı bir şey. "Ağırdan alıyoruz," diyorum, yalan söylerken bile ses tonumu koruyarak. "Çılgınca bir şey değil anne." Saçmalıklarına gerçeklik katmak için alay ediyorum.

Annem bunu hissediyor gibi. Saçının bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana kibarca gülümsüyor. Kibar gülümsemelerden nefret ederim. "İyi uyuduğunu sanmıyorum, biliyorsun. Ve eğer Trafalgar'da bir şey olursa..."

Bu defteri odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. Utanç kulaklarımda çınlıyor ve daha da kötüsü, Eli'nin benden çok erken koparıldığını hissediyorum. "Hiçbir şey olmayacak." Bu sözleri dişlerimin arasında gıcırdatarak söylüyorum.

"Biliyorum tatlım. Boşluğa ve yeni bir başlangıca ihtiyacın olduğunu biliyorum ama sadece hatırlatıyorum. Eğer bir şey *olursa*, başvurularında iyi görünmeyecektir. Planların var Eden, onları bir çocuk için mahvetme." İç geçiriyor, yüz hatları sahte bir nezaketten acıma duygusuna yumuşuyor ve bu sonuncusu tüylerimi diken diken ediyor. Bunu görmüyor ya da bir uyarı olarak algılamıyor, çünkü bir dakika sonra yatağımın kenarına oturuyor ve nasırlı ellerini bileğime doluyor, çarşaflarım dokunuşlarımız arasında. "Senin için en iyisini istiyorum. Eli çok iyi biri. Ama bunun ötesinde bir hayat var... eğer istersen."

Ağzım kuruyor ama konuşmadan önce yanağımın içini ısırıp kendimi dengelemeye çalışırken gözümü ondan ayırmıyorum.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" *Buradan siktir olup gitmek istemediğimi mi sanıyorsun? Senden uzaklaşmak, böylece sonum sen ya da Reece gibi olmayacak? Tam olarak ona dönüşmeden önce Sebastian'dan uzaklaşmak mı?* Bileğimi tuttuğu koparmak istiyorum. Ona kör olduğunu ve bu konuşmayı Sebastian'la yapması gerektiğini, ben onunla ve arkadaşlarıyla takılamayacak küçükken onu bakıcım yapmaması gerektiğini, liseyi zar zor bitirdiği için çalışmak zorunda olduğu işte çalıştığını çünkü lanet babama çok bağlı olduğunu söylemek istiyorum.

"Elbette, ama aklımız kalbimiz tarafından çelinebilir, Eden."

Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı. Annem nazik, tatlı ve yumuşaktır ve hiç kimse beni onun kadar yanlış değerlendirmemiştir. Reece bile eksikliğimi görüyor. Bu yüzden sürekli ters düşüyoruz.

"Üniversiteye gidiyorum." Elimdeki çarşafı yumrukluyorum. "Hiçbir şey bunu değiştirmeyecek."

Gözleri uzun bir süre benimkileri arıyor ve bana inanıp inanmadığını merak ediyorum. Ama anlayamıyorum ve sonunda başını sallayıp ayağa kalkıyor, elini bileğimden çekip parmaklarını yatağımın uzunluğu boyunca sürüklüyor, sanki beni henüz bırakmak istemiyormuş gibi. Sanki bana hiç sahip olmamış gibi. Belki Reece'den önce, sanırım, ama çocukken bile *üstün yetenekliler* ve ilişki kuramıyorduk ve hayatımda bir gün bile kitap okuduğunu görmedim. Beni anlamıyor. Kalbimi paramparça etmek pahasına da olsa hayallerimi ne kadar berbat etmeyeceğimi .

"Belki de bu hafta sonu iş dışında evde kalmalısın? Gelecek hafta da evde biraz zaman geçirirsin?" Bunu söylerken bana arkasını dönüyor, bu durumdan konuşarak kurtulamayacağımın bir işareti. "Manda'ya mesaj at, istersen seni önümüzdeki Cumartesi sabahı onu görmeye götürebilirim."

Çık. Dışarı.

Ama bu konuda akıllı davranmazsam beni Eli'den bir haftadan çok daha uzun bir süre men edecek ve bu ayın sonlarına doğru sahil evinden bahsetmişti, ama belki de kavgamızdan sonra artık bunu kastetmiyordur. Yine de onu her şeye ikna edebileceğimi düşünüyorum, çünkü o da bana aynısını yapabiliyor.

Anneme yalan söyleyip etrafta gizlice dolaşabilirim ama bu gereksiz bir belaya neden olmak istemem. Sadece bu hafta sonu için, okul saatleri dışında dışarı çıkmayacağım. Bu kadar.

Yine de söylemiyorum. Bu kadar kolay pes etmek benim için zor. "İyi geceler, tatlım."

Kısık bir sesle "İyi geceler," diye mırıldanıyorum ve annem çıkıp kapıyı arkasından kapatır kapatmaz komodinden telefonumu alıp lambamı kapatıyorum ve yan yatarken defterimi kapaklardan kurtarıp yere bırakıyorum. Zaten hepsi saçmalık. Zihnimde uydurduğum şeyler. Değersiz şeyler.

Eli bana üç kez mesaj attı. Daha azı olsaydı, annemin kafamdaki sözlerini bastıramazdı. *"Planların var Eden, onları bir çocuk için mahvetme."*

Ama o yaptı. Ve sözleri her şeyi silip süpürdü. Ona neden kızdığımı unuttum. Yüzüme tokat atmasını neden önemsemişimi. Artık bir önemi yok. Şimdilik hiçbir şeyin önemi yok, onun dışında.

Seni incitmek istememiştim.

Onu: çünkü muhtemelen beni şimdi hapse gönderebilirsiniz ve size söyledikten sonra ve bana söylediklerinizden sonra... Üzgünüm.

Ona: Bana mesaj , Kabus Kız.

Gülümseyerek, annemin sözlerini susturarak, son mesajından bir saat sonra cevap veriyorum.

Bana güvenmiyor musun?

Yanıt vermesi iki dakika sürüyor ve ben bu süre boyunca ekranıma bakıyorum, bir başka imkansız başarıya imza atıp uykuya dalmamış olmasını umuyorum.

Ama üç nokta beliriyor ve yüzümü yıkama ve pedimi değiştirme düşünceleri aklımın bir köşesinde belirirken bile nefesim kesiliyor.

Ona: Beni sevdiğin zaman sana güveniyorum, bana kızgın olduğun zaman değil.

Ben de düşünmüş olmama rağmen kalbim L harfiyle sarsılıyor. Geleceği olan bir şey gibi geliyor ya da bir geleceği olmadan daha çok acı verecek bir şey.

Görmezden .

Ben: Bu da bana güvenmiyorsun demek.

Ona: Biz deli değiliz, değil mi?

Gülümsüyorum, "aşk "ı aştığımız için minnettarım ama yine de adımlarımı tekrar atmayı arzuluyorum. Açıklığa kavuşturmak için bir saniyeliğine geri dönmek. Acı tatlı, işte böyle hissettiriyor.

Ama bu konuyu bir daha açmayacağım.

Ben: Sanırım senin için deliriyorum. Parmağım gönder düğmesinin üzerinde geziniyor. Bu aptalca, çocukça, ona göre değil. Bir gün bir kitaba yazabileceğim ya da bir kitabın içinde okuyabileceğim bir şey.

Yine de gönderiyorum.

Ona kızgın değilim. Onun yüzünden kafam karıştı ve bazen onu anlayamıyorum.

Belki de onu çok iyi anlıyorum. Sadece bazen başka bir şey olmasını diliyorum çünkü bu kalbim için daha kolay olurdu. Birlikteyken tüm yoğunluğumuza rağmen, bıraktığımız gün dünyam etrafımda yanıyormuş gibi hissedeceğim.

Ama o gün bugün değil.

Cevap vermesi o kadar uzun sürüyor ki ekranım kararıyor. Midem düğümleniyor ve söylediklerimi tekrar düşünmeye başlıyorum. Çok fazla, çok ezikçe, çok... yumuşaktı.

Ama o "aşk" dedi. Önce o kelimeyi söyledi. Ve mesaj geldiğinde, telefonum tekrar aydınlanıyor, ruh halim ışıkların bir fiskesi gibi değişiyor.

Bunu söylediğim için minnettarım.

Ona: Sınıfta ellerime baktığını ilk gördüğümünden beri sana deli oluyorum.

Yüzüm sıcacık kızarıyor ve bazen kendimi uyuyacak kadar sakinleştirmek için yaptığım gibi, bu akşam başka hap almadığım için minnettarım. Şu anda, nabzımın sürekli atışını, kalbimin atlayışlarını istiyorum. Tüm vücudumun sıcak olmasını ve vantilatörün altında bile terlemeye başlamamı.

Bana yalan söyleme. Mesajı gönderirken bile kahkahalarımı bastırmak için dilimi ısırıyorum.

Onu: Asla yapmam. Ben de seni izledim, biliyorsun. Keşke burada olsaydın.

Ben de.

Onu: Çarşaf larımı bile yıkamadım.

Gerildim, sözlerini silmek için başparmağımı ekrana sürttüm. Bu sabah kalktığımda şortumdan sızıntı vardı ama yatakta bir şey görmemiştim. Tam zamanında yakaladığımı sanmıştım. Ama belki de kokumu kastetmiştir. *Evet, kokumu.* Ya da sadece onun yatağında olduğum gerçeğini.

Tam bu varsayımla hareket etmek üzereydim ki başka bir mesaj geldi içi

nd Bir fotoğraf.

e. Kalbim boğazıma sıçradı.

Sırt üstü uzanmış, dolgun dudaklarında ukala bir gülümseme ve Karın kaslarını, kafatası ve çapraz kemik dövmesinin üst kısmını göstermek için kolunu uzatmışken bile gözlerinin yeşili görünüyor. Ön kollarındaki damarları, pazularının çizgisini, gerdanlığına yaslanan boyun kaslarını görüyorum.

Ve ne kadar gülünç derecede seksi olduğu için, neredeyse fotoğrafın amacını kaçırıyorum.

Gördüğümde, keşke yapsaydım diyorum.

Siktir, siktir, siktir.

Serbest eliyle başparmağını çarşafın üzerindeki bir noktaya doğrultmuş. Açıkça kan. Çeyreklik büyüklüğünde ve kenarları tırtıklı ve benim olduğunu biliyorum.

Yutkunurken başım dönüyor, boynum kızarıyor.

Kahretsin. Nasıl fark etmedim?

Telefonumu odanın diğer ucuna fırlatıp başımı yastığımın altına gömmeme fırsat kalmadan bir mesaj daha .

Onu: Umarım bu hiç yıkanmaz.

Tanrım, umarım öyle olur.

Parmaklarım titriyor ve telefonumla arama mesafe koymak için kalkıp banyo odasına koşmak istiyorum.

Derin nefes al, Eden. O kadar ciddi bir şey değil.

Öyle . Öyle. Sinirli beynim bu kadar dikkatsiz olduğum için kulaklarımda çığlık atıyor, ama başka bir kısım, mantıklı kısım, bu konuda ne yapabileceğimi soruyor. Bütün gün bilebilirdim ve sürekli bunu düşünebilirdim.

Şimdiye kadar bilmediğim iyi oldu.

Kahretsin.

Uyuyormuş gibi mi yapayım, yoksa bu işi bir an önce bitirip, belli belirsiz esprili ve utancımı belli etmeyen bir cevap mı vereyim diye karar vermeden bana tekrar mesaj atıyor.

Orada çok rahatsız olduğunu biliyorum. Yapma. ol.

Yüksek sesle gülüyorum. Sığ bir ses, daha çok benim yararım için Başka bir şey, çünkü belli ki beni duyamıyor, ama utandığında gülmek evrensel, insani bir şey gibi görünüyor.

Sırt üstü dönüp telefonumu yüzüme tutarken başımı sallayarak bir nefes veriyorum.

Bu çok garip.

Onu: Hayır, söylemen gereken bu değil Eden. "Evet, efendim" demen gerekiyor.

Süregelen aşığılanma duygularıma rağmen, başka bir şey hissediyorum. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum ve Eli'ye "efendim" dediğimi hayal ediyorum. Bunu hazmedebileceğimi sanmıyorum ama güzel bir fantezi.

: Yapmam gerekeni asla yapmam.

Onunla: Elim ağzının üzerinde ve dizim kalçalarımın arasında seni duvara yapıştırırsaydım, sanırım bunu düşünebilirdin.

Kalbim çırpınıyor ve neyse ki, çarşaflarında bıraktığım leke zihnimin karanlık köşelerinde kayboluyor, muhtemelen hayatımda yaptığım her korkunç ve berbat şeyi düşünerek geç saatlere kadar uyanık kalacağım ve bunun ön plana çıkacağı bir yıl için.

Bunu gelecekteki bana bırakıyorum.

Bu gece, bu küçük oyuna teslim oluyorum.

Beni duvara mı yapıştırıcaksın? Beni neredeyse iki kez boğuyordun. Fantezilerini buna göre geliştirmen gerekecek.

Gülümsüyorum, bunun için kendimle gurur duyuyorum ama bir dakika geçiyor.

Bir tane daha. Beş tane daha. Hiçbir şey .

Elimde telefon, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum ama hiçbir şey anlamıyorum ve yorganı fırlatıp atıyorum, telefonu bırakıyorum ve yatmaya hazırlanmak için banyoya gidiyorum. Yeni fırçalanmış dişlerim ve yüzümü yıkadığım için hala gergin olan gözeneklerimle, kapımı kapatıp arkamdan kilitledikten sonra yatağa dalıyorum.

Telefonumu elime aldım, hâlâ bir şey çıkmayacağı için gergindim. Ama bana yine mesaj attı. İki kere.

Açgözlü parmaklarımla ekran kilidimi açıyorum ve mesajlarını açıyorum. Önce kelimeler.

Eli: Bu yeterince uzak mı?

Sırada fotoğraf var.

Çenesi yukarı doğru eğik, yine yatakta yatıyor. Sadece şişmiş dudaklarından aşağısını görebiliyorum ama bu yeterli. Çünkü şortunu indirmiş ve kalçalarının kıvrımlarını, belirgin karın kaslarını, göğsündeki ve omuzlarındaki geniş kasları görüyorum.

Ve elindeki bıçak, Dominic'i kesmek için kullandığı bıçakla aynı.

Keskin kenarı boğazına dayanmış, gerdanlığının altından kaymış. Derisinde bir çentik var ve bir an nefes alamıyorum. Kendini kesmeden bunu nasıl yapabildiğine dair hiçbir fikrim yok.

Yanıt veremedi bir fotoğraf daha geliyor, içimi karıncalandıran ağrılar bastırıyor.

Bu sefer bıçak Dom'u yukarı çıkardığımda olduğu gibi ağzına dayanıyor.

Ama en ufak bir kan izi var, dili bıçağın düz tarafına değiyor ve üstü kıpkırmızı.

Onu: Bu sefer bıçağı tutmak ister misin?

Bu sefer.

Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp kalçalarımı birbirine sürtüyorum. Dizlerimin yana düşmesine izin vererek uzanıyorum. Pedin üzerinde çalışmak zorundayım, cızırtılı ses yüksek, ama kulaklarımdaki nabzımın sesini bastırarak kadar yüksek değil.

Titrek bir elle yazıyorum.

Ben: Kendine zarar verme.

Onun canını: Bana kendin

zarar ver. Ben: Yapmamı

mı istiyorsun?

Onu: Evet.

Ben: Kontrolün sende olmasını sevdiğini sanıyordum.

İç çamaşırımın üzerinde, şortumun altında daha hızlı dönüyorum. Nefes nefese kalıyorum ve bana başka bir mesaj göndermeden önce fotoğraflarına bakmak için yukarı kaydırıyorum, mesajları aşağı kaydırıyorum.

Onu: Seni seviyorum. Ama bazen, bunun nasıl bir şey olduğunu hissetmeni istiyorum.

Burnumdan nefes alıyorum, ağzımdan veriyorum, nefesim kesiliyor.

Ben: Ne?

Onu: Neredeyse seni öldürüyordum. Bu bir acele.

Zevk, sinir ve korku duyguları aynı anda içimde dolaşıyor ve başka bir duygu da öyle. Adını koyamadığım bir şey. Sanki ayaklarına kapanacakmışım gibi. Onu memnun etmek için ellerimin ve dizlerimin üzerine çökecekmişim gibi. İsteddiği her şeyi yapmak. Her şeyi.

Eğer isterse kendimi onun için .

Şu anda *ona tüm tapıyorum*. Ve bir sonraki

kelimelerimi yazmamı sağlayan şey de bu. **Ben: Seni**

asla öldüremem.

Onu: Ben de aynısını hissediyorum. Ama en iyi kısmı da , değil mi? Seni hayata döndürdüğüm ve yaşamana izin verdiğim zaman.

Kendi etrafımda daha hızlı dönüyorum, başımı arkaya yatırıyorum, boynumu eğiyorum. Gözlerimi kapatıyorum ama bu yeterli değil, hayal gücüm. Boğazına saplanan bıçağı görmek istiyorum. Tenindeki kanı.

Kalçalarımı elime yaslarken telefonumu daha yukarıda tutuyorum.

Boynundaki tendonları görüyorum. Köprücük kemiğinin keskin çıkıntılarını ve altındaki gölgeleri.

Sonra başka mesajlar gönderiyor ve bunlar beni çileden çıkarmaya yetiyor.

Onunla: Bunu düşünmek bile beni zorluyor. Kocaman gözlerin, benimle mücadele etme şeklin, ama ikimiz de biliyoruz ki gerçekten istesem seni öldürebilirim. Ve sadece bu. İstemiyorum. Sadece benim incitebileceğim kadar değerlisin, bu yüzden seni daha iyi öpebilirim ve her parçası için bana teşekkür etmeni sağlayabilirim.

Onunla: Eğer kendine dokunmuyorsan, başlamalısın.

Ama yapamıyorum, çünkü nefes nefese kalmışım, bacaklarım yana açılmış, ağrıyan bileğim alnımın üzerinde, suyun içinde tutulduğumu hayal ederken gözlerim kapalı, eli ağzımın ve burnumun üzerinde, işim bitmiş. Onunla asla uzun sürmez.

Eli

ANNEMİ GÖRÜYORUM.

Geceliğiyle küvetin kenarında oturuyor, su akıyor ama sadece giderden kayıyor.

Omuzları titriyor, uzun, siyah saçları tek bir örgü halinde toplanmış.

Yüzünü göremiyorum ama ağladığını biliyorum. Banyo vantilatörünün uğultusu ve musluktan akan suyun sesiyle bile... Duyabiliyorum.

Sertçe yutkunarak sıcak odaya giriyorum. Küvetin yanında bir ısıtıcı tutuyor.

Babam ona tehlikeli olduğunu söyledi.

Annem tehlikeli şeyleri seviyor gibi görünüyor.

Bir keresinde mutfak bıçağını koluna dayadığını gördüm, ama ben içeri girdiğimde kafasını kaldırdı ve düşürdü. Beni başımdan öperken her şey kazaymış gibi davrandı.

"Anne?" Bir elim hâlâ banyonun gümüş kulpunda, usulca sesleniyorum.

Bir an için beni duyduğundan emin olamıyorum ama sonra tüm vücudunun kaskatı kesildiğini fark ediyorum.

Ellerini kucığına bırakıyor ve siyah geceliğinin ipeğini düzeltiyor.

Sonra omzunun üzerinden bakıyor ve yüz hatlarını kibar olmaya çalışan bir şeye dönüştürüyor.

Diğer herkese hep böyle bakar.

Güzel.

Ama gözlerinde gördüğüm şeyi tam olarak anladığından emin değilim.

Boşluk.

Mavi ve yeşil küreler... hiçbir şey.

Babama baktığında. Bana baktığında. Bazen kaçıp bizi terk etmek istediğini düşünüyorum. Ama yapamaz, çünkü babam beni hiç tanımıyor. Arka bahçede farelerle ve bir keresinde bir tavşanla yaptığım şeyler... Bunu yapmama izin vermezdi.

Annem beni bir kere yakaladı.

Ellerim kan içinde ona baktım. İçini çekmiş ve canlılığını yitirmiş küçük hayvanları önce plastik bir torbaya, sonra da çöpe atmıştı.

Beni anlıyor.

Babam bizi anlamıyor.

Bazen keşke ortadan kaybolda da beni ve annemi burada yalnız bıraksa diyorum. Sanırım onun sürekli gözetimi olmadan kendimiz olabilseydik daha mutlu olurduk.

"Bir şeye ihtiyacın var mı, bebeğim?" diye soruyor bana sessizce, yüzünde hâlâ acı dolu bir gülümseme. Teni zeytin renginde. Babamunkinden çok daha koyu.

Bayıldım.

Giderden akan banyo suyuna bakıyorum. "Neden hepsini saklamıyorsun?" Bakışlarıyla buluşarak fısıldıyorum. Kalbim göğsümde sertçe atıyor ve avuçlarım terliyor. Gelecek hafta, Haziran'da, on bir yaşında olacağım. Belki o zaman annemin yanında bu kadar gergin olmayacağım. Belki yaşlandığımda beni sever. Birbirimize ne kadar benzediğimizi, yemeğimi almak, dişlerimi fırçalamak, kıyafetlerimi giymek, bisiklete binmek ve hatta yüzmek gibi pek çok şeyi kendi başıma yapabildiğimi gördüğünde.

Ama şimdilik, onun yanında hep yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyorum. Sanki onun için yeterli değilmişim gibi. Ona ne kadar hayran olsam da, onun benim için aynı şeyleri hissettiğini sanmıyorum.

Sanırım babam gibi olduğumu

düşünüyor. Ona hiç

benzemiyorum.

Benden yana dönüyor, başını eğiyor, suya bakarken örgüsü hafifçe sırtından aşağı kayıyor. "Bazen akmaya devam etmesini seviyorum." Dar omuzlarını silkiyor ve ekliyor: "Gürültüyü seviyorum. Bu... güzel." Tekrar bana bakarak, örgüsünden kurtulan bir tutam siyah saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Bu mantıklı mı Eli?"

Banyodaki sesleri dinliyorum. Vantilatörü. Suyu. Kendi nabzımın sesini bastırıyor. Ağır nefes alışım, çünkü annemin benimle konuşmaya devam etmesi için ona ne söyleyeceğimi asla bilemiyorum.

Bedenimdeki huzursuzluk hissini bastırıyor.

Bir kez başımı salladım. "Mantıklı."

Tekrar gülümsüyor ve bu sefer... neredeyse gerçek gibi görünüyor.

TRAFAL'IN DIŞINDA BİRLİKTE VAKIT GEÇİRMEYELİ BEŞ GÜN OLDU-
Gar'ın duvarları.

Güreş kapüşonumu üzerime geçiriyorum çünkü Castle Hall güneş battıktan sonra serinliyor ve Ekim sonundayız. Sıcak henüz

henüz açılmadı, günler hala sıcak, ama antrenmandan sonra, duştan yeni çıkmış, saçlarım nemli, üşüyorum.

Parmaklarımı dalgalarımın arasından geçirip onları karıştırıyorum ve soyunma odasındaki cılız banktan çantamı alıp güreş odasına paralel koridora çıkıyorum.

"Bu hafta sonu için iyi olduğuna emin misin?"

Soluma bakıyorum, kapıda Koç Pensky'yi görüyorum, bir eli kapı pervazına dayalı, kolunun altına sıkıştırılmış bir clip-board. Yüzündeki küçük gözlüğü düzeltiyor, gri tişörtünün altında ter çiçekleri açıyor, eşofmanlarıyla eşleşiyor. Koç modaya uygun biri değil ama de bize iyi hizmet eden ateşli bir özgüven yayıyor. Onun ötesinde, antrenman yaptığımız odanın içinde, Bayan Pensky'yi elleri ve dizleri üzerinde, bir şişe sprey ve kağıt havlularla paspasları ovarken görüyorum.

Acaba hiç başka bir şey yapmak istedi mi, yoksa kocasına aşık olmadan önce bu spora mı aşık oldu?

Çantamı kavriyorum, diğer elimi cebime sokuyorum ve Eden'a mesaj atmak için can atarak telefonumu alıyorum. Çok ödevi olduğunu söylemişti ama bir sebepten dolayı benden kaçtığını biliyorum. En azından okul saatlerinden sonra benimle yalnız kalmaktan kaçınıyor.

"Evet," Koç'a ve ciddiydim. Geçen hafta telefonda konuştuğumuzdan beri beş kilo verdim. Turnuva Cumartesi günü, o zamana kadar üç kilo daha su ağırlığı verebilirim. Sağlıklı değil ama Baca'nın yerine güreşebilmem için geçici bir durum.

Pensky başını sallar. "Kız geliyor mu?" Soruyu da diğer her şey gibi havlayarak soruyor ama ince dudaklarında küçük bir gülümseme görüyorum.

Bayan Pensky bile omzunun üzerinden bakmak için dönüyor, sırtına dökülen kıvrıcık kahverengi saçları o sırada yer değiştiriyor. Bana göz kırpmıyor, sonra temizliğe geri dönüyor ama dinlediğini biliyorum.

"Belki." de gülümsüyorum ama şu anda pek emin değilim.

Koç gözlüklerini tekrar yukarı kaldırıyor ve işi bittiğinde panonun parmak uçlarından sarkmasına izin veriyor. "Olabilir mi? Şimdiden mı?" Bunun bir şaka olduğunu biliyorum ama gülümsememi dudaklarımda tutmak için biraz daha sabırlı olmam gerekiyor.

Telefonumu cebimde daha sıkı tutuyorum ve başımı sallıyorum. "Beni bilirsin," diyorum iç çekerek. "Her zaman işleri berbat ederim."

Koçun gülmesini, belki de panosunun arkasıyla omzuma vurmasını ve beni yoluma göndermesini bekliyorum. Diğer herkes

ve koridorun sonundaki çift kapının ardında karanlık çöküyor. Ama Koç'un gülümsemesi beni şaşırtıyor.

"Biliyor musun," diyor, omzunun üzerinden, kulak misafiri olmamış gibi davranan karısına bakarak, "Daha önce maça bir kız getirdiğini hiç görmemiştim. Yani, şu kızıl saçlı olan var ya..." Sözüünü kesiyor.

"Luna," diyorum. Saçları tam olarak kızıl değil ama neden öyle düşündüğünü anlıyorum.

"Evet, o ve beni kızdırmak istediğinde yüzüp minderime su damlatan küçük pislik arkadaşın."

Bir kez başımı salladım. "Dominic." Daha önce de antrenmanın ortasında Koç meşgulken sırf benimle dalga geçmek ve Pensky'nin dediği gibi lanet minderlere su damlatmak için gelmişti.

Okula geri döndü ve aramız iyi, kız kardeşi gibi ölmesini istediğim zamanlar dışında. Kıskançlığı aştığını söylemek isterdim ama durumun böyle olmadığı açık. Bazen Eden ve benimle koridorlarda yürüyor ve görünüşe göre onunla asla deneyemeyeceğim bir tür kolay bağları var. Söylediği gibi, aramızdaki şeyler her zaman ağır. Bunun bizim düşüşümüz olacağına inanmayı reddediyorum, *çok* şiddetli bir şekilde bağlanıyoruz. Ama bu düşünce bazen aklımdan çıkmıyor.

"Ve baban, iyi adam." Koç, maçlarıma gelen kişileri zihninden geçirirken bunu sonradan aklına gelmiş gibi söylüyor, sanki babamdan bahsetmesi gereken biriymiş gibi.

Konuşacak yeni bir çürüğüm yok, bu yüzden belki de babam o kadar da kötü değildir, sanırım.

"Her neyse, piliç yok. Ama seni izlediğini gördüm."

Bekliyorum, hareket etmeden ve ne duymak istediğimden emin değilim. Tüm bunların kafamda olmadığına dair güvence mi? Kendini bana da bulaştırmayacak birine bu kadar bağlanmamam için?

Babam gibi olmayacağımı mı?

"Sanki..." Koç, Bayan Pensky'ye tekrar bakarken çarpık dişlerini göstererek gülümsüyor ve onun en yumuşak kahkahasıyla omuzlarının titrediğini görüyorum. "Bilmiyorum," diyor sonunda, iç çekerek ve kollarını kavuşturup gözlerini tekrar bana dikerek kapı pervazına yaslanıyor. "Bence senden gerçekten hoşlanıyor, bu yüzden onu lanet olası turnuvaya getir ve eğer onu oraya götürecekse parlak, aptal arabanı da al."

Eden'in *parlak, aptal arabamı* umursadığını hiç sanmıyorum ama yine de başımı sallıyorum. "Yapacağım." Sonra sonunda sırtımı alkışlıyor ve

işten çıkarma panosu.

Otoparka doğru ilerliyorum, kapıları iterek açıyorum ve serin havaya çıkıyorum ama hemen arabama gitmiyorum, okuldan sonra işim bittiğinde burada olsun diye arabamın yerini değiştirmiştım.

Telefonumu çıkardım ve Eden'a bir mesaj gönderdim.

Ben: ?

Ona tam bir dakika veriyorum. Cevap vermedi, ben de onu aradım. Adını bile söylemeyen otomatik bir sesli mesaja yönlendiriyor.

Ay'a bakıyorum, neredeyse dolunay ama değil.

İç çekerek dönüyorum ve başımı yukarı kaldırıyorum, kalenin kulelerini görüyorum, ama gecenin içinde zar zor. Gözlerimi binanın önüne doğru indiriyorum. Sokak lambalarının turuncu ışıltısıyla otoparka.

Sonra dışlerimi sıkıp çantamı arabama bırakıyorum ve kütüphaneye doğru ilerlerken arkamdan kilitliyorum.

En azından bir göz atmaya değer.

BURASI DAHA SOĞUK, TRAFALGAR'IN BODRUM KATLARI.

Işıklar loş, tıpkı dışarıdakiler gibi turuncu. İçeri girdiğimde kütüphaneci masada değildi, ağır ahşap kapılar gıcırdayarak arkamdan kapandı.

Gözlerimi sıra sıra dizilmiş koyu renkli, cilalı ahşapların üzerinde gezdiriyor, eski kitapların, derinin ve ben adımlarımı atmadan çok önce inşa edilmiş binaların kokusunu içime çekiyorum. Eden böyle bir yere ait. Suyu ne kadar sevse de, spor salonunda ve arabamda yanımda ne kadar rahat görünse de, *burası* onun için doğru yer.

Romantizm, bana yazdığını söyledi.

Toplumun bağımsız yayıncılık hakkındaki görüşlerini anlamaya çalışarak biraz araştırdım. Söylediği gibi, akademiye girmeye çalışan ve kendi kitabını yayınlayan bir yazar olarak ciddiye alınmak onun için zorlu bir mücadele olacaktı ama imkansız değildi. Bunu başarmış iki profesör gördüm, biri Almanya'da diğeri Kanada'daydı, ama bunu yapabilecek biri varsa o da o olurdu.

Bir ara bu konuyu ona açmak istedim ama geleceği nadiren düşünürüm. Ayrıca, sanatını tartışmak konusunda çok isteksiz, ancak bu muhtemelen tartışmaya değer olduğu anlamına geliyor.

En büyük ağızlı güreşçiler en kötü inceliklere sahiptir.

Sessiz olanlar dikkat ettiğim insanlar, kendilerini ikinci kez tahmin edenler. Onlar en çok çalışan, mükemmellik için çabalayan tiplerdir.

Anahtarlığımı bir parmağımın üzerinde döndürüyorum, evimin anahtarı ve sahip olduğum tek anahtarlığa bakıyorum. Gümüş, babamın Washington'a yaptığı bir iş gezisinden bana aldığı bir şey.

Hepsi Bir Hiç İçin, F harfi . Bu düşüncesiz bir hediye idi, eli boş gitmek istemediği için çocuğuna götürdüğü bir hatıraydı.

Parmaklarımı etrafına doluyor, başımı sallarken gülümsüyorum. Artık kullanılmayan şömineye giden koridordan aşağı iniyorum, yürürken dinliyorum. Aslında burada olmasını beklemiyordum ama antrenman bu gece geç saatlere kadar sürdü ve Fit4Ever'da olacağını da sanmıyorum, bu da beklenmedik bir şekilde onun evine gitmem gerektiği anlamına geliyor ve bunun benim için iyi olacağını sanmıyorum.

Yürüyüş yolunun her iki yanında, neredeyse yüksek tavanlara kadar yükselen kitap raflarının arasından sola dönüyorum. İlerledikçe eski kâğıt kokusu daha da güçleniyor ve ileride, sağda, Eden'in burada olsaydı bulunacağı dar koridor var.

Ama kendimi şey görmemeye hazırlıyorum.

Yavaşça koridora doğru adım atıyorum, vücudum devasa meşe raflar tarafından yarı yarıya gizleniyor.

Duruyorum.

Kaslarım gevşiyor, gülümserken yüzüm geriliyor. İstesem de saklayamam ama saklamıyorum çünkü hâlâ gölgeler içindeyim ve o beni görmüyor.

Saçlarının sadece yarısı açık, bugün örgü yok ve elinde kalem, defterine doğru eğilirken koyu renk saç telleri gözlerine doğru sarkıyor. Diz üstü bilgisayarının kapağı açık ve okul tarafından verilmiş olduğunu görüyorum, sağ alt köşedeki gümüş kasaya "Trafalgar" kazınmış.

Ellerimi ceplerime sokup kitaplığa yaslanıyorum, bir bileğimi diğerinin üzerine geçiriyorum. Kafasını kaldırıp baksa muhtemelen beni fark ederdi. Şu anda, katlanmış ve yarısı mürekkepli karalamalarıyla dolu sayfaya karaladığı şeye tamamen dalmış durumda.

Ev ödevi olabileceğini düşündüm, ama eğilme şekli, alnının kağıda birkaç santim yaklaşması, eklemlerinin bembeyaz olması

Siyah kalemi kavrarken... Eden'in bile okulla ilgili bir şey için bu kadar heyecanlanacağını sanmıyorum.

Kalemi bir kez bile kaldırmıyor. El yazısı gibi şey belki ama okuyamayacak kadar uzaktayım ama o kadar heyecanlı olabilir. Ya da çılgınca. Sanki kelimeleri yeterince hızlı çıkaramıyormuş gibi.

Ve onu izlemeden duramıyorum.

Onun büyüüne öylesine kapılıyorum ki, *nihayet* sayfanın sonuna geldiğinde, kalemini son bir kararlılıkla bıraktığında ve başını ellerinin arasına gömmeden önce çalışmasına neredeyse kovarcasına baktığında, nefes alıyorum. Ve nefes verirken, yazdığı süre boyunca normal nefes alıp almadığımdan emin değilim.

Başımı arkamdaki rafa yaslıyorum, onun yaptığı gibi biraz gevşiyorum ve onu izlerken kaslarımın gergin olduğunu fark ediyorum. Sanki tutkusunu fiziksel olarak *hissedebiliyordum*. Sanki sadece o bıraktığında ben de bırakabiliyormuşum gibi. Birbirimize bağlı olmaktan daha fazlasıyız. Karışmıştık.

Saçları parmaklarının arasında, tokasından kurtulan parçalar ve geri kalanı sırtına dökülmüş. Hâlâ Trafal- gar üniformasını giyiyor, her zamanki gibi siyah bir polo, boğazına kadar düğmeli. Bugün yine etek giydi, ancak bu hala çok nadir görülen bir durum.

Bu sabah Latince dersinde ona bakmaktan kendimi alamadım, onu izlediğimi biliyormuş gibi dizlerini birbirine bastırmıştı. Aletim sertleşti ve elim cebimde ayarlamak zorunda kaldım.

Eteği giydiğinde, bunun benim için bir istisna olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Yaptığı her şeyin benim için bir istisna olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor, ancak onun çoğu insandan daha karanlık yanları olduğunu biliyorum ve bunlar biz tanışmadan çok önce de yaşıyordu.

Muhtemelen bu yüzden birbirimize bu kadar mükemmel uyum sağlarken aynı zamanda fırtınalı duygular ve garip kıskançlıklarla birbirimizi itiyoruz. Mıknatıs gibiyiz ama her zaman birbirimizi çekmiyoruz.

Ona gitmek istiyorum ama izlemeyi de seviyorum.

Ne kadar süre öyle kaldığından emin değilim, başı öne eğik, işi şimdilik bitmiş, ben kitaplığa yaslanmış, sabırla ona yaklaşmayı bekliyorum.

Hareket etme arzum yok. Bütün gece burada durup o uyurken ona bakabilirdim. Ders dışında benden neden kaçtığını bilmek istiyorum ama gözümün önündeyken bir şey sormak için hiçbir aciliyet hissetmiyorum.

Ama sonunda büyü bozulur.

Sesli bir şekilde iç geçiriyor ve masadan uzaklaşıyor, ellerini bırakıp defterine baktıktan sonra parmak uçlarını çıkıntıya bastırıyor.

Birinin burada olduğunu hissettiği anda onu görüyorum.

Omuzları geriliyor, not defterinden gözlerini ayırmadan önce bile çenesi hafifçe kalkıyor. Masanın çıkıntısını sıkıca kavriyor gibi görünüyor ve yavaşça başını kaldırıyor.

Dudakları aralanıyor, güzel ağzından en ufak bir şaşkın nefes kaçıyor ve raftan doğrulup ellerim hâlâ ceplerimde, ona doğru yürürken gülümsüyorum.

Gözleri hareketlerimi takip ediyor ve ben yuvarlak masanın tarafında durup defterine bakıyorum. Defteri aniden kapatıyor, sanki benden korunmak için fazladan bir katman daha ekliyormuş gibi onu da ters çeviriyor. Avucunu koyu yeşil defterin üzerinde düz tutuyor, diğer eli hala masanın çıkıntısını sıkıyor, iri gözleri benimkilerde ve kırmızı dudakları hafifçe kaşlarını çatıyor. Kaşlarının arasında bir kırıksıklık var ve ben onu öpüp düzeltmek istiyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Yazılı olmayan kütüphane protokolüne uygun olarak sesi alçaktı. Bu hoşuma gidiyor. Sessizlik bana dünyada sadece iki kişi olduğumuzu hissettiriyor.

"Pratik yaptım." Bir omzumu silkerek kaldırıyorum, kalçalarım masaya dayanıyor. Oturmuyorum ya da ona doğru yürümüyorum. "Seni ben çağırdım."

Sandalyesinin yanındaki yastıklı koltukta duran kareli çantasına bakıyor ve göremesem de telefonunun orada olduğunu varsayıyorum. "Zil sesim kapalı."

"Neden benden kaçıyorsun?"

Kütüphanedeki avizelerin tepesindeki ışıkların turuncu parıltısında yanakları pembeleşiyor. "Yapmadım." İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz ve ben bunu ona söyleme zahmetine girmiyorum.

Bir elimi gerdanlığıma altındaki sıg kesiği sıyrıyorum.

Alt dudağını dişlerinin arasına alarak izliyor ve geçen hafta ona gönderdiğim fotoğrafları düşündüğünü tahmin ediyorum.

Saçlarını kulaklarının arkasında topluyor ve iki elini de kucağına, masanın altına bırakarak defterini korumasız bırakıyor. "Sadece işime yetişmem gerekiyordu."

Elimi en yakınındaki sandalyenin arkalığına götürüp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. "Öyle mi?"

Bir kez başını sallıyor. "Bu hafta sonu Wilmington'a gidiyorum."

Koç Pensky'yi, turnuvayı düşünüyorum ve bensiz planları olduğu için içimde bir öfke parlıyor. "Neden?"

"Eski okulumdan bir arkadaşımı ziyaret etmek için."

Nic'i düşünüyorum. Bileğinin altındaki baş harfler. Kardeşinin arkadaşıyla ilgili sözlerini hatırlarken parmaklarımı koltuk arkasına bastırıyorum. O muydu, değil miydi bilmiyorum. "Kim?"

"Amanda."

Az da olsa bir rahatlama hissediyorum ama sandalyeye tutunmayı bırakmıyorum. "Amanda." İsmi bana yabancıymış gibi tekrarlıyorum çünkü daha önce hiç bahsetmemişti.

"Evet."

"Peki Nic?"

Gözlerini deviriyor ve tavana bakıyor. "Hayır."

"Kimdi o, Sebastian'ın arkadaşı, hani bana bahsettiğin?" Sesim kulağıma soğuk geliyor ve bu hafta sonu maçımı kaybetme ihtimalimi hızlıca gözden geçiriyorum. Ama Baca dışarıda olduğundan, takımın galibiyete ihtiyacı olduğundan ve ben kaybetmekten nefret ettiğimden... şansım zayıf.

Ama onu gelmeye ikna edebilirim. Sonra görüşürüz.

Eden, şaşırtıcı bir şekilde, soruma görünür bir tepki vermiyor. Gözleri hâlâ tavanda. "Nic değildi," diyor, sanki özellikle bilmek istediğim şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi.

"Kimdi o?"

"Adını hatırlamıyorum."

Ona inandığımdan emin değilim. "Yalan mı söylüyorsun?"

Gözlerini bana diyor, başını eğiyor ve kollarını kavuşturarak sandalyesinde daha dik oturup dirseklerini masaya dayıyor. "Hayır."

"Benden önce kaç erkeğe kafayı taktın?"

Gözlerini kısar. "Önce sen söyle. Benden önce kaç tane ciddi ilişki yaşadın?"

Tutunduğum sandalyeyi çekip yavaşça oturuyorum, onun duruşunu taklit ediyorum, kollarımı kavuşturup masanın üzerine koyuyorum ve birbirimize bakıyoruz. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başka tarafa bakmıyor. "Evet."

Ona gülümsüyorum ve omuzlarının gerildiğini, boynundaki bir kasın kendini desteklerken oynadığını görüyorum. "Hiç kimse."

Bekliyor.

"Birileriyle çıktım," diye devam ediyorum omuz silkerek. "Tasadüfen. Tanıştığımızda bakire değildim. Burada yönetimden biriyle yattım." *İşte böyle*

Senin hakkında her şeyi biliyorum.

Harika bir poker suratı var ama yanaklarının kızarmasına engel olamıyor.

"Idaho'dayken -ki birkaç kez gittim, biliyorsunuz- alabildiğimi aldım. Çoğu zaman bunun bir bedeli vardı."

"Ne tür bir fiyat?" Başka hiçbir şey söylemiyor ve ben onun kendini tutma şekline hayranım. Aynı şeyi yapabileceğimden emin değilim. Konu o olduğunda değil.

"Benim gibi insanların neden kendilerine bu kadar zarar verdiklerini biliyor musun?" Başını hafifçe sallıyor.

"Sıkıldık. Adrenalinimizi yükseltmek için çok şey gerekiyor. Bunun bedeli genellikle bir tür tehlikedir, çünkü heyecan ararız ve genellikle bizim için en heyecan verici şeyler yasadışıdır ya da en azından ahlaki değildir. Pek bir şey umurunuzda olmadığına, en azından diğer insanların ne düşündüğü umurunuzda olmadığına, yasalar ya da kitlelerin görüşleri gibi şeyler sizi kontrol altında tutmaz." Parmaklarımı kaldırıp bir kez pazuma vuruyorum. "Bu özgürleştirici olabilir. Ama sonuçları her zaman pusuda bekler."

"Ama onlar da umurunda değil, değil mi?"

Ona gülümsüyorum. "Pek sayılmaz, ancak hayatımın geri kalanını ister hapisane ister hastane olsun bir hücrede geçirmek istemiyorum. Bundan daha büyük bir ceza düşünemiyorum. Ölmeyi tercih ederim."

"Yaşamayı tercih ederim."

O bu sözleri söylediğinde göğsümde bir hafifleme oluyor. "Yapabilirim," diyorum ona dürüstçe. "Seninle."

Koltuğunda kayıyor.

"Dediğim gibi, benim için senin gibi biri olmadı. Sikişmek, elbette; kısa, duygusal karşılaşmalar, evet." Nefes alıyorum, masaya bakıyorum. "Ama dokunmadığımız zamanlarda bile, şu anda olduğu gibi, sadece mesajlaştığımızda, elini tuttuğumda ya da yolcu koltuğumda oturduğunda bile... Kendimi yüksek hissediyorum."

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdiğimde yutkunuyor.

"Daha önce hiç kimseye karşı bu kadar küçük şeyler hakkında böyle hissetmemiştim."

"Yani ben senin arabayı çarpmak, hız sınırını aşmak ya da bir evi yakmak gibi bir şey miyim?"

Gözlerimi deviriyorum, buna rağmen gülümsüyorum. "Evet, ama sen daha iyisin çünkü seninle seks de yapabilirim ve ev yangınları ve sevişmek asla iyi bir fikir değil. Duman solumak, anlıyor musun?"

Tırnaklarını ağızına götürerek homurdanıyor ama alışkanlık haline getirdiğini fark edince hemen bırakıyor.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum," diye devam ediyorum, "hiç araba kazası yapmadım ya da ev yakmadım."

Ağzının kenarları artık gülümsemeye dönüşmemiştir. "Ne yaptın sen?" Bu fısıltıyla sorulan bir soru, her kelimesi açıkça söyleniyor ve nedense ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Ona Winslet'le olan ilişkimden bahsettim ve çok fazla olduğunu düşünmesem de bunu başka kimseye söylemedim, çünkü kendimi ona daha fazla bulaştırmak istemediğimde *bir şey* gibi görünecekti. Nedeni de o ortadan kaybolmadan *önce* yaptığım şeylerdi.

Eden'in şu an bilmek istediği şeyler.

Ama onu bakışlarımla sabıtlıyorum çünkü artık kendimi tutmanın bir anlamı yok. Kalacak. "Çocukken silahlar ve bıçaklar çizerdim ve herkes ailesini, an- imalleri, gündeğumlarını falan çizirdi. Öğretmenler rahatsız oldu, ailemle birkaç konferans yaptık." Dilimi üst dudağımın üzerinde gezdiriyorum, gerdanlık boynumda rahatsız edici derecede sıkı duruyor. Kendimi rahat hissetmiyorum ama kafamın içinde olmayan insanlara bunun nasıl görüldüğünü biliyorum. "Oyun parkında bir çocuğı ittim ve bayıldı. Bir zamanlar birkaç çocuğun üzerine işedim çünkü onlar pislikti. Kimse beni görmesin diye dışarıda, okulun köşesinde yapmaya özen gösterdim."

Eden tepki vermiyor.

Konuşmaya devam ediyorum. "*Duygusuz ve duygusuz özellikler.*" Psikiyatristlerin ailemle konuşurken kullandıkları dili taklit ediyorum. Yerel hastanenin psikiyatri koğuşlarından birinden dönerken annemle babamın alçak sesle konuşmalarına kulak misafiri oldum. "Bebekken hiç ağlamazdım, çocukken daha da az ağlardım. En son ne zaman ağladığımı sana söyleyemem." Bu bir yalan. En son ne zaman ağladığımı hatırlıyorum. On üç yaşındaydım ama şimdi bu konuyu açmıyorum. "Ailem vicdan azabını benden söküp atamadı, çok sık denedikleri de söylenemez. Üzgün olmam için beni cezalandıramadılar ya da kötü hissetmem için oyuncaklarımı elimden alamadılar." Derin bir nefes alıp bir sonraki konuya geçiyorum. "Annem arka bahçemizdeki tavşanlara kereviz atardı. İlkbaharda onları dışarı çıkarırdı, kahverengi ve beyaz kürklü küçük aileler." Onları kafamda çok net bir şekilde görebiliyorum ve annemin onları gördüğündeki heyecanlı gülümsemesini. Bana hiç o şekilde gülümsememiştir. "Onları beslemeyi hiç sevmezdim."

Eden parmaklarını pazılarının etrafında sıkıyor ama onun dışında hareket etmiyor ve başka tarafa bakmıyor.

"Ama ona kerevizle geldiler. Bazen ben yüzerken havuzun kenarında kerevizleri uzatırdı, gözleri benim yerime onların üzerinde olurdu ve onlar da yavaşça ona ulaşır, dokunacak kadar yaklaşırlardı. Her neyse... Montford'a ilk gittiğimde ben de aynısını yapmıştım. Bir tanesini kandırdım ve kereviz sapının ucunu parmaklarımdan çekince onu ensesinden yakaladım."

Eden'in yüzü solgunlaşıyor ama o kocaman, güzel gözlerini hâlâ benimkilerden ayırmıyor.

Ona gülümsüyorum. "Çıtır çıtır bir ses çıkarıyor ve boyunlarını büktüğünüzde kemiklerin kırıldığını *hissedebiliyorsunuz*. Onun nabzını da hissedebiliyordum, hatta seninkinden daha hızlıydı."

Dudakları birbirine yapışmış ve kalbinin şu anda ne kadar hızlı attığını merak .

"Ve tüm o kürk, tüm o deri, onu bir taşla kırmak için düşündüğünüzden daha fazlası gerekir. Ama kafatası çok küçük ve onu ezmek için çok fazla bir şey gerekmiyor." Tavana bakarak iç geçiriyorum. "Babam bunu öğrendiğinde beni ilk kez Idaho'ya götürdüler."

Uzun süre konuşmuyorum, sadece kızıma bakıyorum, onun benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Sonra da "Peki ya bir dahaki sefere?" diye sorar.

Annemin beni suyun altında tuttuğunu düşünüyorum. Bunu babama anlatmasını. Ondan sonra annemin beni çok fazla yıkamasına izin vermedi ama bunu çok ciddiye aldığından emin değilim. Belki de bu konuda ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Ya da belki... belki de yarı yarıya beni öldüreceğini umuyordu.

"Bir dahaki sefere." Eden'in sözlerini tekrarlıyorum, dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Yarım düzine kez bulundum, *Kabus Kız*."

Göz kırpmıyor.

"Her zaman uzun süreli kalışlar olmazdı, çünkü elbette babamın sürdürmesi gereken işleri vardı ve annem de evinden, kozası olan odasından uzakta o kadar zaman geçirecek kadar berbat olamazdı. Bazen sadece kontroller oluyordu, çünkü bazen çok iyi davranıyordum. Dominic ve Luna yardım etti. Oynamak için kuklalar, bilirsiniz. Şiddete başvurmak zorunda değildim. Ne istersem yaparlardı. Alışveriş merkezinden bir şeyler çaldık, bir keresinde Luna'nın sahildeki evde sarhoş adamlarla flört etmesini sağladım ve ona dokunmaya başladıklarında Dominic ve ben üç adamın da üzerine atladık. Kışkandığım için değil, *yapacak* bir şey olsun diye."

"Annene ne oldu Eli?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bunların hepsi ve sen anneme ne olduğunu mu sormak istiyorsun? Dinliyor muydun?"

Geri adım atmıyor. "Bana ne zaman gittiğini söyle."

Kollarımı masadan çekip koltuğumda arkama yaslanıyorum ve ellerimi kucağımda yumruk yapıyorum. "On üç yaşındaydım." Sesimin bu kadar sert çıkmasından nefret ediyorum, sanki konuşması zormuş gibi. Zor olmamalı. Aradan beş yıl geçti. Yine de Eden'a bakmıyorum. Şömineye bakıyorum, son kullanımından kalan kül hala ızgaranın içinde. Eden'in yüzünü içine ittiğimi hayal etmeye başlıyorum.

Onun hakkında korkunç şeyler düşünmeye başladım.

Beynimin bu kısmından nefret ediyorum.

"Neden gitti?" Sesi şiddetli hayallerimi yarıp geçiyor.

Kimsenin seni incitmesini istemiyorum, ama ya bir gün hata yaparsam? Ya bir gün sana karşı kendimi tutamazsam?

Ayağa kalkıyorum, masadan o kadar sert kalkıyorum ki sandalyem geriye doğru devriliyor ve kütüphanenin cilalı zeminine çarpıyor. Bu kadar sessiz bir odada ses çok yüksek ve Eden'a bakarken nabzım kulaklarımda uğulduyor.

"Bunu bilseydim, *kalmasını* nasıl *sağlayacağımı* bulamaz sanıyorsun?"

Eden yavaşça ayağa kalkıyor ama omuzları geriye itilmiş, çenesi yukarıda, burnu havada. Trafalgar'da da böyle yürüyor, bu okuldaki herkesin ailesi bir yılda onun ailesinin muhtemelen bir ömür boyu göreceğinden daha fazla para kazanmasına rağmen sanki buranın sahibiymiş gibi.

"Onu durduramazdın." Sesi alçak ama dengeli. "Bunun hakkında konuşmayacağız."

"Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Ama var. Babam onu tuzağa düşürdü ve ben de onu öldürebilirdim. Şimdi ne anlamı var ki? O gitti ve geri gelmeyecek.

"Var," diye düzeltiyorum, yüzümde korkunç bir sırıtma beliriyor. Bunu gördüğünde yüzündeki tiksintiye *hissedebiliyorum* ama o bunu belli etmiyor. "Onu durdurabilirdim."

"Nasıl, Eli? Onu bodrumuna bağlayarak mı? O bir yetişkindi. Sen on üç yaşındaydın."

"Kapana kısılmıştı, depresyondaydı ve sürekli kavga ediyorlardı." Ona kim olduklarını söylememe gerek yok. "Ve o beni anlıyordu, ama o

ikimizi de hiç anlamadı."

Eden gülüyor. Bu beni şok ediyor ve masadan bir adım geri çekilerek aramıza daha fazla mesafe koyuyorum. "Seni anladı mı?" Başını sallıyor, sanki aptallığım onu rahatsız ediyormuş gibi an gözlerini kapatıyor. "Seni anlamadı. Seni kimsenin anladığını sanmıyorum Eli. Boyundan büyük işlere kalkıştı ve senin potansiyelini göremedi. Senin büyüklüğünü."

"Lanet egomu beslemene ihtiyacım yok. Zaten yeterince büyük, teşekkürler."

"Sen de çok kötüsün," diye konuşmaya devam ediyor, ama yatıştırıcı bir şekilde, sanki az önce söylediklerimi kabul ediyormuş gibi. Parmak uçları masayı sıyrıyor ama titremiyor. ". Az önce bana anlattığın her şey, Winslet'in yaptıklarını izlemen ve onu *canlı* bulabilecekken *kimseye* söylememen. İnsanlar hakkında konuşma şeklin, etrafındaki herkesi hiçe sayman bile, sen *trajik* bir insanoğlusun Eli."

Duymak istediğim şey bu. İhtiyacım olan şey bu. Ne kadar iğrenç olduğumu görmesini ve bununla başa çıkamayacağını itiraf etmesini istiyorum. , *bebeğim*. Ya da en azından *dene*.

"Ama çok değilsin."

Gülüyorum. Soğuk, kötü bir ses. "Hayal görüyorsun."

"Belki," diye itiraf ediyor. "Ama bana hiç zarar verir misin?" Ona bir bakış attım. *incittim*, diyor.

Gülümsüyor. "Hoşlanmadığım bir şekilde mi?" Çenesini eğerken sözleri baştan çıkarıcı.

"Gerçeği bilmek ister misin?" Az önce *sana ne yapmayı düşündüğümü bilmek ister misin?* Sadece bir saniyeliğine şömineye baktım.

Bir an duraksıyor, hareket etmiyor, konuşmuyor. Sonra masanın etrafında yürüyor, bir elinin parmak uçları hala ahşap yüzeyde kayıyor. Bana yaklaşıyor ama ben geri . Ben bir rafa yaslanana kadar bu dansı yapıyoruz, kitap sırtları benimkilere batıyor.

Parmakları boğazımdaki gergiye uzanıyor, başını kaldırıp gözlerimle buluşuyor. Bir elini göğsümün üzerinde gezdiriyor, parmaklarını açıyor. İşaret parmağı deri bandın altından kayarak derimdeki sığ kesiği sıyrıyor.

"Bana hiç zarar verir misin Eli?" diye tekrar soruyor, bedenlerimiz o kadar yakın ki sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun kokusunu da alabiliyorum, şeftali kokusunu.

Şampuanı ve kendi kokusu, menekşeler gibi yumuşak ve vahşi. Tırnağını kesiğimin kabuğuna sürüyor.

Ona bakarken ellerim iki yanımda, sorduğu soruyu düşünüyorum. *Beni terk etseydin, belki. Çünkü annemin yaptığı gibi çekip gidemezsin. O hatadan ders aldım. En kötüsü de annemin bensiz bir yerlerde hâlâ hayatta, mutlu ve başarılı olduğunu bilmek.*

Külü düşünüyorum. Şömineyi. *Bazen sana ne yapardım bilmiyorum, kabus kız.*

"Hayır." Bu bir yalan.

Biliyor ve yumuşak gülümsemesi bunu gösteriyor. "Kendini durdurmaya çalışır mısın?"

"Benden uzaklaşırsan olmaz."

"Bu aşk değil." Sesi kızgın gelmiyor ve hâlâ bana dokunuyor, eli kalbimin üzerinde, nabız boğazımda.

"Umurumda değil. Bu benim için."

"Bu, hakkında kitaplar türden bir ilişki," diyor, ayaklarımın arasına girerken ağızma bakıyor, göğüsleri göbeğimi sıyrıyor. "Asla iyi bitmez."

O gözlerini dudaklarımdan ayırmazken ben ellerimi yumruk yapıyorum. "Bu lanet olası bir kitap değil."

"Hikayelerden çok şey öğrenebilirsiniz." "Farklı bir tane yaz. Sadece bizim için."

"Seni asla terk etmemem fikrine o kadar takıntılısın ki", gözlerini benimkilere dikerek kirpiklerinin arasından bana bakıyor, "ama yakında bundan sıkılacağını ve *beni* terk edeceğini hiç düşündün mü?"

Ağzım kuruyor. Hayır. Hiç ama bu da bir olasılık sanırım.

"Kafamın iyi olduğunu söyledin. Ama ben senin gibi bir adrenalin bağımlısı değilim. Tehlikeli şeyleri severim ama insanlara bağıyım Eli."

Bileklerindeki bileziklere bakıyorum. Bana onun farklı olduğunu söylemesini istiyorum. Ben o değilim, çünkü eğer ona inanılacaksa, taşındığından beri onunla konuşmamış, bu da onu kolayca unuttuğu ve bana geçtiği anlamına geliyor.

Aynısını bize de yapabilir mi? Gözden ırak, gönülden ırak?

"Heyecan arzunuzu tatmin etmek için daha az kullanışlı hale geldiğimde ne olacak?"

Ona hemen cevap vermedim. Onun yerine, boğazımdaki bileğine uzanıyorum ve hafifçe irkilmesini izliyorum. Bir gün,

Bana kardeşinin aptal arkadaşıyla ilgili hikayeyi anlatacak, ben de bir isim bulacağım ve ona zarar veren her kimse onu öldüreceğim.

Şimdilik parmaklarımı bileğine doluyor ve başparmağımı nabız noktasına bastırarak kanının damarlarında ne kadar hızlı pompalandığını hissediyorum.

Konuşmaya başlamadan önce boğazımdaki kuruluğu yutkunarak bastırıyorum. "Annem babamla kavga ettikten sonra banyo suyunu akıttırdı. Bu ona bir çeşit huzur verirdi, belki de düşüncelerinin gürültüsünü bastırırdı." Elini ağzıma götürüp işaret parmağını, sonra orta parmağını ve yüzüğünü emiyorum. Parmak eklemimin üst hafifçe ısırarak bir çizgi halinde yalıyorum.

Gözleri ağzıma sabitlenmiş durumda ve ben konuşmaya devam ederken parmak uçlarını alt dudağıma değdiriyor.

"Sen de benim için öyle sayılırsın."

Daha da yaklaşıyor, aramızda sadece eli var, hâlâ kalbimin üzerinde. Vücudum ısınıyor, onun yakınlığı, kokusu ve bana diktiği bakışları karşısında kanım aletime hücum ediyor.

"Bu sadece adrenalin ya da *heyecan* değil." Kelimeyi reddediyorum. "Sen... Sen annem için su neyse osun. Yatıştıran bir şey. Su durgun ya da hızlı olabilir. Sakin ya da tehlikeli." Elini göğsüme götürüyorum, böylece ikisi de bana yaslanıyor, sonra kollarımı vücuduna doluyorum, onu ne kadar çok istediğimi hissedebilmesi için kendime yaklaştırıyorum.

Parmaklarını gömleğimin içine sokarak gülümsüyor.

"Sen benim için bunların hepsisin. Bu senin en iyi yanın. O kadar çok şeysin ki, bunun ne zaman olduğunu gerçekten bilmiyorum, tıpkı okyanusun ne zaman yeterince güvenliden aşırı riskliye döndüğünü söylemenin zor olması gibi, ama sana aşığım. Belki de bu bir seans ve belki de bana inanmıyorsun ya da farklı bir yapıya sahip olduğum için bunun daha az anlamlı olduğunu düşünüyorsun."

Başını eğiyor, gözleri benimkilere sabitleniyor.

"Ama bana gerçekmiş gibi geliyor. Eğer bir gün gidecek olursan, sensiz nefes alabileceğimi sanmıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Parmaklarım omurgasına dayanmış, kalçalarının hemen üzerinde ve kanım damarlarımda sıcak, onu öpmek, canını yakmak ve becermek istiyorum ama kıpırdamıyorum.

Ta ki bir elini göğsümden aşağı indirip pantolonumun bel bandını çekene kadar.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, ayaklarımın arasına diz çöküyor, eşofmanımı ve boxerımı indiriyor, parmaklarını aletimin üzerinde dolaştırıyor, bir eli kalçama bastırıyor, beni kitaplığa yaslıyor. "Eden."

Onun adı dudaklarımdan bir inilti olarak dökülüyor. Raflara yaslanıp gevşiyorum, başımı yukarı ve arkaya eğiyorum, parmaklarım saçlarında, onu çekiyorum

klipsi serbest bırakıp yere düşmesine izin veriyor.

Dili sıcak, eli de öyle ve diğer eliyle tırnaklarını kalçama batırıyor, zevkle birlikte keskin bir sızı.

Yine de sadece benimle dalga geçiyor, dilini sikimin başında gezdiriyor, prekumumu tadarken boğazından yumuşak bir inilti geliyor. Bana öyle geliyor ki, muhtemelen beni kızdırmaktan *başka* bir şey yapmayı bilmiyor.

Beni lolipop yalar gibi yalarken başımı aşağı eğiyorum.

Gözleri benimkileri buluyor, iri, seksi ve itaatkâr; geri çekilirken yanakları pembeleşmiş, eli hâlâ bana sarılmış. Ne yapacağını bilemiyor.

"Ağzını aç," dedim ona.

Göğsüm kabarıyor, dediğimi yapmasını bekliyorum.

"Şimdi, em onu. Emebildiğin kadar. Başını ileri geri hareket ." Saçlarını sıkıca kavriyorum.

Bana bakmaktan utanıyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve beni ağzına alıyor. İlk başta sadece ucunu, ama şimdi dudakları etrafımda sıkı bir mühür olduğu için iyi.

Başını üzerime daha da itiyorum ve gözleri açılıyor, ben devam ettikçe bana bakıyor, ta ki sikimin etrafında tıkanana, dudaklarından tükürük damlayana kadar.

Onu çabucak üzerimden çekiyorum.

"İyi misin?" Sesim pürüzlü bir fısıltı.

Elini kalçamdan indiriyor ve arkasını ağzına siliyor ama başını sallıyor. Sonra sikimi sıkıca kavriyor ve tek tekrar boğazıma kadar sokuyor. Öğürme refleksi var, ama boğazının sıkıldığını hissetmek çok sıcak.

Elim saçlarında, ona hızlanmasında yardım ediyorum.

Ben ısrar etmesem bile emiyor, emerken öğürüyor ama durmuyor.

"*Siktir.*" Kendimi tutamadığım bir ses.

Saçları parmaklarımın altında o kadar yumuşak ve kalın ki, garip bir şekilde, onu hissetmek sadece zevkimi artırıyor, çünkü her santimi o kadar mükemmel ki.

O beni emerken gözlerim bir anlığına kapanıyor, sonra dizlerinin cilalı parke zeminde kayışını izliyorum, yarın morlukları olacağını biliyorum ve bundan da zevk alıyorum.

Çünkü onlar benim için bir şey yapıyorlar.

Benim için kendini incitti ve bunun sapkınlığı beni serbest kalmaya daha hızlı itiyor, ıslak küçük ağzının etrafımda sıkıca kenetlenmiş hissi ile çekirdeğim sıkılaşıyor, tırnakları kalçalarımı kazıyor. Ellerinden birini taşaklarımı kavraması için yönlendiriyorum ve parmaklarını üzerimde daha sıkı sıkarken hissettiklerimle inliyorum.

Aşk olması gereken bir telaş, kalbim de dahil olmak üzere vücudumdaki her kası ısıtıyor.

Sonra dişlerini hissediyorum.

Nazik bir ısırık, dikkatimi çekmeye yetiyor ve onu saçlarından geriye doğru çekiyorum, tükürük aletimin ucunu şişmiş, kırmızı dudaklarına bağlıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Ona soruyorum, sesim sert ama kızgın değilim.

Bana masum bir bakış atıyor, her ne kadar ona söylediğim onca şeyden sonra ayaklarımın dibinde hiç de öyle olmasa da.

"Tatlı olma." Kelimeleri bir fısıltı, bir yalvarış gibi söylüyor, yanaklarına pembe doluyor.

Sonra beni tekrar ağzına alıyor, sonuna kadar, sikimin üzerine öğürüyor, vücudu sarsılıyor.

Saçlarını eğreti bir at kuyruğu şeklinde topluyorum, başını yukarı kaldırıyorum, gözleri benimkileri arıyor, istediği şey için yalvarıyor ve burnuna uzanıyorum.

Nefes almasını engellediğimde tüm vücudum hafifçe titriyor, parmaklarım burun deliklerini sıkıştırıyor.

"Durma," diyorum ona, saçlarını ellerimin arasında bir tasma gibi itip çekerek ve başını yönlendirerek. "Daha işim bitmedi."

Boğazında boğuk bir ses çıkarıyor ve aletimde titreştiğini hissediyorum.

Dudağımı ısıriyorum, yanaklarındaki pembenin yüzü boyunca lekeli bir kırmızıya dönüşmesini izliyorum, boynundan aşağı, o düğmeler sanki lanet olası bir melekmiş gibi yapılmış.

O başka bir şey. O lanet olası bir *kabus*, bana yol göstermeye çalışmak yerine beni günaha sürüklüyor.

Şimdi tırnaklarını kalçalarımın geçirişine gülümsüyorum, başını çevirmeye çalışırken iki elini de itiyor, be-

Çünkü nefes almaya ihtiyacı var.

Ama o kadar kolay bırakmamı istemiyor.

İsteseydi bunu istemezdi.

Ayrıca, şimdi kendini ayakkabıma sürüyor, amcığı açlıktan ölmek üzere olan küçük bir fahişe gibi ayakkabımın üstünde ileri geri sallanıyor. O kadar çok yönü var ki, başımı döndürüyor.

Şakağındaki bir damarın derisine doğru gerildiğini gördüğümde, burnundaki tutuşumu bırakıyorum ve yüzünü kavıyorum, nefes alırken başparmağımla dudaklarını aletimin etrafında gezdiriyorum, göğsü yükselip alçalıyor, beni daha sert, daha hızlı emmeye başlamadan önce, gözleri benimkinde.

"Tanrım, çok iyisin bebeğim." Başparmağımı alt dudağında tutuyorum, etrafımda sıkı sıkı gerilmiş ve "Boşalmamı ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, aletimin üzerinden bir ses çıkarıyor.

"Öyle mi?" Bu kelime bir nefesten daha fazlası değil çünkü çok yakınım. Hareket ettikçe kasılan kalçalarına bakıyorum, zavallı dizleri yere değiyor.

Tekrar başını sallıyor, yanakları çukurlaşmış, gözleri kocaman ve sevgi dolu. "Hepsini yutmanı istiyorum, anlıyor musun?"

Hevesli, yine başını sallıyor.

Vücudum gibi hissediyor, midem zevkli bir düğüm haline geliyor, daha aşağıya çekiliyor, daha sıkı, ta ki burnunu tekrar tutup nefesini kesene kadar ve kalçalarını kırarken sıcak ağzının içine boşalıyorum, lanet ayakkabımdan kendi zevkini alıyor.

"Siktir, Eden." Kafamı kitaplığa vuruyorum, hala boşalıyor, hala burnunu tutuyor, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, her şey içimden çıkarken onun ayağımın üzerinde parçalanmasını izliyorum ve kendim bile zar zor nefes alabiliyorum.

Sonunda, *sonunda*, onu serbest bıraktım.

Sikimi tutuyor, böylece ağzını benden çekebiliyor ama yine de beni okşuyor ve başını yukarı kaldırdığında, ağzını ayırıp nefes nefese kaldığında, dilinin üzerinde dölleri mi görüyorum, ağzının köşelerinden tükürük damlıyor.

"Eli," diye inliyor, kalçamı tutuyor, hâlâ beni okşuyor, sarsıntı beni titretmeye yetiyor. "Eli, *bebeğim*." Gözleri kapalı ama bana ilk seferinde olduğu gibi "*bebeğim*" dediğinde dizlerimin üzerine çökecekmişim gibi hissediyorum.

Ve işi bittiğinde, başını sarkıttığında, soluk soluğa nefes alırken omuzları hareket ettiğinde, parmaklarını aletimden yavaşça ayırıyorum, boksörlerimi ve pantolonumu yukarı çekiyorum ve yere çöküyorum, kalçalarının arasına diz çökerken onu sırt üstü yatırıyorum.

Eteğini yukarı kaldırıyorum ve beyaz külotundaki ıslaklığı görüyorum. Başparmağımı yarığının üzerinde gezdirerek ona ulaşıyorum ve gözleri üzerimde inliyor. Başparmağımı iç çamaşırının kenarının altından geçiriyorum ve kolaylıkla içine iterken ne kadar ıslak olduğunu görüp inliyorum.

Bir elimi başının yanına indiriyorum ve vücudum onunkinin üzerine geliyor. Başımı eğip onu öpüyorum ve dudakları inlerken benim için ayrılıyor, nemli saçlarımı tutuyor, başımı ona doğru tutuyor. Dili benimkiyle girdap gibi dönerken ve ben onun üzerinde kendi tadımı alırken onu parmaklamaya devam ediyorum.

Bu beni tekrar sertleştiriyor ve onu burada becerebilirim.

Başparmağımı çekiyorum, şişmiş klitorisine doğru kaydırıyorum, o inleyip kalçalarını sallarken etrafında dönüyorum.

Sonra artık dayanamıyorum ve pantolonumu tekrar indiriyorum, iç çamaşırını kenara çekiyorum ve orada, lanet olası kütüphanenin zemininde beceriyorum, bacakları belime dolanmış, tırnakları enseme batıyor.

Daha uzun sürüyor ve ondan daha zevk alıyorum ve ikinci orgazm içimde paramparça olduğunda, çekiliyorum, böylece dölümün amını kaplamasını izleyebiliyorum, eteğini yukarı çekerken kalçaları genişçe açıldı, bana iyi bir görüş sağlamak için. Sonra elimin topuğunu klitorisine, kendi dölümün üzerine bastırıyorum ve o da boşalana kadar daireler çizerek kaydırıyorum, altımda parçalanırken adımı haykırıyor.

Daha sonra, onu temizlemeden iç çamaşırını yukarı çekiyorum ve ayağa kalkmasına yardım ediyorum.

Başı dönüyor, ben onu tutarken göğsüme yaslanıyor, sırtım kitaplık tarafından destekleniyor.

Başının üstünü öpüyorum, seks kokusu tüm bu eski kitapların kokusuna karışıyor.

Dudaklarından küçük bir kahkaha kaçır.

Saçlarına karşı konuşuyorum. "Ne oldu bebeğim?"

"Kütüphaneci," diyor utangaç bir şekilde. "Ya gördüyse?"

"Muhtemelen bunu yaparken kendini izledi ve parmakladı."

Eden geri çekiliyor, kaşları çatılıyor ve şişmiş dudakları gölgeleniyor. "Onu öldüreceğim," diyor acımasızca.

Gülüyorum, onun korumacılığından memnunum. Ama parmaklarımı arasından geçiriyorum. "İzleyebilir," dedim ona. "Sadece, kimse

dokunabilir."

Bu bir şakadan çok bir uyarı.

Eden gülümsüyor ve çok zekice bir şey söyleyeceğini biliyorum.
"Kabul etmediğimiz sürece."

Hayal etmeye çalışıyorum. Başka biri ona dokunuyor, benim *onayım* olsa bile. ", " diyorum yavaşça, öfkemi kontrol altında tutarak. "Sana dokunan kişiyi hemen ardından öldürebildiğim sürece."

Dudaklarını yalıyor ve ben de aletimin etrafında nasıl hissettiklerini düşünüyorum. Ondan başka hiç kimsenin bunu hissetmesini istemiyorum. "Anlaştık," diyor, sanki ciddiymiş gibi.

Ona dokunduğu için birini öldürebileceğimin farkında olduğunu sanmıyorum.

Sanki tavşanla ilgili hikayeye hiç dikkat etmemiş gibi.

Hepsi.

Ama öyle olduğunu biliyorum, çünkü daha sonra, onu arabama doğru götürürken,

Kolumu omuzlarına doladığımda otoparkın karanlığında bana bakıyor ve soruyor: "Evcil hayvan yok o zaman?"

Onu arabamın yan tarafına doğru itiyorum ve onu tekrar becermek yerine sadece öpmek için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Eden

Bulutlu güne bakarak annemin minibüsünün koluna . Kütüphaneden bu yana iki gün geçti ve ikisinde de cezalıydım, çünkü Sebastian'ı eve bırakması için aramam gerekiyordu, ya da annemi, ama aramadım ve Eli beni bıraktığında ön kapıda beni bekliyordu.

Muhtemelen Reece'in ona karşı her zaman var olan cazibesinden dolayı ona karşı yeterince kibardı ama Eli arabayı sürer sürmez telefonumu elimden . Reece karaciğere uzun bir nutuk çekti ve bu sefer tartışmadım ya da karşılık vermedim.

Eli'nin hala iyiydi.

"Scott'a bu hafta sonu burada olmayacağını söyledin, değil mi?"

Gözlerimi bir buluta dikiyorum, sırt çantamı bir omzuma atıyorum ve kapının kolunu daha sıkı kavıyorum. "Evet, anne."

İç çekiyor ve henüz bitirmediğini biliyorum. Dışarı çıkıp lanet kapıyı çarpmak istiyorum ama bunu yapmazsam telefonumu daha çabuk geri alacağımı biliyorum.

"Eden."

gıcırdatıyorum ama bir şekilde başarıyorum,

"Ne?" sesi hissettiğimden daha az düşmanca geliyor.

"Sana altmış üç kez mesaj attığını biliyor musun?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp şakağımı serin cama dayıyorum. Mesajlarımı okumadığını biliyorum çünkü ne o ne de Reece şifremi biliyor ve Eli beni bırakmadan önce başımın belaya gireceğini bildiğim için bildirim özizlemelerimi kapatmıştım.

Telefonumun elimden alındığını ya da cezalı olduğumu bilmiyor. Dün ona Salı gecesi telefonumun şarjının bittiğini ve şarj edemedi uyuyakaldığımı söyledim, oysa neredeyse hiç uyumamıştım. Bugün bana *dün gece* telefonuma ne olduğunu soracağından eminim. Nedense başımın belada olduğunu bilmesini istemiyorum. Nedenini bilmiyorum. Belki de ailemden nefret etmesini istemiyorum. Bir onu onların şüphelerinden korumak istiyor. İncitecek fazla duygusu kalmadığını biliyorum, ama ona zarar gelmesini önleyebilirsem, deneyeceğim.

"Muhtemelen memler," diye yalan söylüyorum, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum. *Kahretsin, Eli*. Ona şimdi söylemek zorundayım ve hafta sonunu ayrı geçirmek zorunda kalmadan önce bugün söyleyeceğimi biliyordum. Güreşten bahsetti

Amanda'yla olan randevumu iptal etmemi söyledi ama ben ona hazır olduğumu çünkü işim olduğunu söyledim ki bu yalan. Sadece onun yerine başkasını seçtiğimi düşünmesini istemedim.

Şimdi itiraf etmek zorundayım.

Annem arkamdan hiçbir şey söylemiyor. Saçmalıklarımı inanmadığını biliyorum.

"Bu... çok fazla," diyor yumuşak bir sesle.

Parmaklarımı sırt çantamın askısına daha sıkı doluyorum. Evet, öyle. Bu Eli. *O çok fazla*. Benim için mükemmel. Okuyacağım altmış üç bilgenin düşüncesi beni korkutmuyor. Aksine, heyecanlıyım ama bunu anneme belli etmiyorum.

Tekrar iç geçiriyor ve sonunda vazgeçmeye karar veriyor. "Bu hafta sonu eğleneceğiz, tamam mı? Yarın seni erken alırım, böylece Cumartesi yerine o zaman gideriz." Sahte bir neşe tonu takınıyor ve ben ona inanmıyorum ama Cadılar Bayramı'nda Eli'nin sahil evine gitmeyi gerçekten çok istiyorum çünkü sonrasında sonbahar tatilimiz var ve muhtemelen yalan söyleyip Luna'yla birlikte olduğumu söyleyeceğim ama uslu durmazsam hiçbir yere gitmeme izin vermeyecek.

"Evet," diyorum, ona sahte bir gülümseme vermek için dönüyorum.

"Yapacağız."

Omzuma uzanıyor ve dilimi ısıtıyor, kolundaki sivri yara izini gördüğümde irkilmeyi reddediyorum. "İyi günler, tamam mı? Okul bittiğinde hemen burada olacağım." Elini bırakıyor ve ben başımı sallıyorum, minibüsten inerken hala gülümsüyorum, kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum, oysa o şeyi menteşelerinden ayırmak istiyorum.

Hemen biri benimle aynı hizaya geliyor ve ilk başta onun Eli olduğunu düşünüyorum. Dönüp annemin yeşil minibüsünü arıyorum, görmemesini umuyorum.

Ama sonra Dominic konuşuyor ve yürümeyi bırakıp ona kaşlarını kaldırırken dikkatim ona yöneliyor.

"Güzel minibüs," diyor, yorgun gözleriyle tam olarak buluşmayan bir gülümseme göstererek. Sanırım bugün o da ben de saçmalıyoruz.

Başımı sallıyorum, ellerim iki yanımda ondan uzaklaşıp Şato Salonu'nun açık kırmızı kapısına doğru ilerliyorum.

Elleri ceplerinde, yanımda yürüyor ve ben de bot ayakkabılarına bakıyorum. Beyaz olanlardan farklı bir çift, bunlar taba rengi. Ona bir kez daha hızlıca bakıyorum ve gözlerinin altındaki halkaları, çenesindeki kırığı ve saç diplerinin yeni ağarmış olduğunu fark ediyorum. İleriye bakarken güneşten gözlerini kısıyor, gün boyunca bulut örtüsünde nadiren görülen bir mola var, ama buradan milyonlarca mil uzakta olduğunu söyleyebilirim.

Okula dönmesine şaşırdım. Winslet'in bir yıldır kayıp olduğunu ve ölüm haberinin birkaç haftalık olduğunu biliyorum ama yine de. Bu kadar kısa bir süre içinde, özellikle de ortada hiçbir cevap yokken, çok fazla şey varmış gibi görünüyor. Öte yandan, daha önce hiç bu kadar yakınımda bir kayıp yaşamamıştım. İnsanların ölebileceğini biliyorum. Mezarlıkları ve ölümü hatırlatan şeyleri severim. Onunla flört etmeyi, Eli'nin nefesimi kesmesi gibi.

Ama bana hiç kancasını takmadı, henüz değil.

"Luna senin arkadaşın olmak istiyor, biliyor musun?"

Neredeyse kendi ayaklarıma takılıyordum, siyah botlarım taş yürüyüş yolunda sürtünüyordu. Çıktığımız küçük merdivenler arasındaki metal bölmeye uzanarak kendimi dengeledim. "Ne oldu?" Ağzım kuruyarak soruyorum. Luna ve ben son zamanlarda pek konuşmadık, Eli'nin son partisinde de konuşmadık ve okul günlerinde birbirimizi nadiren görüyoruz.

"İyi misin?" Dom soruyor, çıkıp yürümeye devam ederken gözlerinde eğlence parlıyor, insanlar yanımızdan geçiyor, bazıları ona sesleniyor. Elini kaldırıyor ve el salladığı insanlardan birinin üzerinde Trafalgar Swim kapüşonlu tişörtü olduğunu ve üzerinde "ejderhalar" yazmadığını görüyorum.

Eli'ye yusufçuk güreşini sormayı bir kenara not ettim.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyorum, bunu yaparken yanaklarım kızarıyor, ama dümdüz önüme bakıyorum. Dominic şifreli kelimeyi bilmiyor. Boğazımı temizliyorum. "Bunu bana neden söylüyorsun? Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet. Onu özlüyor ve o da *sana* takıntılı olduğu için..." Omuz silkiyor.

"Başka bir deyişle, ona ulaşmanın bir yolu muyum?" Gözlerimi açık kapıdan içeri doğru ilerleyen öğrenci kitlesinden ayırmıyorum.

"Elbette," diyor Dom. "O kadar da kötü değil, gerçekten." Cevap olarak homurdanıyorum.

"Sana şimdiye kadar ne yaptı, cidden?" Dominic soruyor ve sözlerindeki keskinliği fark ediyorum. Ona karşı korumacı davranıyor, belki de aralarındaki tuhaf ilişki ve Eli'yle yaşadıkları ilişki yüzünden. Muhtemelen onu da benim çaldığıma inanıyor.

Kalenin yukarısında bir yerde gök gürlüyor.

Dom'un sorusunu, "Benim önümde onu kucakladı," diye yanıtlıyorum. "Ve *sen*."

Boğazının arkasından küçümseyici bir ses çıkarıyor. "Eskiden yaptıklarına kıyasla bu çocuk oyuncağı."

Eskiden öyleydi. Bu kelimeler hoşuma gidiyor ama onlar hakkında hiçbir şey söylemiyorum. "Artık *bunu* bile yapmayacak. Biz çıkıyoruz."

Dominic başını sallıyor, ben de tepkisini ölçmek için ona doğru bir bakış atıyorum. Eli ve ben, parkta arabada bana kız arkadaşı olduğumu söylediğinde bunu resmileştirmiştik ama bunu hiç *duyurmadık*, bu yüzden Dominic ya da Luna'nın bilip bilmediğini bilmiyordum.

"Evet, biliyor," diye onaylıyor.

Göğsümde bir sevinç patlaması yaşıyorum. "Öyle mi?"

Girişten birkaç adım uzaktayız ve kalenin içinde hâlâ çalışan klimayı hissedebiliyorum. Hava son birkaç gündür soğuduğu için serin ama çok terlediğim için sıcaktansa üşümeyi tercih ederim. Yine de, serinliğin beni bile bile duruyorum, Dom'a bakmak için dönüyorum. O da bana bakıyor, dudaklarındaki şakacı yarı gülümsemeye rağmen kaşlarının arasında bir çatıklık var.

"Ona söylemiş."

İçimi bir kızgınlık kaplıyor ve nedeninden bile emin değilim. Sanırım sadece ona ne zaman söylediğini, nedenini, nasıl ortaya çıktığını bilmek istiyorum. Ama sonra bu düşünce yerini başka bir düşünceye bırakıyor. Defterime karaladığım şeyler. Peşini bırakamadığım şeyler. Bilmediğim her şey.

"Dominic."

Biraz daha dik duruyor. Yürüyüş yolunun dışındayız, insanlar yanımızdan geçiyor ve Eli'nin de bir süre sonra bunu yapabileceğini biliyorum ama artık bekleyemiyorum. Kafamın içinde bir ihtiyaç gibi, ağzım için bir filtre yok.

"Eli'nin kız kardeşinize zarar vermek için ne gibi bir nedeni olabilir?"

Gözleri açılıyor ve sanki kulak misafiri arıyormuş gibi etrafımıza bakıyor. Ama benim umurumda değil. Başımı sallayarak bir o yana bir bu yana gidip geliyorum, düşündüğüm her şey su yüzüne çıkıyor.

"Yani, onun evine geldiğinizde..." Notlarımı düşünüp duruyorum. Vardığım sonucu. Eli'nin bana söylediği şey, ama bu itirafı kafamın içinde sıkı sıkıya saklıyorum. "Onu suçluyordun ve Idaho'daki o yere gittiğini söyledin."

"Uzun bir süre," diye onaylıyor Dom dişlerini sıkarak. "Hapishane yerine oraya gitti. Baharda geri geldi..." Bakışlarını yere indirirken sesi kesiliyor. "Yine de onun yaptığını sanmıyorum," diyor sonunda, gözleri kirpiklerinin arasından benimkileri buluyor.

Biraz başım dönüyor. "Ne? Dedin ki-"

"Sarhoştum." Kelimeleri kesin bir şekilde söylüyor. "O yapmadı." "O zaman ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Gökyüzüne bakıyor, bir başka gök gürültüsü daha yaklaşıyor. Bakışlarını hala düşürmüyor ve gözlerinden yansıyan şimşekleri izliyorum.

"Hiç birlikte yattılar mı?" Dom'un gözleri gözlerimde parlarken, konuşmam ve düşüncelerim de hızlıca ağzımdan dökülüyor. Yattıklarını biliyorum ama hikâyeyi Dom'un ağzından dinlemek istiyorum. Bana anlattığı gibi, değil mi? Olayın tüm yönlerini görmek ilginç. "Yani, düşündüm de, eğer yaptılarsa, belki de başka biriyle ortadan kaybolarak onu kıskandırmaya çalışıyordu ya da-"

Dominic dişlerini sıkarak başını sallıyor. "Birlikte uyumadılar." o kadar güçlü bir şekilde söylüyor ki, doğru olduğunu düşündüğünü bile sanmıyorum.

Yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun, yalan söylüyorsun. Ama neden? Eli'ni mi koruyor yoksa kendini mi koruyor?

Her şeyi çözdüm. Eli onun gidişini izledi ama Dom bunu bilmiyor ve muhtemelen herkes gibi o da Eli'ye aşık ve birinin arabasına binerek yanlış bir seçim yaptı ve belki de ona zarar verdiler ve cesedini göle attılar ve-

"İyi misin?" Dom düşüncelerimi böldü.

Ben hala. O anda nasıl görüldüğüm hakkında hiçbir fikrim yok, tüm bu şeyleri kafamın içinde gözden geçiriyorum. Bir kez başımı salladım, yavaşça. "Evet." Ben de yavaş konuşmak için kendimi zorluyorum.

Dom bana bakıyor.

Okulun içinden bir zil çalıyor, yüksek ve uğursuz, alçak bir nota. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. İçimde büyük bir *enerji* var ve sınıfta oturmak istemiyorum ama fazla seçeneğim de yok. Ayrıca, Eli içeride.

"Bak," diyor Dom sessizce, "Berbat davrandığımı biliyorum. Özür dilerim." Başını sallıyor. "Eli Cadılar Bayramı için sahil evine gideceğinizi söyledi. Winslet için bir anma töreni var çünkü onun en sevdiği bayramdı, ailemden, babamın tüm *iş arkadaşları için*." Son kelimeyi hırıldayarak söyledi. "Gitmek istemiyorum. Sence..." Bakışlarını tekrar yere indiriyor. Yere.

Gök gürültüsü patlıyor.

Yağmur yağmaya başlıyor, tenime hafifçe vuruyor.

"Sence Luna'yla ben de gelebilir miyiz, sahil evine? Belki Janelle? Jasper?" Bakışlarını benimkilere doğru kaldırdı. "Çok şey istediğimi biliyorum. Ama

hepimiz bir arada olsak iyi olabilir. Daha önce çok yakındık."

Senden önce. Söylemediği şey.

Hayır demeye hiç niyetim yok. Sadece birkaç kez aptalca başımı sallıyorum. Belki Luna o kadar da kötü değildir, ama öyle olsa bile, şu anda bir parti fikri çekici görünüyor. Ayrıca, Dom'un Eli'nin Winslet'le yatmadığına dair ısrarını düşünerek yarı yarıya buradayım. Ses tonundaki agresiflik. *Biri yalan söylüyor.* "Tabii, evet."

Dom gülümsüyor, sadece dudaklarının yarım ucuyla. "Teşekkürler, E."

Başımı sallayıp açık kapıya, okulun içindeki boş koridora dönüyorum. "Geç kaldık, hadi gidelim." Ve kendimi şaşırtarak ona uzanıyorum, kolunu tutuyorum ve o da isteyerek geliyor, ikimiz birlikte yürüyoruz.

Kolunu bırakıyorum ve ikimiz de soğuk koridora doğru ilerlerken o da benimle birlikte acele ediyor. Ter enseme ıslatıyor ve koridorda yürürken klima için minnettarım.

Ayrıldığımız ikinci kavşağa varmadan önce Dom'a bakıyorum. "Bu hafta sonu gidiyorum," diyorum ona. "Ona göz ol." Kim olduğunu belirtmem gerek yok ve Dom'un yavaşça gülümsediğini görüyorum.

Bir kez başını sallar. "Tamamdır." Sonra bana göz kırparak birkaç adım geriye doğru yürüdüktan sonra dönüp sınıfına doğru ilerliyor.

Ne kadar geç kaldığımdan emin olamadan Latince dersine daldığımda, Eli'nin bakışlarını ben görmeden üzerimde *hissediyorum*. Dersine yarım saniyeliğine ara veren Bayan Romano'ya bir özür mırıldanıyorum, sonra tekrar devam ediyor.

Eli'nin yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor, duruşu rahat, elinde bir kalem, sırasına vuruyor, ama gözlerinde bir şey görüyorum. Titrek bacaklarımın üzerinde sınıfın arkasına doğru ilerlerken, bunun üzerinde kafa yoruyorum. Öfke ya da kıskançlık bile değil.

Başka bir şey, sandalyesinde biraz sarkmış gibi görünmesi.

Rahatlama.

Rahatlamıştım.

DERSTEN SONRA BENİ BEKLIYOR. BÜYÜK BİR SINAV İÇİN EŞLEŞMEMİZ GEREKIYORDU.

çeviri projesi, ancak ortaklarımızı biz seçemedik. Benimki-

Ansel çantasını omzuna atmadan önce bana gülümsüyor ve bir elini ceketinde .

Gülümsemeye karşılık veriyorum ve Ansel'in sırık gibi gövdesinin kapının yanındaki duvara yaslanmış Eli'nin yanından geçişini izliyorum. O da Ansel'i izliyor ve bunu yaparken yüzünde tuhaf bir gülümseme var.

Saçlarımı kulaklarımın arkasına topluyorum ve Eli'yi kapıda karşılıyorum, birlikte çıkarken Bayan Romano'nun gözlerini üzerimde hissediyorum.

"Neden Ansel'e öyle bakıyorsun?" Altmış üç mesajdan ve cezalı olduğum gerçeğinden bahsetmek için soruyorum.

Eli'nin gülümsemesi yukarı doğru kıvrılıyor ve bakışlarım her zamanki gibi onun ağzına yöneliyor. Dudakları o kadar güzel ve dolgun ki gülümsediğinde biraz şeytani görünüyor, sanki cazibesi kırılıyor, özellikle de şimdi eli omzumu sıyrıp "Ne gibi?" derken.

Koridorun serinliğinde bile sözlerindeki sahte masumiyetten dolayı ter içinde kalıyorum. "Bilmiyorum. Ürkütücü bir bakışın vardı."

Dolap bankasına yaklaştığımızda duruyor ve sırt çantamın fermuarı dolapların metaline çarpma kadar bana dokunmadan beni oraya doğru desteklediğini fark etmiyorum.

Avucunu başımın yanına koyuyor, odağı tamamen benim üzerimde. "Ürkütücü bir bakış mı?" diye tekrarlıyor, ses tonu alaycı.

Nefes almakta zorlanıyorum ve bunu başardığımda, onun kokusunu içime çekiyorum ve Çarşamba gecesi ona oral seks yaptığımı ve ağzıma girerken ne kadar iyi hissettirdiğini düşünüyorum ve-

"Bak, şimdi bir göz at."

Gözlerimi kırıştırıyorum, göğsüm ısınıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Başını eğip burnunu benimkine yaklaştırıyor. "Benim için tekrar dizlerinin üzerine çökmek ister gibi görünüyorsun *bebeğim*."

O gece ona ne dediğimi düşünerek nefesimi içime çekiyorum. İstesem de kendimi durduramazdım. "Kapa çeneni."

Gülüştü ağzıma karşı yumuşak. "Sana burada vuramam. Anlamazlar."

Gözlerimi devirerek başımı dolabına vuruyorum. Ona katılmamak istiyorum. Özel okullar tuhaf insanlara ev sahipliği yapar, Eli ve çetesi gibi. Ama o geri çekilip aramıza biraz mesafe koyarken hiçbir şey söylemiyorum.

Çenemi eğiyorum ve gözlerinin benimkileri aradığını görüyorum.

"Dün gece bana mesaj atmadın." Sesindeki tüm şakacılık gitmişti.

Ellerimi çantalarımın askılarında aşağı yukarı kaydırıyorum, avuçlarım nemleniyor. "Biliyorum, ben..."

Kaşlarını kaldırıp bekliyor, ben de bugün Perşembe olduğu ve yarından itibaren tüm hafta sonu ayrı olacağımız için ona gerçeği söylüyorum. "Telefonum elimden alındı. Cezalıyım."

Bir an beni inceliyor ve bir yalan aradığını düşünüyorum ama onun yerine gerçeği bulmuş olmalı çünkü sadece "Neden?" diye soruyor.

Ona söylemek istemiyorum çünkü bu Eli, annem ve Reece arasında işleri tuhaflaştıracak. İkincisi umurumda değil ve diğer ikisini de gelecek yıl bırakacağım, ama o zamana kadar...

"Neyin var Eden?" Eli bana dokunmuyor ama çok yakınımnda duruyor ve bakışlarındaki endişeden nefret ediyorum. Sormadığı için kendimi suçlu hissediyorum, *ne yanlış yaptın? Başın nasıl belaya girdi?*

Neyi yanlış yaptığım umurunda değil. Bela olup olmadığı umurunda değil. Sadece beni önemsiyor. Bazen ona tüm ailemi öldürdüğümü söylesem, kanı temizlemek için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sormak dışında tek kelime etmeyecekmiş gibi hissediyorum.

Bu tehlikeli. *Biz tehlikeliyiz.* Bir gün, eğer bu şekilde devam edersek, birlikte çok ama çok tehlikeli bir şey yapacağız. Bundan nefret edeceğimden emin değilim.

"Annem aramıza biraz mesafe koymamı istedi." Her şeyi hızlı hızlı ağzımdan kaçırdım. Bakışlarımı göğsüne indiriyorum, koyu gri blazer ceketinin altında geniş ve güzel. "Muhtemelen Luna'yla yatıya kalmalarım konusunda yalan söylediğimi biliyordur," diye takılıyorum adının üzerine, "ve Janelle ve... evet." Dudaklarımı yalıyorum, bir sonraki kelimelerimi tartışıyorum, ama bunu kişisel olarak algılamaması için söylemeye karar veriyorum. "Sadece okula odaklandığımdan emin olmak istiyor. Onun gibi olmadığımından..." Göğsüne bakmaya devam ediyorum, annem hakkında acımasızca konuşmasını bekliyorum.

Ama tek söylediği "Ne zaman geri alacaksın?" oldu. Bakışlarımı ona doğru indiriyorum ve şaşkınlığımı görmüş olmalı ki "Telefonun mu?" diye ekliyor.

Biraz irkildim. "Ben... Bilmiyorum."

Bu cevaptan rahatsız olmuş görünüyor, gözlerini yere indiriyor ve başını sallıyor. "Annenin nesi var?"

Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda boğazımı temizliyorum. Koridorların boşaldığını ve muhtemelen derse girmek için saniyelerimiz kaldığını fark ediyorum ama umurumda değil. "Ne demek istiyorsun?"

"Neden *de onun gibi* olmanı istemiyor?"

Utanç göğsümü ısıtıyor. "Çünkü... şey, o evleri temizler, bilirsin, ve..." Kekeleyerek konuşuyorum ve bir sonraki dersime gidip bu konuyu daha sonra konuşmak istiyorum. Başımı sallıyorum. Bu tartışmaktan hoşlanmadığım bir konu. Onun tüm güzel şeylerini "zengin çocuk" şeyleri olarak klişeleştirmek kolay, ama gerçek şu ki sınıf ve zenginlik açısından aramızda kilometreler var ve bu kilometrelerle birlikte fırsatlar da geliyor.

Ve onun için, ailesinin işi, evi ya da arabası nedeniyle nasıl algılanacağı konusunda endişe duymamak. "Gitmek zorundayım."

Ama ben ona sırtımı dönmeden o konuştu. "Seni annen büyüttü. Ev temizlemekte yanlış bir şey yok. Birileri bunu yapmalı. Babam, annen gibi biri olduğu için minnettar."

Duruyorum ama yüzümü ona dönmüyorum.

"Neden aramıza mesafe koymak istediğini biliyorum. Bunu anlıyorum. Önemsiyor ve endişeleniyor."

Koridora bakıyorum, görmüyorum, sadece dinliyorum.

"İnsanlar bizi anlamayacak, Eden."

Boğazım düğümleniyor, ensemdeki tüyler diken diken oluyor, vücudumdaki her his artıyor. Acaba Eli sürekli baskı onu tetikte tuttuğu için mi gerdanlık takıyor? Acaba benim nefesimin kısıtlanmasından hoşlandığım gibi o da bundan hoşlanıyor mu?

Ölümle dans etmek.

Bu sefer bıçağı tutmak ister misin?

"Açıklamak zorunda değilim. Açıklayabilsek bile bunu yapamazlar."

O haklı. Ona karşı hissettiklerimi söylesem annem beni hapse attırırdı. Onun için nasıl öleceğimi, kanımı nasıl akıtacağımı ya da beni nasıl incitmesine izin vereceğimi bile anlamıyorum çünkü bizim için aşkla aynı şey. Çürükler ve kelebek öpücükleri, ondan, onları birbirinden ayıramazdım.

Bazen bunun gerçekleşmeyi bekleyen başka bir olay olup olmadığını merak ediyorum. Shoreside'da başımın belaya girdiği gibi başka bir bağlılık ve saplantı. Bazen uçuyormuşum gibi hissediyorum. Ama her zaman bir kaza olur, değil mi?

"Ama bu hafta sonu sana ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Ev telefonunuz var mı? Ve spor salonunda-"

"Çalışmıyorum." Bana çok şey veriyor. Ona bir kez olsun dürüst olmak istiyorum.

Bir an sessiz kaldı ve ben yüzümü ondan başka tarafa çevirdim. "Amanda'yı görmeye gidiyorsun." Adını nefret ediyormuş gibi söylüyor.

"Annem geliyor." Reece şok edici bir kararla evde kalmaya ve annemle benim baş başa vakit geçirmemize izin vermeye karar verdi.

"Neden bana yalan söyledin?"

Yalan söylemek kolay. Ama Çarşamba gecesi bana çok fazla yalan söylediği için ona gerçeği söylemeye karar verdim. "Başka biriyle görüştüğüm için endişelenmeni istemedim."

Bir anlık sessizlik. Sonra, "Bana bak."

Gözleriyle buluştuğumda sırt çantamın askılarını daha sıkı sıkıyorum. Eli hâlâ başımın yanında duruyor.

"Onu görmeyeceksin."

Nic'i mi yoksa Richard/Zach'ı mı kastettiğini bilmiyorum ama bir kez başımı sallıyorum. "Yapmayacağım," diye kabul ediyorum. Yapmayacağım.

Elini bırakıyor, sonra benimkini kayışından tutup parmaklarımızı birleştiriyor. Dokunuşumuzla kalp atışlarım hızlanıyor ama geri çekilmiyorum. elimin arkasında gezdirerek usulca sıkıyor. "Bana bir daha yalan söyleme, tamam mı?"

Muhtemelen yapacağımı biliyorum ama tartışmıyorum. Sadece "Tamam." diyorum.

Eden

Annem yolculuk için telefonumu bana geri verdi, yeşil minibüsün orta konsolunun içinden bir aux kablosu çıkardı ve ellerime tutuşturdu. *"Müziği sen kontrol edeceksin, telefonunu alacaksın ve bir sahil tatili. Bu hafta sonu ne ters gidebilir ki?"*

Sanırım birkaç şey var ama hiçbir şey söylemedim.

Labrinth'in "Mount Everest" şarkısı on üç dakika içinde on üçüncü kez çalıyor ve annem bana gülümseyerek bakışlarını benden ayırıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Aramızdaki fincanlıkta biri şekerli (onunki), diğeri şekersiz (benimki) iki kocaman çay bardağı var.

Annem kendininkini bitirdi ve çışı geldiği için otoyolda duracak bir yer arıyor, ben de Eli'ye mesaj atıyorum. Meğer bana bir sürü mem göndermiş. Sanat ve edebiyatla ilgili olanlar, Lorenzo Bernini'nin *Azize Teresa*'nın *Vecdi*'ni sarhoş bir ünlüyle kıyaslayan bir tanesi de dahil. Kahkahalarımı bastırmak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Babasının kumsalda küçük bir malikâneye benzeyen evinin fotoğraflarını gönderdi, ne ilgili sorular sordu, sonra da ne *halt* ettiğimle ilgili sorular sordu. Yanına gelmem için birkaç tehdit, sağlığımla ilgili endişeler ve onu neden ektiğimi öğrendiğinde benimle ne yapmayı planladığına dair cinsel içerikli mesajlar (her kelime oyunu amaçlanmıştır).

Şimdi ona yolculukta nerede olduğumuzu söylüyorum ve o *da* bana bulunduğu havuzun fotoğrafını gönderiyor. Onunla sarmalanmış klor kokusunu şimdiden özlüyorum.

Bir bacağıma diğerinin üzerine atıyorum, ona mesaj atarken koltuğumda kambur duruyorum.

"Milkshake alabilir miyim?" Eli'ye mesaj atarken aynı anda anneme de soruyorum.

Ben: Seni özledim, benim neyim var?

Cevabı hemen geldi, hepsinde olduğu gibi. **Onun cevabı: Bende de aynı sorun var.**

Kendi kendime gülümsüyorum ve umarım annem fark etmez. Eminim ona mesaj attığımı fark etmiştir ama onunla birlikte sahile için mutludur, eski komşularımızdan bazılarını görmek ve muhtemelen tuvalet ovma ya da tezgah cilalama endişesi olmadan kumda uzanmak istiyordur. Neyse ki onu hiç gündeme getirmedi.

Annem gülüyor. "Elbette," diyor, sesi biraz şaşırmış gibi çıkıyor. "Ne tür?"

Ben: En sevdiğin dondurma? Onu: Geyik izleri.

Annemin sorusuna yanıt olarak lezzeti tekrarlarlarken kahkahalarımı yutuyorum.

Kendi kendine gülüyor. "Sanırım bunun için lüks bir yere gitmem gerekiyor."

"Sanırım öyle." Gözlerim hâlâ telefonumda, parmaklarım ekranın üzerinde uçuşuyor. Hiçbir neden yokken, bu sabah Dominic'le yaptığım konuşma aklıma geliyor.

Ben: Sana bir şey söylemem lazım, kızma. Onu: Tamam.

Dilimi ısırarak ona Dom'un ve diğer herkesin Eli'nin sahil evine nasıl davet edildiğinin kısa bir özetini yapıyorum. Benim tarafımdan.

"Çişin mi geldi?" Annemin sesi beni irkiltiyor. Ona bakıyorum, minibüsün yavaşladığını hissediyorum, sonra kahverengi bir binanın üzerinde asma çatısı olan küçük dinlenme tesisine bakıyorum, birkaç aile kaldırımdan aşağıya tuvaletlere doğru gidiyor.

"Hayır, ben iyiyim," diyorum anneme, ciddi bir şekilde.

"Hemen dönerim, sonra da milkshake alırsınız." Dışarısı biraz serin olmasına rağmen minibüsü çalışır durumda, klimayı açık bırakıyor. Rain ailesine has bir özellik olsa gerek, dinlenmeden terlemek.

Dominic'in sana aşık olduğunu düşünmeye başlıyorum.

Biraz güldüm. **Ben: Yeni mi anladın?**

Onu: Hayır, ama şimdi onu öldürmeyi ciddi ciddi düşündüm.

AMANDA KIVIRCIK KIZIL SAÇLI VE ÇILLI.

elinde tutuyor, bir çocuk gibi görünüyor. Ya da belki de hissettiğimden daha genç.

Annem mutfakta Manda'nın annesiyle birlikte, komik olması mümkün olmayan bir şeye kıkırdıyor ya da belki de okyanus kıyısındaki bu küçük mavi evde hiçbir şeyin komik olamayacağını hissediyorum.

Belki de Eli'ye o kadar takıntılıyım ki, onun olmadığı hiçbir yerde olumlu bir şey bulamıyorum. Milkshake hariç. Onu minibüste rekor sürede bitirdim.

"Yeni okul nasıl?" Amanda kare pantolonlu ve sarı gövdeli çizgi film karakteri dondurmasını yalıyor, annemle benim birkaç sokak ötede gördüğümüz dondurma kamyonundan aldığını söyledi. Bu evin en güzel yanı, mavi dış cephesinin yanı sıra, sahile on dakikalık ve araba yıkamaya beş dakikalık yürüme mesafesinde olmasıydı. Arabamız yokken bazen Amanda'yla oraya gider, birbirimize hortumlarla pembe köpük sıkardık, geçmişe baktığımızda muhtemelen cildimiz ya da ciğerlerimiz için iyi değildi ama güzel kokuyordu ve eğleneliydi.

Bu evle ilgili *en kötü* şey, aylardır görmezden geldiğim biriyle yapmacık bir iletişim kurmak zorunda kalmam. Eskiden en iyi arkadaşım dediğim biriyle. Sanırım yalan söyledim.

Cızırtılı, mercan rengi kanepede kaykılıyorum, ince, kahverengi halıya bakıyorum, kollarımı göğsümde kavuşturmuşum, ayaklarım yerden bir santim sarkıyor. Annemin geçen yıl bana aldığı, sevmediğim geniş paçalı bir kot pantolondan bozma siyah şortumun altındaki bacaklarımın solmaya yüz tutmuş bronzluğuna bakıyorum. Yırtık lavanta rengi gömleğim bir omzumdan kayıyor ama zaten öyle olması gerekiyordu, o yüzden bırakıyorum.

"Bu... bir kale." Bakışlarımı Manda'ya kaldırıp gülümsüyorum.

Yalamaya ara veriyor. Bunlar hakkında hiç konuşmadığımız şeyler. En iyi arkadaşların konuşması gereken şeyler. Yeni bir okula gideceğimi biliyordu elbette ama bunun ötesinde pek bir şey konuşmadık.

Geniş mavi gözlerini kırıştırıyor ve karşımdaki soluk gri sandalyenin kenarına doğru kayıyor. Sarı çizgi film gövdesinden bir ısırık alıyor, bir gözünü de kesiyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor dondurma lokmaları arasında.

Telefonum elimde, pazumun altında duruyor ve başımı sallarken onu sıkıca kavriyorum. "Gerçekten mi?"

"Lanet olsun."

"Biliyorum."

Annelerimiz arkamdaki mutfaktan yine gülüyorlar.

"Çocuklar mı?" Bunu sorduğunda Manda'nın çilli yüzü pembeleşiyor, çünkü ikimiz de biliyoruz ki Shoreside'da başımı belaya sokan *çocuklardı*.

". Ve zenginler. Ve bazıları da pislik." Sadece Dominic ve bazen de Eli. Ansel bugün iyiydi, kibar bir gülümsemesi, kahverengi ile sarı arasında yumuşak saçları vardı. Latince telaffuzu olağanüstüydü.

"Tabii ki. Parası olan insanlar her zaman pisliktir." Manda sünger karakterinden bir parça daha koparır.

Bu, belki de dolaylı olarak inanmamız için yetiştirildiğimiz bir yalan. Parası olan insanlar kötüdür, parası olmayan insanlara adaletsiz davranılır ve kötü muameleyi parası olanlar yapar.

Sadece başımı sallıyorum çünkü bazılarının iyi olduğunu tartışmak istemiyorum. Eric Addison gibi. Hayatımda göremeyeceğim kadar çok parası olan bekâr bir baba ve olabildiğince kibar biri.

O küçük şey hariç. Çürükler hariç.

Tırnaklarımı derime geçiriyorum. "Sky Wash'a gitmek ister misin?" Hareket etmek istiyorum.

Manda elindeki tahta çubuğu sıkıca kavrayarak yavaşça başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. Mesajlarının çoğunu görmezden geldiğim, sadece dikkatimi dağıtmak istediğimde ona mesaj attığım için garip bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Evet," diyor yavaşça, sanki sözümü geri alabilirmişim gibi. "Evet, biliyorum."

YÜRÜYÜŞ ILIKTI VE SANKI YÜRÜYÜŞ SIRASINDA BİLE SICAKLIK ARTMIŞ GİBİYDİ.

Güneş battı. Hâlâ görebileceğim kadar pembe ve sarı ışık var, dışarısı loş ve ben böyle seviyorum.

Amanda dondurma çubuğunu annesinin mutfağındaki taşan çöp kutusuna attı ve ailemize çok geçmeden döneceğimizi söyledik. Annem bu gece için bize bir motel odası kiraladı, tam okyanusta değil, ama nihayet bunun için heyecanlıyım. Reece yok. Sebastian yok. Güzel olacak.

"Manda komplocu bir tavırla "Sebastian'ın arkadaşını hatırlıyor musun?" diye soruyor ve bana olan düşmanlığını biraz olsun kaybetmiş görünüyor.

Bir köşeyi dönüyoruz, otlarla kaplı kaldırımında yürüyoruz, denizin yıprattığı çatlaklar arasında yeşil filizler filizleniyor. Yanımdaki sarı, mavi ve beyaz yumrulu evlere bakıyorum. Okyanusun kokusu güçlü, nem saçlarımı örmeme rağmen küçük tüylerin enseme yapışmasına neden oluyor.

Bunu ne kadar sevdiğimi unutmuşum.

Bu şehirde yaşadığım dönemde her şey yolunda gitmese de burada kendimi *iyi* hissediyorum.

İleride, küçük çocuklar kırmızı ve sarı pedallı bir arabaya biniyor, bir diğeri sadece bebek beziyle arkadan geliyor ve bir kadın sarkık verandada oturmuş sigara içiyor. Yanından geçerken havadaki tütün kokusunu alabiliyorum.

"Hangi arkadaş?" Sebastian'ın bir sürü arkadaşı var. Uyuşturucu bunu yapar, garip bir şekilde. Sizi yanınızda yaşayan insanlara bağlar. Kimse yalnız kalmak istemez.

Telefonuma bakıyorum ve Eli'dan bir mesaj görüyorum.

Amanda gevezelik ederken açıyorum. Yarım yamalak dinliyorum ama söylediklerinin özünü anlıyorum. Sebastian'ın eski arkadaşlarından biriyle çıkmak berbat bir fikir gibi görünüyor, ama ben kimim ki yargılayayım?

Bana bir resim gönder.

Gözlerimi deviriyorum ve cevap vermiyorum, hafif esintiyle gelen köpük ve araba sabunu kokuları yükselirken kollarımı tekrar kavuşturuyorum. İleride, bir yiyecek kamyonu ve bir karavandan çok uzak olmayan yolun kenarına sıkışmış Sky Wash.

Elle araba yıkama standartlarına göre kalabalık. Bir kamyonet bölmelerden birine çekilmiş, sarı bir Mustang bir diğerine girmiş, ama Amanda'nın elini , bileğindeki kararmış altın bileklikle Ford'un arasında boş olan en bölme.

"Aman Tanrım," diyor, beyaz dişleri bir gülümsemeyle parlıyor, ön iki dişinin arasında çizgi film dondurmasından küçük bir sarı çamur izi var. Elini bırakıp bana dönüyor, aniden bağlı beyaz gömleğini çekiştiriyor, yüksek belli yoga pantolonunu yukarı çekiyor. "İyi görünüyor muyum?" diye soruyor, tepeden tırnağa kızarmış gibi görünüyor, tüm vücudu hafif bir kırmızı tonunda.

Ona kaşlarını çatıyorum; bölmelerden birkaç metre ötede, gri, sarmal borusu kullanılmayan bir hava süpürgesinin yanında dururken, süpürgelerin sesi ve hortumların şıptısı arka plandaki gürültü. "Harika görünüyorsun."

Kıvırcık kızıl saçlarını bir omzunun üzerinden savuruyor, bir iki tutamı nemli ve alnına yapışmış. "Emin misin?" diye soruyor, dişlerini fırçalıyor, sanki dondurmanın kızlığın son, parçalanmış kalıntıları gibi ona yapıştığını biliyormuş gibi.

Her şeyi bir kenara itmek için kendi göğüslerini avuçluyor, bir yandan da gömleğinin V kısmını çekiştirerek göğsünün çilli üst kısımlarını ortaya çıkarmaya çalışıyor.

"Neler oluyor?" Mustang'ini yıkayan ve bize bakan yaşlı adama ve pikapta oturan, yanaklarında pembe köpükler olan kıvırcık saçlı kadına bakarak soruyorum.

Bakışlarım nihayet son bölmede ters dönmüş eski Cadillac'a takılıyor ve soluk mavi arabanın üstündeki su püskürmesine bakarak içinde bir insan olduğunu varsayıyorum, ama onları göremiyorum.

"Bu o," diyor Manda, daha önce onu hiç görmediğim kadar heyecanlı bir şekilde.

"Kim?" Telefonum elimde titriyor ama ona bakmıyorum, kollarımı kavuşturmuş bir şekilde son koyda gözlerimi kısarak bakıyorum, sanki gözlerimi kısmak daha az değil de daha çok görmeme yardımcı olacakmış gibi.

"Zachary!" Sonra elimi tutuyor, kollarımı çözüyor ve bizi son bölmeye doğru çekerken irkilmemi görmezden geliyor. Jöleli parmak arası terlikleri neredeyse kalbimin göğsümde attığı kadar hızlı bir şekilde asfalta çarpıyor, terli elim bir can simidi gibi telefonuma sıkıca sarılmış.

Zachary mi?

Buraya gelirken bana anlattığı her şey zihnimde , ama sadece yarım yamalak dikkat ediyordum ve kendimi suçlu hissetmiyorum, ama son bölmeye yaklaştığımızda aniden gerildim, kaldırım boyunca akan su, çimento tezgahlardan süzülüyordu.

Sebastian'ın arkadaşı.

Zach ya da Richard.

O zaman on dört yaşındaydım. O on yedi yaşındaydı. Yani şimdi yirmi ya da yirmi bir yaşında mı? Manda onunla nasıl tanıştı ki?

"Acaba seni hatırlıyor mu?" diyor ve kalbim göğsümde ters dönüyormuş gibi hissediyorum.

Onunla kavga etmedim ve soru sormadım. Uzun zaman önceydi. Ama sonrasında bir yıl boyunca bizde kaldı. O gecelerden birinde ilk panik atağımı geçirdim. Kalp ilacımı aldığımda.

Adını biliyorum.

"Zachary," diye sesleniyor Manda ve ben beyaz Keds ayakkabılarımın sığ bir su birikintisine sıçrayışını, ayakkabılarımın yanlarını ıslatışını izliyorum, ama onları ıslatmaya karar verdiğimi hatırlamıyorum. Etrafımızda su birikiyor, beyaz baloncukların yanı sıra ince pembe şeritler oluşuyor.

"Zachary Richard." Sonra adını şaklatıyor, cama çarpan suyun sesi neredeyse arkadaşımın sesi kadar yüksek.

Hala yere bakıyorum. İnce lastiklere.

Temizleyicilerin ve suyun kokusu, kokuların şekilde parlaktır.

"Eden'ı hatırlıyor musun?"

Bakışlarımı arabaya, içindeki deri koltuklara kaldırıyorum. Orta konsol. Direksiyon simidine. Saçlarımın arasından geçen parmaklarını ve yatağımda donmuş bir halde üzerimde gezinirken nasıl inlediğini düşünüyorum. Bana nasıl yalan söylediğini ve kardeşimin meşgul olduğunu söylediğini. Kimsenin umurunda olmazdı.

Elleri üzerimde, nefesinin kokusu nikotin ve bir çeşit et gibi. Sosisli sandviç.

Zach Richard, "Kahretsin," der ve pencereye çarpan suyun gücü durur, yere küçük bir damlaya dönüşür.

Hâlâ elimde olduğunu kendime hatırlatmak için telefonuma bakıyorum. Ekranda Eli'nin adı yanıyor, okunmamış son mesajdan sonra bir mesaj daha geliyor.

Kendi kendime gülümsüyorum ve Manda elimi bırakıyor. Başımı kaldırdığımda, Zach Richard'ın kaslı kolunun altına sıkışmış, gri bir kas tankı çoğunu gösteriyor, kargo şortu bana dizlerini ve üzerlerindeki kılları görmemi sağlıyor, terden veya araba yıkamadan cildine yapışmış.

Zach Richard başındaki soluk siyah kasketi geriye doğru çeviriyor, kasketin altından sırık gibi kahverengi tutamlar görünüyor. Amanda'dan sadece birkaç santim daha uzun ve biraz fasulyeye benziyor ama o zamanlar öyle hissetmiyordu.

Elleri Manda'nın kışında, ama elindeki siyah hortumu bıraktıktan sonra bana doğru ilerlemesi için onu serbest bırakıyor ve hiç umursamadan ıslak çimentoya düşmesine izin veriyor. Amanda gülümsüyor, kollarını kavuşturmuş, saçının bir teline dokunuyor ama gülümsemesinde güvensiz bir şeyler var.

Bu bana yönelik.

Zach sarılmak için kollarını açtı. "Kahretsin, ."

Bacaklarım güçsüz hissediyor, dizlerim titriyor gibi, ama doğrulamak için aşağı bakmıyorum. Kollarımı yanımda tutuyorum. Göğsümde bir ağrı var, çarpan kalbimden ya da kötü anılarımdan kaynaklanıyor olabilir. İçgüdüsel olarak bir elimi üzerine bastırıyorum, kendi tenimin sıcaklığını ve çok hızlı atan nabzımı hissediyorum. Burada ilaca ihtiyacım olacağını düşünmemiştim. Tanıdık şeyler beni korkutmaz. Ama görünüşe göre korkutuyorlar.

"Sebastian erkekleri senden nasıl uzaklaştırıyor, ha?" Hâlâ yaklaşıyor ve ben kirli spor ayakkabılarına, ayak bileklerindeki, beyaz çoraplarının üstündeki kıllara bakıyorum.

Telefonum elimden kayıyor ve geri adım atıyorum, inciklerime su sıçırıyor, baş dönmesi üzerinde dengesiz hissetmeme neden oluyor, ağzım açık kalıyor, kulaklarımda bir nefes çınıyor.

Telefona uzanıyorum, yukarı kaydırıyorum, ekranda hasar olup olmadığını kontrol ediyorum -küçük bir çizik, başka bir şey yok, Eli'nin mesajları hâlâ orada- ve nemli köşeyi gömleğime siliyorum.

Richard'ın kolları bana sarıldı.

Yüzümü göğsüne bastırdım. Terinin, kolonyasının ve boğucu bir şeyin kokusunu alıyorum. Nasıl iteceğimi ya da konuşacağımı düşünmek bir yana, hiçbir şey düşünemiyorum.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun. Seni becermeme izin ver."

Ben konuşmadım. Neyse ki denemedi.

Parmak uçları omurgamın dibine bastırıyor. "Tanrım, bunu atlatamıyorum." Başka şeyler söylüyor, boyumun fazla uzamadığını ama bir kadına benzediğimi, Sebastian'ın nasıl olduğunu ve neden telefonlarına hiç cevap vermediğini anlatıyor.

Sonunda beni itti ve kol mesafesinde tuttu.

Bakışlarına karşılık veriyorum, o anda renk kayboluyor, çünkü aslında pek bir şey göremiyorum.

Hafifçe çattı. "İyi misin, "

Oyuncak bebek.

Sanırım kusabilirim. konuşamıyorum.

Amanda'nın boğazını temizlediğini duydum. Onu göremiyorum çünkü bana çok yakın.

Hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun?

Kelimeler beynimde çılgılık atıyor, derimin altında pençeleşiyor, ama eğer hatırlarsa, bu onun zihnindeki bir düşüncenin fısıltısından başka bir şey değil. Suçluluk gibi önemsiz bir şeyle boğuşmuyor.

Ona gülümsüyorum, hayata geri dönüyorum.

"Seni görmek güzel," diye yalan söyledim. "Sebastian iyi gidiyor." Biraz daha yalan söyledim. "Ona mesaj at, telefonla pek konuşmaz."

Zach sırtıyor, bıyığının belli belirsiz bir kısmı dudağının üstünden sarkıyor. Elleri hâlâ omuzlarımda ve başparmakları koltuk altımın kıvrımında daireler çiziyor. Pürüzsüz parmaklarını tişörtümün kolumdan aşağı kaydırdı tenimde hissedebiliyorum.

"Seni görmek çok güzel," diye yalan söylüyor. "Şu anda ?"

"Raleigh'de yaşıyor," diyor Amanda, akrabamın adını söyleyerek. bir hakaret gibi. "Süslü bir özel okula gidiyor." Zach ince bir

kaşını kaldırdı. "Bok yok mu?"

"Yok artık." Sözlerini soru işareti olmadan tekrarlıyorum. Her yerim yanıyor, mesajlarımı kontrol etmek istiyorum ve eve gitmek istiyorum. İstemiyorum.

artık otelde kalmak istemiyorum.

Annemi istiyorum.

Zach beni tekrar kendine çekti.

Elleri bu kez aşağıya, kalçalarımın doğru iniyor. Göğsünde boğulurken yanağımın içini ısıyorum.

"Büyüyünce biz taşralıları unutma," diyor saçlarıma doğru. Parmak uçları kığımın kıvrımlarında geziniyor.

Onu kırmak istemiyormuşum gibi usulca geri çekiliyorum. Elleri iki yanına geldiğinde bir adım daha geri atıyorum ve bakışlarındaki hayal kırıklığını kaçırmıyorum.

Amanda onun yanına geliyor, kolunu onun koluna dolamadan önce bana bakıyor, bileziğinin bileziği dirseğinin kıvrımına kadar kayıyor. Acaba bunu onun için mi aldı yoksa çaldı mı?

Şapkasını tekrar kurcalıyor, kafasından kaydırıyor ve sonra insanların çok sıcakladıklarında yaptıkları gibi geri itiyor.

"Buraya gel," diyor Amanda, aşk sarhoşu. Dudaklarında hafif bir gülümseme var ve ona tutunmaktan çok asılıyor.

Bir elini yüzünde gezdiriyor. "Yapacağım bebeğim," diye yalan söylüyor. Yalancılar yalanı çok iyi bilir. "Bırak da buradaki işimi bitireyim, tamam mı?" Gözlerini bana doğru dikti.

Tekrar geri adım atıyorum ama ona gülümsüyorum. O da bana karşılık veriyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Sonrasında günlerce kollarımda morluklar oldu. Aylarca tam bir gece uyuyamadım. Uyandığımda odamda birinin olduğunu sanıyordum. Her gece şifonyerimi önüne iterdim. Annem bir sorun olduğunu anlamasın diye her sabah geri çekerdim.

Telefonuma bakıyorum, kilidini açıyorum ve Eli'nin mesajlarını okuyorum.

Onunla: Sence akşam yemeğini senin evinde yememin bir faydası olur mu? beni davet etmen gerekecek. Kendimi davet edersem pek görünmez.

Onu: Ne yapıyorsun, bebeğim?

Şimdi bir tane daha geldi. Umarım annenle eğleniyorsundur. Ben de seni özledim. Salı günü harikaydı. Bana bebeğim demeni seviyorum.

Amanda ve Zach bir sonraki görüşmeyi ne zaman yapacaklarını düşünürken ben de ona mesaj atıyorum, ama söylediklerine rağmen bu gece olmayacağına dair bir his var içimde.

Keşke burada olsaydın bebeğim.

Cevabı için fazla beklememe gerek yok.

Onu: Ben de. Bana bir sır ver.

Nerede olduğuma ve kiminle olduğuma rağmen gülümsüyorum. Amanda'nın kahkahası arka planda kesiliyor ve çakıl taşları üzerinde ıslak tekerleklerin sesi birilerinin Sky Wash'tan ayrıldığını gösteriyor. Ona kendi sözlerimi gönderirken başımı kaldırıp oğlumun sözlerine bakmıyorum.

Ben: Ne bilmek istiyorsun?

Onu: Ne istersen. Hemen şimdi. Bana bir sır ver. Uyumadan önce, bana üç tane daha ver.

Dudağımı ısırıyorum ve yukarı bakıyorum.

Amanda Zach'i öpüyor ve Zach onu kışından tutup kaldırıyor, tutuşu yoga pantolonunu kaydırıyor, böylece pantolon onu rahatsız edici bir şekilde çekiyor, ama Amanda şikayet etmiyor.

Tıpkı benim gibi. O başladıktan sonra değil. Gözlerimi telefonuma dikiyorum.

Ben: Senin hakkında bir hikaye yazmaya başladım.

Eli'nin dikkatini çekmiş olmalı, benden üç adım ötede duran adam hakkında söyleyebileceğim her şeyden daha iyi. Çok hızlı cevap veriyor. *Teşekkür , teşekkür ederim, teşekkür .*

O: Bu hikayede ben kimim?

O kadar çok gülümsüyorum ki gergin olduğumu unutuyorum. Zach'in ellerinin üzerimdeki hissini unutuyorum, o an ya da beş dakika önce.

Ben: Hikaye sensiz bir hiç.

Onu: Beni çok iyi hissettirmeyi ve çok sert düşürmeyi bırak.

Ben: Yapamam. Sana bağımlı oldum. İlham perisi, kabus, rüya.

Yazıyor, sonra yazmıyor, sonra yazıyor ve Zach adımı söyleyip parmaklarını şıklatarak odaklanmamı sağlamaya çalışıp başaramazken bile nefesimi tutuyorum.

Sonunda Eli'nin mesajı geliyor ve Eli'nin sözlerini okurken Zach'i ayaklarımın dibindeki su birikintisinde boğabileceğimi düşünüyorum.

Onu seviyorum: Ben de seni seviyorum.

Eli

Üç sır, Rain.

Bir elim başımın arkasında, diğeri telefonumu kavlıyor ve umarım mesajımı okuduğunda öğretmenin sesini duyar. Saat neredeyse gece on ve şaşırtıcı bir şekilde, birkaç saat öncesinden beri bana durmadan mesaj atıyor. Umarım annesi aldırılmaz.

Ayrıca umarım annesi lanet telefonunun onda kalmasına izin verir. Eğer vermezse, ona bir tane alırım ve parasını kendim öderim. *Al bakalım, Lucy.*

Alt katta bir yerde bir kapı kapanıyor. Yüksek sesle değil, çarparak değil, ama böyle bir evde bile hava öyle bir dolaşılıyor ki, kendi kapım biraz daha sıkı kapanıyor.

Babamın ne yaptığını merak ediyorum.

Akşamın erken saatlerinde bir süre yüzmemi izledi. Izgara yaptı, verandada birlikte yedik. Güzeldi ama annemi sormak istediğini biliyordum. Üzerinde adımın yazılı olduğu, Atina damgalı bir mektup daha vardı, mutfak tezgahının üzerine bırakılmıştı.

Ben açmadım. O da açmadı.

Tavan vantilatörüne bakıyorum, Eden sevdiği için her zaman açık ve o geldiğinde de açık olmasını isteyecek, bu yüzden ben de alışabilirim.

Gözlerimi kapatıyorum, bedenim geriliyor, sonra hapşırırken yayımın iç kısmını burnuma götürüyorum ve burnumu ön koluma siliyorum.

Siktiğimin hayranı.

İç çekerek ve burnumu çekerek telefonuma bakıyorum.

Eden: Tamam, Profesör Addison.

Dudağımı ısıırıyorum, dilimde naneli diş macunu tadı. Eden'ın tadı bu şekilde taze, aşırı tatlı ya da temiz değil, sadece... yenilik. Sanki ağzı her zaman son fırçalamasında kalmış gibi.

Ben: Bu senin için "efendim".

Eden: Bir sır ile sıradan bir gerçeği ayırt etmekte zorlanıyorum, efendim. Bana yardım edin lütfen.

Yatakta kayıyorum, dizlerimi yukarı çekiyorum, ayaklarım şiltenin üzerinde, üst çarşafın altında düz duruyor. Saçlarımı parmaklıyorum, canımı acıtana kadar dalgınca çekiyorum ve tekrar odaklanıyorum.

Ben: Sorular, o zaman, Bayan Rain?

Hemen yazıyor, konuşmamızda gecikme yok ve annesinin bundan heyecan duyduğundan emin olmasam da minnettarım.

Evet, lütfen, efendim.

Yüce .

Ben: Eğer dünyada herhangi bir şey yapabilseydin ve bundan paçayı sıyrabilseydin, bu ne ? Banka soymak, cinayet, adam kaçırmak, vs. Daha gerçekçi hedefler yok. Bir kitap yayınlayacağınızı ve profesör olacağınızı biliyorum, bu yüzden cevabınızı boşa harcamayın.

O: Yani, muhtemelen başka türlü kurtulamayacağım şeyler, o zaman?

Anlayışına gülümsedim. **Ben: Evet.**

Hemen cevap vermiyor, çünkü enine boyuna düşünüyor. Muhtemelen çoğumuzun doğuştan sahip olduğu kısıtlamaların yüzeyinin hemen altında yatan bir şeyler var, ama zincirleri çıkarmak biraz zaman alıyor. Özgür olduğumuzu hatırlayın. Ölümüne kadar varan sonuçlar vardır. Örneğin hapis cezası. Ama istediğimiz her şeyi yapabiliriz.

O: Ben seni tutardım.

Başka bir şey söyleyecek mi diye bekledim. Ama söylemedi. Artık yazmıyor. Soruyu cevaplama biçiminde o kadar çok *yanlış* var ki, oturduğum yerden kalkıp yorganımı fırlatacak ve iki elimle telefonumu kavrayacak kadar sinirliyim, ona ifadesinin her yönüyle saçma olduğunu söylemeye hazırım.

Ama daha bir şey söyleyemeden kapım hafifçe çalındı.

Kilidin açık olduğunu görerek başımı kaldırıyorum ve boğazımı temizliyorum, vantilatörden tekrar kokluyorum, kızgınlığım daha da artıyor. Babama siktirip gitmesini söyleyebilirdim ama söylemezsem muhtemelen bu iş daha çabuk bitecek.

"İçeri gel."

Kapıyı açmak için ben kelimeleri söyleyene kadar bekliyor. Gözleri vücudumda geziniyor, muhtemelen giyinik olduğumdan emin olmak istiyor ve aslında öyleyim.

Üzerimde spor şortu

var. Bu kadar yeter.

Elini yüzünde gezdiriyor ve işaret parmağındaki soluk deri şeridini görüyorum. Gömleği hâlâ üzerinde, kıvrılmış ve düğmeleri açık, ne zaman *rahatladığını* merak ediyorum.

"Ne var ne yok?" Ekranım kararırken, başparmaklarım hâlâ klavyemin üzerindeyken soruyorum.

Babamın ela gözleri yorgun, odamın etrafındaki mavi ışıklara bakıyor, yatağımın yanındaki lamba yanıyor.

"Mektubu okumanı istiyor."

Hiçbir şey söylemiyorum. Telefonumu tutmak dışında hiçbir şey *yapmıyorum*.

Babam çok yorgun bir avukat gibi ellerini ceplerine sokuyor, sonra kapının çerçevesine yaslanıyor. Bir ayak bileğini diğerinin üzerine geçirmiş, çizgili çoraplar giymiş, pahalı, biliyorum, ama parlak, saçma renkleriyle bazı açılardan neredeyse çocuksu. Gözleri şimdi yerde ve nefes verirken geniş omuzlarının çöktüğünü görebiliyorum.

"Okuyabilirim," diye teklif ediyor. "Sizin için özetleyebilirim."

Buna gülüyorum. Kafasını kaldırıp bakmıyor. Bir keresinde anneme gülüşümün bozuk olduğunu söylemişti. Onu duymadığımı düşünmüş. Beni gerçekten güldürebilmeyi dilediğini söyledi. Bir keresinde, ben küçükken güldürdüğünü söyledi. Beni gıdıklamıştı.

O kahkahayı kafasında tuttuğunu söyledi.

Annem hiçbir şey söylemedi. Sanki bu konuda konuşmak istemiyormuş gibi uzaklaştı.

Ben havuzdaydım. Onlar mutfaktaydı ama aramızdaki tek engel paravan kapıydı.

Duymamam gereken şeyleri duyma, görme ve hissetme konusunda her zaman çok iyi olmuşumdur.

"Sence bunu senden duymak beni daha mı az incitir?" Kahkahalarım hâlâ tepki vermeyince babama soruyorum.

Bana bakıyor ama başını . "mu?" "Dr. Langley gibi konuşuyorsun."

"Yani bana cevap vermeyeceksin, çünkü Langley'e de cevap vermiyorsun, değil mi?" Ses tonunda biraz bıkkınlık var ama bunu saklamak için elinden geleni yapıyor.

Dirseklerimi bükülmüş dizlerime dayıyorum, telefon kucağımın arasındaki parmaklarımdan sarkıyor. "Sana kaç kere söylemem gerektiğinden emin değilim baba."

Son sözümle birlikte derin bir nefes alıyor.

"Annem gelmediği sürece onunla *hiçbir şey* yapmak istemiyorum. *Geri dön.*" Sesime garip bir şeyler oluyor ama . Babamın bakışlarını tutuyorum.

"Seni seviyordu, biliyor musun?" Bunu söyleme şekli hakaret gibi geliyor. "Onun gidişinin seninle hiçbir ilgisi yoktu-"

"Ve *seninle* ilgili her şey."

Kaşları birbirine yaklaşıyor, aralarında derin bir kırıksıklık oluşuyor. "Eğer bir şeyi değiştirebilseydim, Eli, değiştirirdim, biliyorsun."

Telefonumu bıraktım ve yatağımdan kalktım, hareket etmem gerekiyordu. Ayakta durmak için. Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum ve babama sırtımı dönüyorum. "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Yapmalısın, çünkü yapmazsan evlat, bu seni yiyip bitirmeye devam edecek."

Komodininin üzerindeki su bardağına bakıyorum. Elimi bardağın içinde gezdirdiğimi, bardağı yere çarpıp parçaladığımı ve tıpkı annemle çocuğun çerçeveletip gönderdiği ve gerçekten *isteyeceğimi* sandığı fotoğraf gibi yere saçtığımı hayal ediyorum.

Bu dansı daha ne kadar yapacağız anne? Artık seni istemiyorum.

Sana sahip olabileceğim şekilde değil.

Ben parça istemiyorum. Biliyorsun, her şeyi bütün olarak severim.

Saçlarımla çekiyorum, ellerim hâlâ başımda ve kıpırdamıyorum. "Söyleyecek başka bir şey yok." Sesimi alçak tutuyorum. "Asla cevap vermeyeceğim mektubunu okumak işe yaramaz, değil mi?"

Babam boşa kürek çekiyor. "Ya özür dileyseydi? Ya sana her şeyi anlattıysa-"

Dönüyorum, ellerim yanlarımda. "Bana her şeyi açıkladınız. Sadece ikinizi izleyerek *bile açıklamayı gördüm*. Sen zorbasın. O soğuk. Ben doğru değilim."

Babam başını sallıyor, elini cebinden çıkarıyor ve umutsuzca bana bakıyor. "Böyle söyleme, Eli. Sen isteyebileceğimiz her şeysin. Ari'yle baba olmanın hayalini kurdum.

."

"Ona *Ari* demenden nefret ederdi. Bunu hiç biliyor muydun?"

Sanki ona vurmuşum gibi irkildi. Ağzı kapanıyor, boğazının gömleğinin düğmesiz yakasının üzerinden yuvarlandığını görüyorum. "Ben... Bu sadece bir alışkanlıktı."

"Nefret ettiği bir alışkanlık." Biraz daha içeri sokmak iyi hissettiriyor.

"Eli." Adımı *lütfe*n ya da *özür dilerim* der gibi söylüyor.

"önünde olup da görmediğin daha kaç şey var?" Elimi kaldırdım, kavga etmek istiyordum.

"Eli." Bu sefer farklı. *Bu kadar yeter ya da dur.*

"Hep böyle mesafeli miydi?" Soruyorum ve ilk başta bunun gerçek bir soru olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum. Yüzünde bir anlık şaşkınlık ifadesi beliriyor, kaşları kalkıyor, yüz ifadesi açıklık yerine

Öfkeden önceki adım. Ama o bana cevap vermeden ben konuşmaya devam ediyorum. "Yoksa onu bu hale getiren sadece *sen miydin*? Onu bu evde kilitli tuttun ve onu asla eve geri götürmek istemedin ve ailesinin ziyaret etmesini hiç istemedin ve-"

"Bunların hiçbiri doğru değil."

"Seni *duydum*, saçmalama baba. Seninle tarihler ve uçuşlar hakkında tartıştığını duydum ve-"

"Seni götürmek istedi. Seni geri getirmeyeceğini düşündüm. Bazen böyle ruh hallerine giriyordu, o... o hastaydı ve ben-"

"Onu kontrol etmek istedin. Onu bir kafeste tutmak istedin."

Babam kapı aralığından doğruldu, parmağıyla beni işaret etti, gömleği pazularına yapışmıştı ve tam olarak istediğimi elde edeceğimi hissediyorum. "Yanılıyorsun." Tek söylediği bu, ama gözlerindeki öfkeyi görüyorum.

"Ben değilim." Gülümsüyorum, çünkü bunun onu daha çok kızdırdığını biliyorum. "Ona sahip olmak istedin ve *sana* asla geri dönmeyeceği fikrine katlanamadın."

Bana bir adım daha yaklaştı. "Seni benden almasını istemedim." Sesi çiğ. "Ve seninle ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu."

"Ve *sen yaptın*?" Gülüyorum ve bu sefer onu incitmek için değil. Babamın benimle nasıl başa çıkacağını annemden daha iyi bildiğini düşünmesi çok eğlenceli. "Senin de hiçbir şeyden haberin yok."

"O zaman bana yardım et." Elini bırakıyor ama daha da yaklaşıyor. Aramızda bir metre var, belki daha az. Nabzının boğazının dibinde attığını görebiliyorum. "Bana yardım et, Eli. Tek istediğim senin için en iyisini yapmaktı ama kendimi kaybettim."

"Senin için üzülmemi sağlamaya çalışarak daha iyi olan doğama hitap edeceğini sanıyorsan aptalsın." Bu sefer aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, böylece burun buruna geliyoruz. Kolonyasının, su kokusunun ve ızgaradan çıkan dumanın kokusunu alabiliyorum. "Bilmelisin baba. Benim *daha iyi bir doğam* yok."

"Eli." *Kapa çeneni*. "Ses tonuna dikkat et."

"Bence ses tonum gayet iyi. Sanırım benden asıl istediğin gerçekleri izlemem, değil mi? Oğlunun asla olmasını istediğin gibi bir altın çocuk olamayacağını söylemeyi bırak. İstediğin bu mu baba? O çocuğun burnunu kırmamışım, o farelerle oynamamışım, bakıcımı becermemişim ve-"

Elini ağızıma kapatıyor, sanki duymaya dayanamıyormuş gibi. Parmakları sıcak. Sadece sıcaklıklarıyla bile bana Eden'i hatırlatıyorlar. "Dur," diyor, gözleri benimkileri tutuyor, sanki bana ulaşabilirmiş gibi.

Bana ulaşmak istiyorsa, beni anlamak zorunda. Bu dünyada beni anlayan tek bir kişi var ve ben şu anda babamla kavga etmek için onu ekiyorum.

Ama ben hiçbir zaman şiddetten kaçan biri olmadım.

Babamın bileğini kavriyorum, elini aşağı doğru çekmeden önce sıkıca tutuyorum. Ağızımdaki tutuşunu bırakıyor ama benimkini sallamaya çalışıyor. Ben bırakmıyorum.

"Sen fazlasıyla yeterlisin," diyor ve bu yüzden ondan nefret ediyorum. "Sen bir oğuldan isteyebileceğim her şeyden daha fazlasısın-"

"Yüzüme karşı yalan söylemenden nefret ediyorum."

Bileğini parmaklarımdan tekrar çalışıyor ama ben bırakmıyorum ve öfkesinin yükselip yükselip *patlamasını* hayretle izliyorum.

Derisinin altındaki kaslar ve damarlar esniyor, dudakları geri çekiliyor, burun delikleri açılıyor. Sanırım benimle kavga etmemek için kendisiyle kavga ediyor.

*Ama ben
istiyorum.*

*Buna
bayıldım.*

"Bırak beni, Eli." Tutuşumu sıkılaştırdığımda korku sadece bir kez titriyor, ama şiddet hemen ardından geliyor. Belki de korktuğu için bana vuruyor ve bu yanından nefret ediyor. Çünkü söylediklerine inanmak istiyor. Benim *fazlasıyla yeterli* olduğuma.

Ama böyle anlarda, bileğini serbest bıraktığında ve yumruğu yüzümün yan tarafıyla birleştiğinde, gelişigüzel ve amaçsızca, sanki daha iyi hissetmek için herhangi bir santimimi incitmeye ihtiyacı varmış gibi, gerçeği biliyoruz.

*Bunu istemezsin. Beni istemezsin. Kim
isteyebilir ki?*

Güreşiyoruz. Kollarımı ona dolayarak onu aşağıya, *aşağıya*, *aşağıya* sürüklüyorum. Bacağım bileğinin arkasına geçti ve yatak odamın zeminine güm diye çarptı.

Parmaklarım onun boğazını bulurken kulaklarım çınlıyor, o da benimkini tutuyor, başparmakları çukurun üzerinden geçiyor ve ben zorlukla nefes alırken bile gülüyorum.

Bizi ters çeviriyor ve ona izin verip vermediğimden, garip bir parçamın ona boyun eğip eğmediğinden emin değilim çünkü ne olursa olsun benim babam ya da sadece benden daha güçlü.

Bundan şüpheliyim ama her halükarda kafamın yere çarpması umurunda değil.

Üstüme çıkıp dizleriyle kalçalarımı sıkıştırdığında ve bileklerimden tutup başımın üzerine çektiğinde ve kızgın, kırmızı yüzüne sırtıttığımda ve bir an sonra başını salladığında ve omuzları titrediğinde aldırıyorum.

Ve ağlıyor.

Ağlıyor.

Karın kaslarımda bir gözyaşının sıcaklığını hissediyorum ve bunun için ondan nefret ediyorum. Her şeyden daha çok, şakağımdaki vuruştan daha çok, Yüzümdeki morluğun geçmeyeceğinden eminim, zayıflığından dolayı ondan nefret ediyorum.

Ama altında uzun süre kalmak zorunda değilim.

Boğuk bir sesle, "Seni seviyorum," diyor, sonra beni yeniden kir alıyor, ayağa kalkıyor ve arkamdan kapıyı çarpma zahmetine bile girmeden çıkıp gidiyor.

kalktığımda, yüzümün yan tarafında oluşan morluğun hissi kalp atışlarımla birlikte atıyor, kendimi yatağıma atıyorum, sırtüstü uzanıyorum, hala gülümsüyorum, burnum tekrar vantilatörden akıyor.

Rahatsızlık iyi hissettiriyor. Eden bana mesaj attı.

Üç kez.

O: Cevaplarını beğenmeyebileceğiniz daha fazla soru sormadan önce iki sır daha.

O: Seni üniversiteye kadar takip etmeyi düşündüm ama zengin çocukların gittiği yerlere asla giremeyeceğimi biliyorum.

İkinci sır ise bir fotoğraf.

Onu gördüğümde, babamla olan kavgayı unutuyorum, zaten kalıcı bir anı. Annemin mektubunu unutuyorum. Fotoğraflarını. Tüm hatalarını.

Midem, arzuladığım türden bir acıyla, zevkli düğümler halinde kıvrılıyor.

Eden'in bileğinin üstünde düz bir jilet yatıyor, bilezikleri ön koluna doğru itilmiş. Bıçağın gümüş rengi, kendisinininkini bilmeyi asla hak etmemiş bir çocuğun adının beyaz harflerinin üzerinde duruyor.

Telefonu yüzüme tutarak ona cevap yazarken nefes alamıyorum.

Ben: Hayır.

Umarım beklemiştir.

Benimle üniversiteye geliyorsun. Caven U. Başvur. Ben: Ama ikinci sır. Hayır.

Cevabı otuz saniye sonra gelir. **Neden?**

Çok açık olmalı, bebeğim.

Ben: Bunu yapmak istiyorum.

Kalbim göğsümde sertçe çarparken o yazıyor ve acaba onunki de her zaman böyle mi hissediyor diye merak ediyorum. Beklenti midemi bulandırıyor ve nefesim kesilmiş bir şekilde bekliyorum.

Onun mesajı geldiğinde, zihnimde onunla ilgili olmayan her düşünceyi susturmaya yetiyor. Onunla ilgili. *Onunla ilgili.*

Eden: Ben de seni seviyorum.

Bence, gerçekten... önemli olan tek şey bu.

Ama saatler sonra, o uyuduğunda ve biz iyi geceler dilediğimizde ve ben telefonumda arabalar arasında gezinirken ne dediğini hatırlıyorum.

Soruma verdiği cevap.

Yapabilseydi kaçmak isteyeceği şey. Bir suç.

Ben olsam seni tutardım.

Ve artık o kadar da iyi hissetmiyorum.

Bunun yerine, yataktan kalkıp banyoya doğru tökezleyerek ışığı açtığımda, gözümün yanında oluşan morluğu ve dudaklarımdan aşağı süzülen sümüğü incelediğimde, kendimi biraz kaybolmuş hissediyorum.

Eden

"Eskiden tanıdığımız birini gördün mü?" Sebastian açık penceremin önünde çömelmiş, parmaklarının arasında bir sigara, annem ve ben bir gece daha kaldıktan sonra bugün döndükten birkaç saat sonra gece çökmüş. Başını çevirip dumanı perdenin arkasından üflüyor, perdenin ötesinde karanlık ve canlı bir orman var.

Yatağımın yanındaki duvara yaslanmışım, bacaklarım yatay olarak yatağın üzerine sarkmış, telefonum elimde. İkimizin de üzerinde pijamalar var. Sebastian'ın beyaz tişörtünün üzerinden omuzlarının topuzlarını ve pazularının çizgisini görüyorum, güçten değil, bunun tam tersi.

Onun mahvoluşunu izlemek rahatsız edici. Bu konuda konuşmak istemiyor.

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Defterime bakıyorum, kapalı ve yüzükoyun yanımda, yeşil kalemim üzerine atılmış. Sebastian da Eli'yle birlikte benim tasarladığım hikâyede yer alıyor. İsimleri farklı ama kurgusal taslağımın sonunda Sebastian olan çocuk ölecek.

Dizlerimi büküp çarşafımın altından göğsüme doğru çekiyorum. Çekmecemde sakladığım mühür defterimi düşünüyorum. Eli dışında hiçbir çocuk için hâlâ büyü yapmadım.

Suçluluk duygusu omuzlarıma ağır geliyor.

"Evet," diyorum kardeşime, başımı duvara yaslayıp telefonumu kalçamda tutarken. "Amanda."

Sebastian bana bakıyor. Gözlerimiz uzun saniyeler boyunca kilitli kalıyor ve görmüş olabileceğim başka birini merak ettiğini biliyorum. Sigarasının kirazı ve komodinin üzerindeki lambanın aydınlattığı yüzündeki suçluluk duygusunu görebiliyorum. *Başka kim olabilir?* Gözlerinin kırıksıklığında, doğal olmayan bir şekilde hareketsiz duruşunda.

"Annem iyi vakit geçirdi," diye devam ediyorum, konuyu onu rahat bırakıyorum. "Benimle konuştu, biliyorsun, ama o krepçiye gittik-"

"Slap Jack's?" Sebastian sigarasını dudaklarına götürüyor ve sonunda benden uzaklaşıyor.

O kadar krepten sonra çünkü mide ağrımı düşünerek başımı sallıyorum. "Evet." Telefonumu ama Eli cevap vermiyor.

Henüz. "Reece nasıldı?" Ona katlanamıyorum ama annem içeri girdiğinde yüzünde beliren bir saniyelik mutluluk ifadesi ona karşı yumuşamam için neredeyse yeterliydi.

"Her zaman olduğu gibi," diyor Seb, umursamaz bir tavırla.

"Pisliğin teki." "Siz ikiniz takıldınız mı?"

Sebastian gözlerini bana dikti ve kaşlarını kaldırarak "*Ciddi misin lan sen?*" der gibi bir ifade takındı. "Hayır." Homurdanıyor. "Bugün sabahın sekizinde çimleri biçti. Evin benim tarafımdan başladı, bilirsin, iyi uyudum."

"Gün doğmadan önce eve gelmenin faydası olabilir." Omuz silktim, kaşlarını çatmasına gülümsedim.

"Her neyse." Pencereden dışarı bakmaya devam eder.

Sessizlik ben daha fazla dayanamayana kadar devam ediyor. "Sebastian." Kardeşimle göz göze gelmemek için ekranıma bakmaya devam ediyorum.

Bir şeyler homurdanıyor, sanırım devam etmek için izin istiyor. Sinirlerimi bastırıyorum. "Sen iyi misin?"

Aramızdaki sessizlik keskin. Ağır sessizliğin yapabileceği şekilde *gürültülü*

ol.

"Ne demek istiyorsun?" Ses tonu bana tam olarak ne demek istediğimi bildiğini söylüyor.

Ama bu konuda benimle nasıl konuşacağı hakkında hiçbir fikri yok, tıpkı kelimelerin beni başarısızlığa uğrattığı gibi.

"Neden hep eve geliyorsun?" Sebastian'la herhangi bir yerden başlayabilirdim. Ona başka bir iş bulmasını, okula geri dönmesini ya da partilerden uzak durmasını sorabilirdim. Ama bunların hepsinin nutuk gibi geleceğini ve beni dinlemeyip kalkıp odasına geri döneceğini biliyordum.

Ayrıca, gerçekten bilmek istiyorum. Neden dışarıda kalmıyorsun?

Neden *taşınmıyorsun?*

Dışarı mı?

Ona bir göz atma riskini göze alıyorum, ancak yan profilinin etrafında kıvrılan dumanı buluyorum, gözleri ormana sabitlenmiş. Omuzları gevşemiş, bu beni şaşırtıyor ama bir saniye sonra sigarasını ikiye ayıracak kadar sıkı tuttuğunu görüyorum.

Kiraz .

Tütün beyaz kâğıttan dökülürken çubuk bir iplik tarafından zar zor bir arada tutuluyor.

"Burada kendimi güvende hissediyorum," diyor sonunda. "Kafam iyi olsun ya da olmasın, başka hiçbir yerde kendimi iyi hissetmiyorum."

Reece'in kayıtsızlık maskesini, annemin üvey oğlunun ölümü konusunda parmak uçlarında dolaşmasını düşünüyorum. Tüm bunları fark eden ama hiçbir şey yapmayan ve söylemeyen beni.

Burada kendimi güvende hissediyorum.

Göğsümde bir duygu karmaşası, fiziksel bir suçluluk acısı ve sevgi gibi bir şeyin dokunuşu. En azından düşkünlük.

Ona sarılmak istiyorum ama ikimizin de bu jestin gerçekliğini takdir edeceğini sanmıyorum.

Ben olduğum yerde kalıyorum, o da öyle.

"Geri döndüğüne sevindim," diyorum ona ve ciddiğim.

Yüzünü bana dönüyor, ağzı gülümsüyor ama gözleri hüzünlü. "Gerçekten mi?"

Bir kez başımı sallayıp gözlerimi telefonuma dikiyorum. "Gerçekten mi?"

Eli

Olması gerekenden çok daha uzun süre altında kalıyorum.

Eden yüzeyin üstünde, daha dün burada kalmak için yalan söylediği annesiyle birlikte olduğu yerde, yine sahilde. Sonbahar tatili bu hafta ve sanırım Janelle'in biz yola çıkmadan önce onu alıp benim evime götürmesine yardımcı oldu.

Suyun üstünde, Dominic'in yanında oturuyor. Luna, Jasper ve Janelle yolda kaynaşmış olmalılar çünkü babamın sahil evinin kapısını geçip okyanusa indiler ve havuza girmediler. Muhtemelen çıplaklar.

Eden değil.

Olmasa iyi olur.

Yukarı çıkmam gerekiyor, ciğerlerim ağrıyor ve *nefes* alma dürtüsü zihnimi tırmalıyor. Ama hepsi bu. Psikolojik panik. Biraz daha derinsiz kalabilirim.

Parmaklarımı havuz duvarında gezdiriyorum, avuçlarımın altı pürüzsüz. Gerçekten de burada olmamalıyız.

Geldiğimizden beri gök gürültüsü ve şimşek sürekli yoldaşımız oldu, eşyalarımızı bırakmak için odalarımıza çekildik, Eden benim odamda, Dom ve Jasper yanımızda.

Balkon boyunca uzun, çok uzun bir süre yağmurun çarşaflar halinde yağmasını izledik. Ama sonunda hepimiz buraya yapmak için geldiğimiz şeyi yaptık.

Kıyafetlerimizi çıkarıyor, mayolarımızı giyiyor ve farklı su kaynaklarına doğru dağılıyoruz.

Yağmur kesildi.

Fırtına devam ediyor.

Beni yüzeye çıkarmak için ayak parmaklarımı havuzun dibinde esneterek yukarı itiyorum.

Nefes aldıktan ve yutkunduktan sonra duyduğum ilk şey Eden'in kahkahası oluyor. Merdivene doğru yüzerek kendimi yukarı çekiyorum, klordan gözlerim kamaşıyor, onu Dominic'in yanında hasır koltuklardan birinde görüyorum, gri minderler önceki yağmurdan nemlenmiş.

Bronzlaşmış omzu adamın omzuna değiyor, bacakları altında kıvrılmış. Gümüş mayosunun askılarından biri kolundan sarkıyor ve altındaki bronz teninin beyaz çizgisini görüyorum. Askıyı yukarı itmek istiyorum. Onu kapalı tutmak bir alışkanlık, bir içgüdü gibi.

Yine de gözlerim gövdesi boyunca uzanan kumaşa takılıyor, okul dışındaki kıyafetlerinin çoğu gibi her şey parçalanmış ve yırtılmış. Bakışlarım kalın kalçalarında geziniyor, kışının yuvarlak kıvrımı tek parçasının yırtmacının altından görünüyor.

Dominic'ten bir şey alıyor. Bir esrar, fark ettim.

Parmakları birbirine değiyor ve kadın kahkahasının etkisi olan gülümsemesini kaybetmiyor.

Parmaklarım derin uçtaki merdivenin metal çubuklarına dolanıyor. Hâlâ basamaklardan birindeyim ve henüz çıkmadım. Beni fark etmediler, sanmıyorum. Altında kaldığım onca zaman boyunca fark etmediler.

Gök gürültüsü tepemizde çatırdıyor.

Eden bu sesle sıcıyor, Dominic'ten uzaklaşıyor, sanki bu ses onu kendi tenini hissetmekten kaçtığı bir gerçekliğe geri götürmüş gibi.

Dominic dirseğini kanepenin koluna dayamış, ağarmış saçlarını avucunun içine almış kız arkadaşımı izliyor.

Dizleri açık, koyu mavi mayosu diz kapaklarının hemen üzerinde yükseliyor. Üstsüz ve havuzun etrafındaki ışıkların yumuşak turuncu parıltısında bile teni onu bir çizgi film hayaleti sanmaya yetecek kadar solgun.

Ben dışarı çıkarken Eden esrardan nefes alıyor, tavana su damlıyor. Ona doğru ilerliyorum ve burnundan nefes verirken esrarı Dominic'e geri uzatıyor, beni izlerken duman güzel yüzünün etrafında kıvrılıyor. Kanepenin öbür ucundan Dom'dan bir havlu alıp yüzüme sürüyor, kollarımı ve gövdeyi kuruluyorum.

Votka, rom ve şarap şişeleri Dominic'in sağındaki cam sehpanın üzerinde neredeyse boş, bardaklar üst üste yığılmış, Janelle'in ortalığı nispeten temiz tutmak için masanın yanına koymayı düşündüğü bir çöp tenekesi.

"Yüzmen nasıldı?" Otururken Eden bana sırtıyor, sonra bir ayağını kanepenin önündeki alçak masanın üzerine koyuyor, havluyu kucağına koyuyor. Gözleri kızarmış, göz kapakları düşmüş ama hiçbir şey içmemiş, bu da beni şaşırtıyor.

Gökyüzünden şimşekler şiddetle inerken ona "Güzel," diyorum. Kumsaldan uzaktan gelen bir çığlık duyuyorum ama kahkahalarla dolu.

gerçek sıkıntıyı gösterir. "Ot nasıl?"

Eden gülüyor, gülerken parmaklarını ağzının üzerinde gezdiriyor, sanki içinde tutmaya çalışıyor.

"Bunu kendin deneyimlemek ister misin?" Dom, göğüs kafesi Eden'ın kalçalarına değecek şekilde Eden'a doğru eğilerek soruyor.

Teklif ettiği esrara bakıyorum. "Ben iyiyim."

Şaşırmış görünüyor, kaşları yukarı kalkıyor ama omuz silkiyor, sonra arkasına yaslanıp bir yudum daha alıyor.

Üçümüz de birbirimize dokunmuyoruz ama Dominic Eden'a benden çok daha yakın.

Onda ne bulduğunu biliyorum. İncitici, alçakgönüllü, hafif komik biri ve bazen bana karşı olduğu gibi ondan korkmuyor.

Yine de annesinin kolunu gördüm. Lander'ların evinde masayı hazırlarken parmaklarının nasıl titrediğini. Dominic'in öfkesini gördüm, Eden da gördü ama o bunu Winslet için duyduğu üzüntüye bağlıyor. Gerçek şu ki, o hep böyleydi.

Bir bomba.

Çocukların her zaman ebeveynleri olduklarını düşünmüyorum. Ben babam gibi değilim. Ama Dominic babasıyla aynı öfkeye sahip. Bence istese de istemese de onun yerini doldurma yolunda ilerliyor.

O zaman Eden onun hakkında ne düşünürdü merak ediyorum.

LİL WAYNE'İN "LOLLIPOP" ŞARKISI BİRİNİN TELEFONUNDAN ÇALYOR.

evin içindeki ve havuzun etrafındaki hoparlörlere bağlı. Kesinlikle lanet telefonum değil. Bir elimi nemli saçlarımda gezdiriyorum, sonra yukarı kattaki siyah mermer mutfak adasından esrarı ve yeşil çakmağı alıyorum. Ev tam bir tezat, açık renk mermer , okyanusa bakan tavandan tabana pencereler, şimdi neredeyse gece yarısı siyahla yıkanıyor.

Yüzdükten sonra beyaz eşofmanlarımı giydim ama üzerimde tişörtüm yok ve tezgâha yaslanıp pencerelere bakarak ışık yakarken dövmemin üst yarısının bir anlık görüntüsünü yakalıyorum, sıcak şimşekler bulutların arasında titreşiyor.

Dövme yaptırdım çünkü yaptırabilirdim. Çünkü 18 yaşına girmiştım ve babam beni durduramazdı. Yeterince iyi, ama bunu ya da babamın bana aldığı anahtarlıktaki oyunu çok önceden düşünmedim.

Bir sonraki şey ... Bunun anlamlı olmasını istiyorum.

Nefes alırken, dövmeli Eden'ı düşünüyorum. Hayal etmek bile beni ediyor.

Mutfağın ve açık planlı oturma odasının karanlığında alev in sıçrayışını izlemek için çakmağı ateşliyorum, sonra cebime itiyorum ve esrardan tekrar nefes alıyorum.

Müzik dışında pek bir şey duyamıyorum. Yine de dışarıda gök gürültüsü olduğunu biliyorum ve doğudaki ince ay ışığından dalgaların parıltısını görebiliyorum. İki kat aşağıdaki mavi havuz ışıklarının belli belirsiz parıltısı da var.

Eden aşağıda. Arkadaşlarımla birlikte.

Nedense bu beni iyi hissettiriyor. Dom'un onun yanında olmasını pek istemiyorum ama Janelle ve Jasper'ın ona göz kulak olacağını biliyorum. Bir sigara daha içmek ve bir saniye yalnız kalmak istedim. Doğrusu Eden'in beni takip edeceğini yarı yarıya umuyordum ama Janelle'le konuşuyordu, ayakları havuzun derin ucundaydı ve ondan hoşlanıyor olmalıydı.

Gözlerimi kapatıyorum, müziği dinliyorum, esrarın tadı dilimde, boğazımda. Dişlerimin arasından nefes veriyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum, gözlerimi kapalı tutuyorum. Kafamın içinde Eden'ı sigara içerken görüyorum, burnundan beyaz duman bulutları süzülüyor.

Dom'un olsa bile bunu izlemek çok ateşliydi.

Elimi pantolonumun üzerinden sikime götürüyorum, kendimi avuçluyorum ve bu gece onu nasıl becereceğimi düşünüyorum.

Tekrar nefes alıyorum, kafam iyi değil ama kendimi gevşemiş ve iyi hissediyorum ve gidip onu bulmak ve herkesten uzaklaştırmak istiyorum ve-

Birinin eli benimkinin üzerine geliyor.

Luna'nın gözlerine bakarken gözlerim fal taşı gibi açılıyor, kalbim hızla çarpıyor.

Şaşkınlık ve kızgınlık şakaklarıma vuruyor. *Birinin bana sinsice yaklaşması çok ama çok zor.*

Ama ben Eden'ı düşünüyordum. Beni .

Daha dik duruyorum, eklem başparmağımla ön parmağım arasında sıkışıyor ve bir kez daha çekerken turuncu ucun parladığını görüyorum.

Işık Luna'nın gözlerine yansıyor.

Üzerinde sadece beyaz bikini var, saçlarını kısa bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamış, ayaklarında elmas çivili parmak arası terlikler.

Elimi onunkinin altından çekip kendi elimi eşofmanımın cebine sokuyorum.

Ve sikimi tuttu. Tamam o zaman.

Vücudum ısınıyor ve dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü, oval yüzünde bir gamzenin parladığını görüyorum.

"Neden buradasın?" diye soruyor, sesi alçak, avuç içim bir aşağı bir yukarı geziniyor.

Başımı çeviriyorum, nefes veriyorum, beyaz ve gri dumanın evin karanlığında sürüklenişini izliyorum, hoparlörlerden gelen bas sesi beyaz Chucks ayakkabılarımın altında sarsılıyor. Luna'ya cevap vermiyorum.

Elini üzerimde gezdirmeye devam ediyor, sonra diğer avucunu dövmemin üzerine bastırıyor, gözlerini vücudumun uzunluğu boyunca gezdirirken eşofmanımın bel bandının hemen üzerinde.

Luna ile yatmak kolay. *O kolay olduğu için değil, çünkü ben de öyleyim, gerçekten.* Ama bunu o kadar çok yaptık ki, o benim nelerden hoşlandığımı biliyor, ben de onu neyin azdırdığını biliyorum.

Ama şimdi, onunla aynı eski şeyleri düşünmek -gırtlığını kavramak, gözleri geri dönüyor, klitorisine dokunmama gerek kalmadan boşalabiliyor, bir şampiyon gibi derin boğazlıyor- biraz... sıkıcı geliyor. Muhtemelen yakın zamanda Dom'la da sikiştiğini biliyorum ve onu alt katta kızımın, onun ya da herhangi birinin dokunmadığı bir *halde* düşündüğümde, onu tüm dünyadan koparıp almak istiyorum.

O sadece benim için.

Hiç sadece kendim için birini istemedim. O zamandan beri.

Psikolojik-mantıksal sorunlarımı düşünmeyi reddederek cigaramdan bir nefes daha çekiyorum.

Luna çenesini kaldırırken bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. Eden'dan daha uzun boylu ve dokunuşu tereddütlü değil. Ama sahiplenici de değil. Biraz... mülayim.

Elleri üzerimdeyken hiçbir şey *hissetmiyorum*. Belki de bunca zaman hiç . Seviştiğim onca insan arasında Eden'dan önce kafayı bulduğum tek kişi Bayan Corbin'di. O da buna izin verilmediği içindi. Kendimi en yüksek hissetmem gereken yer olan Montford'da bile, güvenliğim için duyduğum hafif bir endişe adrenalin artışını biraz dengesizleştiriyor.

Eden sadece... Bilmiyorum. *Daha fazla.*

"Seni özledim," diyor Luna, dudakları göğüs kafesime yakın. Gözlerini indiriyor, sonra eğilip pantolonumun üzerinden sikimi sıkıyor, ağzını göğsümün üzerinde gezdiriyor. Temel düzeyde iyi hissettiriyor. Bunu inkar edemem. Onu sikmeyeceğim çünkü Eden'ın ormanda benden kaçtığını düşünüyorum ve bunu tekrar yapma fikrinden nefret ediyorum. *Beni terk edemezsin.*

Ama Luna'yı durdurmayacağım. En azından şu anda.
Ayrıca Eden şu anda Dominic'le birlikte.

Dumanı Luna'nın başının üzerine üflüyorum, bana dokunmasına izin veriyorum, pencereden dalgalı denize bakarken elim hala cebimde. Anladığımı kadarıyla bu gece biraz şiddetli görünüyor.

Luna göğsümde bir çizgi yaladığında şarkı değişiyor.

The Weeknd'den "The Hills". Bu Dom'un çalma listesi olmalı. Başka bir yerden daha yüksek sesle çalıyor ve kafamın içinde onu havuz sandalyesinden kalkarken görüyorum. Telefonunu cebine sokuyor. Lanet gömleği olmadan kızıma doğru gidiyor.

"Ne yapıyorsun lan sen?"

Luna irkiliyor, geri çekilirken ikimiz de şaşırıyoruz, ama elini karın kaslarımdan ya da sikimden çekmiyor.

Yavaşça çenemi eğiyorum, esrarı dudaklarıma götürürken bir gülümsemeyi ısırıyorum, kız arkadaşımın sözleri kafamda çınlıyor. *Ne yapıyorsun lan sen?*

Kızgın olduğunu anlamak için onu görmeme gerek yok. Ve başımı çevirip karanlıkta gözlerinin parıltısını yakaladığımda haklı olduğumu anlıyorum.

Saçları gevşek, dalgalı ve sırtından aşağıya doğru kalın, elleri iki yanında yumruk olmuş. Benim gömleklerimden birini giyiyor, beyaz ve bronz teniyle kontrast oluşturun, kalçalarına kadar iniyor.

Tanrım, seni seviyorum.

Ama şu anda beni o kadar da seviyor gibi görünmüyor. Çorapsız beyaz Keds'lerini giyerek geri adım atıyor, bakışları benden Luna'ya kayarken ayakkabıları mermer zeminde gıcırdayıyor, hâlâ bana dokunuyor.

Luna gülmeye zorluyor. "Neye ?"

Esrarı dudaklarıma götürüyorum, sadece kızımı izliyorum.

Benim için savaş.

Başını çevirip bana bakıyor. *Seni öldüreceğim.*

Gülümseyiyorum, duman dişlerimin etrafında kıvrılıyor. *Benimle iyi vakit geçirerek dalga geçme.*

"Ondan uzak dur." Luna'ya hitap ederken gözlerini benden ayırmıyor.

Öksürüyorum, boğazımdan bir kahkaha yükseliyor.

Luna'nın tırnakları derime batıyor. Beni daha sert kavırıyor.

Eden'a bakmaya devam ediyorum. *Bana neler yapabileceğini göster, Kabus Kız.*

Tek kelime etmeden çenesini kaldırdı ve bana doğru yürüdü. *Bize doğru.* Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Kalçaları sallanıyor, siyah boyalı tırnakları çıplak kalçasında, tişörtümün hemen altında şarkının ritmine ayak uyduruyor. *Yaklaş. Bana doğru gel. Onu benden uzaklaştır. Beni sevdiğini göster.*

Ama sonra o... bizi geçiyor.

bize bakmıyor bile. O kadar yakın ki klor, şeftali ve menekşe kokusunu alabiliyorum ve saçlarından tutup onu geri sürüklemek istiyorum ama Luna ve ben onun hareketlerini takip ederken o yürümeye devam ediyor.

Mutfağın beyaz fayanslarına basarak şık, siyah buzdolabına doğru ilerliyor. Ama onu açmak yerine, yanından geçip gidiyor, ta ki...

Ta ki lanet bıçak bloğundan bir bıçak çekene kadar.

Şık ve siyah, keskin, çünkü babam her şeyimizi keskin tutar.

Eden dönüp tekrar ikimize bakıyor ve bıçağı parmaklarının arasında çevirirken karanlıkta sırtıyor.

"Get. Siktir. *Ondan uzak dur.*" Sözleri Luna'ya yönelik, soğuk ve acımasız; bileğindeki bileziklere bakıyorum.

Elindeki bıçak.

Bileğindeki ismi düşünüyorum. İşe yaramaz birinin yara izleri. Artık alakası yok.

Göğsüm sıkışıyor. Onunla dolu. Ona bir maket bıçağım olduğunu söyledim, ama bu bıçak... Kanının bileklerinin etrafında kıvrıldığını, kollarının üzerinden aktığını hayal ediyorum...

Sikim Luna'nın elinde zıplıyor, ama o çoktan benden uzaklaşıyor, kollarını indiriyor ve sahte bir kahkaha daha atıyor.

"*Beni kesmeyeceksin* Eden," diyor ama hepimiz duyuyoruz. Sözlerindeki paniği. Eden'ı tanımıyor. Kimsenin onun ne yapacağından emin olduğunu sanmıyorum.

Luna gergin enerjisiyle bir şeyler yapmak için at kuyruğunu sıkılaştırır.

Eden karanlıkta bir gölge, kımıldamıyor, sobanın üzerindeki saatin mavi ışıkları elindeki bıçağın üzerinde parlıyor.

Luna alay ederek bir adım daha geri çekilir. "Sen yemişsin." Eden yaklaşıyor.

Ona bakarken nabzım boğazıma sıçradı. Bıçak. İçgüdüsel olarak bıçağı elime alana kadar elimde bir esrar olduğunu neredeyse unutuyordum.

kız arkadaşına bakarken.

"Senden hoşlanıyorum Luna," diyor Eden usulca ve tam yanına gelene kadar yürümeyi bırakmıyor.

Omuz omuzayız.

Ona doğru uzandım, kolumu beline dolamak niyetindeydim.

Düşündüğümde daha hızlı tepki veriyor ve bıçağın ucunu göğüs kafesime hafifçe bastırarak ona dokunmamı engelliyor.

Elimi bıraktığımda omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. Biraz sinirli hissediyorum ve bu beni uçuruyor. Telefonumda adının yanına koyduğu bıçak emojisini düşünüyorum ve Luna'nın ağzı açık kalıp bir adım daha geri çekilirken kıpırdamıyorum.

"Gerçekten istiyorum," diye devam ediyor Eden, sesi kısık.

Eklemden bir kez daha çektim. Göğsüm genişliyor ve bıçağın soğuk ucu göğsüme baskı yapıyor. Acının en donuk iğnesi. Kendi kanım olabilecek bir sıcaklık.

Bakmıyorum bile.

Burnumdan nefesimi verirken Eden'in Luna'ya hitap edişini izliyorum.

"Ama bir daha ellerini erkek arkadaşına yaklaştırmamı istemiyorum, mı?" Sözlerinde keskin bir ifade var, benimsediği özel okul aksanının bir kısmı kayboluyor ve yetiştirilme tarzının önüne geçiyor.

Tanrım, onu becermek için sabırsızlanıyorum.

Luna'nın gözleri bana doğru kayıyor. Kalbimin üzerindeki bıçak. Sonra Eden.

Dudaklarını büzerek bir kez başını sallıyor. "Her neyse," diye mırıldanıyor. "Sen delirmişsin. Sıkıldığında seninle de işi bitecek-"

Eden bıçağı düşürüyor ve bıçak şakırdarken Luna'nın sözlerini kesiyor.

Sonra Eden aralarındaki mesafeyi kapatır ve onu bikinisinin üstünden yakalar, Eden bir eliyle üst dudağını bükerek onu kendi seviyesine çekerken Luna'yı bir saniyeliğine açığa çıkarır.

Denesem bile konuşamazdım.

Denemeye zahmet etmiyorum. Dönüp cigaramı cam kül tablasına bırakıyorum, sonra kollarımı göğsümde kavuşturup adaya yaslanarak izliyorum.

"O aptal çeneni çalıştırmayı bırak." Eden'in sözleri alçak sesle, müzik yüzünden onu zar zor duyabiliyorum. "Işıkları aç." "Ve Dom'a beni becermeye çalışmasını söylemeyi bırak. Seninle oynamak istemiyorum.

hasta oyunlar." Luna'nın dudağını daha sert çekiştiriyor ve benim gözlerim kısılrken Luna ciyaklıyor.

Eden buraya geldiğinden beri ilk defa tahrik olmaktan başka bir şey yapıyorum.

"Onu istemiyorum. *Ve Eli benim.*" Luna'yı bırakıp bana doğru geri adım atıyor. İçgüdüsel olarak kollarım göğsüne dolanıyor ve Luna ağzı bir karış açık bizi izlerken o başını eğiyor.

Boğuk bir çığlık gibi alçak bir ses çıkarıyor.

Yerdeki bıçağa bakıyorum.

O da öyle.

Ve başka bir şey söylemeden, ellerini yumruk yapmış, fırtına gibi çekip gidiyor.

Bir an bekliyoruz, sonra Luna kapıyı çarparak kapatırken evin sallandığını hissediyoruz.

İkimiz de konuşmuyoruz, arka planda hala yüksek sesle müzik çalıyor. "Last Time I Checked," ama ben tam olarak şarkıya odaklanmış değilim.

"Dom'a seni becermeye çalışmasını söyledi-"

"Neden sana öyle dokunmasına izin verdin ki?" Luna gittikten sonra kollarımda dönüyor, çenesini kaldırıp bana bakıyor ve sözlerimi kesiyor.

Dominic'in gırtlığını parçalamayı düşünerek kaşlarımı çatıyorum. "Sana dokundu mu?"

Gözlerini deviriyor ve benden başka bir yere bakmadan parmağını göğsüme doğru uzatarak beni kestiği yere bastırıyor.

Çenem geriliyor ama keskin, kısa süreli acı içimi aydınlatırken konuşmuyorum.

Yavaşça elini çeviriyor ve ikimiz de derisinde kan görüyoruz.

Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu tekrar yapmasına izin verdin," diyor usulca, elini ağzına götürüyor, sonra parmağının ucunu dudaklarının arasına sokup kanımı emerken gözlerini benimkilere dikeyyor ve bayılacakmışım gibi hissediyorum. Parmağını ağzından çekip alt dudağını aşağı doğru çekiştiriyor, gözleri hâlâ benimkilerde. "Tattığım Dom'un kanı olacak."

Bir saniye geçer.

Bir saniye daha.

Üçüncüsü.

Sonra onu çekip kaldırıyorum, döndürüyorum ve tezgâhın üzerine koyuyorum. Cam kül tablası yere çarpıp parçalara ayrılıyor. Umurunda bile değil.

Kıçını tutup onu tezgahın kenarına çekiyorum.

Tırnaklarını göğsümde, beni kestiği yerde gezdiriyor. Acıtıyor ve bu hoşuma gidiyor.

Eşofmanlarımı ve boxer'larımı aşağı itiyorum, o kalçalarını açıp bacaklarını etrafıma sararken ben de kendi etrafımda dönüyorum. Parmaklarımı saçlarında düğümlüyorum, başını aşağı çekiyorum, bana bakarken çenesini kaldırıyor, parmakları karın kaslarımın üzerinde geziniyor, kaslarımın zıplamasına neden oluyor, ta ki o da sikimi kavrayıp beni kendisine doğru çekene kadar.

"Ona elini , lanet olası elini keserim."

"Ne izin verecektin?" diye karşı çıkıyor, mayosunu kenara çekmek için elini hareket ettirirken ve ben onun sıkı transına doğru iterken, sorusunun sonunda bir inilti, gözleri kapanıyor, sadece bir an için. Şu anda ondan gelen tek zayıflık işareti, lanet olası bir zafer gibi hissettiriyor.

İki elimle yüzünü kavriyorum ve benim için çaresizce tezgâhın üzerinde kayıyor. O kadar ateşli ve ıslak ki bi-epslerimi kavriyor, tırnakları tenimde, bana sahip oluyor.

"*Hiçbir şey,*" diyorum ona dürüstçe, ağzım onunkinin , gözlerim onunkilere kilitlenmiş. Klor, ot ve *onun* kokusu aramızda güçlü bir şekilde hissediliyor.

"Onu durdurmuyordun-"

Onu öpüyorum, alt dudağını ısıriyorum, dilim onunkiyle çarpışıyor. Parmaklarım boğazının üzerinde ve oradaki tendonlara bastırıyorum, nefesini çalıyorum, ama beni öpmeyi bırakmıyor, ben içine doğru iterken bana saldırıyor ve inliyor.

"*Eli, bana yalan söyleme bebeğim.*" Kelimeleri ağzımda.

Etrafımda kadar sıkı ki, yemin hayatımda hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim, özellikle de bacakları beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi bana yapışmışken.

"Ben varım," diyorum ona, geri çekiliyorum, kalçalarını kıvrıp beni sikmeye çalışırken kaşlarım onunkilere değiyor. Ellerimi aşağıya kaydırıyorum, her ikisiyle de boynunu sarıyorum, onu nefes alamayacak kadar sıkıyorum ve o hala tezgahın üzerinde kayıyor, beni beceriyor, sıkı hareketler, ama yine de iyi hissettiriyor. "*Tamamen seninim, Kabus Kız.*" Yüzünün yan tarafını ısıriyorum, sertçe ve baldırları titriyor, belime sarılıyor. Parmaklarımı daha sıkı büküyorum.

Ciğerlerinden nefes çıkmıyor.

Ve eğer nefes almaya devam etmek istiyorsan, hepiniz benimsiniz.

Bazı şeylerin söylenmeden kalmasının daha iyi olacağını düşünüyorum.

Eden

LUNA diğerk herkesle birlikte oturma odasının balkonunda. Gözleri benimkilere takılıyor ve bir an Eli'nin parmakları dolanıyor, kokusu her tarafımı sarıyor, birbirimize bakıyoruz, ben Eli kapıyı arkamızdan kaydırarak kapattı.

Adirondack sandalyelerinde sıra sıra oturan Jasper, Janelle ve Dom konuşmayı kesiyor ve sessizliği sadece çalkantılı okyanus dalgaları bozuyor.

Rüzgâr esiyor, Luna'nın kısa kumral gözlerinin etrafında dolanıyor. Bir elinde bir paket sigara, diğerkinde beyaz bir çakmak, balkona yaslanmış, sırtı denize dönük.

Eli elimi sıkıyor. Onu görmezden geliyorum.

Sonra Luna omuz silkiyor, sanki aramızdaki düşmanlığı silkeliyor ve manikürlü tırnaklarıyla paketinden bir sigara çıkarıyor, çakmağı avucunun içinde.

Beni şaşırtarak uzun, beyaz çubuğu bana doğru uzattı. "Bir tane ister misin?"

Barış teklifine bakıyorum, gözlerim bikinisinin üzerine giydiğı krem rengi elbiseye takılıyor. Elinin hafifçe titremesine ve kavgaları durdurmaya ve kinleri bir kenara bırakmaya çok sık çalışmadığına dair bir his var içimde.

Eli'ye yaptığını gördüğüm şeye rağmen, bu jesti olduğu gibi kabul ediyorum.

Eli'nin elini bırakarak bir kez başımı sallıyorum ve sigarayı alıyorum.

Luna'ya "Teşekkür ederim," diyorum ve sanki etrafımızdaki herkes hâlâ nefesini tutuyormuş gibi hissediyorum. Ama sigarayı dudaklarımın arasına koyduğumda ve o da yakmayı teklif ettiğinde, ben de esintiyi engellemek için ellerimi sigaranın etrafına doladığımda, konuşmalar yeniden hareketleniyor.

Eli'nin gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum. Umarım bu ona ihanet gibi gelmez ama Eli'nin kafasında ilişkilerin nasıl karmakarışık olduğunu biliyorum. Muhtemelen mutfakta *kötü* bir şey olmuş gibi hissetmiyordur. Sanki hayatımıza bu kadar çabuk devam etmemiz normalmiş gibi.

Belki de öyledir.

Bir sınır koydum ve Luna'nın buna saygı duyacağını düşünüyorum. Ayrıca, birkaç saat oldu. Eli'yle paylaştığım yatak odasındaki saat - gidip temizlediğim ve sık kesliğine nemli bir bez bastırdığım yer- buraya geldiğimizde saatin üç olduğunu söylüyordu. Resmi olarak Cadılar Bayramı ve şeytanın saati.

Her şey olabilir ve Luna ile arkadaş olmak başlı başına bir sihir gibi görünüyor.

Birlikte balkona yaslanıp ay ışığının altında parıldayan koyu mavi suyu izliyoruz. Arkamızda, Janelle ve Jasper arasındaki konuşma hızlanıyor. Arabalar hakkında, her şey hakkında. Jasper'a göre ithalatın "çöp" olmasıyla ilgili bir şeyler. Eli'in da katılmasını bekliyorum ama şaşırtıcı bir şekilde o da Dom da sessiz.

Tütünden biraz öksürüyorum, dumanı üfleme için başımı Luna'dan çeviriyorum, sonra çubuğu parmaklarımın arasında çeviriyorum, ay ışığının altında kiraza bakıyorum.

"İyi miyiz?" Sesimi alçaltarak ona soruyorum.

Dirseklerini şık metal korkuluklara dayamış. Arkamızda, yastıklı sandalyelerin yanında koca bir divan var ama üzerinde kimse yok.

Eli ile orada uzanırken bunaltıcı yazları hayal ediyorum. Mutluluk içinde geçen yapış yapış geceler. Yalnız olsaydık bu yolculuğun nasıl geçeceğini hayal ediyorum.

Ama onu sahiplendiğim gerçeğini seviyorum. Bıçakla birlikte karşı koyamadığım bir dürtü oldu. Luna'yı asla gerçekten kesmezdim, sanmıyorum ve Eli'yi de incitmek istememiştim, ama... bunu geri alamazdım. Ayrıca, onu istediğimi bilmesini istedim. Sevgisinin biraz kanla ıslanmasına, çürüklerle sıkıca sarılmasına ihtiyacı olduğunu anlamaya başladım.

"Evet," diyor Luna sonunda, geceye duman üflerken, aşağıdaki havuzun mavi-yeşil ışıltısı onu su renklerine boyuyor. "Biz iyiyiz."

Gecenin içinde gülümsüyorum, nikotin kokusu yerine deniz kokusunu içime çekiyorum. "Dom'la aranızda ne var söyle bana." Fısıldadığımdan eminim, ama Janelle ve Jasper arasındaki konuşma giderek daha yüksek sesle duyuluyor, kahkahaları havayı dolduruyor ve biri müziği açmış çünkü arkamda bir yerde bir hoparlörden ya da belki başımızın üzerindeki tenteden gelen ses yükseliyor. Bilmediğim bir hip-hop şarkısı ama yine de kalçalarımı biraz sallıyorum.

Luna homurdanıyor. "Kendisine annelik edecek birini arıyor ve biz de sürekli gidip geliyoruz çünkü o ben değilim." Kısa saçlarını kıvırıyor

tekrar nefes verirken dudaklarını büzüyor.

"Ve sen *benim olduğumu mu* düşünüyorsun?" Aşağıda, ben Eli'yle onun yanına gitmeden önce Dominic bana Luna'nın, eğer isterse onu becereceğimden emin olduğunu fısıldadı. Bunu şaka olarak söylemişti ama arkasında bir gerçek olduğunu biliyordum.

Luna bana bakıyor, biraz sırtıyor, sigarası işaret ve orta parmağının arasında. "Hayır," diye itiraf ediyor. "Ben sadece..."

"Eli ile yalnız kalmak mı istedin?"

Gözlerini deviriyor. "Onunla aramızdaki öyle bir şey değil," diyor. "Sadece iyi vakit geçiriyoruz, bilirsin, ve... Bilmiyorum." Yüzü pembeleşiyor. Loş ışıktaki bile görebiliyorum. Çenesini eğip bakışlarımdan kaçıyor. Sonunda omuz silkip iç geçiriyor. "Hepimiz biraz dağılmış durumdayız." Omzunun üzerinden bakıyor ve tüm arkadaş grubundan bahsettiğini anlıyorum. "En çok da Eli," diyor sessizce, o duymasın diye, gözleri yine benimkilerde. "Bu sadece karşılıksız bir ilgi." Sözlerinde bir kırılma var ve belki de nefesinde kokusunu alabildiğim alkolden, ottan ya da nikotinden, kavgamızla birlikte kafasına giren her şeyden kaynaklanıyor, ama bana karşı gerçekçi olmasını takdir ediyorum.

Karşılık verebileceğimi sanmıyorum ama de iyi hissettiriyor.

"Anlıyorum," dedim ve sanırım ciddiye aldım. Nic de öyle biriydi. Sigaranın yanmayan ucunu bileziklerimin üzerine vuruyorum, yaralarımı düşünüyorum. Dışarıdan bakıldığında benim için bir anlamı varmış gibi görünüyordu. Annem onun yüzünden *yıkıldığımı* düşünüyordu. Sebastian bir hafta boyunca gözlerimin içine bakmadı ve Reece bile belki tiksintiden, belki de biraz korkudan beni yalnız bıraktı.

Ama Nic umurumda bile değildi.

Bana ne verdiği umurumdaydı. Luna'nın ne istediği. Do- minic de.

Dikkat.

"Her neyse," diyor Luna iç geçirerek. "Sanırım bıçak falan çekeceksen bundan uzak duracağım." Bana yan gözle bakıyor ve ben sadece gülüyorum ve ilk kez, Eli dışında biriyle, sanırım bunu gerçekten hissediyorum.

"Siz Cadılar Bayramı için bir şey yapmıyor musunuz?" diye sormadan önce bir nefes daha çekip dumanı üflüyorum. Kostüm getirmediğim çünkü Eli bu konuda hiçbir şey söylemedi ve giyinmeden de tadını çıkarabilirim, ama biraz şaşırdım.

Luna sırtıyor. "Var." Çenesini yukarı kaldırıyor ve gri dumanını gece gökyüzüne doğru üflüyor. "Cadılar Bayramı akşamdan kalma partisi," diyor

bana bakarak güldü.

I Kaşlarını çat, düşünmek Bu o başka bir
zengin Çocuk şey I anlamıyorum.

"Her yıl ailem Hal- loween'den iki hafta sonra bir gemi seyahati için şehir dışına çıkıyor. Ben de evimde bir parti veriyorum."

"Vay canına," diyorum başımı sallayarak. "Kimse bana bunu söylemeyecek miydi?"

"Sana şimdi söylüyorum." Göz kırıyor. "Davetlisin. Sadece bıçakları evde bırak, katil."

DOMINIC, ELI VE BEN HERKESTEN DAHA GEÇ KALİYORUZ. LUNA YATAĞA GIDIYOR Dilini barış parmaklarının arasında oynatarak görkemli bir çıkış yaptı. Janelle ve Jasper çok daha kasvetliydiler ve sanırım sinsili olmaya çalışıyorlardı, çünkü bir dakika sonra hepimizle birlikte balkondaydılar ve bir dakika sonra kapıdan süzülüp sessizce kapandılar.

Ben birkaç içki içtim, Dom birkaç tane daha içti ama Eli hiçbir şey içmedi.

Yine de hepimiz sigara içiyoruz, esrar içiyoruz ve dalgalar yuvarlanırken müzik dinliyoruz. Ve sonunda kendimizi benim ve Eli'nin yatak odasında buluyoruz, üçümüz birlikte.

uzanıp esrarı soluma doğru uzatıyorum. Eli'nin parmakları benimkileri sıyrıyor, otu almadan önce bir kalp atışı kadar oyalanıyor ve elimi yanıma bırakıyorum, kolum Dom'unkine dayanıyor.

Eli'nin odasındaki ışıklar, tavana bağlı yatay bir çubuğun üzerindeki üç adet dimmer düğmesinde ve en düşük ayarda. Öğleden önce eşyalarımızı buraya bıraktığında babasının odası sanmıştım. Ama hayır.

Tabii ki onun.

Gri bir kral yatak, siyah duvarlar, iki yerine sadece bir lavabosu olan bir banyoya açılan aralık bir kapı, ama tıpkı evindeki gibi pençe ayaklı küvet orada.

Bir balkon daha var ve şimdi odayı dışarıdan sadece perde ayırıyor, okyanusun kıyıya vuran sesi içeri süzülüyor, ağır perdeler aralanıp serin esintinin odanın içine süzülmesine izin veriyor.

İki komodin, valizlerimiz, gömme dolap olduğunu tahmin ettiğim kapısı, banyonun girişi ve üçümüzün pijamalarımızı giymiş, makyajlı yatağımız dışında büyük ölçüde boş.

Daha doğrusu ben pijama giyiyorum -üzerinde yeşil bir kurukafa olan bol, beyaz bir atlet, yıllarca kullanılmaktan solmuş ve yıpranmış ve büyük boy, siyah şort- ve çocuklar da spor şortu giyiyor, tişörtleri yok.

Çıplak ten, çok yakın, ama umursamayacak kadar yüksekteyim.

"Cennete inanıyor musun?" Dom çatırtılı bir kahkaha atarken yanımda bu soruyu soruyor.

Gözlerimi kapattım, ellerimi göbeğime götürdüm, parmaklarımı açtım ve yüzümde bir gülümseme belirdi.

Marihuana ve okyanus kokusu bir merhem, yanımdaki kitap ayracı gibi çocuklar ise bir hoşgörü. Şimdilik her şey yoluna girdi. Her şey geride kaldı.

"Sorun bu," diyor Eli, sesi alçak.

Dönüyormuşum gibi hissediyorum. Yüzüyorum. Gözlerimi kapalı tutuyorum. "Winslet ile kafayı bulduğumuz ilk zamanı hatırlıyor musun?" Dom'un kelimeler çok sessiz.

"Hatırlıyorum." Eli'nin sesinde seksi bir şeyler var. Her zamankinden daha fazla.

Bu beni rahatsız ediyor ve nedenini bilmiyorum.

Kalp atışlarım göğsümde yükseliyor, ilaçlarım çantamda, yerde ve paranoya kafamdan sızıyor gibi görünüyor. Bunu daha önce, bu konuşmadan önce, Jasper ve Janelle kanepede ayık bir şekilde konuşurken Dominic ve Eli ile oturma odasının zemininde ilk ortak esrarı içtikten sonra hissettim.

Sürünen panik, zamanın geçtiğine dair bir bilgi gibi hissediliyordu. Duvardaki saat - mat siyah beyaz, analog - saniye saniye ilerliyor, katkıda bulunuyordu. Müzik o zamanlar yüksek sesle çalıyordu -şimdi daha yumuşak, You Me At Six'ten "Take On the World", Eli'nin telefonundan bir yerlerde çalıyor- ama yine de zamanın değişimini duyabiliyordum.

Sonsuza kadar uçabileceğimi düşünmeye başladım.

Tüm tırnaklarımı çiğnedim, ama Dominic ve Eli ileri geri konuştular ve yatağa gitmemiz gerektiğine karar verene kadar ikincisine yaslanarak oturdum, ama Dominic geldi ve kimse ona gitmesini söylemedi.

Panik atağımı bastırmaya çalışıyorum.

Nefes almaya çalışıyorum. Dışarı. Gözlerim kapalıyken oda sanki daha hızlı dönüyormuş gibi geliyor. Gözlerimi açıyorum, kendimi topraklamak için parmaklarımı gömleğimin ince kumaşına gömüyorum.

"Çok mutluydu." Dom kelimeleri söylemekten çok iç geçiriyor.

Eli sessiz. Esrarı bana uzatıyor ve ona hayır demek için başımı çevirdiğimde, iyiyim, siyahla çevrili koyu yeşil beni içine çekiyor. Yüzü bir çeşit şefkati yansıtıyor. Öfkelenmediği sürece asla incinmiş gibi davranmıyor. Ama belki de Winslet onun için görüldüğünden daha fazla şey ifade ediyordu.

Esrarı alıyorum, neredeyse bitmiş.

Dudaklarıma götürüyorum ve Eli yan dönüyor, başını eliyle destekliyor, ben nefes alıp dumanı ciğerlerime çekerken beni izliyor. Ona bakmadan esrarı Dominic'e veriyorum.

O alır.

Eli hala bana bakıyor.

"Bazen bana onu hatırlatıyorsun." Bunu söyleyen Dom ve bakmadan benimle konuştuğunu anlıyorum. "Zeki ve yumuşak biriydi ama..." Boğazını temizliyor.

Eli'a bakıyorum.

"O da çok karanlıktı."

Bir saniye geçiyor. Sonra Eli hiç uyarmadan aşağı dalıyor, ağızımda tuttuğum dumanın bir kısmını içine çekiyor, ama hepsi ciğerlerime dolmadan önce dudakları benimkilerin üzerinde.

İrkiliyorum, bir refleks, ama uzaklaşmak yerine ona uzanıyorum.

Omuzlarını kavriyorum, dili ağızıma girmeyi talep ederken vücudum ona doğru dönüyor ve ben de teslim oluyorum, eriyorum, gözlerimi kapatıyorum, teslim oluyorum.

Ani saldırısına rağmen, bu öpücük garip bir şekilde nazik. *Tutkulu*. Bileklerimi tutuyor, yine de ikisini de başımın üzerine yerleştiriyor. Bir koluyla bedenimi aşağıya çekiyor, sonra üstüme çıkıyor.

"O çok, çok karanlıktı," diye yineliyor Dom, sesi sessiz ve benden mi yoksa Winslet'ten mi bahsettiğini bilmiyorum. Parmakları bileğimin kemikleri üzerinde geziniyor. Orada, tenime kazınmış olan ismi düşünüyorum.

Ona jiletin resmini gönderdiğimde yazdığı mesajı düşünüyorum.

Bunu yapmak istiyorum.

Burnunu benimkine yaklaştırıyor ve Dominic'in merakla hâlâ yanımızda olduğunu fark ediyorum.

Nabzım kafamın içinde atıyor.

Eli'nin kokusu bundan daha güçlü, ağzı benimkinin üzerinde. "Sen çok karanlık ve çok aydınlıksın."

"Tıpkı onun gibi," diye ekliyor Dom, sesi ruhani.

Dudaklarımı yalıyorum ve Eli'nin dili hem benim hem de ağzımın üzerinde geziniyor, sıcak ve yumuşak.

O beni yalarken dizlerimin yana düşmesine izin veriyorum.

Ne zaman oldu, nasıl kadar yaklaştı bilmiyorum ama Dominic'in ağzı omuz başlığıma yapışıyor, Eli'nin havuz evinde yaptığına çok benziyor. Dudaklarımdan sessiz bir inilti çıkıyor.

Eli bakışlarını Dom'a yöneltmek için başını hafifçe çeviriyor ve ben de zihnimde Eli'nin burnunun kıvrımını takip ediyorum.

Dom'un öpücüğünün kalıcılığını hissedebiliyorum, bal- koniden gelen serin hava tenimin üzerinde geziniyor gibi görünüyor. Ardından Dominic'in parmakları kolumda geziniyor ve Eli dizlerinin üzerinden kayarak bana doğru yaklaşıyor.

Bunu istiyor.

Beni istiyor.

Ağzımı tekrar yalıyor, burnuma kadar, dikkatini ondan ayırırken Dominic'in kalmasına izin veriyor.

Onun da şaşırp şaşırmadığını görmek için Dom'a bakıyorum.

Eli yüzümü tutuyor. "*Ben,*" diyor. "*Bana* bak." Beni yumuşak bir şekilde öpüyor, eliyle dudaklarımı birbirine bastırıyor. "Hep ona baktı."

Midem bulanıyor. Dom hiçbir şey söylemiyor. Dizlerimin bağı çözüldü.

Dom parmaklarını kollarımın üzerinde dans ettiriyor ve beni izlediğini hissedebiliyorum. Çok yakın.

Dilim Eli'ninkiyle dans ediyor ve ona dokunmak istiyorum. Ona ulaşmak istiyorum. Ellerimi onun üzerinde gezdirmek istiyorum. Benim oğlum. *Benim oğlum.*

Onu.

O, o, .

"Eli," diye fısıldıyorum ağzına karşı, nefes almaya çalıştığımızda, ama alamıyoruz, çünkü beni an- swers edene kadar dudaklarımdan adını öpüyor, ağzım onunkinden uyuşuyor.

"Ne , bebeğim?" Ben cevap veremeden tekrar birlikte oluyoruz. Beni yalıyor ve usulca ısıyor ve tükürüğümüz ağzımızın içinde kalmıyor. Üst dudağımın üzerinde, yüzümün köşesinde ve her yerimde.

Dominic'in parmakları koltuk altımdan aşağıya, yan tarafıma kayıyor.

Sanırım panik azalıyor. Ot beni gevşek hissettiriyor. Esnek. Yüzüyor. Dominic'in parmak uçları kaburgalarımın ulaşılıyor.

Kaslarım zıplıyor.

"Seni seviyorum," diyorum, Dominic'in dudakları kolumun iç kısmına fısıldarken ve Eli çenemi daha sert kavrayarak beni cezalandırırken bile.

Bileğimi tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama o sadece ağzıma karşı aniden acımasızca gülüyor. "Öyle mi?" Ne kadar sert olduğunu hissediyorum ama sanırım o da kızgın. "Beni *seviyor* musun?"

"Bunu sana daha önce de söylemişti, değil mi?" Dom'un sesi uzaklardan geliyor.

"Ama o sadece *seni* sevdi."

Gözlerimi kapatıyorum. Neden bilmiyorum.

"Seni seviyorum, Eli." Fısıldıyorum ve sanki tavana doğru sürükleniyormuşum gibi hissediyorum.

Ağızlarımız yine çarpışıyor. İçime doğru inliyor. Sesi yutuyorum.

Dominic beni çok ama çok yumuşak öpüyor. Parmakları göğüs kafesimi aşağı yukarı okşuyor. Duygular beni ele geçiriyor ve Dominic'in saçlarına dokunmak istiyorum. Eli'nin boğazını tutmak istiyorum.

Onları her yerde istiyorum.

Uyluk kaslarım bacaklarımın ne kadar açıldığıyla ağrıyor, onları içeri davet ediyor, benim onlara sahip olduğum gibi onlara da bana sahip olma izni veriyor. Meme uçlarım sıkı noktalar halinde, Eli nefes almama izin verip başını eğiyor ve dişleriyle pamuklu kayışı çekerek beni ortaya çıkarırken atletim kayıyor. Göğsümün alt tarafını emiyor, boğazından boğuk bir ses çıkıyor, sanki bana doyamıyormuş gibi. Gerginim, ona doğru eğilirken omurgam kıvrılıyor, Dominic'in öpücükleri tenimde sıklaştıkça çenemi yukarı kaldırıyorum ama hâlâ tüy kadar yumuşak.

Sızlanıyorum, parmaklarım yumruk olmuş, bileklerim hâlâ Eli'nin morartıcı kavrayışından kurtulamamış.

Ama kafamda, Dominic'in parmakları aşağı doğru kayarken, Sky Wash'dayım.

Eli'a hiç söylemedim.

Ne anlamı vardı ki? Eski bir yara yüzünden canı yansın diye mi?

Şimdi, sanırım ona söylemeliydim.

"Eli," diye fısıldadım. "Bunu istediğimi sanmıyorum."

Dominic'in dudakları çok ama çok yumuşak. Ama konuştuğunda sözleri birbirini tutmuyor. "Sanırım bunu daha önce de söylemişti."

Eli'ı duymuyorum. Sadece Dominic'in yatakta kaydığını hissediyorum, artık bana dokunmuyor, beni öpmüyor. Eli yüzümü avuçlarının arasına alıyor ama sanki hiçbir şey göremiyorum.

ZACHARY'NİN ELLERİ KALÇALARIMDA. BENİ ÖZLÜYOR. HATIRLAMİYOR-
Belki de kafasında farklı bir versiyonu vardır, ya da belki hepsini ben hayal etmişimdir. Hayata gelen bir kabus, belki de masumdur. Belki de sorun benim.
Benim.
Benim.
Benim.

MAÇTAN SONRA NİC'EVİNE GİTTİM. BİLEĞİM ZONKLUYORDU.
Baş harflerinden. Telefona cevap vermiyor. Kapıya gelmiyor. Penceresini açmıyor. Benden kaçıyor.
Uzaktan siren sesleri geliyor.
Bana göre değiller ama ben koşuyorum.
Sebastian, annem nerede olduğumu sorduğunda bana kefil oluyor, çünkü Sebastian'ın kafası iyi.
Ertesi gün.
Nic'i okuldaki tuvalete kadar takip ettim. Benden korkuyor.
Korkuyor ve bu hoşuma gidiyor.
Korkuyor, korkuyor, korkuyor-

ARABA YIKAMACISINDAYIM.

YATAĞIMDAYIM.
Zach'in ter kokusunu alıyorum ve eli yapış yapış, parmakları saçlarımda. I
II-

BİR ÇATLAK VAR. BİR TAKIRTI. BİR ŞEY PARAMPARÇA OLUYOR.

Bir gümbürtü.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim." Dominic'in sözleri, yatıştırmak içindi.

Eli hiçbir şey söylemiyor.

Yan yatmışım, top gibi kıvrılmışım, kimse bana dokunmuyor, yüzgeçlerim yüzümün üzerinde ve onları hareket ettirmek istemiyorum. Titriyorum, kalbim çok hızlı atıyor. O kadar hızlı ki, sanırım kusacağım. Marihuananın tadı midemi bulandırıyor. İleri geri sallanıyorum ve balkonun korkuluklarından atladığımı hayal ediyorum.

Ben atlayacağım.

Eğer bu yataktan *kalkarsam*, *atlayacağım*.

Bir gümbürtü daha.

Yine Dom'un sözleri. "Ben... *Sen tam oradaydın!*"

Parmaklarımda ıslak bir şey hissediyorum. Kan mı? Hayır, hayır. Bu daha kötü.

Gözyaşları. Tuzlu, sıcak ve umutsuz.

Parmaklarımı gözlerime daha sıkı bastırıyorum, baskının beni toprakta tutmasını istiyorum. Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Tek ses ciğerlerimin kalbimle birlikte çok hızlı ve çok zor çalışması gibi görünüyor. Yanaklarımdaki çizgi çizgi gözyaşları yanıyor, midemdeki aşağılanma, panik ve korku ateşiyle eşleşiyor. Yalnız kalmak istiyorum.

Umarım gitmişlerdir.

Umarım gitmişlerdir.

Umarım titremeyi bıraktığımda balkona tek başıma tırmanabilirim.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra bir ses duydum.

"Eden."

Donup kaldım.

Gitmediler.

Keşke kendi yatağымda, kendi evimde uyanabilseydim, çünkü parmaklarımı yüzümden bir şey söylemek zorunda kalacağım. Bir şey açıklamak zorunda kalacağım, değil mi? Açıklayamam. İstemiyorum. Benim

Kalbim önce pes etmezse düşünceler beni canlı canlı yiyebilirmiş gibi geliyor.

Adımın o kelime olduğunu zar zor hatırlıyorum. "Eden." Yine onun dudaklarından.

Sessiz paniğime rağmen, onun dile getirilmemiş isteğine boyun eğmek bir zorunluluk gibi.

Aç gözlerini. Beni içeri al.

Üzerimde çok fazla gücü var. Bu konuda bir şey yapamam.

Parmaklarımı oynatıyorum.

Gözlerimi açtım.

Çok ağır geliyorlar ve oda dönüyor. Marihuana nabzımı yavaşlatmadı ve göğüs kafesime o kadar şiddetli vuruyor ki kemiklerimi kırabilir diye düşünüyorum.

Eli yatağın üzerinde diz çökmüş, bana doğru eğiliyor. Yüzü endişe dolu, alnında bir kırıskılık var, alt dudağı dişlerinin arasında. Sanki gözlerimi gördüğünde bunun ne kadar kötü olduğunu da görmüş gibi. Dilinin ucunda kelimeler var ama hemen söyleyemiyor.

Ben de berbat

durumdayım. Ben

de senin gibiyim.

Geri tepecek mi merak ediyorum. Bir canavar bir melek ister. Herhangi bir cinsiyetten bir Adonis. Yanlışlarının bir yansıması değil. Narkissos değil, onun lekeli güzelliğinin aynası.

Ama geri adım atmıyor.

Diyor ki, "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle. Nasıl yardım edebileceğimi söyle." Yalvarış bir yankı gibi geliyor. Daha önce prova ettiği ya da duyduğu bir şeyin performansı.

Dilim ağzımın damağına yapışmış gibi hissediyorum. Mari-juana'nın tadı pamuk gibi yoğun, dişlerimin etrafını bile sarıyor.

Eli uzanıp kulağımın arkasındaki bir saç telini fırçalıyor ve ben titriyorum. Ama sallanmayı bıraktım.

Ona cevap vermediğimde, üst çarşafı dikkatlice geri çekiyor ve bunu yaparken bir yastığı yere düşürüyor. Do- minic'e bakmıyorum ama iç çektiğini ya da inlediğini ya da her ikisini birden duyuyorum.

Eli yatağa kayıyor, üst üste konmuş iki yastığa yaslanıyor, sonra beni kollarımın altından kaldırıp göğsüne doğru çekiyor. Ona yardım etmek için dizlerimin üzerine çöküyorum ve dirseklerimi, ellerimi ve kalçalarımı ayarladıktan sonra kucağına oturuyorum, başım omzuna yaslanıyor, kollarım boynuna dolanıyor.

Bundan nefret edeceğimi sanmıştım. Nefes almak için yalnız kalmaya ihtiyacım var sanıyordum. Nefret etmiyorum. Hareket etmek istemiyorum.

"Sırtından kalbinin atışını hissedebiliyorum." Kullandığı ton hiç tatlı değil. Bunun korku ya da endişe olduğunu düşünmek istiyorum ama kulağa her ikisinden de daha saygılı geliyor. "Çok güçlü," diyor, "vahşi" ya da "tehlikeli" kullanabileceğim yerde.

Başımı köprücük kemiğine gömüyorum, çenesi saçlarıma dayanıyor. Dizlerimi göğsüme doğru çekiyor, kolları beni ona sarıyor. Ben kendi içime kıvrılmışım, o bana kıvrılmış.

Kafamın içinde görüp duruyorum. Geçmiş değil. Gelecekteki bir eylem. Yataktan kalkmak. Balkona doğru yürümek. Parmaklıklara tutunmak. Kendimi kenara çekiyorum. Bir çağrı gibi. Bir çağrı. Bir çağrı.

Sanki perili ya da ele geçirilmiş gibiyim. Beynim korkumu tekrar tekrar oynuyor.

Bir ses var. Sabit ve tırtıklı.

Bu haliyle nefes almak zor ve sesin kesilmesini istiyorum. Başımı Eli'nin tenine doğru çeviriyorum, burnum köprücük kemiği boyunca uzanıyor ve onun tanıdık yüzünün beni sakinleştireceğini umuyorum.

Nefes alıp veriyorum ve fark ediyorum ki... gürültü benim.

"Onun nesi var?" Dominic'in sözleriyle nefesimi tutup korkunç hırıltıyı kesmeye çalışıyorum. "Birini aramalı mıyız? Gerek var mı?"

"Panik atak geçiriyor." Eli sakince konuşuyor. Yüksek sesle. Sanki Dominic'ten çok benimle konuşuyormuş gibi. Parmakları saçlarıma okşuyor, tenimin üzerinde geziniyor. Başını kaydırıyor ve serin dudaklarını şakağıma bastırıyor. "Panik atak geçiriyorsun," diyor ve ben anlıyorum.

Biliyorum. Mantıklı olarak. Ama ottan kaynaklanıyor ve bence daha çok kötü bir yolculuk gibi bir şey ya da...

"Bu ne kadar sürecek?" Göğsüne karşı konuşurken gözlerimi kapalı tutuyorum. "Ne kadar sürecek?"

Kolu sırtıma dolanıyor, eli kalçamın üzerinde duruyor. "Fazla uzun sürmez, Eden."

Adımı söylemesini seviyorum. Bana söyleyebileceği her şeyden daha çok, adımı söylemesini seviyorum.

Dudakları bana öyle yumuşak dokunuyor ki, bir esintinin fısıltısı gibi. "Her şey yolunda. Sen iyisin. Ben ."

Kalbim yavaşlamıyor. Zihnim dönmeyi bırakmıyor ama duymam gereken her şeyi duyuyorum. Parmaklarımı göğsüne koyup esnetiyorum.

sert kaslara karşı, yüzüm kalbinin üzerine bastırıldı.

"Konuşmak ister misin?" diye soruyor usulca, elini hâlâ enseme gezdirerek.

Konuşurken dudaklarım tenine yapışıyor, kelimelerim boğuklaşıyor ama başımı kaldırmıyorum. "Ben... Evet." Dikkat dağıtıcı bir şey. Dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım var.

"Tamam," diyor yavaşça, bana dokunma şeklini durdurmuyor, enseme desenler çiziyor, saçlarım yana savruluyor. "Yarın ne yapmak istiyorsun? Cadılar Bayramı için?"

Nefes almaya devam ediyorum ve nefesim ona ne kadar yakınsam o kadar yankılanıyor, ağzımda ılık hava püskürüyor. "Hadi şehir merkezine gidelim." Düşünmek istemiyorum, sadece konuşuyorum, bir şeyler ortaya atıyorum. "Okyanusa gidelim. Belki sonra bir yolculuğa çıkarız. Perili bir ev."

"Araba sürmeyi seviyorum." Sözlerindeki gülümsemeyi duyuyorum ve bu bende de gülümseme hissi uyandırıyor. "Bunların hepsini yapacağız," diye söz veriyor. "Şehir merkezinde ne yapmak istersin?"

Göğsüm kabarıyor, nabzım hala tüm vücudumda atıyor. Ama sorusunu düşünürken, balkonda değilim. Yan taraftan atlamıyorum. Betona çarpmıyorum.

"Bir bar," diyorum.

Gülümsüyor. Dudaklarının alnımın yukarısına doğru kıvrıldığını hissediyorum. "Bir bar mı?" diye tekrarlıyor.

Odanın içinde, yataktan uzakta bir yerde Dominic homurdanıyor. *O da kaçmadı.* "Peki bir barda ne yapmak istersin? Herkesin sarhoş olmasını izlemek mi?" Alay etmeye çalışıyor ama sözlerinde sinirlerini ele veren bir titreklik var.

Gözlerimi açmıyorum ama sahte bir hafifliği de zorluyorum. "Sahte kimliğiniz yok mu? Bunun zengin çocuklarına özgü bir şey olduğunu sanıyordum."

"Ne tür filmler izliyorsun?" Dom inanamayarak karşı çıkıyor.

Eli başını eğiyor ve burnunun ucunu enseme gezdiriyor.

Kollarımda tüylerim diken oldu.

"O film izlemez," diyor ve aklıma kanepede film izleme girişimimizin başarısızlıkla sonuçlanması geliyor. Yüzüm daha da ısınıyor. "Kitap okur." Beni tekrar öpüyor, üst omurlarımın üzerinden. Bir zamanlar sadece terle ıslanmış olan omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. "Değil , bebeğim?"

Başımı sallıyorum ama konuşmuyorum.

"Hangi kitapları okuduğunuzu bilmiyorum ama sahte kimlik bulmak çok zor..." Dom sözünü kesiyor, sonra farkındalıkla ekliyor: "Bekle." Parmaklarını şıklatır. "İşte o yer, Eli. Gittiğimiz yer. Daha önce..."

Eli bana daha sıkı sarılıyor. "Evet. Bir bara gideceğiz. Bir şeyler içeriz," diyor ve konuşmayı Winslet olduğunu düşündüğüm kişiden uzaklaştırıyor.

Sessizlikte, nabzımın artık göğsümü titretmediğini fark ediyorum. Her vuruşta vücudum sarsılıyormuş gibi hissetmiyorum.

Eli'nin kollarında biraz rahatlıyorum.

"Sarhoş olabilirsin," diye konuşmaya devam ediyor. "Ne istersen yap. Bütün günü geçiririz, bütün gece seni takip ederiz. İstersen içebiliriz."

Dominic yine gülüyor ama itiraz etmiyor.

Eli'nin parmakları saçlarımın arasından kayarak kafa derime masaj yapıyor.

Panik, onun dokunuşu ve sözleriyle yavaş yavaş azalır.

"Ot içmeyeceğiz," diye söz veriyor ve gülümsediğimde bu kez dişlerim görünüyor. Başımın üstüne bir öpücük daha konduruyor, sanki bir zorunluluk gibi. Sanki denese bile kendini durduramazmış gibi. "Dalgalardan atlayacağız, Dominic'i aşağı itebilirsin. Sen dur diyene kadar onu senin için orada tutacağım."

Bu sözlerle Dominic için biraz gergin olmam gerektiğini bilmeme rağmen kalbim yavaşlıyor. Herhangi bir şey hissetmek ya da düşünmek için yerim yok. Tek yapabildiğim onun sesine tutunmak.

Sonra, on dakika, iki ya da bir saat sonra, her şey karanlığa gömülüyor ve ben bunun içinde mutlu oluyorum.

YAVAŞÇA KENDİME GELDİĞİMDE, GÖZLERİM BUĞULANMIŞTI.

Uyanmakla uyumak arasındaki gri boşlukta boynumda bir ağrı olduğunu fark ediyorum.

Dayanılmaz değil ama acının habercisini hissediyorum. Hareket etmek acıtacak.

Gözlerimi açmayı başardığımda sadece karanlık var, gözlerimi kırptıştırırken kum gibi hissettiren şeyle dolu, tekrar kırptıştırıyorum ve biraz daha.

Ağzım bir şeye yapışmış, çenemin kenarındaki ıslaklığın salya olduğunu ani bir utanç dalgasıyla fark ediyorum.

Bunun farkına varmak da başka bir şey.

Eli'a yapıştım kaldım.

Hafifçe kayıyorum, daha rahat olmaya çalışıyorum, parmaklarım sert, yumuşak tene bastırıyor.

Ama Eli'nin kulağıma çok yakın olan sessiz sesi "Merhaba" dediğinde neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

Nabzım her yerde sekiyor ve kalbimin ne zaman rahatlayacağını merak ediyorum. Onun yanında geçirdiğim her gün ilacımı almayı planlasam mı acaba?

Zıpladığımı hissetmiş olmalı, çünkü "Sorun yok Eden" dedi.

Onu uzaklaştırma ve banyoya barikat kurma dürtüsüne direnerek nefesimi emiyorum. Daha birkaç saat önce ne kadar da felaket biriydim. *Saatler miydi?* Güneş ve ben bütün bir günü geçirmiş olamam, değil mi?

Başımı kaldırıyorum, elimin tersiyle ağzımı siliyorum, göğsüne yaslanıyorum ve kendimi kalmaya zorluyorum.

Kal, kal, kal.

Nabzında duyabiliyorum.

Benden kaçma.

Dürtüyle savaşıarak gözlerimi kapatıyorum. " kaç?"

Etrafımda zaten çok ağır olan kolları beni daha da sıkı çekiyor.

"Bilmiyorum. Güneş henüz doğmadı."

Parmaklarım göğsünün üzerinde, açtığım kesikte geziniyor. Derisinin pürüzlerini hissediyorum. *Tanrım, bunu gerçekten ben yaptım.*

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdirerek salyamı tamamen silmeye çalışıyorum.

Tekrar uyumak istiyorum.

Bu tıpkı kaçmak gibi hissettirirdi ama daha kibarca.

Yine de bunun olmayacağını biliyorum. Zihnim panikten kurtuldu, ama şimdi başka bir endişe türü geliyor. Bir zayıflık anından kaynaklanan utanç.

"Dominic?" Kendi eylemlerimden sapmaya çalışırken sesim düğümleniyor.

"Odasında." Eli'nin ses tonundan bir şey okuyamıyorum. Dom'un bana dokunmasına izin verdiği için pişman olup olmadığını merak ediyorum.

"Dün gece ne düşündüğünü bana söyleyebilir misin?" Eli sessizce soruyor.

Ona söylemek istemiyorum çünkü bu bir zayıflık gibi görünecek. Kurbanmışım gibi. Sorunu çözmesi için ona ihtiyacım varmış gibi görünecek ama yok.

Ama kütüphanedeki gerçeklerini hatırlıyorum. Kanla yoğrulmuş pek çok kelime... Belki utanç duymuyor ama duyması gerektiğini bilecek kadar da zeki. İtiraf ettiği her şeyi anlamak -ki bu bir toplumun kışlandığı bir şey. O kadar uzun süre kanıtlarla uğraştı ki. Doktorlar, psikiyatri koğuşları, çekip giden bir anne.

Başımı ona gömülü tutuyorum, dişlerimi fırçalamam gerektiğinin farkındayım ama bunu erteleyemeyeceğimi biliyorum.

"Eskiden tanıdığım birini gördüm. Annemle sahile gittiğimde."

Eli tepki vermiyor. Konuşmuyor, hareket etmiyor ya da nefes almıyor. Göğsü dudaklarımın altında inip kalkmıyor.

Sanırım bu bir tepki. Sadece sessiz .

"Kardeşimin arkadaşı." Umarım hikayeyi hatırlar da ben de tekrar tekrar yüksek sesle anlatmak zorunda kalmam. Tek bir kasını bile oynatmamak için çok çaba sarf ediyor. Ama yine nefes alıyor. Sadece bir kez.

Hatırlıyor.

Hem ne düşündüğünü bilmek istiyorum hem de hayatıma devam etmeyi tercih ediyorum. Bundan bir daha asla bahsetmemeyi. Ona verdiğim üç kelime ve bu üç kelime çok fazla gibi geliyor.

Nefes veriyor.

"Annen orada mıydı?" Uzak bir telefon hattından konuştuğunu duysaydım, ilgisiz olduğunu düşünürdüm. Sıkıldığını.

Ama vücudundaki gerginliğin benimkini koruduğunu hissediyorum. "Hayır."

"Sana zarar verdi mi?" "Hayır."

"Eden."

Başımı kaldırıyorum, gözlerim doluyor ve tavanın karanlık kenarları dönüyor, ama geceye benzeyen örtünün altında onun bakışlarıyla buluşuyorum.

"Bebeğim, lütfen yalan söyleme."

"O yapmadı." Bu bir yalan değil. Yaralanmadım. Fiziksel olarak değil. Ama daha fazlasını istediğini biliyorum. Belki ona sırlarımdan bazılarını anlatmak bana daha yakın hissetmesine yardımcı olur, tıpkı o gece kütüphanede yaşadıklarımızın bize yaptığı gibi. "O... bana sarıldı." Kelimeleri duyuyorum. Kulağa nasıl geldiklerini.

Sıkıcı.

Tek başlarına söz olarak hiçbir ağırlıkları yoktur.
Ama bizde her şey her zaman daha ağırdır.
"Yaptı, ha?" En ufak bir öfke bile yok. Sadece sonsuz derinlikte bir sakinlik.

Ben aptal değilim.
Nefes alıyorum. "Her şey bitti."
Gülümsüyor, dişlerinin beyazı karanlık odada görülebiliyor. "Oh?"
Zachary'nin adını bilmiyor. Ona bir isim vermeyeceğim. "Peo-seni de incitti. Onlardan intikam almak için etrafta dolaşıp ürkütücü küçük gülümsemeler atmıyorum ve şifreli küçük sorular sormuyorum." Annesi.

Bana annenden bahset.
"Dün gece bana dokunduğu için Luna'ya saldırdın. Ona bıçak çektin." Bana bir aziz olmadığımı hatırlatırken bile ses tonunda bir şaşkınlık var. Ben de ona sahibim.

Ama nefes almaya bile değmeyecek biri yüzünden başının derde girmesini istemiyorum. "Eğer orada olsaydın, bu bir şey olurdu-"

"Ben orada olsaydım ne olacağını konuşmayalım."
Öfkem artıyor, kafamın bir kısmını yakıyor gibi görünüyor. paranoyamı. Kızgın olmak daha iyi hissettiriyor. Üzgün, korkmuş ya da perili olmaktan daha iyi. "*Eli.*"

Tek bir kaşını kaldırıyor, yüzü çocuksu bir maske gibi. Sanki dondurma, film, müzik grubu ya da Chaucer hakkında konuşuyormuşuz gibi. "Hmm?"

"Ben iyiyim."
Bakışlarını üzerimde gezdiriyor.
Kendimi ondan ayırıyorum, sanki beni daha uzaktan görebilirse ne kadar iyi olduğumu görecekmış gibi.

Bir yandan onun sıcaklığını için paniğe kapılıyorum, bir yandan da bedenlerimizin birleştiği yere serin hava girdiği için endişemin bir kısmı hafifliyor. Bir yumruğumu gözüme sürüyorum, hala loş olduğu için minnettarım.

Neye benzediğim hakkında hiçbir fikrim yok. "Eden."
Yumruğumu indirip bakıyorum. "Paniklediğim için özür dilerim. Ot... Gecenizi mahvettiğim için özür dilerim."

Bacağım yatağın başına paralel, diz kapağım onunkine yakın, yorganın altında ve aklıma oturarak uyuduğu geldi. Benimle birlikte.

Benim için.

Ona bakmıyorum, sadece bacaklarının üzerindeki çarşafa bakıyorum. "Eden."

Ona bakmamı istiyor, bunu söyleyebilirim. Ama bakmıyorum. Ta o "Eden, yapma" diyene ve ben de duyana kadar. Belki saatin geç olmasından ya da gecenin tuhaflığından, hatta belki de vücudundaki esrardan, ama sesinde titrek notalar var, kendinden eminliğinin bir kısmı kayboluyor.

Bu onun için çok alışılmadık bir şey, kafamı kaldırıp bakıyorum.

"Bunu bir şey haline getirmeyeceğim," diyor ciddiyetle. "Ama..."

Dişlerimi sıkıyorum. Anlamadığımdan değil. Sadece beni asla daha az görmesini istemiyorum ve zaten ona ayak uydurmak çok zor. Her fırsatta beni kurtarması gerektiğini düşünmeye başlarsa, yaptığım her hareketi izlerse, daha hızlı sıkılır. Daha fazla yük taşımaya gerek yok.

Farkında olsun ya da olmasın, zaten kendine ait pek çok şeyi olduğunu biliyorum. Yüksekleri kovalaması gerekiyor, alçaklarımı yakalamak için aşağı inmesi değil. Ve benim için kötü şeyler yapacağını *biliyorum*.

Korkunç bir şey.

Ama onu olabildiğince uzun süre elimde tutmalıyım. Çok erken benden alınmasını istemiyorum.

Sessizlik uzuyor.

Cümlesini bitirmedi.

"Ne?" Duymak istemediğimi düşünmeme rağmen kendimi sorarken buluyorum. Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum, dudaklarım kuru. "Ne oldu?"

Elini ağzının üzerine götürüp başını çeviriyor. Sonra elini bırakıyor ve bana bakmadan, "Bunu bir şey haline getirmeyeceğim," diyor ve tekrar söz veriyor. "Ama sana karşı hissettiklerim, bazı zamanlar... bunaltıcı oluyor."

Boğazımda bir ağrı var. *Ciğerlerimde*. Sanki göğsümden vurulmuşum ve tüm hava beni terk etmiş gibi.

bir şey bulmak için parmaklarımı çarşafın içinde kıvrıyorum.

"Bazen sırf seni kaybetmemek için pişman olacağımız bir şey yapacağımı düşünüyorum."

Pişman olacağız.

Ne demek istediğini anlamadığımı söylemek isterdim. Yapmadığım bir şey için pişmanlık duymamın mümkün olmadığını.

Ancak bu sözler bir kehanet gibi geliyor ve bizim için hiçbir şeyin imkânsız olmadığını biliyorum.

Ve *hiçbir şey* bir rüya kadar kabus olamaz. Ayrıca, kendi korkularımı bana geri yankılıyor.

"Sana izin vermeyeceğim." Bu bir söz. Bir yemin. "Böyle bir şey yapmana izin vermem."

Sessizlik sürüyor ve ben kaçma dürtüsü ile hiç hareket etmeme arzusu arasında kalıyorum. Bu şekilde bırakabiliriz. Ona verdiğim söz, bana geldiğinde onu beladan uzak tutmak. Bu yüzden hiç bitmeyecekmiş gibi davranabiliriz.

Ama rol yapmamıza izin vermiyor.

Ben gökyüzünde kaleler inşa ediyorum. O onları cehenneme atıyor.

Yüzü hâlâ bana dönük, gülümseyerek "Sen bile beni durduramazsın" diyor. Ve bunun kabadayılık sözleri olmadığını biliyorum.

Bu sadece gerçek.

Eli

KARA SABAH bizi selamlamak için ancak orada.

Yanımda titreyen Eden, kolunu benimkine sürterek, "Belki de haklıydılar," diyor.

Muhtemelen. Boş sahil şeridine, bizi ısıtmaya yetmeyen ince pembe ve turuncu ipliklere, dalgaların sertliğine ve ayaklarımızın altındaki kumun serinliğine, onun ve benim sandaletlerimizin her iki elimin parmak uçlarından sarkmasına bakılırsa, muhtemelen haklıydılar. Dominic ve Luna, şaşırtıcı bir şekilde sadece iki kişi, suyun çok soğuk olacağını söyledikleri için dışarı çıkmayı reddettiler.

Janelle'in kapısı .

Jasper'açıktı ve öteki odada değildi.

Dom ve Luna dışarı çıktığımızı duyunca aşağı ama bizi mayolu ve omuzlarında havlularla görünce hayır dediler.

Memnun olmadığımı söyleyemem.

Benim ve Eden'in sandaletlerini, sonra da parlak yeşil havlumu bırakıyorum. Eden'inki, parlak, elektrik mavisi, hala vücuduna sarılı, Kendine sarılırken kollarının altına sıkıştırılmış. Gözleri uykusuzluktan şişmiş, yüzünde makyajdan eser yok çünkü dün gece hepsini ağlayarak çıkarmış.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bunu bölmek yanlış geldi. Beklemek zorundaydım.

Dom'u duvara ittikten sonra, çünkü yapmam gereken Kendimi onun sessiz gözyaşlarının dinmesini beklemeye zorladım.

Zaten bütün otları tuvalete atıp sifonu çektim. Beni onun etkilediği kadar etkilemedi ama yine de Dominic'in ona dokunmasına izin verdim.

Sanırım sonuçta beni etkiledi.

Ve başka biri de ona dokundu. Daha sakatlayıcı. *Sadece geçen hafta sonu. Ben onun yanında değilken.*

Onu izlerken boğazımdaki düğümü yutuyorum.

Dağınık örgüsünden kurtulan bir tutam saç, soğuk bir esintiyle yüzünün etrafında dalgalanıyor.

Atlantik'e bakıyor ve gözbebeklerinde gelgitin vahşiliğini görebiliyorum, özellikle de tepesinde, gözbebeğinin üzerinde, bir parça

Mavi, kahverengi ve yeşilin arasına sıkışmış. Dudakları titriyor, hava *o kadar* da soğuk olmamasına rağmen.

Ama yemek yemedi, başlangıçlar ve uyku patlamalarıyla çalışıyor ve dün gece aklından tam olarak ne geçtiğini bilmiyorum ama izlemesi zordu.

Ona söyleyecek birkaç söz düşünüyorum, olanlara değinecek ama itirafından uzak duracak bir şeyler, çünkü bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını biliyorum. Onunla.

Dışlerimi gıcırdatıyorum.

Onun yatağına tırmanışını düşünüyorum. Çarşaflar boğazına dolanırken onu boğarak öldürmeyi düşünüyorum, kimse artık.

"Biniyorum." Sözleri düşüncelerimi siliyor, havlusunu bırakma şekli de öyle. Önsöz olmadan, alay etmeden, baştan çıkarıcı olması gerekmiyor. Ama benden uzaklaşırken, arkasına bakmadan suya doğru dümdüz bir yol izlerken, tam da öyle.

Kalçalarının arkasındaki en küçük gamzeleri, geniş kalçalarını ve ikisinin arasındaki boşlukta dünyada gördüğüm en güzel götü görüyorum. Bir an için aklım başımdan gidiyor ve vücudu kaybolana kadar sığ bir dalgaya daldığını fark etmiyorum, beni hayata döndürüyor, fantezilerimden uzaklaştırıyor.

Kendine gel, Eli.

Yüzebildiğini biliyorum. Onu yüzerken gördüm. Ama yine de bir şey beni ileri itiyor. İhtiyacı olmasa bile onu kurtarmak için acele ediyorum. Kurtarabileceğimi bilmek beni çok daha iyi hissettirirdi. Aşırı bir ihtiyatla ona doğru koşuyorum, bunu yaparken kumları ve nabzımı tekmeliyorum, anılarımda buna benzer bir olay aramaya çalışıyorum.

Hiç kimse için böyle hissetmiş miydim?

Aklıma annemin gözleri geliyor. Anılarımda hep çok parlaktılar, banyo suyunun içinden onlara baktığım günkü gibi. Öyle olmamalıydılar, imkansız görünüyor, insan gözleri suyun altını görmek için yaratılmamıştı, bulanık olmalıydı.

Ancak olayın hafızadaki versiyonunda, en azından, çok netti.

Onu korumak istiyor muydum?

Onu kurtarabilme ihtimaline karşı dondurucu soğuktaki bir okyanusa atlar mıyım? Belki bir . Ya da belki de o dışarı çıkana kadar bu duyguyu -koruyuculuğu, sahiplenmeyi- fark etmemiştim.

Bana öğretmek istediğin ders bu muydu anne?

Buzlu su ayak bileklerimin etrafına sıcıyor, okyanusu ısıtmak her şeyden çok daha zor ve az güneş ışığı ile sıcaklığın yakınından bile geçmiyor.

Deniz inciklerime çarpıyor, beyaz şapkalı dalgaların çalkantılı sesi neredeyse düşüncelerim kadar yüksek.

Bir şeyi önemsememi mi istiyordun? Seni her zaman önemsedığimi görmedin mi?

Ama ben aşka benzemiyordum. Beni öyle göremezdi. Belki de babam onu çok yakından sevdiği için daha hafif bir şeye ihtiyacı vardı. Kinder. Daha nazik.

Lacivert suya dalıyorum, soğuk bacaklarım boyunca iğneler ve karıncalanmalar gönderiyor. Gözlerimi açmıyorum, tuz klordan daha çok yakıyor gibi görünüyor ve Eden'in nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ama onu bulacağımı biliyorum. Ruhlarımız muhtemelen birbirimizden çok uzaklaşmamıza izin vermez. O çok yakın, biliyorum.

Onun yakınımdan başka bir yerde olduğunu düşünmüyorum. Onun yerine Eden'in istediği türden bir aşk düşünüyorum.

Yumuşak ve tatlı mı yoksa sert ve tehlikeli mi? Onunlayken, bunların her on kat hissediyorum.

Hiçbir şey sığ değildir. Ama ne zaman çok derin olacak?

Ayak parmaklarımı okyanus tabanında gezdiriyorum; kum, deniz kabukları ve adını vermek istemediğim şeyler ayak parmaklarımın altında. Dom köpekbalıklarına kafayı takmış. Hiç tanışmamayı tercih ederim.

Soğuk havayı içime çekerek, soğuk su ve soğuk havanın kontrastı arasında vücudumdaki tüm tüyler diken diken olarak su yüzeyine çıkıyorum ve dibe değmediğimi fark ediyorum.

Saçlarımı gözlerimden silkeliyorum, bir elimle yüzümü ovuyorum ve başımı bir o yana bir bu yana çevirip onu ararken görüşümü netleştiriyorum. Sahil boş.

Tepemizde bir kuş ötüyor.

"Eden!" Kollarımı yüzeyin altında dolaştırıp kendimi üstünde tutarken onun adını haykırıyorum. *Nasıl yüzüleceğini biliyorsun.* Öfke korkudan üstündür, çünkü biri seni hareket ettirirken diğeri dondurabilir.

Ama ya hâlâ kafası iyiyse? Ya hala dün gecedan dolayı kafası karışık ve zihni vücuduna suyun içinde nasıl hareket etmesini söyleyeceğini unuttuysa ve-

Kollar boynuma dolanıyor, bacaklar gövdeyi sarıyor, ayak bilekleri karın kaslarıma kilitleniyor.

"Yüce ." Gözlerimi kapatıp bana sarılırken kaygan, sıcak tenini tenimde hissederek rahatladığımda bile bu küfür bir fısıltıdan ibaret. Parmaklarımı bileğine geçirip diğer kolumu ikimizi de suyun üstünde tutmak için kullanıyorum.

Gülüştünü sırtımda hissediyorum, sonra ağzını omzumda. Okyanusun soğuşunda tüm bedenim ısınıyor.

"Gergin miydin?" , nefesi tenime değiyor.

Göz ucuyla ona bakıyorum, bileğini bırakıyorum ve bizi kıyıya doğru götürüyorum, çünkü dalgalar dalgalı ve kırılma noktasını geçtik, ama riske atmak istemiyorum.

"Kapa çeneni," diyorum ona ve suyun içinde durabildiğimde onu tekrar yakalıyorum, en yumuşak nefesini verirken onu vücuduma çekiyorum. Kollarımı beline doluyorum ve onun bacakları da benimkilerle aynı şeyi yapıyor, başını eğip bana bakarken parmakları ıslak saçlarımın arasından geçiyor, burnundan aşağı, dudaklarının üzerinden su damlıyor.

"Seni tokatlamamı ister misin, Eli Addison?" diye fısıldıyor, ağzında bir sırıtma, uykulu gözleri kırışmış ve kalın, ıslak kirpikleri birbirine yapışmış.

Okyanus bizi biraz sarsıyor ve ben ona cevap veremeden başını çeviriyor, ağzı bir O harfi şeklinde açılıyor ve bana çılgınca sarılıyor. "Gitmeliyiz."

Bakışlarını takip etmek için dönüyorum, büyük dalganın yukarı doğru kıvrıldığını, denizin sert yüzeyinden beyaz köpüklerin yükseldiğini görüyorum.

Aşağı inmeye çalışıyor, göğsüme bastırıyor, bacaklarını belimden indiriyor ama ben sadece ellerimi kıçına götürerek onu kendime yakın tutuyorum.

Başını çevirirken tırnakları göğsümü buluyor, tuzlu su parçaları yüzümüzün yanlarına sıçırıyor, dalganın kükremesi yaklaşıyor.

"Ne?" Gülümsememi geri çekerek ona soruyorum. "Bana güvenmiyor musun?" "Eli, bu çok büyük!" Hâlâ bana karşı koyuyor, vücudu benimkine karşı kaygan, ve o haklı, aslında, oldukça büyük bir dalga, ama...

"Kulağa çok 'hayır' gibi geliyordu." Sırtımı yaklaşan çarpışmaya dönerek onu kendime yaklaşıtıyorum ve bir saniye sonra ağzından kahkahayla karışık bir çığlık çıkıyor, dalga üzerimize çöküyor, beni dizlerimin üzerine çökertiyor ama ikimiz de suya gömülürken onu bırakmıyorum, sesi aniden kesiliyor.

Kum diz kapaklarımı, inciklerimi yakıyor ve dalganın gücü ikimizi de okyanusun dibine doğru döndürüyor.

Bir an için, denizin gücünün donuk gümbürtüsü etrafımda yankılanırken, Eden hala kollarımdayken, gözlerim kapalı ve nefesim kesilmişken, hiç yukarı çıkmamanın nasıl bir şey olacağını düşündüm.

Boğulmak nasıl bir duygu?

Beni terk etmesini gerçekten istemiyorum.

Burada yapamazdı. Atlantik'in dibindeki iki ceset için kaçacak bir yer yok.

Ancak dalga bizi terk ettiğinde ve suyun sıcaklığındaki değişimi hissettiğimde, bizi kıyıya doğru sürüklediği için biraz daha sıcak, tek yapmam gereken titrek bacaklarımın üzerinde durarak yüzeye çıkmak, derinlik artık sadece inciklerime kadar.

Hâlâ kollarımda nefes nefese, denizin türbülansında birbirimize tutunmuş bir şekilde nefes alıp veriyor.

Tırnakları omuzlarıma saplanmış, gözleri kocaman, siyah saçları yüzünden geriye doğru kaymış, yanakları pembe.

Onu kucağıma alarak birkaç adım atıyorum ve bizi başka bir enkazın bulunduğu bölgeden uzaklaştırıyorum.

"Sen..." Gözlerini kapatıp kekeliyor, dudaklarından bir kahkaha dökülüyor. "Sen tam bir pisliksin." Gözlerini açıyor ve bir anlığına, güneşin zayıf ışınları engin denizden yansıyor, irisleri okyanus gibi tamamen mavi görünüyor ve neden bilmiyorum ama nefes almayı bırakıp sadece ona bakıyorum.

Neşe, adrenalin ve hatta daha az yorgun görünüyor. Güzel yüzünün yerinde.

Sonra durup bana bir tokat attı, canımı acıtacak kadar sert değildi ama yine de acısını hissediyorum ve bir kahkaha patlattı, her şeyden çok gergin bir kıkırdama, kalbim şişti, vücudumda hiçbir kötü his yok.

Ama yine de dizlerimin üzerine çöküp onu kuma doğru itiyorum, su vücudunun etrafında bir hale oluşturuyor.

Avuç içlerimi başının iki yanında kıyıya bastırıyorum, yüzgeç uçlarım ıslak kuma batıyor. Vücudundan su damlıyor, elleri pazularımı kavırıyor.

"Özür dilerim," diyor ama bunu kastetmiyor.

Başımı eğip onu öpüyorum, o da beni itip ağzını ayırıyor. Ne istediğini biliyorum ve sırtüstü dönüyorum, o da üstüme çıkıyor, kalçaları pelvisimin üzerinde yayılıyor.

Bileklerimden tutup başımın üzerine çekiyor, ben de ona izin veriyorum, beni alt edişinin görüntüsüne hayran , sadece rol icabı olsa bile.

Fiziksel olmaktan çok daha önemli şekillerde zaten çok fazla güce sahip.

Bu pozisyon bize uygun.

Islak avucunu yanağıma, bana vurduğu yere bastırıyor. Kalp kalbe yakın olabilmek için bana doğru eğilerek, "Seni seviyorum, seni küçük velet" dedi.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve bu bana o kadar yabancı bir duygu ki, fiziksel egzersiz ve güreş maçları dışında, neredeyse ne olduğunu unutuyorum, damarlarımın içindeki yaşamın gümbürtüsü.

"Bana sadece beni sevdiğin için mi vurduğunu söylüyorsun?" Bu bir şakaydı ama yüzü düştü ve keşke söylemeseydim dedim.

Babamı düşünüyorum.

Acaba biliyor mu?

Yine de öğrenmiyorum, şimdi değil. Şu anda bileklerimi serbest bırakıyor, iki eliyle yüzümü kavıyor ve parmaklarım kalçalarının yanlarına girerken dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

Uzun, çok uzun bir süre ayağa kalkmıyoruz ve ayrıldığımızda dudaklarım uyuşmuş, aletim sertleşmiş ve tek yapmak istediğim onu eve geri götürmek, böylece ona onu ne kadar çok sevdiğimi gösterebilirim.

YEŞİL IŞIKTA DURDUM.

Hemen dikkati bana yöneldi. Memnuniyet sağlandı. Göz göze geldiğimizde ona gülümsüyorum. Orta konsoldan gelen gösterge ışıkları ve düğmelerin parıltısı, etrafımıza çöken karanlıkta bile elmacık kemiklerinin kıvrımını ve dudaklarının dudaklarını aydınlatıyor.

"Ne yapıyorsun?" Bir kolunu açılmış camın pervazına dayamış, parmaklarını The Plot in You'nun sohbet edemeyeceğimiz kadar yüksek sesle çalan müziğine vuruyor.

Dikiz aynasına baktım.

Kimse gelmiyor. Jasper, Janelle, Luna ve Dom çoktan gittiler çünkü hazırlanmayı geciktirdim. Çünkü istediğim son şey

Eden'ın ilgisini tekrar Dominic'le paylaşmak için. Ona ihtiyacım vardı, kendime, sadece birkaç dakikalığına.

Grove Beach Adası'nda Ekim ayı. Daha doğrusu Grove Beach, çünkü köprüyü yeni geçtik. Burası bir turist kasabası. Buradan çok uzakta olmayan bir üniversite var, ancak şehir sınırları içinde bir stüdyo daireyi bile karşılamamanın ortalama bir üniversite öğrencisi için çok fazla olduğu kadar uzakta. Birkaç evde birkaç balkabağı var ama onun dışında burası ölü bir yer.

Bu bu gece yapıyoruz çünkü burada yapacak başka kimse yok.

"Sadece sana bakıyorum."

Uzun, koyu renk bir tutam saç piercingli kulağının arkasından yüzünün önüne düşüyor. Bu gece saçları açık. Üstüne yapışan uzun siyah bir etek, uçları yırtık, her zaman giydiği botlar ve ince askılı beyaz bir bluz, rengin saflığı saçlarının karanlığı ve üç kolyesinin gümüşüyle tezat oluşturuyor. Arka koltuğumda sevdiği yırtık bir kot ceket var, arkasında siyaha boyanmış ters bir haç var. Bunu kendi mi yaptı diye merak ediyorum. Yine de havalı.

Yüzünde, burnu boyunca bir kızarıklık belirliyor. "Bakmayı bırak ve sürmeye başla."

Parmaklarım vitesin üzerinde esniyor. Sonra, sebepsiz yere, kafamın içinde görüyorum. Biri ona dokunuyordu, onu inciten biri. Daha kıskanç mı yoksa kızgın mı olduğumu söyleyemiyorum ve ikisi de umurumda değil. Hangi duygu olursa olsun iyi hissettirmiyor.

"Peki ." Sonra vites değiştiriyorum, direksiyonu sıkıca kavrarken motor uğulduyor ve kavşaktaki kırmızı ışıktan geçiyorum.

"Eli!" Adımı eşit derecede uyarı ve zevkle haykırıyor ve bununla ilgili bir şey göğsümü ısıtıyor.

Onun mutlu olmasının beni bu kadar mutlu etmesini sevmiyorum. Bu benim mutluluğumun onunkine bağlı olduğu anlamına geliyor. Ve sadece mutluluk da değil. Dün gece, o üzgünken, acısının kalbime yansıdığını hissedebiliyordum.

Bu dansı daha önce de yapmıştım.

Daha önce bir kez düştüğünüz bir uçuruma doğru koşmak gibi, düştükten sonra zar zor canlı çıkabildiniz. Ama duramıyorum. Beni büyüledi ve her şeyi alıp götürecekti, durduracak bir iksir olsa bile, içmeden önce şişeyi paramparça eder ve yere sızmasına izin verirdim.

Onun için gidiyorum.

İKİ SAAT SONRA BARDAN AYRILIYORUZ. İSKELETLER, AYNİ

Babamın eskiden kokain çektiğini söylediği yer. Nasıl avukat olduğunu bilmiyorum, ama eminim biri *orayı* araştırırsaydı, artık avukat olmayabilirdi.

Ben ve Janelle ve Luna'yla birlikte Janelle'in arabasını kullanan Jasper dışında herkes shot içti. Ama Jasper bile Eden'la birlikte hesabı ödedikten sonra Dominic'in uzattığı Adderall'ı aldı ("*Sakin ol, sadece Adderall.*") Eden'in durumunu ve dün geceyle ilgili her şeyi bildiğim için bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Ama ben kimim ki onu kontrol edeyim?

Şahsen kontrolden nefret ederim.

Bunun altında nefes almak benim için çok zor. Bir açıdan toplumun babamın istismarcı olduğuna inanabileceğini biliyorum, ama ben öyle görmüyorum, çünkü bana gerçek gibi gelen, *daha çok* istismar gibi gelen şey boğucu olurdu. Cezalandırılmak. Güreşmeme izin verilmemesi. Buraya yalnız gelmek. Beni kontrol ediyor, çünkü hapse girersem bu onun hukuk firması için iyi olmaz. Tamamen ihmalkâr biri değil. Ama bana uzun, çok uzun bir tasma veriyor ve bunun için kavgalarımızı her gün alabilirim.

Bu yüzden Eden'in her şeyi yapmasına izin verdim ve Janelle ve Luna ile tuvalete gidip parmaklarının arasında sigara tutarak, piyango kazanmış gibi gülümseyerek geri döndüğünde, bu konuda da hiçbir şey söylemedim.

Tıpkı şu anda gecenin bir yarısı arabayla gittiğimiz ve perili olduğu iddia edilen otel hakkında hiçbir şey söylemediğim gibi. Virginia'da, sınırın hemen ötesinde, birkaç saat uzaklıkta, ama herkes aşağıdaydı. Ve Eden heyecanlıydı.

Arka koltukta da Dom var.

Sağ şeritten neon turuncu bir SRT-4'ü geçmeye çalışırken vitesi Eden'in elinin üzerine geçiriyorum, parmaklarım onunkilerin arasında yayılıyor.

Ama ben bunu yaparken motorum inliyor, Dodge da beni engellemeye çalışarak kendi devrini yükseltiyor.

Eden yolcu koltuğundan güler ve Dom, "Sana böyle saygısızlık etmelerine izin mi vereceksin, dostum?" der.

Ben karar veremedenden Dodge kornasını bir kez uzun uzun ve yüksek sesle çalıyor.

Camımı aralayarak onlara bakıyorum ve ilerideki boş otoyolda farlarının yanıp söndüğünü görüyorum.

Kim olursanız olun hız yapmanın çok kötü bir fikir olduğu Virginia'ya henüz gelmedik. Bu boku uçaklarla yakalıyorlar.

Adrenalinim yükseliyor ve Eden koltuğunda küçük bir dans yapıyor. Belli ki Adderall etkisini gösteriyor. En azından paniklemiyor.

Yolculuk sırasında omuz silktiği kot ceketinin cebine uzanıyor ve parmaklarının arasında sigaralardan birini görüyorum. Bana sırtırken sigarayı dişlerinin arasına koyuyor ama henüz yakmıyor.

"Onlarla yarışacaksın, değil mi?" diye soruyor, heyecanı kelimelerini her zamanki tonundan daha yüksek bir perdeye çıkarıyor.

Dodge'la başa baş giderken kaşlarımı kaldırıyorum. Hava serin ve gürültülü bir şekilde camlarımızdan içeri giriyor ve gece karanlığında otoyol sonsuz olasılıklarla dolu gibi görünüyor. Bunun sadece bir rüya, zamanda bir kırılma olması gerekmeyen bir yer.

Bu kızı yanımda tutabileceğim bir yer, onun sıcak eli benimkinin altında.

"Yapmamı mı istiyorsun?"

Dom avuçlarını iki koltuğumuza da vuruyor, arkada yine ortada oturuyoruz ve "Kahretsin evet istiyor, değil mi E?" diyor.

"Yap şunu," diyor yanmayan sigarasının etrafında konuşurken. "Kazanacaksın, değil mi?"

Gözlerimi deviriyorum. *Tabii ki kazanacağım.*

İçimi çekerek hızımızı ölçüyorum -sınırın kırk üzerindeyiz- ve farlarımı da yakıyorum.

Ben ve Orange birlikte limitlere iniyoruz. Yuvarlanarak gidiyoruz, çünkü ben bile bir otoyolun ortasında durup durduğum yerden yarışacak kadar asi değilim.

"Elimi çekmemi ister misin?" Eden fısıldıyor, gözlerimiz arabanın karanlığında bir anlığına kilitleniyor. Siyah boyalı parmaklarıyla sıkıca kavradığı sigarayı ağzından kapıyor.

Elini oynatsa daha kolay olurdu.

Ama altımda hissetmek, arabada seviştiğimiz zamanı hatırlamak... "Hayır," diyorum ona. "Hareket etme."

Başını koltuğa yaslarken dudakları yukarı doğru kıvrılıyor, eteğinin kenarına uzanıyor ve baldırlarının üzerinden dizlerinin üstüne doğru çekiyor. Deri koltuklarının üzerinde genişçe açılmış kalçalarının alt yarısını bana gösterecek kadar. Parmaklarının arasındaki o lanet sigara da çok seksi.

Kalbim pır pır ediyor, içimi bir sıcaklık kaplıyor ama Neon kornasını çalıyor, kısa bir ses. Bir kere. İki kez.

Yarışa onlar başladığı için avantajlı olduklarını bilerek üçüncüye hazırım.

Parmaklarım Eden'inkilerin üzerindeyken, kırmızı çizgiye geldiğimde vites değiştiriyoruz, bir kez, sonra tekrar ve SRT'den gelen turboyu duyduğumuzda Dominic bile sessizleşiyor-

4 Infiniti'nin motorunun hırıltısını bastırıyor, ama önemli değil.

Artık çok geç.

Yine 50'nin üzerindeyiz, otobanda *uçuyoruz* ve turbo olsun olmasın hiçbir boktan Amerikan motoru onları yanımdan roket gibi geçiremeyecek, en azından birkaç uzun saniye boyunca.

Eden kahkahalarla gülüyor, biraz uyuşturulmuş olsa da güzel bir ses ve nihayet şerit değiştirip yeterince yavaşladığımda bana gülümsüyor, arabamı sokak yarışı için aldırmayacağım.

"Bu çok kolaydı," diyor Dominic ama sesindeki merakı duyuyorum.

"Bir ara sen de dene," diyorum ona, gözlerim dikiz aynasında onunkilerde.

Bana ters ters bakıyor ama yüzünde bir gülümseme var ve başka bir şey söylemiyor. Eden'a bakıyorum, ona göz kırpıyorum. "Konsolda bir çakmak var."

Dilini üst dişlerinin alt tarafında gezdiriyor, beni becermek istiyormuş gibi bakıyor. Ama bir süre sonra sigarayı ağzına geri koyuyor, çakmağı alıyor, ateşliyor ve arabamın içinde içmeye başlıyor.

OTEL ACID CITY'DE YER ALMAKTADIR.

Virginia' orta yerinde, muhtemelen çok az sayıda insan yaşadığı için perili olan bir yer. Gore-Booth Oteli bir tepenin üzerine kurulmuş, beyaz bir bina ve kırmızı

Tavan. Yukarı, yukarı ve yukarı çıkarken motorum vınlıyor, arka görüşte far yok, çünkü Jasper'ın arabalarla arası ne kadar iyi olsa da benim kadar hızlı olmadığından eminim.

"Biz ne düşünüyoruz?" Eden soruyor. Sesi yumuşak ama elimin altındaki parmaklarının gerginliğini hissediyorum. Koltuğunda öne doğru eğilmiş, dairesel araba yoluna bakıyor, ortasında sarı ışıkla aydınlatılmış ama şu anda çalışmayan bir çeşme var. Biraz ürkütücü.

Dört katlı binayı tarıyor ve gözlerinden buraya gelirken telefonundan ayırttığı iki odayı hayal ettiğini görebiliyorum. İki, ona üç oda tutmasını söylememe rağmen.

"Üç mü? Bu... bu para israfı."

Harcayacak çok param olduğunu düşünerek tartışmak istedim ama çenemi kapattım ve istediğini yapmasına izin verdim. Bu gece omzunu öpmesine ve ellerini ona sürmesine izin verilmeyen başka biriyle aynı odada kalmak konusunda ne hissedeceğini göreceğiz.

Parmaklarımı direksiyona sürüyorum ve sürgülü cam kapıların zayıf ışıklı lobiye çağırdığı kemer yolundan vazgeçmeye karar veriyorum. Kapıların ardında soluk sarı ışıktan başka bir şey göremiyorum, ama rezervasyonlarımız hazır, bu yüzden müşteri park yeri için binanın arkasına doğru ilerliyorum.

Eden yanımdaki koltukta soluk soluğa oturuyor ve elini benimkinin altından çekiyor.

"Hayalet mi gördün?" Ona soruyorum ama gözlerim onun bakışlarını takip ediyor ve ne gördüğünü biliyorum.

Bu bir hayalet değil.

"Vay ," diyor Dom, koltuklarımızın arasına yaklaşarak, başı koltukların arasında, nefesindeki biranın kokusunu alıyorum.

Uçsuz bucaksız pencereleri ve muhtemelen yakın zamanda ortaya çıkmış pis, tesadüfi bir estetiği olan binaya daha yakın bir noktaya geri dönüyorum. Buranın, adını aldığı Anglo-İrlandalı aileye ait olduğu günlerde - arabayı sürerken Eden'in bana okuduğu gerçekler - çok güzel olduğunu hayal ediyorum.

Hayat gibi, değil mi?

Her zaman çürüyor.

Ve sonra... sonra ölüme kayıyoruz, tıpkı birinin otelin inşa edildiği uçurumun kenarından kayabileceği gibi, Eden ve Dom'un sabitlendiği şey.

Camları açtıktan sonra motoru durduruyorum.

Kolay kolay korkmam, ama anahtarlarımı konsoldan sonra bile ellerimi kucağıma koyuyorum ve arabadan inmiyorum, farlarım hala açık, dışarı çıkarken kapımı kapatana kadar otomatik.

Manzara biraz uğursuz.

Sis inişin üzerine çöküyor. Gecenin karanlığı ve bulunduğumuz açığı vadiyi gözden gizliyor ama bu tepeye tırmanışımıza bakılırsa, buradan düşmek ölümcül olabilir. Eden'a bakmak için başımı çevirdiğimde onun ötesini görüyorum. Park alanını dikdörtgen bir havuz evi olduğunu anladığım alçak bir binadan ikiye bölen beyaz bir kapı var ve havuz bu gece bile aydınlatılmış, Cadılar Bayramı, binanın ve gecenin beyazları, grileri ve kırmızısı içinde yersiz, pırıl pırıl, berrak bir mavi.

"Burası zaten ürkütücü," mırıldanıyor Dom, sanki Adderall'ın etkisinden biraz kurtulmuş gibi.

"Gidip bakalım," diyor Eden ve emniyet kemerini çıkarıp göğsünün üzerinden kaymasına izin verdikten sonra kapıyı tutup açıyor, soğuk hava arabanın içine süzülüyor.

"Ne kadar ileri gidecek?" Dom kulağıma soruyor, sözlerinde huşu var.

Bununla haince bir şey kastetmiyor ama tüylerim diken diken oluyor. Eden'in bir kez bile arkasına bakmadan otoparkı geçip onu aşağıdaki tehlikeden ayıran çimenlik doğru ilerleyişini izlerken annemin Yunan mitolojisine olan takıntısını düşünüyorum.

İkarus, güneşe çok yakın uçtu.

Daha sonra yüksekten düşerek boğuldu.

Artık güneş yok ama ben de kapıyı açıp arabadan indiğimde, aşağıda bir yerlerde su sesi duyuyorum.

Neden bilmiyorum ama bir şey beni ona doğru koşturuyor itiyor, anahtarlar elimde. Kenara bir adım daha yaklaşıyor, saçları arkasından savruluyor.

Siyah eteği, ceketindeki siyah haç, koyu renk saçları ve güneşin öptüğü teniyle onu doğru düzgün görmek neredeyse zor, sanki manzaranın vahşiliğine karışmış gibi.

Ben ona doğru koşturmaya devam ederken ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve o kenara bir adım daha yaklaşıyor.

"Eden." Mideme kramplar girerken, onun ölümle bu kadar yakın ve kişisel olmasını izlemek bir refleks, içgüdüsel bir dürtü olarak onun adını haykırıyorum.

Bana bakmıyor ve konuşmuyor.

Kalbim göğsümde hızla çarpıyor. *Ne düşünüyorsun, Kabus Kız?*
Hiçbir şey söylemiyor, sadece çenesini eğip aşağı
bakıyor. *Nasıl bir his olduğunu görmek için atlamak
istediğimi düşünüyorum.*

Dominic arkamda bir yerde, "Bu çok ürkütücü ve daha içeri bile
girmedik," diye mırıldanıyor ama ben bakmıyorum.

Eden'a yaklaşıyorum. Park yerinin kaldırımından ayrılmıyorum,
botları toprağın üzerine dikilmiş, parmakları eteğine dolanmış, ayağı
takılmasın diye botlarının üzerinden kaldırırken bile. Ona doğru ilerlemek
yerine, onun ne gördüğünü görmeye çalışıyorum.

Gözlerim şeffaflığın ince uzantılarıyla yoğun olan sisi içine çekiyor.
Düşüşün diğer tarafında, karanlığa doğru gittikçe yükselen bir tepenin
yamacı daha var. Diğer tarafta insanlar olsaydı bile onları göremezdim.
Büyük bir ateşten başka hiçbir şey gözlerimizi oraya çekemezdi.

Damlanın altından akan su gürültülü, sonbaharın hissi ve kokusu -
serin ve gür - bana ve Eden'a baskı yapıyor gibi görünüyor, Dom'un ayak
seslerini birkaç adım arkamda duymama rağmen, yaklaşıyor. Onu
engelliyorum. Onun dışındaki her şeyi engelliyorum.

Atlamayacağını biliyorum ama neden bunu düşündüğünü merak
ediyorum. Belki de sadece adrenalini, korkuyu ve hayatın sonlu
olduğunun farkına varmayı deneyimlemek için. Bunun doğru olduğunu
biliyoruz, ama yüz yüze gelene kadar bilgi, farkındalığın eline su
dökemez.

Annemi düşünüyorum.

Bazen, sanki ondan değil de onun hakkında bir mektup
bekliyormuşum gibi hissediyorum. Bana öldüğünü söyleyen. İntihar
ettiğini. Beni terk ettiği gerçeğine dayanamadı.

Sanırım onu affedebilmemin tek yolu bu.

Bunu bizim için yapma, Eden.

Hala arkasını dönmüyor. Onun ölüm fantezilerini düşünüyorum.
Atlarsa benden çalacak.

Dom'u göz ucuyla görmeden önce varlığını hissediyorum. "Daha fazla
yaklaşmayacağım," diyor, kelimeleri hızlı ama sesi alçak.

Eden ikimizi de tanımıyor, ama bir şeye, çizmesinin içindeki bir şeye,
eğildiğinde fark ediyorum, eteği onu örtecek kadar uzun, ama yine de
kışının kıvrımına, kalçalarının dolgunluğuna odaklanıyorum.

Bir telefon.

Telefonunu çıkarıyor.

Sadece fotoğraf çekeceğini bildiğim için biraz daha rahat nefes alıyorum. Burada daha kalıcı bir şey yaşamadan bu manzarayı bu şekilde hatırlayabilir.

Göğsümdeki gerginlik azalıyor.

Bir elinde hala eteğini tutarken telefonu kaldırıyor ve ben sisin, düşüşün, tepenin küçük görüntüsünü görüyorum. Adil değil ama Eden yine de bir fotoğraf çekiyor. Sonra telefonunu yatay çeviriyor, işaret parmağı kapak düğmesinin üzerinde, bir kare daha çekmek istiyor.

Asfalttan çıkıp bir ayağımı toprağa basarken, içimde küçük bir parça imkânsız şeyler istiyor. Elim omurgasına koyup itmek. Serbest düşüşüne izin vermek, ama onu dipte güvende, zarar görmemiş bulmak. Arabamı düşünüyorum. Elim ağzının ve burnunun üzerindeydi. Bayılma şeklini. *Ben seni korurum.*

Çizgi nereden?

Nerede

duracağım?

Ona yaklaşmaktan korkarak donup kalıyorum. İkimiz de sisin karanlığına, boşluğa bakıyoruz. Burada bizi yakınlaştıran bir çağrı var, bir dürtü gibi. Ellerimi ondan asla uzak tutamadığım gibi.

Fotoğraflar.

Sadece fotoğraflar.

Dom iç çekmekle gülmek arası bir ses çıkarıyor.

Sonra benim yapmayacağım bir şekilde ona doğru ilerliyor ve aynı anda hem peşlerinden gitme dürtüsü duyuyorum hem de hareketsiz duruyorum.

Dürtü kontrolü.

Adam sessizce arkasından yürüyor ve kadın hâlâ bize dönmüyor ya da bir şey söylemiyor, daha fazla fotoğraf çekiyor, başını bir o bir bu yana eğiyor ama çıkıntının üzerindeki tehlikeli pozisyonundan hiç kıpırdamıyor. Eteğini düşürse, yarım adım atsa, takılıp düşebilir. *Ölebilir.*

Dom daha yakın, şimdi bir adım, bir saniye sonra on santim.

Garip bir şekilde yürüyor, haki pantolonu ve beyaz bot ayakkabıları karanlıkta adımlarını kolayca belli ediyor. Sanki ona doğru sürünerek yaklaşıyor.

Parmaklarımı yumruk yapıyorum.

Sonra tam da onun adı ağzımdan tekrar çıktığı anda ona ulaşıyor. Bir içgüdü, bir refleks.

Ellerini avuç içleri ona bakacak şekilde kaldırıyor ve kürek kemiklerinin üzerine yerleştiriyor.

Kalbim göğsümde çok hızlı çarpıyor, ama... onu itmiyor.
Sadece onu tutuyor.

Vücudu onunkini gölgede bırakıyor, ama onun ürkek nefesini, korku dolu soluğunu duyuyorum. Yaklaşmaya korkuyorum, sanki yaklaşırsam onunla alay edecekmişim gibi.

"Eskiden oyun oynardık," diyor, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle. Dün geceki sözlerini düşünüyorum. Winslet'le ilgili anılarını. "Ben, kız kardeşim ve Eli."

Eden'in omuzlarını yoğuran ellerine bakıyorum ve kendi ellerinin üzerinden, telefonunu hâlâ havada tuttuğunu görebiliyorum ama fotoğraf çekmiyor.

"Doğruluk mu cesaret mi gibi bir şey ama hiç doğruluk yoktu. Winslet onların *sıkıcı* olduğunu düşünüyordu." Şapkasının üzerinden bana baktı. "Ve de, değil mi?" Gülümsüyor ve ben de ona karşılık vermek için kendimi zorluyorum. Yavaşça tekrar uçamın kenarına bakıyor, parmakları hâlâ Eden'in omuzlarında. "Muhtemelen şu anda bu uçamın kenarında birbirlerine meydan okurlardı." Başını eğiyor, ağzı Eden'in kulağının üzerinde.

Sessiz bir adım daha yaklaşıyorum, toprakta, uzakta.

Eden hiçbir şey söylemiyor. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Şu anda kafamın içinde onun sesini duyamıyorum. Duyduğum tek şey beynimin içinde zonklayan korkum.

Bırak onu, bırak, bırak bırak.

Nefesimi tutuyorum.

Farlar arkamızdaki otoparkı tarıyor, uçamın kenarını bir anlığına ışığa boğuyor.

Aşağıya uzun bir yol var.

Sonunda, Jasper Janelle'in arabasının motorunu kapatırken Dominic Eden'ı serbest bırakıyor. Geri çekildi, sonra topuklarının üzerinde dönüp bana baktı.

Yanımdan geçip gidiyor, Eden arkasını dönerken omzumdan beni kontrol ediyor.

Ama bileğini tutuyorum, öyle sıkı kavriyorum ki, küçük acı nefesini duyuyorum.

Ağzım kulağının yanında ve ters yönlerle bakıyoruz.

"Kederin için sana sadece bu kadar izin vereceğim." Bileğini büküyorum ve vücudundaki gerginliği hissedebiliyorum. Acıyı. "Ona bir daha dokunma."

Eden

hayaletleri özleyeceğinden eminim.

Jasper ve Janelle kırmızı odanın sıkışık yataklarından birinde sırt sırta uyumaktadır. Kırmızı duvar kâğıdı, bordo çarşaf, hatta duvara gömülü tek lamba bile ince gri halı ve küçük kare ünitenin etrafına hastalıklı, kırmızımsı bir parlaklık yayıyor.

Zincir kapının üzerinde, banyo sadece bir duvarla bölünmüş, kapısı *yok* ve televizyon büyük ve kutu , çekmeceleri yapıştırılmış bir şifonyerin üzerine yerleştirilmiş.

Dominic, Jasper ve Janelle ile arasındaki komodinin karşı tarafındaki yatağın çarşafına dalmış gibi görünüyor.

Kolları iki yana açılmış, başı tuvaletin bölmesine doğru bükülmüş, usulca horlarken dudakları aralanmış, buruşuk çarşaf sırtının ortasına kadar uzanıyor, geniş omuzları açıkta, gömleği yerde.

Birinin getirmeyi akıl ettiği komodinin üzerindeki neredeyse boş votka şişesinden birkaç kadeh içti. Jasper ve Janelle ayık kaldılar ama geç oldu. Luna'nın hayaletleri göreceğimiz ısrar ettiği 3:33'e on dakika var, eğer bu otelde gerçekten hayalet varsa. Ona zorundayım. Bu kutsal bir saat.

Hepimizin yaptığı bir Google aramasına göre, ruhlar merdiven boşluğunda ve havuz kenarında var. Yüzmek için açık değil; rezervasyonlarımızı gösterdiğimde sıkılmış check-in görevlisi bize söyledi. Bir otel odası kiralayamamalıydım ama kimlik sormadı.

Sanırım onun için önemli olan tek şey uzun, beyaz saçları ve gölgeli göz makyajıyla selfie çekmeye geri döndü.

Biz buranın kapısından içeri girdiğimizde o da tam olarak bunu yapıyordu.

Tüm otel biraz kütüphane gibi kokuyor. Eski.

Luna bir elini saçlarında gezdiriyor, lavabonun üstündeki çatlak aynaya bakıyor, tuvalete o kadar yakın ki işerken dişlerini fırçalayabilirsin.

"Hazır mısınız?" diye soruyor, sesi yorgunluktan soluk soluğa. Dom'la birlikte içilen votkaların çoğunu o da içmişti.

Ne Eli ne de ben, televizyonun yanında, muhtemelen buz için streç filmle kaplanmış küçük şeffaf plastik bardaklardan hiç votka içmedik, ancak makineyi bulamadık ve yol tarifi aramak için komodinin üzerindeki İncil'in yanındaki eski telefonu kullanacak kadar sikik olamadık.

Eli'ye dönüyorum, ikimiz de kapının yanındaki duvarın dibinde duruyoruz.

Kollarımızı kavuşturuyoruz ve lambanın kırmızı ışığında Eli'nin koyu halkalarının görüyorum. En son ne zaman uyuduğunu merak ediyorum. Dün gece bana sarıldı. . Hiç uyuyakaldı mı?

Dirseğimi koluna dayıyorum, giydiği beyaz gömleğin omuzlarının genişliğini, göğsündeki kasları göstermesine ve koyulaşmış zeytin teniyle tezat oluşturmaya hayranlıkla bakıyorum.

Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, hâlâ eteğimin içindeyim. Luna Dom'la yatacağını söyledi ve bunun başka bir anlamı olmadığından eminim ama Eli ve ben bu gece yan odada yalnız kaldığımız için minnettarım. Söylediği gibi on üç tane almalıydım ama bana para kaybı gibi geldi.

"Hazır mısınız?" Luna'nın sorusunu yankılayarak ona soruyorum.

Gülümsüyor, göz ucuyla bana bakıyor. "Evet."

"Siz ikiniz gerçekten iğrençsiniz," diyor Luna ama sözlerinde zararlı bir şey yok.

Eli'nin gülümsemesi genişliyor. Hepimiz buraya geldiğimizden beri, son birkaç saattir Dominic'le arasındaki soğuk mesafeyi düşünüyorum.

Dom artık uyuduğu için tavrındaki soğukluk kayboldu.

Kollarını indirip bana elini uzatıyor.

Ona bir göz attıktan sonra elime alıyorum, kalbim göğsümde zıplıyor.

Luna kapının açar, metalik ses sessiz odada biraz ürkütücüdür.

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve Eli ile ben de onu karanlık, dar koridorda takip ediyoruz.

Burası sessiz ve başka konuklar olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Otoparkta bizimkinden başka birkaç araba daha vardı ama onlar da personel ya da terk edilmiş olabilir. Her iki durumda da, dördüncü katta, sanki dünyadaki tek insanlar üçümüzüzümüz gibi hissediyorum.

Koridorun sonundaki kapıya doğru neredeyse her şeyin sona ermesini bekliyorum. Sanki kıyamet kopmuş ve lobiye koşarsak beyaz saçlı kız gitmiş olacak, Dom ve

Janelle ve Jasper ortadan kaybolmuş olacak. Evi arayacağım ama sinyal yok ve zaten cevap verecek kimse de olmayacak.

Karanlıkta Luna'yı takip ederken cildim hassaslaşıyor ve ensemdeki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissediyorum. Straplez topuklu ayakkabılarını çıkarıp yerine dikişsiz bej terlikler giymiş ve ilk geldiğimizde giydiği elbise yerine kot pantolon ve bej bir bluz giymiş.

İstemeye istemeye ondan hoşlandığımı fark ettim. Kaba tavrının altında Eli'ı gerçekten önemseydiğini düşünüyorum. Beni bu yüzden kabul etti. Ve belki de bıçak çilesi bana saygı duymasının nedenidir.

Eli elimi sıktı.

Luna telefonunu tutuyor ve biz kapıya yaklaşırken omzunun üzerinden bize bakıyor. "Sakın sinsice bir şey yapmayın," diyor, bir eliyle bize doğru işaret ederek parmaklarını sallıyor.

"Yapmayacağız," ona ve ciddiydim.

Dom'un beni korkuttuğunu düşünüyorum. O bana yaklaşımadan çok önce benim de kendimi korkuttuğum gibi.

Luna kapıya önce ulaşıyor ve bizim yetişmemizi bekliyor. Sonra kulağını kapıya dayıyor, sanki ötesindeki hayaletleri duyacakmış gibi.

"Cehennemini duyabiliyor musun?" Gözlerini benimkilere dikerken gülümseyerek soruyorum.

Kapıdan uzaklaşır ve parmaklarını gümüş renkli kola dolayarak kapıyı açar. Bu bir yangın kaçış kapısı, muhtemelen çok az yaya trafiği görüyor. Çoğu insan muhtemelen dördüncü kata çıktığımız köhne asansörleri kullanmaktan memnun.

Karanlık merdiven boşluğuna baktığımızda soğuk ve bayat bir hava fişkırıyor.

Tam karşımızda başka bir kapı var, içindeki cam bölmenin ötesinde gece gökyüzü var.

Merdiven boşluğunun kendisi diktir, bir sahanlığa çıkar, sonra bir diğeri gözden kaybolur.

Bir an için hiçbirimiz hareket etmedik.

Sonra Eli düz bir sesle, "Barış için geldik," der.

Luna şaşkınlıkla ona bakıyor ve acaba onunla ve Dominic'le ne sıklıkta şakalaştığını merak ediyorum.

Ben durduramadan ağzımdan bir kahkaha dökülüyor.

Ona dönüyorum, eli benimkinde serin.

Kaşlarını kaldırıyor. "Ne? Bence kötü bir niyetimiz olmadığını bilmeliler."

Gözlerimi deviriyorum ve parmak uçlarımda durarak ona doğru eğilip yüzünün yan tarafına bir öpücük konduruyorum. Gülümsemesiyle elmacık kemiklerinin kalktığını hissedebiliyorum.

Luna yine "İğrenç," diyor, ama sözlerine eğlence de karışmış. "Gel hadi. Buradan havuza doğru yürüyeceğiz." Elinin tersiyle bir esnemeyi bastırıyor. "O zaman ben yatmaya gidiyorum, perili ya da değil."

Eli ve ben onun peşinden merdiven boşluğuna giriyoruz.

Kapı gümbürdeyerek kapandığında içerisi olduğundan çok daha karanlıktı, koridorda duymadığım bir sesle or-ge ışıkları titriyor ve vızıldıyordu.

Eli ve ben onu merdivenlerden aşağı doğru takip ederken Luna kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir elinde telefonu tutuyor. "Bundan hoşlanmadım," diyor, hoşlanmayacağı pek bir şey olmamasına rağmen. Yine de ne demek istediğini anlıyorum.

Sadece bir *his* var. Bana bir şeyler gördüğümü hatırlatıyor. Paranoya içimi kemiriyor ve aldığım Adderall'dan mı bilmiyorum ama sinirlerim çiğ gibi.

"Sanki Styx'in içinden geçiyormuşuz gibi hissediyorum." Eli'nin müzikal sesi örümcek ağlarını temizleyen bir toz bezi gibi. Tüm kötülükleri yok ediyor, beni hafifçe rahatlatıyor.

"Ne?" Luna ona dönüp bakarak sorar. Kumral saçlarından bir tutam gözlerinin üzerine düşüyor, gözleri kısılmış ve kafası karışmış. "Çubuklar mı?"

Yürümeye devam ediyoruz ve Eli tekrar konuşmaya başlarken o sahanlığa dönüp bir sonraki merdiven boşluğuna yöneliyor.

"Yunanlıların yeraltı dünyasına ulaşmak için geçtiğimize inandıkları bir nehir. Yaşayanlar ve ölümler arasındaki sınır."

"Kapa çeneni Eli," diye mırıldanıyor Luna. "Ölüleri görmek istemiyorum. Fikrimi değiştirdim."

Onunla bilmiş bir bakış alışverişinde bulundum, yeşil gözleri burada karardı.

"Çok geç. Thanatos sizi nehir boyunca gönderdiğinde, akıntıya karşı koyamazsınız."

Luna huffs. "Benim için hepsi Yunanca." "Az önce şaka mı yaptın?" Ben soruyorum.

Luna bakmadan omzunun üzerinden orta parmağını bana doğru çeviriyor. Elini bırakıyor, kollarını tekrar göğsünde kavuşturuyor, merdivenlerden inerken yalpalıyor, her adımda omuzları kayıyor.

Birkaç kat yukarıda bir şeyin çarparak kapandığını duyduğumuzda, sahanlıktaki kapının üzerinde beyaz bir levhaya karşı siyah harflerle yazılmış ikinci kattayız.

Luna ve ben atlıyoruz.

Kendini ikinci katın kapısına yaslıyor, merdiven labirentine bakarken yüzgeçlerini gümüş tutamağa doğru yaklaştırıyor.

Kendimi Eli'a yaslıyorum, o da kollarını belime doluyor ve sırtımı göğsüne yaslıyorum. "Bu da neydi böyle?" Fısıldıyorum.

Eli arkamdan sessizce, "Sanki burası bir otel," diyor.

Luna ve ben aynı "*Kapa çeneni,*" diye karşı çıkıyoruz.

Eli'nin eli belimden yukarı, göğsümün üzerinden boğazıma doğru kayıyor ve yanağımda dinleniyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüyor.

"O da neydi?" diye kulağıma fısıldıyor.

Alt dudağımı ısıriyorum, gözlerim üstümüzdeki merdivenlerde, ama kalbim boğazımda, vücudum sıcaktan kızarıyor.

Herhangi bir ayak sesine, bizim gibi aşağı inen birine dikkat etmeye çalışıyorum ama tek dikkat edebildiğim Eli'ın sırtımda duran ve burada durdukça sertleşen aleti.

"edelim," diyor Luna, sesi sinirle karışık.

Eli başparmağını alt dudağımda gezdiriyor. Dili piercinglerimin üzerinde geziniyor ve ardından tenime değen serin hava dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. "Evet," diyor, Luna merdivenlerden inerken sadece ben duyuyorum. "Acele edelim."

"BANA DAHA FAZLASINI ANLAT. YERALTI DÜNYASI HAKKINDA." HIÇ HAYALET YOK Havuz. Tam olarak değil. Ama Eli'ye baktığımda, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını gevşekçe göğsüne sarmış, gözleri parlak mavi suda, etrafındaki ışıklar yüzünün güzel düzlemlerine gölgeler düşürürken, başından beri burada olan bir şeyi aradığımızı görüyorum.

Uzaklara bakıyor.

Benim sözlerimle burada değil, çoktan gitmiş bir şeyin peşinde.

Luna uyuyor.

Plastik bir havuz sandalyesinin üzerine uzanmış, ayak bileklerini çaprazlamış, ağzı açık, başı geriye eğik ve gökyüzüne doğru bakıyor, telefonu kucağında.

Benim uyumam için çok soğuk, ama sanırım Luna'nın damarlarındaki votka, havuzun etrafında ya da spor salonu olarak kullanılan havuz evinde ölü bir şey bulamadığımızda ona yardımcı oldu. Buraya, kendi yerimize yerleştik ve Luna uyuyana kadar hiçbir şey konuşmadık.

Eli bana "Pek bir şey bilmiyorum," diye cevap veriyor. Ona inanmıyorum.

"O Adderall'ı neden aldın?" O kadar hızlı konu değiştiriyor ki, sanki beni soğuk suya batırmış gibi hissediyorum.

Buraya ilk döküldüğümüzde parmağım ile test ettim, adrenalın patlaması yaşıyordum, merdiven boşluğundan artık ses gelmiyordu, hayalet yoktu, şeytan yoktu, saate rağmen. Parmak izimde iğneler ve iğneler gibiydi.

Eteğim kalçalarımın üzerinden ayak bileklerime, bacaklarım göğsüme dolanıyor. Duruşum Eli'yi yansıtıyor ama düşüncelerimiz birbirine takılıyor, hâkimiyet için birbirine giriyor.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, piercinglerimi fırçalıyorum, metaller gecenin soğukunda üşüyor.

Sisin, nehirlerin ve tehlikenin vadisi arkamızda, ferforje kapının ötesinde. Fotoğrafları çektiğime sevindim.

Düşmediğime sevindim. Ya da atlamadığıma. *Boşluğun çağrısı.*

Şu anda cevap vermek istemiyorum.

"Neden olmasın?" Sorusuna karşılık veriyorum. "Annen sana Yunan mitolojisini öğretti mi?"

İkinci sorunun üçüncü kelimesini duyduğunda çenesi sıkıştı. Gözlerini havuzdan ayırmıyor. Bakışlarımla dudaklarının kıvrımını, burnunun eğimini izliyorum. Boğazının güçlü sütununu ve gömleğinin beyaz yakasının üzerindeki gerdanlığı.

"Lütfen." Bu, onları kabul etmeyen birine edilen bir dua. Ben kendi varlığına inanmayan bir tanrının müridiyim.

Göz kırpmıyor, uzun kirpikleri çocuksu bir şekilde dalgalanıyor, bir insanın ondan nasıl uzaklaşabileceğini anlayamıyorum.

Dirseğimi usulca onunkine vuruyorum.

Gözlerini havuzdan ayırmıyor ve havuzun mavi yansımalarını gözlerinde görüyorum.

"Eli."

"Onun hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum."

Nefesim ciğerlerimi terk etti. Gerçeği istedim. daha ağır geliyor. Ağzım kurudu, ve sanırım söylemeliyim

onu konuşturmak için bir şeyler yapmalıyım, ama görünüşe göre yapmama gerek yok. "Bazen unutuyorum."

Sözlerinin boşluğu kalbimi pençeler gibi parçalıyor. Ne de olsa bir tanrı olduğunu biliyor. Ama iyilikseverlik ona göre değil ve yaşlı, tehlikeli tanrılar sessiz seslerle konuşurlar. Eli her zaman bu kadar farklı olmasaydı, öfkesini çoğunlukla kontrol altında tutsaydı, kim bilir neler yapabilirdi?

"Bazen onu hiç düşünmüyorum. Bazen düşünüyorum." "Nasıl hissediyorsun?" Yumuşakça soruyorum. "Düşündüğün zaman?"

Dudakları birbirine yapışmış.

Bir an için cevap vermeyeceğini düşündüm.

Hayaletler burada. Hayaletler hep senin içindeydi. Sadece bizimle Virginia'ya geldiler. Burası sensiz tüm dehşetini kaybediyor.

"Onu özlüyorum. Ondan nefret ediyorum. Onu öldürmek istiyorum. Onu bir daha asla görmek istemiyorum." Sesi düz.

Kalbim ağrıyor. Odacıklarından kan fişkırıyor. Onun acısı benim acım ve gelecek sonbahar gitmeyi düşünüyorum. Çekip gitmeyi düşünüyorum.

İstemiyorum. Bu işi yap, bu işi yap, bu işi yap. Burada kalamazsın. Çık dışarı. Çık dışarı. Çık dışarı.

"Sen hiç..." Boğazımı temizlemek zorundayım. Heykel gibi hareketsiz. Bir efsane. Bir tanrı. "Onunla hiç konuştun mu? Gittiğinden beri?"

Gözleri kararıyor. Olduğum yerde kalmak için kendimi zorlamam gerekiyor. Bazen onun gücünü unutuyorum, ta ki en küçük şeyler bana hatırlatana kadar. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu bir fren. Dur.

Gıcırdayarak duran bir tren. "Eli, ben-"

Bakışlarını bana yöneltiyor ve tamamen siyah görünüyor. "Lütfen," diyor ama kelimelerin içinde yalvaran bir şey yok. "Onun hakkında konuşmak istemiyorum."

Saygı, istek ve *ihtiyaçla* sarmalanmış korku ya da ona benzer bir şey ciğerlerimde bir düğüm oluşturuyor. İstemiyorum ama kendimi başımı sallamaya zorluyorum. "Tamam," diye fısıldıyorum. *Tamam.*

"Sana dokunduğumda neden irkiliyorsun?"

Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Dilimin ucunda ama bunu ona yapmayacağım.

"Bu o mu?" Eli itiyor. Bana bir çıkış yolu veriyor.

"verdiği hissi sevmiyorum." Aslında bu bir yalan değil. Eli kaşlarını çatıyor.

"Boğuluyorum," diye açıklamaya çalışıyorum. "Nefes almak için... alana ihtiyacım var." Başını eğiyor, bakışları bana odaklanıyor. "O değil mi?"

"Bazen korku için bir başlangıç hikayesi yoktur." Kelimeler kulağa istediğimden daha soğuk geliyor.

Gözünü kırpmadan beni izlerken yüz ifadesi değişmiyor.

"Annen seni terk etmeden önce hayvanları öldürüyordun."

Kendi gerçeklerinden kaçmıyor. Ama beni inceliyor, gözleri bir şeylerin ipucunu arıyor. Korku mu? Tiksinti mi? Cevabımda bir yalan mı var? "Bu seni rahatsız etmiyor mu? Yaptığım şeyler?"

Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Evcil hayvan yok, mu?"

İkimiz de gülümsemiyoruz. "Bana başka bir neden söyle," diyor sessizce. "Ne için?" Eteğimin üzerinde kayıyorum, betonun onu didiklediğini biliyorum,

Ama de hareket edemiyorum. Ruhum ona bağlı. "Kaldığın için.

Kaçmadığın için."

Bunu düşünmeme gerek yok. Shoreside hakkında konuşabilirim. Nic. Ona önemi olmayan her şeyi anlatabilirim. Takıntı, istenme arzusu, ilgi ihtiyacı, uzaklaştırma. Ama bunlar doğru değil.

Sadece tek gerçek vardır. "Sen. Var olan tek sebep bu."

Hareket ettiğini görmüyorum. Bir an yan yana oturuyoruz, sonra bir bakıyorum üzerimde, elleri başımın iki yanında, dizlerimin yana düşmesine izin verirken benimkiler eteğimi onun için yukarı çekiyor.

Ağzı benimkinin üzerinde, sonra yüzüm, boynum, dişleri boğazımda geziniyor. Bir eli pantolonuna gidiyor, kemerini çözüyor, boxer'ını indiriyor, gözlerim ağzının her yerde, köprücük kemiğim boyunca, yukarıya doğru olduğunu hissederek kapanıyor.

"Bunu çözeceğiz." Sözleri nefes nefese. Umutsuz. Ağırlığıyla üzücü. Düşmüş bir tanrı. Hiç tanrı olmamış. "Beni terk etmeyeceksin." O kadar ölümcül ki acıtıyor. Dizimi tutup açıyor, iç uyluğum boyunca uzanan kaslar acıyla geriliyor, havuz hemen arkamda. Kloru, Eli'nin kokusunu, soğuk ve lanetli bir sonbahar gecesini içime çekiyorum.

Girişime doğru hizalanıyor ve koyu yeşil gözleri benimkilere kilitleniyor. mı bekliyor, yoksa herhangi bir şey mi bekliyor bilmiyorum ama bir duraklama gibi geliyor.

Sanki bir söz istiyor.

Parmaklarımı onun etrafında dolaştırıyorum, elimin altında kalın ve sert, bir an için bunu burada yapmak istemiyorum, çünkü istemiyorum

Luna onu bir daha asla böyle görmeyecek.

Ama hâlâ uyuduğunu biliyorum, yoksa bir şey söylerdi. Ve onu düşünüyorum, onları, onun geçmişini ve benim , bazı-
Ben onu okşarken o bana bakarken, alt dudağı dişlerinin arasından sıyrılırken korkunç bir şey derimin altına kayıyor.

"Ona bak," diye fısıldadım. Tek yapması gereken yukarı bakmak.
Sadece yukarı bakmak.

Gözlerini kısıyor. Ona ne yapmasını söylediğimi biliyor. "Hayır."
"Yukarı bak. Dün gece Dom'la-"

Yüzümü tutuyor, eğilirken göğsünü göğsüme bastırıyor, aleti onun için acı çektiğim yere çok ama çok yakın. Konuşurken dudakları üzerinde geziniyor, parmakları çenemi kazıyor. "Yukarı bakmamı ister misin?" diye fısıldıyor, ses tonu alaycı, sahiplenici, vücudumu ateşle, *arzuyla* kızartan ilkel bir şeyle dolu.

Kalçasını eğiyor.

Bir nefes çekiyorum, parmaklarımı ondan kendime doğru hareket ettiriyorum, sanki onu bu şekilde zorlayabilirmişim gibi kendimi iyice açıyorum. "Becer beni, Eli."

"Ben ona bakarken mi?" Gülümsüyor, gözlerinde şeytan var. Acıtmıyor. Beni korkutmuyor. "Evet. *Evet.*"

Beni öpmek için başını eğdiğinde boğazından bir inilti çıkıyor, alt dudağımı acıtacak kadar sert çekiyor, aynı zamanda bana doğru itiyor, parmaklarım hala orada, aramızda. Beni dürttüğünü hissederek inliyorum ve kulağıma doğru adımı söylüyor, yüzümü ona çevirerek tenimin üzerinden konuşuyor.

"Bu sadece benim için" diyor, bir soru sorar gibi.

İtiyor, itiyor, içime giriyor, bacaklarımı ona doluyorum ama ona cevap vermiyorum ve bu onu .

Bunu sevdim.

Hoşuna gitti.

"Eden." Kulağımı ısıyor, sertçe çekiştiriyor. Boynumu büküyorum, gözlerim açılıyor ve havuzu baş aşağı görebiliyorum. *Tam orada. Başımın birkaç santim altında.*

Onun da bunu bildiğini biliyorum, elini çenemden boğazıma doğru götürüşünden, parmaklarının beni sımsıkı sarışından anlıyorum.

Korku damarlarımda dolaşıyor *ama ben* .

İkisi aynı şey değildir.

"Eden. Benim misin yoksa bu sadece oynadığın lanet bir oyun mu?"
Kelimeleri alçak ve gırtlaktan geliyor.

Ellerimi aramızdan çekiyorum, parmak uçlarım benimle kayganlaşıyor ve parmaklarımı saçlarından geçirmeden önce dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, ama boynum hala kemerli, ona açık, saçlarımın dalları havuza düşüyor.

Konuşmuyorum, cevap vermeden onunla alay ediyorum ve yavaşça, sadece ucuna kadar çekiyor, sonra bana çarpıyor, kalçalarımız mide bulandırıcı bir sesle çarpışıyor, sırtım havuzun çimentosuna sürtünüyor. Bu acıdan zevk alıyorum. "Ne yapmak istediğini biliyorum." Göğsü aramızda kabarırken çenemi indirip karanlık bakışlarına karşılık veriyorum.

"Öyle mi? Peki ben ne yapmak istiyorum?" Bir cevap beklerken beni daha yumuşak, daha yavaş beceriyor.

Etrafında sıkılıyorum, nefessiz kalıyorum, sonra saçlarını çekiyorum, ona bakmak için başımı kaldırıyorum. "Beni altına it." Bilgisayarında çalıştığı her şeyi düşünüyorum. Kulağıma fısıldadığı sözleri. "*Seni kontrol etmeme izin mi veriyorsun? Nefes alışını, tüm hayatını?*"

Bakışları havuza kayar. Gözlerindeki şehvet, Luna'ya ya da bir başkasına bakarken olacağından daha ağır. Belki bana bile.

Bir an için nefes almıyor ya da hareket etmiyoruz.

Etrafında gerildim, kalçaları benimkilerle birleşti ve onun derinliğiyle nefes almak zorlaştı, nabzım elinin altında titriyor ve kalbim de orada tutuldu.

Ama anlık bir karar vermiş gibi görünüyor. Bir anda, sadece boğazımı tutmakla kalmıyor, beni boğazımdan tutarak hareket ettiriyor. Ceketim çimentoya sürtünüyor, başım havuzun üzerinde asılı kalıyor, kürek kemiklerim havuzun hemen dışında.

"Yaralanabilirsin," diyor, bir soru sorar gibi. Yırtılmış gibi.

Ve nedenini bilmiyorum, sadece sert, aceleci ve aptalca bir şey yapma *ihtiyacı* duyuyorum, diyorum ki, "*Eğer senin içinse*, istiyorum. İstersen beni öldürebilirsin."

Bir duraksama oluyor, gülüşüyle bölünüyor.

Sonra eli yüzüme geliyor ve yakınımaya eğilip kulağıma *fısıldıyor*, "*Nefesini tut.*"

Sonra beni altına itti.

Soğuk en büyük şok.

Eliyle burnumu, ağzımı, gözlerimi kapattı. Eğer boğazımı tutmuş olsaydı, başımı kaldırabilirdim ya da en azından deneyebilirdim.

Ama şimdi yapamam.

Boynunun arkasını kavriyorum, bir elim göğsüne bastırıyor, o içimde hareket ederken tüm vücudum titremeye başlıyor. Öyle ki

Düşündüğümünden çok daha kötü. *Aptal, aptal kız. Lanet olası ateşle oynuyorsun.* O haklıydı. Ben sadece... sinirli olmaya çalışıyorum, değil mi? Ölüm gerçeği, sandığımdan daha acı vericiymiş.

Ben seni korurum.

Hayır.

Beni boğmak istiyor, böylece asla kurtulamayacağım. Yüzeye çık ve bunun ikimiz için de iyi olmadığını fark et.

Ama bana ne kadar kötü olabileceğini göstererek kolay yolu izin vermeyeceğim. Ne kadar kötü olabileceğini.

Ben de kötü olabilirim. *Ben de sana zarar verebilirim.*

Parmaklarımla uzanıyorum, işaret ve orta parmağımı gergisinin etrafına sararken kolumu zorluyorum. Olabildiğince sıkı çekiyorum, yüzüm soğuktan uyuşmuş, başım ciğerlerimde oksijen olmadan dönüyor. Diğer elimi yüzüne götürüp gözlerinin üzerini, çene çizgisini kaşıyorum. Vücudum ağrıyor, korku kemiklerime yerleşiyor, ama kaşımaya devam ediyorum, tırnaklarımı tekrar tekrar geçiriyorum, onu boğmak için elimden geleni yaparken dudaklarını çekiyorum, parmakları yüzümün üzerinde esniyor.

Uzuvlarım ağırlaşıyor, iğneleniyorum ve elimi kaldırıyorum, kalan tüm gücümü kullanarak tırnaklarımı yüzünün yan tarafına olabildiğince derine batırıyorum, derisinin tırnaklarımın altında kıvrıldığını hissediyorum.

Sonra bir şey olur.

Yüzümdeki eli kayıyor. Göğsümdeki baskı gevşiyor. İçimden çekiliyor.

İki elimle boğazını kavrayıp kendimi yukarı çekiyorum, saçlarım sırtımdan aşağı damlayıp ceketimi ıslatırken soğuk, keskin hava beni iliklerime kadar donduruyor. Bir ürperti çöküyor ve titriyorum, bir elini yüzüne bastırmış, parmaklarını gözünün üzerine koymuş olduğunu gördüğümde gözlerimdeki kloru kırıştırıyorum. Yüzükleri havuzun etrafındaki ışıklarda parlıyor. Parmak uçlarının altında kırmızı, sivri izler kıvrılıyor.

"Siktir." Kelimeleri fısıldıyor. "Ne oluyor, Eden?"

Yarım saniye nefesimi tutmaktan başka bir şey yapmak için beklemiyorum.

Sonra nefesim kesilirken boynundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve bedenimi kaydırıyorum, onu itiyorum, böylece çimentoya sırt üstü yatıyor, bir eli kıçımda, eteğim sırtımdan yukarı doğru kıvrılıyor, kalçalarımın arkası donuyor, saçlarımdan soğuk su damlarken dudaklarım uyuşuyor.

Ama ben bunların hiçbirini düşünmüyorum.

Parmak uçları kıçıma bastırırken göğsünü itiyorum. Başka bir şey söylemiyor, bir gözü hala kapalı, ama ellerimi onunkilere doğru kaydırıyorum

Boğazını sıkıyorum, o da kürek kemiklerini havuzun kenarına dayayarak kendi isteğiyle kayıyor. Elimi yüzüne vuruyorum ve o da ellerini havuzun kenarına bırakıp sıkıca kavırıyor.

Onu aşağı itiyorum, parmak uçlarım buz gibi su tarafından yutuluyor.

Kabarcıklar yüzeye çıkıyor, gözleri suyun altında sıkıca kapalı, vücudu altımda gergin.

Yine de onu hissedebiliyorum, hâlâ sert, siki karnıma değiyor. İki elimle onu tutuyorum.

Çıkıntıyı kavrarken parmak eklemleri beyazlaşıyor.

Parmaklarımı boğazında dolaştırıyorum. Nabzım kafamın içinde kükrüyor, damarlarımda güç akıyor.

Tamamen hareketsiz.

Dudaklarını avucumun altında hissediyorum. Saniyeler geçiyor.

Luna'ya bakıyorum. Hâlâ uyuyor.

Kalçalarımı kaydırıyorum, iç çamaşırlarım yerine oturuyor ama onu yine de hissediyorum. İkimiz de olmamıza rağmen onu kuru kuru beceriyorum.

Acaba onu çizdiğim yerdeki kesikler acıyor mu?

Dişlerim takırdarken bile damarlarıma sıcaklık doluyor, onun üzerinde sallandıkça, tüm ağırlığımı ellerime, boğazına, başına veriyorum. *Ona sahip olmak iyi hissettiriyor.*

Parmaklarımı yüzünde gezdiriyorum. Uzun kirpiklerini görüyorum. Altlarındaki halkaları.

Daha sert sallıyorum.

Nefeslerim kesik kesik geliyor. Bir elimi vücudunda gezdirmek zorunda kalıyorum, tam göğsünün üzerinde. Ona doğru eğiliyorum, hem canını yakmak istiyorum hem *de iyi* hissetmesini istiyorum.

Bir elini havuzun kenarından çekti. Boğazımı kavırıyor, başparmağını boğazımın çukuruna bastırıyor. Parmak uçları buz gibi soğuk.

Nefes

alamıyorum. O

da alamıyor.

Ödeştik.

Avuç içimi göğsüne vurarak onu altımda ezmeye çalışıyorum. Sanki burada kalmasını, küçük kalmasını, altımda kalmasını sağlayabilirsem, onu tüm lanet dünyadan kurtarabilirim. Birlikte nefesimizi tutabilir ve bu şekilde, suyun altında yaşayabiliriz. İzole.

Dudağımı ısırıyorum, gözlerim kapanıyor, başım havasızlıktan dönüyor ama ona karşı sallanmayı bırakmıyorum. *Ne kadar kalabilirsin*

Altında mı, bebeğim?

Sanki bayılmamı istiyormuş gibi parmaklarını boynumun kenarlarına sıkıştırıyor.

Kavga etmek gibi, birbirimizi incitmek için sevişiyoruz. Kaburgalarını kırmak istiyorum, sadece kalbine doğru kıvrılmak için. O boynumu kırmak istiyor, böylece asla uzaklaşamam.

Beni transımdan çıkararak iki eliyle boğazıma sarıldı. Beni yukarı çekmek için kullanıyor, yukarı, yukarı, nefes nefese. Gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve onunkilerde öfke görüyorum. Belki biraz da korku, tüm vücudu titriyor.

Zaman bir anlığına donuyor, biz hareketsiz duruyor.

Havayı yutarken dudakları aralandı. Elleri hâlâ boğazımda, benimkiler de onunkilerde. Yüzünün rengi solmuş. Dudakları mavi renkte.

Bir *için dehşete düşmüş* gibi görünüyor.

Sonra dudakları yukarı kıvrılır.

Yanaklarında bir gamze parlıyor. "Siktir. *Sen,*" diyor usulca.

Ve bizi yuvarlayıp beni tekrar soğuğa dünyam alt oldu.

Eli

*Bundan sonra iyi
olacağım. Bundan
sonra duracağım.*

Ciddi olmadığımı biliyorum, saçlarının suda etrafında yüzmesini, yüzeye doğru sürüklenmesini, yüzünün hemen altında olmasını, suyun bileğime kadar gelmesini, içinde bulunduğumuz pozisyonun yukarı doğru yüzmesini kolaylaştırmasını izliyorum.

Ama onu aşağıda tutuyorum.

Başını avucumun içinde döndürüyor ve ellerim soğuktan uyuşmuş durumda. Onun nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim.

Tırnaklarımı göğsünün üzerinde gezdiriyor, göğüs kafesini kendimi tutmak için kullanıyorum. Parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyorum, meme uçları gergin. Sıkıyorum, sertçe ve onu morartırken elimin altında ağzının açıldığını hissediyorum.

Gülümseyerek, tüm ağırlığımı yine kalbine veriyorum.

Acıdığını biliyorum çünkü o bana yaptığında da acımişti.

Tırnakları yüzümü acıtıyor ve bu çiziklerin geçmesi birkaç gün sürecek. Ama onun beni itme hissini atlatmam çok daha uzun sürecek.

Öfke içimi yaktı. Bir anlığına yine küvetteydim. Bir an için o annemdi ve ben ölüyordum.

Kendimi tekrar onun arasına yerleştirip içeri doğru iterken dudaklarımdan bir hırıltı çıkıyor ve bu bir rahatlama gibi geliyor. *Bir merhem.*

O annem değil.

O benim, o benim, o benim. Asla gitmeyecek. Gitmeyecek, gitmeyecek, gitmeyecek.

Vücudu gergin, bacakları artık beni sarmıyor, ama dizleri hala geniş ve her şeye rağmen, her şeye rağmen, o kadar ıslak ki. Elleri kafatasıma gömülmüş, tutunuyor.

Benim için.

Ona her çarptığımda, sırtı koninin birkaç santim üzerinde sarsılıyor ve canının yanması gerektiğini biliyorum.

Biliyorum bebeğim, .

Bu son kez olacak.

Söz veriyorum.

Boğazının ince kemerini, havuzun kenarındaki dar omuzlarını görüyorum ve etrafımda çok iyi ve çok sıkı hissediyor. İzin almadan ağzımdan ihtiyaç gibi bir ses çıkıyor ve boşa gidiyor, çünkü o bunu duyamıyor.

Başımı kaldırdığımda Luna'nın hâlâ uyuduğunu görüyorum.

Gözlerimi boğazında, göğüslerinin kıvrımlarında, dar belinde gezdiriyorum. Onu kullanırken tam da Eden'in benden istediği şeyi yapıyorum. Onu becermek, boğmak, eski bir arkadaşın ardından şehvet duymak, hepsi aynı anda.

Bu kadar kötü olmamı mı istiyorsun, bebeğim?

Yine de iyi olacağım. Sonra. Sonra. Sonra. Sonra.

Sonra.

Çok özür dilerim.

ben değilim.

Ben .

Göğsüm ağrıyor, şişiyor ve patlıyor, sanki bir kaşıntıyı kaşıyormuşum gibi, sanki özgürmüşüm gibi. Sanki bir tasmadan kurtuluyormuşum gibi. Sanki pervasızlığım için ondan izin almışım gibi.

Beni kafese koymaya çalışmıyor. Hizaya girmemi istemiyor.

Onun zararına, tam olarak olduğum kişi olmamı istiyor.

Parmaklarım yanak kemikleri boyunca, şakağının üzerine bastırıyor, burnu avucumun altında ve biraz daha zorlarsam, yüzünün üzerindeki tüm güçle onu kırabilirim.

Bunu sen istedin.

Benim için acı çekmek istiyorsun.

En beni bu boka sen bulaştırdın.

Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Başımı eğerek aşağı bakıyorum, nerede buluştuğumuzu görüyorum.

Sikimin onun daracık amcığına girişini, benim için ne kadar açıldığını, kalın kalçaları boyunca gerilmiş kaslarını, içine her sokuşumda sarsılışını izliyorum. Amının pembeliğini, sikimin etrafına gerilmiş dudaklarını, tenimdeki kayganlığını görüyorum.

Dudağımı o kadar sert ısırdım ki, yarıldı, dilimde demir, kendine dokunduktan sonra parmaklarını yüzümde gezdirdiğinde onun tadıyla min- gled.

Siktir, seni seviyorum.

Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum.

Çok yaklaştım.

Elleri başımdan boynumun arkasına doğru hareket ediyor, sonra körlemesine yüzümü yokluyor. Parmakları gözlerimi buluyor.

Hayır, , hayır.

Sadece bana ihtiyacın var.

Sadece bana ihtiyacın var bebeğim.

Ama nasıl hissettirdiğini hatırlıyorum. O lanet dehşeti hatırlıyorum.

İnce boğazının etrafında dönüyorum ve başını kaldırıyorum. Yüksek sesle soluduğunu, nefes nefese kaldığını, nabzının başparmağımın altında boğazının çukurunda attığını, klorun duyularıma bulaştığını duyana kadar kafamı kaldırmıyorum.

Buluştuğumuz yere bakmayı bırakmıyorum, kalçalarımız her birleştiğinde vücudu sarsılıyor, nefesim sık pantolonlarla geliyor, boynumda ter boncukları oluşuyor, omurgamın etrafındaki kasların üzerinde yuvarlanıyor.

"Durmamı istiyor musun?" Pürüzlü bir fısıltı. Sadece tek bir doğru cevap var.

Ve havayı yutarak veriyor. "Hayır," diye nefes nefese kalıyor. "Hayır." Sanki kendisiyle savaşıyor. Sanki bunu istediğim için benden nefret ediyor. *Benden nefret ediyor, değil mi? "Beni altına it. Tekrar yap. Beni altına it, Eli."*

Gözlerimi ona kaldırarak duraklıyorum.

Çıkıntıya tutunuyor, kendini suyun üstünde tutmak için çabalarken boynundaki tendonlar esniyor. Gözleri karanlık.

Birbirimize bakıyoruz.

"Yalvar bana."

Dudakları birbirine yapışmış. Mavi renkteler. Sonra diyor ki, "Onu incitmek istediğin gibi beni de incit."

İstenmeyen bir sıcaklık damarlarıma bulaşıyor, nabzım şakaklarımda atıyor.

"Eğer seni daha iyi hissettirecekse, *çünkü bu konuda konuşamazsın.*"

Hiçbir fikri yok. Bana ne olduğunu bilmiyor ama sözleri korkutucu derecede yerinde. Sanki ruhlarımız her sırrı biliyor, ne kadar karanlık olursa olsun.

Yüzünü tuttum. Ve dediğini yapıyorum, yüzeyin altına batmadan önce bir nefes alırken onu tekrar aşağı itiyorum.

Parmaklarımı esnetiyorum, giysilerinin kumaşını tırmalıyorum, elimin altında göğüs kemiğini hissediyorum.

Sana karşı daha dikkatli olmalıyım.

O olmadığını biliyorum. . Yakınından bile geçmiyorsun.

Sen çok değerlisin.

Ama dikkatli olamam.

Nasıl yapacağımı

bilmiyorum.

Bilmek istemiyorum.

Bu aşk, bu aşk, bu .

Parmakları yüzümde, daha önce çizdiği yerlerin üzerinde geziniyor. Yukarı çıkmak istemediğini biliyorum. Sadece beni tekrar incitmek istiyor.

Vücudu altımda hareket ediyor, dizleri yukarı kalkıyor, kalçalarını sarıyor ama bu açtık daha da iyi hissettiriyor.

Ben durmam.

Başımı kaldırıyorum, yüzünü çevirdiğini görüyorum, ama ona yapışmış durumdayım ve dudaklarından baloncuklar çıkarken elim onun gittiği yere gidiyor.

Serbest bırakılmamın sıkılaştığını hissediyorum ve onun altımda çırpınısını izledikçe, kalkmak istemedikçe, sadece bana tam olarak görmek istediğim şeyi vermek istedikçe, daha da yaklaşıyorum. Parmakları gözlerimi tırmıklıyor.

Sulanıyorlar, ama sonra gerdanlığıma dalıyor. Onu çeviriyor ve boynumu kesiyor.

Umurumda değil. Boğ beni, Eden. Bana da hissettir. Umurumda değil, umurumda değil, umurumda değil.

Ben de nefes alamıyorum ama sadece bir anlığına. Tutuşu gevşedi.

Çok yakınım ve etrafımda çok iyi hissediyor. Her şey mükemmel hissettiriyor, aynen böyle.

Uzaktan ses duyuyorum.

Umurumda değil.

Sadece o. Sadece ben varım.

Sadece biz varız.

Onu yukarı çekiyorum, nefesinin kesildiğini duyuyorum, saçlarından aşağı su damlıyor ve ikimizi de geri kaydırırken yüzüne dökülüyor, onu asla bırakmıyorum ve o hala nefes alıyor, göğsü elimin altında olabildiğince hızlı ve yüksek bir şekilde yükselip alçalıyor. Islak saçlarını gözlerinden çekiyorum, dudakları aralanırken ve nefesini tutmaya çalışırken gözlerinin içine bakıyorum.

Ben durmam.

"Kahretsin, böyle çok güzel görünüyorsun." Yüzünde el izim vardı, elmacık kemiklerinin her iki yanında tırnaklarımdan küçük yarım aylar. Aynı görüldüğümü biliyorum. *Sanki bana sahipmiş gibi.*

Ama geniş, korku dolu gözlerinde başka bir şey var. Durmuyorum.

Bir kapının gıcirtısını duyduğumda bile. Kapanırken çıkan gümbürtüyü.

Elimi yüzünün yan tarafında tutuyorum, diğeri göğüs kafesine bastırıyor ve kollarını yukarı kaldırıp ıslak zemine dayıyor.

Çimento, dirsekler bükülmüş, savaşmadan her şeyine sahip olmama izin veriyor. "Teşekkür ," diye soluyorum, şakağımı onunkine dayayıp içime çekiyorum

Kloru, nemi, teninin ve dudaklarının soğukluğunu hissederek. "Teşekkür ." Dudaklarımdan tırtıklı bir ses çıkıyor ve , yeniden kiralama vücudumdaki her kası, beynimdeki her düşünceyi sıkıyor.

Gözlerim kapalı, burunlarımız birbirine değiyor, dudaklarım dudaklarında ama öpüşmüyoruz.

"Eden," diye fısıldıyorum. "*Bebeğim.*"

Yıldızları görüyorum. Ben hiçbir şey görmüyorum. Sadece biz varız.

Sadece biz varız.

Hareket etmeyi bırakıp üzerine yığılıyorum, kollarım iki yanında, göğsü benimkinin altında kabarıyor, elimin baskısıyla neredeyse eziliyor.

Gözlerim kapanıyor.

Kalbinin kulağımın altında uçuştığını hissediyorum.

Bana dokunmuyor, hala teslim oluyor. Ne , neye ihtiyacım olursa, bana verecektir, değil mi?

Boynumdaki gerdanlığı büküğünü düşünüyorum.

Hâlâ onun içine gömülüyüm.

Çocukları düşünüyorum.

Kendimi hasta hissediyorum, özellikle de bana şu anki bakışıyla. Şişkin gözler, hırıltılı nefesler, dudakları titriyor. Dehşete düşmüş bir halde.

Nefes almaya, onun utancını kafamdan atmaya çalışırken dudaklarım aralandı, eteğinin kumaşı dudaklarımın kenarına yapıştı.

Ellerim yumruk oldu.

Bir şeye vurmak istiyorum. Onu becermenin verdiği iyi his çok kısa sürüyor. Sanki tekrar, tekrar ve tekrar ihtiyacım varmış gibi.

Vücudu titremeye başladı.

Donuyor ve neredeyse boğuluyordu ve *beni* de incitti, *ben* oldu ve *o... o benimle. Biri benimle olduğunda böyle oluyor.*

Avuçlarımı betonda gezdiriyorum, ıslak ceketinin altındaki kollarını kavrarken dikenlerin tenime değdiğini hissediyorum, dokunduğum her santiminde tüylerim diken diken oluyor.

Kalbi göğsünde sıkışmış gibi hissediyor.

Başımı kaldırmıyorum. Ona bakmıyorum.

"Buradayım, Eden."

Titremesi şiddetleniyor ve ben gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Konuşmuyor. Bana dokunmuyor. Dudaklarından hıçkırıkla çığlık arası bir ses çıkıyor.

Biliyorum. Benimle olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum.

Ama bunu söylemiyorum. Onun yerine, "*Sen de beni incittin.*" diyorum.

Titremesi kötüleşiyor.

Ona yalan söylemeye devam edemem.

Ayağa kalkıyorum, bir elim hala onun kolunu tutarken diğer elimle boxerımı ve pantolonumu yukarı çekiyorum, hala düğmelerim açık, kemerim çözülmüş, dövmemin kafatası ve çapraz kemikleri görünüyor.

Gözleri kapalı, dudakları birbirine yapışmış, kolları hâlâ iki yanında gevşek. Çenesi, şakağı ve elmacık kemikleri boyunca uzanan el izim dışında yüzü solgun.

Kirpikleri suyla topaklanmış, kalın ve güzel, saçları başından aşağıya doğru kaymış.

Dudaklarından bir ses daha çıkıyor, solgun ve mavi.

Üzerinden yuvarlanıyorum, onu arasına alıyorum, başını göğsüme bastırıyorum, dizleri benimkilerin arasında, bacaklarım dışarıda ve onunkiler altında sıkışmış. Titreşen bir korkunun sardığı bir bez bebek gibi.

"Eli." Sesi göğsümde boğuklaşıyor. Bana dokunmuyor. Hiçbir şeye uzanmıyor. Kolları iki yanında sallanıyor.

Bunu bir daha yapmayacağım.

"Bunu sen istedin," diyorum onun yerine, daha acil, daha öfkeli. Başını öpüyorum, klorun tadını alıyorum, ne kadar soğuk olduğunu hissediyorum. "*Bunu sen istedin. Hayalini şey bu değil miydi? Bana teşekkür etmelisin.*"

Dişleri gıcırıyor ama yine de zayıf kelimelerini duyuyorum. "Siktir git."

Sırtını sıkıca kavriyorum, dudaklarım saçlarına değiyor, gözlerim kapalı. "Evet, seni de sikeyim."

Titremesi durmuyor.

Bundan nefret ediyorum.

Kendimde

n nefret

ediyorum.

Ondan

nefret

ediyorum.

"Beni terk etmiyorsun." Bilmek zorunda.

Onu o kadar yakın tutuyorum ki yüzü gömleğimi ıslatıyor ve tenime yapışıyor.

"Korkman umurumda değil. Beni bırakma."

Gölüyor. Pürüzlü ve yanlış. Öfkem korkumdan daha fazla büyüyor. Kolumu boynuna doluyorum, onu benimle kalmaya zorluyorum, vücudunu hareketsiz bırakmaya zorluyorum.

"Her zaman senin içine boşalıyorum," diyorum ona, sesim kısık. "Kalmanı sağlayabilirim."

Başını göğsüme daha da gömüyor. "Siktir git," diyor tekrar, sesi boğuk ve titrek.

Gölümsüyorum. Elimde değıl. Titremesi daha az şiddetli, daha az felaketli hale geliyor. "Seni tutacağıım." *İstesen de de. Gitmene izin vermeyeceğıim.*

Hiçbir şey söylemiyor. Titremesi hâlâ ediyor ama *daha az.*

Kalacağını söyle. Seninle mutluyum, bunu bilmiyor musun? Ben lanet Mutluyum.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey söylemiyor.

Onu agresif bir şekilde tutmaya devam ediyorum ve fark ediyorum ki ben de ileri geri sallanıyorum. Ben de titriyorum. Gergin enerjinin bir çıkışı yok. Ona zarar veremem, onu öldüremem, gitmesine izin veremem.

Bundan nefret ediyorum. Bu senin hatan.

Nefes alıyorum, gerekirse yalvarmaya hazırım. Her şeyi söylemeye, duymak istediğı her şeyi, içimden gelmese bile. Ama ben konuşmadan, o konuşuyor.

"Bırak beni." Sözleri alçak sesle, hâlâ tenimde, göğsümde. Ama tekrar söylüyor, çok daha yüksek sesle ve çok daha keskin. "*Çekil. Siktir. Bırak beni!*" çekiliyor, ben de ona sarılıyorum ama beni sertçe itiyor, sonra parmaklarını boğazıma sokuyor.

Ayağı kalkıp geri çekilirken ve betona su damlatırken onu bırakacak kadar sersemlemiş durumdayım. Dudakları hala mavi renkte, saçları sıırılsıklam, gömleğıine damlıyor ve dişleri takırdıyor ama bu öfkesini dindirmiyor.

"Siktir git." Beni işaret ediyor, gözleri kısılmış, yüzü öfkeyle kaplı. "Sen hastasın, bunu biliyor musun? *Sen hastasın.*"

Yavaşça ayağı kalkıyorum. Bu daha iyi. Bağırması hoşuma gitti. *Bu daha iyi.* Ona gülümsüyorum ve o bir adım daha geri atıyor.

"Bu *senin* fikrindi."

"Senden nefret ediyorum." Bu sefer daha da yaklaşıyor, hareketleri çılgınca. Sanki... Sanki tamamen başka bir insanmış gibi. Sanki tüm bu karanlık, hiç ses çıkarmadan aniden üzerine çökmüş gibi. Bir işaret. Sadece... bu. "*I.*"

Lanet olsun. Senden nefret ediyorum!" Parmağıyla göğsümü işaret ediyor, sonra beni sertçe itiyor. Hiç dikkatli değil. Nazik bir şey yok.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Onun aklını kaybetmesini izlemek neredeyse çok güzel.

"Beni öldürmek mi istiyorsun?" Ellerini yumruk yapıp yanında birleştirirken sesi de tıpkı nefesleri gibi düzensiz. "Bu mudur yani? Beni öldürmek mi istiyorsun Eli?"

Aşağı uzanıp pantolonumun düğmelerini ilikliyorum, çünkü kalçalarımın düşmek üzereler ve burası pek de sıcak sayılmaz.

Aşağı bakıyor, sonra başını sallıyor. "Sadece sakinle düşünüyorsun. Sadece boşalmayı önemsiyorsun. Senin derdin ne, ha?"

Hâlâ konuşmuyorum.

Gözleri gecenin içinde mavi mavi parlıyor. Başka bir renk göremiyorum. Bu çok güzel. Korkutucu. Bana başka birini hatırlatıyor. Bana başka bir zamanı hatırlatıyor.

"BUGÜN ONUNLA BİR ŞEY YAPTIN MI? ONU DIŞARI ÇIKARDIN MI? ÇIKARDIN MI? yüzmesine izin mi veriyorsun? Yani, lanet olsun, Arianna, bütün gün ne yapıyorsun?" Merdivenlerde duruyorum, bir elim korkuluklara dayalı.

Saçlarım duştan dolayı nemli ve bu yaz dışarısı o kadar sıcak ki, anneme yetecek kadar temiz kalmayı asla başaramıyorum. "Hiçbir şey yapmayı sevmiyor," diye tersliyor, sesi öfkeyle karışık.

Bütün gün bir şeyler yaptı. Bahçedeki yabani otları topladı. Daha fazla çiçek dikti. Dışarıda, havuz kenarında yoga yaptı. Matının yanına geldim, için beni tersledi. Tek bir parmağımı bastım, kazaydı ve bunun için benden nefret etti. Bu gece hepsini yakacağım, rulo yapıp bodrumdaki spor salonunda saklayacağım. Her birini. Lanet olası. Bir tanesini bile.

Ondan sonra telefonla konuştu. Evde volta attı. Günlüğüne yazdı ve ona yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sormaya çalıştığımda, "Sen on yaşındasın. başına git." dedi.

"Peki sen ne halt ettin, ha? Gönderdiğin fotoğrafları gördüm, sen ve Delilah." Sesi alaycı.

Delilah. Merdivenlerde donmuş gibi dururken kaşlarımı çatıyorum. Babamın sekreteri.

Annem ondan hoşlanmıyor ama nedenini bilmiyorum.

Babam iç geçirir. "Bir iş toplantısıydı. Sadece o ve ben değildik, beraberdik-"

"Elini koluna koydu." Annemin sesi yükseliyor. "Gecenin bir yarısı seni arıyor-"

"Davalar hakkında, Arianna, telefon konuşmalarımı dinliyorsun, tam oradasın "Onları yatak odasına götürdüğümde-"

"Seni işten sonra aramamalı. Seni aramamalı Eric." Yunanca küfrediyor ve bir şeyler kırılıyor.

Merdivenlerden inerken nabzım hızla atıyor.

Kısa bir sessizlik olur. Sonra babam sorar, "Bugün ilacını aldın mı?"

Annem gülüyor. Bu histerik. Garip. Doğru gelmiyor. "İlacımı aldım mı?" Onunla dalga geçer gibi sözlerini papağan gibi tekrarlıyor. "İkimizin de deli olduğunu düşünüyorsun, değil mi? İkimizin de kusurlu olduğunu mu düşünüyorsun? Sende de bir sorun olabileceğini hiç düşündün mü? Böyle olmamızın nedeninin sen olabileceğini hiç düşündün mü Eric? Hayır, hayır, tabii ki düşünmüyorsun. Elbette yanlış bir şey yaptığını hiç düşünmüyorsun-"

"Ari." Babam alçak sesle konuşuyor, sanırım onu

yataştırmaya çalışıyor. "Bana öyle deme. Bana öyle deme."

bir şey takırdıyor. Adım sesleri duyuyorum.

"Bir şeyler fırlatmayı kes." Babamın sesi sakindi. "Oğlumuz burada."

Annem yine gülüyor. Çok, çok gürültülü, parlak ve acımasız. Uzun, çok uzun bir süre durmuyor. Sonra bir şeye, belki de avuçlarını mutfak adasına vuruyormuş gibi bir ses geliyor. "Oğlumuz burada," diye tekrarlıyor babam ve midem düğümleniyor, "ve o bana yaptığın en kötü şey."

BİLEKLERİNİ TUTUYORUM.

Benden uzaklaşıyor, bana bağılıyor, ne söylediğini bile bilmiyorum.

Luna'yı duyuyorum, Eden'in sözlerinin uğultusu altında önce sessiz, Eden'in gözleri kapalı, yüzü kırmızı, teni çok ama çok soğuk.

"Eden, Eden, ." Luna sesini yükseltiyor, yaklaşıyor.

Ben de başka birini duyuyorum. Janelle. "Onu rahat bırak." Buraya ne zaman geldi? Kapı. Gıcırtı. Her şeyi duydu mu? Hepsini gördü mü?

"Çekil üstümden, çekil üstümden." Eden dizini kaldırıp kasıklarına doğru itiyor ve ben gerilerek onu serbest bırakıyorum, o da ellerini ıslak saçlarında gezdirip örgülerini karıştırarak dönüyor. Sırtını bana, gözlerini kocaman açmış ve korkuyla bakan Luna'ya dön-

benden Eden'a ve tekrar geri dönüyor. Janelle'i görmüyorum. Arkamda, gölgelerin arasında.

"Ne oldu?" Luna'nın sesi uykudan kalınlaşmıştı. Nefes alıyorum, kambur duruyorum ama konuşmuyorum.

"Eden... iyi misin?" Janelle kelimeleri fısıldıyor.

Eden artık çılgılık atmıyor, belki sakinleşmiştir diye düşünüyorum ama sonra hırlıyor, hırçın bir ses çıkarıyor ve şezlonglardan birini tekmeliyor.

Yan dönüyor.

Tekrar çılgılık atıyor, bir tane daha tekmeliyor. Sonra eğilip bir tanesini yakalıyor, vücudunu döndürerek havuza fırlatıyor ve zayıf bir sıçrama yapıyor.

"Eden..." Luna'nın sesi gergin geliyor. Korkmuş.

Ama Eden'ın gözleri parlak ve çok ama çok mavi, sanki öfkesi irislerinin rengini değiştirmiş gibi, bana bakıyor. "Eve gitmek istiyorum. *Hemen* eve gitmek istiyorum."

Ona gülümsüyorum. Luna'nın göğsü hızla inip kalkıyor ve ne yapacağını bilemiyor. Gergin. Muhtemelen ailesini düşünüyordur. Bizimkiler çok boktan görünüyor.

Eden'a "Eve gitmiyoruz," dedim.

Bu onu öfkeliendiriyor. Aramızdaki mesafeyi çok hızlı kapatıyor ve beni tekrar itiyor, göğsüme, yüzüme vuruyor.

Luna ciyaklıyor ama hiçbir şey yapmıyor.

Janelle Eden'ın adını söylüyor ama Eden ona yardım etmek için kıpırdamıyor. Bunu hak ettiğimi düşünüyor, değil mi?

Eden'ın vuruşunun acısını hissediyorum ama umurumda değil. Hoşuma gitti.

"Beni eve götür. *Hemen şimdi*. Beni *hemen şimdi* eve bırakacaksın!" Kelimeleri çok hızlı ve anlamsız, çünkü onu eve götürmüyorum ve saat sabahın üçünü geçiyor ve şokta ya da... ya da annem gibi bir tür nöbet geçiriyor ya da-

Bana bir tokat daha

attı. Bu seferki

acıtıyor.

Ondan sonra bir sessizlik

oluyor. O bile sessiz.

Yüzüm acıyor ve yavaşça avucumu yanağıma götürüyorum, altında sıcak bir deri hissediyorum.

Aramızda bir adım var. İstesem onu yakalayabilirim. Onu bu lanet havuza atabilirim.

Ama elimi hala yüzüme bastırarak, "Hadi yukarı çıkıp uzanalım, tamam mı?" diyorum.

Luna, Eden'hemen ötesinde, kollarını iki yana açmış, dudaklarını ayırmış, gözleri kocaman, dehşetle bakıyor.

Eden çimentoya bakıyor, su hâlâ gömleğinin üzerinde iz bırakıyor ve kot ceketinin arkasından damlıyor.

"Eden, bebeğim." Elimi yanıma bırakıyorum ve yumruk yapıyorum.

Kafasını kaldırıp bakmıyor.

"Hadi yukarı çikalım, tamam mı?" Yaklaşıyorum ve Luna nefesini içine çekiyor, ama onu görmezden geliyorum. Odak noktam tamamen Eden. "Gel . Odamıza dönmene yardım edeceğim, birlikte uzanalım." Yüzüm hâlâ sızlıyor ama gözlerinin yanında küçük yarım aylar görüyorum, onu tuttuğum sırada elim gözlerinin üzerindeydi.

Ödeştik.

Yutkunurken boğazının ince sütununun yuvarlanışını izliyorum. Sonra yavaşça başını sallıyor. "Tamam," diye fısıldıyor.

Yaklaşıyorum.

Başını kaldırıyor, mavi gözlerini benimkilere dikeyor. "Tamam." Kaşları birbirine çarpıyor ve sanırım ağlayacak.

Ona uzanıyorum, göğsüme çekiyorum.

İrkiliyor ama bana izin veriyor ve bana sarılmasa da kalbime doğru hıçkırıyor.

Ne düşündüğünü biliyorum. Ben de aynı şeyi düşünüyorum.

Muhtemelen bu iş bitmeden birbirimizi öldüreceğiz.

Eden

SEBASTIAN'ODASI KARIŞIKTIR ve televizyonun hoparlörlerinden *Harry Potter*'ın tema şarkısı çalmaktadır.

Gelişigüzel yığılmış çamaşırları bir kenara atıyorum -her şeyin durumuna bakılırsa muhtemelen kirli- ve o, odasının uzak köşesindeki fasulye torbası sandalyesine çökerek oynat düğmesine basıyor.

Burası hafiften ot kokuyor ama umurumda değil. Gelip onunla film izlemem için bana mesaj attı ve Virginia'daki havuzda Eli ile kavga ettikten yirmi dört saat sonra yalnız kalmak istemiyorum.

Janelle bu sabah sessiz ve çok uzun bir yolculuktan sonra beni bıraktı. Annem ön koltuktaki Luna'ya el salladı. Luna inmedi, hala benden korkuyordu, belki de biraz. Ama Luna'nın anneme el sallaması bana aileme yalan söylemek için daha fazla zaman kazandırdı.

Sadece artık bunu isteyip istemediğimi bilmiyorum. Eli'nin tırnak izlerini hâlâ tenimde hissedebiliyorum ve onları kapatmak için makyaj yaptım.

"Yatağı alabilirsin." Seb'in gülümsemesi geniş ve televizyon onun yüz hatlarında gezinirken gözlerinin tuhaf görüldüğünü görüyorum. Kırmızı değil, kafası güzel gibi. Başka bir şey. Bilmiyorum.

Slytherin çoraplarımla odasını geçiyorum ve yatağının ayak ucundan katlanmış bir beyaz ket alıp yastıklarına yerleşiyorum.

"Kahretsin, Potty'yi izlemeyeli bir dakika oldu." Kendi şakasına gülmeye başladı. Bej battaniyeyi çeneme kadar çekerken ben de gülüyorum ama gerçekmiş gibi geliyor.

Film en başından başlıyor ve ben buna minnettarım. İlk iki Harry Potter kitabı ve filmi çocuk oyuncağı. Kolay izleniyor. Sonrası cehenneme doğru bir düşüş gibi ve ben ağır bir şey istemiyorum. Korku filmlerini ya da duygusal olanları izlemek benim için zor. Bazen böyle kitaplardan bile kaçınıyorum. Kaygımı tetikliyor gibi görünüyor.

Telefonum battaniyenin altında sık sık Janelle, Luna ve Amanda'dan gelen mesajlarla aydınlansa da *Büyücü Taşı*'na odaklanmaya çalışıyorum. Janelle iyi olup olmadığını sordu ve bana izlemediğim bir video gönderdi, muhtemelen komik bir şeydi. Luna Xanax'a ihtiyacım olup olmadığını sordu. Amanda sözde beni tekrar görmek istiyormuş.

Ama onlara açılmaya çalıştığımı düşündükçe kendimi bitkin hissediyorum ve Seb gözlerini ekrana dikmiş, bir çeşit yeniden

spect, benimkini de orada tutuyorum. Onunla böyle vakit geçirmek çok güzel.

Ama uzun sürmez.

Harry İksir'de Snape tarafından zor durumda bırakılırken, Sebastian sandalyesinde zıplar gibi oluyor. Fasulyelerin şıpırtısını duyuyorum ve ona dönerken biraz irkiliyorum.

Kanım dondu.

Gözlerini dikmiş tavana bakıyor, boğazındaki sütun dışarı çıkmış, parmakları sandalyesinin kenarlarına gömülmüş.

Nefesimi toplamam, karanlıkta konuşacak kadar cesur hissetmem bir dakikamı alıyor. "Seb?"

Bana bakmıyor. Hâlâ boynunu uzatmış, çenesini kaldırmış, gözlerini tavana dikmiş.

Ben de yukarı bakıyorum, neredeyse bir şey göreceğimden korkuyorum. Ama filmin titremesinden başka bir şey yok. Boğazım düğümleniyor, kalbim göğsümde sertçe çarpıyor. Hareketsiz duran kardeşime tekrar bakarken nemli parmaklarımla telefonumu kavırıyorum.

"Seb?"

"Bazen geceleri bir şeyler duyuyorum." Bana bakmak için dönüyor ve ben yanağımı ısırarak bekliyorum. "Sen de duyuyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Hayır dersem onu üzeceğimden korkuyorum, üstelik bu bir yalan bile olabilir. *Ben de baktan şeyler duyuyorum.* Bizim neyimiz var böyle? Neden Virginia'da patladım? Neden başımı suyun altında tutmasını *önerdim*? Bunu yaptığında ne olacağını düşündüm? Bu konuda iyi davranacağını mı?

Winslet'i öldürdü mü? Boğulmasını mı izledi?

Sebastian bana yavaşça göz kırpmıyor ve içimi buz gibi bir korku kaplıyor. Ele geçirilmiş gibi görünüyor. Kafasının iyi olduğunu düşünmek istiyorum ama emin değilim. Bilmiyorum işte.

Derin bir nefes alıyorum ve cevap veriyorum, "Evet, biliyorsun. Karavan parkında bir sürü şey oluyor." Gerginliği azaltmak için biraz gülüyorum.

Sebastian gülümsemiyor bile. "Hiç Tanrı'yı gördün mü?"

Boğazımda bir düğüm var. *Kafası iyi, kafası iyi, kafası iyi... değil mi?*

Kafamın içinde tekrar eden kelimelere rağmen, midemin bir endişe hissediyorum. Çiçek açıyor ve damarlarımda siyah kanlar akıyor. İkimiz için de umut olmadığını düşünmeye başlıyorum. Eli için. Herkes için.

Başlıyorum

spiral, düşüncelerimde.

Odama dönmem gerek.

"Yorgunum, Seb." Sesim titriyor ve onu kırdığımdan endişeleniyorum ama değil. Battaniyeyi kenara ittikten sonra bacaklarımı yataktan sarkıtıyorum ve zayıf bacaklarımın üzerinde duruyorum. "Sanırım uyumaya çalışacağım. Belki sen de uyumalısın, değil mi?"

Bana gözünü bile kırpmıyor.

Korku omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor.

Koşmadan yapabildiğim kadar hızlı, odama geri dönüyorum. Beynime.

Kendi cehennemim.

Örtülerimin güvenliği altında Luna'dan gelen başka bir mesajı okudum.

Cidden, iyi misin? İkinize her ne olduysa hiç iyi görünmüyordu.

Kalbim hızla çarpıyor ve ona cevap yazmak istemediğim için gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. Eli'ye karşı garip bir şekilde savunmacı hissediyorum ve nedenini bile bilmiyorum.

Ama bunu düşünmeden edemiyorum. Yüzümü kavrayışını. Kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum ve onun da içinde olduğunu düşünmüyordum.

Gözlerimi açmıyorum.

"Tanrı'yı hiç görüyor musun?"

Sebastian'ın sorusu kafamın içinde yankılanıyor. İşe yaramayacağını biliyorum. Bunun olamayacağını biliyorum. Karanlık geliyor ve ortalık çok sessiz. Neden patladığımı bilmiyorum. Neden çözüldüğümü bilmiyorum.

Ama gözlerimi kapattığımda bir tanrı

görüyorum. Koyu yeşil ve aç.

Benim adımı söylediğinde bir tanrı

görüyorum. Onun adını söylediğimde.

Tanrı'yı hiç görüyor

muyum? Sanırım

görüyorum.

Sanırım biliyorum.

Ama bazen Winslet'in aynı tanrıyı görüp görmediğini merak ediyorum.

Eli ve Eden'ın hikâyesi [OMINOUS: KİTAP II'de](#) devam ediyor.

ACKNOWLEDGEMENTS

İlk teşekkürüm her zaman siz okuyucularıma. Bunu defalarca söyledim ve ciddiylim. Dünyadaki en iyi okuyuculara sahibim ve bunu asla hafife almayacağım.

Kocama da teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı. Sana her geçen gün daha çok aşık oluyorum ve *benim ben* olmama izin verdiğin için çok minnettarım. Kez olsun beni değiştirmeye çalışmadın ve bu isteyebileceğim en güzel hediye: *özgürlük*.

Liza James'e teşekkür ederiz. Her zaman ve sonsuza kadar, ölene kadar, takıntılı olacağız. Senin arkadaşlığın daha önce sahip olduğum hiçbir şeye benzemiyor. Sen benim karanlığımın ışığsın ve sensiz görebileceğimi sanmıyorum.

Ashlee O'Brien, bu kapağı tasarlayan, teaser'larımı hazırlayan ve benim atıp tutmalarımı, övgülerimi ve harcama bağımlılıklarımı dinleyen kişi... *bana karşı huysuz olduğun için teşekkür ederim*. Senden hoşlanıyorum ya da her neyse.

Christina. Bu kitabın her bir versiyonunu okuduğunuz için teşekkür ederim. Sanatsal yeteneğin için teşekkür ederim. Şüphe omzum olduğun için. *Bu kitabı bitirmem* için beni zorladığın için. Eli'ı ve Eden'ı sevdiğin için, belki de bunların hepsinin saçmalık olduğunu düşündüğümde bile. Bana inandığın için teşekkür ederim.

Taylor. TAYLOR. Beta okuma için teşekkür ederim, ama daha fazlası, gerçekten birine ihtiyacım olduğunda beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Zar zor ayakta dururken bana mesaj attığın için teşekkürler. Benim için tahmin ettiğinden çok daha fazla şey ifade ediyorsun.

Abby'ye sadece asistanım ve beta okuyucum olduğu için değil, aynı zamanda beni cesaretlendirdiği, teğet geçtiğimde çok uzun sesli mesajlarımı dinlediği, vs. vs. için teşekkür ederim. Her şeyi rayında tuttuğun için teşekkürler çünkü zihnim kaçak bir tren gibi.

Beta okuma için Kandace'a teşekkürler, aynı zamanda her zaman hayat tavsiyeleriyle geldiğiniz için de teşekkürler. İhtiyacım var, biliyorsun. Çok akıllısın ve muhtemelen buna güldüğünü biliyorum ama bu çok doğru.

Amy'ye bu işi benimle hallettiği için teşekkür ederim.

Vanessa Veronica'ya beni sürekli desteklediği ve kontrol ettiği için.

Sokak ekibimdeki ve ARC ekibindeki herkese, CE Ricci, Elijah, LUNA, Jacqueline, Marie Ann, Kae, HM Brooks, Katie, Allegra, Quinn, "Gigi", Amy Jo Wilcox, May, Mia, Sum, Victoria Pauley, April, Sam, Stacey, Kristen, Brandilyn, Bluvsbook, Dani ve daha fazlasına. *Yıllardır* bana ulaşan, beni sürekli destekleyen herkese... çok teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edemem. Tüm yeni okurlarıma da bu çılgın yolculukta bana katıldıkları için teşekkür ederim.

Eğer seni kaçırdıysam, yemin ederim ki bunun tek sebebi beynimin şu anda lapa gibi olması.

Ve son olarak... bu canavar kitabı bitirebildiğim için kendime sesleniyorum. Bazı günler bunun pek emin değildim. Kahretsin, bazı günler, bırakın bir kitabı, lanet bir günü bile atlatabileceğimden emin değildim. *Aferin*, K. .

K.V. Rose karanlık romantizm yazarı ve küfür aşığıdır. Onu sosyal medyada neredeyse her yerde AuthorKVRose adresinde bulabilirsiniz. Ayrıca kendinden üçüncü şahıs olarak bahsetmekten nefret ediyor, ama bu son cümle, o yüzden her neyse.

pinterest.com/authorkvrose
instagram.com/authorkvrose
facebook.com/authorkvrose
authorkvrose.com
[kv siparişipotify](https://kv.siparisipotify)

ALSO BY KV ROSE

Uğursuz: Kitap II
Ecstasy Alışılmışın
Dışında

Lekesiz Dizi Bu
Korkunç Bağlar
Yaralar İçin Dua
Ediyor
Harabenin ÇocuğuEn
Zalim Kaos
Grim Death gibi

